Giới thiệu Đêm Trước Ly Hôn

Editor: *yingsanhong*

Một cuộc tai nạn xe cộ đã mang cô về thời điểm năm năm trước.

Khi đó cô gặp lại rất nhiều người quen cũ, chồng cũ đào hoa lại vô tình, tiểu tam kiêu ngạo, mẹ chồng xấu tính, em chồng…. Một năm đó tựa hồ tập kết tất cả bi kịch trong cuộc đời của cô lại một chỗ.

May mắn, hiện tại cô nắm quyền chủ động trong tay, thời điểm này tiểu tam kiêu ngạo kia có lẽ đã mang thai rồi.

Máy tính có thể khởi động lại, cuộc đời lẽ nào lại không? Ly hôn, không phải kết cục bi thảm của một người phụ nữ, chỉ cần bạn vẫn tràn ngập hy vong đối với cuộc sống, phụ nữ đã ly hôn cũng sẽ được may mắn hạnh phúc.

Trong cuộc đời của mỗi con người tình yêu không thể trở thành tất cả của cuộc sống, không thể quan trọng hơn tự tôn, tự lập, tự cường, tự ái.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trọng sinh

Kiều Vi Nhã cố mở mí mắt nặng trĩu, buồn ngủ quá, nóng quá! ? .

Nóng quá! Hiện tại đang là mùa đông, cô đang trên đường đi siêu thị, bị một chiếc Volvo S40 màu đỏ đụng vào , sau đó chuyện gì sảy ra cô cũng không biết.

Sở dĩ nhớ rõ chiếc xe kia, là vì cô rất thích Volvo . .

Cô dùng sức mở to mắt, không khỏi quá sợ hãi, làm sao có thể, nâng tay xoa xoa đôi mắt, tay cử động, trên người cũng không có cảm giác gì khác lạ.

Quả thực là không thể tưởng tượng được , cô hiện tại đang ở trong căn nhà của mình trước đây, đó chính là căn phòng cô ở, nhưng mà, thời điểm ly hôn , chồng cô cho cô hai lựa chọn, hoặc là muốn phòng ở, hoặc là muốn con, chỉ có thể lựa chọn một thứ, cô chính là một bé gái mồ côi không nơi nương tựa, mà hắn, là một quân nhân, lại là theo con đường hắc đạo đi lên, bọn họ từ quen biết đến kết hôn, thời gian tám năm, cô so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng con người của hắn.

Đối mặt với chỉ trích của cha mẹ chồng, tiểu cô khuyên bảo, còn có của hắn uy hiếp, cô đành phải lựa chọn mang theo đứa nhỏ rời đi, bởi vì tu tưởng trọng nam kinh nữ đã ăn nhập vào cốt tuỷ của cha mẹ chồng.

"Cô làm sao lại để bị cảm nắng ?" Thanh âm từ cửa truyền tới, là hắn! .

Kiều Vi Nhã nhanh chóng ngồi dậy, hồ nghi hỏi: "Anh! Anh. . . . . Làm sao có thể ở chỗ này?" .

Người nói chuyện, là chồng trước của nàng, cư nhiên mặc áo do cô mua. .

Kiều Vi Nhã nhìn quanh bốn phía, đúng vậy, đây nguyên lai là phòng ở của nàng, trong gian phòng mỗi một góc đều là cô tỉ mỉ bài trí .

"Tý nữa cô đi đón con, tôi tối hôm nay phải trực ca đêm." Nói xong, hắn cầm lấy cảnh phục ở mặt sau cửa phòng, xoay người đi luôn.

Đi đón con? Kiều Vi Nhã đầu óc còn đang trong quá trình tiếp nhận thông tin, cô cần nhớ lại mọi chuyện đã sảy ra trước kia. .

Nhìn chiếc máy tính để bên giường, làm sao có thể là chiếc máy tính cũ của nàng, cô nhìn chiếc máy tính bên cạnh vốn đã sớm bị cô xem là phế phẩm để bán đi, máy tính mua gần vạn tệ, nhưng bán đi cũng chỉ được hơn hai trăm tệ.

Đẩy cửa đi ra ngoài, Lâm đại thúc hàng xóm nhìn thấy cô cười nói: "Tiểu vi, cháu làm sao lại bị cảm nắng, nếu quá mệt mỏi, liền nghỉ ngơi một chút, không cần làm nữ cường nhân làm việc mà coi nhẹ thân thể, sức khoẻ tốt chính là tiền vốn mà." .

Kiều Vi Nhã dùng sức cắn vào một bên cánh tay mình, rất đau, không phải mơ…

Lâm đại thúc qua mùa đông sẽ qua đời, cô còn đi dự tang lễ, tặng vòng hoa, Lâm thẩm khóc chết đi sống lại, bởi vì con cái cũng không hiếu thuận, mỗi người chỉ nhớ tới bốn gian phòng này của bà, nhưng không ai nguyện ý phụng dưỡng bà, lâm thẩm không có tiền hưu, công việc duy nhất là làm chủ nhà.

Kiều Vi Nhã đôi mắt hơi đỏ, gật gật đầu, yết hầu nghẹn ngào cũng không thể nói ra lời. .

"Ta vừa rồi nhìn thấy Khánh vừa đi ra cơ quan ,hai người có hoà hảo không? Có đứa nhỏ ngoan như vậy, đừng náo loạn."

Kiều Vi Nhã gật gật đầu, cười gượng ép, "Lâm đại thúc, cháu đã biết, về sau sẽ không như vậy ." .

Đến bây giờ, Kiều Vi Nhã rốt cục hiểu được , cuộc đời của nàng, giống như chiếc máy tính, khởi động lại . .

"Lâm thúc, hôm nay là ngày nào?" .

"Hôm nay là ba mươi tháng sau, ngày mai là sinh nhật năm tuổi của Đồng Đồng nhà các ngươi,buổi sáng ta thoáng nghe thấy Đồng Đồng ríu ra ríu rít nói cháu sớm đến đón nó, đi đến cái gì Hảo Lợi lấy bánh ngọt." Lâm đại thúc nâng tay nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, "Đi nhanh đi, sắp đến giờ rồi, tiểu nha đầu kia lại giận dỗi với cháu cho xem."

Sinh nhật năm tuổi, mùng một tháng bảy, nói như vậy, còn ba tháng nữa, bọn họ sẽ ly hôn , tính tính thời gian, người đàn bà kia hẳn đã mang thai rồi , ông trời thật không có mắt, làm cho cô trọng sinh ở thời điểm gian nan, thống khổ nhất trong cuộc đời. .

Nhưng lúc này cô tuyệt đối không yêu đuối giống như lần trước, lại càng không lựa chọn tự sát. .

Kiều Vi Nhã cùng Lâm đại thúc nói tạm biệt, ngồi lên xe đạp, ra khỏi khu nhà, đi nhà trẻ đón con. .

Cô cơ hồ đã quên bộ dáng con gái mình khi năm tuổi trông như thế nào, một năm kia, là một năm gặp nhiều tai nạn nhất trong cuộc đời nàng, người chồng không ngừng trăng hoa bên ngoài, rốt cục cùng cô ly hôn lấy một phú bà mở khách sạn ở thành phố B, trong nhà những thứ đáng giá đều bị cha mẹ chồng mang đi từ trước , tài khoản ngân hàng bị cháu họ hắn lấy đi, nói là đền bù thua lỗ cổ phiếu mà chồng cô gây ra , sinh ý bị bạn bè kiêm bạn học của cô cướp mất, không nhà ở, sau khi bị người ta hãm hại bị bỏ tù mười lăm ngày, sau khi trở về, cô liền lựa chọn tự sát, kết quả, muốn chết không thành, còn mất trắng hơn ngàn tệ tiền thuốc men.

Một năm kia, mỗi một ngày cô trải qua, tựa hồ đều là màu đen u ám. .

Cổng nhà trẻ vừa mở ra, cô liền nhìn thấy cô Dương dẫn một đội trẻ con ra ngoài trong đó có con gái cô, đã vẫy tay chào cô.

Cô cũng cười vẫy vẫy tay, con gái nói tạm biệt với cô giáo, chạy đến trước mặt nàng, cô cười cùng cô giáo Dương nói vào câu chào hỏi, đem con gái dẫn đi.

"Mẹ, tý nữa chúng ta đi mua quần áo mới đi?" .

"Được, Đồng Đồng, chúng ta trước đi lấy bánh ngọt, sau đó đi Phái Khắc Lan Đế mua quần áo được không?" .

Cổ Đồng Đồng thích nhất mặc quần áo ở Phái Khắc Lan Đế ,chủng loại mới ở đây rất nhiều, cô rất thương con gái, chỉ cần có kiểu mới ra, cô nhất định mang theo con gái đến mua.

Hai mẹ con đi mua bánh ngọt, sau đó đến phái khắc lan đế mua một cái váy. .

Về nhà, cô lại dẫn con gái đi chợ.

Nhà bọn họ ở tại khu trung tâm thành phố B, chợ là công trình của nhân dân, vừa to vừa sạch sẽ, cũng thường xuyên có người ngoại quốc đến thăm quan.

Mùa hè thời tiết nóng, cô lười nấu cơm, mua mỳ sợi, đậu nha, dưa chuột, thịt hãm, tương đậu nành, về làm mì thịt tương để ăn.

Về nhà xong, trước mở điều hòa, để con gái ở trong phòng xem ti vi, cô vào phòng bếp làm mì thịt tương. .

Chỉ hai người ăn lên cũng dễ nấu, tay nghề nấu cơm của Kiều Vi Nhã, tuyệt đối là nhất lưu, cũng vì nguyên nhân này thỉnh thoảng đồng nghiệp hắn sẽ đến một chuyến, sau khi cơm no rượu say, lưu lại đầy đất một đống hỗn độn, vừa lòng vác cái cái bụng no căng bỏ của chạy lấy người. .

Cô tuy rằng mệt, cũng không oán giận, bởi vì đồng nghiệp hắn luôn nó:"Ngươi là cái người mệnh thực tốt nha, vợ thì xinh đẹp, biết kiếm tiền, nấu cơm lại hết chỗ chê,cuộc đời đã thật hoàn mĩ rồi" . .

Khi đó, cô luôn đối hắn mỉm cười yếu ớt, nụ cười ấy tràn ngập hạnh phúc, hắn cũng sẽ đối với cô cười, rất đắc ý.

"Mẹ, điện thoại. . . . . ." Đồng Đồng mặc váy mới cô mua, tung tang chạy đến, cầm điện thoại đưa cho nàng.

Xem số điện thoại, là cửa hàng gọi đến . .

Nghe điện thoại, thì ra là nhân viên Tiểu Vương gọi tới , "Vi tỷ, vừa rồi đại ca đến , bảo chúng ta ngày mai làm cho bạn hắn ba bộ rèm cửa sổ."

"Ừ, làm sao vậy?" Hắn thường xuyên giới thiệu bạn bè đến cửa hàng nhà mình làm rèm cửa, vỏ chăn linh tinh gì đó, cô trên cơ bản đều chỉ lấy tiền vật liệu

thêm chút tiền công, như vậy tựa hồ so với bên ngoài rẻ hơn rất nhiều, cho nên, danh tiếng của cô ở đám bạn bè hắn tốt lắm.

Tiểu vương đè thấp thanh âm nói: "Vi tỷ, bạn đại ca là nữ đó , hơn nữa, ta ngửi thấy cô ta có mùi hồ ly."

Tiểu vương đã làm cho cô sáu bảy năm, ba người làm công, thời gian cô ấy làm là dài nhất, tiền lương cũng cao nhất, mặt mũi cũng vô cùng sáng sủa, nhưng ghét Cổ Khánh Nhất.

Năm trước, cô đi nhập hàng ở thiệu hưng, đi tới đi lui cũng mất hơn mười ngày, Cổ Khánh Nhất một cuộc điện thoại cũng không gọi cho nàng, Tiểu Vương lại mỗi ngày điện thoại thúc giục cô trở về.

Sau khi cô về, phát hiện Tiểu Vương đáng nhẽ đang ở nhà đợi cô đã chuyển ra ngoài ở rồi. .

Tiểu vương trước vẫn ở trong nhà cùng vợ chồng bọn họ, thời điểm bọn họ nhiều việc, Tiểu Vương phụ trách đón con hộ bọn họ, làm cơm, trong lòng cô sớm đem Tiểu Vương coi như em gái ruột. .

Hỏi rất nhiều lần, tiểu vương rốt cục nói, sau khi cô đi, có hai phụ nữ vào ở nhà bọn họ, buổi tối ngủ cùng Cổ Khánh Nhất trên một cái giường, tiểu vương cùng các cô cãi nhau, lúc giận giữ, chính mình tìm phòng chuyển đi. .

Lúc ấy cô cũng khó thở, không thể tưởng được hắn nhiều lần trăng hoa bên ngoài, lần này lại còn đem hai người về nhà, hắn không sợ đánh mất chức vụ đang có sao? Thật không biết liêm sỉ !

Trách không được hắn làm cho đứa nhỏ thượng chỉnh thác, người này, thật sự không biết xấu hổ là gì , Kiều Vi Nhã tức giận đến cả người run run, mặt mũi trắng bệch.

Đều nhớ không rõ là người thứ bao nhiêu , người thứ nhất, là một phụ nữ phố E, năm đó, thành phố B có một khu phố, buổi tối đàn bà con gái ra đứng đường vẫy khách ,người đàn bà kia, làm ở con đường đó, hai người đã ngủ cùng nhau, khi đó cô đang mang thai, hắn chịu không được, ra ngoài tìm gái. .

Nữ nhân kia, rất kiêu ngạo, nửa đêm vào nhà nàng. .

Khi đó, bọn họ ở cùng một chỗ với cha mẹ chồng .

Cái kia nữ nhân đưa hắn còn đang say rượu về nhà, ở trong phòng khách cùng cô đàm phán, hắn lại về phòng ngủ ngủ vù vù.

Cô cơ hồ không biết nói thế nào, người đàn bà kia lại lôi kéo cô nói thật lâu, khí thế hung hăng, phòng khách cùng phòng cha mẹ hắn chỉ cách nhau một cái cửa, cô không tin bọn họ không nghe thấy, hơn nữa, cô rõ ràng nghe được thanh âm mẹ chồng xuống giường, chắc là bị bố chồng ngăn lại.

Cô tức giận khóc chạy đi ra ngoài, như thế mới làm bọn họ sợ hãi, khi đó, khi đó cô đã mang thai được bảy tháng.

Cổ Khánh Nhất chạy nhanh đuổi theo, dỗ cô trở về, cũng thề thốt rằng về sau cùng ả đàn bà kia chặt đứt quan hệ.

Sau đó có đoạn thời gian, người đàn bà kiêu ngạo kia, luôn đêm hôm khuya khoắt gửi tin nhắn cho hắn, lời nói ái muội, đều là những lời cả đời này có lẽ cô đều không nói ra được .

Tiếp đó, lại thêm một phụ nữ D châu, một cái đánh thụ lâu tiểu thư danh nghĩa xô-fa tiểu thư, khi đó, con gái họ mới hai tuổi, hắn muốn ly hônở nhà hàng Tứ Xuyên cùng cô đàm phán còn ôm ôm ấp ấp với nữ nhân kia, tuy bị cha mẹ chồng ra mặt can thiệp làm bọn họ không có cách thành đôi, nhưng mà nữ nhân kia vẫn thường xuyên suất hiện trong cuộc sống của hắn. Thậm chí khi gặp mặt đồng nghiệp, hắn đều công khai mang theo nàng, quần áo trên người ả đều của hắn mua cho.

Người đàn bà thứ ba, nghe nói là hậu nhân của mãn thanh tương hồng kì, trong nhà còn có một chút quyền thế,còn tưởng hắn khẩu vị giờ thêm kén chọn , nhưng sau đó, nữ nhân kia tìm tới cửa, cô mới biết được, thì ra ả là một con nghiện , sau khi bọn hắn bắt cô ta về, ả liền thích hắn, cùng hắn kết bái huynh muội, hai người công nhiên ở trước mặt mọi người xưng anh xưng em , làm Tiểu Vương tức giận bỏ đi chính là nữ nhân đó.

Tiểu Vương không nguôi được cục tức nàng, thường mắng nàng, tại sao còn không ly hôn. .

Ly hôn làm sao nói đơn giản như vậy . .

Tình yêu, là chuyện của hai người, hôn nhân, là chuyện của hai nhà, có nhiều mối liên hệ rối rắm .

Việc buôn bán, cô thực khôn khéo, nhưng chỉ cần đụng vào chuyện tình cảm, cô còn không bằng một con ngốc, đó chính là lời Tiểu Vương đánh giá nàng.

Cô cười khổ, nhớ tới thời điểm mới quen, Cổ Khánh Nhất điên cuồng theo đuổi nàng, hai năm sau, hắn đứng dưới mưa to cầu hôn nàng, nói sẽ đối tốt với cô cả đời, sẽ đem cô nuôi béo trắng mập mạp . .

Cô vẫn thực gầy, bởi vì gầy, đôi mắt nhìn càng thêm lớn, khuân mặt nhỏ bằng bàn tay nhưng thêm vào đôi mắt lớn, thực không thích hợp.

Hôn nhân của bố mẹ cô là do trưởng bối sắp đặt, cho nên, tuổi thơ của cô tràn ngập những cuộc cãi vã khắc khẩu của hai người, thẳng đến một ngày,

bọn họ cùng nhảy lầu tự sát, lưu lại cô đang học năm nhất đại học, một mình đối mặt với cuộc sống gian nan. .

Cô không nghĩ muốn ly hôn, là vì cảm thấy mình vẫn còn yêu hắn, nhất là khi nhìn hắn say rượu hắn ôm cô sám hối, hắn nói khi ở cạnh những người đàn bà khác, trong đầu hắn toàn nghĩ về nàng. .

Côkhông nghĩ muốn ly hôn, là vì không muốn cho con cô thành đứa trẻ không có cha, những đứa trẻ như thế thường thường vì không có được tình cảm gia đình, trở thành đề khi lớn lên. .

Sau nhà bọn họ có một đứa bé, sau khi bố mẹ ly hôn, đều lập gia đình, cũng không ai muốn nuôi hắn, thời điểm hắn mười ba tuổi đã ở chung với một cô gái, hiện tại, hắn mới mười bảy tuổi, nhưng ngay cả bằng trung học đều không có, không tìm được việc, phải dựa vào thu phí bảo kê của dân ngoại lai mà sống, cuộc đời hắn, coi như đã bị huỷ. .

Cô xem qua rất nhiều sách, đều nói nam nhân gần ba mươi tính tình không ổn định, qua vài năm, tự nhiên sẽ thành thục, sẽ hồi tâm , cho nên cô sẽ chờ.

Sau khi trọng sinh, cô biết cô có thể chờ nhưng hắn không thể đợi. .

Quả nhiên, Tiểu Vương nói cho cô tên của ả kia, là vợ sau này của hắn Tiêu San. .

Nhưng lúc này quyền chủ động trong tay nàng, bi kịch sẽ không diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Chị Vy, sao chị không nói gì vậy?" Đầu bên kia truyền đến tiếng nói của Tiểu Vương .

Kiều Vi Nhã nghe thấy thanh âm mình bình tĩnh nói: "Dựa theo giá cao nhất tăng gấp đôi, làm cẩn thận chút."

Cô nghe thấy tiếng cười lanh lảnh của Tiểu Vương, "Chị Vy, chị bây giờ mới giống chị chị của ta nha."

Kiều Vi Nhã nở nụ cười, chỉ tiếc không ai nhìn thấy nụ cười của cô, nụ cười ấy còn lạnh hơn gió mùa đông, "Tiểu vương làm đồ xong muội báo chị, chị tự mình đi trả hàng, muội đi cùng chị." .

Tiểu Vương đáp ứng rồi ngắt điện thoại. .

Kiều Vi Nhã cùng con gái ăn cơm xong, suy nghĩ một lúc, cười nói: "Đồng Đồng mẹ mang con đi đơn vị ba chơi chút được không? Sau khi trở về mẹ đưa con đi KFC mua một phần socola cỡ lớn nhé." .

Đồng Đồng đang xem ty vi, nửa câu đầu không có lực hấp dẫn đối với bé, nửa câu cuối, lại làm cho bé nhảy dựng lên, chạy qua tắt ti vi, mà bắt đầu thúc giục Kiều Vi Nhã chạy nhanh đi. .

Kiều Vi Nhã lấy xe ra khỏi khu nhà, Lâm thúc đang ở giàn nho trong khu đọc sách, xem hai mẹ con cô đi ra ngoài, cười hỏi một câu.

Đồng Đồng vui vẻ trả lời, mẹ mang bé đi ăn KFC, hiển nhiên, nếu đem so sánh trong lòng bé KFC quan trọng hơn ba ba nhiều lắm.

Thành phố B cũng tương đối lớn,từ nhà đến đơn vị hắn công tác mất chừng 20 phút, như thế cũng coi như rất gần rồi.

Có thể xem thành phố B là thành phố ven biển, nhưng còn cách bờ biển một vài giờ chạy xe nữa. Từ nhà Kiều Nhã Vi đến bờ biển, chuyển hai lần xe, mất hai tiếng đồng hồ, nếu kẹt xe ba giờ đồng hồ có khi còn chưa đến nơi. .

Kiều Nhã Vĩ một bên lái xe một bên nói chuyện cùng con gái, rất nhanh đã đi đến gần đơn vị hắn. .

Kiều Vi Nhã quên xem, hôm nay không phải ca trực của hắn, cho nên cô đến xác minh một chút. .

Cửa đơn vị của hắn có một siêu thi buôn bán 24 giờ, đi đến phía trước một chút, là bãi đỗ xe của đơn vị hắn, chỉ cần vừa nhìn bãi đỗ xe, có thể kết luận giờ hắn ở nơi nào.

Kiều Vi Nhã ôm Đồng Đồng xuống, đem xe đạp khóa kỹ. .

Kiều Vi Nhã vừa khóa kỹ xe, liền nhìn thấy Tiểu Phạm đồng sự của hắn cầm một bao thuốc lá đi ra từ siêu thị, "Chị dâu, sao chị đến đây mua đồ vậy?" .

"Ta cùng Đồng Đồng không có việc gì, nghĩ đến đơn vị chú chơi một lát, có việc gì à?" .

Đối với chuyện của Cổ Khánh Nhất, Tiểu Phạm đã sớm nghe nói nên khi thấy Kiều Vi Nhã nói như vậy, rất nhanh liền đáp: "Nhất đại ca không có đây, anh ấy đi tuần tra rồi ." .

Kiều Vi Nhã cười nói: "Tiểu phạm, Nhất ca của ngươi giờ còn đang ngủ ở nhà đó, sao lại đi tuần tra được, chú đang nằm mơ đấy à?"

Tiểu phạm hôn mê, gật gật đầu, cười hắc hắc, "Em hình như chưa tỉnh ngủ, quên mất anh ý hôm nay được nghỉ ."

Kiều Vi Nhã biết chính mình không đoán sai, nở nụ cười, "Tiểu phạm, cám ơn chú, ta đi về trước , hôm nay coi như chú chưa gặp qua chị. Đồng Đồng chào tạm biệt chú Phạm đi."

Tiểu phạm ngây dại,cô gái ngày thường nhìn rất khoan dung, cũng sẽ bày trò lừa gạt người, mà hắn tự mình nhảy vào bẫy do người ta đào sẵn, có khổ cũng không dám nói.

Nhìn theo dáng hai mẹ con rời đi, tiểu phạm thở dài một tiếng, hắn có một loại dự cảm, Cổ Khánh Nhất sẽ nuối tiếc khi để mất người con gái này.

Đồng Đồng trong lòng chỉ nhớ tới socola, ánh mắt vẫn nhìn bên đường, thời điểm gần đến KFC bé liền bảo mẹ dừng xe .

Hai người đi dọc theo lối đi bộ nói nói cười cười rất thoải mái, chỉ có Kiều Vi Nhã tự biết giờ phút này trong lòng cô có bao nhiêu khổ sở.

Kiều Vi Nhã mang theo con gái vào KFC, gọi một phần ăn của trẻ con, ngồi ở đài cao gần thang trượt nhất nhìn Đồng Đồng cùng các bạn nhỏ chơi vui vẻ. .

Đồng Đồng muốn đến KFC, phần lớn là muốn chơi cùng những bạn nhỏ cùng trang lứa, kỳ thật, ở thành phố B nhà trẻ của con gái cô học chất lương tốt nhất .

Thế giới của trẻ con người lớn đôi khi không hiểu được, tuy rằng mỗi người đều có một đoạn thời gian hồn nhiên như thế , nhưng qua thời kì kia, hồn nhiên cũng bị bào mòn theo tháng năm. .

"Tiểu vi." Phía sau có người gọi, thanh âm có vẻ quen tai. .

Kiều Vi Nhã quay đầu nhìn người phía sau. .

Là bạn học thời đại học của cô, hai người từng là bạn thân, Từ Linh, cũng là người đã đoạt mối làm ăn của cô khi cô còn đang đau khổ vì li hôn.

Thời điểm còn đi học, Từ Linh không phải vừa đủ điểm qua cũng phải trật vật thi lại, mà cô thời điểm đó đều đem tất cả tinh lực đặt vào việc đọc sách cùng làm công, cho nên nói hoa mĩ là bạn thân nhất hay đúng hơn là cô ta không ngừng vay tiền của cô, mỗi lần cô ta thi lại đều tới mượn cô tiền. .

Thẳng đến năm thứ tư đại học, Từ Linh yêu một chủ cửa hàng bán sỉ quần áo người Ôn Châu mới đem tất cả tiền vay cô trả một lượt.

Từ Linh mặc một cái quần bò trắng bệch, dưới ngực đeo một đai đeo, dường như không che lấp được vẻ đẫy đà của cô ta, mái tóc quận sóng tuỳ ý rối tung , lại đeo thêm một cặp kính mát làm như hiện tại trời đã tối rồi không bằng? .

Kiều Vi Nhã cùng cô ta bắt chuyện, mời cô ta ngồi xuống. .

Từ Linh ngồi xuống, không chút khách khí cầm một miếng khoai tây chiên chấm chút tương cà cho vào miệng cắn. .

" Cậu đi một mình à?" .

"Không phải, tôi mang theo con gái đến chơi một chút." .

"Dáng người của cậu sao vẫn còn tốt vậy?" Từ Linh nhìn Kiều Vi Nhã đánh giá một lượt, Kiều Nhã Vi thật không giống người đã hai mươi tám tuổi , lại càng không giống như đã sinh con ,đôi mắt kia giống như lần đầu cô ta gặp cô trong suốt loé sáng, nữ nhân này tựa hồ đã bị năm tháng quên đi.

"A linh, a linh. . . . . ." Từ Linh quay đầu, đối với người đàn ông đang bưng khay đồ ăn cười nói: "A thái, chúng ta ngồi ở đây, đây là bạn học đại học của em Kiều Vi Nhã." .

Kiều Vi Nhã thản nhiên cười, xem như chào đón, đối với đàn ông của Từ Linh, cô không có chút hảo cảm nào, Từ Linh đổi nam nhân có lẽ so với dì cả mẹ của nữ nhân tới thiếu chút xíu(* dì cả mẹ là kái gì gì đó nhá:'> ngại qá hổng nói đâu=)*) .

Trước lúc trọng sinh, cô nhớ rõ ràng, Từ Linh đã kết hôn ba lần, sinh hai đứa con, sau khi ly hôn, đều ném cho cự uỷ hội ở ngoại thành thành phố B nhận nuôi.

Người đàn ông kia nhìn đến Kiều Vi Nhã thì nhãn tình sáng lên, cô giống như hoa sen thanh nhã thoát tục, tươi mát mà vẫn lịch sự tao nhã, dịu dàng hào phóng.

Kiều Vi Nhã không thích ánh mắt của người đàn ông kia, thản nhiên nói: "Từ Linh, thời gian đã muộn, tôi phải mang con gái trở về rồi."

Từ Linh cũng hiểu được có gì đó không đúng, Kiều Vi Nhã nói muốn đi, cô ta cầu còn không được. .

Kiều Vi Nhã kêu con gái, Đồng Đồng quyệt miệng đã chạy tới, miệng nhỏ nhắn đô lên than thở với cô , "Mẹ, con còn muốn ở lại chơi chút nữa cơ."

"Khi nào có thời gian chúng ta lại đến nha." Kiều Vi Nhã ra tủ lấy giày, đưa cho con gái. .

Đồng Đồng đi giày vào, Kiều Vi Nhã lúc này mới nói với cô: "Đồng Đồng, đây là dì Từ, đây là. . . . . ."

Còn không có nói xong, a thái đã mở ví lấy một tiền tập giá trị một trăm đồng ra nói, "Chú là chú Thái, lần đầu gặp mặt, chú cũng không có quà gì đưa cho cháu, cầm lấy rồi bảo mẹ đưa đi mua bộ quần áo nha." .

Từ Linh đoạt tiền cầm trong tay rồi nhét vào tay Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã từ chối cô ta rồi thản nhiên nói: "Từ Linh tiền này tôi không thể nhận, hẹn gặp lại."

Thời điểm Kiều Nhã Vi dắt con gái đi đến cửa câu thang, Từ Linh đuổi theo, "Tiểu vi, lần này họp lớp cậu đến tham gia đi, từ sau khi tốt nghiệp, chúng tớ cũng không có gặp được cậu, mọi người đều rất nhớ cậu." .

Kiều Vi Nhã nghĩ một lúc, gật đầu, từ lúc ở cùng Cổ Khánh Nhất, cô liền mất đi chính mình, bởi vì mối tình đầu của cô là bạn học thời đại học cho nên Cổ Khánh không muốn cho cô cùng bạn học có liên hệ gì cả. .

Dần dần, cuộc sống của cô càng ngày càng thu hẹp, khoảng cách cùng bạn học càng ngày càng xa, không chỉ đại học, cả cao trung cùng sơ trung cũng không có nhiều người có thể liên hệ được với cô , thế giới của cô giống như chỉ có một hành tinh duy nhất là Cổ Khánh Nhất.

"Số điện thoại của cậu là gì? Lúc đó tớ sẽ đem địa điểm và thời gian cụ thể nhắn cho cậu." .

Kiều Vi Nhã còn chưa nói ra số điện thoại, Đồng Đồng đã dùng giọng nói trẻ con thanh thuý của mình nói ra số của mẹ, nhưng lại cười tình nghịch nói: "A di, mẹ cháu ở bách hoá Trung Đại có một cửa gia công rèm cửa, về sau nhà a di trang hoàng nhớ đến cửa hàng nhà cháu làm rèm cửa nha."

Từ Linh có chút kinh ngạc nhìn Kiều Vi Nhã, lực học của cô ở trong kí túc xá xếp vào hạng nhất nhì, cho nên thời điểm tìm việc chưa cần cố hết sức đã được phân vào một xí nghiệp làm các bạn học hâm mộ đến chết. .

"Cậu từ chức khi nào vậy ?" .

"Sau khi kết hôn, muộn rồi Từ Linh tôi phải về." Kiều Vi Nhã mang theo con gái xuống lầu, trong lòng ảm đạm cô vốn không muốn nói cho Từ Linh, con gái cô lại nói ra ,đây có lẽ là vận mệnh sao? Mặc dù cô được trọng sinh nhưng không chống lại được số mệnh đã an bài sao?

Kiều Vi Nhã đi rồi, Từ Linh tiếp tục ngồi ăn đối diện A Thái. .

"A linh, bạn học của em nhìn qua nhỏ tuổi hơn em thì phải, sao lại có đứa nhỏ, nhìn cô ấy chẳng giống đã sinh con ."

Từ Linh cười lạnh nói: "A thái, anh không nên nhìn trong bát , ăn trong nồi , nói cho ngươi, đó là hoa khôi của khoa ta, hồi đại học kể cả trường bên cạnh theo đuổi cô có thể xếp hàng dài." .

"Cô ấy là người địa phương sao?" .

"Đúng, cô ấy là người địa phương." Từ Linh uống một ngụm Côca, giọng điệu khinh thường nói: "Người địa phương làm sao vậy? Cha mẹ cô ở thời điểm cô học năm nhất, liền nhảy lầu tự tử, cô ấy hiện tại bên người một người thân đều không có, còn không bằng một người ngoại tỉnh đâu."

A thái thử tính hỏi một câu, "Thế còn chồng cô ấy?" .

Từ Linh tát một cái lên tay hắn, thấp giọng quát lên: "Tôi nói cho anh, chồng cô ấy là cảnh sát, cô ấy là cảnh tẩu, ngươi tốt nhất không cần trêu chọc cô!"

Nói xong, cô ta lại có chút vui sướng khi người gặp họa cười rộ lên, "Bộ dáng xinh đẹp thì làm sao, nàng ta trừ bỏ học tập, cái gì cũng đều không hiểu, hay mềm lòng , người khác nói cái gì đều tin tưởng, ta nghe nói chồng cô đặc biệt không an phận, đều náo loạn vài lần muốn ly hôn , còn thường xuyên ở bên ngoài tìm gái, nếu là ta, đã sớm nháo đến đơn vị hắn ép cho hắn muốn sống không được muốn chết cũng không xong!" .

A thái nếu có chút đăm chiêu gật gật đầu, cười muốn Từ Linh mau ăn xong, "A linh, anh xuồng lầu đi mua vài thứ em mang con về nhà, tối nay ta có chút việc, có thể không về với mẹ con em được ." .

Từ Linh cũng không có nghĩ nhiều, gật gật đầu nghe theo hắn, ngày thường A Thái đối với hai đứa con của cô cũng thực ân cần.

Sau khi A Thái xuống lầu, bấm số dựa theo số điện thoại Đồng Đồng đọc khi nãy. Kiều Nhã Vi đang đi, nghe tiếng chuông điện thoại liền dừng, ấn nghe, nhưng sau khi nghe điện thoại lại treo không thấy tiếng trả lời. .

Kiều Vi Nhã nhíu mày, lại nhìn qua số điện thoại, cũng không biết, nghĩ có lẽ là người khác nhầm rồi, cất điện thoại, mang theo con gái trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bắt đầu

Buổi sáng, Đồng Đồng nằm ở giường không muốn dậy, "Mẹ, hôm nay là sinh nhật con, ngày mai lại là thứ Bảy, con có thể không đi nhà trẻ được không , mẹ đã đồng ý cho con cùng đi đến Hảo Lợi lấy bánh ngọt ." .

Kiều Vi Nhã gật đầu, cười nói: "Được, vậy mẹ điện thoại cho cô giáo, con hôm nay sẽ không đi học, nhưng mà, trong vòng 5 phút con phải mặc xong quần áo giày dép, thời gian bắt đầu!" .

Đồng Đồng mặc quần áo rất chậm, luôn đem quần áo để ở trên giường, thử qua thử lại, sau đó mới mặc, buổi sang mỗi ngày, giúp bé mặc quần áo giống như đánh giặc, Kiều Vi Nhã sửa vô số lần cũng không thể sửa được tính này của bé. .

Đồng Đồng quyệt miệng, nhìn mẹ, lại nhìn xem quần áo, mặc nhanh một bộ, cũng may giờ là mùa hè, mặc ít, một cái váy là xong.

Kiều Vi Nhã khích lệ nói: "Cũng được, chỉ mất 2 phút, Đồng Đồng, hôm nay mẹ thưởng cho con đến Phúc Nguyên Cư ăn bánh chiên, cháo bát bảo."

Đồng Đồng nhảy cẫng lên, "Mẹ, con muốn mỗi ngày đều sinh nhật thì tốt quá." .

Kiều Vi Nhã nắm cái mũi nhỏ của cô, "Có người nào lại hi vọng mỗi ngày đều là ngày sinh nhật , nếu như thế thì không phải còn già hơn so với mẹ à?"

Đồng Đồng vẻ mặt hồn nhiên cười nói: "Con muốn già hơn so với mẹ càng tốt, không cần đi nhà trẻ , mỗi ngày đi theo mẹ đến Trung đại, giúp mẹ buôn bán, mẹ sẽ không mệt mỏi giống như bây giờ." .

Trong lòng Kiều Vi Nhã đau xót, nghiêng đầu đi chỗ khác, lặng lẽ lau nước mắt, con gái mình từ nhỏ trưởng thành sớm so với những đứa trẻ khác, chính vì áp lực của gia đình dồn nén, lần này, cô tuyệt đối sẽ không để như vậy . .

Dọn nhà xong, mẹ con cùng ra cửa. .

"Chào Lâm nãi nãi."

"Thím Lâm, chào buổi sáng."

"Ui, tiểu Đồng Đồng mặc gì cũng thật xinh đẹp, Lâm nãi nãi còn nhớ hôm nay là sinh nhất Đồng Đồng của chúng ta nha, cho nên Lâm nãi nãi cố ý chuẩn bị một phần quà sinh nhật, từ sớm đã chờ cháu ra khỏi cửa ." .

Đồng Đồng mỉm cười ngọt ngào, "Cám ơn Lâm nãi nãi." .

Thím Lâm đem một cái hộp nhỏ đưa cho Đồng Đồng, Đồng Đồng kêu to, "Là búp bê baby, thật xinh đẹp."

Kiều Vi Nhã cảm động nhìn thím lâm, nghẹn ngào nói: "Lâm thẩm, cám ơn." .

"Tiểu vi, đây là mua cho Đồng Đồng, ta thích tiểu Đồng Đồng của chúng ta, có phải hay không Đồng Đồng?" Đồng Đồng ngừng gật đầu, "Lâm nãi nãi, chờ lúc ngài sinh nhật , cháu cũng tặng quà cho ngài, cháu nhớ rõ sinh nhật Lâm nãi nãi, là ngày tết đoan ngọ ăn bánh chưng, cháu thích nhất ăn bánh chưng nhân thịt Lâm nãi nãi làm." (tại trung quốc, tết đoan ngọ người ta thường ăn bánh chưng giống như Việt Nam mình ăn rượu nếp ý)

Thím Lâm cùng Kiều Vi Nhã cùng nở nụ cười, Lâm nãi nãi khom thắt lưng xoa bóp khuân mặt của cô, "Đồng Đồng nhớ rõ sinh nhật Lâm nãi nãi, hay là nhớ bánh chưng nhân thịt đây?"

Đồng Đồng cúi đầu, cắn hồng môi cười ha ha. .

Hai mẹ con cùng thím lâm nói thêm vài câu, cầm tay đi ra cửa. .

Thực ra Kiều Vi Nhã thích dậy sớm một chút ở nhà làm bữa sáng, nướng bánh, chiên hai quả trứng, nướng thêm hai miếng thịt hun khói, rau xà lách, một miếng pho mát kẹp ở bánh, thêm một ly sữa nóng, nửa quả táo, ngày hôm sau, còn ăn sáng kiểu trung quốc, cháo, nấu trứng gà, tự tay chưng bánh bột mì, bánh nhân đậu … mì phở.

Về sau, Phúc Nguyên Cư mở chi nhánh trên đường gần nhà cô, phúc nguyên cư là cửa hiệu lâu đời ở thành phố B, thành phố B mọi người đều thích đến phúc nguyên cư ăn cơm, rất nhiều chỗ người già đên phúc nguyên cư gọi chút đồ ăn vặt, ngồi xuống đến quá trưa rất là thích ý.

Chỉ tiếc, theo tiến trình thành thị hóa , những ngày nhàn nhã như vậy, càng ngày càng ít . .

Mới ra cửa sân, Kiều Vi Nhã liền thấy mẹ chồng cô đưa một người con gái đến. .

Bọn họ ở cũng không gần đây,phải chuyển một lần xe buss mới có thể đến, đến đây sớm như vậy, không biết bọn họ thời điểm nào bắt đầu đi .

Nếu là trước kia, Kiều Vi Nhã đã sớm chạy ra đón, bây giờ, nàng chỉ cầm tay con gái đứng một chỗ chờ, bởi vì cô nhìn thấy cô gái kia chính là thân thích Cổ gia,người cùng cổ khánh họp mưu lừa của cô tám mươi vạn, cứ thế làm cho Từ Linh đào góc tường, cướp đi công việc buôn bán của cô.

Hoá ra, những người đó, những việc sảy ra, đều không có thay đổi, cô chẳng qua biết trước quá trình phát triển sự việc mà thôi .

Bản thân cô không có cha mẹ, cho nên đối đái với cha mẹ hắn như cha mẹ của mình, thậm chí có lần Cổ Khánh Nhất đem sổ tiết kiệm tiền lương của mình đem cho bố mẹ mình bảo quản, cô đều không nói câu nào, thế nhưng, cha mẹ hắn cũng không cảm kích, nhất là sau khi cô sinh con gái, mẹ chồng cô liền đón con gái mình về nhà, ở cùng bọn họ, mà đuổi hai vợ chồng cô ra, bởi vì em chồng sinh một bé trai, mà lão công của em chồng cô , là một gia đình ngoài Phượng Nam, mọi chuyện đầu nghe theo mẹ chồng cô .

Tuy rằng chán ghét đến cực điểm, Kiều Vi Nhã vẫn nhắc nhở Đồng Đồng gọi bà nội, trẻ con đều mẫn cảm, bé biết, bà nội không thích bé, thích em họ, vợ chồng Kiều Vi Nhã đều bề bộn nhiều việc, thời điểm ngày lễ ngày tết mới có thể đi thăm lão thái thái, hơn nữa mẹ chồng cô nói, không có việc gì đừng qua, nhiều người không thích cô, Kiều Vi Nhã rất biết điều không quấy rầy, nhưng mà, hàng tháng, cô vẫn tự mình đến nhà đưa tiền sinh hoạt, một tháng một ngàn đồng, đây là quy củ lão thái thái đặt ra, tuy rằng tiền lương của Cổ Khánh Nhất lão thái thái vẫn cầm trong tay . .

Mà em gái của chồng cô, cổ khánh song, là ăn ở không phải trả tiền. .

Bố Cổ khánh nhất đến thành phố B tham gia quân ngũ sau khi chuyển nghề liền ở lại thành phố B, thời điểm tham gia quân ngũ , là thủ trưởng quân khu lính cần vụ, cho nên, thuận lợi tiếp nhận hệ thống công an, tuy rằng lúc trước chỉ có trình độ văn hoá tiểu học, cụ cũng rất cố gắng học xong chương trình trung học, cho nên, sau khi về hưu , đã lên tới cấp phó xử. .

Nguyên bản nhà bọn họ ở thị trấn W, bên trong núi lớn, mẹ chồng cô dựa vào vinh dự của chồng, năm thứ bảy khi cụ chyển đến đây cũng tới thành phố B, cho nên, thời thơ ấu Cổ Khánh Nhất trải qua trong núi sâu , có lẽ, đây cũng là nguyên nhân hắn " dã tính nan thuần" thích đánh nhau, dễ xúc động .

Mẹ chồng cô tuy rằng sinh bốn đứa con, nhưng không trái với kế hoạch hoá gia đình, bởi vì mẹ chồng cô cô sinh hai song bào thai, tuy rằng chỉ có một con trai, nhưng mà, một con trai cũng đủ để cho mẹ chồng cô ở cổ gia hoành hành , bởi vì em trai bố chồng cô, chỉ nhận một người con nuôi, không may, đứa con trai họ nhận nuôi sau này cũng nhận nuôi một người con, cho nên, ở trước mặt mẹ Cổ Khánh Nhất bọn họ vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được.

Mẹ chồng cô chỉ biết viết tên mình , cũng là một người khéo léo, sau khi thích ứng cuộc sống thành phố, đem bản tính chanh chua của một ít dân thành phố nhỏ, phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. .

Kiều Vi Nhã dừng một chút, vẫn gọi một tiếng ' mẹ ', tuy rằng, cô ta rất nhanh sẽ không phải. .

"Các ngươi đây là đi đâu đấy? Ta có việc tìm ngươi, về nhà trước đã." Mẹ chồng cô luôn xem nhẹ cháu gái mình , sau khi sinh, biết là gái, ngay tại chỗ gào khóc, khiến bác sĩ y tá tức giận đuổi ra ngoài. .

Nói đúng ra, mẹ chồng cô gọi cháu gái là "hàng lỗ vốn", sau đó, Đồng Đồng không hiểu hàng lỗ vốn nghĩa là gì liền đi hỏi ba ba, cái gì là hàng lỗ vốns, nãi nãi vì sao không gọi tên bé, lại kêu bé hàng lỗ vốn, Cố Khánh đối với con gái mình vẫn rất yêu thương ,sau khi nghe được, sắc mặt hắn thay đổi, hơn hai tháng tháng không đi gặp mẹ chồng cô, mẹ chồng cô gọi điện thoại, hắn cũng không tiếp. .

Sau đó, mẹ chồng cô tới cửa mắng Kiều Vi Nhã, nói nàng châm ngòi ly gián tình cảm mẹ con họ, lúc này Cổ Khánh Nhất mới đi sang chỗ mẹ chồng cô, cứ như vậy, càng thêm chứng thực chuyện Kiều Vi Nhã châm ngòi ly gián gia đình họ .

Bốn người trở về nhà một lần nữa, mẹ chồng cô vừa vào cửa liền nhìn chung quanh, xem có vật gì có thể mang đi luôn, mẹ chồng cô rất ít khi đến đến, đã đến đây sẽ không về tay không, lâm thúc ngầm nói đùa với cô, gọi là tên trộm không về tay trắng. .

Kiều Vi Nhã rót nước, cô gái kia nhìn cô chằm chằm, cảm xúc trong ánh mắt, rất phức tạp. .

Mẹ chồng cô nói: "Đây là cháu gái ngoại nhà dì Hai ngươi, Đức Hân, đây là chị dâu ngươi." .

Kiều Vi Nhã thản nhiên gật đầu, tên Ngô Đức Hân này, nàng làm sao có thể quên được? .

Mẹ chồng cô nói rất uy nghiêm: "mẹ Đồng Đồng, Đức Hân học cái gì. . . . . trung học Tài vụ và kế toán,vừa tốt nghiệp chưa có chỗ làm, ngươi thấy đấy sinh viên bây giờ cũng không nhanh tìm được việc làm, lại càng không nói là tốt nghiệp trung học, nhưng mà Đức học lực tốt, cũng không kém sinh viên, ta nghĩ chô ngươi có cửa hàng, cố gắng tuyển nàng, tiểu vương tuy rằng rất tốt, dù sao cũng không phải người nhà, không yên tâm bằng người nhà được."

Trung tâm mua sắm Trung Đại, là trung tâm mua bán lớn nhất thành phố B, Kiều Vi Nhã thuê hai gian cửa hàng, hàng tháng riêng tiền thuê mặt bằng đã hết bốn ngàn đồng, nhưng là sinh ý tốt, nguồn hàng của cô đều tự mình đến Chiết Giang, Giang Tô mua, hơn nữa tiếng tăm của cô tốt, chất lượng tốt, giá lại vừa phải, cho nên, ở trung tâm mua sắm Trung Đại dù có hơn mười nhà làm rèm cửa vỏ chăn , sinh ý củaKiều Vi Nhã , là tốt nhất. .

"Mẹ, chỗ ta không thiếu người, ta nghĩ để Khánh Nhất giúp Đức Hân tìm chỗ công tác đi." .

Mẹ chồng cô vỗ bàn, nghiêm mặt giận giữ nói: "Tiểu vi, ngươi có phải không coi mẹ chồng ngươi là cái gì? Đừng cho là ta không biết, tiền ngươi kiếm được, đều đều tích trữ dưới tên ngươi, con ta chút tiền con đều không thấy, ngay từ đầu, ngươi vốn không muốn cùng con ta sống hoà thuận, nhà chúng ta là gia đình cán bộ, ngươi có thể gả vào nhà chúng ta, đó là tổ tiên ngươi đốt nến thơm, ta nói cho ngươi, Đức Hân phải đến chỗ ngươi làm, về sau, tiền

quầy hàng ngươi, đều do Đức Hân quản ." .

Kiều Vi Nhã không chút tức giận , thậm chí sắc mặt không thay đổi, trước kia, nàng nhường nhịn, hiện tại, nàng khinh thường, "Mẹ, ngươi muốn đưa Đức Hân đến chỗ ta làm cũng được, một tháng 700, bao cơm trưa, không bao ở, quen việc rồi nói sau, không thể cái gì cũng không biết nhúng tay định quản tiền đi."

Nàng đã không muốn nhận, xe của Cổ Khánh Nhất hàng tháng tiền dầu mỡ đã hơn hai ngàn, còn có Cổ Khánh Nhất hàng tháng tiên ít nhân hơn ba ngàn tiên lặt vặt, Đồng Đồng hàng tháng tiêu cũng nhiều, tất cả chi tiêu trong gia đình, đều lấy tiền ở việc buôn bán của cô , cổ khánh nhất, trên thực tế đem cô thành máy kiếm tiền trông nom nhà thành khách sạn năm sao.

Sở dĩ nói là năm sao, là vì nhà này cung cấp ăn ngủ nghỉ, quần áo luôn là thẳng, luôn là hàng hiệu, tất cả những thứ này đều là miễn phí .

Sau khi trọng sinh Kiều Vi Nhã mới phát hiện, mình có bao nhiêu ngốc, bao nhiêu buồn cười. .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Gặp mặt

Mẹ chồng cô vừa nghe chỉ có bảy trăm đồng, bất chấp nói , "Ta nghe nói tiểu vương một tháng lượng những hai ngàn, Đức Hân dù mới làm, cũng phải một ngàn rưỡi."

Kiều Vi Nhã nhìn người mẹ chồng lòng tham không đáy của cô, thản nhiên nói: "Chính vì nể mặt người thân, con mới trả bảy trăm, nếu ở cửa hàng người khác, ba tháng thử việc, một tháng chỉ trả năm trăm." .

Mẹ chồng cô hừ một tiếng, nói: "Đức Hân không có chỗ ở, nhân tiện ở luôn phòng đối diện với phòng các ngươi đi."

"Mẹ, chuyện này không được, phòng đối diện con đều bày hàng, bây giờ thuê kho hàng, một tháng ít nhất phải hai ngàn." Đến lúc này, Kiều Vi Nhã đã không muốn nhượng bộ nữa rồi .

"Chỗ ta cũng không có chỗ ở, con bé chỉ có một mình cũng không có nhiều đồ ,ngươi thu dọn một chút cũng đủ cho con bé ở ."

Mẹ chồng cô là Từ Hi Thái Hậu trong nhà, luôn nói ra là người khác phải nghe. .

Kiều Vi Nhã không muốn cho cô ta ở trong nhà này, nàng nhớ rõ rất rõ, ở trên trước khi cô ly hôn Ngô Đức Hân cùng Mẹ chồng cô, xem trong nhà cô những thứ đáng giá đều mang đi cả, thậm chí gồm cả tàng thư,tranh chữ của ông bà ngoại cô để lại. .

"Như vậy đi, để cho Đức Hân ở cùng tiểu vương đi, chỗ tiểu vương chắc là có chỗ ở." Cô đối với Tiểu Vương rất tín nhiệm .

Mẹ chồng Kiều Vi Nhã lần đầu tiên thấy cô kiên trì như vậy, suy nghĩ, trước tiên vẫn đáp ứng, nàng nghĩ sau khi trở về sẽ điện thoại cho con mình.

Giải quyết xong việc, sắc mặt mẹ chồng cô tốt lên một chút, bàn ngày mai cho Đức Hân đến làm.

Trước lúc đi, mẹ chồng cô đột nhiên nhớ ra gì đó, lấy ra năm mươi đồng nói: "Đồng Đồng, hôm nay là sinh nhật cháu, bà nội không có, cho cháu năm mươi đồng lấy tiền này mua chút đồ ăn ngon , năm mươi đồng này cũng là tiền tiêu vặt dì cháu cho bà nội đấy."

Kiều Vi Nhã cười lạnh trong lòng, năm mươi đồng, tiền tiêu vặt em gái chồng cô đưa, người ngay cả công việc tử tế đều không có, sẽ đưa tiền tiêu vặt cho mẹ chồng cô, đang hướng nàng kể nghèo kể khổ sao? Bố chồng cùng mẹ chồng cô đều có lương hưu, tuy rằng mẹ chồng cô làm việc ở trung tâm bảo vệ, nhưng tiền lương sau khi về hưu cũng không thấp.

Nếu là lúc xưa, cô nhất định cầm chút tiền ra đưa mẹ chồng cô, bây giờ thì sẽ không , người họ Cổ đừng mong từ cô lấy được một xu.

Kiều Vi Nhã không phải một người ngu ngốc, chẳng qua cô so với những người phụ nữ khác càng có nhẫn nại, mẹ cô từng nói với cô vô số lần, nhẫn trong lòng là một cây đao, trên đời không có chuyện gì vẹn toàn , cho nên có thể nhịn liền nhịn. .

Nhiều năm như vậy cô luôn nhẫn nhịn. .

Đồng Đồng nhìn mẹ, Kiều Vi Nhã cười nói: "Đồng Đồng, đó là bà nội đưa cho con, mẹ không biết, con tự quyết định đi"

Đồng Đồng suy nghĩ, cầm năm mươi đồng, cười nói: "Cám ơn bà nội." .

Đáy mắt mẹ chồng cô hiện lên tia xấu hổ, bà không ngờ cháu gái thật sự nhận lấy . .

Thời điểm đến năm mới, bà mới đưa cháu gái mười đồng tiền mừng tuổi, những ngày thường, ngay cả một cây kem cũng sẽ không mua cho bé , hôm nay vì Đức Hân, coi như đã bỏ ra rất nhiều . .

Tiễn mẹ chồng cô đi,hai mẹ con mới đi ăn cơm. .

Người ở Phúc Nguyên Cư đã rất nhiều, Đồng Đồng ngồi trên ghế băng chờ mẹ, Kiều Vi Nhã đi xếp hàng. .

Xếp hàng xấp xỉ 15 phút, Kiều Vi Nhã mới bưng khay đồ trở về. .

Đồng Đồng nhỏ giọng nói thầm , "Mẹ, con sắp chết đói rồi." .

Kiều Vi Nhã cười nói: "Mới chờ có chút xíu, không đến mức đấy đi, được rồi, đi rửa tay đi." .

Đồng Đồng một mình đi rửa tay, bồn rửa tay Phúc Nguyên Cư thiết kế thật có nhân tính, chiều cao Đồng Đồng tầm một mét, đối với học sinh tiểu học mà nói là rất thấp nhưng đứng ở giữa đám trẻ con ở đây, còn có vẻ hơi cao . .

Bé đi rửa tay, nhìn bên làm khô tay nhiều người, vẫy vẫy tay bỏ chạy . .

Người nhiều, bé lập tức va vào thân một người đàn ông cao lớn, trong tay bưng khay, hắn giật mình ổn định lại khay đồ, nhìn thấy là một đứa bé, cười nói: "Tiểu nha đầu, đừng chạy loạn." .

Thời điểm Đồng Đồng ngẩng đầu, hắn ngây ngẩn cả người, đứa nhỏ này, giống như đã gặp qua ở nơi nào đó? .

Đồng Đồng ngượng ngùng nói tiếng xin lỗi, chạy đến bên mẹ. .

Kiều Vi Nhã đưa lưng về phía bọn họ, đang cho thêm đường vào bát của Đồng Đồng, cũng không nhìn thấy chuyện sảy ra trước mắt. .

Tầm mắt người đàn ông vẫn nhìn theo Đồng Đồng, nhìn thấy Đồng Đồng kêu mẹ, lại nhìn thấy gương mặt tươi cười của mẹ Đồng Đồng ở đằng kia, hắn ngây dại, không thể tin đượclại gặp cô ấy ở chỗ này. .

Hắn không chút do dự tiêu sái đi tới, thanh âm có một chút run rẩy, "Vi vi. . . . . ." .

Kiều Vi Nhã nhìn thấy người trước mặt, cũng ngẩn ra, bối rối một chút, đỏ mặt hỏi: "A mặc, anh trở về nước khi nào?"

Bảo Mặc nhìn chằm chằm hai má ửng đỏ của cô, trầm mặc trong chốc lát, "Vi vi, anh về trễ, phải không?"

Kiều Vi Nhã không biết nhìn hắn như thế nào, được sau một lúc lâu mới lôi kéo Đồng Đồng nói: "A mặc, đây Đồng Đồng con gái em, Đồng Đồng, kêu chú đi, chú là bạn học của mẹ."

Bạn học, đây là một cách xưng hô xa cách cỡ nào. .

Hai người lần lượt ngồi xuống, Kiều Vi Nhã im lặng cùng con gái ăn cơm, cũng không định cùng Bảo Mặc nói chuyện. .

Cô từ đầu đến cuối đều hiểu được hai người bọn họ, không cùng một tầng lớp. .

Trước kia cô không có tư cách, hiện tại càng không có tư cách. .

Cô từ đầu đến cuối đều không thể quên mẹ Bảo Mặc, thị trưởng phu nhân cao quý kia, cục trưởng khu công thương Trữ Bắc thành phố B trước mặt cô chỉ nói bốn chữ “môn đăng hộ đối” đã đánh bại tình yêu của cô và Bảo Mặc. .

Bởi vì lựa chọn Bảo Mặc, phònng ở ba mẹ cô lưu lại, đột nhiên bị đơn vị của ba thu hồi, cô là người địa phương này mà ngay cả phòng ở đều không có .

Cho nên đứng trước tình yêu và sự thật, cô lựa chọn sự thật, lựa chọn Cổ Khánh Nhất. .

Cô nghĩ rằng Cổ Khánh Nhất cùng cô môn đăng hộ đối . .

Lúc trước Cổ Khánh Nhất muốn sống muốn chết không phải cô không cưới, làm cho cô thực cảm động một phen, chỉ vì một câu kia, ta nhất định đem ngươi nuôi trắng trẻo mập mạp , cả đời cho ngươi hạnh phúc, cô quyết định gả cho hắn. .

Sau khi kết hôn, mẹ chồng cô hở ra là nói, nhà bọn họ là gia đình cán bộ, cô là dân chúng bình dân, không xứng.

Khi đó, cô cũng nhớ tới một người phụ nữ khác, mẹ Bảo Mặc . .

Cô nghĩ mình không có cơ hội gặp lại Bảo Mặc , cha Bảo Mặc , đã lên chức, hiện nhậm chức tỉnh bên, mẹ hắn , cũng đi theo đến tỉnh đó, hình như công tác ở hội phụ nữ, có lần trên tivi nhìn thấy bà đang kích động nói một chủ đề về người phụ nữ độc lập tự cường.

Bảo Mặc vừa mới về nước, hắn chuẩn bị đem tổng bộ bên Mĩ chuyển về Trung Quốc, hắn cũng không biết, vì sao lại lựa chọn trở về.

Bố hỏi hắn, chuẩn bị đăng kí công ty nơi nào, cũng hy vọng hắn đến Bắc Kinh hoặc là Thượng Hải đăng kí, dù sao hoàn cảnh những nơi đó tốt hơn rất nhiều so với tỉnh lị hắn từng sống.

Bảo Mặc nói hắn sẽ lo lắng rõ ràng rồi ra quyết định. .

Đêm qua, hắn từ nhà đi ra, vốn định đi quán bar uống rượu, đột nhiên có hứng muốn đến thành phố B xem sao.

Qua hơn hai giờ xe, hắn đến thành phố B. .

Nguồn gốc Bảo gia bọn họ là tại thành phố B, địa phương Bảo gia ở cũng được coi như danh gia vọng tộc, nhà cũ Bảo gia là một biệt thự lớn.

Khu Trữ Bắc thành phố B nguyên bản là tô giới, biệt thự nhà vườn của các nước nhiều không đếm xuể. .

Nhà cũ vẫn có người trông nom, sau khi Bảo Mặc trở về, Vú Trương rất nhanh thu thập cho ăn một gian phòng sạch sẽ. .

Bảo Mặc vẫn liên hệ cùng Trình Thiệu, bọn họ từ trung học đến đại học, vẫn là bạn thân, trước khi xuất ngoại, vẫn như hình với bóng, hiện tại Trình Thiệu làm khoa trưởng khoa quản lí pháp chế ở cục công thương khu Trữ Bắc,. .

Trình Thiệu rất nhanh đi vào nhà cũ của Bảo gia, hai người nói chuyện trời đất, chỉ không nói một cái tên làm Bảo Mặc thương tâm.

Buổi sáng, Trình Thiệu đi làm, hắn còn không có rời giường. .

Vú Trương nói muốn làm điểm tâm cho hắn, hắn lắc đầu nói không đói bụng, nghĩ ra đi dạo nói sau. .

Vú Trương nói cho hắn, cửa hàng Phúc Nguyên Cư có mở một chi nhánh ở đây, nếu như đói bụng, có thể đi phúc nguyên cư đi tới cũng không quá mười phút.

Ma xui quỷ khiến , hắn lại đến phúc nguyên cư, thấy người con gái làm hắn vừa hận vừa yêu vĩnh viễn không thể quên.

Đêm qua, hắn rất muốn hỏi Trình Thiệu, Kiều Vi Nhã giờ như thế nào? Hiện tại, hắn đã biết đáp án . .

Đồng Đồng cảm thấy mẹ hôm nay có chút lạ lạ, ăn cơm no, nàng hỏi: "Mẹ, bây giờ chúng ta đi Hảo Lợi lấy bánh ngọt được không?" "Được."Kiều Vi Nhã buông chiếc đũa, lấy khan tay nhẹ nhàng lau miệng rồi đứng lên, có chút mất tự nhiên chào tạm biệt Bảo Mặc.

Thời buổi này, rất ít người có khăn tay nhưng thói quen này của Kiều Vi Nhã vẫn chưa từng thay đổi. .

Bảo Mặc suy nghĩ, sinh nhật Kiều Vi Nhã , là tháng Hai, như vậy, hôm nay lấy bánh ngọt, hẳn là sinh nhật con gái cô.

Bảo Mặc xoay người nhìn Đồng Đồng cười nói: "Đồng Đồng, hôm nay sinh nhật cháu phải không?" .

Đồng Đồng ngượng ngùng gật đầu, "Đúng ạ, mẹ đã đặt cho cháu bánh ngọt còn có cả âm nhạc và nến nữa ." .

Bảo Mặc cười nói: "Chú cũng muốn đến Hảo Lợi, chúng ta cùng đi được không?" .

Đồng Đồng nhìn mẹ, mẹ hôm nay rất lạ đều không nói chuyện . .

Lúc này, Bảo Mặc đã muốn ôm lấy Đồng Đồng, "Đồng Đồng, cháu dẫn đường được không? rất nhiều năm chú chưa trở lại đây , rất nhiều chỗ chú cũng không biết."

Thời điểm Kiều Vi Nhã tỉnh hồn lại, Bảo Mặc đã ôm Đồng Đồng định đi ra phúc nguyên cư. .

Kiều Vi Nhã nắm tay đuổi theo, cuộc sống của cô, không muốn cùng xuất hiện với Bảo Mặc thêm một lần nào nữa. .

Trước khi cô trọng sinh hắn mãi cũng không thấy xuất hiện, hiện tại vì sao đột nhiên xuất hiện , có một Cổ Khánh Nhất đả kích là đủ rồi, cô không muôn gặp hai lần đả kích lớn.

"Đồng Đồng, con nặng quá, chú sẽ mệt, mau xuống dưới." .

"Anh không sao, nói cho anh biết, đến Hảo Lợi đi thế nào?" Hắn cho tới bây giờ đều cố chấp , chỉ biết theo ý của mình chi phối người khác.

Kiều Vi Nhã không thể nhiều lời, cô sợ con cô nhìn ra gì. .

Chân Bảo Mặc dài nên đi rất nhanh, cô phải chạy chậm mới đuổi kịp. .

Qua đường, Bảo Mặc lấy ra chìa khoá xe, sau hai tiếng vang tích tích, Bảo Mặc mở cửa xe Land Rover ra, đem Đồng Đồng ngồi ở ghế sau, nói với Kiều Vi Nhã vừa theo kịp đằng sau: "Lên xe, anh mang hai người đi." .

Đến Hảo Lợi cũng không xa, nhưng lái xe cũng không gần , nơi này là trong nội thành, giới hạn tốc độ, biển báo cấm nhiều không đếm xuể, nếu thật

muốn đi xe, nửa tiếng cũng không đến được.

"Không cần, Bảo Mặc, đi bộ rất gần, hôm nay em còn rất nhiều việc, không phiền toái anh ." Kiều Vi Nhã ôm lấy con gái bỏ chạy, sợ Bảo Mặc đuổi theo.

Bảo Mặc cũng không đuổi theo cô, nhìn bóng dáng cô biến mất, Bảo Mặc cười khổ lắc đầu. .

Vừa vặn có điện thoại gọi đến, là Trình Thiệu. .

"Cậu ở đâu?"

"Tớ ở phúc nguyên cư. . . . . Cậu đoán tớ vừa nhìn thấy ai ?" .

Bên kia Trình Thiệu nói nhỏ hỏi có phải Kiều Vi Nhã. .

"Trình Thiệu, cậu như thế nào không nói cho tớ biết, cô ấy kết hôn , còn có con." .

Trình Thiệu là người biết rõ chuyện xưa của hai người họ , hết thảy chuyện bây giờ của Kiều Vi Nhã, hắn rất rõ ràng, nhưng mà muốn hắn nói cái gì? Dù sao, hiện tại đã lấy chồng. .

"Trình Thiệu, tớ bây giờ đi tìm cậu, tớ muốn biết chuyện của cô ấy, toàn bộ!" Bởi vì hắn nhìn đến, trên tay Kiều Vi Nhã , không có nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đoạn tình này

Thời điểm Trình Thiệu đang ở văn phòng uống cà phê Bảo Mặc đã đi vào. .

Trình Thiệu chỉ vào ghế tựa đối diện, để cho hắn ngồi xuống, "Tớ đang dùng cà phê xay, cậu uống không?"

Bảo Mặc lắc đầu.

Trình Thiệu bĩu môi, mắng một câu, "Đáng ghét!" .

Miệng tuy rằng mắng, vẫn là tự mình pha cho hắn một ly trà xanh. .

Trầm mặc hồi lâu Bảo Mặc rốt cục mở miệng, "Cô ấy thật sự kết hôn sao , cô ấy coi tớ thành người nào , cô ấy. . . . . ."

Tay Trình Thiệu làm một tư thế dừng, "Stop!" .

Trình Thiệu thở dài một hơi, bây giờ nói gì đều đã muộn, người ta chẳng những kết hôn còn có con rồi. .

Nếu không phải bởi vì mình, Bảo Mặc sẽ không quen biết Kiều Vi Nhã, chuyện tình của bọn họ khi đó không ai có thể nói được rõ ràng, bao gồm bạn thân như hắn.

Trình Thiệu cùng Bảo Mặc, là bạn học hồi tiểu học, về sau học trung học liền chia ra, Trình Thiệu vào trường trung học bình thường, Bảo Mặc vào trường trung học trọng điểm, hơn nữa còn là lớp ưu tú.

Mẹ Trình Thiệu làm ở cục công thương, là bạn tốt của mẹ Bảo Mặc, cho nên, quan hệ giữa Trình Thiệu và Bảo Mặc vẫn luôn rất tốt .

Đó là lúc vào sơ trung, ba mẹ Trình Thiệu đăng kí cho hắn vào lớp tiếng Anh, khi đó, tất cả mọi người đều học tiếng Anh của Hứa Quốc Chương.

Kiều Vi Nhã là học sinh ở lớp đó. .

Một lần ngẫu nhiên, Bảo Mặc đi theo Trình Thiệu đến lớp học ban đêm. .

Quan hệ của cha mẹ Kiều Vi Nhã tuy rằng không tốt, nhưng đối với học tập của con cái cũng không buông lỏng, khi đó có rất ít cha mẹ quan tâm tiếng Anh giống như bây giờ,học sinh lớp học ban đêm cũng không tính là nhiều. .

Thời gian Kiều Vi Nhã đến luôn cố định, cố định ngồi ở một vị trí, thời gian lâu dần, mọi người đều biết, đó là vị trí của Kiều Vi Nhã , mặc dù đến sớm, cũng sẽ không đến ngồi vị trí đó. .

Thời điểm Trình Thiệu mang theo Bảo Mặc đến, Kiều Vi Nhã còn chưa tới, Bảo Mặc liền chiếm vị trí của cô. .

Hôm đó Kiều Vĩ Nhã tới muộn, ba mẹo cô cãi nhau, lúc cô khuyên can, bị ba cô dùng cán pin đánh vào đầu, may mắn không sảy ra chuyện gì lớn, chẳng qua cuộc khắc khẩu của ba mẹ cô cứ dừng lại như vậy. .

Khi Kiều Vi Nhã đi vào cửa, sau đó thầy giáo cũng đi vào . .

Kiều Vi Nhã cúi đầu theo thói quen đi đến chỗ mình, lại nhìn đến Bảo Mặc đang ngồi ở vị trí đó.

Kiều Vi Nhã dừng lại hai giây, cắn cắn môi, định nói gì đó, lại nhịn xuống , tiếp tục đi về phía sau. .

Lớp học ban đêm là phòng học đi mượn, bàn tuy rằng rất nhiều, ghế dựa lại chỉ đủ ngồi , Kiều Vi Nhã đành phải xếp ở cuối cùng đứng nghe giảng bài.

Đã học được một đoạn thời gian, thầy giáo từ trước đến nay dùng ghế dựa tính toán số học sinh, hôm nay có người đứng, hơn nữa là người học tốt nhất Kiều Vi Nhã, thầy giáo không khỏi kì quái quét mắt một lượt nhìn các học sinh trong lớp .

Bộ dáng bắt mắt của Bảo Mặc, tất nhiên thầy giáo nhìn qua một chút là nhận ra, thầy chỉ tay nói, "Em học sinh kia, em không phải học sinh lớp chúng tôi đúng không?"

Bảo Mặc lúc đó còn đang suy nghĩ đến thời điểm nhìn thấy Kiều vi Nhã, cặp mắt kia trong suốt yên tĩnh tựa như chú nai con, lập tức trái tim hắn như bị gì đó phá khai , hắn cảm thấy hô hấp mình gần như đình trệ . .

Thầy giáo hỏi lại một lần, Trình Thiệu lúc này mới giơ tay nói, "Thưa thầy, hắn là bạn của em, cũng muốn tới nghe giảng."

Thầy giáo gật đầu, cười nói: "Được, tới nghe giảng chúng ta hoan nghênh, chẳng qua hắn chiếm vị trí của Kiều Vi Nhã , hiện tại Kiều Vi Nhã đang đứng, Trình Thiệu, em đến văn phòng chuyển thêm một cái ghế nữa đến đây." .

Trình Thiệu vội chạy đến văn phòng di chuyển một cái ghế đến. .

Kiều Vi Nhã trở lại vị trí ban đầu, bắt đầu học. .

Bảo Mặc vẫn si ngốc u mê nhìn cái gáy Kiều Vi Nhã , bím tóc đuôi ngựa đong đưa qua lại theo động tác cúi đầu của cô, ở dưới ngọn đèn, mái tóc đen nhánh sáng bóng như sa tanh. .

Bảo Mặc biết, từ thời khắc này trở đi tâm của hắn đã trầm luân . .

Sau khi tan học, Bảo Mặc cùng Trình Thiệu ra cổng trường, liền thấy Kiều Vi Nhã cũng đi ra phía sau, Bảo Mặc vẫn đang nghĩ đến cô, nhất thời đem tầm mắt chuyển đến trên người Kiều Vi Nhã. .

Trình Thiệu tức khắc liền hiểu rõ, cười một trận sau đó lại thở dài: "Bạn hữu, đừng nhìn , không đùa được đâu, cậu có biết ở lớp chúng tớ cô ấy có biệt hiệu là gì không?"

"Là cái gì?" Bảo Mặc khẩn trương thốt ra. .

Trình Thiệu đấm hắn một quyền, " Cậu đúng thật là thích cô ấy , không đùa, thật sự không đùa được, hơn nữa, cậu cũng không đánh lại cô ấy đâu."

Bảo Mặc nhíu mày, Trình Thiệu nói lung tung làm cho người ta không hiểu được. .

Trình Thiệu ôm bờ vai của hắn, hai người vừa đi vừa nói, "Bảo Mặc, biệt hiệu của cô ấy kêu Hoắc Thanh Đồng, bên ngoài đối với ai đều dịu dàng ôn hoà, trên thực tế là một cường nữ. Trước giải phóng ông cô ấy là võ sư cho các nhà giàu , ba tuổi cô ấy đã bắt đầu luyện võ , kể cả cậu và tớ cộng lại, cũng không phải đối thủ của cô ấy. Cậu xem đã trễ thế này cô ấy đều một mình về nhà, nhưng cho tới bây giờ không ai dám trêu chọc, lần trước, nhập học cô ấy bị vây bởi một đám côn đồ, nhóm ý bị cô đánh cho răng rơi đầy đất, hiện tại cổng trường chúng tớ đặc biệt yên tĩnh,chính nhờ công lao của cô ấy nhá."

Bảo Mặc kinh hỉ, "Cậu nói cậu học cùng trường với cô ấy ." .

Trình Thiệu gật gật đầu, "Chúng tớ chẳng những học chung trường mà còn chung lớp, nhưng mà, thành tích học tập của người ta cực tốt, chưa bao giờ xếp thứ 2."

"Sao cô ấy lại học trường cậu? . . . . . ." .

"Bị người đi cửa sau đẩy xuống , nếu không bị đẩy xuống dưới, nói không chừng hiện tại chung một trường với cậu cũng nên."

Bảo Mặc gật đầu, trong lòng có kế hoạch. .

Vốn Bảo Mặc vẫn học tốt tiếng Anh, đột nhiên nói với ba mẹ muốn đến lớp học thêm buổi tối, bọn họ cũng không nghĩ nhiều mà đáp ứng.

Ai ngờ đi không đến một tháng, được nghỉ đông , qua nghỉ đông, Kiều Vi Nhã cũng không đi học lại, bởi vì tháng ba nửa đầu học kì tiến vào giai đoạn tổng ôn tập, cô muốn dốc toàn lực thi vào trường trung học tốt nhất khu Trữ Bắc, Trữ Bắc Nhất Trung. .

Với thành tích Kiều Vi Nhã , vào học Trữ Bắc Nhất Trung, tuyệt đối không vấn đề, nguyên bản cô có thể được cử đến học ở Trữ Bắc Nhất Trung , lại bởi vì có người đi cửa sau, bị đẩy xuống dưới .

Sau Kiều Vi Nhã trung khảo, sáng sớm ba mẹ cô vì chuyện nhỏ mà đánh nhau, mẹ cô ngất đi, mà ba cô, cũng không để tâm, đẩy cửa đi ra ngoài. .

Kiều Vi Nhã đưa mẹ đi bệnh viện, có thể nghĩ được kết của chậm chễ cuộc thi là gì. .

Thành tích Trung khảo được gửi đến, ba Kiều Vi Nhã cơ hồ muốn đem con gái mình đánh chết. .

Thầy giáo La là thầy giáo quý Kiều Vi Nhã nhất lại là chủ nhiệm lớp của cô, ông nói chuyện cùng nhà trường xong, quyết định đặc biệt tuyển Kiều Vi Nhã, cứ như vậy Kiều Vi Nhã được vào trung học địa phương.

Thành tích Trình Thiệu bình thường, cũng vào trung học địa phương. .

Bảo Mặc vào học trữ bắc nhất trung, lại nhất quyết không đi, nhất định đòi đi tam trung, người trong nhà ai cũng không lay chuyển được hắn, đành phải đáp ứng.

Bảo Mặc đi Trữ Bắc Tam Trung, được phân cùng một lớp với Kiều Vi Nhã. .

Thời điểm vào trung học đúng là thời điểm tuyệt vời cho mối tình đầu của các chàng trai cô gái, bộ dáng xinh đẹp, học tập lại tốt, tính cách dịu dàng nên Kiều Vi Nhã tự nhiên là tiêu điểm được nam sinh chú ý, ai ngờ, Kiều Vi Nhã trừ bỏ học tập, không nhìn đến chuyện gì khác, chung quanh cô như có một bức tường vô hình, bất kể người ta cố gắng như thế nào, đều không thể tiếp cận cô. .

Sau đó Bảo Mặc lại nghe một nữ sinh khác nói, Kiều Vi Nhã thề tuyệt không yêu sớm, mục tiêu của nàng là Bắc Đại hoặcThanh Hoa, thậm chí không lựa chọn trường học thứ ba nào, bởi vì nàng thật sự có thực lực thi vào đó. .

Ba năm trung học Kiều Vi Nhã vẫn đứng nhất lớp, Bảo Mặc theo sát phía sau. .

Ở trường học buổi sáng mỗi ngày Kiều Vi Nhã 5 giờ rưỡi rời giường, chạy bộ, luyện võ sáu giờ mười bắt đầu nghe radio tiếng Anh, mãi cho đến khi ăn điểm tâm, mới có thể cùng các học sinh bình thường nghỉ ngơi. .

Bảo Mặc vốn không có thói quen dậy lúc sáng sớm, bởi vì Kiều Vi Nhã, thay đổi thời gian nghỉ ngơi, lần sửa này kéo dài tận ba năm.

Vận mệnh lại luôn vô tình trêu đùa Kiều Vi Nhã, mỗi thời điểm mấu chốt trong cuộc sống của cô, nhất định sẽ phát sinh một chút sự kiện, thời điểm cấp ba ông bà ngoại của cô cùng ông nội lần lượt qua đời, hôn nhân của ba mẹ, giống như vì ba trưởng bối trong nhà qua đời mà kết thúc.

Kiều Vi Nhã càng ngày càng gầy, cảm xúc càng ngày càng uất ức, đêm trước khi thi vào trường cao đẳng, vài lần thi thử, cô đều rớt xuống thứ mười lăm.

Để chắc chắn, Kiều Vi Nhã ghi danh vào vào đại học T, đại học T ở ngay thành phố B, tuy rằng không bằng thanh Hoa Bắc Đại, cũng là đại học tốt nhất trong tỉnh .

Cứ như vậy, Kiều Vi Nhã vào đại học T, Trình Thiệu, Bảo Mặc cũng đều nhập học ở đại học T. .

Sau khi khai giảng, Bảo Mặc không chờ đợi thêm, nhiệt tình triển khai kế hoạch theo đuổi với Kiều Vi Nhã, từ trên xuống dưới đại học T , không ai không biết Bảo Mặc đang theo đuổi Kiều Vi Nhã, bọn họ nghĩ, Kiều Vi Nhã trốn không thoát lòng bàn tay Bảo Mặc . .

Sau nửa học kì năm nhất, cha mẹ Kiều Vi Nhã phát sinh tranh cãi, tiếp theo đánh nhau to, sau đó không hiểu sao lại nhảy lầu tự sát, không ai biết chân tướng sự việc, bởi vì lúc đó đang đêm khuya. .

Ba Kiều Vi Nhã là con một, mẹ có một anh trai cùng cha khác mẹ, nhưng chưa từng gặp mặt, nghe nói luôn luôn ở nước ngoài, cho nên, Kiều Vi Nhã thành cô nhi.

Ông bà ngoại Kiều Vi Nhã ở thành phố B cũng được coi là danh môn thế gia cho nên sau khi giải phóng, vẫn đều sống không dễ chịu, bà ngoại của nàng trên thực tế là vợ bé của ông ngoại, lúc đó hai người tuổi kém rất nhiều, thời điểm sau cải cách bà ngoại không chịu được tra tấn liền thắt cổ tự sát.

Sau đó, nhà ở của ông ngoại Kiều Vi Nhã bị sung công, bọn họ được phân một căn nhà trệt rất bé, ngay sau nhà ông Kiều Vi Nhã.

Thực ra ông Kiều Vi Nhã chính là bảo tiêu của ông ngoại, tuy là bảo tiêu, lại thân như huynh đệ, cho nên, sau khi hai nhà ở cùng một chỗ, Ông Kiều thực chiếu cố ông ngoại Kiều Vi Nhã. .

Cứ như vậy, hai nhà kết thành thông gia, tuy rằng song phương đều phản đối, cũng không dám cùng cha mẹ phản kháng, đây cũng là bi kịch cả đời của cha mẹ cô.

Kiều Vi Nhã còn đang ngủ, đồn công an phái người tìm được cô, sau khi Kiều Vi Nhã nghe được tin tức tưởng như sụp đổ .

Sau đó, Bảo Mặc cùng Trình Thiệu giúp cô lo liệu hậu sự cho ba mẹ, có thể xuất phát từ cảm kích, Kiều Vi Nhã đáp ứng cùng Bảo Mặc kết giao lại thuỷ chung không thể lún sâu vào trong tình yêu. .

Thời gian của cô đều dành cho học tập cùng làm thêm, cô muốn tự mình nuôi sống bản thân, Bảo Mặc đành phải làm cùng cô. .

Chuyện này, không biết như thế nào rơi vào tai vợ chồng Bảo gia. .

Mẹ Bảo Mặc tìm được nơi Kiều Vi Nhã làm thêm, nói cho cô, không được qua lại cùng với con mình. .

Kiều Vi Nhã đáp ứng, nhưng không nói với Bảo Mặ là mẹ hắn đi tìm cô, Kiều Vi Nhã đột nhiên xa cách, làm cho Bảo Mặc như lọt vào trong sương mù, càng theo đuổi chặt chẽ .

Thời điểm năm hai, phòng ở Kiều gia đột nhiên bị đơn vị ba cô thu hồi chỉ bồi thường Kiều Vi Nhã một vạn tám, bởi vì phòng này lúc bàn giao là một vạn tám cùng phí xây dựng, mà một vạn tám này phải bán đi phòng ở của ông bà ngoại cô mới có, Kiều Vi Nhã, lập tức trở thành vô gia cư.

Nàng là người địa phương, đành phải tạm thời thuê một phòng ở nông thôn thành phố B đặt đồ dùng cũ trong nhà, nghỉ đông và nghỉ hè, đều phải liều mạng làm thêm kiếm tiền trả học phí, bốn năm đại học, cô vẫn lấy học bổng cao nhất của trường. .

Người đứng phía sau màn thu phòng ở của nhà cô, chỉ một mình Kiều Vi Nhã Biết, bởi vì sau khi không còn nhà ở, mẹ Bảo Mặc liền xuất hiện .

Thời điểm năm ba, trong lúc làm thêm Kiều Vi Nhã ngẫu nhiên quen biết với Cổ Khánh Nhất lúc ý mới từ quân đội phục viên, cha Cổ Khánh Nhất cho hắn đi cửa sau, cũng vào hệ thống công an, khi đó, Cổ Khánh Nhất đang trong thời gian thực tập. .

Ngay từ đầu Cổ khánh đã cuồng nhiệt theo đuổi Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã có lẽ thật sự thích Cổ Khánh Nhất hoặc muốn thoát khỏi Bảo Mặc, ba tháng sau, đồng ý làm bạn gái Cổ Khánh Nhất, nhưng mà không bởi vì như vậy mà ảnh hưởng việc học tập của cô. .

Tuy rằng ngoài miệng Cổ Khánh Nhất đáp ứng, lúc có thời gian lại luôn đến trường học tìm cô, hình tượng cảnh sát dáng người cao lớn màu da lúa mạch, gần như trở lên quen thuộc với những người học đại học T. .

Bảo Mặc không lo lắng, bởi vì ngay cả cái bằng trung học Cổ Khánh Nhất đều không có, căn bản không thể so sánh cùng hắn, hắn chưa từng xem cổ khánh nhất làm đối thủ.

Ba mẹ Bảo Mặc, đột nhiên làm thủ tục xuất ngoại cho hắn. .

Cô chú Bảo Mặc, đều ở Mĩ, hơn nữa thành tích hắn rất cao, đi Mĩ thực dễ dàng. .

Ba mẹ Bảo Mặc hứa hẹn , nếu Bảo Mặc đi Mĩ học, qua vài năm rồi trở về, sẽ đồng ý hắn quen với Kiều Vi Nhã.

Bảo Mặc tin ba mẹ, tìm Kiều Vi Nhã lại đâu biết rằng, mẹ Bảo Mặc đã nói chuyện cùng cô, hết thảy cứ như vậy mà diễn ra, Bảo Mặc thập phần an tâm tiêu sái đi du học. .

Năm thứ hai, Trình Thiệu nói cho hắn, Kiều Vi Nhã đã thay lòng đổi dạ , hẹn hò với người khác . .

Bảo Mặc thương tâm, không còn quay về Trung Quốc, cho đến khi xuất hiện một lần nữa trước mặt Kiều Vi Nhã, hai người đã xa cách nhau được gần mười năm.

Bảo Mặc không thể quên đi đoạn tình cảm này, ở Mĩ mặc dù có phụ nữ nhưng không có quá nhiều cảm tình, thuần tuý vì nhu cầu sinh lý mà thôi, tuy rằng cha mẹ Bảo Mặc vội vàng muốn bế cháu, cũng không dám thúc giục, lần này con trai ngoài ý muốn trở về, bọn họ thật vui vẻ .

"Cậu không nhớ rõ tiểu cảnh sát năm đó hay đứng trước cổng theo đuổi nàng ? Bọn họ đã kết hôn , Bảo Mặc, đừng nghĩ nữa, cảnh sát kia, tớ cũng biết, em vợ tớ cùng một cơ quan với hắn ." .

"Bọn họ hiện tại không tốt, đúng không, Trình Thiệu?" Tuy rằng là câu hỏi, khẩu khí lại rất chắc chắn , trong mắt Kiều Vi Nhã chất chứa u buồn,điều này đã nói lên hết thảy.

Trình Thiệu cho hắn một đấm, có chút bất đắc dĩ nói, "Anh em, các ngươi đã xa nhau bao nhiêu năm rồi, tớ thật sự không tin trên đời này còn có người si tình như vậy, tớ đoán, Kiều Vi Nhã nhìn đến cậu, khẳng định là một đường chạy trốn." .

Bảo Mặc cười khổ gật gật đầu, Kiều Vi Nhã nhìn đến hắn, bỏ chạy tựa như gặp ôn dịch. .

"Cho nên tớ nói, cậu cũng đừng suy nghĩ, tính cách của cô ấy, cậu còn không biết sao? Hiện tại cô ấy sống rất tốt , ở bách hoá Trung Đại có hai cửa hàng, bây giờ có thể xem như một tiểu phú bà. Trước đó vài ngày tớ còn nghe cậu em vợ nói, nàng mua cho Cổ Khánh Nhất một chiếc mã 6 , cậu nói xem nếu không phải có thực lực kinh tế, có thể mua mã 6 sao? Àizz! Sớm biết như thế này tớ lúc trước cũng theo đuổi cô ấy, một đóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu , tên Cổ Khánh Nhất kia, con mẹ nó ngay cả phân trâu cũng không bằng, là một đống phân chó!" .(mã 6: chả hiểu là xe gì cứ ghi nuyên gốc nhoá)

Bảo Mặc giật mình.

Trình Thiệu biết mình nói lỡ , cho dù hiện tại hắn không nói, Bảo Mặc cũng có năng lực biết được, nhắm mắt lại, hắn nói: "Lúc trước Cổ Khánh Nhất bên ngoài có rất nhiều phụ nữ còn không chỉ có một người, nghe nói hiện tại muốn ở cùng một chỗ với một quả phụ mở khách sạn , chính là tổng giám đốc Tiêu San của khách sạn nghỉ dưỡng ba sao La Mã. Người phụ nữ đó . . . . ." Trình Thiệu khụ sách vài tiếng, không có ý tốt nở nụ cười. .

Trầm mặc chừng 5 phút, Bảo Mặc nói: "Nói như vậy, tớ trở về thật đúng lúc." .

Trình Thiệu há to miệng, không dám tin nhìn hắn, "Anh em, không có khả năng,lúc trước Cổ Khánh Nhất có nhiều phụ nữ như vậy, Kiều Vi Nhã đều không ly hôn, hiện tại, cũng không có khả năng, cậu không có kết hôn, sẽ không biết, một người phụ nữ vì con cái, chuyện gì cũng đều có thể nhịn, lúc trước tớ cũng làm vài chuyện hỗn đản, gây ồn ào rất lớn, mọi người nhà bọn họ khuyên chúng tớ ly hôn, vợ tớ nói, em không thể làm con của em không có cha, họ hàng lúc ấy rất bức xúc, tớ tự tát mình mười mấy cái tát, bây giờ tớ tuyệt đối là ông chồng gương mẫu."

Bảo Mặc nở nụ cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng! Được rồi, lãng tử, tối hôm nay tớ về nhà trước một chuyến, ngày mai trở lại tớ mời cậu ăn cơm."

"À đúng rồi, ngày mai là họp lớp, cậu đi không?" .

"Kiều Vi Nhã đi không?"

Trình Thiệu lắc đầu, "Cô ấy chưa bao giờ đi." .

"Cậu nếu có biện pháp làm cho cô ấy đi, tớ sẽ đi." .

Trình Thiệu nhìn Bảo Mặc khí độc công tâm không cách nào cứu chữa, đấm một đấm, "Đi, tớ bảo Từ Linh đi tìm cô ấy, cô ấy vừa gặp Từ Linh, Từ Linh hẳn có biện pháp đả động nàng, lúc này cô ta vì một tên đàn ông đang nhờ tớ chút việc đó." .

"Từ Linh gái hồng lâu?"

"Tớ còn tưởng cậu chỉ nhớ Kiều Vi Nhã." Trình Thiệu cười ha hả trong văn phòng. .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thành sự thật

Thời điểm Từ Linh gọi điện đến, Kiều Vi Nhã cũng không nhận được, cô mang theo con gái đến trung tâm bơi lội, gần nhà bọn họ có một hồ bơi cấp thành phố, các thiết bị chủ yếu đều rất tốt, cho nên Kiều Vi Nhã làm vé theo năm, mỗi tuần mang theo con gái đến hai lần.

Đồng Đồng rất thích bơi lội, vì vậy, Kiều Vi Nhã báo danh cho bé ở lớp bơi lội cung thiếu niên, thầy giáo lớp bơi lội là vận động viên nghỉ thi đấu, đã từng giành vô địch bơi bướm cả nước.

Hai mẹ con tắm rồi ra ngoài, theo thói quen Kiều Vi Nhã cầm điện thoại lên, có số lạ gọi cho cô hơn mười lần.

Cô suy nghĩ một chút rồi ấn gọi lại.

"Tiểu Vi, sao cậu không nhận điện thoại của tớ." Âm thanh kiều mị của Từ Linh khiến Kiều Vi Nhã cả người nổi da gà lên, cô nghĩ, bên người cô ta nhất định có đàn ông, nếu không sẽ không nói chuyện như vậy.

"Lúc đó tôi đang đi bơi."

"Nhà cậu ở chỗ nào, ngày mai tớ qua đón cậu hoặc là tớ đến Trung Đại tìm cậu."

Kiều Vi Nhã không nghe rõ, hỏi "Có chuyện gì sao?"

"Đương nhiên có chuyện, cậu quên chuyện họp lớp tớ nói với cậu rồi sao? Tất cả mọi người muốn gặp cậu...cậu hàng năm đều không tham gia, lần này nhất định phải nể mặt tớ, đến đây đi."

Kiều Vi Nhã nhớ tới Bảo Mặc, hiện tại hắn cũng ở thành phố B này. . . . . Hắn nhất định sẽ tham gia , hắn luôn luôn là nhân vật tạo phong vân, huống chi, hắn cũng rất nhiều năm không hề lộ diện, hắn và Trình Thiệu như hình với bóng, có Trình Thiệu ở đây, làm sao có thể thiếu hắn.

Suy nghĩ một chút, Kiều Vi Nhã từ chối: "Từ Linh, thật xin lỗi, tôi không có thời gian. . . . . ."

"Tiểu Vi, tớ sớm đoán được cậu sẽ tìm cớ, nói cho cậu biết, tất cả các bạn học nói, nếu như cậu không đi, chúng tớ liền mở họp lớp trong nhà cậu, chúng tớ chấp nhận cậu. . . . . ." Âm thanh của Từ Linh ở đầu điện thoại bên kia kêu lách cách như tiếng bỏng ngô, nói gần mười phút, Kiều Vi Nhã cảm thấy điện thoại cũng bắt đầu nóng lên.

Thật vất vả mới dừng lại được, Kiều Vi Nhã cười khổ, thật không hổ là gái hồng lâu chính cống, thật là nhanh mồm nhanh miệng, "Từ Linh, Trình Thiệu có đi không?"

"Trình Thiệu?" Từ Linh ngoảnh đầu lại liếc nhìn Trình Thiệu, cười nói: " Hiện tại Trình Thiệu đang bị vợ quản, buổi tối nhất định sẽ về nhà, không đi đâu được."

Thành phố B cũng không lớn như Bắc Kinh, cho nên Kiều Vi Nhã cũng mơ hồ nghe qua chút tin đồn oanh động của Trình Thiệu, cũng cười theo, "Cô nói thời gian đi."

"Ba giờ rưỡi chiều mai, địa điểm là suối nước nóng Kim Thái Dương, chủ nhật trở về. Trưa mai tớ đến Trung Đai đón cậu, được không?"

Kiều Vi Nhã gật đầu, "Được, chỉ là, tớ muốn dẫn con gái theo."

"Được, có đi cùng chồng luôn không?" Ở bên kia, Từ Linh cười lớn.

Đã quyết định như thế nên Kiều Vi Nhã gọi một cuộc điện thoại cho Cổ Khánh Nhất, hắn hẳn là rất cao hứng khi mình đi ra ngoài đi, ba tháng này, coi như hắn không yêu cầu ra ở riêng, cô cũng sẽ nghĩ biện pháp để không ở cùng một chỗ với Cổ Khánh Nhất.

Đồng Đồng rất ít đi theo mẹ ra ngoài chơi, người làm buôn bán luôn thân bất do kỷ, cũng may Tiểu Vương đủ tận tâm, cho dù cô không đến, Tiểu Vương cũng sẽ mức bán hàng hôm đó đưa tới cho cô.

Kiều Vi Nhã điện thoại cho Cổ Khánh Nhất, Cổ Khánh vừa nghe nói cô mang theo con gái đi hai ngày, rất vui mừng mà đồng ý luôn, cũng nói mấy ngày này đơn vị hắn làm thêm giờ, hắn không thể quay về.

Kiều Vi Nhã cười lạnh không ngừng, thật không rõ làm sao trước đây mình luôn tin tưởng hắn bịa đặt lung tung như vậy.

Sáng ngày thứ hai, Kiều Vi Nhã mang theo Đồng Đồng cùng hai bộ quần áo, một chút đồ rửa mặt, trực tiếp đi Trung Đại, cô không muốn Từ Linh biết nhà mình ở chỗ nào, lần này, cô sẽ không tiếp tục dẫn sói vào nhà nữa.

Dưới tình huống bình thường, buôn bán buổi sáng cũng không tốt bằng buổi chiều.

Đến cửa quầy hàng, Kiều Vi Nhã mới phát hiện hôm nay thêm một người, Ngô Đức Hân, cô dường như quên mất người này, không nghĩ cô ta còn đến rất sớm.

Cổ Khánh điện thoại cho cô, nói muốn Ngô Đức Hân ở trong nhà, cô cự tuyệt rất dứt khoát, không thể dàn xếp thêm .

Từ trước tới nay Cổ Khánh Nhất chưa bao giờ thấy Kiều Vi Nhã cương quyết như thế, cho tới bây giờ mình nói gì cô ấy đều nghe nấy .

Hai gian phòng đối diện phòng bọn họ, là tự xây , lầu trên lầu dưới gần 100m vuông, bởi vì là ở trung tâm thành phố, nếu cho thuê, ít nhất phải hơn hai ngàn tệ. Bên trong đều để vải vóc của Kiều Vi Nhã , cô ngoại trừ cung cấp cho cửa hàng mình, một vài tiểu hộ tiểu thương lân cận cũng đến mua buôn ở chỗ cô, cho nên trữ lượng hàng tích trữ trong nhà rất lớn.

Mặt khác, còn có một gian thư phòng, tất cả bên trong đều là tàng thư, tranh chữ của ông ngoại Kiều Vi Nhã cùng với một chút di vật cha mẹ của cô lưu lại.

Cổ Khánh một do dự một chút, nghĩ tới mình có chìa khóa trong nhà, phòng ốc cũng do mình đứng tên, cũng chưa tranh chấp cùng Kiều Vi Nhã, bảo mình sẽ cùng mẹ nói chuyện này để cho cô không cần lo lắng.

Lo lắng! Kiều Vi Nhã chưa bao giờ lo lắng những thứ này, cô đã biết kết cục sẽ không bao giờ là đứa ngốc nhẫn nhịn chuyện như trước nữa rồi.

Kiều Vi Nhã chỉ thản nhiên gật đầu chào cô ta, để Đồng Đồng ở cửa quầy hàng, dẫn Tiểu Vương ra.

"Tiểu Vương, một phân tiền cũng không thể để cho cô ta tiếp xúc, thông tin của khách hàng cũng không cần đưa cho cô ta, chú ý cô ta nhiều một chút."

Tiểu Vương là một cô nương mập lùn, hai lúm đồng tiền, da thịt trắng nõn, cười hết sức đáng yêu, miệng đặc biệt ngọt, khách hàng cũng rất ưa thích cô.

Tiểu Vương híp mắt nói: "Vi tỷ, em cảm thấy rằng tỷ giống như khác trước."

Dĩ nhiên không giống nhau, Kiều Vi Nhã cười nói: "Sao không giống nhau, nhiều hơn một con mắt?" Cô nổi lên ý đùa cợt với Tiểu Vương.

Tiểu Vương rất nghiêm túc gật đầu một cái, "Vi tỷ, tỷ mấy ngày trước vẫn luôn u buồn, hiện tại, giống như nhiều hơn một sự quyết tâm , sức mạnh này trên người tỷ tựa như lúc hai chúng ta mới quen."

Thời điểm Kiều Vi Nhã thuê quầy hàng ở Trung Đại, Bách hoá Trung Đại mới vừa khai trương không quá hai năm, buôn bán không tốt, Kiều Vi Nhã cầm bản mẫu vải vóc, tự mình tìm khách hàng, khách sạn, trung tâm ăn uống, sở chiêu đãi cùng cơ quan đơn vị, rốt cuộc cố gắng làm được đên quy mô ngày nay.

"Tiều Vương, chị cho em một nhiệm vụ đắc tội với người ta, trong vòng một tháng, nghĩ biện pháp tìm được đủ lý do để đuổi Ngô Đức Hân ."

Tiều Vương cười nói: "Vi tỷ yên tâm, em bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn." Nói xong, còn dí dỏm đứng nghiêm, chào theo kiểu nhà binh.

Kiều Vi Nhã nở nụ cười, Tiều Vương thật là một người hay đùa, luôn có biện pháp làm cho cô cười.

Trở lại cửa quầy hàng, Ngô Đức Hân đang nói chuyện cùng Đồng Đồng, không biết đang hỏi cái gì, Đồng Đồng hình như không muốn để ý đến cô ta, cầm Baby trong tay không yên lòng trả lời.

Quầy hàng tổng cộng có bốn người, cộng thêm Ngô Đức Hân là năm người.

Thời điểm Kiều Vi Nhã ở quầy hàng, chính nàng cũng làm việc, bốn bàn máy may, căn bản không có thời điểm nhàn rỗi.

Kiều Vi Nhã hỏi Ngô Đức Hân, "Đức Hân, cô biết dùng máy may không?"

Ngô Đức Hân lắc đầu, hình như rất là khinh thường, "Bên kia nhà chúng ta đều tự mua quần áo mặc, ai còn dùng đồ vật này, từ nhỏ đến lớn ta học tập tốt nhất trong nhà, trong nhà không nỡ để ta phải làm việc."

Kiều Vi Nhã lạnh nhạt nói: "Đức Hân, bắt đầu từ hôm nay, trước tiên cô học đạp máy may, đây là đồ điện , cho nên cô phải cẩn thận một chút."

Tiều Vương đi tới, thân mật thắm thiết lôi kéo Ngô Đức Hân nói: "Vi tỷ ở chỗ này cũng phải làm việc, ngươi là thân thích của Vi tỷ nhà chúng ta, so với chúng ta càng phải ra sức làm việc mới được, buôn bán cùng đi học cũng không giống nhau, đi học học chút chuyện này nọ lại không thể no bụng."

"Ta học tài vụ và kế toán chuyên nghiệp, ta có chứng chỉ kế toán."

Tiều Vương nở nụ cười, "Chứng chỉ Kế toán Vi tỷ chúng ta cũng có, Vi tỷ chúng ta còn là tốt nghiệp đại học đó, tỷ ấy bây giờ đang đăng kí thi kế toán cao cấp, hơn nữa, Vi tỷ chúng ta còn có chứng chỉ anh ngữ cấp sáu! Cùng người nước ngoài nói chuyện không tốn chút sức nào , Vi tỷ chúng ta còn có bằng lái, còn có thể nói tiếng Pháp, lần trước có một người Pháp đến mua rèm cửa sổ, đi đến nhà ai cũng nghe không hiểu, cuối cùng Vi tỷ nhận bán hàng, phố bán rèm cửa của chúng ta, cho đến bây giờ nói về học tập , duy nhất chỉ có Vi tỷ, cô chỉ tốt nghiệp trung cấp, chớ đắc chí ở trước mặt ta!"

Thời điểm Tiều Vương nói điều này, dương dương tự đắc cùng khinh thường đối với cô ta làm mặt của Ngô Đức Hân đều đỏ, dì cô chưa nói chuyện này với cô, chỉ bảo để cô quản tiền, thay biểu thúc cô đem tiền lấy tới, tiền kiếm nơi này, cũng phải là của biểu thúc cô .

Dì nói, biểu thẩm này, là một kẻ đần, kẻ ngu? Ngô Đức Hân cười khổ, có kẻ ngu như này sao?

Có lẽ hôm nay nên trở về thương lượng cùng dì một chút, biểu thẩm này, cũng không dễ đối phó, biểu thúc muốn cô trong vòng một tháng tra rõ ràng biểu thẩm đến cùng có bao nhiêu tiền, nhìn ý tứ của Kiều Vi Nhã, cũng không tính để cho cô trông nom sổ sách, tra thế nào?

"Biểu thẩm, ta có chút nhức đầu, ngày mai trở lại được không?"

Kiều Vi Nhã gật đầu một cái, "Được, khi nào tới đều được?"

"Thẩm đem chìa khoá trong nhà đưa ta, ta đi nằm một lát."

Kiều Vi Nhã ngơ ngẩn, cô ta thật đúng là vô cùng trực tiếp, muốn vào trong nhà, làm sao có thể như thế được?

Tiều Vương vừa nhìn ánh mắt cô, lập tức cười nói: "Trong nhà Vi tỷ không ai, ngươi lại nhức đầu ai sẽ chăm sóc ngươi nha, hay là đi chỗ ta đi, dù sao về sau chúng ta ở cùng một chỗ, Vi tỷ, chị xem cửa hàng, em đưa cô ấy trở về, vừa đúng mấy ngày nay em gái em đến, để cho em gái em chăm sóc cô ấy vậy."

Ngô Đức Hân không nghĩ tới, Kiều Vi Nhã cũng không tính đưa chìa khoá cho cô, có lẽ chính mình không nên tìm cô lấy chìa khóa, hẳn lên lấy ở chỗ biểu thúc.

"Quên đi, ta còn có thể nhịn được, Tiều Vương, ngươi tới dạy ta đạp máy may."

Lời nói của Ngô Đức Hân, lại nhắc nhở Kiều Vi Nhã.

"Đồng Đồng, con ở chỗ này chơi một lát, mẹ đi một chuyến xuống tầng dưới."

Hàng kim khí nhỏ đều đặt tại tầng một ở Bách hoá Trung Đại.

Đồng Đồng hiểu được, tự mình chơi, không có quấy rầy Kiều Vi Nhã.

Kiều Vi Nhã đi xuống dưới tầng một, trực tiếp đi quầy chuyên doanh hàng kim khí nhỏ mua khóa.

Cô cũng coi như hộ buôn bán lâu năm rồi, hơn nữa, tính cách tốt lại xinh đẹp, cho nên, người buôn bán tại Trung Đại, có rất ít người không biết cô.

Cửa hàng bán khóa , là người Ôn châu, Tiểu Thẩm, nói chuyện khôi hài, năm nay chỉ có hai mươi tuổi, thấy Kiều Vi Nhã, mỗi lần đều cười ha hả kêu một tiếng Vi tỷ.

Tiểu Thẩm đề cử cho cô vài loại khoá mới an toàn cáo, cũng hỏi cô lắp ở chỗ nào, anh trai hắn hôm nay cũng ở đây, có thể đi lắp giúp một tay.

Kiều Vi Nhã suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, cười bảo làm phiền hắn.

Tiểu Thẩm sung sướng phất tay một cái, hai người trực tiếp ra khỏi Trung Đại, lấy xe đến nhà Kiều Vi Nhã.

Phòng tự xây đối diện, hai cánh cửa lầu dưới, bốn cánh cửa trên lầu, tất cả Kiều Vi Nhã đều đã đổi khóa mới, cô còn suy tính, có nên trang bị thêm một cửa chống trộm hay không.

Phòng đối diện, cũng không có gì thuộc về Cổ Khánh, Cổ Khánh Nhất bình thường cũng chẳng hỏi đến chuyện buôn bán, chỉ thời điểm lấy tiền của cô, mới có thể hỏi đôi câu.

Lắp đặt khoá xong, Kiều Vi Nhã đưa Tiểu Thẩm cầm một chai đồ uống lạnh, hai người đi xe trở về.

Tiểu Thẩm vừa cởi xe vừa cười nói: "Vi tỷ, bọn họ đều nói trong nhà của chị đặc biệt sạch sẽ, bây giờ em thật tin tưởng rồi, vừa rồi ở trong nhà chị, đặt chân cũng không dám, chị suốt ngày lo trong lo ngoài, trong nhà còn vệ sinh sạch sẽ như vậy, thật sự rất khó."

Kiều Vi Nhã đúng là rất vội, Cổ Khánh thường không về nhà ngủ, cô lại không thích xem TV, liền dứt khoát đăng kí lớp học thêm bên ngoài, những năm này, cô đăng kí bao nhiêu lớp, chính mình cũng không đếm hết nữa rồi.

Bây giờ Cô còn làm kiêm chức kế toán cho hai công ty nhỏ, một tháng chỉ làm vài ngày, mặc dù tiền không nhiều lắm, cũng coi như học có chỗ dùng, điều này làm cho cô rất thỏa mãn, chỉ là cô cũng không có nói cho Cổ Khánh Nhất, như thế nào Cổ Khánh Nhất cũng sẽ không nghĩ tới cô còn có thể đi làm kiêm chức.

Người cùng làm ăn buôn bán, phần lớn đều là người ngoại tỉnh, người địa phương giống như cô rất ít, người làm ăn thích học tập lại càng thêm hiếm thấy, cho nên, cô hàng năm đều được bầu thành ngôi sao Trung Đại, thu hoạch một chút tiền thưởng ....

Vừa ăn cơm trưa xong, Từ Linh đã đến.

Lúc trước, Từ Linh cũng chưa đến quầy hàng của cô, cũng may không khó tìm.

Từ Linh nhìn mọi người buôn bán bận bịu trong quầy hàng của cô, trong lòng rất hâm mộ,bạn học này của mình, học giỏi, buôn bán cũng có thể làm tốt như vậy, tại sao lại quen biết một người đàn ông tệ như thế, cho nên mới nói, cuộc sống không thể nào thập toàn thập mỹ .

Kiều Vi Nhã cùng Tiểu Vương nói mấy câu, đem chìa khóa phòng kho len lén đưa cho cô ấy, liền dẫn con gái rời đi.

Ngô Đức Hân nhìn bóng lưng Kiều Vi Nhã, nhớ tới lời nói của dì, không khỏi thở dài một cái.

Từ Linh vừa đi vừa hỏi "Tiểu Vi, nơi này còn có cửa hàng trống không? Tìm cho tớ một cái như thế nào? Không nghĩ tới loại địa phương như Trung Đại này lại thật kiếm ra tiền, còn có vài phần người nước ngoài tới mua đồ."

Trước khi sống lại, Từ Linh tìm cô, cô giúp một chút, cơ hồ cho Từ Linh thuê một cửa hàng giá cả ổn điịnh, kết quả lại là giống như nông phu cứu xà. (nông phu cứu xà: chắc điển cố gì đó□))

Kiều Vi Nhã cười nói: "Cửa hàng ở Trung Đại, hiện tại rất khó thuê được, buôn bán tốt, không người nào nguyện ý chuyển nhượng . Lại nói cô mướn quầy hàng làm cái gì, làm ăn rất mệt mỏi."

Từ Linh bĩu môi, "Cậu có phải sợ tớ giành buôn bán của cậu phải không, cậu không giúp một tay, tớ đi tìm người khác, làm ăn dù sao cũng kiếm nhiều tiền hơn so với đi làm, cậu xem tớ hiện tại có bốn miệng chờ ăn đấy."

Kiều Vi Nhã không muốn tranh chấp cùng với cô ta, yếu ớt cười nói: "Nếu cô thật sự đồng ý, tôi giúp cô hỏi một chút, nhưng không chắc chắn rằng hỏi thì được."

Lúc này Từ Linh mới nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai của cô, "Lời này nghe lọt tai hơn nhiều, mặc kệ thế nào, chúng ta cũng là bạn học cũ, cậu không giúp tớ thì giúp ai."

Đi tới ngoài cửa lớn bãi đậu xe, Từ Linh lôi kéo cô đi tới trước một chiếc Honda.

Thấy người trong xe, Kiều Vi Nhã dự cảm, họp lớp lần này, tuyệt không đơn giản.

Người trong xe đã mở cửa xe, một tay đặt ở trên cửa xe, lưu manh hỏi: "Bạn học cũ, thế nào vừa nhìn thấy ta, ngay cả cười một cái cũng không có."

Kiều Vi Nhã cười khổ, "Trình Thiệu, cậu suy nghĩ nhiều rồi."

Trình Thiệu bước nhanh tới, ôm lấy Đồng Đồng, "Đồng Đồng đúng không? Chú giúp cháu tìm một người bạn nhỏ làm bạn."

Đồng Đồng khéo léo hô một tiếng thúc thúc, Trình Thiệu mở ra cửa sau xe, bên trong ngồi một bé trai ba bốn tuổi, "Duệ Duệ, đây là tỷ tỷ, hai người các ngươi ngồi cùng chỗ, đừng bắt nạt bạn, bạn học cũ, nghe nói kỹ thuật lái xe của cậu không tệ, cậu lái xe, tớ trông con gái."

Từ Linh đã lên một chiếc bảo mã(BMW) bên cạnh, thúc giục bọn họ.

Kiều Vi Nhã liếc mắt nhìn người trong xe thể thao, là A Thái hôm đó cùng Từ Linh ở Khẳng Đức Cơ ăn cơm.

Chuyện cho tới bây giờ, Kiều Vi Nhã đã không còn lựa chọn nào khác, không thể làm gì hơn là ngồi vào buồng lái, trơ mắt nhìn Trình Thiệu ngồi vào phía sau, cùng hai đứa nhỏ trò chuyện giết thời gian.

Kiều Vi Nhã nổ máy xe, lái đi ra ngoài, sau khi ra khỏi bãi đậu xe, Trình Thiệu mới lên tiếng: "Kiều Vi Nhã, cậu không muốn đi, là bởi vì sẽ gặp người đó, phải không?"

Kiều Vi Nhã thở dài một cái, "Trình Thiệu, cậu biết rõ tình huống của tớ bây giờ, vì sao còn phải làm khó tớ?"

"Kiều Vi Nhã, không phải là tớ làm khó dễ cậu, là cậu tự mình làm khó mình, đời người dài bao nhiêu đâu, cậu sao phải để cho mình sống không vui vẻ."

"Tớ có con rồi."

Trình Thiệu cười nhạt, "Tớ sớm liền đoán được cậu sẽ nói như vậy." Có con ở đây, bọn họ cũng không tiện nhiều lời, hai người lại bắt đầu tán gẫu chút chuyện khác.

Suối nước nóng Kim Thái Dương là làng du lịch rất nổi tiếng ở thành phố B, ở vùng ngoại thành, cảnh sắc ưu nhã, không khí trong lành, thiết bị đầy đủ, công viên nước, tự mình hái đồ này nọ, thả câu, ăn uống nghỉ chân, văn nghệ biểu diễn, tắm rửa nước nóng, trung tâm thể hình, đầy đủ mọi thứ. Là trung tâm nghỉ dưỡng lớn nhất thành phố B, cũng là trung tâm nghỉ dưỡng buôn bán tốt nhất.

Kiều Vi Nhã đã từng đi qua một lần là dẫn người nhà Cổ gia cùng đi, chơi ba ngày, tốn hơn một vạn đồng, mẹ chồng cô vừa mắng cô phá gia chi tử, vừa mắng cô keo kiệt, ba ngày căn bản không chơi đủ.

Trên xe tốc độ cao, Trình Thiệu nói: "Kiều Vi Nhã, có một số việc tránh không thoát, hắn trở lại, hơn nữa, nhiều năm như vậy, vẫn không có bạn gái, một lát cậu gặp được hắn, chuyện của các cậu, tớ cũng không tiện nhúng tay, dù là cự tuyệt hắn, cậu cũng có thể trước mặt hắn nói rõ ràng, cậu cũng biết tính hình người đó, chỉ cần thứ hắn thích, quyết không buông tha."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Biết

Xe chậm rãi lái vào cổng chào cổ kính của khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Kim Thái Dương, dừng ở bãi đậu xe.

Trình Thiệu mở cửa xe, mỗi tay ôm một đứa, quay đầu lại cười nói: "Có vẻ con gái cậu được nuôi rất tốt nhỉ? Hay chúng ta quyết định hôn nhân cho hai đứa đi."

"Đừng làm rộn, con trai của cậu mới ba tuổi, con gái tớ đã năm tuổi rồi, để con gái tớ làm nha đầu cho con trai cậu sai sử, lừa gạt trẻ nhỏ là không được!" Kiều Vi Nhã nhận lấy Đồng Đồng, không ngờ Đồng Đồng ôm cổ của Trình Thiệu không buông tay, "Con muốn chú ôm."

Trình Thiệu cười hả hê, "Thế nào, Kiều Vi Nhã, cậu xem xem, con gái cậu phản bội cậu luôn rồi. Nhìn xem con tớ này, bộ dáng thật tốt nhá, môi hồng răng trắng , đôi mắt to tròn, trưởng thành nhất định đẹp trai giống tớ, hiện tại cậu không đồng ý về sau cũng không được hối hận đâu."

Trên đường hai người cười nói, Từ Linh theo phía sau cả răng cũng chua luôn rồi, ánh mắt của A Thái nhìn Kiều Vi Nhã, càng thêm phức tạp.

Cửa lớn trong suối nước nóng Kim Thái Dương, là một mặt trời được cách điệu mang ánh vàng rực rỡ, vào cửa chính, hành lang cổ kính nguy nga lộng lẫy.

Sau khi Kiều Vi Nhã vào cửa chính liền ngây người, Bảo Mặc thật sự đang đứng cạnh đài phun nước trong hành lang, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía cô, dường như trong trời đất này chỉ còn lại mình cô, mọi người cùng mọi vật, chỉ là bối cảnh mà thôi.

Khoảng cách giữa hai người chỉ mười mấy thước, mười mấy thước này lại đủ để cho lòng của hai người vượt qua thời không, cách xa nhau vạn dặm.

Trình Thiệu thúc giục Từ Linh đi phía sau, "Từ Linh, nhanh lên một chút, chúng ta đi trước."

Từ Linh đương nhiên hiểu ý, trong nháy mắt thấy Bảo Mặc, cô ta đã hiểu, tại sao Trình Thiệu gọi điện thoại cho mình.

Đồng Đồng chỉ cùng mẹ vẫy vẫy tay một cái, sau đó thật vui vẻ đi theo Trình Thiệu.

Bảo Mặc đi tới, cúi đầu nhìn Kiều Vi Nhã đang vuốt chìa khóa , "Vi Vi, em. . . . . Em đã đến rồi."

Kiều Vi Nhã phản ứng kịp, Trình Thiệu không nói cho cô biết, tập hợp tại nơi nào, Kim Thái Dương lớn như vậy, nếu không đi theo Bảo Mặc, một lát nữa khẳng định không tìm được bọn họ.

Lấy lại bình tĩnh, Kiều Vi Nhã lộ ra một nụ cười thản nhiên, "Bạn học cũ, đi thôi, đừng làm cho bọn họ chờ."

Bạn học cũ, ba chữ này, kích thích Bảo Mặc thật sâu.

Hắn túm tay Kiều Vi Nhã lên, lúc này mới phát hiện ra, tay của cô đã không còn nhẵn nhụi như năm đó, những chỗ mềm mại trên tay tất cả thay bằng những vết chai thật dày, có thể suy ra, những năm này cô chịu khổ thế nào.

Sự cứng rắn trong lòng Bảo Mặc, lập tức lại mềm nhũn, hắn có thể quyết đoán sát phạt ở trên thương trường, nhưng với người con gái này, vĩnh viễn đều dịu dàng nhân nhượng cùng áy náy.

Nếu như năm đó hắn không hề rời đi làm sao sẽ để mất cô, đứa bé kia, rõ ràng phải là con gái của hắn.

"Vi Vi." Trong lúc vô tình, Bảo Mặc phát hiện có rất nhiều người đang nhìn chăm chú bọn họ, liền bước nhanh hơn, mang theo Kiều Vi Nhã lên lầu.

"Bọn họ ở phía trên?" Kiều Vi Nhã có chút buồn bực, lên lầu hai, chính là nơi dành cho khách, tổng cộng tám tầng đều là phòng khách, hội nghị trung tâm..., trong đại viện phía sau, còn có nhà trọ cùng biệt thự sang trọng, địa phương vui chơi chính cũng không ở trong toà nhà này.

Cô thấy rõ ràng bọn Trình Thiệu đi qua đại sảnh, hướng về phía sau.

Bảo Mặc luôn luôn cường thế , hiện tại hắn cũng không muốn nghe kháng nghị của Kiều Vi Nhã.

Hắn không đi vào thang máy, lại lên thêm một tầng, dừng lại ở cửa một gian phòng trên hành lang.

Cắm thẻ vào, cánh cửa mở ra.

Kiều Vi Nhã bị hắn lôi vào.

Nhìn gương mặt phòng bị của Kiều Vi Nhã, Bảo Mặc cười khổ, "Vi Vi, em xem anh là loại người nào?"

Sau khi Bảo Mặc ngồi xuống, Kiều Vi Nhã ngồi ở đối diện hắn.

"Anh kéo em vào đây làm gì? Bảo Mặc, em bây giờ là phụ nữ đã có chồng, anh đừng. . . . . ."

"Anh đừng làm sao?" Bảo Mặc cắt đứt lời Kiều Vi Nhã, "Vi Vi, em thật tính sống cùng tên cầm thú kia cả đời sao? Em có biết hắn bây giờ hắn ở bên ngoài có người khác không? Em có bối cảnh của người đàn bà kia như thế nào không? Em có biết. . . . . ."

Kiều Vi Nhã nhàn nhạt cắt đứt lời Bảo Mặc đang kích động, "Bảo Mặc, đừng nói nữa... Em đều biết, người đàn bà kia, đầu tiên là người tình của một người Đài Loan, sinh cho hắn một đứa con trai, một bé gái , sau đó hắn ta trở về Đài Loan, đưa theo con trai, con gái cùng khách sạn để lại cho cô ta, sau đó, cô ta lại trở thành người tình của một quan chức cấp cao nhưng sau đó bởi vì hắn lên chức, sợ tiền đồ bị ảnh hưởng, cho nên hai người mới chấm dứt, cơ duyên xảo hợp, để cho cô ta quen với Cổ Khánh Nhất, sau đó ở cùng một chỗ với Cổ Khánh Nhất, chuyện này sảy ra đã hơn một năm, nhưng mà, Bảo Mặc đây là chuyện riêng của em, anh không có lý do để can thiệp."

"Em. . . . . .Em cư nhiên cũng biết, em còn sống cùng với hắn, em tình nguyện lựa chọn một tên cặn bã, cũng không cần anh, tại sao!" Cảm xúc của Bảo Mặc lần nữa trở nên kích động, hắn cho là Kiều Vi Nhã không biết chuyện, không ngờ, Kiều Vi Nhã biết so với hắn cũng không thiếu là bao.

Nếu là trước khi sống lại, Kiều Vi Nhã hẳn không biết chuyện, nhưng bây giờ, tất cả đều bất đồng, cô biết những chuyện này, cũng không ngạc nhiên.

Kiều Vi Nhã bình tĩnh nhìn Bảo Mặc, chậm rãi nói từng chữ: "Bảo Mặc, em sẽ ly hôn, nhưng mà, sau khi ly hôn cũng sẽ không ở cùng một chỗ với anh, giữa chúng ta, cho tới bây giờ đều không ở trên một con đường, chênh lệch giữa chúng ta quá lớn, trước kia không thích hợp, hiện tại lại càng không thích hợp!"

Bảo Mặc rốt cuộc bộc phát, hắn chợt đứng lên, đi tới trước mặt Kiều Vi Nhã, từ trên cao nhìn xuống cô, ngực nhấp nhô bất định, đáy mắt cuộn sóng mãnh liệt, "Vi Vi, tại sao? Ngày hôm sau khi anh về qua nhà, đã thương lượng qua cùng cha mẹ, cha mẹ anh cũng không phản đối hôn sự của anh, mẹ anh nói, nếu như em ly hôn, sẽ đồng ý đón em vào cửa. Bảo gia chúng ta không phải giống như em nghĩ coi trọng quan niệm môn đăng hậu đối, hơn nữa, bọn họ rất tôn trọng em..em. . . . . ." Bảo Mặc khổ sở nhắm mắt lại, trong mắt Kiều Vi Nhã , không có một tia ôn nhu, hắn bắt đầu hoài nghi, năm đó, bọn họ thật sự chưa từng yêu nhau.

Thân thể mềm mại của Kiều Vi Nhã chấn động, mẹ của hắn đã biết, lần này, sẽ mang đến loại ảnh hưởng như thế nào đây?

Tại sao sau khi cô sống lại, mọi chuyện vẫn không thể như ý.

Nhìn gương mặt bi thương của Bảo Mặc, trong lòng cô cũng không chịu nổi, nhưng mà, tâm địa cô phải cứng rắn lên bởi cô bây giờ, mặc dù có chút tài sản, nhưng cô có con, nhất định phải suy tính cho con cô.

"Bảo Mặc, cầu xin anh bỏ qua cho em..ở trong lòng của em, đã sớm không còn có anh."

"Vậy trong lòng của em có ai! Tên cặn bã kia sao? Hắn so với anh đẹp trai, có tiền hơn, si tình với em hơn, hay là. . . . . về phương diện kia hắn tương đối mạnh, có thể thỏa mãn em? Anh cũng có thể như thế, anh cũng có thể thoả mãn em như hắn!"

Bỗng chốc, Kiều Vi Nhã đứng lên, đánh một bạt tai trên mặt hắn, bờ môi run rẩy , nửa ngày mới nói ra hai chữ, "Vô sỉ!"

Bảo Mặc ôm mặt, trong lòng cực kỳ hối hận, hắn cũng muốn đánh chính mình là một bạt tai, lời nói khốn kiếp như vậy, làm sao có thể nói ra từ trong miệng hắn

Kiều Vi Nhã vừa đi mấy bước, liền bị Bảo Mặc ôm lấy từ phía sau, "Vi Vi, thật xin lỗi, anh mới vừa rồi tức giận, nói không lựa lời, tha thứ cho anh, đó không phải là lời thật lòng của anh. Vi Vi, đã nhiều năm như vậy, anh vẫn không thể quên em, anh cho rằng, chúng ta còn có thể trở lại quá khứ , là anh quá tự tin rồi, mới để em chịu khổ nhiều như vậy, Vi Vi ly hôn với hắn đi, anh giúp em, về sau, anh sẽ chăm sóc em."

Thân mình Kiều Vi Nhã trở lên cứng ngắng, nghe Bảo Mặc nói xong, cô hít một hơi thật sâu, "Bảo Mặc, thật xin lỗi, em cũng vậy, không bình tĩnh lắm, giữa chúng ta, thật sự đã qua, cho dù ly hôn, chúng ta cũng không thích hợp ở cùng nhau, em chỉ muốn yên lặng làm ăn, nuôi lớn con cái, những thứ khác, đã không muốn quan tâm nữa."

"Vi Vi, em mới hai mươi tám tuổi, không phải 48, 68, em còn có rất nhiều thời gian, anh không phải Cổ Khánh Nhất, không phải tất cả nam nhân đều giống loại cặn bã kia."

"Bảo Mặc, anh buông em ra trước, chuyện này, sau này chúng ta hãy nói, mặc kệ nói thế nào, em bây giờ là gái đã có chồng, trước khi em chưa ly hôn, không muốn cho người khác nắm đằng chuôi, nếu như anh thật muốn tốt cho em, bây giờ nên đi tham gia họp lớp, được không?"

Bảo Mặc mừng rỡ khi hai người có chuyển biến , mặc dù biết, có thể lần này cô chỉ nói qua loa, không sao cả, lần này, hắn có nhiều thời gian cùng cô dây dưa.

Tối ngày hôm qua, hắn cũng đã nói cùng cha mẹ, muốn đem công ty thiết lập tại thành phố B, thành thị duyên hải này rất chiếu cố các xí nghiệp nước ngoài, bây giờ hắn là người Mỹ gốc Hoa, có thể hưởng thụ rất nhiều chính sách ưu đãi.

Rất kỳ quái chính là cha mẹ hắn cũng không phản đối quá nhiều liều đồng ý, thậm chí, hắn nói tới Kiều Vi Nhã, bọn họ cũng không phản đối, thấy hắn vài năm ở lại nước ngoài không trở lại, thật sự doạ cha mẹ hắn sợ.

Để cho hắn không có nghĩ tới là trở ngại giữa hai bọn họ, lại đến từ Kiều Vi Nhã, có phải trong lòng của Kiều Vi Nhã, thân phận của hắn thực sự chỉ còn sót lại vị trí của một người bạn học mà thôi.

"Vi Vi, mặc kệ em là gạt anh, hay là nói thật, anh đều xem như em đã đồng ý, anh đã trở lại, cũng sẽ không có lý buông tha cho chính mình." Bảo Mặc vừa nói xong liền mang theo cô ra ngoài, không cho cô có nửa phần kháng cự.

Kiều Vi Nhã cười khổ, nếu như các bạn học thấy cô cùng Bảo Mặc đồng thời xuất hiện, nhất định sẽ mơ tưởng viễn vông, tốc độ truyền bá lời đồn tại thành phố B luôn luôn nhanh hơn cả Bom Nguyên Tử, có lẽ ngày mai Cổ Khánh Nhất sẽ biết Bảo Mặc trở lại.

Thời điểm hai người xuất hiện tại biệt thự, trên mặt mọi người cũng thật bình tĩnh.

Mười mấy người ở thành phố B, phần lớn cũng đã trở thành tinh anh trong mọi ngành nghề, cho nên thường xuyên cử hành các hoạt động để tình cảm thêm gần nhau.

Bảo Mặc vừa xuất hiện, mọi người đều hiểu, Bảo Mặc vì sao mà đến.

Đối với sự xuất hiện của Kiều Vi Nhã phần lớn bọn họ đều thán phục vẻ đẹp trước sau như một của cô.

Cảm giác xa cách do tốt nghiệp rất nhiều năm chưa từng liên hệ rất nhanh bị nhiệt tình của mọi người ép xuống.

Biệt thự cũng là một phần của khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Kim Thái Dương, biệt thự chia làm ba tầng, hai tầng là phòng khách, lầu một là phòng tiếp khách, còn có tiền sảnh, karaoke, quầy bán rượu, nhà com buffett, suối nước nóng trong nhà.

Lần này mấy người kết hôn cũng mang con đến, xem ra Trình Thiệu đã an bài từ trước.

Sớm có nhân viên phục vụ chăm sóc ăn uống cho mấy đứa nhỏ, sau đó đi sân chơi trong suối nước nóng , chỗ đó có khu vui chơi đặc biệt dành thiếu nhi.

Mọi người cố ý tránh né một số đề tài, cũng không ai hỏi Bảo Mặc những năm gần đây sống như thế nào, Kiều Vi Nhã những năm này ra sao, tán gẫu

đều nói chuyện năm xưa.

Bảo Mặc không e dè ngồi ở bên cạnh Kiều Vi Nhã, có người nói chuyện với hắn , hắn liền mỉm cười đáp lại, nhưng ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi Kiều Vi Nhã, mọi người âm thầm thở dài, đối với kim đồng ngọc nữ năm đó, còn có hi vọng ở cùng một chỗ sao?

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bộ mặt giả dối

Kiều Vi Nhã đứng ngồi không yên, cảm giác sau lưng ánh mắt các bạn học nhìn cô có vẻ rất lạ.

Năm đó, các bạn học đều nói cô lượm hạt vừng, để mất dưa mà không một người nào biết được chân tướng sự việc, mẹ Bảo Mặc chưa bao giờ tìm cô hay làm cô bẽ mặt ở nơi đông người .

Nguyên nhân chính là như vậy, rất nhiều bạn học khinh thường không liên hệ cùng cô, ngay cả học thật giỏi, công việc tốt, cũng sẽ không có người nào chủ động liên lạc với cô.

Sau đó, nhiều người biết cô buôn bán tại Trung Đại, những người tinh anh này, càng thêm khinh thường cô từ trong xương, bọn họ không cách có nào đem hình tượng một cô gái thanh lệ thoát tục, không dính khói bụi trần gian liên hệ cùng một tiểu thương con buôn.

Cho dù Trình Thiệu hiện giờ nói tin đồn này nọ cho cô, thời điểm gặp mặt cô, cũng không nhiệt tình sang sảng như hôm nay, giữa bọn họ, cũng chỉ gật đầu chào hỏi.

Cô biết tất cả hôm nay đều vì Bảo Mặc.

Mẹ Bảo Mặc nói, xin cô hiểu một chút tâm tình người làm mẹ, mong cô giúp bà duy trì hình tượng một người mẹ tốt đẹp trong lòng con mình.

Mẹ Bảo Mặc thật sự là một người ưu nhã quý phái, cho dù muốn chê bai bà, cũng không tìm được từ ngữ thích hợp, sự uy hiếp của bà cũng chưa bao giờ dùng mặt lạnh hay lời nói khắc nghiệt.

Kiều Vi Nhã vĩnh viễn nhớ ông ngoại đã từng nói một câu, nếu như cháu không thể mạnh mẽ, như vậy liền phải khuất phục trước thực tế.

Ông nội đã từng nói, ông ngoại không phải kẻ ăn chơi trác táng, ở thành phố B ông là một du học sinh nổi danh, là người yêu nước thương dân, là thương nhân có tài, nhưng mà, ông vẫn bị thực tế đánh bại, cho nên nửa đời sau của ông tâm thường vô vị, buồn bực mà chết.

Giờ còn chưa đến thời gian cơm chiều, đã lâu không nói chuyện phiếm cùng bọn họ, Kiều Vi Nhã cảm giác mình rời xa bọn họ quá lâu, không cách nào dung nhập vào cùng với bọn họ,.

Mặc dù trên mặt vẫn giữ nụ cười thản nhiên, nhưng trong lòng đã lạnh như băng, cô muốn rời đi, muốn rời đi thật nhanh.

Trình Thiệu nhìn được sự lo lắng của cô, cười nói: "Sao vậy, Kiều Vi Nhã nhớ con à! Đi, chúng ta cùng đi xem một chút, sau đó đi chơi một lát, à đúng rồi, cậu mang đồ bơi không?"

"Tớ. . . . . Tớ không mang ."

Trình Thiệu khoa trương kêu lên, "Không phải chứ, tới suối nước nóng mà không mang đồ bơi? Thành khẩn chút đi ."

Bảo Mặc kéo Kiều Vi Nhã, "Đi, anh dẫn em đi mua."

Mọi người cũng theo đó trở lên ồn ào, "Đi đi, chọn bộ sexy chút nhá, năm đó thời điểm bơi lội ở trường. . . . . ."

Mọi người nhận được ánh mắt hung ác của Bảo Mặc, không hẹn mà cùng cười ha hả, nhưng không nói thêm gì nữa.

Khi đó, chỉ cần Kiều Vi Nhã muốn đi bơi, Bảo Mặc sẽ đi theo như hình với bóng, ai liếc mắt nhiều một chút coi như là đắc tội với hắn.

Kiều Vi Nhã càng cảm thấy không được tự nhiên, bỏ rơi Bảo Mặc đang đứng một bên, cúi đầu chạy ra ngoài như chạy nạn, cô chưa từng chật vật giống như hôm nay, rõ ràng người phạm sai lầm không phải là cô nhưng cô không tìm được lí do để ngẩng cao đầu, cái thế giới này thật sự quá bất công.

Trình Thiệu đuổi theo, mọi người cũng theo đó ra ngoài.

Bảo Mặc đứng tại chỗ, trầm mặc không nói.

Nhớ lại thời điểm gặp Kiều Vi Nhã vừa nãy, biểu hiện của cô, giống như. . . . . Nhất là thời điểm hắn nhắc tới ba mẹ, hình như đáy mắt Kiều Vi Nhã hiện lên một chút hận, mặc dù chỉ loé lên rồi biến mất!?

Chẳng lẽ, có chuyện hắn không biết.

Sẽ không, cha mẹ hắn không thể nào từng gặp mặt Kiều Vi Nhã, là bản thân mình suy nghĩ nhiều, nhất định là mình suy nghĩ nhiều rồi.

Lúc này cần gì đoán mò, nếu quả thật có nghi vấn, gọi điện thoại hỏi một chút chẳng phải sẽ biết.

"Từ Chí Tài, cậu đuổi theo bọn họ trước đi, tớ gọi điện thoại đã." Bảo Mặc nói với bạn học đang ở lại chờ hăn.

Từ Chí Tài gật đầu một cái, "Vậy tớ đi trước một chút, cậu cũng nhanh tới đấy nha."

Sau khi Từ Chí Tài đi, trong phòng chỉ còn lại một mình Bảo Mặc, Bảo Mặc cảm xúc lẫn lộn lôi điện thoại ra gọi.

"Mẹ, là con."

"Thiếu gia nhà chúng ta không phải vừa mới đi khỏi sao? Đừng nói với mẹ là nhớ mẹ lên mới gọi cuộc điện thoại này nhá." Cho dù qua điện thoại, Bảo Mặc cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cao quý cùng dịu dàng nụ cười hòa ái của mẹ hắn, rất nhiều người nói bà là quan lớn xinh đẹp lại hiểu biết nhất tỉnh H.

"Mẹ, con đang ở trung tâm nghỉ dưỡng suối nước nóng Kim Thái Dương, thiết bị nơi này không tệ, hôm nào có thời gian, con dẫn mẹ cùng ba đến nơi này chơi mấy ngày."

"Được, khó có khi được con quan tâm, mẹ thật là thụ sủng nhược kinh, chỉ mong một ngày con trai cưới vợ rồi đừng quên mẹ, như thế mẹ sẽ đau lòng ."

"Mẹ sẽ không như vậy đâu. Đúng rồi, mẹ đã gặp qua Kiều Vi Nhã chưa?"

"Con còn chưa dẫn về , dù mẹ muốn gặp cũng không thấy được, dù sao mẹ vẫn giữ câu nói kia, thời điểm cô ấy còn chưa ly hôn, con tuyệt đối không thể chen vào làm người thứ ba, không nên đi phá hỏng hôn nhân của người ta."

"Mẹ. . . . . Con hiểu rõ , con không muốn đi phá hoại, cũng không cần con đi phái hoại." Bảo Mặc nghĩ, nếu Kiều Vi Nhã đã biết tất cả sẽ không thể nào còn chịu đựng được cuộc hôn nhân này. Hắn tin tưởng, cuộc hôn nhân này sẽ kết thúc rất nhanh.

Sau khi cúp điện thoại, Bảo Mặc lắc đầu một cái, vứt đi ý nghĩ vớ vẩn trong đầu, đi tìm các bạn học.

Mặc kệ người lớn như thế nào, bọn trẻ chơi rất vui vẻ, ở trong ấn tượng của Kiều Vi Nhã, con gái cô đã lâu rồi không vui vẻ như hôm nay.

Bảo Mặc đến trước của hàng, phụ nữ trong nước bây giờ ngày càng cởi mở, hầu như dùng bikini làm cho hắn bỏ đi ý nghĩ muốn mua áo tắm.

Đi mấy bước ra ngoài, hắn lại quay lại, mua một bộ đồ bơi trẻ con, một bộ đồ bơi nữ hở ít nhất.

Đi tới khu vui chơi thiếu nhi, lại thấy Kiều Vi Nhã chuẩn bị mang con rời đi, sắc mặt thật không tốt.

Hắn ngăn ở trước mặt của Kiều Vi Nhã, "Vi Vi, em đây là muốn đi đâu?"

" bệnh tim mẹ chồng em tái phát, phải vào bệnh viện, em phải đi trước, Bảo Mặc, hẹn gặp lại."

Trình Thiệu phất tay một cái, "Bảo Mặc, vừa đúng lúc, cậu giúp tớ đưa cô ấy đi, tiểu tổ tông nhà tớ còn chưa chơi đủ."

Bảo Mặc gật đầu một cái, cùng đi khỏi với Kiều Vi Nhã.

Sauk hi trở về biệt thự lấy đồ, hai người rời khỏi Kim Thái Dương.

Hai người đến bãi đậu xe, Bảo Mặc mở cửa xe, Kiều Vi Nhã lại ngồi ở ghế sau.

Bảo Mặc cũng không kiên trì, ngồi vào buồng lái,rời khỏi bãi đậu xe.

Dọc theo đường đi hai người cũng rất trầm mặc, Đồng Đồng không vui, bé còn chưa chơi đủ, chu miệng không muốn để ý tới mẹ nữa, lúc thúc thúc nói chuyện, bé mới theo lễ phép nhàn nhạt đáp một tiếng.

"Đồng Đồng, nếu như con thích, mấy ngày nữa mẹ sẽ lại dẫn con tới đây."

Đồng Đồng ‘ hừ ’ một tiếng, "Con có thể tin được lời mẹ à? Mẹ luôn vội bán hàng, làm sao có thời gian. Hiện tại con không thích mẹ chút nào."

Bảo Mặc cười nói tiếp, "Đồng Đồng, nếu thúc thúc dẫn cháu đi , cháu có vui hay không?"

Đồng Đồng suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái, "Thúc thúc là người lạ. Mẹ nói, không thể đi cùng người lạ."

Bảo Mặc nhìn vào gương liếc hai mẹ con phía sau, cười nói: "Đồng Đồng, thúc thúc là người lạ sao? Thúc thúc là bạn học mẹ cháu, bạn học thì sao lại tính là người lạ được? Ban học cùng lớp cháu, nếu nghe được cháu nói họ là người xa lạ có thể buồn không?"

Đồng Đồng rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu mà nói: "Đúng rồi, cô giáo nói, muốn cháu làm bạn bè với từng bạn trong lớp, không đánh nhau, không chửi bới, đứa trẻ đoàn kết với bạn học mới là đứa trẻ ngoan."

"Cho nên, Đồng Đồng và thúc thúc, cũng không phải là người xa lạ, đúng không? Chút nữa thúc thúc để điện thoại lại cho cháu, nếu như cháu muốn đi sân chơi, đi bờ biển, hoặc là đi Pizza Hut, Khẳng Đức Cơ, đều có thể điện thoại cho thúc."

Đồng Đồng liếc mắt nhìn mẹ, do dự mang theo chút hưng phấn, "Mẹ, có được không?"

Nhìn ánh mắt mong đợi của con gái, tâm Kiều Vi Nhã không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái.

Đồng Đồng làm một tư thế chiến thắng, đồng thời, Bảo Mặc cũng làm một tư thế chữ V.

Kiều Vi Nhã yên lặng, Đồng Đồng lại cùng Bảo Mặc trò chuyện nhiệt tình, dọc theo đường đi, đều nghe một mình bé nói chuyện không ngừng ríu rít như chú chim nhỏ, lúc nói quá vui vẻ, còn có thể ca hát hoặc đọc thuộc lòng thơ cổ.

"Thúc thúc, thúc biết không? Mẹ con là người mẹ giỏi nhất, trên lớp bạn học của con, cũng rất hâm mộ con, bọn họ nói mẹ con vừa đẹp, lại dịu dàng, chưa bao giờ đánh con, Tiểu Vương đẹp trai ở lớp con, thứ bảy mỗi lần về nhà, mẹ của hắn sẽ đánh hắn, mẹ con chưa bao giờ đánh con cả."

"Đó là bởi vì Đồng Đồng hiểu chuyện, không sẽ làm cho mẹ tức giận."

Đồng Đồng gật đầu một cái, do dự một chút, nói: "Bởi vì ba không hiểu chuyện, cho nên Đồng Đồng phải hiểu chuyện, nếu không mẹ sẽ mệt mỏi hơn."

"Đồng Đồng, không được nói càn."

"Con không phải nói hưu nói vượn, thúc thúc, hắn không phải người lạ, mẹ nói, không để con nói chuyện trong nhà với người lạ, nhưng thúc thúc là bạn học của mẹ, không phải người lạ."

Bảo Mặc nắm tay lái thật chặt, nếu như dùng thêm chút sức, có khi tay lái cũng bị hắn bóp vỡ.

Tại sao đứa ngốc này cam tâm lựa chọn tên hỗn đản vừa hạ lưu vừa trăng hoa, cũng không đợi hắn, thời gian một năm mà đã sảy ra biến chuyển lớn như thế làm hắn thật không thể tin được. Ba năm đầu trong mắt hắn, không còn nhìn bất kỳ một cô gái nào khác, cuộc sống của hắn, trừ sách, chính là rượu. Người trên toàn thế giới có thể phản bội hắn, rượu thì không thể, uống càng nhiều, tình cảm của ngươi với nó càng sâu.

Ban ngày học tập, buổi tối đi bar, cuộc sống của hắn, đơn điệu và chán chường. Cũng may, hắn còn biết, chỉ có học giỏi, mới có tư cách, một ngày nào đó trong tương lai, vênh váo tự đắc đứng ở trước mặt của cô.

Hắn đã từng nghĩ một vạn phương thức cùng Kiều Vi Nhã gặp mặt, đều không nghĩ đến, sẽ thấy cô ở Phúc Nguyên Cư, càng không nghĩ đến, thời điểm nhìn thấy cô, không phải chê cười, càng không phải là chỉ trích quát hỏi. Thì ra là, tình yêu chính là thứ kì diệu như vậy, trái tim mặc dù vì gặp gỡ và phản bội mà như bị xe rách, thế nhưng một thoáng có thể gặp lại cô lại như kì tích phục hồi như cũ, thậm chí so với trước kia còn đập mãnh liệt hơn. Thì ra là, cô chưa bao giờ từng rời khỏi trái tim của hắn, vẫn một mực tồn tại trong lòng của hắn.

Bảo Mặc đem lời nói trong lòng mình nói ra, "Vi Vi, lần này, anh sẽ không đi nữa."

Kiều Vi Nhã cười khổ sở, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Xe tiến vào nội thành, Kiều Vi Nhã nói: "Bảo Mặc, anh thả bọn em xuống đầu đường Lâm Hải là được rồi, chúng em trực tiếp đi bệnh viện."

"Bệnh viện nào?"

"Là bệnh viên nhân dân thành phố."

"Anh trực tiếp đưa hai người đi."

Kiều Vi Nhã làm sao có thể chấp nhận, ngộ nhỡ bị nhìn người ta thấy, miệng lưỡi thế gian dù nói thế nào cũng không lại.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hồ ly tinh

Kiều Vi Nhã dắt Đồng Đồng vào đại sảnh bệnh viện, nhìn thấy Cổ Khánh Nhất nắm tay Tiêu San sóng vai đi đến, trên mặt Cổ Khánh thật ôn nhu, thoạt nhìn chói mắt như vậy, trước kia, Cổ Khánh Nhất cũng từng đối xử với cô như vậy, nhân sinh, thật là khắp nơi lúc nào cũng tràn đầy châm trọc.

Đồng Đồng cũng nhìn thấy ba ba, bỏ tay Kiều Vi Nhã ra, tươi cười chạy đến, "Ba ba. . . . . ." .

Nháy mắt Cổ Khánh Nhất trở nên cứng ngắc, vẫn xoay người ôm lấy con gái, nhìn thấy Kiều Vi Nhã đang đi tới, cũng không có một tia bối rối, Kiều Vi Nhã cười châm chọc , tố chất tâm lý của cảnh sát, đúng là cường đại hơn so với người bình thường. .

Tiêu San lần đầu tiên nhìn thấy Kiều Vi Nhã, không thể tưởng được, khi vợ Cổ Khánh Nhất cười thật giống cô học sinh nhỏ hồn nhiên, chưa rành sự đời.

Đúng là Tiêu San có tất cả đặc thù của một tiểu tam, quyến rũ, xinh đẹp, phong tình, là một nữ nhân làm cho nam nhân nhìn thấy adrenalin sẽ lên cao.

Kiều Vi Nhã còn biết đây là một nữ nhân cực kì thủ đoạn, tuy rằng cô ta đến từ một trấn nhỏ trong núi, mười sáu tuổi liền đi theo một người Đài Loan, lại rất có dã tâm, hoặc có thể nói là có lòng cầu tiến. .

Người Đài Loan đó cho cô ta tiền tài, cô ta dùng tiền tài võ trang cho tri thức của mình, cho nên sau khi người Đài Loan đó đi, cô ta có thể thành thạo quản lí một khách sạn ba sao, cũng thành công làm cho một quan lớn chịu xưng thần dưới váy quả lựu của cô. .

Tuy rằng bọn họ đã chia tay, nhưng không ai dám không nể mặt mũi cô ta, người đàn bà này, ở thành phố B, rất được hoan nghênh, sau đó, người nhà của cô ta, huynh đệ tỷ muội đều lần lượt đến thành phố B, cuộc sống dựa tất cả vào cô ta. .

Cô ta còn lớn hơn ba tuổi so với Cổ Khánh Nhất, "nữ đại tam ôm kim chuyên", đấy là lời nói của bà Đồng Đồng, quả đúng là nhà bọn họ được ôm vàng, còn có một đứa cháu đích tôn, không thể không nói, tên cặn bã Cổ Khánh Nhất vận khí rất tốt, tìm được một kho vàng. .(nữ đại tam ôm kim chuyên: đàn bà hơn ba tuổi ôm vàng)

Cô từng hỏi cô ta, vì sao lại chọn Cổ Khánh Nhất, ả ta cười nói với cô, bởi vì hắn có cơ thể cường tráng, hơn nữa rất nghe lời, đến đồ lót của ả đều do Cổ Khánh Nhất giặt, nữ nhân có thể tìm được rất nhiều loại nam nhân đáng khâm phục, nhưng mà thời điểm tìm chồng, nhất định phải ghi nhớ một nguyên tắc đó là phải tuyệt đối nghe lời. .

Kiều Vi Nhã gần như sụp đổ, bởi vì ở nhà Cổ Khánh Nhất cái gì cũng không làm , quần áo của hắn mỗi ngày nhất định phải là thẳng, giầy đánh cho sáng bóng, việc nhà hắn là một người ngu ngốc, trừ bỏ thời điểm hắn đòi tiền thì dưới tình huống nào, Cổ Khánh Nhất đều giống một tên ngốc, Cổ Khánh từng nói, hắn không quản được thân thể của mình, nhưng hắn quản được trái tim của mình, hắn sẽ từ từ sửa chữa, mong cô nhất định phải khoan dung, vì con, tất cả vì con. .

Tiêu San cười đi đến bắt tay cùng cô, theo bản năng Kiều Vi Nhã lui về phía sau từng bước, cô ngại cô ta bẩn.

Cổ Khánh nhíu mày nói: "Tiểu Nhã, đây là Tiêu Tổng bạn ta, tiểu Vương không nói với em sao? Rèm cửa của bảy phòng do cô ấy đặt ."

Kiều Vi Nhã thản nhiên nói: "Tiêu tổng, lâu không gặp." .

Lâu không gặp ? Những lời này mang theo lãnh ý không hiểu được, trong lòng Tiêu San khẽ động, lúc nhìn về phía Kiều Vi Nhã , phức tạp thêm rất nhiều, không biết vì sao, người con gái nhìn như rất dịu dàng này làm cho ả nảy sinh một loại sợ hãi .

Ả sao lại không giải thích được nói "Lâu không gặp" ? .

Cổ Khánh vừa nói qua, nữ nhân này là động vật đơn tế bào, không có tâm tư . .

Mặt Cổ Khánh trầm xuống, nói: "Em ở chỗ này chờ anh, anh đi tiễn Tiêu tổng, chút nữa hai người chúng ta cùng đi lên."

Lúc Tiêu San tạm biệt với cô, tay trái không biết cố ý hay là vô tình để ở trên bụng. .

Đột nhiên Kiều Vi Nhã hiểu được, trước khi trọng sinh hay sau khi trọng sinh, nguyên nhân mẹ chồng cô hai lần bệnh tim tái phát phải nằm viện là do quá mức hưng phấn, lần đó cô tốn hơn một vạn đồng thì mẹ chồng cô mới xuất viện . .

Đợi tầm khoảng mười phút, Cổ Khánh đi đến, hắn ôm lấy Đồng Đồng, hôn một cái, "Nha đầu, có nhớ ba ba không?"

"Nhớ." Đồng Đồng ôm ba ba cổ cười nói: "Ba ba, bộ dạng của dì kia thật giống hồ ly tinh."

Cổ Khánh trầm xuống, nghiêm mặt nhìn về phía Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã thản nhiên nói: "Không phải ta dạy ." .

Đồng Đồng muốn giải thích, "Ba ba, ba ba Đổng Lương lớp chúng con bị một hồ ly tinh câu đi rồi, không cần hắn cùng mẹ hắn, mẹ hắn nói, hồ ly tinh chính là loại phụ nữ ăn mặc hở hang, bộ dáng xinh đẹp, lại ôm ba ba người khác. Lúc nãy con đi vào, nhìn thấy dì kia ôm cánh tay của ba, cô ta không phải vợ ba , tại sao lại ôm ba?" .

Cổ Khánh nói không lên lời, nhiều năm vợ chồng, hắn vẫn hiểu Kiều Vi Nhã , Kiều Vi Nhã tuyệt đối sẽ không dạy con gái như vậy.

"Đồng Đồng, con nhìn sai rồi, dì đi giày cao gót, đi đường không tiện, ba ba mới đỡ dì."

Đồng Đồng bán tín bán nghi gật gật đầu, sau khi vô lực ‘ À ’ một tiếng, liền nói “Ba ba, con biết ba sẽ không bị hồ ly tinh câu đi , ba là cảnh sát, cô giáo nói, cảnh sát đại biểu cho chính nghĩa .” .

Chính nghĩa, Kiều Vi Nhã đột nhiên rất muốn cất tiếng cười to, hoá thân chính nghĩa tất cả đều giống Cổ Khánh, thế giới sẽ cách hoà bình không xa.

Sau khi đến chỗ đợi thang máy của toà nhà lớn nơi bệnh nhân nằm, Cổ Khánh đột nhiên hỏi: “Em mang tiền không?”

“Làm sao vậy?” Kiều Vi Nhã quyết định giả bộ hồ đồ. .

“Viện phí cho mẹ nằm viện do Tiêu tổng ứng ra, chút nữa em đưa tiền cho anh, lần khác có thời gian anh đem tiền trả cho người ta.”

Kiều Vi Nhã cười nói: “Thật trùng hợp, Tiêu Tổng này đúng là đại ân nhân của gia đình chúng ta, vừa giúp việc buôn bán của em, lại còn ứng giúp viện phí cho mẹ anh, lần này em hẳn lên mua chút gì đến gặp người ta để hồi lễ.”

Cổ Khánh Nhất kinh ngạc nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Kiều Vi Nhã, cô không giống như đang trào phúng, nhưng mà giọng điệu của cô, rõ ràng mang theo ý trào phúng, hay là chính hắn đa tâm? .

Kiều Vi Nhã hỏi: “Tổng cộng ứng ra bao nhiêu tiền?” .

“Sáu ngàn.”

Kiều Vi Nhã tính toán một chút, cười nói: “Anh đừng đi, vẫn để em đi đi, rèm cửa nhà họ đã làm gần xong rồi lúc em đi trả hàng nhất định trả cho cô, mời cô ấy ăn một bữa cơm, đại nhân vật như vậy em là lần đầu tiên nhìn thấy đó. Nếu có tiếp nhận việc làm rèm cửa sổ, quán rượu, ga giường linh tinh gì đó của khách sạn cô ấy, so với em làm việc ba tháng ở hàng còn nhiều hơn.” .

Đáy mắt Cổ Khánh Nhất hiện lên một tia sắc nhọn, nháy mắt lướt qua, hắn thật cẩn thận hỏi: “Tiểu nhã, cửa hàng của em một tháng được bao nhiêu tiền?”

“Anh chưa bao giờ quan tâm một tháng em kiếm được bao nhiêu tiền, hôm nay làm sao vậy?” Dừng một chút, mắt Kiều Vi Nhã đảo nhanh qua Cổ Khánh Nhất, cười nói: “Hiện tại là mùa ế hàng, không lỗ vốn em liền cảm ơn trời phật .” .

Cổ Khánh Nhất không hỏi tiếp, cửa thang máy mở. .

“Đồng Đồng, xuống dưới đi.” .

Đồng Đồng một tay nắm ba ba, một tay lôi kéo mẹ, rất thỏa mãn. .

Lão thái thái nằm ở trên giường, bộ dáng dường như cũng không có bị sao, ba em gái của chồng cô ngồi trên một cái giường để không khác, không biết đang nói chuyện gì, lúc nhìn thấy Kiều Vi Nhã, thanh âm liền im bặt. .

“Mẹ, mẹ đỡ chút nào chưa?” Cha chồng không có ở đây? .

Nhìn cô đến tay không mẹ chồng cô ‘ hừ ’ một tiếng, “Lúc Tiêu tổng người ta đến, đem hoa quả, lại còn hoa tươi, cô làm con dâu , thế nhưng hai tay trống trơn, lại còn là người cuối cùng đến thăm tôi.” .

Kiều Vi Nhã thật muốn xoay người bước đi, nhưng cô không thể, còn ba tháng, có gì không thể nhịn . .

“Mẹ, lúc con nhận được điện thoại, đang đang ở bên ngoài, bỏ điện thoại liền vội vàng chạy tới , mẹ muốn ăn gì, con đi mua cho mẹ.” Kiều Vi Nhã tận lực khắc chế cảm xúc của chính mình, không cho người khác nhìn được sự phẫn nộ của cô. .

“Từ chỗ nào chạy tới ? Bách hoá Trung Đại cách đây chừng năm cây, cho dù là bò đến cũng không mất đến nửa tiếng đi?” bà ta xúc động nói.

Em gái lớn của Cổ Khánh Nhất- Cổ Khánh Mẫn làm cô giáo âm nhạc tại một trường trung học, cũng coi như là một phần tử trí thức, nhưng hành vi làm việc chanh chua rất giống mẹ chồng cô, trong mắt chỉ để ý đến bản thân mình, mẹ chồng của cô ta vốn phải ở cùng bọn họ, bởi vì phòng ở của họ là nhà của bố mẹ chồng cô ta phá bỏ rồi dời đi nơi khác, nhưng mà cô ta chết sống không cho ở, mẹ chồng cô ta bất đắc dĩ phải ở cùng con gái. .

Cổ Khánh Mẫn như cười như không, nói: “Mẹ, như mẹ nói, chị dâu là thương gia, thương gia đều nhiều việc, mẹ cũng đừng so đo , có thể đến xem mẹ đã là tốt lắm rồi, hiện tại người con dâu này cũng không thể đắc tội .” .

Nếu là ngày thường, khẳng định Kiều Vi Nhã sẽ nhận sai, cho đến khi mẹ chồng cô vừa lòng mới thôi. .

Hôm nay, Kiều Vi Nhã chỉ thản nhiên giải thích: “Mẹ, con ở ngoại thành, cho nên tới chậm mẹ muốn ăn gì, con đi mua cho mẹ.”

Lão thái thái nhắm mắt lại không nói lời nào. .

Cổ Khánh Mẫn giật mình, tâm tư trong lòng phụ nữ đều rất mẫn cảm , Kiều Vi Nhã hôm nay hình như không giống ngày thường.

Cô ta không khỏi nhìn Kiều Vi Nhã thêm vài lần, thất vọng là cũng không nhìn ra cái gì. .

Em gái thứ hai của Cổ Khánh Nhất- Cổ Khánh Ngọc đi đên hoà giải, cười nói: “Được rồi, mẹ cũng vừa mới đến đây, lúc muốn ăn gì nhất định sẽ nói cho chị dâu , Đồng Đồng, lại đây, dì hai dẫn cháu đi ăn chuối.” .

Đồng Đồng do dự một chút, đi qua, ngày thường người đối với bé tốt nhất chính là dì hai, dì cả cùng dì ba căn bản sẽ không để ý đến bé.

Cổ Khánh Ngọc bóc vỏ một quả chuối đưa cho bé, “Đồng Đồng, hôm nay cháu cùng mẹ đi đâu vậy?” .

“Mẹ mang cháu đi chơi, sinh nhật cháu, mẹ bồi thường cho cháu, đến công viên nước Kim Thái Dương.” .

Kiều Vi Nhã giật mình, con gái trả lời thật khôn khéo, người không biết khẳng định nghĩ chỉ có hai mẹ con bọn họ đi cùng nhau.

Mẹ chồng cô rốt cục mở miệng, “Mẹ ngươi có tiền, mang ngươi đi Kim Thái Dương, bà nội không có nhiều tiền, về sau ngươi liền đi theo mẹ ngươi sống đi.”

Lúc Đồng Đồng vừa ăn một miếng, chuẩn bị cắn miếng thứ hai, nghe bà nội nói như vậy, oa một tiếng khóc, “Bà nội, bà muốn bắt ba mẹ cháu ly hôn phải không?”

Cổ Khánh Nhất từ nãy vẫn trầm mặc đột nhiên chạy nhanh đến ôm lấy Đồng Đồng, thấp giọng dỗ , “Đồng Đồng, không nên suy nghĩ bậy bạ, ba mẹ làm sao có thể ly hôn? Ba ba thích Đồng Đồng, sẽ không bỏ Đồng Đồng.” .

Đồng Đồng khóc thút thít, nửa ngày mới dừng lại một chút, “Ba ba, vậy vì sao bà nội nói, về sau chỉ cho con sống cùng mẹ, ba không sống cùng con sao? Nếu chỉ có con sống cùng với mẹ, con liền giống với Đồng Lượng , Đồng Lượng liền bị các bạn nhỏ lớp con khi dễ, nói ba hắn không cần hắn , chỉ có con chơi cùng với hắn. Đồng Lượng nói với con đợi hắn trưởng thành, nhất định làm một cảnh sát có súng, đem hồ ly tinh quyến rũ ba hắn bắn chết. Con nói với hắn, ba của con chính là cảnh sát, chờ lúc nào ba ba không bận, con sẽ bảo ba ba cầm theo súng, mang Đồng Lượng tìm hồ ly tinh kia. Ba ba, ba sẽ không bỏ con, có phải không? . . . . . .” .

Cổ Khánh Nhất cười khổ, ước chừng qua năm giây mới gật gật đầu, nhưng không nói chuyện. .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Điện thoại đến

Mùa hè trời tối rất muộn, Kiều Vi Nhã dẫn Đồng Đồng về nhà, ánh hoàng hôn chiếu vào mặt cô thực chói mắt, cho dù là nhắm mắt lại cũng có thể cảm tháy ánh mặt trời nóng rực, mà lúc này, lòng của cô lại lạnh như băng. .

Mới vừa đi ra cổng bệnh viện, Cổ Khánh Nhất đuổi tới, "Tiểu nhã, chìa khoá xe đưa em, em lái xe về đi, mấy ngày nay anh chăm sóc mẹ sẽ không cần dùng, việc buôn bán của em, chắc cần hơn ." .

Kiều Vi Nhã đột nhiên nhớ đến một sự kiện, lúc mua xe, Cổ Khánh Nhất kiên trì muốn mua một chiếc Toyota địa hình hơn một trăm vạn, cô không đáp ứng được, Cổ Khánh liền nói trả góp nhiều kì, cô kiên trì không mua, Cổ Khánh cả người tức giận , vài ngày không để ý đến cô.

Hắn có một anh em làm ở cửa hàng 4S, đoạn thời gian đó mã 6 thúc đẩy tiêu thụ, Cổ Khánh Nhất đòi tiền cô hỏi mua mã 6.

Kiều Vi Nhã cầm lấy chìa khoá xe, cũng không hỏi tại sao hắn lại đưa chìa khoá cho cô, bởi vì cô đã biết đáp án, người đàn bà kia, đã mua cho hắn một chiếc xe địa hình, nhưng mà thời điểm mua xe chiếc xe giá cắt cổ đó, là lúc Cổ Khánh lấy từ của hàng của cô hơn tám mươi vạn còn có tàng thư tranh chữ của ông ngoại mà cô vĩnh viễn không tìm lại được. .

Thời điểm văn cách, ngoại công đều đem tàng thư, tranh chữ này đưa đến ngọn núi cách thành phố B hơn trăm dặm, trên núi chỉ có hai hộ dân, không bị ảnh hưởng bởi người ngoài, ông ngoại cô mất một số tiền lớn, mới có thể bảo quản được chúng . .

Lần này, cô sẽ không để Cổ Khánh Nhất có thể lấy được chỗ tàng thư tranh chữ này .

Ra bãi đỗ xe lấy xe, chuyện đầu tiên Kiều Vi Nhã làm chính là rửa xe, bên trong bên ngoài đều cọ rửa một lần, sau đó lại đổi hết đồ đạc trong xe, bộ đệm bằng cây đay, đệm lông dê, nước hoa, trang sức nhỏ, chỉ cần có dấu vết của Cổ Khánh Nhất đều vứt xuống dưới .

Sau khi trọng sinh, vẫn có rất nhiều chuyện thay đổi, lần trước mẹ hắn nằm viện, Kiều Vi Nhã ở lại bệnh viện hầu hạ bà, mẹ chồng cô kiên trì không đi toilet, vệ sinh ăn uống đều giải quyết ở trong phòng bệnh, rốt cục làm một bà bà nằm giường bên cạnh thấy ghê tởm mà chuyển đi. .

Nguyên nhân chủ yếu lúc giường bệnh bên cạnh ăn cơm, mẹ chồng cô đánh một cái zắm thật vang. .

Cạnh giường bệnh của mẹ chồng cô vừa nhìn là biết đó là thành phần tri thức ưa sạch sẽ, lúc rảnh rỗi thì đeo kính viễn thị đọc sách, xem báo, lúc truyền

dịch thì im lặng nằm, nữ nhi cùng con dâu mỗi người chăm sóc một ngày, thái độ của bà ấy đối với con dâu và con gái đều giống nhau.

Sau này gặp lại bà, Kiều Vi Nhã mới biết được, bà bà đó, cư nhiên là phó viện trưởng viện kiểm sát, nhưng bà chưa từng bày ra kiểu cách nhà quan, không yêu cầu đãi ngộ đặc thù, Kiều Vi nghĩ, xã hội này, người như vậy thật hiếm có.

Lần đó, sau khi bị bệnh viện thúc giục mãi mẹ chồng cô mới chịu xuất viện ,bởi vì trong phòng mẹ chồng cô những giường bệnh hai bên luôn trong trạng thái trống, không ai có thể chịu được ở phòng bệnh cùng bà. Ngủ nghiến răng đánh rắm, ngáy ngủ đều là chuyện bình thường, không bình thường là mẹ chồng cô thích nhất trong khi ngủ chửi người, trình độ mắng người có thể nói là đăng phong tạo cực. .

Kiều Vi Nhã tâm tình rất tốt, hỏi con gái muốn đến chỗ nào ăn cơm, Đồng Đồng nói KFC, bé là vạn năm không đổi muốn ăn KFC.

Kiều Vi Nhã cười nói: "Hay là mẹ con mình đi ăn Pizza Hut, mẹ con mình lâu rồi chưa đến đó ." .

Đi ăn ở Pizza Hut, chơi vui nhất, chính là đến tháp salad . .

Thế là hai mẹ con đi xe đến Pizza Hut. .

Cuối tuần, người ở Pizza Hut rất đông, đợi nửa ngày mới có chỗ dừng xe, đem xe đỗ xong, lấy vé, ước chừng mất 20 phút, mới có chỗ ngồi để trống Kiều Vi Nhã nghĩ, nếu kinh doanh hiện tại không tốt, có thể chuyển sang kinh doanh thực phẩm. .

Hai mẹ con ăn không biết bao nhiêu thứ, hứng thú của Đồng Đồng cũng không ở trên thức ăn mà là ở tháp salad kia, tháp đó có lực hấp dẫn lớn hơn nhiều so với bánh của bé, đứa nhỏ này nghịch ngợm nhưng cũng rất thông minh, cho nên sau khi đến trường, thành tích học toán của cô vẫn xếp vào hàng nhất nhì trong lớp. .

Nghĩ vậy, tâm Kiều Vi Nhã đột nhiên tê rần, Đồng Đồng trước khi trọng sinh cùng đứa nhỏ trước mắt là cũng một người sao? Cái nữ nhi kia có chút hướng nội nếu như đã không có bạn bè, vậy sau này sống như thế nào? .

Cô ôm chặt lấy Đồng Đồng, Đồng Đồng không hiểu cho nên, nghi hoặc hỏi: "Mẹ, làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Kiều Vi Nhã dùng sức cắn môi mình, đau đớn làm cho cô biết, hết thảy hiện tại đều không là cảnh mộng, bé hiện tại cùng bé về sau , là cùng một người sao? Vậy rốt cuộc đã có chuyện gì sảy ra? .

Điều cô có khả năng làm , là quý trọng hiện tại, yêu thương con gái mình thêm trăm lần, cho bé một không gian sống thật tốt.

Sau khi hai mẹ con ăn no, đến cửa hàng thu tiền lời ngày hôm nay. .

Tiểu vương ngồi trong xe, hạ giọng nói: "Chị, Ngô Đức Hân kia, thật sự là không có đức hạnh, một bụng xấu xa, chị cần phải đề phòng người nhà bọn họ một chút, Ngô Đức Hân cầm một cuốn sổ nhỏ, mỗi lần bán hàng cô ta đều ghi vào, cô ta còn hỏi vài nha đầu làm ở đó một ngày bán được bao nhiêu tiền, hỏi có biết chị có mấy cuốn chi phiếu hay không. . . . . ." .

Tiểu vương nói rất nhiều, Kiều Vi Nhã đều ghi tạc trong lòng, sau khi nghe xong, cô vỗ bả vai của Tiểu Vương, cười nói: "Tiểu vương, nhớ kỹ đừng để các cô nói nhiều quá, hai ngày này chị có vẻ có chút việc, em chịu khó mệt một chút." .

" Chị Vy, chị nhất định phải chú tâm một chút, người ngủ bên cạnh mình, không nhất định là người chị có thể tín nhiệm hoàn toàn. . . . . ."

Kiều Vi Nhã chỉ cảm thấy giống như viên bông vo tròn ở yết hầu, chỉ liên tiếp gật đầu, nói không ra lời.

Nếu nói cô còn có bạn bè thật sự, thì chỉ có thể là Tiểu Vương . .

Ước chừng 3 phút sau, Kiều Vi Nhã mới nói: "Tiểu vương, ngày mai chị đi báo danh một lớp học tiếng Anh cho em đi, lấy một cái văn bằng cho mình, chuyện học phí em không cần quan tâm, ngày mai chị tìm một tờ nội quy trường học cho em, tự em suy nghĩ một chút, học chuyên nghiệp cái gì thì tốt hơn."

"Chị Vy, em vẫn muốn đi theo chị." Tiểu vương ôm cánh tay của cô làm nũng. .

Không ai có thể theo ai cả đời, trước khi trọng sinh, Tiểu Vương đã rời xa cô, về nhà kết hôn , mà việc buôn bán của cô cũng đã sớm không còn làm, bây giờ thay đổi tất cả mọi chuyện vẫn còn kịp, cuộc sống hôn nhân của Tiểu Vương, cũng không hạnh phúc, cô không chỉ muốn thay đổi chính mình, còn muốn thay đổi những người xung quanh.

"Tiểu vương chị chưa nói là không cần em, đây là đầu tư vào năng lực của em, về sau còn muốn em giúp chị tăng thêm gấp bội ."

"Được, chị vậy em đi học tiếng Anh, chị xem bách hoá của chúng ta có rất nhiều người nước ngoài, em chỉ biết một vài câu đối thoại đơn giản, rất chịu thiệt , lúc chị không có đó gặp người nước ngoài, em liền khẩn trương." .

"Được, vậy ngày mai chị đi báo danh cho em, học một lớp kế toán chuyên nghiệp đi, sau đó báo thêm lớp tiếng Anh, ở Tân Đông Phương là tốt nhất. . . . . ."

Tiểu vương lẳng lặng nghe, đến Kiều Vi Nhã im lặng , cô mới bật khóc, "Chị, chị đối với em tốt như vậy, về sau em làm thế nào báo đáp. . . . . ."

Kiều Vi Nhã nở nụ cười, "Chị không cần em báo đáp gì cả." .

Đồng Đồng có chút không vui , bé kéo Tiểu Vương ra, "Dì Tiểu Vương, dì không được ôm mẹ cháu, dì lau hết nước mắt vào quần áo mẹ cháu rồi , dì phải phụ trách giúp mẹ cháu giặt đồ." .

Tiểu vương bị bé ầm ĩ, cười khanh khách. .

Sau khi Tiểu vương xuống xe Đồng Đồng dòi ngồi phía trước, Kiều Vi Nhã không muốn con gái ngồi phía trước, mặc dù thắt dây an toàn, cũng không yên tâm bằng ngồi phía sau. Tuy cô thuộc loại phụ nữ dịu dàng ít nói nhưng lúc lái xe, lại luôn có những ý tưởng điên rồ ló ra trong đầu, nếu có tiền, cô khẳng định sẽ mua một chiếc xe thể thao, đến công viên ô tô ở ngoại ô để đua xe, xiếc xe đạp của cô mọi người đều biết là rất tốt.

Sau khi hai mẹ con về nhà, Đồng Đồng xem tivi một chút rồi tắm rửa ngủ, cô cầm sách, lẳng lặng ngồi trên sô pha hưởng thụ an nhàn khó có được.

Ban đêm yên tĩnh thì điện thoại đột nhiên vang lên, Kiều Vi Nhã cầm điện thoại, là một số lạ, xem đầu số là số trên tỉnh .

Điện thoại được nối, sau khi bên kia xác nhận đúng là Kiều Vi Nhã, hờ hững nói: "tôi là mẹ Bảo Mặc ."

"Xin chào."

"Cô đã gặp mặt Bảo Mặc phải không? Kiều Vi Nhã, cô hiện tại là phụ nữ đã có chồng, sinh hoạt cá nhân phải thận trọng, làm thương hộ nổi bật trong Bách hoá Trung Đại, hẳn cô cần chú trọng hình tượng của chính mình, bách hoá của các cô xếp vào loại văn minh nhất thành phố B thậm chí cả tỉnh ta, cô. . . . . ."

"Hạ nữ sĩ, tôi không cần bà dạy một khoá chính trị, tôi cũng không tính có khúc mắc gì với con trai của bà, bà là mẹ, tôi cũng vậy. Hạ nữ sĩ, để tôi nhắc nhở bà một câu, điện thoại của tôi có ghi âm, lần sau bà điện thoại cho tôi, tôi sẽ ghi lại rồi đưa cho con trai bà nghe. Tôi sẽ cho hắn biết nhiều năm trước kia bà làm thế nào uy hiếp tôi chia tay với hắn, làm thế nào dùng quyền thế của bà ti bỉ lấy đi phòng ở tôi. Bà có biết không, trên đời này có nhiều thứ kiểu như Internet, hạ nữ sĩ, hy vọng đây là lần cuối cùng chúng ta nói chuyện, hẹn gặp lại à không, là không bao giờ gặp lại!" Kiều Vi Nhã quyết đoán ngắt điện thoại, nếu muốn tới liền tới luôn đi, cô đã chuẩn bị tốt, kết quả tệ hại nhất thì như thế nào? Cô đã trả qua nhiều nhấp nhô như vậy, lần này lại không thể vượt qua sao? Quyền thế thật sự có thể áp đảo hết tất cả sao? Cô không tin, đất nước lớn như vậy, không có nơi để cô dung thân. .

Cô đứng dậy đi tới cửa, nhà chú Lâm ở cách vách đèn vẫn sách, Kiều Vi Nhã do dự một chút, gõ cửa phòng.

Thím Lâm mở cửa, nhìn thấy là Kiều Vi Nhã, cười mời cô vào. .

Thím Lâm và chú Lâm đang uống trà, Thím Lâm rót một chén cho Kiều Vi Nhã , Kiều Vi Nhã cười tiếp nhận. .

Thím Lâm thật cẩn thận hỏi: "Mẹ Đồng Đồng, có phải vừa rồi cháu cùng người ta cãi nhau." .

Kiều Vi Nhã lắc đầu phủ nhận, rồi cười nói: "Thím Lâm, chú lâm kỳ thật hôm nay cháu sang đây muốn nhờ chú thím giúp một việc."

"Cháu cứ nói, chỉ cần chú thím có thể giúp được, nhất định sẽ giúp." .

Kiều Vi Nhã có chút cảm động, cô chần chờ một lát, nói: "Chú lâm, cháu nhớ rõ ở huyện Q thân thích chú có rất nhiều phòng ở, cháu muốn thuê hai gian."

"U, hơn một trăm dặm, cháu thuê xa như vậy làm gì?" .

"Chú lâm, ta nghĩ đem thư phòng đằng đi ra phóng hóa, nhưng là này thư ta không nghĩ. . . . . ." Cô có chút nói không nên lời, của cô ý tứ, đã muốn thực rõ ràng, muốn gạt Cổ Khánh Nhất làm chuyện này. .

Chú lâm cười đánh gãy lời nói của cô, "Tiểu vi, vô luận làm chuyện gì, chỉ không xấu hổ với bản thân mình có trời đất chứng dám, chú lâm tin tưởng cháu, như vậy đi, sáng mai chú gọi điện thoại cho bọn họ, cháu xem thế nào rồi ngày mai sửa sang một chút, vừa hay người bà con kia của chú có kho hàng, khẳng định để vừa những thứ kia của cháu, thuận tiện chú có thể quản lí những thứ linh tinh ở đó." .

Thím Lâm vẫn là nhịn không được hỏi đi ra, "Mẹ Đồng Đồng, cháu không phải muốn gạt Cổ Khánh Nhất?" .

Mặt chú lâm bình tĩnh nói: "bà không thể nói ít đi một hai câu được à!" .

Kiều Vi Nhã cười có chút mất tự nhiên: "Chú lâm, chú đừng như vậy, cháu tin tưởng chú Lâm, càng tin tưởng Thím Lâm, thím Lâm đối xử với cháu giống như mẹ vậy. Nói thật, mẹ cháu đối với cháu đều không có tốt như vậy, nếu không, cháu cũng sẽ không đến quấy rầy chú lâm, thím Lâm ."

Thím Lâm cầm tay Kiều Vi Nhã nước mắt đổ rào rào chảy xuống, "Mẹ Đồng Đồng, đứa nhỏ số khổ, cũng lên vì bản thân mình một chút . . . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 11: Trở về và lỗi lầm

Trên đường về thành phố B, đột nhiên điện thoại kêu . .

Kiều Vi Nhã dừng xe ở bên đường, vừa nhìn là biết, đó là điện thoại của văn phòng quản lý bách hoá. .

Điện thoại được nối, đúng thật là điện thoại của phó tổng bách hoá, nghe thấy thanh âm của hắn, Kiều Vi Nhã liền biết, chuyện gì đến, sẽ đến.

"Tiểu kiều, buổi sáng ngày mai đến văn phòng của ta một chuyến. . . . . ." .

Kiều Vi Nhã đồng ý, cô cũng không hỏi có chuyện gì sảy ra, nghe thấy tiếng cúp máy của đối phương cô mới cất điện thoại.

Đêm qua, sau khi cùng chú Lâm nói chuyện, cô cảm thấy chắc sẽ không ngủ được nữa, suốt đêm sửa soạn lại phòng chứa tàng thư, tranh chữ, nhà kho của cô vốn có hộp giấy, dây ni lông các loại, cho nên sửa soạn lại đồ đạc rất nhanh, một đêm không ngủ, hơn nữa buổi sáng còn có chú Lâm cùng thím Lâm hỗ trợ, sau khi cháu chú Lâm lái xe đến, liền trực tiếp đem thùng chuyển lên trên xe. .

Kiều Vi Nhã đi theo phía sau hắn, khi đến nơi dỡ hàng đều không cần đến cô, thời điểm sửa soạn lại, cháu của chú Lâm là Lâm Khai Nguyên gọi đến hơn mười người bạn, rất nhanh sắp xếp ổn thoả giúp cô. Cô thanh toán hơn năm trăm đồng tiền thuê nhà, sau đó đem lễ vật mua đến đưa cho Lâm Khai Nguyên, những đồ này giá cũng tầm năm sáu trăm đồng, xem như một chút tâm ý của cô. .

Lâm Khai Nguyên kiên trì không nhận tiền chở hàng, lại giúp chuyển đồ vào trong làm cô thật sự rất băn khoăn. .

Lâm Khai Nguyên vỗ bộ ngực cam đoan, dù không có người ở, sách đều để ở đây, cũng đồng ý cách chút thời gian giúp cô mở cửa sổ thông gió.

Chuyện này làm rất thuận thuân lợi. .

Cũng bởi vì chuyện này làm rất thuận lợi , cho nên, nhất định sẽ có người đến làm phiền cô. .

Kiều Vi Nhã cười khổ, bách hoá bên kia luôn rất ủng hộ cô, bởi vì buôn bán của cô rất tốt, thái độ phục vụ luôn làm khách vừa lòng, nếu gặp người ngoại quốc đến xem hàng , cô còn nhận làm phiên dịch miễn phí cho bách hoá, vì vậy bách hoá từ trên xuống dưới, mọi người vẫn rất chiếu cố cô. .

Vừa nghe thấy thanh âm khó xử của phó tổng, Kiều Vi Nhã biết, mẹ Bảo Mặc đã ra tay . .

Tưởng chuyện gì ! Không phải muốn gây áp lực cho cô ở bách hoá sao, nếu như trước kia, cô vẫn chưa trọng sinh, khẳng định sẽ bối rối một trận, hiện tại, sẽ không , binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn. .

Trước khi trọng sinh, cô đã thi xong chứng chỉ kế toán viên cao cấp quốc tế, hơn nữa cô thông thạo tiếng Anh, tiếng Pháp, cô đã tìm được chỗ công tác rất tốt, chỉ là trái tim hoàn toàn chết lặng. .

Cô cũng không phải người không có công việc buôn bán là không thể. .

Cô đã tính qua tài sản hiện có, cho dù không đi làm, hai mẹ con cô cũng không phải lo kế sinh nhai. .

Chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải đảm bảo tài sản hiện có, không cho Cổ Khánh được vừa ý. .

Ông trời giúp đỡ, để Cổ Khánh lại đưa xe cho cô, đây là đoạn khởi đầu rất tốt, lần trước, hắn đưa xe cho em rể của hắn, khi đó cô biết tất cả mọi chuyện đều đã muộn. .

Cô nhất định phải chịu đựng qua đoạn thời gian này, đợi thời điểm bụng của Tiêu San không giấu được nữa, quyền chủ động tự nhiên thuộc về cô. Về phần bạn bè của hắn, nghĩ lại cũng không phải sợ , không biết vì sao lúc đó vừa nhìn thấy chuỷ thủ cắm trên cửa, cô liền sợ hãi như vậy, nếu ông nội còn sống, nhất định sẽ mắng cô, đường đường cháu gái của Kiều thị lốc xoáy cước, dĩ nhiên là một kẻ hèn nhát.

Phải biết rằng, ở thành phố B thậm chí cả tỉnh H, lốc xoáy cước của Kiều gia các cô đều có danh tiếng nhất định. .

Cô làm sao có thể ngốc đến nỗi nghĩ hắn sẽ làm gì con gái cô, hổ độc không ăn thịt con, cô không tin, thật sự Cổ Khánh Nhất sẽ làm gì con gái cô, hết lần này tới lần khác Cổ Khánh Nhất đều biết con gái là uy hiếp duy nhất với cô, liền lấy con gái ra doạ nạt, làm cô thực sự rơi vào bẫy. .

Tấ cả đều nghĩ thông suốt, tâm tình Kiều Vi Nhã liền trở lên rất tốt, mở tiết mục phổ biến của đài giao thông lên. .

Sau khi lái xe trở về nhà, Kiều Vi Nhã xuống xe, khóa kỹ cửa, mới nhẹ nhàng bước vào tiểu viện.

Thời điểm trước, khi mua nhà ở chỗ này, Cổ Khánh rất không tình nguyện, hắn muốn ở nhà cao tầng, trong viện này chỉ có duy nhất một hàng xóm là chú Lâm, ngày thường chú Lâm gặp Cổ Khánh Nhất cũng chỉ gật đầu chào mà hỏi, cũng không vì hắn là cảnh sát mà ra sức nịnh bợ, một thời gian sau, quan hệ hai nhà mới dần chuyển biến tốt.

Cho nên, nhà ở viện này cô muốn giữ lại, tuyệt đối không đưa cho Cổ Khánh Nhất, lúc đó, Cổ Khánh Nhất cho cô hai lựa chọn, con cùng nhà ở, chỉ có thể chọn một trong hai, áp lực cùng uy hiếp từ nhiều phía khiến cô chỉ có thể cùng con rời đi. .

Thấy tiếng mở cửa, Đồng Đồng chạy đến cùng thím Lâm, "Mẹ, mẹ đi đâu vậy ?" .

"Mẹ đi có chút việc , Đồng Đồng con làm sao vậy?" .

Kiều Vi Nhã phát hiện bên trái mặt con gái cô có dấu hiệu xưng đỏ. .

Đồng Đồng khóc to, thím Lâm đi ra, vẻ mặt áy náy, "Mẹ Đồng Đồng, đều tại ta, em gái chồng cháu mang theo con đến đây, không biết Đồng Đồng nói câu gì, con họ liền tát Đồng Đồng một cái, lúc ấy ta đang gói bánh trẻo . . . . . ."

Thím Lâm áy náy vuốt tóc Đồng Đồng, đau lòng không nói thêm gì. .

. . . . . .

Ba đứa em gái của Cổ Khánh Nhất, chỉ có duy nhất em gái Cổ Khánh Song có con, cũng vì cô ta có con, cho nên, vị trí của cô ta ở trong lòng mẹ chồng cô không giống những người khác. .

Chồng Cổ Khánh Song, là Cổ Khánh vội vàng lấy về. .

Thành tích học tập của Cổ Khánh Song không tốt, cuối cùng chỉ lên học ở một trường kĩ thuật, thời điểm thực tập, nhà trường đóng cửa, những học sinh chuẩn bị tốt nghiệp gặp vấn đề lớn khi xin việc. .

Cha Cổ Khánh Nhất nhờ người đi cửa sau, giúp Cổ Khánh Song tìm công việc làm nhân viên điện thoại tại một khách sạn, ai ngờ, không đến ba tháng, khách sạn liền bắt cô ta nghỉ việc , nguyên nhân trong đó, không một ai biết. .

Trong bốn đứa con,Cổ Khánh Song có làn da trắng nhất, bộ dáng cũng tốt nhất, chỉ là vóc dáng hơi lùn một chút chỉ cao tầm 1m59. Tuy rằng Cổ Khánh Song cùng Cổ Khánh Ngọc là bào thai song sinh, nhưng bộ dáng một chút cũng chẳng giống nhau, so với Cổ Khánh Song Cổ Khánh Ngọc cao hơn tầm 5cm, ở Cổ gia, có thể nói Cổ Khánh Ngọc là người duy nhất tương đối thiện lương.

Tiếp sau đó, bố chồng cô lại nhờ người tìm việc cho cô ta ở một công ty quảng cáo, công ty này là công ty có thực lực hùng hậu nhất tại thành phố B – công ty quảng cáo Thịnh Thế, vì vậy một thời gian Cổ Khánh Song rất đắc ý. .

Sau khi tiến vào công ty quảng cáo này, Cổ Khánh Song liền coi trọng trưởng phòng thiết kế Mạnh Kì, nhà Mạnh Kì ở Tây Bắc, vốn vẫn có vị hôn thê đi học cùng hắn, cô ấy ở thành phố B mở một quán mì sợi Lan Châu, buôn bán cũng không tệ. .

Cổ Khánh Song coi trọng Mạnh Kì liền theo đuổi hắn, gắt dao cuốn lấy hắn không rời, rốt cuộc tại một tiệc rượu của công ty, Mạnh Kì quá chén, hai người thuê phòng tại khách sạn.

Gạo nấu thành cơm, mạnh Kì đành phải từ bỏ vị hôn thê, đền bù năm vạn đồng tiền bồi thường cho cô ấy, vị hôn thê của hắn vốn không muốn lấy số tiền này nhưng cuối cùng vẫn nhận. Giờ cô ấy đã mở bảy cửa hàng mì sợi Lan Châu ở thành phố B, buôn bán 24h có ba nhà, nơi buôn bán tốt nhất chính là cửa hàng ở gần nhà ga cùng bách hoá Trung Đại. .

Kiều Vi Nhã quen biết cô ấy, hơn nữa quan hệ cũng không tệ lắm, nhưng mà đó là thời gian sau mới biết được chuyện sâu xa trong đó ,Mã Vân Vân là vị hôn thê trước của Mạnh Kì , từ lúc Mạnh Kì thi đỗ vào trường đại học T liền cùng hắn tới thành phố B, cô ấy là một người tộc Hồi, mũi cao, mắt to, dáng người cao gầy, rất có khí chất giống người ngoại quốc. Sau đó, đúng là cô ấy đã gả cho một người ngoại quốc, người ngoại quốc kia, là thầy giáo nước ngoài đến dạy tại đại học T, sau khi hết hợp đồng, vì Mã Vân Vân, liền ở lại, sau khi cưới nhau hai người thập phần ân ái, vài lần nhà bọn họ trang hoàng lại nhà cửa, đều tìm Kiều Vi Nhã làm rèm cửa song sa, Kiều Vi Nhã rất thích ba đứa trẻ nhà họ, một đám đáng yêu giống búp bê.

Sau khi Cổ Khánh Song gả được cho ý trung nhân mới phát hiện, ý trung nhân này tuy rằng bộ dạng đẹp trai, tiền lương cũng không thấp, nhưng mà liên luỵ rất nhiều, mỗi tháng Mạnh Kì gửi về nhà hơn một ngàn đồng, còn phải đưa cho em gái đang học đại học, ngẫu nhiên có thân thích trong nhà đến thăm, một lần đến cứ phải mười ngày nửa tháng không đi, lúc rời khỏi, vừa ăn vừa đem đồ về.

Bọn họ vốn vốn không có nhà ở, phòng trọ tuy rằng không đắt, nhưng mà Mạnh Kì đưa Mã Vân Vân năm vạn, kết hôn đã tiêu hơn nửa tài sản tiết kiệm, trên cơ bản tài sản trên người Mạnh Kì đã thành con số không, Cổ Khánh Song thật không ngờ, thắng lợi này quả thực cũng không phải tất cả đều ngọt ngào , cố tình sau đó cô ta lại mang thai, vì để Mạnh Kì gửi ít tiền về nhà, Cổ Khánh Song thôi việc, chỉ ở nhà làm phu nhân ăn no ngủ kĩ.

Sau khi Cổ Khánh Song từ chức, gánh nặng của Mạnh Kì tăng thêm, quan hệ hai người càng thêm lạnh nhạt, Mạnh Kì tình nguyện ở đơn vị tăng ca cũng không chịu về nhà.

Cổ Khánh Song cảm thấy uất ức, mỗi ngày đều ở lì tại nhà mẹ đẻ, mẹ chồng cô đau lòng con gái, đành phải bảo vợ chồng hai người mỗi ngày về nhà ăn cơm.

Trùng hợp lúc này Kiều Vi Nhã mua ba gian nhà trệt, giữa nhà đối diện có còn hai gian nhà tự xây rất lớn, sau đó Kiều Vi Nhã phá đi hai gian nhà tự xây, đắp lên tầng hai, ngược lại nhà giữa không có diện tích lớn như phòng tự xây. .

Ngay khi làm xong hết thảy thủ tục, Cổ Khánh Song sinh một đứa trẻ béo trắng mập mạp, Mạnh Tư Viễn chỉ so với Đồng Đồng kém nửa tuổi.

Mẹ chồng cô vui mừng không kìm hãm được, không nói hai lời, để hai vợ chồng họ chuyển nhà bảo con rể trả lại phòng trọ, chuyên tâm chăm sóc con gái đang ở cữ, nếu không phải Mạnh Kì kiên trì, bọn họ có khi chuyển luôn sang họ Cổ. .

Được người trong nhà cưng chiều làm Mạnh Tư Viễn nuôi dưỡng thành tính khí của tiểu bá vương, vài lần Mạnh Kì quản thúc, đều đổi lấy tiếng khóc tê tâm liệt phế của mẹ chồng cô, chỉ đàng không cam lòng buông tay, đem tất cả tinh lực đều chú ý tại công việc. .

Sau khi sinh con, Cổ Khánh Song càng không có tâm tư công tác, tiền hưu của bố mẹ chồng, hơn nữa hàng tháng Kiều Vi Nhã còn gửi hơn một ngàn đồng tiền phí sinh hoạt, lại có tiền lương hàng tháng của anh trai, cuộc sống hàng ngày của một nhà năm người bọn họ, thật sự giàu có. .

Sau khi em gái Mạnh Kì tốt nghiệp , ở lại Bắc Kinh, không bao giờ cần tiền sinh hoạt của bọn họ nữa, tiền lương của Mạnh Kì trừ bỏ hàng tháng gửi về gia đình hơn một ngàn đồng, còn lại đều ở trong tay Cổ Khánh Song, cần mua một bao thuốc cũng phải ngửa tay xin tiền. .

Sau đó qua sự chỉ điểm của đồng sự, Mạnh Kì đem một phần tiền lương, tiền thưởng , hoa hồng linh tinh gì đó, chia ra một phần lặng lẽ giấu đi, làm tiền tiêu dùng hàng ngày hoặc dự trữ khi cha mẹ có chuyện gì đột ngột phát sinh. .

Vài lần Mạnh Kì muốn lấy tiền mua nhà ở, đều bị Cổ Khánh Song từ chối, cô ta ở nhờ phòng của người nhà mà hai chị gái đều có nhà riêng, anh cả cũng có nhà riêng, căn nhà đang ở này nhất định sẽ là của cô. .

Tại trong nhà, vợ chồng bọn họ trên cơ bản là không chi tiêu nhiều, tiền dư ra, cô ta muốn mở nhà hàng, đáy lòng Cổ Khánh Song không phục, nữ nhân Mã Vân Vân kia là con gái miền núi, làm sao có thể giỏi giang hơn cô ta. .

Lúc Cổ khánh đưa Tiêu San về, Cổ Khánh Song rất vui vẻ , cô ta rất không quen nhìn bộ dáng thanh cao của Kiều Vi Nhã, thời điểm nghe cô có quan hệ rất tốt cùng Mã Vân Vân, cô ta cho rằng chị dâu này đang muốn cô khó xử. .

Đêm qua lúc cô vui vẻ nói chuyện này cho chồng, Mạnh Kì cảnh cáo cô, nhắc lại chuyện mua nhà.

Mạnh kì nói, nếu Tiêu San sinh con, mẹ cô ta không thể chấp nhận thêm đứa cháu ngoại này, khẳng định bọn họ phải chuyển đi , cùng với bị đuổi đi, còn không bằng trước tiên mua nhà ở.

Suy nghĩ cả đêm, cô ta quyết định vì bản thân, đứng về phía Kiều Vi Nhã. .

Cho nên, cô ta tìm đến nhà Kiều Vi Nhã, ai ngờ Kiều Vi Nhã không ở nhà. .

Mạnh Tư Viễn qua cửa sổ sát đất thấy đồ chơi chiến xa ở trong phòng, ầm ỹ muốn đi vào, vừa vặn Đồng Đồng nghe thấy tiến liền đi ra.

Cổ Khánh Song hỏi lấy chìa khoá chỗ Đồng Đồng, Đồng Đồng nói mẹ đem chìa khoá đi rồi . .

Mạnh Tư Viễn bảo Cổ Khánh Song đập vỡ cửa kính trên chiến xa, đòi lấy nó ra, Đồng Đồng đứng ở trước cửa kinh, không cho, bàn tay Mạnh Tư Viễn liền vung lên.

Thím Lâm đang gói bánh treo nghe thấy có gì đó không đúng, liền chạy nhanh ra thì đã chậm, ngón tay Cổ Khánh Song đang ấn xuống trán cháu gái, thím Lâm không thèm quan tâm tới cánh tay, chạy đến kéo về. .

Cổ Khánh Song đã quên ý định ban đầu của mình, giáo huấn Đồng Đồng vài câu, mang theo con xoay người rời đi, một chút cũng không có ý định an ủi cháu gái.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 12: Sơn Vũ tới

Kiều Vi Nhã gọi được cho Cổ Khánh Song là lúc cô ta vừa mới lên xe buss, vừa thấy điện thoại gọi đến liền tức giận ấn phím nghe, “Kiều Vi Nhã, cô dạy con kiểu gì đấy hả! Trách không được cô có quan hệ tốt với Mã Vân Vân, thì ra hai người là cá mè một lứa, vốn hôm nay tôi đến là muốn nói với cô một việc quan trọng, hiện tại thì quên đi!” Nói xong, cô ta liền ngắt điện thoại. .

Kiều Vi Nhã một chữ còn chưa nói, cười khổ nhìn thím Lâm, “Thím Lâm, chuyện này không thể trách thím được, người nhà bọn họ cho tới bây giờ đều như vậy cả .”

Thím Lâm đã sớm gặp qua ba em gái cực phẩm của Cổ Khánh Nhất, hơn nữa quan hệ của Kiều Vi Nhã cùng nhà bọn họ bà thấy rất rõ, nhìn vẻ mặt mỏi mệt của Kiều Vi Nhã, bà ngược lại khuyên Kiều Vi Nhã nghĩ thoáng một chút. .

Thím Lâm cầm chìa khóa đi ra, Kiều Vi Nhã mở cửa, vốn muốn về nhà sau đó đi mua thức ăn, hiện tại cô lại không có tâm tình , thím Lâm nhìn bộ dáng dựa vào sô pha như muốn ngủ của cô, đau lòng nói: "Mẹ Đồng Đồng, thím thấy hay cháu cũng đừng nấu cơm , đến nhà thím ăn bánh trẻo đi."

Vừa dứt lời, điện thoại lại kêu . .

Kiều Vi Nhã áy náy cười, nhận điện thoại thì ra là Mã Vân Vân, Mã Vân Vân hỏi cô ở chỗ nào, muốn cùng cô gặp mặt.

Hai người đều làm buôn bán lớn ở Trung Đại, thường hay gặp mặt, bây giờ Mã Vân Vân đột nhiên tìm cô không biết có chuyện gì sảy ra?

Hai người hẹn gặp nhau tại cám cơm Đinh gia. .

Bánh trẻo không được ăn, hơn nữa, Mã Vân Vân luôn cường điệu mãi, không cần dẫn theo con, Kiều Vi Nhã đành phải gửi con ở nhà thím Lâm, dắt xe đạp ra khỏi viện, quán cơm Đinh gia ở hẻm Vĩnh Hạm, ngay bên cạnh Phúc Nguyên Cư. .

Mã Vân Vân đã đến, đang ở cửa chờ cô, thấy cô tới nơi, lôi kéo cô lên phòng nhỏ trên tầng hai.

Chủ quán cơm Đinh gia là đồng hương của Mã Vân Vân và Mạnh Kì, đều cùng một thôn với bọn họ . .

Mã Vân Vân đóng cửa phòng, thần sắc phức tạp nhìn Kiều Vi Nhã, cắn môi, muốn nói gì lại thôi. .

Kiều Vi Nhã bật cười nói: "Vân vân, em nói có chuyện cần bàn, nhưng nhìn bộ dạng của em hiện giờ, người khác nhìn vào lại tưởng em bị táo bón?"

Không ngờ Mã Vân Vân cũng không cười, dường như đã hạ quyết tâm, sau khi trầm ngâm một lúc lâu mới nói, "Chị Vi, em nói cho chị biết, Cổ Khánh Nhất muốn ly hôn với chị, hắn muốn ở cùng một chỗ với người đàn bà từng nổi danh là tình nhân của một quan lớn- chủ khách sạn La Mã , hình như còn mang thai , chị cần phải có biện pháp gì đó, đừng để bị hắn lừa, mẹ Cổ Khánh Nhất không phải tìm người đến cửa hàng của chị sao? Nghe nói cô ta đến cửa hàng chị là muốn lấy toàn bộ tiền của chị ra, còn có, chị phải cẩn thận tranh chữ trong nhà, nghe nói bên trong có một bức họa là bút tích thật của một hoàng đế đời Tống, rất đáng giá, , ả Tiêu San kia nói, chỉ cần Cổ Khánh Nhất lấy được bút tích thực đó, sẽ lập tức kết hôn cùng hắn. . . . . ." .

Mã Vân Vân nói không ngừng, đồng thời cũng không quên quan sát sắc mặt Kiều Vi Nhã , Kiều Vi Nhã vẫn thực bình tĩnh, bình tĩnh làm cho cô sợ hãi, cho đến khi nói đến bút tích thật, sắc mặt Kiều Vi Nhã mới xảy ra biến hóa. .

Kiều Vi Nhã nghĩ cũng không dám nghĩ đến nguyên lai tâm tư của Cổ Khánh Nhất đúng thật là đặt ở trên đống tranh chữ kia, số tranh chữ này ông nội có nói qua, đó là tài sản của gia đình ông ngoại , kiều gia không được muốn, về sau người nhà Đạm Đài trở về, nhất định phải trả lại cho bọn họ, kiều gia các cô chỉ có thể phụ trách bảo quản.

Sau khi kết hôn, cô cũng không đem những thứ đó đặt ở trong nhà, vẫn như cũ thuê một gian phòng ở ngoại ô, gia đình kia rất đáng tin cậy, từ khi mất nhà ở cô đều thuê tại chỗ đó. .

Cho đến khi mua nhà mới, cô mới trả phòng thuê, đưa tàng thư tranh chữ trở về, tháng sáu hàng năm cô đều mang ra phơi nắng, chưa bao giờ nghĩ đống tàng thư tranh chữ này có quan hệ gì với mình, bởi vì cô vẫn giữ một lời hứa, vài thứ kia, sau này nhất định phải trả cho cậu, sau đó cô từng nhờ người hỏi thăm tin tức của cậu, chỉ là nước Mĩ quá lớn, không tìm thấy bọn họ. .

Cô chưa bao giờ biết những bộ sách này của ông ngoại thật ra là thứ gì? Cổ khánh Nhất từng hỏi chỗ sách đó có đáng giá tiền hay không, cô nói không đáng tiền, hơn nữa vài thứ kia, không phải của nhà bọn họ , Cổ Khánh Nhất cũng không thấy hỏi đến nữa. .

Người biết gia đình Đạm Đài ở thành phố B càng ngày càng ít, dấu vết của gia đình Đạm Đài, chỉ còn sót lại một toà nhà đã bị thay đổi hoàn toàn ở gia viên Dương Lâu, trong đó có mười mấy gia đình sinh sống. .

Từng có người hỏi qua ông ngoại sao không đi đòi lại nhà, ông ngoại nói, mọi người không còn, muốn nhà làm cái gì?

"Vân vân, việc này chị đã biết, cám ơn em." .

"Chị Vi, chị cũng biết !" Mã Vân Vân kinh ngạc nhìn cô. .

Kiều Vi Nhã nhớ đến một sự kiện, trước khi trọng sinh, Mã Vân Vân cùng chồng ra nước ngoài, lúc cô ấy trở lại, bản thân mình đã ly hôn , bây giờ tất cả thật sự đã thay đổi .

"Vân vân, có phải Mạnh Kì nói với em không?" Kỳ thật không cần hỏi cũng biết, khẳng định là Mạnh Kì nói cho cô ấy biết.

Mã Vân Vân gật gật đầu, "Chị Vi, thật sự em cũng không muốn lừa chị, Mạnh Kì cũng muốn ly hôn, em gái hắn tìm được bạn trai ở Bắc Kinh, đã đính hôn , hắn ta là tổng giám đốc của một công ty quảng cáo, muốn Mạnh Kì đến hỗ trợ, Mạnh Kì ở Bắc Kinh tuyệt đối có thể phát triển hơn so với nơi này, cho nên, hăn đang suy nghĩ biện pháp chuyển ra khỏi Cổ gia, cũng chuẩn bị ly hôn cùng Cổ Khánh Song." .

Ly hôn! Trước kia hai người bọn họ hình như không có gây chuyện ly hôn mà? .

Đối với em gái chồng mình Kiều Vi Nhã không có nửa điểm đồng tình, mấy năm nay, so với cô Mạnh Kì còn khó chịu hơn, một người đàn ông kìm nén thành như vậy, không ly hôn mới là lạ, Mạnh Kì vẫn chần chừ là bởi vì con, dù gì đi nữa đó vẫn là con hắn. .

Nhìn bộ dáng chau mày của Kiều Vi Nhã, Mã Vân Vân không khỏi khuyên nhủ: "Chị Vi, có việc gì em có thể giúp , chị cứ việc nói, cho dù hắn là cảnh sát thì sao, hiện tại là xã hội pháp trị, em không tin hắn có thể đem chị ăn sống nuốt tươi."

Kiều Vi Nhã cười chua sót, xã hội pháp trị! Đúng vậy, còn phải xem đối tượng là ai, Mã Vân Vân gả cho một người ngoại quốc, cuộc sống qua lại đơn giản, cho nên, không biết được những gì cô đã trải qua, một khắc nhà bị đơn vị của ba thu hồi, cô đã thật sâu hiểu được đạo lý này, cho nên, cô so với bất luận kẻ nào đều có tính nhẫn nại. .

Mã Vân Vân cùng của cô quan hệ tuy rằng cũng tốt, những giữa bọn họ chưa bao giờ thâm giao, bởi vì có một kẻ là Mạnh Kì chắn giữa bọn họ, chuyện tình lần này, làm cho Kiều Vi Nhã chân chính biết được ai mới là bạn bè. .

Từ nhà hàng đi ra, Mã Vân Vân đặt đồ ăn đã gói kĩ vào giỏ xe của cô, "Chị Vi, vậy em đi trước, có việc gì chị cứ gọi em."

Kiều Vi Nhã vẫy tay chào cô sau đó về nhà. .

Nếu Cổ Khánh không gọi cô đến bệnh viện, cô cũng không tính đến đó, mẹ chồng kia căn bản không phải bệnh nặng, không phải muốn dùng nhiều thêm chút tiền thôi sao? Muốn ở đó thì cho bà ở đó luôn! .

Sáng sớm hôm sau, trước tiên con đi nhà trẻ sau đó mới đến bách hoá Trung Đại. .

Mỗi ngày bách hoá Trung Đại sáu giờ mở cửa, khi đó cũng là thời gian mà bách hoá bận rộn nhất. .

Kiều Vi Nhã chỉ đi dạo một vòng ngoài cửa, liền lên tầng trên . .

Sau khi gõ cửa bên trong lên tiếng, cô đẩy cửa đi vào, cả phó, tổng giám đốc của Trung Đại đều có mặt. .

Kiều Vi Nhã thản nhiên cười, hỏi: "Hai vị giám đốc không phải đang đợi tôi đấy chứ?" .

Trên mặt hai người đều hiện ra thần sắc xấu hổ, vẫn là tổng giám đốc Chu Dịch mở miệng nói chuyện trước, "Tiểu vi, cô phát triển cùng với bách hoá, cho nên cô cũng biết, bách hoá này có được ngày hôm nay thật không dễ dàng, nói thật ra , trước kia tôi chẳng qua là một chủ nhiệm phân xưởng, có thể chịu đựng tới ngày hôm nay có bao nhiêu chuyện không dễ xử lý thì cô cũng biết, kỳ thật. . . . . ." .

Kiều Vi Nhã cười đánh gãy lời nói của hắn, "Chu tổng, không cần phải nói, tôi cái gì cũng đều hiểu cả, có người không muốn để tôi làm ở nơi này, phải không?"

Chu dịch khó xử gật đầu, vươn ngón tay chỉ lên trời, "Toà nhà bên trái bách hoá chúng ta, là cái tai hoạ ngầm, nhưng tôi mãi vẫn không tìm được biện pháp, hiện tại có người hứa hẹn, toà nhà bên đó chính phủ sẽ ra mặt dỡ bỏ, sau đó đổi thành bãi đỗ xe, cho nên, chúng tôi cho dù luyến tiếc cô, nhưng cũng chỉ có thể làm kẻ xấu một lần , nếu như cô đều biết cả rồi thì tôi cũng không nói thêm. Tiểu vi, tôi trả tiền thế chấp cửa hàng cho cô, còn có tiền thuê nhà mấy năm nay cũng trả về, cô xem bồi thường như vậy có được không?" .

Đương nhiên không được, cô biết năm năm sau, mỗi cái cửa hàng kia rao bán những năm mươi vạn, hai cửa hàng tổng cộng một trăm vạn. Hiện tại cô lấy tiền bồi thường, làm sao so được tiền lời cửa hàng mang lại. .

Kiều Vi Nhã đứng dậy đón lấy cái chén phó tổng đưa, tao nhã ngồi xuống, trên mặt thủy chung lộ vẻ tươi cười thản nhiên , "Chu tổng, chỉ cần tôi không xuất hiện ở bách hoá, sẽ không tính là vi phạm ước định của các anh, đúng không? Còn nữa, toà cao ốc bên trái, thực ra Chu tổng cũng không muốn biến thành bãi đỗ xe mà là muốn làm một toà cao ốc bán sỉ quần áo, chỉ là Chu tổng không có thói quen đánh trận mà chưa nắm chắc phần thắng, cho nên trước khi tôi rời đi, Chu tổng cũng không định lộ chuyện này ra, đúng không?"

Chu dịch khiếp sợ nhìn Kiều Vi Nhã, ý tưởng làm cao ốc bán sỉ quần áo, trước mắt chỉ có hai người biết, cho dù là vợ mình ông cũng chưa từng nói.

"Tôi sẽ không từ bỏ hai cửa hàng kia, tôi cho thuê cửa hàng chỉ lấy tiền thuê, như vậy không có vấn đề gì chứ? Chỉ cần tôi không xuất hiện, sẽ không có người truy cứu, hơn nữa, tôi muốn thêm một điều kiện, cửa hàng ăn uống các tầng trong cao ốc quần áo, đều phải giữ lại cho tôi."

Khả năng khôn khéo cùng cố gắng của Kiều Vi Nhã, hai người đều thấy rõ, nhưng mà so với Kiều Vi Nhã làm bọn họ rung động hôm nay còn kém xa.

Kiều Vi Nhã buông cái chén, ung dung nhìn hai người. .

"Chu tổng, nếu Hạ nữ sĩ lại gọi điện thoại đến, ông cứ nói tôi đã không còn làm nữa , những ngày này, tôi sẽ mau chóng tìm được người thuê cửa hàng, nếu hai người đáp ứng tôi, tôi cũng sẽ đáp ứng điều kiện của Hạ nữ sĩ, nếu không, cho dù cả hai cá chết lưới rách, tôi cũng sẽ không để tính toán của Hạ nữ sĩ thành công."

Thanh âm Kiều Vi Nhã không nhanh không chậm, dịu dàng uyển chuyển, lại có sự kiên định làm người khác không thể từ chối, Chu Dịch thở dài một hơi, nếu nói bách hoá Trung Đại là một cái cây, Kiều Vi Nhã chính là trái cây chín hồng cực kì bắt mắt trên đó, cây thì có rất nhiều, nhưng trái cây giống như Kiều Vi Nhã, cũng là có một không hai, chỉ một quả như vậy, những người làm việc ở tỉnh H đều hâm mộ tuyệt đối, bách hoá lớn nhất trong tỉnh là bách hoá bán buôn, mấy lần đều mời cô qua bên đó mở cửa hàng, đó đã thành bí mật được công khai. .

Suy nghĩ lại, Chu Dịch gật đầu, "Tiểu vi, chúng tôi đồng ý với điều kiện của cô, chỉ là trong vòng hai năm sau khi cho thuê cửa hàng, cô không được xuất hiện ở bách hoá, được không?" .

Còn hai năm nữa cao ốc quần áo bên trái mới có thể hoàn thành, hơn nữa, hai năm này, cô cũng không có thời gian rảnh đi để ý đến việc buôn bán, hai năm không xuất hiện thì cô có thể làm được. .

Kiều Vi Nhã đứng lên, cười nói: "Chu tổng, tôi sẽ làm được, chuyện cửa hàng tôi sẽ xử lý thật nhanh, nếu chúng ta đã đạt thành hiệp nghị, vậy tôi xin phép ra ngoài trước."

Chu Dịch gật đầu, thấy chớp mắt là Kiều Vi Nhã sẽ ra khỏi cửa, hắn trầm giọng nói: "Tiểu vi, thực xin lỗi, chúng ta cũng là bất đắc dĩ."

Kiều Vi Nhã dừng bước, quay đầu cười, "Tái ông mất ngựa chưa biết là phúc hay hoạ, tôi không cho chuyện này là xấu, Chu tổng ông thử nói xem?"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bước đầu

Kiều Vi Nhã bấm số điện thoại của Từ Linh, hiển nhiên lúc này Từ Linh còn chưa rời giường, thanh âm mang theo chút quyến rũ cùng lười biếng, nghe qua có chút mênh mang.

Nghe thấy tiếng Kiều Vi Nhã, thanh âm của cô ta lập tức trở lên sắc nhọn, "Tiểu vi, sao cậu lại điện thoại cho tớ giờ này?"

"Từ Linh, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện." .

"Được, tớ đang muốn tìm cậu, như vậy đi, chúng ta gặp nhau tại tầng hai KFC lần trước gặp mặt, được không? "

Kiều Vi Nhã đồng ý rồi ngắt điện thoại, lái xe đi KFC chờ Từ Linh. .

Buổi sáng KFC cơ bản không có người, tầng hai lại càng yên tĩnh, Kiều Vi Nhã gọi một ly cà phê, một gói khoai tây chiên, thong thả chờ Từ Linh đến.

Chờ đợi Từ Linh là một chuyện hết sức thống khổ, người này dù ở nhà cũng trang điểm , càng không nói là đi ra ngoài gặp người khác.

Ước chừng qua nửa giờ, Từ Linh mới khoan thai mà đến. .

Thấy Từ Linh ngồi xuống, Kiều Vi Nhã nhàn nhạt nói: "Cô muốn uống cái gì?" .

"Tớ còn chưa ăn gì, gọi giúp tớ mấy thứ có thể lấp đầy bụng đi." .

Kiều Vi Nhã xuống tầng dưới, giúp cô ta gọi một phần ăn.

Từ Linh một bên ngáp, một bên hỏi: "Người bận rộn như cậu tìm tớ có việc gì à?"

"Từ Linh, cô muốn bán hàng ở chỗ tôi đúng không?"

Từ Linh lập tức tinh thần tỉnh táo, "Như thế nào, giúp tớ tìm được cửa hàng rồi à?" .

"Hai cửa hàng của tôi có thể cho cô thuê, trong khoảng thời gian này tôi tương đối mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian." .

Từ Linh có điểm nhụt chí, "Cậu bảo nghỉ ngơi một đoạn thời gian là có ý gì?" .

"Tôi muốn đi thi kế toán cao cấp quốc tế, việc buôn bán làm trễ nải việc học tập, cho nên tôi muốn bỏ bớt việc, hai ngày trước cô bảo với tôi muốn buôn bán tại Trung Đại, tôi mới nghĩ đến chuyện cho cô thuê cửa hàng, nhân viên cùng hàng hoá của tôi đều chuyển sang cho cô. Nếu cô có ý định, tôi có thể cho cô thời gian ba ngày, cô cũng biết, cửa hàng của tôi có bao nhiêu người xếp hàng chờ thuê, chúng ta là bạn học lâu năm cho nên tôi mới nghĩ đến cô trước tiên."

Từ Linh trợn to hai mắt, "Làm ơn , Kiều Vi Nhã, cậu đã hai mươi tám rồi như thế nào còn đi học, hiện tại có ăn có uống là được. Thật là, còn muốn đến trường cả đời sao, tớ thật phục cậu sát đất." .

Kiều Vi Nhã cười khẽ, "Mỗi người có một chí hướng riêng, Từ Linh trước tiên chúng ta cứ nói về chuyện cửa hàng đã." .

"Đương nhiên muốn, cửa hàng cùng hàng hoá của cậu, cần tốn bao nhiêu?" .

"Vị trí của tôi rất tốt cho nên tiền thuê tương đối cao chút, nể chúng ta là bạn cùng lớp tôi sẽ không lấy nhiều như vậy , một tháng sáu ngàn, những chi phí phụ thì tôi không tính đến, hàng dự trữ cần khoảng sáu mươi vạn gì đó, mặt khác tôi còn kí kết mấy mối hàng, những thứ hàng hoá đó trên thị trường giá khoảng ba mươi vạn, cô cũng biết, cửa hàng tôi chủ yếu bán sỉ, hàng hoá chỗ tôi có rất nhiều loại là độc nhất vô nhị trên thị trường. Nếu ngươi có ý định,

chúng ta bàn bước tiếp theo.”

“Trời, cần nhiều tiền như vậy, xem ra hiện tại cậu đã là phú bà trăm vạn rồi .” .

Kiều Vi Nhã cười, “Làm sao có nhiều như vậy,cửa hàng mở tuy lớn nhưng chi tiêu cũng không nhỏ, buôn bán của tôi tốt chủ yếu dựa vào khách quen.”

“Tiểu vi, đợi tớ gọi một cuộc điện thoại, cậu đợi chút nhá.” Từ Linh suy nghĩ, cầm điện thoại vội vàng xuống tầng dưới.

Từ Linh đi tầm khoảng 20 phút, mới vội vàng trở lại, sắc mặt vui mừng, sau khi ngồi xuống lập tức nói: “Tiểu vi, chuyện cửa hàng của cậu, chúng tớ đồng ý, giá tớ cũng không mặc cả lại làm gì ,bất kể là hàng hoá trong nhà kho hay hàng hoá trên đường đi, tớ muốn toàn bộ , trước tiên chúng ta kí hợp đồng ba năm, cậu thấy thế nào?”

Kiều Vi Nhã gật đầu, cô đã sớm đoán trước được Từ Linh sẽ đồng ý, “Từ Linh, tôi có một điều kiện, chỉ khi cô đáp ứng điều này tôi mới có thể đem cửa hàng giao cho cô.”

“Điều kiện gì?”

“Chuyện cho thuê lại cửa hàng, tạm thời không để cho chồng tôi biết, tối thiểu trong vòng nửa năm không thể để hắn biết. Hợp đồng này, hai chúng ta kí với nhau, đối với người ngoài, cứ nói cô tạm thời giúp tôi quản lý, đến thời điểm thích hợp, tôi sẽ nói với mọi người.”

Từ Linh giật mình, cô ta là một người thông minh, rất nhanh nghĩ thông suốt vấn đề bên trong, “Tiểu vi, tớ đồng ý với cậu, người khác nói những lời như vậy tớ sẽ có chút lo lắng, nhưng cậu thì không cần, thời gian chúng ta làm bạn học, tớ tin tưởng cậu, buổi chiều chúng ta liền kí hợp đồng, cậu cảm thấy thế nào?”

“Từ Linh, không cần sốt ruột, trước tiên nên tìm một luật sư, đem điều khoản hợp đồng của chúng ta viết ra, chớ để sau này khiến người khác hiểu lầm.”

Từ Linh cười nói: “Ông ngoại A Thái có một cố vấn pháp luật riêng, chúng ta không cần ra ngoài tìm luật sư làm gì , nhân tiện đi sang chỗ hắn, chúng ta một tay giao tiền một tay giao hợp đồng, cậu xem thế nào?” .

Kiều Vi Nhã đã đoán được, tiền cho Từ Linh buôn bán khẳng định do A Thái chi trả .

Hai người từ KFC đi ra, Từ Linh nhìn cô đi xe đạp, cười nói: ” Công ty A thái ở tân khu, chúng ta đi xe đạp đến sao?”

“Vậy cô ở chỗ này chờ tôi, tôi về nhà lái xe ra.” .

Từ Linh gật đầu đồng ý.

Kiều Vi Nhã lái xe đến đón Từ Linh rồi đi thẳng đến tân khu. .

Tân khu này là nơi thành phố B mới xây dựng nhằm thu hút vốn đầu tư nước ngoài, bên cạnh bờ biển, phong cảnh tuyệt đẹp, giao thông thuỷ bộ đều rất phát triển, hoàn cảnh đầu tư cũng rất đầy đủ, trước mắt đã có hơn sáu trăm nhà đầu tư nước ngoài đến đây mở xí nghiệp, tổng sản lượng đã đạt trình độ của một quốc gia phát tiển, xếp hạng thứ tư trong cả nước , nó đã thành trọng điểm phát tiển kinh tế của thành phố B cũng như tỉnh H. .

Kiều Vi Nhã đối với khu vực này rất quen thuộc, rất nhiều khách của cô đều công tác trong này. .

Sau khi vào tân khu, Từ Linh một đường chỉ dẫn, mang theo Kiều Vi Nhã vào công ty cảng tư nhân. .

Kiều Vi Nhã cười nói: “Thì ra a thái là người Hongkong.” .

“Không phải, hắn sinh ra ở nước Mĩ, sau khi lớn đến HongKong xây dựng sự nghiệp, khi có một chút thành tựu đến tân khu này mở nhà xưởng.”

Kiều Vi Nhã gật đầu, a thái là người ở nơi nào không quan trọng, cô quan tâm không phải điều này. .

Xem ra a thái đã bỏ qua mọi việc chuyên tâm chờ hai người các cô, hai người vừa mới vào công ty, lễ tân liền cung kính tiếp đón, dẫn bọn họ vào thang máy.

Vào văn phòng, ánh mắt a thái dừng ở trên người Kiều Vi Nhã hai giây, tiếp đó mới cười mời bọn họ ngồi xuống.

Kiều Vi Nhã một áo sơ mi tay ngắn có cổ cánh sen làm từ lụa, một cái váy bút chì, tươi mát mà không mất tao nhã, trong dịu dàng lộ ra giỏi giang, nhìn thấy cô, cảm thấy tâm tình đều trở lên nhẹ nhàng khoan khoái. .

Thư ký bưng lên đồ uống, Kiều Vi Nhã mỉm cười gật đầu nói cám ơn, làm cho hảo cảm của thư ký với cô tăng lên gấp bội , không khỏi nhìn thêm vài lân, trong lòng mơ hồ hiểu được , ý đồ tổng giám đốc bảo cô sửa sang lại phòng làm việc. .

Từ Linh còn đang hưng phấn, cũng không lưu ý đến chuyện này, cao ngạo mà tiếp nhận cái chén, thản nhiên nói một câu, “Cô đi xuống đi.”

Thư ký nén giận, đẩy cửa đi ra ngoài.

A thái nhìn Kiều Vi Nhã cười nói: “Kiều tiểu thư, sao đột nhiên cô lại không muốn làm việc buôn bán kia nữa, nghe nói việc buôn bán của cô cơ bản vẫn rất tốt.”

Kiều Vi Nhã không kiêu ngạo không siểm nịnh, thản nhiên nói: “Làm lâu, muốn nghỉ ngơi đi ra ngoài chút.” .

“À, kiều tiểu thư muốn đi du lịch sao, tôi có thể giúp giới thiệu một chút, hàng năm ít nhất tôi cũng đi du lịch hai ba quốc gia, kỳ thật ham thích lớn nhất của tôi chính là du lịch đây đó.”

Từ Linh bấm tay bảo hắn bàn công việc, “A thái, chúng ta không phải đến nói chuyện du lịch , dương luật sư không ở đây à?”

Có, ta đã nói với hắn , các cô chờ chút, tôi gọi điện thoại bảo hắn lập tức tới đây.”

Dương luật sư tới rất nhanh, dựa theo ý kiến của hai người Từ Linh và Kiều Vi Nhã, hắn rất nhanh liền viết xong bản hợp đồng, trong lòng Kiều Vi Nhã rất nhanh liền hiểu được, hợp đồng này, thoạt nhìn hướng về phía Từ Linh, trên thực tế hoàn toàn có lợi cho cô. .

Kiều Vi Nhã cũng không biểu lộ chút gì, thời điểm Từ Linh giục cô kí tên, cô cầm lấy bút A Thái đưa, tiêu sái ký lên tên mình.

Thư ký tiến vào, để một tờ chi phiếu lên bàn. .

Sau khi Kiều Vi Nhã kiểm tra chi phiếu, cất vào ví, đứng dậy chuẩn bị tạm biệt. .

A thái cười nói: “Kiều tiểu thư, nếu đã đến đây thì cùng nhau ăn chút cơm rau dưa, coi như tôi chúc mừng cho hai vị tiểu thư.”

Từ Linh giữ chặt Kiều Vi Nhã, muốn cô lưu lại, thịnh tình không thể chối từ, Kiều Vi Nhã đành đáp ứng. .

Thừa dịp hai người dính lấy nhau, Kiều Vi Nhã đẩy cửa đi ra ngoài, hỏi thư ký vị trí toilet , thư ký tự mình dẫn cô tới toilet.

Vào toilet, Kiều Vi Nhã đóng cửa nhắn một tin, chưa đầy hai phút có tin nhắn trở lại, Kiều Vi Nhã cười đẩy cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bất ngờ gặp mặt

Buôn bán ở nhà hàng của tân khu rất tốt, A Thái dẫn bọn họ vào nhà hàng hải sản Diêu Kí tốt nhất vùng này.

Nhà hàng hải sản Diêu Kí có ba tầng, cửa vào bãi đỗ xe thoáng đãng, Từ Linh ngồi xe của A Thái, Kiều Vi Nhã lái xe của mình đến đây.

A Thái dừng xe, đợi Kiều Vi Nhã đi tới, trong mắt tràn đầy kinh diễm, "Kiều tiểu thư, không thể tưởng được kĩ thuật lái xe của cô tốt như vậy."

Kiều Vi Nhã mỉm cười, "Tôi học lái xe tương đối nghiêm túc." .

Từ linh kéo cánh tay của A Thái , nói: "A Thái, anh đừng ngạc nhiên , chuyện này tính là cái gì, Kiều đại tiểu thư của bọn em còn là một võ lâm cao thủ đó? Võ công của người ta là được tổ truyền, cho nên anh không được có ý gì với cô ấy." Câu cuối cùng của cô nói rất nhẹ, chỉ có A Thái mới có thể nghe thấy. .

A Thái cười cười, âm thầm nhéo vòng eo của cô ta, cười nói: "Không đâu, anh đã có em rồi mà."

Từ linh cười đắc ý, lần này thành công lấy rất nhiều máu của A Thái, cho dù về sau A Thái có bỏ cô ta thì cũng không sao , tối nay, cô ta còn muốn A Thái bỏ ra thêm một số tiền nữa, việc buôn bán cần vốn lưu động . .

Tầng một nhà hàng hải sản Diêu Kí là đại sảnh, một nửa đại sảnh đều chứa hải sản phong phú, đây là điểm đặc sắc của thành thị ven biển.

"Kiều tiểu thư, hôm nay cô là khách đồ ăn hôm nay liền để cô gọi đi." .

Kiều Vi Nhã cười nhẹ cự tuyệt , A Thái muốn mở miệng, đột nhiên thấy cô bị người ta cầm lấy cổ tay, từ linh kêu ‘ ối ’ một tiếng, gọi "Bảo Mặc."

Lúc này Bảo Mặc mới để ý Từ Linh, gật đầu, lại quay đầu lại hỏi Kiều Vi Nhã, " Sao em lại ở chỗ này, anh gọi điện cho em, vì sao không nhận?"

"Em bề bộn nhiều việc, hơn nữa, em cho là giữa hai chúng ta không có gì cần liên hệ." Kiều Vi Nhã tránh khỏi Bảo Mặc, đi đến bên cạnh Từ Linh, "Từ linh, chúng ta lên tầng trước, Phạm tiên sinh chắc anh thường tới đây, đồ ăn anh gọi được rồi tôi cùng từ linh đi lên đó chờ anh." Bọn họ lên trước A Thái đã chuẩn bị xong chỗ ngồi cho bọn họ.

Bảo Mặc giận tái mặt, định phát tác, hắn mở tiệc chiêu đãi vài vị lãnh đạo của tân khu, họ đều đã đến nơi.

Bảo Mặc không thể làm gì khác hơn là tạm thời bình tĩnh lại. .

A Thái cũng biết bọn họ , mọi người cùng nhau hàn huyên, sau đó có người nhiệt tình giới thiệu A Thái và Bảo Mặc với nhau, hai người cười nói đã biết nhau rồi.

Bảo Mặc nhân cơ hội hỏi A Thái, Kiều Vi Nhã tới làm cái gì? .

A Thái cũng không nói thật, bản hợp đồng của hai người kia, hắn so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, chuyện của Kiều Vi Nhã, hắn đã tìm hiểu rõ ràng, hơn nữa, hắn mơ hồ đoán được ý đồ của Kiều Vi Nhã , như vậy, người đàn ông trước mắt này, chính là tình địch của hắn, hắn làm sao có thể nói chuyện của Kiều Vi Nhã cho tình địch được.

A Thái gọi vài món thức ăn, sau đó rời đi. .

Bảo Mặc dẫn theo trợ lý đến, hắn để trợ lý tạm thời chiêu đãi vài vị lãnh đạo sau đó cầm điện thoại đi ra nhà hàng.

Hắn đã tìm được bằng chứng xác thực có lợi với Kiều Vi Nhã, chỉ cần Kiều Vi Nhã ly hôn, lập tức hắn sẽ đem những chứng cớ này giao cho Kiều Vi Nhã, vài lần hắn gọi điện thoại, Kiều Vi Nhã cũng không nhận điện thoại của hắn, hắn vốn tính hôm nay sau khi ăn cơm cùng vài vị lãnh đạo nhất định phải đi tìm Kiều Vi Nhã, hắn đã giúp Kiều Vi Nhã tìm luật sư tốt nhất, bên toà án, cũng đã gặp gỡ qua, lãnh đạo toà án vốn là cấp dưới của ba hắn.

Gọi điện thoại được cho Trình Thiệu, Trình Thiệu đang ăn cơm, "Bảo công tử, ngài không phải đang cùng lãnh đạo ăn cơm sao? Như thế nào? Cần tớ tiếp khách?"

Bảo Mặc thở ra một hơi, trầm giọng nói: "Trình Thiệu, vi vi ăn cơm cùng một nhà hàng với tớ, cô ấy ở cùng một chỗ với A Thái và từ linh."

Trình Thiệu cười ha ha, "Các cậu thật đúng là hữu duyên, như vậy mà có thể gặp phải, đừng nói cho tớ là Kiều Vi Nhã không để ý tới cậu, cho nên điện thoại cho tớ tố khổ."

"Trình Thiệu, hiện tại tớ không có tâm tình nói giỡn, cậu giúp tớ hẹn cô ấy ra, tớ muốn cùng cô ấy nói chuyện." .

Tươi cười của Trình Thiệu lập tức nhạt đi, hẹn Kiều Vi Nhã, cho dù là hắn hẹn Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã cũng chưa chắc sẽ nể mặt, thật sự Bảo Mặc xem mình quá vĩ đại rồi , Kiều Vi Nhã chính đoá sen trắng trong hồ nước tối, chỉ có thể xa xa nhìn xem, nhưng không có cách nào tới gần.

Đối với Bảo Mặc, trừ bỏ đồng tình cùng thở dài, hắn cũng không có biện pháp nào giúp người bạn này, vả lại Kiều Vi Nhã bây giờ còn là phụ nữ đã có chồng.

"Để tớ thử xem, không nhất định cô ấy sẽ nể mặt." Trình Thiệu vẫn miễn cưỡng đáp ứng Bảo Mặc. .

Bảo Mặc lên tầng trên, thấp thỏm ứng phó vài vị lãnh đạo vùng tân khu, kỳ thật, cho dù hắn không mời vài vị lãnh đạo này ăn cơm, người ta cũng bật đèn xanh cho hắn.

Phòng bọn họ ở gần cửa sổ, cửa sổ sát đất sáng ngời nhìn rõ ràng cảnh sắc bên ngoài phố phường. .

Bảo Mặc mời một lượt rượu, lúc vô ý nhìn ra phía ngoài đã thấy thân hình nhỏ nhắn của Kiều Vi Nhã đi về phía bãi đỗ xe.

Rốt cuộc hắn không nhịn được nữa, nói một tiếng thật có lỗi, chạy xuống tầng dưới. .

Kiều Vi Nhã vừa mở cửa xe ra, đang nói từ biệt với A Thái cùng Từ Linh, chỉ thấy một người đi thẳng đến phía cô.

A Thái và từ linh hai mặt nhìn nhau, không thể tưởng tượng Bảo Mặc giữa thanh thiên bạch nhật ôm chầm lấy Kiều Vi Nhã. .

Kiều Vi Nhã đỏ mặt, lúc ngẩng đầu lên, Từ Linh đã hì hì cười giả lả lôi kéo A Thái lên xe. .

Bảo Mặc mở cửa sau xe ra, đẩy Kiều Vi Nhã vào, hắn cũng ngồi xuống. .

Bởi vì không mở điều hoà mà lại đóng cửa xe lên không khí có chút buồn bực khó chịu. .

Kiều Vi Nhã cả giận nói: "Bảo Mặc, anh muốn làm gì!" .

"Nếu anh không làm như vậy, em sẽ để ý nh sao? Vi vi, anh chỉ hỏi em một câu, trong lòng em, còn có anh sao? Chẳng lẽ em chưa từng áy náy vì đã ruồng bỏ anh à?" .

Trong mắt Bảo Mặc hiện lên chút đay đơn, đôi mắt sáng quắc nhìn về phía Kiều Vi Nhã, câu hỏi hùng hổ như vậy, hắn tưởng rằng Kiều Vi Nhã sẽ áy náy, tối thiểu sẽ nói một tiếng xin lỗi với hắn. .

Hơn nữa, hắn không thích nghe thực xin lỗi, hắn thầm nghĩ nói cho cô biết, hiện tại hắn đã bắt đầu giúp cô thoát khỏi cái nhà giam kia, rời khỏi Cổ Khánh Nhất, hắn sẽ mang lại cho cô hạnh phúc cả đời .

Kiều Vi Nhã cắn môi, không khí bên trong xe oi bức , làm cho trán của cô lấm tấm mồ hôi, cô lấy ra khăn tay, nhẹ nhàng lau đi, rồi kiên định nói từng chữ: "Bảo Mặc, anh nghe cho kỹ, chuyện chúng ta lúc đó đã trôi qua, em đã có gia đình, em có con gái, em biết anh nghĩ rằng mình hiểu tình huống chúng ta khi đó, nhưng những chuyện đó chỉ là mặt ngoài của vấn đề, trong lòng em, người quan trọng nhất là con, em sẽ vĩnh viễn không rời xa con mình." .

"Vi vi, em. . . . . Anh không muốn em rời bỏ con mình, anh sẽ xem Đồng Đồng như con gái ruột, sau này nếu chúng ta kết hôn, em sợ có đứa bé khác chia sẻ tình yêu với Đồng Đồng, chúng ta cũng có thể không sinh con, anh chỉ muốn ở cùng một chỗ với em, cho dù trước kia em có làm gì anh cũng không tính toán, vi vi, trong tâm trí anh chỉ có em, anh chỉ muốn ở một chỗ cùng em." .

Kiều Vi Nhã theo bản năng lùi về phía sau, tận lực tránh xa hơi thở của Bảo Mặc , không gian chật hẹp, làm cho cô thở hổn hển.

"Bảo Mặc, em đã nói rất rõ ràng , chuyện trước kia đã qua rồi, em là phụ nữa đã có chồng, xin anh để chút tôn nghiêm lại cho em."

hai chữ "Tôn — nghiêm —" truyền qua kẽ răng, bỗng dưng cảm giác có thứ gì đó nóng rực ấm áp tiến đến gần cô, trong nháy mắt, Bảo Mặc ôm cô vào lòng mình, đè xuống oán hận , hậu tri hậu giác Kiều Vi Nhã đã cắn môi lại quên giãy dụa,dùng một đôi mắt long lanh giống làn nước nhìn hắn, Bảo Mặc vô lực buông Kiều Vi Nhã ra, rõ ràng phạm sai lầm là cô, vì sao vừa nhìn thấy đôi mắt kia, sẽ có cảm giác không chỗ nào che giấu . .

Tay Bảo Mặc nắm thành quyền, lại không biết đánh vào chô nào, khoảng chừng ba bốn phút, hắn mới khôi phục trấn định, "Vi vi, anh đã đem căn cứ chính xác Cổ Khánh Nhất ngoại tình lấy đến tay, anh hy vọng em có thể mau chóng ly hôn với hắn, ngày mai anh sẽ để luật sư liên lạc em, nếu em không gặp luật sư, anh sẽ đến nhà em, anh biết Cổ Khánh Nhất hiện tại đã không còn ở nhà." .

Kiều Vi Nhã nghiêm nghị ngồi ngay ngắn, nghiêm mặt nói: "Bảo Mặc, anh không thể làm chủ thay em, đây là cuộc sống của em, em cũng không muốn gạt anh, đúng là em muốn ly hôn, nhưng không phải hiện tại." .

"Vì sao? Chẳng lẽ em còn muốn cho tên cặn bã vô sỉ kia cơ hội." .

Khóe môi của Kiều Vi Nhã gợi lên chút tươi cười, lạnh lẽo như băng mùa đông, "Bảo Mặc, đã từng nghe một câu chưa? “xuất lại hỗn, trì giảo thị yếu hoàn”, em chỉ là muốn thấy một kết quả công bằng, cho nên không cần tiến gần em thêm nữa, Bảo Mặc, em đã không còn là Kiều Vi Nhã trước kia, chuyện của chúng ta, không có khả năng, cuộc đời này, em thống hận nhất chính là tình yêu, không có tình yêu em cũng có thể sống rất tốt."

Còn chưa nói xong, cô đã mở cửa xe ra, cô vẫn lui về phía sau thì ra vì mở cửa xe, Bảo Mặc ảo não nhìn Kiều Vi Nhã, loại cảm giác vô lực này càng sâu .

Bảo Mặc suy sụp bước ra khỏi xe, đúng là Kiều Vi Nhã trước mặt, làm cho hắn cảm thấy xa lạ, rồi đột nhiên hắn nhớ tới biệt danh của Kiều Vi Nhã là Hoắc Thanh Đồng

Đúng là Kiều Vi Nhã và Hoắc Thanh Đồng có nhiều điểm giống nhau, cô gái dịu dàng thanh tú này, vĩnh viễn kiên cường , bên ngoài nhìn cô tưởng như ôn nhu, tâm tính bình tĩnh thong dong như hiểu rõ tất cả, tại thế giới không sạch sẽ này, như hàn mai cao ngạo nở rộ mang mùi hương thơm ngát.

Nhưng mà nghĩ đến kết cục của Hoắc Thanh Đồng, Bảo Mặc lắc đầu, bọn họ không giống nhau, hắn không phải Trần Gia Lạc có mắt không tròng , hắn là Bảo Mặc, là Bảo Mặc của cô, mặc kệ cô thay đổi như thế nào, chỉ cần hắn không thay đổi là được. .

Kiều Vi Nhã chỉ có thể là bông Thiên Sơn Tuyết Liên của hắn, chỉ có thể nở rộ vì hắn. .

Con ngươi của Bảo Mặc thẳng tắp nhìn về phía Kiều Vi Nhã, "Vi vi, em trốn không thoát đâu, hôm nay tạm thời buông tha cho em, ngày mai anh sẽ phái luật sư đến, nếu em dám không gặp hắn, anh nhất định sẽ đi đến nhà em." .

Kiều Vi Nhã im lặng không nói gì.

Bảo Mặc đóng cửa xe, mở ra cửa trước, cười nói: "Lên xe đi, hoặc là em vui vẻ đồng ý để anh đưa em trở về."

Kiều Vi Nhã quay người trở lại, vào buồng lái lập tức khoá cửa xe. .

Bảo Mặc mỉm cười, nhìn chằm chằm Kiều Vi Nhã, bởi vì hành động ngây thơ này của cô, cười càng vui vẻ. .

Kiều Vi Nhã khởi động xe ô tô, sau khi nhìn vào gương có một bóng dáng luôn đứng thẳng trong gió .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 15: Ai đang diễn trò

Trở lại bách hoá, tiểu Vương kéo cô sang một bên, “chị Vi, rèm cửa sổ của mụ hồ ly tinh kia đã làm xong lâu rồi , khi nào thì chúng ta đi?”

“Tiểu Vương em gọi điện thoại cho cô ta, bây giờ chúng ta đi luôn.” .

“Chị Vi, chị thật sự làm việc cho mụ hồ ly kia ?” .

Kiều Vi Nhã cười nhẹ, “Tiểu Vương, trên đường đi chị sẽ nói chuyện này với em sau.” .

Sau khi vài cô gái cất đồ đạc vào trong cốp sau, Ngô Đức Hân yêu thích và ngưỡng mộ nhìn tiểu Vương, “Biểu thẩm, cháu cũng muốn đi.” Cô ta chưa bao giờ được ngồi chiếc xe nào xinh đẹp sang trọng như vậy.

Kiều Vi Nhã cười nói: “Đức hân, trong cửa hàng ít người, cô ở lại trông cửa hàng đi, chút nữa trong cửa hàng nhất định sẽ rất bận, lần sau sẽ để cho cô đi.”

Ngô Đức Hân cảm thấy vẻ mặt của Kiều Vi Nhã đối cô ta không quá ôn hoà, nhớ tới lời chú nói với mình lúc ở bệnh viện, gật đầu, nhanh nhẹn đóng cửa xe, vẫy tay tạm biệt cùng các cô. .

Xe đi đến đường chính, Kiều Vi Nhã nghiêm trang nói: “Tiểu Vương, em hãy nghe cho kỹ , chị đã cho người khác thuê cửa hàng , chính là Từ Linh ngày đó đến cửa hàng mình tìm chị, chị đồng ý với cô ta, để cô ta tự mình giải quyết vấn đề nhân viên nào lưu lại, tạm thời em làm cùng cô ta, chuyện trường học, chị đã hứa với em, sẽ không nuốt lời, nếu em đồng ý, chờ chị hai năm, hai năm sau, em cũng học gần xong , đến lúc đó, chị sẽ cho em chức vị tốt hơn so với hiện tại.”

Tiểu Vương cắn môi nghĩ nghĩ, nghiêng đầu hỏi Kiều Vi Nhã, “Chị Vi, chị đã nghĩ thông suốt , cho nên mới cho thuê cửa hàng.”

Kiều Vi Nhã cười nói: “Chị nghĩ thông cái gì?” .

Tiểu Vương nghiêm nghị nói: “Ly hôn. . . . . .” .

Vừa may đèn đỏ, Kiều Vi Nhã vỗ vỗ đầu tiểu Vương , khen một câu, “Tiểu Vương, không hổ theo chị này vài năm, không sai, chị muốn ly hôn, cửa hàng của chị tuy rằng đã chuyển nhượng , trên danh nghĩa vẫn là của chị, trừ em ra, không có bất luận kẻ nào biết, về phần vì sao, rất nhanh em sẽ biết.”

Hai người đi vào khách sạn La Mã,sau khi ngừng xe, Kiều Vi Nhã dẫn theo tiểu Vương vào đại sảnh khách sạn. .

“Chị, hồ ly tinh này có tiền nhiều như vậy , tại sao không tìm một người có tiền , đi phá hoại gia đình người ta làm gì!”

Kiều Vi Nhã mỉm cười, thấp giọng nói: “Đây là lựa chọn của người ta , tiểu Vương, nhớ kỹ, không được lộ biểu cảm ra mặt.”

Tiêu San cho quản lí ở đại sạch đón các cô, sau khi Kiều Vi Nhã thấy quản lí ở đại sảnh, báo tên tuổi, viên quản lý cũng là ngừoi khôn khéo giỏi giang, không khỏi nhìn Kiều Vi Nhã thêm vài lần, trong lòng thầm than, loại người thối nát như Cổ Khánh Nhất đúng là số tốt. .

Viên quản lí và bọn họ ngồi ở trên ghế sofa làm bằng da thật chờ Tiêu San đi xuống, người phục vụ bưng đồ uống lên, Kiều Vi Nhã mỉm cười nói cám ơn, nhưng không ý muốn uống. .

Thang máy vang lên một tiếng, Tiêu San rất nhanh xuống dưới, sau khi nhìn thấy Kiều Vi Nhã, tiến nhanh đến hai bước, đi đến trước mặt bọn họ. .

Tiêu San đưa tay, Kiều Vi Nhã chậm rãi đứng lên, tiểu Vương giành đứng ở phía trước cô, bắt tay cùng Tiêu San, Kiều Vi Nhã mỉm cười gật đầu, ôn nói với cô ta rèm cửa đã làm xong.

Tiêu San sâu sắc cảm giác được, trong sự lễ phép của Kiều Vi Nhã mơ hồ mang theo địch ý lạnh lẽo , chẳng lẽ cô ta đã biết sao? Biết cũng không là gì, nữ nhân này cho tới bây giờ đều nhẫn nhục chịu đựng , Cổ Khánh từng nói qua, chỉ cần không đề cập tới chuyện ly hôn, nữ nhân này cũng không đến can thiệp chuyện của hắn, lại càng không cãi lộn.

Nếu là trước kia, có sẽ thấy Cổ Khánh Nhất chướng mắt, hiện tại bất đồng , theo tuổi lớn dần, cô rất muốn có một cuộc sống ổn định, một gia đình bình thường, sở dĩ lựa chọn Cổ Khánh Nhất, là vì hắn đủ nghe lời, đàn ông nghe lời chút có vẻ tốt hơn, cô có khả năng khống chế Cổ Khánh Nhất, chỉ cần những thứ cô yêu cầu tới tay, lập tức cô sẽ kết hôn với Cổ Khánh Nhất, kẻ có tiền, chưa bao giờ nói mình nhiều tiền, mặc dùCổ Khánh Nhất ở thành phố B nhiều năm, chung quy cũng là một người ngoại tỉnh, hắn tuyệt đối không biết, đạm đài gia trước giải phóng là kẻ phú quý bức người ra sao, người phụ nữ bên người hắn, trên thực tế là một khu báu lớn, nếu không phải Quý Vân Thiên trước khi từ chức vô ý lải nhải, cô thật đúng là không biết, toà hoa viên rách nát kia, cư nhiên Đạm Đài gia hiển hách trước giải phóng. .

Hiện tại, cô đã có đứa con của Cổ Khánh Nhất , sau khi con trai cô đi Đài Loan, cô cả đêm ngủ không yên, tưởng niệm con, thế nhưng sự thật đã không thể thay đổi, cô từ một người làm công đi được đến bây giời, con là cái giá lớn mà cô phải trả.

Chỉ mong cái thai này, cô còn có thể sinh một đứa con trai.

Sau khi Cổ Khánh Nhất thường xuyên xuất hiện ở khách sạn La Mã, hiện tại vợ chính thức của hắn lại xuất hiển, sau khi nhiều ngừoi biết, đều so sánh cô cùng Tiêu San một chút, tuy rằng bọn họ cầm tiền lương của Tiêu San , trong lòng vẫn không khỏi khinh bỉ với Tiêu San, ở trong mắt bọn họ, Kiều Vi Nhã cùng Tiêu San, một cái là hoa lan thanh thuần tú nhã, một cái là hoa hồng diễm lệ đẹp mắt , hoa lan có thể đặt ở trong nhà trân ái cả đời, coi là bảo bối vĩnh viễn che chở, mà hoa hồng, chỉ có thể cắm ở trong bình hoa, cảnh đẹp ý vui một hai ngày, sau đó liền có thể vứt vào rác. .

Trong lòng mọi người đều nghĩ, vì sao Cổ Khánh Nhất lại có mắt không tròng như vậy đây? .

Đi cùng một chỗ với Kiều Vi Nhã, Tiêu San đột nhiên phát hiện, cao quý tao nhã của một người, là phát ra từ trong xương, loại cao quý từ khi sinh ra đã có, mà không phải dựa vào mặc một thân toàn hàng hiệu.

Dường như Kiều Vi Nhã cũng không nhận thấy được sự khác thường của Tiêu San , cô mỉm cười nói với Tiêu San: "Tiêu tổng, ta nhìn rèm cửa sổ song xa, còn có cả mặt ghế sofa khách sạn của cô có phải nên thay đổi một lần hay không , loại x kiểu dáng nói, đã không còn lưu hành ." .

Trong lòng Tiêu San giật mình, ông trời đối cô ta không tệ, muốn cái gì đến cái đó, từ sau khi Cổ Khánh Nhất nói chuyện này với cô, cô lập tức cho bộ phận hậu cần làm dự toán, chuyện này so với bánh từ trên trời rơi xuống còn tiện nghi hơn nhiều, làm sao cô ta có thể không tâm động. .

"Tiểu Cổ không nói với cô sao? Chúng tôi cũng đang có ý này, đều làm cả dự toán, nếu cô có hứng thú, mọi người lại đều là bạn bè, chờ lắp xong rèm cửa sổ, cô lấy vải miếng vải dệt đến cho bọn tôi lựa chọn, chỉ cần giá hợp lý, không vượt qua dự toán của tôi, tôi liền đồ tất cả."

Kiều Vi Nhã cười thản nhiên, "Vậy cảm ơn tiêu tổng chiếu cố , chúng tôi trước tiên đi lắp rèm cửa sổ, sau khi trở về, tôi lập tức xem xét một chút, hiện tại đang mùa ế hàng, tôi còn đang lo không có khác đấy." .

Hai người đều tự lên xe, xe của Kiều Vi Nhã đi theo sau Tiêu San, chậm rãi rời khỏi khách sạn. .

Sau khi Tiểu Vương lên xe liền nóng giận, "Chị Vi, chị choáng váng rồi à, lần buôn bán này không thể nhận, nếu lỡ như cô ta không trả tiền thì làm sao bây giờ?"

" vì sao cô ta không trả tiền?" Kiều Vi Nhã trêu trọc cô. .

Mặt tiểu Vương đều đỏ lên, thanh âm mang theo nức nở, "Chị Vi, chị xem hành động mỗi ngày của Ngô Đức Hân là biết bọn họ đang định làm cái gì, em còn nghĩ chị trở nên thông minh, nếu Tiêu San không đưa tiền hàng cho chị, mà đưa cho Cổ Khánh Nhất, đến lúc đó chị khóc cũng không có ai xem đâu."

Kiều Vi Nhã không đành lòng lại trêu cô, thu lại tươi cười, nghiêm mặt nói: "Tiểu Vương, em quên rồi, bắt đầu từ ngày mai, chủ cửa hàng không phải chị , chúng ta đã kí kết hiệp nghị, tiền cũng lấy đến tay , nếu cô ta không trả tiền, thì đó là chuyện của Từ Linh. Căn cứ hiệp nghị chị kí với Từ Linh, chị mời thêm các mối hàng, cô ta cho chị 10% lợi nhuận, số tiền hàng này, chúng ta chỉ có lợi chứ không sợ lỗ, tuy rằng Tiêu San nói đã làm dự toán, chị cũng sẽ không đè thấp giá, đợi ngày mai chúng ta đem thêm mấy loại vải đến để cô ta lựa chọn đi, báo giá cao hơn 15% là được, đúng rồi, chúng ta còn tồn lại một ít vải dệt nhập khẩu của Hàn Quốc, vứt cho cô ta là được." .

Tiểu Vương nghe xong sửng sốt một chút , thì ra chị Vi sớm đã có tính toán, hại cô lo lắng một hồi. .

Kiều Vi Nhã cười ha hả, trong lòng cô thật sự vui vẻ, tiểu Vương là người thật tâm muốn tốt cho cô , cũng không phải tất cả mọi người đều muốn hại cô.

Lái xe đến gia viên Thiên hải, tươi cười trên mặt Kiều Vi Nhã đã không còn, đây là địa phương con gái cô thống hận nhất , cũng là địa phương cô thống hận nhất .

Nhà Tiêu San ở tầng 18, Tiêu San không giúp các cô vác đồ, tìm bảo an của tiểu khu, giúp các cô chuyển lên.

Đây là một trung cư có bố trí tráng lệ giống như là đi vào căn phòng xa hoa của khách sạn. .

Sau khi Kiều Vi Nhã vào cửa, cũng không thay dép lê của Tiêu San gia , mà sau khi cởi giày chỉ đi chân trần, sắc mặt Tiêu San thoáng chút giật mình rồi khôi phục như cũ. .

Tiêu San đi lấy đồ uống cho các cô, Kiều Vi Nhã và tiểu Vương bắt đầu làm việc, mỗi ngày đều làm việc này đã thành thói quen, tốc độ hai người rất nhanh, không đến nửa tiếng đã đổi xong rèm sổ song xa của tầng trên tầng dưới. .

Hai người rửa tay, Tiêu San mời các cô ngồi xuống ghế uống chút gì đó, Kiều Vi Nhã cười nói: "Tiêu tổng, chúng tôi không có thời gian , hôm nay còn có bốn nhà chưa làm, sau này khi nào có thời gian chúng ta nói chuyện phiếm sau, chúng tôi vẫn xin phép về trước , ngày mai tôi muốn đi một chuyến sang tỉnh khác, cho nên chuyện của khách sạnđể tiểu Vương liên hệ cùng với cô, tiểu Vương đi theo tôi nhiều năm, có chút chuyện làm còn tốt hơn cả tôi." .

Tiêu San cũng không giữ lại nữa, cầm lấy ví cười nói: "Tiểu vi, những thứ này tổng cộng bao nhiêu tiền, tôi trả cho cô."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Tổng cộng là 8604 tệ, tiêu tổng đưa 8600, số lẻ thì thôi." .

Tiêu San lấy ví ra đếm tiền, Kiều Vi Nhã đột nhiên nhớ ra cái gì, hô nhỏ nói: "Tiêu tổng, tôi quên mất, Cổ Khánh nói tiền viện phí bà nội Đồng Đồng là do cô ứngvậy cô liền trừ sáu ngàn đi." .

Tiêu San cố ý nhăn mặt, "Tiểu vi, cô xem tôi thành người nào , nhất mã về nhất mã, đó là tâm ý của người làm vãn bối ta đây, đây là tiền hàng, số tiền kia tôi căn bản không nghĩ đến đòi cô, nếu Cổ Khánh còn dám nói với cô, tôi tìm hắn tính sổ, tôi là chị , nói chuyện vẫn chút trọng lượng ."

Vẻ mặt của Kiều Vi Nhã ó chút ngượng ngùng, đẩy hai cái, cũng không tiếp tục, liền đem tiền nhận lấy. .

Tiêu San đưa các cô đến cửa thang máy, nhìn các cô vào thang máy, lúc này mới trở về nhà. .

ở trong thang máy Tiểu Vương cười không ngừng, "Chị Vi, em đều bị chị lừa, em phát hiện, đột nhiên chị trở nên giảo hoạt ."

Kiều Vi Nhã mỉm cười cười, vỗ một cái vào ót của tiểu Vương, "Chị có chỗ nào giảo hoạt , thế mà em nói chị giảo hoạt."

Hai người ở trong thang máy cười rộ lên. .

Dọc theo đường đi, tiểu Vương còn vui vẻ hơn so với Kiều Vi Nhã, không ngừng ca hát, lặp đi lặp lại mấy câu kia: tôi xác định tôi chính là một con sói đội lốt cừu kia, mà ngươi là sơn dương trong miệng ta . . . . . .

Ở trong lòng Kiều Vi Nhã yên lặng tính toán lại hết thảy thời gian phát sinh những sự kiện ở kiếp trước, cô muốn cố gắng trước khi những sự kiên đó phát sinh hoá giải nó.

Đèn đỏ, xe ngừng lại, điện thoại lại vang lên, thanh âm trong điện thoại rất lớn, "Kiều Vi Nhã, cô mau đến bệnh viện cho tôi, tiêu tổng không cần sáu ngàn kia, cũng không tới phiên cô lấy, cô đưa lại đây cho tôi, đó là của ta!" đó là thanh âm của mẹ chồng Kiều Vi Nhã. .

Chương 15: Ai đang diễn trò

Edit: Ying

Trở lại bách hoá, tiểu Vương kéo cô sang một bên, "chị Vi, rèm cửa sổ của mụ hồ ly tinh kia đã làm xong lâu rồi , khi nào thì chúng ta đi?"

"Tiểu Vương em gọi điện thoại cho cô ta, bây giờ chúng ta đi luôn." .

"Chị Vi, chị thật sự làm việc cho mụ hồ ly kia ?" .

Kiều Vi Nhã cười nhẹ, "Tiểu Vương, trên đường đi chị sẽ nói chuyện này với em sau." .

Sau khi vài cô gái cất đồ đạc vào trong cốp sau, Ngô Đức Hân yêu thích và ngưỡng mộ nhìn tiểu Vương, "Biểu thẩm, cháu cũng muốn đi." Cô ta chưa bao giờ được ngồi chiếc xe nào xinh đẹp sang trọng như vậy.

Kiều Vi Nhã cười nói: "Đức hân, trong cửa hàng ít người, cô ở lại trông cửa hàng đi, chút nữa trong cửa hàng nhất định sẽ rất bận, lần sau sẽ để cho cô đi."

Ngô Đức Hân cảm thấy vẻ mặt của Kiều Vi Nhã đối cô ta không quá ôn hoà, nhớ tới lời chú nói với mình lúc ở bệnh viện, gật đầu, nhanh nhẹn đóng cửa xe, vẫy tay tạm biệt cùng các cô. .

Xe đi đến đường chính, Kiều Vi Nhã nghiêm trang nói: "Tiểu Vương, em hãy nghe cho kỹ , chị đã cho người khác thuê cửa hàng , chính là Từ Linh ngày đó đến cửa hàng mình tìm chị, chị đồng ý với cô ta, để cô ta tự mình giải quyết vấn đề nhân viên nào lưu lại, tạm thời em làm cùng cô ta, chuyện trường học, chị đã hứa với em, sẽ không nuốt lời, nếu em đồng ý, chờ chị hai năm, hai năm sau, em cũng học gần xong , đến lúc đó, chị sẽ cho em chức vị tốt hơn so với hiện tại."

Tiểu Vương cắn môi nghĩ nghĩ, nghiêng đầu hỏi Kiều Vi Nhã, "Chị Vi, chị đã nghĩ thông suốt , cho nên mới cho thuê cửa hàng."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Chị nghĩ thông cái gì?" .

Tiểu Vương nghiêm nghị nói: "Ly hôn. . . . . ." .

Vừa may đèn đỏ, Kiều Vi Nhã vỗ vỗ đầu tiểu Vương , khen một câu, "Tiểu Vương, không hổ theo chị này vài năm, không sai, chị muốn ly hôn, cửa hàng của chị tuy rằng đã chuyển nhượng , trên danh nghĩa vẫn là của chị, trừ em ra, không có bất luận kẻ nào biết, về phần vì sao, rất nhanh em sẽ biết."

Hai người đi vào khách sạn La Mã,sau khi ngừng xe, Kiều Vi Nhã dẫn theo tiểu Vương vào đại sảnh khách sạn. .

"Chị, hồ ly tinh này có tiền nhiều như vậy , tại sao không tìm một người có tiền , đi phá hoại gia đình người ta làm gì!"

Kiều Vi Nhã mỉm cười, thấp giọng nói: "Đây là lựa chọn của người ta , tiểu Vương, nhớ kỹ, không được lộ biểu cảm ra mặt."

Tiêu San cho quản lí ở đại sạch đón các cô, sau khi Kiều Vi Nhã thấy quản lí ở đại sảnh, báo tên tuổi, viên quản lý cũng là ngừoi khôn khéo giỏi giang, không khỏi nhìn Kiều Vi Nhã thêm vài lần, trong lòng thầm than, loại người thối nát như Cổ Khánh Nhất đúng là số tốt. .

Viên quản lí và bọn họ ngồi ở trên ghế sofa làm bằng da thật chờ Tiêu San đi xuống, người phục vụ bưng đồ uống lên, Kiều Vi Nhã mỉm cười nói cám ơn, nhưng không ý muốn uống. .

Thang máy vang lên một tiếng, Tiêu San rất nhanh xuống dưới, sau khi nhìn thấy Kiều Vi Nhã, tiến nhanh đến hai bước, đi đến trước mặt bọn họ. .

Tiêu San đưa tay, Kiều Vi Nhã chậm rãi đứng lên, tiểu Vương giành đứng ở phía trước cô, bắt tay cùng Tiêu San, Kiều Vi Nhã mỉm cười gật đầu, ôn nói với cô ta rèm cửa đã làm xong.

Tiêu San sâu sắc cảm giác được, trong sự lễ phép của Kiều Vi Nhã mơ hồ mang theo địch ý lạnh lẽo , chẳng lẽ cô ta đã biết sao? Biết cũng không là gì, nữ nhân này cho tới bây giờ đều nhẫn nhục chịu đựng , Cổ Khánh từng nói qua, chỉ cần không đề cập tới chuyện ly hôn, nữ nhân này cũng không đến can thiệp chuyện của hắn, lại càng không cãi lộn.

Nếu là trước kia, có sẽ thấy Cổ Khánh Nhất chướng mắt, hiện tại bất đồng , theo tuổi lớn dần, cô rất muốn có một cuộc sống ổn định, một gia đình bình thường, sở dĩ lựa chọn Cổ Khánh Nhất, là vì hắn đủ nghe lời, đàn ông nghe lời chút có vẻ tốt hơn, cô có khả năng khống chế Cổ Khánh Nhất, chỉ cần những thứ cô yêu cầu tới tay, lập tức cô sẽ kết hôn với Cổ Khánh Nhất, kẻ có tiền, chưa bao giờ nói mình nhiều tiền, mặc dùCổ Khánh Nhất ở thành phố B nhiều năm, chung quy cũng là một người ngoại tỉnh, hắn tuyệt đối không biết, đạm đài gia trước giải phóng là kẻ phú quý bức người ra sao, người phụ nữ bên người hắn, trên thực tế là một khu báu lớn, nếu không phải Quý Vân Thiên trước khi từ chức vô ý lải nhải, cô thật đúng là không biết, toà hoa viên rách nát kia, cư nhiên Đạm Đài gia hiển hách trước giải phóng. .

Hiện tại, cô đã có đứa con của Cổ Khánh Nhất , sau khi con trai cô đi Đài Loan, cô cả đêm ngủ không yên, tưởng niệm con, thế nhưng sự thật đã không thể thay đổi, cô từ một người làm công đi được đến bây giời, con là cái giá lớn mà cô phải trả.

Chỉ mong cái thai này, cô còn có thể sinh một đứa con trai.

Sau khi Cổ Khánh Nhất thường xuyên xuất hiện ở khách sạn La Mã, hiện tại vợ chính thức của hắn lại xuất hiển, sau khi nhiều ngừoi biết, đều so sánh cô cùng Tiêu San một chút, tuy rằng bọn họ cầm tiền lương của Tiêu San , trong lòng vẫn không khỏi khinh bỉ với Tiêu San, ở trong mắt bọn họ, Kiều Vi Nhã cùng Tiêu San, một cái là hoa lan thanh thuần tú nhã, một cái là hoa hồng diễm lệ đẹp mắt , hoa lan có thể đặt ở trong nhà trân ái cả đời, coi là bảo bối vĩnh viễn che chở, mà hoa hồng, chỉ có thể cắm ở trong bình hoa, cảnh đẹp ý vui một hai ngày, sau đó liền có thể vứt vào rác. .

Trong lòng mọi người đều nghĩ, vì sao Cổ Khánh Nhất lại có mắt không tròng như vậy đây? .

Đi cùng một chỗ với Kiều Vi Nhã, Tiêu San đột nhiên phát hiện, cao quý tao nhã của một người, là phát ra từ trong xương, loại cao quý từ khi sinh ra đã có, mà không phải dựa vào mặc một thân toàn hàng hiệu.

Dường như Kiều Vi Nhã cũng không nhận thấy được sự khác thường của Tiêu San , cô mỉm cười nói với Tiêu San: “Tiêu tổng, ta nhìn rèm cửa sổ song xa, còn có cả mặt ghế sofa khách sạn của cô có phải nên thay đổi một lần hay không , loại x kiểu dáng nói, đã không còn lưu hành .” .

Trong lòng Tiêu San giật mình, ông trời đối cô ta không tệ, muốn cái gì đến cái đó, từ sau khi Cổ Khánh Nhất nói chuyện này với cô, cô lập tức cho bộ phận hậu cần làm dự toán, chuyện này so với bánh từ trên trời rơi xuống còn tiện nghi hơn nhiều, làm sao cô ta có thể không tâm động. .

“Tiểu Cổ không nói với cô sao? Chúng tôi cũng đang có ý này, đều làm cả dự toán, nếu cô có hứng thú, mọi người lại đều là bạn bè, chờ lắp xong rèm cửa sổ, cô lấy vải miếng vải dệt đến cho bọn tôi lựa chọn, chỉ cần giá hợp lý, không vượt qua dự toán của tôi, tôi liền đồ tất cả.”

Kiều Vi Nhã cười thản nhiên, “Vậy cảm ơn tiêu tổng chiếu cố , chúng tôi trước tiên đi lắp rèm cửa sổ, sau khi trở về, tôi lập tức xem xét một chút, hiện tại đang mùa ế hàng, tôi còn đang lo không có khác đấy.” .

Hai người đều tự lên xe, xe của Kiều Vi Nhã đi theo sau Tiêu San, chậm rãi rời khỏi khách sạn. .

Sau khi Tiểu Vương lên xe liền nóng giận, “Chị Vi, chị choáng váng rồi à, lần buôn bán này không thể nhận, nếu lỡ như cô ta không trả tiền thì làm sao bây giờ?”

” vì sao cô ta không trả tiền?” Kiều Vi Nhã trêu trọc cô. .

Mặt tiểu Vương đều đỏ lên, thanh âm mang theo nức nở, “Chị Vi, chị xem hành động mỗi ngày của Ngô Đức Hân là biết bọn họ đang định làm cái gì, em còn nghĩ chị trở nên thông minh, nếu Tiêu San không đưa tiền hàng cho chị, mà đưa cho Cổ Khánh Nhất, đến lúc đó chị khóc cũng không có ai xem đâu.”

Kiều Vi Nhã không đành lòng lại trêu cô, thu lại tươi cười, nghiêm mặt nói: “Tiểu Vương, em quên rồi, bắt đầu từ ngày mai, chủ cửa hàng không phải chị , chúng ta đã kí kết hiệp nghị, tiền cũng lấy đến tay , nếu cô ta không trả tiền, thì đó là chuyện của Từ Linh. Căn cứ hiệp nghị chị kí với Từ Linh, chị mời thêm các mối hàng, cô ta cho chị 10% lợi nhuận, số tiền hàng này, chúng ta chỉ có lợi chứ không sợ lỗ, tuy rằng Tiêu San nói đã làm dự toán, chị cũng sẽ không đè thấp giá, đợi ngày mai chúng ta đem thêm mấy loại vải đến để cô ta lựa chọn đi, báo giá cao hơn 15% là được, đúng rồi, chúng ta còn tồn lại một ít vải dệt nhập khẩu của Hàn Quốc, vứt cho cô ta là được.” .

Tiểu Vương nghe xong sửng sốt một chút , thì ra chị Vi sớm đã có tính toán, hại cô lo lắng một hồi. .

Kiều Vi Nhã cười ha hả, trong lòng cô thật sự vui vẻ, tiểu Vương là người thật tâm muốn tốt cho cô , cũng không phải tất cả mọi người đều muốn hại cô.

Lái xe đến gia viên Thiên hải, tươi cười trên mặt Kiều Vi Nhã đã không còn, đây là địa phương con gái cô thống hận nhất , cũng là địa phương cô thống hận nhất .

Nhà Tiêu San ở tầng 18, Tiêu San không giúp các cô vác đồ, tìm bảo an của tiểu khu, giúp các cô chuyển lên.

Đây là một trung cư có bố trí tráng lệ giống như là đi vào căn phòng xa hoa của khách sạn. .

Sau khi Kiều Vi Nhã vào cửa, cũng không thay dép lê của Tiêu San gia , mà sau khi cởi giày chỉ đi chân trần, sắc mặt Tiêu San thoáng chút giật mình rồi

khôi phục như cũ. .

Tiêu San đi lấy đồ uống cho các cô, Kiều Vi Nhã và tiểu Vương bắt đầu làm việc, mỗi ngày đều làm việc này đã thành thói quen, tốc độ hai người rất nhanh, không đến nửa tiếng đã đổi xong rèm sổ song xa của tầng trên tầng dưới. .

Hai người rửa tay, Tiêu San mời các cô ngồi xuống ghế uống chút gì đó, Kiều Vi Nhã cười nói: "Tiêu tổng, chúng tôi không có thời gian , hôm nay còn có bốn nhà chưa làm, sau này khi nào có thời gian chúng ta nói chuyện phiếm sau, chúng tôi vẫn xin phép về trước , ngày mai tôi muốn đi một chuyến sang tỉnh khác, cho nên chuyện của khách sạnđể tiểu Vương liên hệ cùng với cô, tiểu Vương đi theo tôi nhiều năm, có chút chuyện làm còn tốt hơn cả tôi." .

Tiêu San cũng không giữ lại nữa, cầm lấy ví cười nói: "Tiểu vi, những thứ này tổng cộng bao nhiêu tiền, tôi trả cho cô."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Tổng cộng là 8604 tệ, tiêu tổng đưa 8600, số lẻ thì thôi." .

Tiêu San lấy ví ra đếm tiền, Kiều Vi Nhã đột nhiên nhớ ra cái gì, hô nhỏ nói: "Tiêu tổng, tôi quên mất, Cổ Khánh nói tiền viện phí bà nội Đồng Đồng là do cô ứngvậy cô liền trừ sáu ngàn đi." .

Tiêu San cố ý nhăn mặt, "Tiểu vi, cô xem tôi thành người nào , nhất mã về nhất mã, đó là tâm ý của người làm vãn bối ta đây, đây là tiền hàng, số tiền kia tôi căn bản không nghĩ đến đòi cô, nếu Cổ Khánh còn dám nói với cô, tôi tìm hắn tính sổ, tôi là chị , nói chuyện vẫn chút trọng lượng ."

Vẻ mặt của Kiều Vi Nhã ó chút ngượng ngùng, đẩy hai cái, cũng không tiếp tục, liền đem tiền nhận lấy. .

Tiêu San đưa các cô đến cửa thang máy, nhìn các cô vào thang máy, lúc này mới trở về nhà. .

ở trong thang máy Tiểu Vương cười không ngừng, "Chị Vi, em đều bị chị lừa, em phát hiện, đột nhiên chị trở nên giảo hoạt ."

Kiều Vi Nhã mỉm cười cười, vỗ một cái vào ót của tiểu Vương, "Chị có chỗ nào giảo hoạt , thế mà em nói chị giảo hoạt."

Hai người ở trong thang máy cười rộ lên. .

Dọc theo đường đi, tiểu Vương còn vui vẻ hơn so với Kiều Vi Nhã, không ngừng ca hát, lặp đi lặp lại mấy câu kia: tôi xác định tôi chính là một con sói đội lốt cừu kia, mà ngươi là sơn dương trong miệng ta . . . . . .

Ở trong lòng Kiều Vi Nhã yên lặng tính toán lại hết thảy thời gian phát sinh những sự kiện ở kiếp trước, cô muốn cố gắng trước khi những sự kiên đó phát sinh hoá giải nó.

Đèn đỏ, xe ngừng lại, điện thoại lại vang lên, thanh âm trong điện thoại rất lớn, "Kiều Vi Nhã, cô mau đến bệnh viện cho tôi, tiêu tổng không cần sáu ngàn kia, cũng không tới phiên cô lấy, cô đưa lại đây cho tôi, đó là của ta!" đó là thanh âm của mẹ chồng Kiều Vi Nhã. .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cứu một đứa bé

"Chị Vi! Ngươi xem!" Tiểu Vương đột nhiên kêu to. .

Qua cánh cửa thuỷ tinh, Kiều Vi Nhã nhìn thấy trên đường đi bộ dưới đèn đỏ có mấy thanh niên đang đuổi đánh một đứa nhỏ choai choai, đứa nhỏ kia cũng chỉ tầm mười tuổi, máu tươi chảy từ trên đầu xuống mà vài nam thanh niên vẫn không buông tha cho bé, người qua đường tuy rằng chỉ trỏ nhưng cũng không có người nào tiến lên.

Bọn họ chạy tới từ đường Nam Bắc cho nên vừa rồi Kiều Vi Nhã cũng không nhìn thấy. .

Đèn đỏ còn chưa chuyển, Kiều Vi Nhã không nghĩ nhiều thêm một tay mở khoá dây an toàn một bên nói: "Tiểu Vương, em ở lại trông xe, trên xe có tiền, em không thể rời đi được."

Tiểu Vương còn chưa mở miệng nói gì, Kiều Vi Nhã đã mở cửa xe đi ra ngoài. .

Xã hội bây giờ thật sự rối loạn, ngang nhiên đuổi đánh một đứa bé trên đường. .

Kiều Vi Nhã hét lớn một tiếng, "Dừng tay!" .

Vài cái thanh niên vừa nghe có người kêu bọn họ, quay đầu liếc mắt nhìnthì ra là một người phụ nữ. .

Một thanh niên nhuộm đầu màu xanh bĩu môi khinh miệt nói: "Mụ đàn bà thối, đừng xen vào việc của người khác."

Lúc này bọn họ đã đuổi kịp đứa bé kia. .

Kiều Vi Nhã chỉ một ngón tay, lớn tiếng quát: "Buông đứa bé ra." .

"Buông đứa bé ra! Có giỏi thì ngươi đưa tiền đây, nó còn giúp ông mày kiếm tiền ." .

Kiều Vi Nhã mơ hồ có chút hiểu được vấn đề, trong xã hội có nhiều loại căn bã bắt cóc trẻ con, sau đó đánh què chân què tay bắt đi ăn xin hoặc bắt đi làm ăn trộm.

Cô đã nhìn thấy thì không thể không quản, trên mặt đứa trẻ kia đã nhuốm đầy máu, cả người run rẩy không dám nói gì.

Ở đây vẫn là nội thành, Kiều Vi Nhã nhìn những người xem đang đứng quanh đó, trong lòng tự nhiên nảy sinh một loại bi thương, đây là loại xã hội tàn khốc cỡ nào, như vậy mà không có an dám lên tiếng khuyên can. .

Sự việc không liên quan này, cô nhất định phải quản! .

"Thả nó !" Kiều Vi Nhã nắm chặt hai tay, lạnh lùng nhìn tên đầu nhuộm xanh. .

Tên đầu nhuộm xanh cũng cười lạnh, "Mụ đàn bà thối, có phải trong nhà không tìm được thoả mãn hay không, đến đây muốn tìm cái. . . . . ." .

Còn chưa nói xong Kiều Vi Nhã đã giương quyền đến, từ ngày cô học võ, trừ thời gian sinh bệnh và có con cô chưa ngày nào cô dám lười biếng, ông nội từng nói qua cô là truyền nhân duy nhất của gió xoáy cước, nếu cô quên điều này gió xoáy cước của Kiều thị sẽ biến mất giống như Kiều gia. .

Cô cũng đã quyết định xong, sau khi ly hôn sẽ để con gái mang họ kiều, sau đó để con gái theo mình học võ, kế thừa gió xoáy cước của kiều thị.

Tên nhuộm đầu lam bị đánh vào mông , quả đấm của nữ nhân này như làm bằng thiết ! .

Sauk hi tên nhuộm đầu lam phản ứng kịp, nắm đấm vung lên không hề có kết cấu, Kiều Vi Nhã cười lạnh, những nggày qua giận rất nhiều chuyện không đâu, đang lo không có chỗ phát tiết thì có người tự đưa đến tận miệng.

Nhóm này tổng cộng có năm người, một người chế trụ đứa bé trai, bốn người còn lại cùng xông tới đây.

Kiều Vi Nhã không hề sợ hãi, dử dụng tuyệt học của gió xoáy cước, lấy một địch bốn, chiến đấu cùng bốn người kia.

Người chung quanh dần dần chạy lại đây, sau đó có người còn hỏi, có phải đang quang phim hay không, không ai tin tưởng một người phụ nữ có thể đánh lại bốn gã đàn ông hung hãn.

Kiều Vi Nhã không muốn đánh tiếp với bọn họ, người cô quan tâm là đứa bé kia, chỉ thấy cô ra một cước, sau khi đá ngã hai người ra xa, đuổi theo gã đàn ông đang định bỏ chạy, bồi thêm một cú đấm làm gã đàn ông kia gục tại chôc, Kiều Vi Nhã ôm chầm đứa bé choai choai kia, cười lạnh nói: "Chỉ bằng các ngươi mà cũng dám ra ngoài gây sự!" .

Mọi người chung quanh giờ mới hiểu được, đây không phải quay phim mà là thật, không biết là ai mở đầu, trong đám người vang lên những tràng pháo tay vang dội.

Kiều Vi Nhã ngồi xổm xuống, ôn nhu hỏi nói: "Cháu bé, chúng ta đi bệnh viện trước, dì không phải người xấu."

Đứa bé kia cũng không nói lời nào, một đôi mắt đờ đẫn chớp chớp, giống như mọi chuyện xung quanh không quan hệ cùng bé. .

Kiều Vi Nhã càng thêm đau lòng, ánh mắt nhu nhược bất lực như vậy, cô cũng nhìn thấy ở trên người con gái của mình.

"Cẩn thận!" Có người lên tiếng nhắc nhở cô. .

Có tiếng gió thổi tới phía sau Kiều Vi Nhã , chưa kịp đứng lên, một cây gậy lớn liền cua đến sau gáy, Kiều Vi Nhã không kịp nghĩ nhiều, ôm đứa bé quỳ rạp trên mặt đất, tránh thoát một gậy này, lại nghiêng người chân đã quét một đường. .

Chẳng những người nọ bổ nhào đến một cách vô ích, còn bị Kiều Vi Nhã đạp cho quỳ rạp trên mặt đất, Kiều Vi Nhã một cước đạp ở trên lưng hắn, dường như đứa bé có chút phản ứng, nhặt cây gậy đưa cho Kiều Vi Nhã .

Kiều Vi Nhã mỉm cười tiếp nhận, lại cười lạnh nói với hắn: "Các ngươi còn nói rất có nghĩa khí, nếu các ngươi cảm thấy còn đánh chưa đã, chúng ta lại tiếp tục đánh tiếp."

Rốt cục có nhân đại hô lên thanh, "Báo cảnh sát!" .

Có người cười nói: "Xong rồi mới làm Gia Cát Lượng. . . . . ." .

Tiểu Vương đã khóa kỹ cửa xe đi đến đây, xe của cô chiếm mất một làn xe chạy, xe khác không đi được, chỉ có thể dừng lại xem, cũng có người

chuyển làn đường khác để đi.

Tiểu Vương nhìn đứa bé đang chảy ròng ròng máu tươi nói: "Chị Vi, trước tiên chúng ta đưa cháu bé đến bệnh viện đi." .

Có người nói tiếp, "Rẽ chút có bệnh viện trung y." .

"Tiểu Vương, chúng ta đi thôi, cần mang đứa bé này đến bệnh viện đã." .

Có người hô: "Đợi lát nữa hẵng đi a. . . . . Đã báo cảnh sát !" .

Kia tên bị đánh ngã nằm trên đất kia nghe thấy có người báo cảnh sát, bất chấp đau đớn toàn thân, một đám nghĩ muốn đứng lên đào tẩu, những người vây xem hình như cũng cõ chút nghĩa khí, đều đứng vây bọn họ lại không cho rời đi. .

Bây giờ Kiều Vi Nhã quan tâm nhất là đứa bé, cảnh sát đến đây, còn làm ghi chép linh tin, nếu chậm trễ người khó chịu là đứa bé, cô là người học võ, gặp chuyện bất bình chẳng tha, về phần những người đó nên bị trừng phạt như thế nào, không phải vấn đề của cô.

Tiểu Vương đi đến bế đứa bé, đứa bé kia lại gắt gao nắm lấy tay của Kiều Vi Nhã không chịu buông ra, Kiều Vi Nhã cười, " Để dì dẫn cháu đi, chúng ta lên xe đưa cháu đến bệnh viện."

Bé cũng không hé răng, nhưng Kiều Vi Nhã dẫn bé đi, bé cũng đi theo. .

Trở lại trên xe, Kiều Vi Nhã an bài bé ngồi ở trên ghế sau, Tiểu Vương yên liếc nhìn ghế phía sau, toàn bộ lót ghế bằng đay mới mua này coi như trở thành phế thải rồi .

Tiểu Vương đưa cho bé một chai nước, lại nhìn cánh tay của bé, đành phải mở nắp rồi mới đưa cho bé. .

Xe chạy bãi đỗ xe của bệnh viện trung y, Kiều Vi Nhã dắt bé ra, để Tiểu Vương đi lấy sổ khám bệnh. .

Trước khi đi Tiểu Vương nói một câu, "Chị Vi, mẹ chồng chị điện thoại tới ." .

Kiều Vi Nhã cười lạnh, "Không có thời gian để ý tới bà ý, để cho bà ta sốt ruột chờ thôi." .

Nhận nhân trong bệnh viện trung y không nhiều lắm, sau khi báo danh, đi vào phòng cấp cứu liền đết lượt bọn họ. .

Y tá một bên rửa sạch vết thưng trên đầu bé một bên hỏi chuyện gì sảy ra. .

Đứa bé kia gắt gao nắm lấy tay Kiều Vi Nhã , nói cái gì cũng không chịu thả ra, cồn làm cho bé có chút đau, bé cũng không khóc, chính là nắm tay Kiều Vi Nhã thủ càng chặt , Kiều Vi Nhã ôn nhu nói: "Dì sẽ không đi, sẽ ở cùng cháu mà." .

Một cái y tá đi tới lấy vài thứ, không cẩn thận huých vào người bé một chút, bé bị đau đến nỗi không khỏi nhăn mặt.

Kiều Vi Nhã cả kinh, xốc lên áo xem lưng bé, sau lưng đứa bé này hầu như là vết thương, rất thê thảm, xanh một chỗ, tím một chỗ, còn có chỗ bị bỏng rất nặng .

Cô nổi giận, Kiều Vi Nhã quyết đoán gọi điện cho 110, sau khi cô kể loại hết mọi chuyển, bên cảnh sát 110 nói với cô, "Kiều nữ sĩ, không cần rời khỏi chỗ hiện tại, bên cảnh sát chúng tôi cũng đang tìm cô. . . . . ." .

Cuộc trò chuyện của bọn họ còn chưa kết thúc, cảnh sát đã đi vào phòng cấp cứu. .

Nhìn thấy Kiều Vi Nhã, một cảnh sát nhân dân trong đó sửng sốt, "Chị dâu, như thế nào là chị?" .

Người đến nhà Kiều Vi Nhã ăn cơm rất nhiều, tạm thời Kiều Vi Nhã không nghĩ được hắn là ai nhưng nhìn rất quen mắt.

Nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Kiều Vi Nhã, hắn cười nói: "Ta là trác lãng, tháng trước mới chuyển từ khu Trữ Bắc lại đây."

Mặt của Kiều Vi Nhã có hơi chút đỏ, sau khi bắt tay cùng hắn thì nói: "Trác lãng, đây là đứa bé mà tôi cứu, sau lưng bé đều là vết thương, tôi nghĩ đó có thể là tập đoàn lừa bán trẻ con linh tinh, tôi vốn muốn mang hắn về nhà , xem ra tôi nghĩ quá đơn giản ."

"Chị dâu, cám ơn ngươi , vừa rồi ở hiện trường, những quần chúng vây xem đều tưởng đang quay phim, sau đó mới biết được là hiệp nữ thực sự." Trác lãng nở nụ cười.

Mặt Kiều Vi Nhã càng đỏ hơn, cô không muốn làm hiệp nữ, chẳng qua sự tình làm cho cô không bắt kịp , không thể không lo.

"Chị dâu, chị không sao chứ?" .

"Tôi không sao, mấy người kia cũng chỉ cậy mạnh còn chưa làm gì được tôi." .

"Chút nữa chị theo bọn em về sở làm ghi chép." .

"Được."

Lúc này, Tiểu Vương đưa điện thoại cho cô, nhỏ giọng nói khẩu hình, là mẹ chồng chị. .

Nhận được điện thoại, Kiều Vi Nhã đặt ở bên tai, ‘ uy ’ một tiếng. .

Cơn tức của mẹ chồng cô đủ để thiêu đốt toàn bộ cái điện thoại cô đang cầm , "Kiều Vi Nhã, cô tiện nhân này! Tại sao cô còn không đến đưa tiền cho tôi, đừng tìm cớ này nọ, cô muốn tôi tới tận cửa đòi à! Nếu không đưa tới, tôi sẽ không để yên. . . . . ." .

Kiều Vi Nhã để điện thoịa ra xa, mãi cho đến khi mẹ chồng cô nói xong, cô để lại bên tai, bình tĩnh nói: "Hiện tại con ở bên ngoài có chút viện, không qua đó bây giờ được."

Trác lãng tưởng cổ khánh nhất, cười nói: "Làm sao vậy, gọi chị về nhà sao?" .

Mẹ chồng cô nghe được thanh âm của đàn ông thì giận tím mặt, "Kiều Vi Nhã, cô không phải giấu con ta ở bên ngoài tằng tịu với nam nhân khác, nói cho cô biết, nếu cô ngoại tình con tôi lập tức sẽ ly hôn, cô cái gì cũng đừng nghĩ lấy được!" .

Kiều Vi Nhã thật muốn cười to vài tiếng, đầu năm nay lưu hành phong trào vừa ăn cướp vừa la làng sao? .

Nhìn sắc mặt của cô không tốt, trác lãng nói: "Chị dâu, bằng không em gọi điện thoại cho đại ca giải thích." .

Kiều Vi Nhã lắc đầu, không có gì cần phải giải thích , cô cũng không muốn giải thích, mẹ chồng cô đòi tiền, một xu cô cũng không cho, đây toàn là tiền cô vất vả kiếm được, về sau họ Cổ dù một phân tiền cũng đừng hòng lấy từ chỗ cô. .

"Mẹ, con hiện tại có việc chính cần làm, cứ như vậy đi, con cúp điện thoại đây." .

Trác lãng biết Kiều Vi Nhã là bé gái mồ côi, cô nói mẹ này khẳng định là mẹ của Cổ Khánh Nhất, hơn nữa, một số chuyện của Cổ gia hắn cũng biết chút ít, đây là một bí mật công khai , chỉ là khi cha của Cổ Khánh Nhất còn tại chức, đề bạt không ít người, hiện tại đều là nhưng người hô phong hoán vũ, cho lên Cổ Khánh Nhất rất là đắc ý, không biết thu liễm. .

Trác lãng âm thầm ấm ức thay cho Kiều Vi Nhã, người phụ nữ này, muốn tài có tài muốn mạo có mạo, còn biết kiếm tiền, ra phòng khách vào phòng bếp, quả thân là một người vợ hoàn mĩ, cổ khánh nhất còn không biết chừng, sớm muộn sẽ có một ngày, hắn phải hối hận. .

Khi nói chuyện, đứa bé kia đã tẩy rửa xong vết thương, lộ ra khuân mặt trắng trẻo nhỏ nhắn, Kiều Vi Nhã đi đến ôm lấy bé, "Đứa bé thật xinh đẹo, nói dì biết cháu tên là gì." .

Lúc tầm mắt Trác lãng chuyển tới trên người đứa bé kia, sắc mặt hoảng sợ, cầm điện thoại bước nhanh khỏi phòng cấp cứu, tìm một chỗ không người, gọi điện thoại, "Sở trưởng, ta đã tìm được cháu của thủ trưởng ." .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đến nhà

"Trác Lãng, chờ tôi gọi điện thoại!" Có thể nói Sở Trưởng gác máy với vận tốc ánh sáng. .

Trác Lãng khẩn trương nắm điện thoại, ai tìm được đứa bé này thì có ba phần công lao, không những thế còn được thêm một vạn tệ tiền thưởng, lần này thật sự cần phải cảm tạ Kiều Vi Nhã .

Sở trưởng cúp điện thoại nhanh, gọi lại cũng rất nhanh, "Trác Lãng, trong vòng mười phút cậu mang đứa bé đến Khách sạn Davis , sẽ có người ở đại sảnh đón cậu."

Mang Khách sạn Davis là B thị cận có tam gia năm sao khách sạn chi nhất, cũng là B thị lớn nhất khách sạn. .

Trác Lãng do dự một chút, "Sở trưởng, cái kia đứa nhỏ có mâu thuẫn cảm xúc, chỉ cùng Kiều Vi Nhã, nga, chính là cứu của hắn người kia thân cận, ta là không phải hẳn là mang theo cô một khối đi?" .

Sở trưởng cơ hồ cắn răng , "Trác Lãng, người ta là ân nhân cứu mạng, đương nhiên mang theo, từ bao giờ anh trở lên ngu ngốc như vậy!" Ngu ngốc là cách sở trưởng xưng hô thân thiết với mỗi viên cảnh sát nhân dân mỗi khi phát giận, từ trên xuống dưới trong sở, đều từng đạt được danh hiệu vinh dự này, sau khi Trác Lãng bị điều về đây, đây là lần thứ hai được nghe loại xưng hô như vậy. .

Trác Lãng lầm bầm trong lòng một chút, thủ trưởng đã ở lại tỉnh H 3 thang , chỉ vì muốn tìm được cháu trai, trong khoảng thời gian này, bọn họ đều mệt

giống như có ba đứa cháu , xét thấy thân phận đặc thù của thủ trưởng, bọn họ cũng không dám gióng trống khua chiêng tìm kiếm, ngay cả ảnh chụp của đứa bé cũng là người bên trong nhăn dùm mà thôi.

Ai có thể nghĩ đến, đứa nhỏ này lại bị giấu ở thành phố B cách tỉnh chỉ hai giờ xe chạy, hắn đối với tấm ảnh này rất quen thuộc , bởi vì trong ví một người đều bỏ một cái, càng bởi vì bạn gái hắn hiểu lầm đây là con trai của hắn, hắn hận thấu xương tấm ảnh này.

Năm nay hắn còn năm ngày nghỉ ngơi chưa xin, sau khi lấy được một vạn tệ tiền thưởng này, có thể suy tính đưa ba mẹ cùng bạn gái đến Tam Á một chuyến.

Trác Lãng trở lại phòng cấp cứu, Kiều Vi Nhã đáng đứng ở cửa nói chuyện cùng đòng nghiệp hắn, thấy hắn đi đến, Kiều Vi Nhã hỏi: "Trác Lãng, đứa bé này tôi giao cho các anh, tôi đi trước." .

"Chị dâu, hiện tại chị không thể đi." Sau khi đồng nghiệp của Trác Lãng đi vào bệnh viện , sau khi ra khỏi toilet, lại gặp phải một hàng xóm cạnh nhà mình đến xem bệnh, nghĩ chẳng qua là một vụ án kiện bình thường, liền cùng hàng xóm hàn huyên, chờ sau khi Trác Lãng cầm điện thoại đi ra, hắn mới đi tới phòng cấp cứu.

Sau khi nhìn đến mặt đứa bé, hắn cũng giống với Trác Lãng thật sự chấn kinh rồi. .

Sau đó lại nghe nói Trác Lãng đi ra ngoài, hắn hiểu được cơ hội của mình đã không còn, một vạn tệ tiền thưởng đã không còn. .

Thời điểm đang nói chuyện cùng Kiều Vi Nhã, Trác Lãng đã trở về, muốn dẫn Kiều Vi Nhã đi Khách sạn Davis , hắn lại bực mình không thôi.

Kiều Vi Nhã nhìn đến thần sắc muốn nói lại thôi của hắn, biết địa phương này khẳng định là không thể nói chuyện, thời gian đi theo Cổ Khánh Nhất quá dài, nàng cũng biết một chút chuyện tình ở bên trong.

Hai lời chưa nói, Kiều Vi Nhã dẫn đứa bé ra cửa lớn bệnh viện, theo lẽ thường ngồi xe của cô đi tới khách sạn Davis , đứa bé này, giống như chỉ tín nhiệm một người là Kiều Vi Nhã.

Sau khi đến khách sạn, Trác Lãng và Kiều Vi Nhã dẫn theo đứa bé vừa xuất hiện, đã có người chạy nhanh tới cửa nghên đón bọn hắn, cũng dẫn bọn họ đi thang máy chuyên dụng tới phòng tổng thống xa hoa nhất trên đỉnh toà nhà. .

Từ đầu đến cuối, đứa bé ôm cánh tay của Kiều Vi Nhã không chịu buông ra chút nào, cho dù co bao nhiêu người đến chào hỏi cũng không quan tâm.

Kiều Vi Nhã đứng tại giữa nhóm người này, nhìn thấy mấy gương mặt vốn chỉ nhìn thấy trên tivi, đối với mỉm cười của bọn họ, Kiều Vi Nhã đúng mực mà thản nhiên đáp lại .

Trác Lãng cũng không theo lên, sở trưởng của bọn họ cũng không đi lên, Kiều Vi Nhã âm thầm kêu khổ, cô bảo Tiểu Vương dừng xe trên đường, mua quần áo cho đứa nhỏ, nếu không ai đi đón cô khẳng định tiểu Vương không lên đây được, nha đầu kia thường ngày thích mặc áo phông rộng thùng thình, có phòng tổng thống khách sạn năm sao nào lại cho một cô gái mặc áo phông rộng thùng thình đi vào. .

Động tác của tiểu Vương cũng rất nhanh, trong điện thoại nói cho cô biết, người ta không cho cô ấy vào cửa. .

Kiều Vi Nhã quay lại nhìn một lượt, rốt cuộc thấy được một gương mặt quen thuộc nhất, phó thị trưởng chủ quan kinh tế Dư Tuấn, hắn từng trao cũng cá nhân buôn bán ưu tú cho Kiều Vi Nhã. .

"Dư phó thị trưởng, tôi có nhờ người mua cho đứa bé một bộ quần áo, hiện cô ấy đang ở dưới tầng, có thể cho cô ấy đi lên hay không?"

Dư tuấn cười nói: "Không cần phiền toái , cô nói cho tôi biết người mua đồ mặc quần áo như thế nào, tôi sẽ nhờ người xuống lấy đồ lên."

Kiều Vi Nhã âm thầm líu lưỡi, đứa nhỏ này rốt cuộc đến từ đâu vậy? Như vậy cũng quá khoa trương đi ! .

Kiều Vi Nhã đành phải gọi điện cho tiểu Vương bảo cô chờ ở dưới. .

Chỉ chốc lát sau liền có người cầm quần áo đi lên. .

Kiều Vi Nhã dùng lời lẽ ôn nhu khuyên đứa bé đi lau qua người, sau khi thay quần áo sạch sẽ, trên người đứa bé kia khắp nơi đều là vết thương cũng không thể tắm rửa.

Kiều Vi Nhã nói cái gì, bé đều đã im lặng nghe, đưa bé đi lau người, bé cũng không phản đối, chỉ không cho người khác tới gần, người phục vụ của khác sạn cũng không thể.

Kiều Vi Nhã thật cẩn thận lau người cho bé, thay quần áo sạch sẽ , vốn cô định hỏi một chút danh tính của đứa nhỏ, hiện tại, cô cũng không dám hỏi, đứa nhỏ này lai lịch quá lớn, người trong phòng , trừ bỏ thị trưởng, bí thư thị ủy, phó thị trưởng, cục trưởng lão gia tức công an còn có hai người quân nhân nữa, cô có chút hiểu được việc phân chia quân hàm, bọn họ, một người là quân hàm thiếu tướng, một người là đại tá. .

Sau khi đứa nhỏ kia thay quần áo, rốt cục nói một chữ, "Đói." .

Kiều Vi Nhã dẫn hắn ra ngoài, hỏi quản lí khách sạn, "Xin hỏi, có thể chuẩn bị một chút đồ ăn không? Đứa bé này đói bụng."

Đương nhiên có thể, 20 phút, một xe chở thức ăn được đây vào. .

Đứa bé ngồi ghế trên, đồ ăn bầy đầy một bàn, Trung Tây đều có đủ. .

Kiều Vi Nhã phát hiện, gia giáo của đứa bé này rất tốt, tuy rằng bé rất đói bụng , lại vẫn ngồi thẳng như cũ động tác tao nhã giống một vị tiểu thân sĩ.

Đúng lúc này thì cửa mở, mọi người ở trong phòng đều đứng lên, bọn họ đi đến phia trước một cách im lặng .

Đứa bé kia vừa thấy vị lão nhân đi vào cùng người phụ nữ trẻ phía sau thì bật khóc. .

Lúc này Kiều Vi Nhã cũng khiếp sợ nói không ra lời, người kia là người chỉ có thể nhìn thấy trên tivi, tuy rằng thật lâu rồi hắn cũng không xuất hiện .

Không biết từ khi nào thì những người ở trong phòng đã cung kính lui ra ngoài, chỉ còn lại ông cháu ba người và Kiều Vi Nhã.

Đứa bé trai tựa vào trong lòng người thiếu phụ, Kiều Vi Nhã đứng ở trước mặt bọn họ có chút dại ra, giống như một học sinh đang chờ thầy giáo răn dạy.

Thiếu phụ nở nụ cười, cô ấy là một mĩ nữ có khí chất cổ điển, nhẹ nhàng cười lại toả ra một khí chất thư hương, thực dễ dàng làm cho người ta sinh cảm giác muốn thân cận, cho dù vừa rồi cô ấy ôm đứa bé khóc lóc cũng là một loại mỹ cảnh khiến người khác ngưỡng mộ. .

Cô một tay kéo đứa nhỏ, một tay lôi kéo Kiều Vi Nhã ngồi xuống, gắt giọng: "Ba, ba doạ kiều tiểu thư sợ đó."

Miệng ông lão liền nở nụ cười, thiếu phụ xua tay, "Được rồi ba cười kiểu này làm kiều tiểu thư càng sợ hơn ."

Mặt của Kiều Vi Nhã có chút đớr, "Cô cứ gọi tôi là Tiểu Kiều hoặc là Vi Vi cũng được." .

"vậy gọi Vi vi đi, tôi cảm thấy vi vi nghe rất êm tai, tôi gọi là Elaine, cô đã kêu tôi chị Elaine đi, không thể tưởng được ân nhân cứu mạng của con tôi là một đại mĩ nữ, trách không được nghe nói Đồng Đồng vẫn lôi kéo tay người ta không cho đi đây." .

Rốt cục Kiều Vi Nhã bình tĩnh lại, cô mỉm cười nói: "Thật là khéo , con gái của tôi cũng kêu Đồng Đồng."

"Vậy à? Chúng ta thật có duyên, con tôi là Đồng trong đồng niên thơ ấu, bé luôn ở Anh quốc, năm nay chúng tôi mới trở về, không nói nhiều quốc ngữ được, mệt cho cô , vi vi, thật không biết làm như thế nào cảm ơn cô." .

Kiều Vi Nhã suy nghĩ, đứa nhỏ này cũng không nói quá mấy chữngay cả thời điểm bị đau cũng không khóc thét lên.

Vị lão nhân vốn vẫn trầm mặc rốt lão gia tức nói, "Kiều Vi Nhã, cám ơn cô đã cứu cháu ngoại của ta, vợ chồng bọn họ là người có tiền, mạnh mẽ lấy một khoản lớn của bọn họ đi!"

Kiều Vi Nhã giật mình, khẩu khí của ông lão thật sự rất trọng điểm, nghĩ cô là người tích tiền tài sao? .

Kiều Vi Nhã đứng lên nghiêm mặt nói: "Lão gia tử , nhà chúng cháu nhiều thế hệ học võ, gặp chuyện bất bình, là đạo đức tối thiểu của người học võ, không liên quan đến tiền bạc, cháu không phải người quá thiếu tiền." .

"Lão gia tử, phu nhân Elaine, Đồng Đồng, tạm biệt." .

Elaine một phen giữ chặt Kiều Vi Nhã, cười nói: "Vi vi, cô hiểu lầm , lão gia tử là đang tức giận chúng ta , cô khẳng định nhìn thấy tư thế oai phong của ông trên tivi đi, kỳ thật, ông chính là một lão ngoan đồng, còn không bằng Đồng Đồng nhà chúng ta lúc còn nhỏ."

Lão gia tử ‘ hừ ’ một tiếng, gật gật đầu, "Không sai, không quan hệ với cháu, hai người lớn mang theo một đứa bé đi có một ngày, có thể làm lạc mất đứa bé, chẳng lẽ không nên mạnh mẽ lấy chút tiền à!" .

Kiều Vi Nhã cũng nhịn không được nở nụ cười, thì ra biểu hiện trên tivi thật sự là giả dối a. .

Elaine cười nói: "Vi vi, lần này cô tin rồi chứ, ngồi xuống để chúng ta từ từ tâm sự. . . . . ." .

Đồng Đồng kéo Elaine sang một bên, ghé vào bên tai của mẹ, thấp giọng nói vài câu. .

Kiều Vi Nhã mơ hồ nghe được công phu Trung Quốc linh tinh ghì đó, cũng không để ý, lão gia tử liếc con gái một chút, hỏi Kiều Vi Nhã, "Cháu vừa nói là võ công gia truyền? Ai dạy ngươi?" .

"Là ông nội cháu, hiện tại ông đã qua đời rồi." Kiều Vi Nhã nhìn lão gia tử, đột nhiên nhớ tới ông nội của mình, cảm tình của cô và cha mẹ , xa không bằng tình cảm của cô cùng ông nội, ông ngoại, bọn họ yêu thương Kiều Vi Nhã làm Kiều Vi Nhã cả đời này cũng khó có thể quên được.

"Đúng, quốc gia chúng ta. . . . . ." .

"Ba, ngài lại muốn nói đạo lí lớn của mình rồi , vi vi, đừng nghe ông ấy nói , tôi có một chuyện chính muốn nhờ cô, không biết cô có chịu đáp ứng hay

không?"

"Chị Elaine, xin cứ nói đi." .

"Con tôi muốn bái cô làm thầy, cô xem có được không?" .

Kiều Vi Nhã khó xử , ông nội đã nói qua, đây là võ công tổ truyền của kiều gia, không thể truyền cho người ngoài. .

"Vì sao không được?" Elaine thật thông minh, vừa thấy thấy đã biết trong đó còn có ẩn tình. .

"Đây là võ công tổ truyền của kiều gia chúng tôi, ông nội của tôi đã nói, không được truyền cho người ngoài." .

Con ngươi của Elaine chuyển động, "Vi vi, cô có vẻ là con một đúng không?" .

"Đúng."

"Nếu Đồng Đồng nhận cô làm mẹ nuôi, vậy có tính là truyền cho người ngoài hay không?" .

Kiều Vi Nhã kinh hãi, người của gia đình như vậy, cô không dám trèo cao, lại càng không muốn trèo cao. .

"Đồng Đồng, lại đây, nếu con muốn học võ công, cần bái dì Vi Vi làm mẹ nuôi, nghe thấy không?"

Đồng Đồng đi tới, đứng ở trước mặt Kiều Vi Nhã, học trong bộ dáng TV, quỳ trên mặt đất, hai tay ôm quyền, nói như thật: "Mẹ nuôi, xin thu nhận con."

Kiều Vi Nhã tránh sang một bên, xua tay nói: "cô có thể dạy cháu một ít võ công, nhưng nhận thức mẹ nuôi thì coi như xong, tôi cứu Đồng Đồng , không phải vì . . . . . ."

"Vi vi, vừa nãy khi ngồi trên trực thăng chúng tôi đã xem qua tư liệu của cô, không cần chối từ , chúng tôi cũng không muốn giấu giếm cô, con tôi có mắc chút chứng bệnh tự bế bản thân, rất khó tiếp cận cùng người ngoài, hiện tại bé thực sự rất thích cô, đối với chúng tôi mà nói, là việc vui mừng lớn, bởi vì bé không tiếp xúc cùng người ngoài, bao gồm bảo mẫu cũng không có thể tiếp cận bé." .

Nghe Elaine nói như vậy, rốt cuộc làm cho Kiều Vi Nhã không tìm được lí do cự tuyệt, chỉ là, chuyện tình trong lòng cô muốn làm còn chưa xong xuôi, hiện tại không thể truyền thụ võ công cho Đồng Đồng.

Từ nhỏ cô đã có thói quen độc lầm , làm bất cứ chuyện gì, chưa từng ỷ lại vào người khác, cô có thói quen một mình làm tốt.

"Nhưng mà hiện tại tôi ở thành phố B, các người ở bắc Kinh, có nhiều chỗ không tiện, nhưng mà mấy tháng nữa tôi muốn đến Bắc Kinh phát triển sự nghiệp, nếu qua mấy tháng nữa Đồng Đồng còn muốn học, tôi sẽ liên hệ với chị Elaine, người xem được không?" .

"Làm sao muốn qua mấy tháng, hiệ tại theo chúng tôi đi không phải được rồi sao." .

"Chị Elaine, nhà tôi còn có trẻ con, không thể nói đi thì đi ." .

Elaine kéo Kiều Vi Nhã, đi tới sân phơi, hạ giọng hỏi cô: "Vi vi, ta cảm thấy có vẻ cô đầy một bụng tâm sự, có lẽ tôi không nên xen mồm hỏi tới, chỉ là tôi cảm thấy cô rất giống em gái của tôi, cho nên vẫn nói lời trong lòng ra, nói cho tôi biết, có phải hôn nhân của cô xuất hiện vấn đề."

Kiều Vi Nhã cười khổ gật gật đầu, "Chị Elaine, tôi biết hai người nhất định đã xem qua toàn bộ tư liệu của tôi, cám ơn sự quan tâm của cô, tôi nghĩ bản thân mình đã hiểu hết chuyện này, thời điểm kết hôn , tôi tự mình làm chủ, ly hôn, tôi cũng không nghĩ xin sự giúp đỡ của người khác, nếu tôi nghĩ thống thống khoái khoái ly hôn thì đã sớm tìm hắn ký tên ." .

"Nhưng mà, tôi muốn giúp cô, chúng tôi luôn ở tại nước ngoài, năm nay mới trở về, bạn bè của tôi ở bên này, mỗi người đến đều mang theo mục đích, chỉ có cô, làm cho tôi nhìn thấy sự chân thành, cũng không phải đơn thuần vì cô đã cứu con trai tôi mà tôi cảm tạ cô nên mới nói như vậy, là tôi thật sự muốn làm bạn cùng cô."

"Chị Elaine, cám ơn chị, tôi nghĩ đến những ngươi như chị đều thuộc nhóm người cao cao tại thượng, xem ra, tôi cũng nhìn lầm rồi."

"Cô muốn cho nam nhân kia nhận được trừng phạt, đúng không?" .

Kiều Vi Nhã gật đầu, đáy mắt xẹt qua một chút ngoan độc, giây lát lướt qua, trước khi trọng sinh, cô và con gái bị hắn buộc đến phải lưu lạc đầu đường, hai bàn tay trắng, cô bất đắc dĩ đi đến đơn vị của hắn, quan lại bao che cho nhau, tự nhiên không ai để ý đến cô, sau đó lại có cơ duyên gặp được một lão thái thái làm kiểm sát đã về hưu, lão thái thái kí cho cô vài chữ, giúp cô viết một phong thư gửi lãnh đạo thị cục, mới có người ra mặt giải quyết chuyện tình của bọn họ.

Kết cục của lần giải quyết đó là để hắn cởi bỏ chức vị, xe, phòng ở, thi đều giống nhau không lấy về được, cô vẫn như trước giống nhau cùng với con gái thuê tầng hầm gần nhà trẻ để ở, vượt qua đoạn năm tháng đen tối nhất trong cuộc đời của cô. .

Sau đó cha của hắn lại ra mặt, mất một chút tiền hắn lại một lần nữa được mặc áo cảnh sát, vênh váo tự đắc bế con đên trước mặt cô, chế ngạo cô, trào phúng cô, mẹ chồng cô lại mắng cô bệnh nặng một trận. .

Nếu kết cục như vậy lại tái hiện, trọng sinh của cô liền mất đi ý nghĩa, cho nên, lúc này đây, cô nhất định phải làm cho Cổ Khánh Nhất vĩnh viên không nâng đầu lên được.

Rèm cửa màu xanh thâm theo gió phấp phới, trong lòng Kiều Vi Nhã khẽ động. .

"Chị Elaine, nếu chị thật muốn giúp tôi, vậy liền giúp tôi mặc vào quân phục được không? Chỉ cần đi nghĩa vụ hai năm là được, tôi nghĩ chuyện này, đối với chị cũng không khó đi?"

Sau khi Elaine nhẹ giật mình thì khẽ cười , "Vi vi, chị hiểu được ý của em, chuyện này không khó, chỉ là không thể để cho cha chị biết được, chút nữa em trăm ngàn đừng lộ chút tin tức gì với ông ý, trước buổi tối ngày mai, chị sẽ giúp em trở thành quân nhân. Về chuyện xuất ngũ, tùy thời, kỳ thật, chị càng hoang nghêng em đến công ti của chị nhâm chức, em là một nhân tài, ở thành phố B rất ủy khuất cho em ." .

"Chị Elaine, ít nhất tong vòng nửa năm, không thể cho người ta biết em là quân nhân, có thể chứ?" .

"Đương nhiên có thể, sau khi em ly hôn, đến Bắc Kinh tìm chị, chị sẽ an bài chức vị ở công ty cho em. Đừng từ chối, chị chỉ yêu quý nhân tài."

Kiều Vi Nhã nở nụ cười, đã thật lâu cô chưa có nụ cười vui vẻ như vậy. .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bước ngoặt lớn

Hai người vẫn ở sân phơi nói chuyện phiếm, Elaine nói mình mới mua một tứ hợp viện, hơn 600 mét vuông, vừa mới trang hoàng xong, nếu Kiều Vi Nhã đến Bắc Kinh, sẽ ngụ ở nơi đó, ù sao ngày thưởng ở đó cũng không ai ở , hiện tại bọn họ vẫn ở trong biệt thự Tây giao cùng lão gia tử.

Vừa nói như vậy làm Kiều Vi Nhã nhớ tới chuyện ngày mai mình muốn làm. .

Ngày mai cô vốn định đi Bắc Kinh . .

"Chị Elaine , giá nhà ở Bắc Kinh hiện tại là bao nhiêu?" Tuy rằng cô đã nhờ Mã Vận Vận hỏi thăm em gái của Mạnh nhưng hiện tại có người thích hợp hơn, hỏi thêm chút cũng tốt. .

Elaine cười nói: "Em muốn mua phòng?" .

"Chị Elaine , chuyện này em sẽ nói sau, em định rời khỏi thành phố B vĩnh viễn, chất lượng giáo dục ở Bắc kinh là tốt nhất, cho nên em mới định mang theo con gái đến phát triển ở Bắc Kinh."

Elaine nhớ tới tư liệu của Kiều Vi Nhã mà cô đã nhìn lúc trên máy bay, cô càng ngày càng thích cô gái có tính tình thẳng thắn này, chẳng qua Kiều Vi Nhã so với tư liệu viết có chút khác biệt, ngoài đời còn kiên cường hơn trong tu liệu viết rất nhiều, cô cảm thấy đây là điều bình thường , dù sao cô ấy là một người tập võ, bản thân nên kiên cường hơn so với các cô gái khác .

Duyên phận của người với người rất khó nói, có thể quen biết mấy năm thậm chí mấy thập niên cũng không thể coi là bạn bè lại có người có thể "Nhất kiến như cố".(Nhất kiến như cố: Vừa gặp như đã quen thân)

Hai người nói chuyện càng lâu, cô càng thích Kiều Vi Nhã, người con gái đa tài đa nghệ này, rất giống em gái đã mất hơn mười năm trước của cô , nghĩ đến em gái của mình Elaine có chút ảm đạm, cô nghĩ ông trời nhất định thấy cô tưởng niệm em gái cho nên an bài Kiều Vi Nhã đến bên người mình, đây không phải là cho cô một cách khác để chuộc lại những lỗi lầm khi xưa hay sao? .

"Vi vi, em muốn mua nhà ở như thế nào, em không quen cuộc sống ở địa phương, bị người ta lừa thì làm sao bây giờ? Nếu em tin chị thì cứ giao việc này cho chị làm được không?"

Kiều Vi Nhã có chút do dự, cô không hy vọng quá thân mật với Elaine, dù sao thân phận hai người cũng có khác biệt quá lớn. .

Elaine mỉm cười nói: "Vi vi, chị thật tình coi em thành chị em tốt , không cần từ chôi, coi như là chị đang chuộc lỗi. . . . . ." Còn chưa nói xong, cô liền cúi đầu, đôi mắt hồng hồng thấm đầy nước mắt. .

Kiều Vi Nhã cả kinh, lời nói này của cô ấy trong áy náy mang theo chút thương cảm, hình như là sự cự tuyệt của cô làm xúc một chỗ nào đó trong lòng cô ấy, nhưng bọn họ mới chỉ quen biết hơn nữa thân phận khác biệt, Kiều Vi Nhã cũng không hỏi nhiều, cô chưa từng gặp qua loại cảm tình như thế này, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm gì để an ủi cô ấy mới tốt.

Elaine vô ý thức nhận khăn tay mà Kiều Vi Nhã đưa, lúc này mới tỉnh ngộ lại ngây người đến quên cả lau nước mắt.

Kiều Vi Nhã vội vàng giải thích, "Chị Elaine , khăn này rất sạch em có thói quen khi ra ngoài mang hai chiếc khăn tay."

Elaine biết là cô đã hiểu lầm , cười nói: "Chị không có ý tứ này, bây giờ con gái trong nước mang khăn tay khi ra ngoài thật là hiếm gặp." Dùng xong, cô giở tấm khăn ra, nhìn thấy trên khăn tay thêu một gốc hoa lan u nhã, tò mò hỏi: "Đây là mua ở chỗ nào vậy, kĩ thuật thê thật tinh xảo."

"Đây là em tự thêu , ngày thường ở cửa hàng không có việc gì, liền thêu một ít này nọ." .

"Em còn có thể thêu hoa? Thật sự làm cho chị kinh ngạc, bọn họ đều nói chị như các khuê tú thời cổ, chị xem em còn giống hơn, chị không có đủ kiên nhẫn đề thêu hoa như này . Vi vi, tấm khăn tay này tặng cho chị đi." .

Kiều Vi Nhã cười nói: "Chị Elaine , nếu chị thích, lúc nào rảnh em đưa chị thêm mấy chiếc nữa." .

"Được, vậy chị nói cám ơn trước . Vi vi, chị thật sự coi em là em gái, chờ về sau lúc chúng ta gặp lại, chị sẽ nói chuyện xưa của chị cho em nghe, sau khi em giải quyết thoả đáng chuyện tình ở bên này thì lập tức đến Bắc Kinh, nhà ở, hộ khẩu, chị sẽ giúp em giải quyết, về sau, chúng ta coi nhau như chị em , được không?" Elaine dùng đôi mắt thu thuỷ nhìn về phía cô, lúc này Elaine, giống tiểu nữ sinh đang làm nũng.

Kiều Vi Nhã buồn cười, "Chị Elaine , em mạo muội hỏi chị một câu, chị năm nay bao nhiêu tuổi ?" .

Elaine cười nói: "Chị mà làm nũng như thế này chồng chị khẳng định nhìn không được mà đáp ứng tất cả mọi việc, ai, thật sự là già đi không còn sức quyến rũ, tính ra, chị lớn hơn em những 12 tuổi ." .

Kiều Vi Nhã lắp bắp kinh hãi, Elaine tuyệt đối không giống phụ nữ 40 tuổi , cô còn nghĩ hai người tuổi cũng không chênh lệnh nhau quá nhiều.

Elaine rất hưởng thụ ánh mắt kinh ngạc của Kiều Vi Nhã, cô vỗ vỗ mặt của mình, cười nói: "Mỗi ngày chị đều liều mạng bảo dưỡng, may mà có một chút hiệu quả , chờ vài ngày nữa, chị phái người đưa một ít đồ trang điểm của nước ngoài lại đây cho em." .

Kiều Vi Nhã còn chưa nói chuyện, Elaine đã trơn mắt lên, "Không được cự tuyệt." .

Kiều Vi Nhã đành phải gật đầu, Elaine sinh ra ở loại gia đình này, tất nhiên thuật buồn xuôi gió lớn lên, cho nên mặc dù bốn mươi tuổi , mặc dù cô ở trước mặt người ngoài thanh lịch cao quý cỡ nào, nội tâm của cô vẫn như cũ lộ ra sự hồn nhiên như tiểu nữ sinh. .

Kiều Vi Nhã cảm thấy mình ở trước mặt cô, ngược lại so với cô còn có vẻ trưởng thành hơn vài phần. .

Đồng Đồng đợi ở trong phòng không kiên nhẫn được nữa, đi tới kéo tay của Kiều Vi Nhã , nói "Đi." .

Elaine có chút ghen tị, "Con, con nên kéo tay của mẹ chứ." .

"Mẹ nuôi." Đồng Đồng chỉ nói hai chữ, không để ý sắc mặt của mẹ mình, lôi kéo Kiều Vi Nhã bước đi . .

Elaine đành phải đi theo phía sau bọn họ, lão gia tử nhìn thấy ba người trở lại, ho một tiếng, nói "Đều ngồi xuống."

Sau đó hắn chuyển hướng ánh mắt sang Kiều Vi Nhã, "Tiểu kiều, Đồng Đồng nó. . . . . Nó là một đứa nhỏ thực đặc biệt, chuyện này ta hi vọng cháu có thể giữ được bí mật, trừ bỏ những người có mặt hôm nay, ta không hi vọng có thêm nhiều người biết." .

Kiều Vi Nhã gật đầu, thản nhiên cười, "Lão gia tử, kẻ cả ngài không nhắc đến chuyện này, cháu cũng sẽ không đem chuyện này nói ra ."

Lão gia tử hừ khẽ một tiếng, "Đúng vậy, cháu là một người có võ đức." .

Elaine cười lên tiếng, lão gia tử liếc con gái một cái, lại nhìn về phía Kiều Vi Nhã, "Cả đời này của ta, chưa bao giờ lấy quyền mưu lợi việc tư, bao gồm cả con gái của ta, đều là dựa vào bản lãnh thật sự của chính mình mà xông lên, nhưng mà hôm nay ta nguyện ý làm vì tình mà làm việc riêng một lần, cháu đã cứu cháu ngoại của ta, có yêu cầu gì, chỉ cần không quá phận, ta sẽ giúp đỡ." .

"Cám ơn ngài đã quan tâm, cháu cũng không muốn gì cả. . . . . ." .

Lão gia tử thực độc đoán đánh gãy lời của Kiều Vi Nhã, "Ta cũng hiểu một chút tình huống của cháu, nghe nói cháu từng đến đại sứ nước Mĩ xin giúp đỡ, là muốn tìm người nào sao?"

Kiều Vi Nhã kinh ngạc nhìn lão gia tử, thời điểm cô học đại học, cùng bạn học đi Bắc Kinh thăm Trường Thành, đột nhiên nhớ tới nhắc nhở của ông nội và ông ngoại liền đi đại sứ quán, kết quả cho đến hiện tại người ta vẫn chưa gửi thư hồi âm lại cho cô, chuyện tình xa xưa như vậy, thế nhưng lão gia tử cũng biết, có phải lợi hại quá không. .

Kiều Vi Nhã đành phải thành thành thật thật nói, "Bà ngoại và cậu của cháu trước khi giải phóng đến nước Mĩ, vẫn không có hồi âm, tiếc nuối lớn nhất cuộc đời ông ngoại, chính là không nhìn thấy con mình lúc khuất núi, ông ngoại cháu để lại chút đồ, ông nội có nói, đó là đồ dùng của gia đình ông nội, cháu chỉ có thể phụ trách bảo quản, tuyệt đối không thể dùng đến, cho nên, cháu thực hy vọng tìm được cậu, đem những vật này quy nguyên chủ." .

Lão gia tử nhìn thần sắc của Kiều Vi Nhã ,tâm trạng lại phức tạp mấy phần, hắn tự nhận có một đôi mắt ưng nhìn người rất sắc bén, chưa bao giờ nhìn sai người nào, người con gái này, chân chính làm cho hắn nhìn với cặp mắt khác xưa. .

"Được chuyện này ta có thể giúp cháu, mặt khác, ta đã cùng bên thị chính thăm hỏi qua , bọn họ nói hoa viên Đạm Đài gia vẫn còn, dựa theo chính sách của nhà nước hẳn nen trả lại , gia tộc Đạm Đài là thương nhân ái quốc, trước giải phóng ta từng xem một số chuyện xưa của bọn hó viết trên báo, cháu là hậu nhân của gia tộc Đạm Đài, toà hoa viên này liền trả lại cho cháu. . . . . Cháu xem có yêu khác hay không?" .

Toà hoa viên kia, chưa bao giờ Kiều Vi Nhã dám hi vọng xa vời, ông ngoại từng nói, người không còn muốn nhà ở còn ích lợi gì, một bên là vì tìm không thấy cậu, một nguyên nhân khác, chính là thất vọng với một số chuyện. .

Hiện tại, thật sự có thể lấy lại được nhà ở, nếu tìm được cậu, cô có thể buông xuống gánh nặng mà gia gia cùng ông ngoại đã giao cho mình.

"Cám ơn ngài, chuyện này đã vượt qua tưởng tượng của cháu. . . . . ." Kiều Vi Nhã đứng lên, thực trịnh trọng hướng lão gia tử vái chào một cái, "Cháu thay mặt ông ngoại, bà ngoại cám ơn ngài."

Nếu như bản thân cô muốn nhà ở, cho dù chạy khắp nơi, cũng không có khả lấy nhà ở về đựơc, do nhớ rõ ông nội thường xuyên dùng xe ba bánh cọiông ngoại và cô đi vòng quanh căn nhà lớn kia, thần sắc ảm đạm bi thương của ông ngoại cô đều nhìn thấy cả , tuy rằng nói không cần, nhưng là nhà mình sảy ra chuyện, bị nhân chỉnh sửa "loạn thất bát tao", không đau lòng là giả . .

Nếu có thể lấy lại nhà ở trước khi tìm được cậu, tiền trong tay cô có thể sửa sang lại nhà ở, sớm biết như vậy, sẽ không hỏi chuyện mua nhà ở với Elaine, xem ra, về sau cô phải tìm thêm nhiều phương pháp kiếm tiền . .

Thời gian đợi quá lâu , Kiều Vi Nhã muốn cáo từ, Đồng Đồng vẫn lôi kéo cô, không chịu cho cô đi, sau đó Elaine đáp ứng để ngày mai Kiều Vi Nhã lại đến thăm hắn, Đồng Đồng mới buông tay. .

Ra cửa, Kiều Vi Nhã nhìn thấy ở cửa đứng hai gã đàn ông mặc tây trang đi giày da liền hoảng sợ, lập tức phản ứng lại, bọn họ là loại người nào.

Elaine đưa cô đến cửa thang máy, lúc này mới vẫy tay nói tạm biệt với cô, Đồng Đồng phụng phịu một bộ dáng mất hứng.

Kiều Vi Nhã cười nói với hắn, ngày mai lại đến nhìn hắn, hắn mới lộ ra tươi cười, lúc này Kiều Vi Nhã mới phát hiện, thế nhưng đứa nhỏ này có một chiếc răng khểnh rất đáng yêu.

Có người dẫn Kiều Vi Nhã xuống dưới, đến đại sảnh mới phát hiện, tiểu vương đã đã đi về. .

Kiều Vi Nhã vừa định gọi điện thoại lại có người đi tới, "Kiều tiểu thư, dư thị trưởng muốn gặp ngài, đang đợi ở ngay trên xe ngoài kia."

Kiều Vi Nhã nhìn quanh bốn phía, chưa kịp nói người nọ lại tiếp lời: "Kiều tiểu thư, nhân viên của ngài đã lái xe về , sau khi gặp xong Dư thị trưởng sẽ có xe đưa ngài trở về." .

Kiều Vi Nhã thật không ngờ, tiếp đến còn có chuyện tình phiền toái như vậy, lão gia tử nói qua, hết thảy đều phải giữ bí mật, tự nhiên cái gì cô cũng không nói, vậy vị Dư thị trưởng kia tìm cô làm gì nhỉ? .

Ra khách sạn, đứng ở trước mặt một chiếc Audi, một người từ trên xe đi xuống, lưu loát mở cửa xe, cung kính mời cô lên xe.

Kiều Vi Nhã ngồi ở trên xe, không nói một lời, bởi vì cứu đứa bé này, quấy rầy những kế hoạch ban đầu của cô, chuyện này, có thể nói có lợi có hại, tuy rằng lợi lớn hơn hại nhưng trong lòng cô vẫn là cảm thấy một tia tiếc nuối, dù sao vẫn là mượn ngoại lực.

Nếu không có sự tương trợ của Elaine , những khả năng cô có thể làm được chỉ có thể là bảo vệ tài sàn và thi hoạ, chỉ là nhà ở còn phải cân nhắc một phen.

Cô tự nhận dù là năng lực kinh tế hay năng lực xã hội đều không bằng Tiêu San, cho nên, tính ở cô bụng hiện hình, nhẫn không dưới đi thời điểm, làm cho cổ khánh nhắc tới ra ly hôn, cô sẽ đem trên tay căn cứ chính xác theo lấy ra nữa, như vậy, cổ khánh một cái có thể ngoan ngoãn ly hôn, sau đó, cô mang theo đứa nhỏ rời đi B thị, đến Bắc Kinh đi phát triển, coi cô bằng cấp cùng tư lịch, ở Bắc Kinh tìm việc, không nên khó khăn . .

Chị Elaine là một người có chuyện xưa, nhìn ra được, cô ấy thật tâm muốn giúp cô, cho nên, cô tiếp nhận ý tốt này.

Nhớ tợi trước khi trọng sinh từng chịu không ít khổ cực, có thể cho Cổ Khánh Nhất một lần giáo huấn, tự nhiên cô cũng cảm thấy giải hận, không ai hiểu biết, những năm này cô trải qua những ngày như thế nào.

Ông trời cho cô trọng sinh, cho cô chiếm hết tiên cơ, cô không thể bỏ qua một cách vô ích, có lẽ lần này, thật sự có thể sống tự tại khoái hoạt một chút.

"Kiều Vi Nhã, cô ở đâu? Mẹ tôi điện thoại cho cô nhiều như vậy, vì sao cô không nhận!" .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cáo ngự trạng

Kiều Vi Nhã cảm thấy kỳ quái, máy của cô vẫn bật, nhưng thật sự cô không nghe thấy tiếng chuông điện thoại kêu. .

Còn nữa sự tình phát sinh ngày hôm nay, tuy rằng nói là không thể truyền cho người ngoài biết, nhưng khẳng định sẽ thông báo với nội bộ, quan hệ trác lãng và Cổ Khánh Nhất cũng không sai biệt lắm, không có lý do gì mà hắn không nói cho Cổ Khánh Nhất. .

Kiều Vi Nhã còn chưa nói chuyện, thanh âm âm trầm của Cổ Khánh Nhất lại truyền đến, "Tại sao không nói lời nào, cô ở đâu vậy!"

"Tôi đang ở trên xe, Cổ Khánh Nhất, nói cho anh biết, sáu ngàn kia là của tôi, tôi sẽ không đưa cho mẹ, hơn nữa hiện tại đang là mùa ế hàng, tôi không phải bù lỗ là tốt lắm rồi tiền thuê nhà tháng này tôi còn chưa kiếm đủ đâu, nếu anh muốn lấy sáu ngàn kia, vậy phiền anh cho tôi mượn một vạn tệ !" sau khi Kiều Vi Nhã cúp điện thoại, Cổ Khánh Nhất hiển nhiên không hiểu nổi, tại sao một Kiều Vi Nhã luôn luôn ôn hòa lại đột nhiên trở nên cứng rắn, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Ngô Đức Hân nói, mội ngày mức tiền hàng mà cô ta ghi chép lại cũng phải trên năm ngàn, có thời điểm còn hơn hai vạn, làm sao có thể không có tiền, chẳng nhẽ Kiều Vi Nhã đã biết được cái gì? .

Có lẽ hôm nay sau khi tan tầm, hắn nên về nhà xem thế nào. .

Xe không có đi hướng toà thị chính mà lại dừng xe ở khách sạn Kim Lợi. .

Kiều Vi Nhã cũng không hỏi nhiều, sau khi cửa xe mở cô cũng xuống xe, đi theo người nọ vào khách sạn, vào thang máy, sau đó vào một gian phòng trong khách sạn.

Kiều Vi Nhã đi theo bọn hắn đi vào gian phòng kia, phát hiện không chỉ có riêng Dư thị trưởng, còn có bí thư thị uỷ Chu Quang Chiêu, cục trưởng thương cục Thái Kiến Phi.

Dư thị trưởng ôn hòa cười, "Tiểu kiều, ngồi đi." .

Kiều Vi Nhã gật đầu, sau khi ân cần thăm hỏi mấy người, ngồi vào sô pha đối diện bọn họ. .

Ba người mỗi người chiếm một chỗ, vừa đúng tạo thành thế bao vây với Kiều Vi Nhã. .

Từ trước đến nay Kiều Vi Nhã đối với cục trưởng thương cục cũng không có mấy hảo cảm, hắn vốn là bộ hạ của cha Cổ Khánh Nhất, tuy rằng chưa nói đến quan hệ quá mức mật thiết, nhưng cũng coi như rất tốt, ngày lễ ngày tết, nhất định sẽ đến thăm cha Cổ Khánh Nhất. .

Nguyên nhân là vì người này mà Cổ Khánh Nhất mới có thể bình an thoát khỏi thời kì nguy hiểm. .

"Tiểu kiều, hôm nay chúng tôi tìm cô đến cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn biết thủ trưởng đã nói gì với cô?"

Kiều Vi Nhã bình tĩnh thong dong đáp lại: "Không có chuyện gì, đứa nhỏ kia vẫn lỗi kéo không cho tôi đi, chơi cùng đứa nhỏ một chút, thủ trưởng các ông để người đưa tôi về." .

Ba người nhìn nhau, Kiều Vi Nhã ở trong khách sạn ít nhất hia tiếng đồng hồ, hơn nữa, thủ trưởng còn tự gọi điện thoại đến, bảo bọn họ nhanh chóng giải quyết vấn đề di tích lịch sử Đạm Đài gia lưu lại, sự tình đã qua năm sáu mươi năm, hơn mười hộ gia đình ở trong Đạm Đài gia, di chuyển cũng không phải trong một sớm một chiều, hơn nữa, căn nhà kia trừ bỏ kết cấu cơ bản, bên trong đã rách nát không chịu nổi, bên ngoài hoa viên cũng bị cư dân nói đó tháo dỡ, tự ý xây dựng .

Lúc ấy bọn họ chỉ muốn mượn thanh danh của Đạm Đài gia mà nâng Kiều Vi Nhã lên, chuyện nhà ở cũng chỉ nói cho có, cũng không định thật sự trả lại cho cô, toà thị chính xuất ra khoản tiền lớn như vậy là rất khó khăn . .

Cho nên, bọn họ muốn thám thính chút ý tứ của Kiều Vi Nhã, ai ngờ Kiều Vi Nhã giữ mồm giữ miệng, cô càng nói như vậy ba người lại càng không thể tin được, trên quan trường phức tạp hơn so với người thường có thể tưởng tượng, một khi làm sai thì chỉ có vạn kiếp bất phục. .

Thái kiến phi từng gặp Kiều Vi Nhã, hàng năm thăm lão lãnh đại, đều là cô tiếp đãi. .

Thái kiến phi cười nói: "Tiểu kiều, cô thật sự không biết tôi ?" .

Kiều Vi Nhã cười nói: "Làm sao có thể, ngài cách một khoảng thời gian lại xuất hiện trên tivi, tôi làm sao mà không biết ngài được?"

Thái kiến phi ngẩn ra, mùa hè là thời cao điểm trị an, cho nên trong khoảng thời giannày hắn thường xuyên ló mặt nhưng đó là thị trưởng. Trước mặt bí thư thị uỷ nói hắn thường xuyên xuất hiện, chuyện này tuyệt đối không phải chuyện tốt. .

"Tiểu kiều, hôm nay chúng tôi mời cô đến, chủ yếu là hỏi một chút chuyện Đạm Đài gia hoa viên, không biết ý của cô thế nào?"

Đôi mi thanh tú của Kiều Vi Nhã chớp động, nhẹ cười nói: "Dư thị trưởng, lão thủ trưởng nói là ra mặt chủ động giúp tôi giải quyết , nếu như chính phủ quan tâm đến gia đình ông ngoại tôi như vậy, đương nhiên tôi cũng không có ý kiến , hơn nữa, hôm nay tôi còn muốn mượn cơ hội này, cáo ngự trạng một lần đấy? Năm 94, nhà máy cha tôi theo chế độ cải cách nhà ở mà thu nhà về, chỉ trả lại cho tôi một vạn tám ngàn tệ , đây có phải là khi dễ một bé gái mồ côi không? Theo lý thuyết, nếu như cải cách nhà ở, vậy hắn xem như nhà ở của chúng tôi dù cha mẹ tôi đã qua đời, căn phòng này cũng không

nên thu hồi chứ, khi đó, thật sự tôi kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, chuyện nhà ở của Đạm Đài gia tôi không dám hi vọng xa vời là có thể lấy về, nhưng mà căn phòng kia, thật sự làm cho người ta thất vọng đau khổ, nếu khi đó là chu bí thư, dư thị trưởng cầm quyền, khẳng định sẽ không phát sinh loại chuyện này , ngài nói đúng không? Vừa vặn, thái cục trưởng ở đây, tôi muốn hỏi một chút, quốc gia chúng ta có luật pháp như vậy saoĐơn vị của ba ta, có phải làm trái pháp luật hay không? Quốc gia chúng ta là xã hội pháp trị, phát sinh loại chuyện này, chu bí thư, ngài nói tôi có nên cái ngự trạng hay không?" .

Ba người lại nhìn nhau, một việc chưa giải quyết xong, cô ta lại đề xuất thêm một chuyện nữa, căn nhà lớn Hoa viên Đạm Đài gia, ở mặt ngoài tuy Kiều Vi Nhã nói không cần, nhưng từng từ từng chữ như một cây châm, thủ trưởng tự mình đề xuất nếu như không làm, vạn nhất thủ trưởng nhớ tới, bọn họ chịu không nổi kết quả, còn có chuyện đơn vị của cha Kiều Vi Nhã, đấy là chuyện gì sảy ra? .

Bọn họ biết, cô gái xinh đẹp dịu dàng trước mắt này, cũng không nhu nhược như bọn họ tưởng, đây là một cô gái trong bông có kim điển hình.

Điện thoại của Kiều Vi Nhã lại vang lên , Kiều Vi Nhã nói xin lỗi, xem điện thoại thì ra là tiểu vương . .

Cô đứng lên cười nói: "Chu bí thư, dư thị trưởng, thái cục trưởng, tôi thay mặt tổ tiên của Đạm Đài gia cùng Kiều gia, cám ơn thị chính đã quan tâm chiều cố, thời điểm ta rời Reeves, lão thủ trưởng đã nhắc chuyện sảy ra hôm nay, một chữ cũng không thể lộ ra ngoài, cũng xin ba vị lãnh đạo giám sát tôi, tôi tuyệt đối sẽ không nói chuyện tình ngày hôm nay ra ngoài , hết thảy những gì thị chính làm cho tôi, tôi đã phi thường cảm kính , tuyệt đối sẽ không gây phiền toái thêm cho các lãnh đạo, nếu không có chuyện gì khác, tôi xin phép đi trước, tôi là một thương nhân nho nhỏ, có chuyện gì giúp được quyết cố gắng hết sức."

Kiều Vi Nhã chào một cái, thong dong mở cửa đi ra. .

Thời điểm ba người phản ứng được của đã đóng lại, làm quan phụ mẫu của thành phố này, bọn họ chưa từng thất bại giống như hôm nay.

Thái độ cường ngạnh của Kiều Vi Nhã, để bọn họ ý thức được, bên lão lãnh đạo, nhất định đã cam đoan gì đó với cô ta, cho nên cô ta mới dám dùng thái độ này đối đãi với lãnh đạo thành phố.

Thái kiến phi trầm ngâm một lát, nói: "Chu bí thư, dư thị trưởng, bằng không chúng ta đi tìm chồng cô ta để nói chuyện."

Dư thị trưởng cười lạnh, "Thái cục trưởng, tư liệu của Cổ Khánh Nhất , chúng ta đã xem qua , ngươi vẫn lên quản cấp dưới của ngươi cho tốt, người như vậy, hắn nên trục xuất khỏi đội ngũ công an mới phải!" .

Thái kiến phi thở dài một hơi, đành phải giải thích: "Biểu hiện trước kia của Cổ Khánh Nhất đúng là không tốt cho lắm, nhưng mà đoạn thời gian này, sở bọn ho liên tục phá được hai vụ án cướp bóc lớn, đều có công lao của hắn, trên phương diện công việc, hắn cũng có năng lực ." .

Chu bí thư có chút đăm chiêu nhìn thái kiến phi, trầm giọng nói: "Thái cục trưởng, tìm cơ hội để người khác nhắc nhở Cổ Khánh Nhất một chút, sau này đừng gây ra chuyện gì, tối thiểu, trong vòng nửa năm, không thể để Cổ Khánh Nhất gây ra bất kì chuyện gì, Tam công tử nhà lão thủ trưởng nhậm chức ở chính phủ trên tỉnh , nếu hắn nghe được chuyện gì, nhất định sẽ ra mặt can thiệp, tiết lộ cho ngươi một bí mật nhà lão thủ trưởng, sủng ái nhất chính là đại tiểu thư."

Chu bí thư và dư thị trưởng hai người gật đầu, trên cơ bản, sự tình Đạm Đài gia, chắc chắn quyết định như vậy rồi, hiện tại, còn nhiều thêm một căn phòng của đơn bị cha Kiều Vi Nhã, vị kiều tiểu thư này, thật đúng là có phong phạm của đạm đài gia . .

Vốn Thái Kiến Phi muốn hôm nay đi thăm nhà lão thủ trưởng, tiết lộ một chút. Chuyện của Cổ Khánh Nhất, hắn sớm nghe được, chỉ hận tiểu tử này quá kiêu ngạo, không biết thu liễm một chút, hiện tại sảy ra chuyện như vậy, muốn ra mặt thay hắn trừ phi không cần mũ ô sa trên đầu nữa, cũng may bây giờ bọn họ còn là vợ chồng, nếu không, ngày mai Cổ Khánh NHất phải bỏ cảnh phục mà về nhà, Chu bí thư đã trá hình cho hắn chút mặt mũi.

Sau khi Kiều Vi Nhã ra khỏi khách sạn, đã có xe chờ cô, cô cự tuyệt lên xe, ở cửa khách sạn vẫy một chiếc xe, đi thẳng đến nhà Mã Vân Vân.

Mã vân vân đang nói chuyện phiếm với bảo mẫu, đợi Kiều Vi Nhã đến. .

"Chị Vi, sao trễ như vậy mới đến." .

"Có chút việc làm trì hoãn , vân vân, em nói với em gái Mạnh Kì một tiếng, ngày mai chỉ sợ chị không thể đi Bắc Kinh , chuyện tình bên này có chút biến hoá."

Mã vân vân cười nói: "Vừa mới vào cửa, em đã nhìn thấy sắc mặt vui mừng của chị, như thế nào? Trên trời rơi cái bánh nượng đập đúng đầu chị à ?"

Bảo mẫu vừa vặn bưng đồ uống đến, Kiều Vi Nhã bưng lên uống một ngụm, cười nói: "Vân vân, chiếc bánh này rất lớn, đập vào đầu chị khiến chị muốn hôn mê luôn."

Bảo mẫu biết điều liền tránh đi, Kiều Vi Nhã thấp giọng cười nói: "Hiện tại chị chỉ có thể giữ bí mật, đợi sau khi sự tình làm xong, tự nhiên chị sẽ nói chuyện này với em, vân vân, tấm chi phiếu này em cầm giúp chị, chờ thời điểm cần dùng đến chị sẽ đến tìm em, chuyện mua phòng ở chỉ sợ không làm được ."

Mã vân vân bĩu môi một cái, "Còn thần thần bí bí với em, tấm chi phiếu này chị không sợ em quỵt nợ hay sao."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Không sợ, nếu em thực sự làm như vậy, chị mỗi ngày đều ở nhà em, ăn đến khi nhà hai người nghèo đi mới thôi!"

Mã vân vân đứng dậy cất tấm chi phiếu, lúc này mới đi xuống lầu. .

Kiều Vi Nhã đang nghe điện thoại, hình như là điện thoại của chồng cô, nhưng mà giọng điệu của Kiều Vi Nhã so với trước kia cường ngạnh hơn rất nhiều.

Mã vân vân âm thầm gật đầu, đã sơm nên làm như vậy, cô gái này vi con, song thật uỷ khuất, tên tiện nam như vậy căn bản không xứng với cô ấy.

Đợi cho Kiều Vi Nhã cúp điện thoại, cô mới đi xuống lầu, ngồi đối diện với Kiều Vi Nhã, nói: "Hôm nay ở lại nhà em ăn cơm đi, hôm nay vừa vặn ăn cơm tây."

Nhà Mã vân vân, một ngày ăn cơm Tây, một ngày ăn cơm trung, hai vợ chồng nhường nhau một bước, rất thú vị, Kiều Vi Nhã và Đồng Đồng đều thích ăn cơm Tây, mã vân vân thích Đồng Đồng, mỗi khi đến ngày thứ bảy, sẽ gọi điện thoại bảo cô đến nhà cô ấy ăn cơm Tây. .

"Không được, Cổ Khánh Nhất gọi điện thoại cho chị vô số lần, bảo chị đi về nhà, ta ở nhà chịu đựng một chút thích hợp hơn, dù sao con không ở nhà, chị muốn nói chuyện cùng Cổ Khánh Nhất, có một số việc thời gian tới sẽ đến rất nhanh ." .

Mã vân vân gật đầu, không hề giữ cô lại nữa, đưa cô ra cửa đi thẳng đến cửa của tiểu khu, xem cô đi lên xe lúc này mới xoay đầu đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cùng so chiêu

Kiều Vi Nhã đẩy cửa ra, Cổ Khánh vừa nghe tiếng mở cửa phòng liền từ sô pha đứng lên. .

Thời điểm Kiều Vi Nhã cúi người đổi giày, một chân của Cổ Khánh Nhất đá đến, nơi này có hơi chật, Kiều Vi Nhã vừa tránh thoát, chân thứ hai của Cổ Khánh Nhất đã đạp đến.

Cổ Khánh Nhất từng chịu qua huấn luyện của đặc công, sau khi thấy hai lần đều thất bại, thì thu chân về. .

Kiều Vi Nhã đã phản ứng lại, tuy rằng chỗ này hơi chật, Cổ Khánh Nhất khẳng định không phải đối thủ của cô, nếu võ công của Kiều gia thực sự thua dưới thân thủ của hắn, cô tin tưởng ông nôi nhất định sẽ từ dưới đất chui lên đánh cô một trận. .

Từ trước đến giờ Cổ Khánh chưa từng lĩnh giáo Võ công cân thật của Kiều Vi Nhã, hắn chỉ biết rằng, một năm bốn mùa Kiều Vi Nhã đều dậy sớm đi luyện võ, nhưng hắn không có hứng thú xem, lại càng không muốn học , hơn nữa, Kiều Vi Nhã chưa từng có ý truyền thụ võ công cho hắn. .

Đặc điểm gió xoáy chân của Kiều già là vừa nhu vừa hữu ích, thân pháp linh hoạt nhanh chóng, chân pháp mạnh mẽ hữu lực, hơn nữa ra chiêu tàn nhẫn, cho nên, ông nội Kiều Vi Nhã từng nhắc nhở cô nhiều lần, không được dễ dàng biểu lộ công phu. .

Thế nhưng hôm nay lại liên tiếp ra chiêu hai lần, Kiều Vi Nhã thật không ngờ tới. .

Cho đến khi đá Cổ Khánh Nhất ngã xuống đất, Kiều Vi Nhã mới thản nhiên nói: "Biết rõ đánh không lại tôi cũng không cần động thủ."

Mặt Cổ Khánh Nhất đỏ lên, thẹn quá hoá giận, đưa tay sờ vừa vặn đụng đến một chiếc giày da, thuận tay ném về phía Kiều Vi Nhã.

Sauk hi Kiều Vi Nhã tránh thoát, lạnh lùng nói: "Cổ Khánh Nhất, anh trở lại là muốn đánh nhau với tôi à? Nếu như anh còn cảm thấy chưa đánh đủ, tôi sẽ theo đến cùng!"

Cổ Khánh Nhất có chút chật vật từ dưới đất bò dậy, chỉ vào mũi Kiều Vi Nhã mà mắng: "Con mẹ cô. . . . . ."

"Cổ Khánh Nhất, để tôi nhắc nhở anh một câu , mẹ tôi đã qua đời , mẹ anh cũng chính là mẹ ta, tha hồ mà mắng tôi cũng không cãi lại."

"Cô. . . . . ." Cổ Khánh Nhất nhất thời nghẹn uất, hắn chưa bao giờ biết vợ mình cũng có thể nhanh mồm nhanh miệng như thế.

"Anh ăn cơm chưa? Trong nhà chỉ có hai người chúng ta, nếu anh không muốn ăn, tôi liền nấu một bát mì sợi."

"Tôi không ăn mì sơi, tôi muốn ăn thịt kho!" Một trong những món ăn sở trường của Kiều Vi Nhã chính là thịt kho, Kiều Vi Nhã học được lúc bọn hắn đi du lịch Hồ Nam, trải qua vài lần thí nghiệm thịt kho làm được so với món thịt kho trong các nhà hàng ở Hồ Nam tuyệt đối giống nhau.

"Tôi không thời gian, cũng không có hơi sức, Cổ Khánh Nhất hôm nay anh về sớm, vậy anh nấu cơm đi."

Từ trước đến giờ Cổ Khánh Nhất không vào phòng bếp, mẹ hắn chỉ có một đứa con trai, ngày thường hận không thể tung hắn lên trời, từ trước đến giờ

Cổ Khánh Nhất đều cơm đến tận mồm, áo đến tận tay.

Nhưng mà từ khi ở cùng một chỗ với Tiêu San, Cổ Khánh thay đổi rất lớn, hắn học được làm rất nhiều công việc nhà, trước kia trên quần áo của hắn, không dính mùi dầu mỡ nhưng hiện giờ Kiều Vi Nhã biết hắn đã biết nấu ăn. .

Kiều Vi Nhã khoác túi lên đi về phía phòng ngủ, Cổ Khánh Nhất cũng bước đến định giật túi trong tay cô, Kiều Vi Nhã nghe được tiếng gió tránh sang một bên, thản nhiên nói: "Anh muốn cướp tiền à?" .

Cổ Khánh Nhất căm hận nói: "Mẹ đang ở bệnh viện , cô còn giữ sáu ngàn kia làm gì, cô đưa tiền cho bà không phải xong rồi à! Chẳng lẽ cô thực sự để ý sáu ngàn tệ kia!"

Kiều Vi Nhã cười nói: "Cổ Khánh Nhất, anh có biết hàng tháng tiền thuê nhà, điện nước, phí điện thoại, tiền thuê xe, tiền thuê nhân công của tôi là bao nhiêu không? Anh có biết bản thân anh một tháng tiêu hết bao nhiêu tiền dầu, bao nhiêu tiền thuốc, tiền hàng tháng anh mua quần áo, tiền mua giày dép, hàng tháng hơn ngàn tệ chi phí sinh hoạt đưa cho bà nội Đồng Đồng, đều lấy từ chỗ tôi không? Đừng có quên, từ lúc chúng ta kết hôn đến bây giờ, tiền anh kiếm được đều đưa tất cho mẹ anh! Hiện tại tôi đang mùa ế hàng, quay vòng khó khăn, không cần nói sáu ngàn mà sáu trăm, đều rất quan trọng với tôi, còn nữa cô cháu họ kia của anh, tôi cũng không dám dùng, anh mau tìm công tác cho cô ta, tôi mướn người làm việc, không phải nuôi bà cô già , có phải anh bảo cô ta ghi chép tiền hàng mỗi ngày, sao anh phải bảo cô ta, trực tiếp tìm tôi không được à, không phải so với cô ta tôi còn rõ ràng hơn nhiều sao? Cổ Khánh Nhất, tôi thật lòng mong sống cùng với anh, nếu anh không muốn tiếp tục sống cùng với tôi, nói sớm một chút, chúng ta mỗi người một ngả!" .

Cổ Khánh Nhất giật mình một chút, Kiều Vi Nhã chưa từng nói như vậy bao giờ, dù dẫn người đàn bà khác đến trước mặt cô, cô cũng nhẫn nhịn xuống, kì thật, đúng là hắn thật sự xin lỗi con gái của mình. .

Nhưng mà Tiêu San nói hiện giờ cô ta đã mang thai hai tháng , chuyện tình với cô ở bên này, nhất định phải nắm vững, chuyện này quan hệ đến tương lai sau này của bọn họ, bởi vì tuy nói rằng khách sạn kia là của Tiêu San nhưng vẫn đứng tên con gái cô ta, nếu Tiêu San kết hôn hàng tháng khách sạn chỉ cấp cho cô ta một vạn tệ tiền sinh hoạt phí, một vạn tệ đối với Tiêu San mà nói giống như gia đình bình thường tiêu mười đồng, một tháng mười đồng chắc chắn không đủ để sống .

Nghĩ đến chuyện của bản thân mình còn chưa làm xong đã lộ ra sơ hở, Cổ Khánh Nhất hối hận vạn phần, tâm tư hắn xoay chuyển vòng quanh, cố gắng để bản thân mình bình tĩnh trở lại, thở dài một hơi, nói: "Tiểu nhã, vừa rồi anh bị tức đến hồ đồ , mẹ gọi điện mắng anh một trận, em cũng biết từ trước giờ anh chưa từng bị mắng qua, sáu ngàn kia em không muốn đưa thì coi như xong, anh sẽ nghĩ biện pháp khác." .

Kiều Vi Nhã gật đầu, trong lòng thì đã sớm không tin hoa ngôn xảo ngữ của hắn, "Cổ Khánh Nhất, hôm nay tôi rất mệt, muốn nghỉ ngơi một chút anh đi nấu cơm đi."

Cổ Khánh Nhất đưa tay ra, "Em đưa anh một trăm, anh đi ra ngoài mua chút đồ về." .

"Trên người anh ngay cả một trăm cũng không có sao, ngày mai tôi còn phải lấy hàng, chỉ riêng phí vận chuyển đã năm ngàn tệ rồi, nếu anh không có tiền, mua hai gói mì ăn liền về đi."

Cổ Khánh cười nói: "Không phải từ trước đến giờ em không thích ăn mấy thứ đó sao? Anh đi mua cơm rang hải sản về cho."

Kiều Vi Nhã xua tay, lười nói với hắn, sau khi vào phòng ngủ thì không còn có thanh âm. .

Sau khi Cổ Khánh Nhất ra khỏi cửa, Kiều Vi Nhã giấu xong tiền hàng hôm nay, lúc này mới đi vào toilet rửa mặt sau đó ra ngoài ngồi trên sô pha mở tivi.

Chuyển qua vài kênh truyền hình thành phố B, thật không có gì hay đều là quảng cáo một ít thuốc giả, Kiều Vi Nhã xem mà thấy phiền lòng, cầm điều khiển tắt tivi.

Mở ra tủ lạnh cầm một nước vừa mở ra thì Cổ Khánh Nhất đã trở về. .

"Tiểu nhã, lãnh đạo đơn vị gọi anh về có nhiệm vụ, anh đi trước." .

Kiều Vi Nhã đã sớm biết hắn không lưu lại được lâu, cũng không muốn giữ hắn tại trong nhà, gật đầu, mở hộp cơm hải sản ra , vừa vặn nói: "Cổ Khánh Nhất chuyện cháu họ của anh là như thế nào, ngày mai trở về anh phải giải thích cho rõ, tôi nói cho anh biết, trong vòng một tuần làm cho cô ta nhanh chóng rời đi." .

"Tiểu nhã, em nể mặt anh, để cô ta làm xong một tháng, như thế mẹ sẽ không ỹ ." .

Kiều Vi Nhã cũng không ngẩng lên chỉ nhẹ nhàng gật đầu, "Có khả năng trong thời gian này tôi cần đi Chiết Giang một chuyến, còn một tháng sẽ là mùa đắt khách, tôi muốn đi nhập chút hàng hoá mới."

"Được, em cứ đi đi, anh bảo Khánh Song giúp đỡ trong con." .

"Không cần, tôi đã nói cùng Tiểu Vương cho bé ở cùng, em gái Tiểu Vương đến đây ở bên Tiểu Vương cũng được, lần trước Đồng Đồng ở bên kia hai ngày, để cháu trai bên ngoại nhà anh đánh hai ngày, tôi không chịu được, đừng quên Đồng Đồng họ Cổ!" .

Cổ Khánh Nhất không nhịn được mà gật đầu đồng ý , hắn ước gì Kiều Vi Nhã đi thật nhanh, cô đi lần này ít nhất cũng 20 ngày, thời gian 20 ngày, mọi chuyện đều đã làm xong . .

Cổ Khánh vừa đi, Kiều Vi Nhã liền ngẩng đầu lên, lạnh lùng cười, chuyện gì nên đến cuối cùng sẽ đến. .

Thu thập một chút Kiều Vi Nhã ra khỏi cửa. .

Lúc này, trời đã tối rồi, đèn đường trong ngõ nhỏ cũng không sáng. .

Cô cầm chìa khoá xe đi dưới anh đèn, tự nhiên không nhìn thấy có người đứng ở trụ đèn phía trước nhìn cô.

Xe của cô dừng ở bãi đất trống đầu hẻm. .

Lúc mở cửa xe , đột nhiên phía sau xuất hiện một cái bóng. .

Kiều Vi Nhã cảnh giác xoay người, cách xa cô không đến một thước, một bóng người cao lớn đang đứng. .

"Bảo Mặc, anh. . . . . ."

"Vi vi, anh muốn nói chuyện với em." .

"Bảo Mặc, giữa chúng ta không còn chuyện gì để nói ." .

Bảo Mặc không nói lời nào mở cửa xe ngồi xuống ghế, "Chúng ta ra bờ biển Bách Trượng Nhai." .

Bách Trượng Nhai là nơi bọn họ từng ước hẹn, phía trên Bách Trượng Nhai là một khoảng trống lớn, bởi vì địa thế hiểm trở có rất ít người đến nơi đó, nhưng xe buss có một trạm dừng ở nơi đó, bảy giờ tối là chuyến cuối cùng. .

Lúc hẹn ước hai người rất hạnh phúc quên cả thời gian bở lỡ chuyến xe cuối cùng, đành phải đi bộ về trường học, về đến trường học đã là bốn giờ sáng.

Lúc đi qua nội thành, Kiều Vi Nhã muốn gọi xe, Bảo Mặc lại không cho, chỉ muốn dắt tay cô đi , Kiều Vi Nhã kêu mệt, hắn liền cõng Kiều Vi Nhã, dọc theo đường đi, hai người đi một chút lại nghỉ, Bảo Mặc cõng Kiều Vi Nhã ít nhất đi rồi hai ba km, sau đó hai người cùng nhau ngã xuống mặt cỏ ven đường.

Từ lần đó về sau, Bảo Mặc luôn dẫn cô đi Bách Trượng Nhai. .

Ban đêm đên Bách Trượng Nhai, cô tuyệt đối sẽ không đi . .

"Nếu em không đi, hai chúng ta vào trong nhà em cũng được." .

Bảo Mặc rất cố chấp, Kiều Vi Nhã là người rõ ràng nhất, nhưng mà cô thật sự không muốn xuất hiện cùng Bảo Mặc, sau khi ly hôn, dù sớm hay muộn cô nhất định rời đi thành phố này.

"Tiểu vi, là cháu à?" .

"Chú Lâm, thím Lâm, làm sao thế?" .

"Chú cháu cảm thấy khó chịu, gọi xe không được thím chuẩn bị về nhà lấy xe ba bánh chở chú đi." .

Nơi này là nội thành cũ, gọi xe cũng không dễ. .

Kiều Vi Nhã chạy nhanh đến nói khẽ với Bảo Mặc: "Mau xuống dưới, em lái xe đưa bọn họ đi." .

"Để anh." Nói xong, Bảo Mặc đã chui từ trong xe ra, kín đáo đưa túi trong tay cho Kiều Vi Nhã rồi mới đi đến trước mặt chú lâm, trầm giọng nói: "thím Lâm, cháu là bạn học của Vi Vi, ngồi xe cháu đi, cháu cõng chú Lâm, thím cầm những thứ kia đi theo cháu."

Kiều Vi Nhã cũng đành đóng cửa xe lại, theo phía sau. .

Bảo Mặc đã cõng chú Lâm đi, may mắn buổi tối người không nhiều, cũng không có nhiều xe. .

Bảo Mặc bảo Kiều Vi Nhã đi mở cửa xe, bảo cô chìa khoá xe ngay ở trong túi của hắn. .

Kiều Vi Nhã đã thấy xe của hắn, chạy nhanh hai bước, mở cửa xe ra, chỗ ngồi phía sau của Land Rover rất rộng rãi, Kiều Vi Nhã và thím Lâm đỡ chú Lâm ngồi ở phía sau, thím lâm nói: "Đi bệnh viện số ba đi, đó là địa điểm bảo hiểm chi trả của nhà ta." .

"Thím Lâm, bệnh viện số ba quá xa , cứ đi bệnh viện số một đi, đừng lo lắng, bên kia cháu có người quen." hai ngày này, buổi tối Bảo Mặc đều ở xung quanh đây, mỗi buổi tối của hắn đều trôi qua trong chiếc xe này , chỉ vì muốn vừa mở mắt ra có thể nhìn thấy Kiều Vi Nhã, chỉ là Kiều Vi Nhã không nhìn thấy mà thôi.

Bảo Mặc không cho bọn họ cự tuyệt, khởi động xe. .

“Bảo Mặc, anh đang đi đường cấm!” .

“Im mồm, cũng không phải xe của em!” .

Lâm thẩm hạ giọng hỏi cô, “Mẹ Đồng Đồng, đi đường cấm phạt nhiều tiền không?” .

Kiều Vi Nhã hậu tri hậu giác nói: “Thím Lâm đừng lo lắng, cũng không ai dám phạt tiền của hắn.” .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chuyện trước kia

Thím Lâm đột nhiên nhớ tới, mẹ chồng Kiều Vi Nhã ở bệnh viện số 1, bà mơ hồ có chút bất an, thấp giọng hỏi Kiều Vi Nhã: “Mẹ Đồng Đồng, mẹ chồng cháu ở bệnh viện số 1, nếu để cho bọn họ nhìn thấy thì làm sao bây giờ?” .

Kiều Vi Nhã lắc đầu, “Thím Lâm, lúc này là lúc này mà thím còn bận tâm những việc như vậy, không có việc gì cả, cháu sẽ giải thích với bọn họ, thím có mang đủ tiền không? Dứt khoát để chú Lâm nằm viện làm kiểm tra tổng thể đi.” .

Cô không thể nói thẳng ra, có thể hiện tại chú Lâm vẫn chỉ là suy thoái chức năng dạ dày , vẫn chưa tới mức độ ung thử, vẫn có khả năng chữa khỏi.

“Mỗi lần chú Lâm phát bệnh như vậy không thể cứ uống thuốc, truyền dịch liền xong việc, cháu cảm thấy vẫn nên lên Tỉnh khám, làm một cuộc kiểm tra tổng thể, có lẽ sẽ tốt hơn.” .

Thím Lâm cười khổ, “Mẹ Đồng Đồng, cháu xe đó, thím không có công tác, phải duqja vào tiền lương hưu của chú Lâm cháu để sống, chỉ cần ông ấy đi khám bệnh một lần, chúng ta phải ăn mì sợi nửa tháng, nếu lần này đi bệnh viện tỉnh một lần, chúng ta không chịu nổi, chắc ông ấy cũng chỉ bệnh cũ tát phát, không có gì đáng lo ngại.”

Trong lòng Kiều Vi Nhã sốt ruột, hai vợ chồng chú Lâm sống rất tiết kiệm, cô cũng luôn lấy cớ mua nhiều đồ ăn, mua nhiều hoa quả đưa sang nhà họ một chút, nhưng thời gian quá dài, chú Lâm và thím Lâm sẽ không vui , luôn biến đổi pháp giúp Đồng Đồng mua quần áo, mua vài món đồ chơi, cho nên cô không dám tiếp tục mua nạy nọ cho bọn họ.

Cô biết người bình thường sống nhờ tiền lương khi sinh bệnh có bao nhiêu đáng sợ,chỉ là sau khi cô trọng sinh, không chỉ hi vọng mình sống tốt lên, mà còn hi vọng những người lương thiện bên cạnh cô cuộc sống cũng dễ chịu lên chút ít. .

Xe dừng lại ở cửa chính, Bảo Mặc nói: “Vi vi, em đi đỗ xe, anh cõng chú Lâm vào phòng cấp cứu.”

Kiều Vi Nhã chần chờ một chút cuối cùng vẫn nghe theo sắp đặt của hắn, sau khi giúp đỡ chú Lâm xuống xe tuỳ Bảo Mặc cõng vào. Sauk hi dừng xe xong vừa đinh khoá cửa xe, phát hiện túi Bảo Mặc vẫn để trên xe, xoay người cầm lấy túi, khóa xe kỹ càng, đi thẳng đến phòng cấp cứu. .

Kiều Vi Nhã đi đến phòng cấm cứu tìm bọn họ, chỉ nhìn thấy Bảo Mặc đứng ở cửa, cô lấy túi đưa cho Bảo Mặc, hỏi: “Thím Lâm đâu?”

“Đừng lo lắng, bọn họ ở bên trong. Khăn tay của em đâu, anh mượn lau mồ hôi chút.” .

Kiều Vi Nhã vừa nhìn, trên trán Bảo Mặc lấm tấm mồ hôi, nhưng muốn cô đưa khăn tay cho hắn dùng thì cô lại có chút do dự.

Mặt Bảo Mặc bình tĩnh không nói chuyện, Kiều Vi Nhã mở túi của mình ra, cầm lấy khăn tay đưa cho hắn, “Bảo Mặc, cám ơn anh , anh vẫn nên về trước đi có em ở đây đủ rồi.”

“EM nói gì vậy, Vi Vi, trong mắt em anh là độc xà mãnh thú hay sao? Anh chỉ muốn nói chuyện với em.”

“Bảo Mặc, chúng ta bây giờ không còn có khả năng, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, khoảng cách chúng ta quá xa , em không muốn uỷ khuất bản thân đuổi theo bước chân người khác nữa, kỳ thật, từ một khắc kia anh lựa chọn xuất ngoại, chúng ta lúc đó đã không còn tồn tại khả năng có thể tiếp tục .”

“Nhưng mà khi đó em đã đáp ứng sẽ chờ anh, cho dù cả đời cũng sẽ chờ anh.” .

Kiều Vi Nhã lặng lẽ nở nụ cười, “Bảo Mặc, hiện tại anh cũng không phải mười bảy mười tám tuổi, đừng ngây thơ nữa được không? Nếu thật sự trong lòng anh có em, năm đó sao có thể lựa chọn ra nước ngoài, nếu đã lựa chọn ra nước ngoài, mọi chuyện sẽ phát sinh thay đổi, người không có khả năng hai lần đều bước vào dòng chảy của một con sông. . . . . Bảo Mặc, kỳ thật anh đã sớm đã quên em, hiện tại tìm em, chính là không cam lòng chuyện tình năm đó mà thôi, Bảo Mặc, em không nợ anh, chưa bao giờ em tồn tại chút áy náy gì với anh cả, chuyện lúc đó, cho dù không xuất hiện Cổ Khánh

Nhất, chúng ta cũng không có khả năng ở cùng một chỗ.”

“Nguyên nhân năm đó anh xuất ngoại em còn không biết hay sao?” .

“Anh muốn nói là vì em sao? Bảo Mặc, sau khi anh xuất ngoại đã từng viết cho em một phong thư, gọi cho em một cuộc điện thoại. . . . . .”

“Ngừng! Vi vi, mỗi tuần anh đều viết cho em một phong thư, chẳng nhẽ em chưa từng nhận được, anh còn mua một chiếc điện thoại di động bảo mẹ đưa cho Trình Thiệu, chẳng lẽ Trình Thiệu cũng không đưa cho em, những bức thư anh viết đều là. . . . . .” Bảo Mặc còn chưa nói xong, sắc mặt liền thay đổi, tình tiết tưởng chỉ phát sinh trên truyền hình thế nhưng sảy ra với chính vản thân mình. .

Mje hắn là một cấp trên làm việc khôn khéo có khả năng lại ngay thẳng, luôn là một quan viên làm việc vĩ đại, ở nhà cũng là một nữ tử truyền thống coi trượng phu là trời, thời điểm hai vợ chồng họ cùng được nghỉ, bà sẽ tự mình xuống bếp, làm cho Bảo Mặc và ba vài món điểm tâm ăn sáng, buổi tối, hai người cùng ngồi chung một cái bàn ở thư phòng, hoặc là đọc sách, hoặc là nghe một chút âm nhạc, tuy rằng không gian có thay đổi như thế nào nhưng mà không khí hoà hợp nư vậy đã thuyết minh hết thảy. .

Hắn vẫn thực hâm mộ hôn nhân của cha mẹ , cho nên, cả đời này hắn nghĩ muốn tìm một người vợ hiền lành đảm đang như mẹ hắn.

Có lẽ, hắn là nghĩ nhiều , có lẽ mọi lỗi đều ở trên người Trình Thiệu. .

Bàn tay Bảo Mặc gắt gao nắm cái chìa khóa, lại mở ra, “Vi vi, anh đi trước, chú Lâm nếu muốn đi bệnh viện trên tỉnh kiểm tra, bảo bọn họ liên hệ với anh, anh đã viết số điện thoại cho thím Lâm, em chăm sóc thím Lâm đi, anh đi trước.” .

“Được, Bảo Mặc, cám ơn anh, xe đỗ ngay tại bãi đỗ xe số 1.” .

Hắn gật gật đầu, khẩn cấp rời khỏi bệnh viện, lái xe thẳng đến nhàTrình Thiệu. .

Hắn không tin mẹ sẽ làm ra những chuyện như vậy, năm đó phòng ở của Kiều Vi Nhã bị đơn vị ba cô thu hồi lại, hắn còn tìm mẹ hỗ trợ, mẹ gọi rất nhiều cuộc điện thoại, sau đó còn tự mình đi đến đơn vị của ba Kiều Vi Nhã, nhưng mà chuyện này vẫn không giải quyết được, phòng ở của Kiều Vi Nhã bị thu hồi, mẹ hắn còn nói xin lỗi , tuy rằng không giúp được việc này nhưng cũng rất đồng tình với cô, còn cầm theo mười vạn tệ từ trong nhà, cho hắn mượn đưa cho Kiều Vi Nhã mua phòng ở, khi đó mười vạn tệ cũng đủ mua một căn phòng lắn . .

Tuy rằng Kiều Vi Nhã không nhận, nhưng ma hắn vẫn cảm kích mẹ. .

Suy nghĩ Bảo Mặc loạn thành một đoàn, hắn hận không thể lập tức đến nhà Trình Thiệu, lại sợ hãi khi đến nhà Trình Thiệu chuyện mình sợ hãi sẽ biến thành sự thật.

Hắn xác định, bản thân mình cũng không như lời Kiều Vi Nhã nói, không phải vì yêu mà bởi vì không cam lòng. Hắn yêu Kiều Vi Nhã, điểm này sẽ không bao giờ sai, hắn biết rõ những ý tưởng trong đầu mình, sở dĩ nhiều năm như vậy vẫn không trở lại, thứ nhất là xí nghiệp bảo gia vây khốn không rảnh tay chân, luôn không ngừng hối hả, cho đến khi hắn sáng lập sự nghiệp của mình, một nguyên nhân khác, chính là nỗi sợ hãi khi bị Kiều Vi Nhã đã kích.

Hắn thừa nhận, mấy năm nay, hắn cũng từng qua lại với vài nữ nhân, chú, chị họ, anh họ, thậm chí bạn học bạn bè bên cạnh, đều giúp hắn sắp xếp gặp đối tượng kết hôn, nhưng chỉ cần nghĩ đến kết hôn, nghĩ đến hắn mở hộp nhẫn ra, nhưng không đeo lên tay Kiều Vi Nhã làm hắn không thể chấp nhận được.

Đến nay, hắn vẫn còn giữ chiếc nhẫn làm bằng cỏ đuôi chó mà Kiều Vi Nhã đưa cho hắn, không biết Kiều Vi Nhã đã vứt bỏ chiếc nhẫn bằng cỏ đuôi chó kia hay chưa .

Xe dừng lại, Bảo Mặc cũng không nóng lòng lên lầu, hắn cầm một điếu thuốc, đặt dưới mũi ngửi ngửi, nhắm mắt yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới mở cửa xe ra.

Kiều Vi Nhã không thích người hút thuốc, nhiều năm như vậy, hắn vẫn chưa từng học hút thuốc, nhưng hắn đã dưỡng thành thói quen, gặp chuyện cần suy nghĩ hắn đều lấy một điếu thuốc đặt ở dưới mũi ngửi ngửi. .

Trình Thiệu đang điên cuồng chơi điện tử, vợ hắn đến nói với hắn Bảo mặc đến đây, đang đi lên lầu. .

Trình Thiệu nhíu đầu mày, trò《 chống khủng bố tinh anh 》này, hắn vừa mới nắm giữ được chút bí quyết, sống chết trước mắt, Bảo Mặc đến lúc này không phải quấy rối hay sao, làm phần tử khủng bố dễ dàng lắm sao?

Bảo Mặc vào cửa thì vợ Trình Thiệu hiền lành rót ly trà cho hắn, cười nói: “A thiệu hiện tại điên rồi, anh phải đợi chốc lát anh ấy mới khôi phục lại trạng thái bình thường.”

Mặt Bảo Mặc bình tĩnh mà gật đầu, lúc này, hắn thật sự cười không nổi. .

Vợ Trình Thiệu vừa thấy liền biết vị đại thiếu gia này nhất định có chuyện, nếu không sẽ không ban đêm mặt lạnh đến thăm.

“Anh chờ một chút, tôi đi thư phòng gọi anh ấy.” .

Bảo Mặc đứng lên, "Không cần, tự tôi đến thư phòng tìm hắn, quấy rầy cô rồi ." .

Hắn trực tiếp đẩy cửa thư phòng ra, Trình Thiệu cũng không quay đầu lại nói: "Anh em, tớ hiện tại sống chết trước mắt, cho dù là trời sập xuống, cậu cũng phải chờ tớ chút nữa."

Bảo Mặc trầm mặc một lát, đứng ở sau lưng của hắn hỏi: "Trình Thiệu, lúc trước tớ ở Mĩ mua một chiếc điện thoại di động nhờ mẹ đưa qua cho câu, cậu có nhận được không?"

Trình Thiệu không cần nghĩ ngợi nói: "Cái gì mà di động, không thấy, di động bên Mĩ mua về bên mình có thể dùng được sao?"

"Thế thư tớ viết cho cậu đâu? Thư tớ nhờ cậu chuyển cho Kiều Vi Nhã đâu?" .

"Thư cậu viết cho tớ? Cậu không phải chỉ viết một phong thư cho tớ, còn gửi đến đơn vị của mẹ tớ, cậu. . . . . ." Trình Thiệu ngừng tay, phút chốc quay lại đầu, trò chơi khẩn trương nháy mắt đã không còn sức hấp dẫn, "Ý cậu là, cậu viết thư cho Kiều Vi Nhã ?"

Trình Thiệu nhớ tới một chút tin đồn, trước kia hắn không tin, nhưng mà hiện tại. . . . . .

Nhưng mà vật đổi sao rời, bây giờ muốn truy cứu những chuyện trước kia đã không còn ý nghĩa. .

Trình Thiệu chải chuốt sợi tóc lung tung rồi nói: "Bảo Mặc, chuyện này đã trở thành truyện cũ, truy cứu cũng chẳng còn ý nghĩa gì, không phải cậu nói Kiều Vi Nhã đang chuẩn bị ly hôn hay sao? Nếu các cậu hữu duyên, chờ sau khi cô ấy ly hôn,cậu theo đuổi cô ấy một lần nữa không phải được rồi."

"Nhưng tớ muốn biết, Trình Thiệu, hiện tại trong lòng tớ rất hỗn loạn , chũng ta ra quán bar uống vài chén." .

Trình Thiệu lắc đầu cự tuyệt, "Nếu cậu muốn uống rượu, uống ngay tại đây được rồi, vừa hay cậu em vợ tớ hôm trước mới tặng một chai XO, chúng ta ở nhà uống, ban đêm vợ con đều ở nhà, tớ cũng không thể giống kẻ độc thân như cậu đi ra ngoài làm loạn." .

Trình Thiệu mở cửa, "Bà xã, đem bình XO kia lấy đến đây, lấy thêm hai cái chén, đừng lấy chén anh mới mua, đại thiếu gia này uống rượu cái chén kia của anh không đảm bảo được an toàn ." .

Bảo Mặc kéo khoé miệng không cười nổi. .

Vợ Trình Thiệu cầm rượu cùng chén đi vào, ôn nhu nói: "Uống ít một chút." .

"Đừng động, em thu thập phòng khách một chút, mở điều hoà lên, đêm nay cho hắn nghỉ ngơi tại nhà chúng ta."

Nhìn cánh cửa đóng lại, Bảo Mặc nhận lấy cái chén, uống một ngụm rượu, hỏi Trình Thiệu: "Trình Thiệu, cậu nói chuyện này có thể liên quan cùng mẹ tớ hay không? Hôm nay tớ đi tìm Vi Vi, cô ấy nói tớ chưa từng viết cho cô ấy một bức thư nào, nhưng mà mỗi tuần tớ đều viết cho cô ấy một phong ."

"Bảo Mặc, cậu cảm thấy mình và Kiều Vi Nhã thích hợp sao? Bảo Mặc, tớ cảm thấy cậu vẫn nên suy nghĩ kĩ một chút, dù sao khoảng cách giữa các cậu cũng tạo ra rất lâu rồi, hết thảy đều thay đổi, còn nữa nếu như cô ấy cũng không muốn ly hôn thì sao? Chẳng lẽ cậu thật sự định chờ cô ấy cả đời." Dừng một chút, Trình Thiệu lại nói: "Bảo Mặc, nếu thực sự mỗi tuần cậu đều viết một phong thư cho cô ấy, thế cậu đã từng nghĩ tại sao ngay một phong thư cô ấy cũng chưa từng hồi âm cho cậu?"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 22: Ai đã từng hướng về phía ai

Bảo Mặc hai tay ôm đầu, thống khổ cúi mặt, "Trình Thiệu, cậu cũng biết, lúc trước vi vi không có địa chỉ cố định, cho nên thư tớ đều gửi qua đơn vị mẹ tớ, tớ đã nói chuyện cùng bà ấy, bà nhất định sẽ chuyển thư cho cậu và vi vi. . . . . ."

"Trường học không phải địa chỉ cố định!" Trình Thiệu uống lên một ly rượu, khinh bỉ mắng Bảo Mặc một câu, "Ngây thơ!"

"Vi vi nói không muốn tớ gửi thư đến trường học, nếu bị bạn học biết lại đồn đại không hay, cho nên tớ mới gửi thư đến đơn vị mẹ tớ, tháng thứ hai đến Mĩ, anh họ tớ lái xe đưa tớ đến Florida, chúng tớ sảy ra tai nạn xe cộ ở cao tốc tớ bị thương ở cột sống làm cho tai điếc mắt mù, suýt nữa tứ chi tê liệt, ở bệnh viện hơn mười tháng tớ mới khôi phục sức khoẻ bình thường, ba mẹ tớ bởi vì thân phận đặc thù, không thể tùy ý xuất ngoại đều là người nhà chú tớ chăm sóc cho tớ. . . . . ."

Uống một ngụm rượu, Bảo Mặc nói tiếp: "Từ lúc khôi phục ý thức em họ tớ thỉnh thoảng thay tớ viết thư cho vi vi, tớ nói với cô ấy tớ bị tai nạn xe cộ, thập cửu nhất sinh , liên tiếp 7 8phong thư đều việt vô âm tín, tớ tức giận không liên lạc với cô ấy, nhưng sau đó tớ khỏi hắn được xuất viện, tớ muốn về nước bác ta lại không đồng ý cho về, bà nói cơ thể hiện tại của tớ không chịu được mười mấy tiếng trên máy bay dài dằng dẵng, cho nên tớ vẫn không về nước. Sauk hi khôi phục, bác đón tớ đến New York, gọi vài lần điện thoại cho cậu nhưng đều do mẹ cậu nhận , mẹ cậu nói sẽ bảo với cậu nhưng mãi

tớ vẫn chẳng nhận được điện thoại của cậu, sau đó, cậu gọi điện cho tớ đồng thời nói cho tớ biết tình cảm của vi vi và Cổ Khánh Nhất. . . . . .”

Trình Thiệu cầm lấy ly rượu, uống một hớp thật lớn rồi đặt mạnh xuống sàn nhà, “Cậu con mẹ nó rõ ràng là tên ngu xuẩn, cuộc gọi kia mẹ cậu uỷ thác mẹ tớ, mẹ tớ em tớ gọi, không gọi không cấp phí sinh hoạt!” .

Bảo Mặc vẫn nói, Trình Thiệu vẫn uống, khoảng chừng hơn phân nửa bình rượu đã vào bụng hắn, đầu lưỡi Trình Thiệu đã không vuốt thẳng được nữa, lảo đảo đứng lên, dùng sức chụp vai Bảo Mặc , “Anh em, bài học của cậu nhận được so với tớ mạnh mẽ một chút, những phương diện khác, cả một bộ phận đã lớn còn giả bộ con trai ngoan ngoãn, tớ. . . . . Tớ vốn không nghĩ nói với cậu, loại gia đình giống như chúng ta, không. . . . . Không đúng, hiện tại nhà cậu so với nhà tớ còn cao hơn mấy bậc, căn bản không thể để cho chúng ta cưới người phụ nữ mình thích về làm vợ, cũng không sai. . . . . Không sai, cậu xem như vợ tớ không phải rất tốt hay sao? Đừng tìm phiền toái cho Kiều Vi Nhã, cách xa cô ấy một chút, mấy năm nay, cô ấy sống thật sự không dễ dàng , mỗi lần nhìn thấy cô, tớ cũng không dám quan tâm nhiều, nhất định cô ấy cho rằng tớ coi thường cô ấy, kỳ thật. . . . . Kỳ thật con mẹ nó. . . . . .” .

Trình Thiệu cười khổ đánh miệng mình một cái, “Kỳ thật tớ là áy náy. . . . . Áy náy. . . . . .” .

Trình Thiệu không để ý tới Bảo Mặc, nghiêng ngả lảo đảo đi tới cửa rồi mở cửa ra, la lớn: ” bà xã. . . . . bà xã, anh uống say rồi, tới đỡ anh. . . . . .

Vợ Trình Thiệu chạy nhanh tới, thanh âm ôn nhu hòn mát: “Nhìn anh xem, bảo uống một chút mà thành vậy. . . . . .”

Trình Thiệu ôm vợ mình, ngây ngô cười rồi dùng sức hôn một cái, “Bà xã, vẫn là em tốt nhất, em yên tâm, về sau anh sẽ không làm chuyện gì có lỗi với em, chờ tháng mười một, anh dẫn em đi Thailand xem gay, cho em. . . . . .” .

Nói còn không có nói xong, Trình Thiệu đã chuẩn bị trượt xuống dưới đất, Bảo Mặc từ nãy vẫn trầm mặc đứng dậy đi tới cửa, trầm giọng nói;”Tôi đến dịu hắn cho.”

Hai người giúp Trình Thiệu đi vào phòng ngủ, Vợ Trình Thiệu vẫn bận rộn , cởi giày, đắp chăn, lau mặt cho hắn.

Bảo Mặc nhắm mắt, có chút đăm chiêu nhìn Vợ Trình Thiệu. .

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của Bảo Mặc, cô có chút ngượng ngùng cười nói: “Trình Thiệu rất ít uống rượu , anh ấy không thích uống rượu.”

“Biết rõ hắn từng phản bội cô, tại sao cô còn có thể tha thứ cho hắn, cô thật sự không để ý đến hắn sao?” .

Vợ Trình Thiệu nhẹ nhàng đi ra ngoài, đóng cửa lại, hai người đi vào phòng khách. .

Cô pha một ly trà đưa cho Bảo Mặc, thật lâu sau mới nói: “Tôi để ý, đối mặt với sự phản bội, nếu có người nói không để ý, như vậy chỉ có thể chứng minh hai người lúc đó, không tồn tại cảm tình, ngoài một người vợ còn là người mẹ, cho nên tôi nói với bản thân, thử một lần, nếu hắn yêu con mình, nguyện ý quay đầu, tôi sẽ cho hắn cơ hội, nếu hắn nghĩ bỏ qua con cái, chạy theo cái gọi là tình yêu, như vậy, tôi sẽ không chút do dự mà buông tay, một mình tôi cũng có năng lực nuôi con thật tốt, chính là tôi vĩnh viễn không thể cho nó một gia đình bình thườáamấm áp. Vì thế, cả đời tôi sẽ mang tiếc nuối. Bảo Mặc chuyện xưa của anh, so với Trình Thiệu tôi còn biết nhiều hơn, tôi đã sớm muốn tâm sự cùng với anh, có lẽ Kiều Vi Nhã đã quên tôi là ai, thậm chí không nhớ rõ có người như tôi tồn tại, tôi lại nhớ rõ cô ấy, tiểu học, trung học, cô ấy đều là người mà tôi luôn ngước nhìn, khi đó, mọi người trong nhà đều nói, ngươi xem Kiều Vi Nhã người ta. . . . . Nếu không phải bị một kẻ đi cửa sau đạp xuống, gia đình lại liên tục gặp biến cố, tôi nghĩ thanh Hoa Bắc đại cô ấy cũng có thể tuỳ ý lựa chọn. Chỉ tiếc, mệnh của cô ấy không tốt. Ta và cô ấy học một trường còn chung một tầng, tôi học thấp hơn cô một năm, có một lần, cô ấy cùng bạn nói chuyện phiếmtôi nghe được cô ấy nói trên thế giới này, cái gì đều có thể thay đổi, chỉ duy nhất quan hệ huyết thống là không thể thay đổi ,nỗi buồn của cha mẹ không có khả năng thay đổi, chỉ có cách thừa nhận, nhưng mà, cô ấy sẽ đem tất cả tinh lực đặt lên việc học tập, đợi sau khi lớn lên có thể giúp bọn họ sống tốt một chút. Khi đó, tôi học năm tư, cái hiểu cái không, nhưng lại vĩnh viễn nhớ những lời này của cô ấy, cũng là vì câu nói này, tôi mới có thể lựa chọn tha thứ Trình Thiệu một lần, bởi vì tôi không muốn biến con tôi thành một Kiều Vi Nhã thứ hai.”

Bảo Mặc vẫn ngơ ngác nhìn cô, nghe cô nói một Kiều Vi Nhã chính mình không biết. .

“. . . . . Anh còn nghe không? . . . . . .” .

“Nghe!”

“Bảo Mặc, hiện tại Kiều Vi Nhã vẫn chưa ly hôn, anh luôn đi tìm cô ấy sẽ mang đến phức tạp hơn cho cô, hơn nữa, anh làm như vậy cuối cùng làm Kiều Vi Nhã cách xa anh hơn mà thôi. Nếu ngươi thật sự yêu cô ấy, cũng nguyện ý chờ cô ấy, vậy trước tiên đem những thứ lôi thôi quanh mình thu xếp lại, nếu không hai người sẽ không có khả năng ở cùng một chỗ.”

“Lời cô nói là sao!”

“Đúng, bởi vì, tôi cảm thấy có vài người quá ti bỉ cũng thật đáng buồn, tuy rằng ba mẹ tôi cũng là cán bộ, nhưng mà bọn họ sẽ không làm ra chuyện thiếu đạo đức như vậy!” Vợ Trình Thiệu có chút kích động. .

Bảo Mặc giật mình một cái, người cô ám chỉ là ai? .

“Thành phố B không tính là lớn, mấy năm trước lại càng nhỏ, cho nên, Thành phố B không có bí mật, tôi chỉ bất bình vì Kiều Vi Nhã, chuyện này, tôi không nói với Trình Thiệu, nhưng mà, tôi nghĩ hắn cũng có thể loáng thoáng nghe thấy. . . . . Bảo Mặc, tính ra khả năng anh và Kiều Vi Nhã có thể ở cùng một cỗ, theo ý ta cơ hồ là không. Nếu anh không tin, phải đi tìm lão trưởng xưởng đã về hưu của đơn vị ba Kiều Vi Nhã, còn có tông giám đốc nơi

Kiều Vi Nhã hiện tại đang buôn bán, bọn họ nhất định sẽ nói đáp án chân chính cho anh. Trên đời này có rất nhiều sự trùng hợp, tôi và con gái Mã xưởng trưởng là đồng sự, mà cô ấy lại là em dâu của tổng giám đốc bách hoá, cho nên tôi được biết rất nhiều chân tướng sự việc, nhưng mà tôi sẽ không nói cho anh biết, hôm nay tôi nói với anh cũng quá nhiều rồi, nếu tôi là Kiều Vi Nhã, vĩnh viễn sẽ không gả cho anh, tuy rằng anh có tiền hơn so với Trình Thiệu, đẹp trai hơn so với Trình Thiệu, nhưng tôi cảm thấy Trình Thiệu so với anh mạnh hơn nhiều."

Bảo Mặc trầm mặc , không nói lời nào yên lặng nghe vợ Trình Thiệu chỉ trích hắn. .

Vợ Trình Thiệu đứng lên, thản nhiên nói: "Bảo Mặc, chuyện chúng ta vừa nói với nhau tôi hi vọng anh không nói cho Trình Thiệu biết, hắn làm bạn của anh, cho nên hắn vẫn cảm thấy áy náy, hắn không làm chuyện gì sai, tại sao vẫn phải mang tâm trạng áy náy mà sống, thật sự muốn áy náy, phải nói hết thảy cuộc sống hôm nay của Kiều Vi Nhã là do chính anh ban tặng nhưng anh lại sống yên ổn thoải mái, anh đã không có năng lực cho cô cuộc sống hạnh phúc, dựa vào cái gì yêu cô!"

Bảo Mặc vẫn cúi đầu không nói, Vợ Trình Thiệu không nhìn thấy cảm xúc trên mặt hắn, hôm nay nếu không phải nhìn thấy chồng mình uống đến nửa bình rượu , cô cũng sẽ không nói những lời này ra, vợ chồng vốn là một thể, cô nguyện ý chia sẻ giúp hắn. .

Bảo Mặc mơ hồ nghe được Vợ Trình Thiệu còn nói gì đó, chẳng qua, hắn không nghe rõ ràng. .

Buổi sáng tỉnh lại, Vợ Trình Thiệu mở cửa đi ra ngoài làm bữa sáng, phát hiện chỗ để giày, giày Bảo Mặc đã không thấy đâu .

Trình Thiệu mơ mơ màng màng mặc quần áo, đã thấy vợ mình đẩy cửa tiến vào, "Bảo Mặc đi rồi." .

"Đi rồi, tên tiểu tử này như thế nào không nói một tiếng." .

Trình Thiệu đẩy cửa phòng khách ra, trong phòng khách sạch sẽ, không có dấu vết giống như từng có người ngủ qua. .

Hắn cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường, bấm một dãy số rất nhanh liền có người bắt máy, "Cậu đang ở đâu?" .

"Tớ ở bờ biển Xuy Phong." .

"Cậu không bị bệnh chứ?"

"Trình Thiệu. . . . . Thực xin lỗi. . . . . ." .

"Mới sáng sớm, cậu không phát bệnh gì chứ!" .

"Tớ không phát bệnh, tớ hiện tại tốt lắm, Trình Thiệu, tớ giúp vi vi tìm một luật sư, cô ấy không chịu gặp, tớ bảo luật sư mang vài thứ đến nhà cậu, nếu về sau cô ấy cần dùng , cậu liền đưa cho cô ấy, mọi người nói rất đúng, trước khi cô ly hôn tớ không nên xuất hiện, tớ hẳn là nên chỉnh lý lại cuộc sống của mình một lần."

Bảo Mặc tắt điện thoại, Trình Thiệu ngơ ngác cầm ống nghe, sau một lúc lâu mới mắng một câu, bệnh cũng không nhẹ! .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Kế hoạch thay đổi

Kiều Vi Nhã đi đóng viện phí, nơi nộp tiền buổi tối không có ai xếp hàng, vừa mới đặt tiền lên mặt bàn, thì chợt đằng sau có người kêu cô, "Chị dâu."

Kiều Vi Nhã quay đầu, nguyên lai là Mạnh Kì. .

"Mạnh Kì, sao cậu lại tới đây?" .

"Khánh song để em tới trông đêm, chị dâu, chị đưa ai tới đây xem bệnh vậy?" Hắn biết con gái cô đi nhà trẻ còn chưa về nhà.

"Hàng xóm, Mạnh Kì, không cần nói với mẹ là tôi ở chỗ này, tôi không muốn lên đó." Giao tiền, Kiều Vi Nhã đi đến một bên rồi thấp giọng nói.

Mạnh Kì gật đầu, hạ giọng: "Chị dâu, vài thứ trong nhà cần xem kĩ , khánh song vốn muốn nói với chị đưa x cho em tuy em không muốn nhưng lại nghe nói anh rể có ý đó, hắn muốn đến bãi xe bí mật mang đi." .

Kiều Vi Nhã gật đầu, nguyên lai bọn họ còn nhớ thương này chiếc xe này của cô, mơ tưởng! .

"Mạnh Kì, cám ơn cậu, chiếc xe này ai tôi cũng không cho, ngày mai tôi cần đi sang tỉnh khác, là lái xe đi." .

"Chị dâu, vậy chị cẩn thận một chút, em đi trước , chậm nữa anh rể sẽ nghi ngờ , em giữ chân anh rể một chút, nếu được chị lên đi trước đi."

Kiều Vi Nhã gật đầu tạm biệt với hắn. .

Trở lại phòng, Kiều Vi Nhã đưa hoá đơn cho thím Lâm, "Thím Lâm, nộp xong rồi, chỉ ở hai ngày liệu có ổn không?"

"Thế là đủ rồi, Mẹ Đồng Đồng, vất vả cho cháu ,nơi này cũng không còn chuyện gì, chú cháu nằm viện, thím phải ở lại chăm sóc, cũng không giữ cháu nữa, mau chóng về nhà đi."

Kiều Vi Nhã gật đầu, suy nghĩ một lúc mở ví thấy ba ngàn tệ đều mang cả ra, "Thím Lâm, ngày mai cháu phải sang địa phương khác, ước chừng phải mất hai mươi mấy ngày, chỗ tiền này, thím cứ cầm trước đừng vì tiết kiệm tiền mà không quan tâm tới thân thể , còn có, người bạn kia của cháu quen biết rất rộng, nếu hắn đã nói sẽ giúp đỡ thím cứ điện thoại cho hắn, cùng chú Lâm lên tỉnh kiểm tra tổng thể, về sau thím cũng không cần phải vất vả suốt ruột nữa ."

Thím Lâm từ chối không xong, đành phải nhận lấy, cũng đáp ứng gọi điện thoại cho Bảo Mặc, lên tỉnh kiểm tra tổng thể cho chú Lâm.

Kiều Vi Nhã ra cửa bệnh viện, vẫy một chiếc xe đi về nhà. .

Vừa mới vào đến cửa, di động liền kêu lên . .

Mở điện thoại ra, nguyên lai là Elaine,"Chị Elaine , chuyện gì vậy?" .

"Vi vi, em có thể đến đây một chuyến không? Đồng Đồng không ngủ được, không ngừng tìm em." .

Kiều Vi Nhã cười, đáp: "Được, em qua đó ngay." .

"Cần chị phái ngừoi đến đón em không?" .

"Không cần, em tự lái xe đi qua được rồi." .

Kiều Vi Nhã kkhoá cửa thật kĩ, lại quan sát trong sân một lượt, khu nhà bọn họ dùng khoá chìm, trong khu nhà luôn có một ngọn đèn nhỏ được thắp sáng ,buổi tối nếu không phải trèo tường vào thì tuyệt đối không biết đây là một toà nhà không có người. .

Xe vừa ngừng ở cửa khách sạn đã có người chạy ra mở cửa xe, "Kiều tiểu thư, xe giao cho tôi được rồi, ngài trược tiếp lên trên kia đi."

Kiều Vi Nhã cầm ví đi ra, quả nhiên vừa đi đến thang máy đã có người tới đón. .

Hắn một đường yên lặng dẫn Kiều Vi Nhã đi vào cửa. .

Cửa phòng mở ra, Elaine lo lắng nói: "Nhanh chút vào xem, Đồng Đồng nó. . . . . ." Cô nghẹn ngào nói không lên lời.

Kiều Vi Nhã vội vàng bước nhanh vào phòng Đồng Đồng , trong phòng một mảnh hỗn độn, cơ hồ không tìm thấy vật gì còn nguyên vẹn, trên đất đầy những mảnh nhỏ, đóa hoa, còn có những vật nhìn không ra hình dáng ban đầu. .

Kiều Vi Nhã ôn nhu nói: "Đồng Đồng, là dì đây, con chốn ở đâu vậy? Dì đoán coi nào, không phải con chốn phía sau rèm cửa sổ chứ?"

Rèm cửa sổ động đâyh, lộ ra một cái đầu. .

Kiều Vi Nhã đi qua đi, ôm lấy Đồng Đồng, cười nói: "Nếu con muốn gặp dì, lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho dì mà, lần sau còn gặp con làm vỡ đồ dùng, chuyện dạy võ dì sẽ không bàn tới nữa đâu nhé ." .

Đồng Đồng chỉ đơn giản nói bốn chữ, "Con sai lầm rồi." .

Elaine nức nở nói: "Từ lúc em đi, nó vẫn không chịu để ý chị, sau đó lại phá phách, đập vỡ đồ đạc . . . . . ."

"Chị, không có việc gì , chị bảo người vào thu dọn một chút, em dẫn bé đi sang phòng khác." .

"Được. . . . . ."

Kiều Vi Nhã ôm Đồng Đồng đi vào phòng cách vách, hai người ngồi ở trên sô pha, Kiều Vi Nhã mới thấp giọng nói: "Đồng Đồng, con sợ hãi lên mới phá phách đồ đạc đúng không, vậy hôm nay dì dạy con một chiêu võ công cực kì lợi hại, được không?" .

Đồng Đồng liên tục chớp đôi lông mi cong vút, nói "Được ạ!" .

Kiều Vi Nhã suy nghĩ, đứng lên, dẫn bé đi ra ban công, cười nói: "Con nhìn cho kĩ chỉ biểu diễn hai lần, chờ sau này dì dạy con võ công cơ bản xong rồi, con dùng một chiêu này, là có thể đả bại rất nhiều người." .

Kiều Vi Nhã làm một thế khởi động, chân sau đảo qua, thân thể gần như xoay tròn 360 độ. .

Chờ cô đứng lại, Đồng Đồng nói: "Biết ạ!" .

Đồng Đồng lập tức biểu diễn lại, tuy rằng tư thế không đúng tiêu chuẩn, lại giống như từ khuân đúc ra một dạng. .

Kiều Vi Nhã biết, có một vài đứa nhỏ vị chứng tự kỉ có vài khả năng thiên phú hơn người, nhưng vẫn bị trí tuệ của Đồng Đồng làm khiếp sợ.

Một chiêu này tưởng chừng như đơn giản, lại ngầm biến hoá bảy lần, cô tự xưng là thực thông minh, thời điểm trước học cũng phải mất nữa ngày.

Kiều Vi Nhã một lần nữa quan sát kĩ đứa bé này, có lẽ, cô thật sự có thể đem võ công truyền thụ cho bé, con gái mình cũng không thích luyện võ.

"Đồng Đồng, dì. . . . . ." .

"Mẹ nuôi!"

Kiều Vi Nhã cười cười, gật gật đầu, "Mẹ nuôi ngày mai muốn đi địa phương khác làm chút việc, con có thể ngoan ngoãn ở nhà cùng mẹ không?"

Đồng Đồng lắc đầu, "Mẹ nuôi, đi." .

"Con muốn cùng mẹ đi?"

Đồng Đồng gật đầu, bé luôn thực trực tiếp biểu đạt chính mình tư tưởng. .

Kiều Vi Nhã cười khổ, làm thế nào cô có thể khuyên bảo đứa nhỏ này đây? .

"Đồng Đồng, con nghe mẹ nuôi nói, người khóc đến doạ người ở bên ngoài là người mẹ yêu thương con nhất trên thế giới, đứa nhỏ có mẹ yêu thương , mới là đứa nhỏ hạnh phúc, Đồng Đồng, con thực hạnh phúc, hiểu chưa?" .

Đồng Đồng gật đầu, "Mẹ nuôi, đi!" .

Bé cố chấp muốn đi theo Kiều Vi Nhã đi, Kiều Vi Nhã xoa xoa huyệt thái dương, dẫn hắn trở lại phòng ngủ, "Đồng Đồng, hiện tại đã muộn, trước tiên cứ rửa mặt đánh răng, sau đó đi ngủ, qua mấy ngày nữa, mẹ nhất định sẽ đến thăm con." .

Đồng Đồng lắc đầu, "Mẹ nuôi, đi!" .

"Đồng Đồng, muộn rồi , như vậy được không, ngày mai mẹ đến chơi với con một ngày, được không?" .

Đồng Đồng tiếp tục lắc đầu.

Elaine cười khổ, "Vi vi, thực xin lỗi, nó nổi cố chấp lên, ai cũng không khuyên được." .

Nếu bé là một đứa nhỏ của gia đình bình thường, Kiều Vi Nhã nhất định sẽ đề nghị dẫn bé về nhà. .

Đồng Đồng túm Kiều Vi Nhã vào phòng tắm, đóng cửa lại, ngăn cách mẹ ở ngoài, sau khi đánh răng rửa mặt, lôi kéo Kiều Vi Nhã, "Ngủ."

Kiều Vi Nhã ngẩn ra, bé muốn ngủ cùng mình sao? .

Làm sao có thể? Đứa nhỏ này tuy chỉ cao có một mét hai, nhưng cũng là một tiểu tử mười tuổi choai choai . .

"Vi vi, ba người chúng ta cùng nằm trên giường ngủ đi, dù sao giường này cũng đủ lớn." .

Đồng Đồng gắt gao nắm tay Kiều Vi Nhã , tựa hồ sức lực của toàn thân, đều tụ tập lên cánh tay mảnh khảnh gầy yếu của bé.

Kiều Vi Nhã đành phải ngồi xổm trước mặt bé nói: "Đồng Đồng, mẹ đồng ý với con, tối hôm nay sẽ không đi , nhưng mà con có thể buông ra được không? Mẹ muốn đi tắm rửa, rất nhanh sẽ trở lại với con." .

Đồng Đồng buông Kiều Vi Nhã ra, Elaine cầm một bộ đồ ngủ đưa cho Kiều Vi Nhã, cười nói: "Vi vi, em thật có sức quyến rũ, chị thật sự rất hâm mộ em."

Kiều Vi Nhã cười cười, vào phòng tắm. .

Cô vốn định ngày mai rời khỏi thành phố B, đi tìm một người, hiện tại xem ra kế hoạch phải lùi lại . .

"Vi vi, vừa rồi nghe nói em muốn sang địa phương khác?" Ba người nằm ở trên giường, Đồng Đồng ngủ ở giữa, tay kéo Kiều Vi Nhã, nhắm mắt lại, thực thỏa mãn.

"Em đi tìm một người, Chị Elaine , em sẽ đợi một ngày nữa rồi đi." .

"Vi vi, thật sự là cám ơn em , đứa nhỏ này ba tháng không có nhìn thấy chị, tuy rằng nhận ra chị, lại bất hoà với chị , trước kia, nó chỉ thích trao đổi cùng chị ."

"Chị Elaine , đừng thương tâm, Đồng Đồng thực thông minh, bé nhất định sẽ tốt lên." .

Elaine cười khổ, "Vi vi, kỳ thật, chị thật sự thực hâm mộ em, em có thể dựa theo ý muốn của chính mình, tùy tâm sở dục lựa chọn cuộc sống của chính mình, mà chúng ta không thể, nếu không phải bệnh của chị, có lẽ. . . . . Chị là một tội nhân. . . . . ." .

Elaine không nói, Đồng Đồng đột nhiên mở miệng, "Đồng Đồng bảo hộ mẹ." .

Elaine giật mình, không tin tưởng lỗ tai của mình, sửng sốt ba năm giây mới ôm lấy con mình, nước mắt rơi như mưa.

Dù vậy, Đồng Đồng vẫn như cũ không buông tay Kiều Vi Nhãẩy. .

Đồng Đồng dần dần an tĩnh lại, cũng rất nhanh ngủ, hai người lớn đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. .

Kiều Vi Nhã thật sâu hiểu được, đứa nhỏ này, tâm lý sợ hãi vẫn chưa biết mất, cho nên, phi thường ỷ lại vào cô.

Elaine thở dài một hơi, nhẹ giọng hỏi: "Vi vi, lần này em muốn đi đâu?" .

Kiều Vi Nhã không muốn giấu giếm cô, trả lời: "EM đi tìm quản gia trước kia của ông ngoại, sau khi nhà cửa của ông ngoại bị mất, trở về dưỡng lão, ông ấy với chuyện giao tiếp với chính phủ, so với em hiểu biết nhiều lắm, em muốn tìm gia đình cậu, ông ấy chắc cũng giúp được chút ít."

"Quản gia? Kia ông ấy hiện tại. . . . . ." .

"Em cũng không biết ông ấy còn sống hay không, tính ra năm nay ông ấy đã hơn chín mươi tuổi, ông ngoại nói qua, thời điểm quản gia rời đi , con bọn họ cũng đã mười sáu tuổi rồi , cho nên, em nghĩ, bọn họ hẳn có thể giúp được chút việc gì đó?" Kiều Vi Nhã sớm đã muốn đi thăm vị quản gia kia , chỉ là vẫn còn nhiều việc, không có thời gian, hiện tại không còn buôn bán, đứa nhỏ có người chăm sóc, trùng hợp gặp được quý nhân, không chỉ có thể tìm được cậu, còn có thể tìm lại nhà, bởi vậy cô quyết định đi thăm. .

Trước kia, cô muốn sau khi lấy tiền đến Bắc Kinh mua một gian phòng ở, sau đó chờ lấy được chứng cớ để ly hôn, thống khoái ly hôn, sau đó mang con gái rời đi nơi này, đến Bắc Kinh sinh sống . .

Elaine trầm ngâm một lát, thấp giọng nói: "Vi vi, em muốn tìm người, chị phái người giúp em đi tìm, em mang theo đứa nhỏ theo chị đi Bắc Kinh ở một khoảng thời gian được không? Đồng Đồng nó. . . . . Nó hiện tại thực ỷ lại vào em, hiện tại chị coi em như cây gỗ cứu mạng cuối cùng, hy vọng em có thể giúp con của bọn chị."

Kiều Vi Nhã thực thích Đồng Đồng, cũng nguyện ý giúp bé, chính là, cô nghe ông nội nói qua, lão quản gia làm người ngay thẳng, uy nghiêm, bọn hạ nhân đều rất sợ ông, nếu phái người khác đến, có vẻ không thành ý hay không? Nhưng mà tình huống của Đồng Đồng xác thực không tốt lắm, cân nhắc mãi, Kiều Vi Nhã liền đáp ứng.

Cô đáp: "Chị Elaine , em đồng ý với chị. Khi nào thì đi?" .

"Ngày mai làm thủ tục cho em, là chúng ta có thể đi rồi." .

Kiều Vi Nhã gật đầu nói: "Chị, cám ơn chị, sáng mai em về nhà thu dọn chút đồ, sau đó mang con gái đến, chị xem có được không?"

"Đương nhiên được rồi, chuyện tình bên này của em, chị đã nói với một người bạn, động tác bên kia, em yen tâm, một khi đối phương đưa ra ly hôn, bọn họ sẽ ra mặt giúp em." .

Kiều Vi Nhã cảm kích không thôi, chỉ bằng sức lực của một mình cô, nhiều nhất cũng chỉ có thể toàn thân trở ra còn Cổ Khánh Nhất có thể vẫn kiêu ngạo như cũ!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Sáng hôm sau thức dậy, Kiều Vi Nhã phải khuyên nhủ mãi Đồng Đồng mới chịu cho cô quay về nhà để đón con gái đến. Ăn xong bữa sáng cô liền lái xe về nhà.

Về đến nhà, thấy cửa nhà đang khép hờ, trong lòng cô lập tức kinh hoảng. Sao đột nhiên trong nhà lại có người?

Kiều Vi Nhã nhanh chân chạy vào sân, vừa bước vào nhà thì vừa vặn bắt gặp Cổ Khánh Nhất cũng mở cửa đi ra:

-Sao hôm nay anh không đi làm?

– Kiều Vi Nhã, đống tranh trong phòng đâu hết rồi?

Cổ Khánh Nhất sốt ruột hỏi.

-Tranh?

Cô làm bộ không hiểu chuyện gì hỏi lại Cổ Khánh Nhất. Hành động này càng khiến cho hắn nóng nảy hơn, gắt:

-Đúng vậy, một phòng bày đầy tranh đi đâu cả rồi?

Cô vân đạm phong khinh trả lời:

-Bán rồi. Để trong nhà chật trội nên bán hết đi rồi.

Cổ Khánh Nhất nghe được mặt lập tức tái lại:

-Cô bán ở đâu rồi?

-Có hàng đồng nát rao qua thì bán thôi, cũng không nhớ rõ nữa, dù sao cũng bán được hơn năm trăm tệ.

Cổ Khánh Nhất choáng váng nhìn chằm chằm Kiều Vi Nhã, từ trước đến nay cô chưa từng lần nào nói dối hắn cả. Mà thái độ của cô hiện tại, cũng không giống đang lừa gạt hắn. Hắn trầm mặt hỏi lại:

-Thực sự không nhớ bán cho người trông thế nào hay sao?

-Không nhớ nữa, mà hôm nay anh không phải đi làm à? Tôi về lấy mấy thứ rồi có việc phải ra ngoài bây giờ.

-Cô đi đâu vậy?

-Đi Thiệu Hưng, đã sớm nói trước với anh rồi đấy.

Cổ Khánh Nhất trầm ngâm một lúc rồi lại hỏi:

-Sao nhà chú Lâm đi đâu hết rồi?

-Chú ấy phải nhập viện.

Cổ Khánh Nhất lại đi theo cô quay vào nhà, trong lòng vẫn không cam chịu, hỏi lại:

-Tiểu Nhã à, mấy thứ tranh họa đó em thực sự đã bán hết đi rồi sao? Mấy năm qua anh cũng không thấy em động đến chúng, sao đột nhiên bây giờ lại muốn bán?

-Kho hàng của tôi chật rồi, không đủ chỗ chứa. Hơn nữa chỗ tranh đó để lại cũng chẳng để làm gì nên tôi bán thôi. Anh muốn xem sao? Tôi nhớ là anh cũng có thích thơ từ thi văn gì đâu nhỉ?

Cổ Khánh Nhất làm sao nói thật cho được, ngoài mặt chỉ có thể gượng cười hai tiếng, trong lòng lại gấp gáp muốn chết. Rồi đột nhiên nhớ đến một chuyện, lại hỏi:

-Tiểu Nhã, em đem chìa khóa xe giao cho anh, Tả Quân nói muốn mượn xe dùng mấy ngày.

-Tả Quân cần dùng xe làm gì?

-Nó tìm được công việc ở nhà ga nên cần xe để đi làm, đi làm rồi thì sẽ trợ giúp được phần nào trong nhà, thế không phải là tốt hơn sao?

Kiều Vi Nhã cũng chẳng thèm quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói:

-Cổ Khánh Nhất này, chiếc xe đó là tôi bỏ tiền túi của mình ra để mua. Giờ anh cũng có xe dùng rồi nên đương nhiên chiếc xe bây giờ phải là tôi sử dụng. Công việc của tôi cần xe để đi các tỉnh. Trước đây mỗi lần giao hàng đều phải đi thuê xe mà trong nhà cũng đâu phải không có, anh không biết có bao người chê cười chuyện này hay sao?

-Vậy làm sao bây giờ, tôi đã đồng ý với Tả Quân rồi.

Kiều Vi Nhã quay đầu, lạnh lùng nhìn Cổ Khánh Nhất:

-Cổ Khánh Nhất, người đồng ý với hắn là anh chứ không phải là tôi. Vậy thì anh cứ lấy tiền mình mà mua xe mang cho hắn mượn, tôi đây cũng không dám cản. Bây giờ tôi có việc phải lái xe đi Chiết Giang, đến đó cũng phải xuống tận phân xưởng để kiểm hàng. Nếu thuê xe đi, cũng phải tốn hơn ngàn tệ đấy.

-Cô muốn lái xe đi Chiết Giang sao? Từ đây đến Thiệu Hưng đã hơn ngàn cây số rồi, cô thật sự muốn tự mình lái xe sao?

-Có vấn đề gì không? Chiếc xe này từ ngày mua đến giờ tôi đã đi được mấy lần, anh đếm thử xem? Hiện tại anh không cần nữa thì tôi cũng phải luyện tay lái cho quen chứ.

-Cô còn muốn luyện đến quen sao?

Kiều Vi Nhã lúc này đã thu dọn xong hành lí.

-Sao lại không được luyện? Cổ Khánh Nhất, tháng trước tôi phải bù năm ngàn tiền hàng nên tháng này phải quay phòng vốn, sợ là không đưa tiền sinh hoạt tháng này cho mẹ được. Đúng rồi, vụ làm ăn với Tiêu tổng bên kia, anh nhớ giúp tôi nói tốt mấy câu. Nếu có thể nhận được những đơn hàng này thì cũng tôi đỡ mệt đi nhiều. Bây giờ chuyện trong cửa hàng tôi toàn bộ đều giao lại cho Tiểu Vượng phụ trách, tôi sẽ tranh thủ ra bên ngoài tìm các nguồn hàng cao cấp hơn, nhất định sẽ phù hợp với khách sạn của cô ấy.

-Cô có thể đảm bảo được chất lượng không?

-Dĩ nhiên là có thể. Nhà xưởng tôi đến vốn vấn làm ăn với những mối lớn, chất lượng chắc chắn không tồi.

Cổ Khánh Nhất nhíu mày, trong lòng thầm tính toán hai việc. Một là về những bức tranh cổ bị bán đi, hai là chuyện về những đơn đặt hàng cho khách sạn. Cuối cùng phát hiện hình như hôm nay thái độ của Kiều Vi Nhã đối với mình đã thay đổi rồi. Lại còn rất lạnh lùng nữa, còn muốn không đưa sinh hoạt phí tháng này cho mẹ, đòi tiền cũng không chịu trả. Chẳng nhẽ, cô ta đã phát hiện ra chuyện gì rồi sao?

Nhớ đến việc tối qua Thái cục trưởng gọi hắn đến răn dạy mấy câu, đột nhiên khiên Cổ Nhất Khánh phải nghi ngờ. Thầm nhủ, Thái cục trưởng đột ngột đến sở của hắn, lại cảnh cáo hắn phải biết giữ gìn gia đình, trong nửa năm tới không được gây ra bất cứ thị phi nào cả nếu không muốn tiếp tục sống yên ổn. Rốt cuộc đây là có ý gì?

Lại còn cuộc gọi của Trác Lãng, quả thật là khiến hắn bất giờ vô cùng. Quan hệ giữa hắn và Trác Lãng vốn không gần cũng chẳng xa, hồi trước có làm cùng nhưng sau khi điều đi thì không còn liên lạc nữa, đột nhiên lần này lại gọi điện thoại tới nói muốn mời đội bọn họ ăn cơm. Chỉ trong một đêm, dường như mọi việc đều biến hóa khôn lường, cuối cùng là hắn đang bỏ qua chuyện gì rồi?

-Bây giờ chú Lâm đang nằm viện, mấy ngày nay sẽ không có ai ở nhà. Lúc anh đi ra thì nhớ khóa kĩ cổng viện, tôi đi trước đây.

Kiều Vi Nhã xách vali, xoay người bước đi.

-Khi nào thì cô trở về? Tháng này tôi có nhiệm vụ quan trọng ở đội, mẹ ở viện cũng cần người chăm. Cô cũng không thể nào cứ gửi con ở mãi nhà Tiểu Vương. Chỉ là một đứa làm thuê thì làm sao biết cách chăm sóc tốt cho trẻ con?

-Anh yên tâm, tôi sẽ mang theo con cùng đi, Tiểu Vương cũng không phải là người lạ. Nhưng mà, khoảng thời gian tôi không ở nhà, anh không được tùy tiện mang người khác về đây.

Mặt Cổ Khánh Nhất trầm xuống, gào lên:

-Tôi mang người về nhà á? Kiều Vi nhã, lời này của cô là ý gì? Đừng có nghe tin đồn lung tung bên ngoài rồi về nghi ngờ tôi! Không phải tôi đã giải thích với cô rồi sao, mọi chuyện đã qua rồi, tôi cũng có liên lạc với những người đó nữa đâu!

Kiều Vi Nhã cười, nói:

-Cổ Khánh Nhất, đây là anh muốn cải tà quy chính hay sao? Nhưng xem ra con đường này có vẻ dài lắm, tôi đã chờ lâu lắm rồi, dường như lại là cả đời đấy!

Cổ Khánh Nhất phản bác:

-Trước kia là tôi hoang đường, còn không phải do cô chỉ ham kiếm tiền không lo chăm sóc gia đình hay sao? Bây giờ nhà chúng ta đã có tiền, con cũng ngoan ngoãn, cuối năm tôi cũng muốn lên chức nên sẽ tuyệt đối không muốn dây dưa lằng nhằng đâu.

-Phải vậy không? Được vậy thì tốt rồi. Cổ Khánh Nhất, bây giờ tôi phải đi đón con, anh đừng quên khóa cổng đấy nhé.

Cổ Khánh Nhất ngẩn ngơ nhìn bóng lưng vợ rời đi trong chốc lát. Dường như phát hiện ra lúc Kiều Vi Nhã xoay người, nụ cười ấy, khiến hắn hoang mang không hiểu, không hiểu, vậy là hàm chứa điều gì?

Kiều Vi Nhã lái xe thẳng đến nhà trẻ, cũng sắp đến giờ tan lớp, cô xin phép cho Đồng Đồng dĩ nhiên cũng rất thuận lợi. Sau khi lên xe, Đồng Đồng dụi dụi mắt nhìn cô:

-Mẹ, bây giờ chúng ta đi đâu ậy?

-Đồng Đồng, bây giờ mẹ mang con bay lên chơi với đám mây được không?

– A a a, vâng ạ, mẹ ơi, thích quá, con chưa từng được đi máy bay đâu.

Trong lòng Kiều Vi Nhã bất chợt xót xa, lặng một chút rồi mới dịu dàng cười với con gái:

-Đồng Đồng, bây giờ mẹ con mình sẽ bay thật cao, thật cao con nhé, có được không?

-Vâng ạ, mẹ nhớ phải giữ lời hứa đó nha.

Kiều Vi Nhã khởi động xe, hai mẹ con lái xe đến siêu thị Trung Đại. Sau cô dẫn con gửi vào trong cửa hàng, một mình lên tầng trên.

-Tiểu Kiều, đến sớm vậy.

Tổng giám đốc siêu thị – Chu Dịch vừa mới đến đã gặp Kiều Vi Nhã, có chút kinh ngạc.

Kiều Vi Nhã đứng dậy đi theo ông vào văn phòng, mỉm cười:

-Chu tổng, tôi đã tìm được người thuê cửa hàng, hợp đồng cũng kí rồi. Tạm thời tôi sẽ cho cô ấy thuê ba năm. Bởi vì trước đây cô ấy chưa từng kinh doanh, không có kinh nghiệm nên mong ông sẽ chiếu cố một chút.

-Tiểu Kiều à, cô cứ yên tâm phối hợp với tôi. Chu mỗ tôi đây cũng không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa. Qua khoảng thời gian này, tình hình yên tĩnh cân bằng trở lại, cô nhất định phải quay về đấy.

Hiện giờ cô cũng đã khá yên lòng. Từ Linh làm ăn như thế nào thì đó là chuyện của cô ta. Kiếp trước là hận, còn kiếp này…

Chào tạm biệt Chu Dịch, Kiều Vi Nhã quay lại cửa hàng, gọi Tiểu Vương ra ngoài nói chuyện:

-Tiểu Vương, Từ Linh có lẽ sắp đến đây rồi, em cứ cùng cô ta trao đổi, chị sẽ không nấn ná thêm ở đây nữa. Toàn bộ công việc ở đây chị đều giao lại hết cho em, chìa khóa nhà kho cũng đưa em luôn. Từ giờ em theo Từ Linh nhận hàng, nhà kho thì chị đã cho cô ta dùng miễn phí nửa năm. Các mối quen tìm đến thì nên tiếp đãi thế nào em cứ tiếp đãi như vậy.

-Chị Vi Vi, chị cứ yên tâm đi, cửa hàng này em nhất định sẽ bảo vệ thật tốt. Chị cứ yên tâm làm việc của chị, ở đây đã có em gánh vác rồi!

Kiều Vi Nhã gật đầu, lại lấy từ túi ra một tấm chi phiếu.

-Tiểu Vương, đây là học phí của em. Lúc đầu chị vốn muốn tự tay đăng kí cho em, nhưng giờ xem ra đã không kịp rồi. Đây là thông tin khóa học, đây là địa chỉ trung tâm, em cứ trực tiếp đến đây hỏi giáo vụ, chỉ cần nói tên của chị, họ nhất định sẽ giúp em nhập học thuận lợi. Chị rất nhanh sẽ quay về thôi, em có việc gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho chị được nhé!

Tiểu Vương gật đầu liên tục, nước mắt đã muốn chảy xuống mà phải cố nhịn lại.

Sau đó hai mẹ con lái xe đến khách sạn, Đồng Đồng đã sớm trông đến mòn con mắt, đên khi trông thấy Kiều Vi Nhã xuất hiện mới nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 25: Bị thương

- Ngươi thật sự mong ba mẹ trở về? – Bà Hạ vẻ mặt ôn nhu nhìn con. Bảo Mặc cười cười gật đầu:

- Trương mẹ nấu ăn làm sao có thể ngon như mẹ nấu.

- Vậy ngươi ở nước ngoài nhiều năm như vậy cũng đâu có thấy trở về - bà Hạ trắng mắt liếc con một cái, giọng nói ôn nhu mang theo vài phần hờn dỗi không thuộc tuổi của bà. Bảo cha khụ một tiếng, uống một ngụm rượu, vẻ mặt thỏa mãn:

- Con nó có thể trở về, chúng ta nên thấy đủ, được rồi, thành phố B bên kia thế nào?

- Mọi việc hết thảy đều thuận lợi, chúng ta nắm giữ kĩ thuật M76, trình độ trên quốc tế đều là dẫn đầu, trong nước lại có một thương hiệu riêng, con lại đem nhà xưởng đặt tại thành phố B vùng mới được giải phong, bọn họ cầu còn không được.

- Ân, hôm nay thúc của ngươi có gọi diện cho cha. Hắn nói ngươi có M76, là công nghiệp truyền thống lớn nhất giáo lý Phúc Âm, có thể gia tốc, cải tạo

lĩnh vực truyền thống công nghiệp, đề cao chất lượng, tiêu hao ít, tăng lợi nhuận, giảm bớt ô nhiễm, vì xí nghiệp đem đến hiệu quả rõ rệt về kinh tế và xã hội, có thể dẫn dắt nền công nghiệp nước ta bước vào hàng ngũ tiên tiến trên thế giới. Hơn 10 phút lận, cha chỉ nghe hắn khen con. – Bảo cha cũng là có chút kích động, lại mượn cơ hội đó uống một ngụm rượu. Bà Hạ tuy rằng cũng thực cao hứng, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện rõ rệt như chồng của mình. Bà cẩn thận nhìn sắc mặt con, lại nói:

- Mặc, thúc thúc con nói mấy năm nay con vẫn làm kỹ thuật công tác, quản lý trên mặt có nhiều khiếm khuyết, trong quốc nội làm xí nghiệp, không phải chỉ có kĩ thuật ưu thế là có thể kiêu ngạo lên mặt. Con có còn nhớ em chồng dì Tang Mẫn của con không? Con bé cũng từ nước ngoài trở về, từng học ở MBA đó, có lẽ, có thể giúp được cho con. Nếu con muốn, mẹ sẽ giới thiệu cho." .

Bảo Mặc lắc đầu cười nói: "Mẹ, con ở nước Mĩ có thể làm tốt, trở về như thế nào lại không làm được , con không quá thích những du học sinh từ Anh trở về, bọn họ có vẻ kiêu ngạo, không thích ứng được văn hóa ở xí nghiệp của chúng ta. Mẹ. . . . . Mục đích thật của mẹ không phải là muốn giới thiệu bạn gái cho con đi? Vậy đừng lo lắng , đời này, trừ bỏ Kiều Vi Nhã, con sẽ không cưới nữ nhân nào khác , giống như ba đối với mẹ quyết không chịu từ bỏ vậy. . . . . ."

Bảo Mặc đưa cho bà Hạ một chén canh, nói tiếp: "Ba, mẹ, kỳ thật con cảm thấy con thực may mắn, hai người không có cùng cha mẹ nhà khác giống nhau, âm thầm làm cái gì âm mưu quỷ kế, càng không có cầm tiền đi mời người ta rời xa con. Tuy rằng Vi Vi đã kết hôn một lần, nhưng là con không ngại, là con phụ cô ấy. Trước nay cô ấy đã chịu khổ, về sau, con sẽ đối cô ấy tốt gấp bội. Mặc kệ chuyện trước kia là lỗi của ai, đều sẽ từ con trả lại , nếu cô ấy không chịu gả cho con, như vậy con tình nguyện cả đời cô độc. Hơn nữa, con có tin tưởng, lần này nhất định sẽ không dễ dàng buông tay. Con đã muốn bỏ qua một lần, không thể mắc thêm lỗi lầm nữa. Con muốn theo đuổi Vi Vi, ba mẹ nhất định phải giống đối con đối nàng thật tốt, nếu không, con cũng không chấp nhận."

Vợ chồng ông bà Hạ nhìn nhau cười cười, thế nhưng nụ cười kia rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu điều, không một ai có thể trả lời được.

Bảo cha nghiêm mặt nói: "Mặc. Trước khi con bé ly hôn, con tuyệt đối không thể tham gia vào hôn nhân của gia đình người khác, chúng ta cũng không phải là gia đình bình thường."

Bảo Mặc gật đầu cười nói: "Ba mẹ, hai người yên tâm, con sẽ không làm cái loại chuyện ngu xuẩn như vậy. Con sẽ chờ cô ấy ly hôn rồi mới lại theo đuổi, chứ gia đình chúng ta là gia đình cao quý, tuyệt đối sẽ không làm ra mấy loại chuyện xấu xa như vậy, mẹ, mẹ nói có phải không?" .

Ánh mắt Bảo Mặc, tựa như một thanh bảo kiếm, đánh thẳng đến trong lòng bà Hạ. Bà Hạ trong lòng nhất thời lộp bộp 1 tiếng, nhưng trên mặt lại hiện thần sắc giấu diếm cười nói: "Đó là đương nhiên , con ta làm việc, luôn luôn tự có chừng mực." .

Ăn cơm xong, người một nhà dời đi phòng ăn, đến phòng khách uống nước ăn hoa quả.

Bảo mẹ bưng lên hoa quả tươi ngon nhất rồi im lặng rời đi. .

Bảo cha làm bộ như lơ đãng hỏi: "Mặc, nếu Kiều Vi Nhã nhất định không chịu gả, con thật sự không tính kết hôn sao?"

Bảo Mặc thập phần khẳng định gật gật đầu, "Ba, lúc trước ban đầu là con tự mình lựa chọn, cho tới tận bây giờ con đều chưa từng hối hận qua. Mấy năm nay, con cuối cùng tính làm ra một chút thành tích, cho nên, con cảm thấy ba mẹ đưa con đi đến nhà thúc thúc là chính xác. Nhưng là, hiện tại con hối hận. Nếu con ở trong nước tốt nghiệp Đại học ra, rồi mang theo Vi Vi cùng nhau đi, cô ấy làm sao có thể gặp được nam nhân cặn bã kia. Cô ấy hiện tại căn bản không để ý tới con, thậm chí ngay cả cửa hàng đều không đi , khẳng định là muốn trốn con. Con nghe Trình Thiệu nói, cô ấy bây giờ đã rời thành phố B đi rồi cụ thể là đi nới nào thì không ai biết được. Ba, ba cùng mẹ năm đó cũng là thanh mai trúc mã, ba so với mẹ còn lớn hơn 15 tuổi, lại có thể theo đuổi được mẹ nhất định là trả giá không ít. Không bằng ba truyền thụ cho con một chút kinh nghiệm, giúp con nhanh chóng theo đuổi được Vi Vi, hai người cũng sớm hơn một chút có cháu trai, bằng không, về sau nhưng đừng lải nhải không có cháu trai ôm."

Bảo cha cười nói: "Trước kia ba nghĩ con chỉ cần giang sơn không cần mỹ nhân, xem ra là ba sai lầm rồi. Chúng ta trước đây cũng với tình huống hiện tị của con không giống, ba cũng không có cái gì tốt để mà truyền thụ. Mặc, con chỉ cần nhớ kỹ, mọi việc đều phải cân nhắc thật kĩ trước rồi mới làm."

"Ba, lịch sử thực sự có người chỉ yêu giang sơn mà không cần mỹ nhân sao? Không cần mỹ nhân , đó là vì năng lực của hắn không đủ, con cũng không thích loại quan điểm này."

Bà Hạ cười nói: "Mặc, mẹ đến bây giờ vẫn không hiểu được, con vì sao tự nhiên lại trở về?"

"Kỳ thật con có thể về nước, là vì Đài tiên sinh nói một câu, Đài tiên sinh là một người mà con rất tôn kính ở xí nghiệp. Tiên sinh nói lá rụng về cội, là nhân chi lẽ thường (điều thường tình của con người). Ở nước ngoài kiếm nhiều tiền như vậy, cũng chỉ như lục bình trôi dạt, con không muốn làm lục bình cho nên con trở về."

Bà Hạ hơi nhíu nhíu mi nói: "Đài tiên sinh, sao mẹ chưa nghe con nói qua bao giờ?" .

"Đài thị xí nghiệp cũng không giao thiệp làm ăn ở trong nước, mẹ không biết cũng là bình thường. Đài thị xí nghiệp là một xí nghiệp người Hoa ở nước Mĩ. Là xí nghiệp đứng đầu, bọn họ giao thiệp với ngân hàng, khách sạn, điền sản với nhiều loại ngành sản xuất. Con rất bội phục đệ đệ của Đài tiên sinh Đài Louis. Hắn tuy rằng là con nuôi, nhưng năng lực của hắn mà nói, so với ba đứa con của Đài gia chỉ có hơn chớ không kém. Hắn sáng tạo sở sự vụ kế toán viên cao cấp của Đài thị. Tuy rằng không bằng 4 tổ chức kế toán học bậc thầy trên thế giới nhưng cũng là muốn giỏi nhất trong nhà rồi ." .

"Đài họ thế nhưng lại là 1 dòng họ hiếm thấy, bọn họ là người ở nơi nào?" .

Bảo Mặc lắc đầu, "Không biết, bọn họ trước giải phóng đã đi ra nước ngoài , rất ít cùng người trong nước tiếp xúc, Con cũng chỉ đánh cùng Đài tiên sinh

2 lượt golf mà thôi. Thế nhưng, con cùng Đài thị kế toán viên cao cấp ở sở sự vụ là có sinh ý nên cũng quen biết." .

Bảo Mặc đứng lên, đối hai vợ chồng nói: "Ba mẹ, con đi về trước , ngày mai còn muốn mời người ta ăn cơm, tối hôm nay sẽ không ở nhà ."

"MẶc, ở nhà một đêm, ngày mai buổi sáng lại trở về không được sao?" .

Bảo Mặc cười nói: "Không được, chỉ phải lái xe 2 canh giờ, thời gian cũng sắp đến." .

Bảo Mặc đi ra gia cửa, bà Hạ vẫn tiễn con đến tận cổng lớn, mới lưu luyến không rời nói lời từ biệt, quay lại trong nhà.

Bảo Mặc từ nội thành đi ra sau, đem xe dừng ở đường cao tốc cửa ngoại, cúi đầu ghé vào tay lái, rơi lệ đầy mặt.

Mấy năm nay, hắn chỉ đã khóc hai lần, một lần là biết được Kiều Vi Nhã chia tay không lưu luyến, còn có, chính là lúc này đây.

Trong lòng của hắn, cha mẹ đại biểu là điều tốt đẹp hoàn mỹ nhất. Trên đường hắn trở về còn nghĩ , nếu mẹ nói ra chân tướng, đối với Kiều Vi Nhã nói ra lời xin lỗi, như vậy, cho dù bắt hắn phải quỳ trước mặt Vi Nhã ba ngày ba đêm hắn cũng không thấy sao cả. Đáng tiếc, hắn thất vọng rồi.

Từ nhà Trình Thiệu đi ra, hắn liền thông qua quan hệ đi tìm Mã xưởng trưởng, cũng gặp được Chu Dịch. Sau khi hắn cam đoan mãi, chân tướng sự thật mới từ dưới mặt nướcc hiện lên hắn. Lúc ấy hắn thật hi vọng mình là một kẻ điếc, có như vậy hắn cái gì cũng không phải nghe, cái gì cũng đều nghe không được. Hóa ra trước đó quả thật là mẹ hắn đã âm thầm động tay chân

Hắn vẫn luôn suy nghĩ tới một ngàn một vạn cái khả năng, chính là chưa bao giờ nghĩ đến loại khả năng như vậy.

Mẹ của hắn người vẫn luôn mang theo nụ cười thản nhiên, cao quý tao nhã mà xinh đẹp làm sao có thể làm ra chuyện tình ti bỉ như vậy, hắn không thể chấp nhận chuyện thật này.

Cho nên, khi Kiều Vi Nhã ở trước mặt hắn, có thể thản nhiên giống như trong trí nhớ, hắn cảm thấy áy náy, là hắn xin lỗi cô.

Hắn bây giờ đã mất đi dũng khí, hắn không dám nghĩ đến, chính mình nên đối mặt Kiều Vi Nhã như thế nào. .

Đoạn tình trước kia là hắn chính mình tự tay buông bỏ, bấy giờ hắn còn có tư cách gì mà theo đuổi Kiều Nhã Vi, tìm lại đoạn tình cũ đó chứ

Hắn còn có cái gì tư cách đứng trước mặt Kiều Vi Nhã nói tôi yêu em. .

Lúc ấy, hắn thật sự nghĩ buông tay đi, buông tay cho mối tình hắn từng sở hữu, buông tha cho sự cố chấp của chính mình mà quay về nước Mỹ

Nhưng hắn làm không được, hắn xác định tình yêu kia là không có khả năng thay đổi cùng thay thế, hắn nhất định phải ở lại, hắn muốn một lần nữa theo đuổi Kiều Vi Nhã, hắn muốn bồi thường cho cô, hắn muốn cô từ sau này không bao giờ phải chịu bất hạnh nữa .

Thật lâu sau, Bảo Mặc ngừng khóc, lấy ra khăn tay, lau đi nước mắt. .

Chiếc khăn tay này là trước đây hắn đoạt được của Vi Nhã , sau đó không chịu trả lại.

Khăn tay mang mùi hương thản nhiên, là một loại hương vị của cỏ xanh. .

Hắn biết, Kiều Vi Nhã từng đi theo mẹ học thêu, tuy rằng không thể so sánh được với các tiểu thư khuê các thời cổ đại, nhưng ở thời đại này, cũng là vô cùng hiếm có.

Cầm khăn tay, hắn giống như nhìn thấy được ảnh mắt bất lực của Vi Nhã khi đó, khi cô bị mẹ của hắn cưỡng ép. Cho nên, cô đối chính hắn đã. . . . . Không còn có yêu.

Thu thập lại cảm xúc, hắn khởi động xe đi đến cao ốc. .

Đi được 1 đoạn, hắn liền đem xe ngừng đến một bên gọi điện cho Trình Thiệu , "Là ta, bà xã ngươi hôm nay ở nhà sao?"

"Ngươi tìm lão bà nhà ta làm gì hả? Hay là ngươi dám mơ ước nàng ?" .

"Tối hôm nay, ta đến nhà ngươi ở, cơm chiều muốn ăn ở nhà các ngươi." .

Trình Thiệu nghe ra tiếng mỏi mệt của Bảo Mặc qua điện thoại, ừ một tiếng, chạy nhanh gọi điện cho vợ của mình, bảo nàng tan tầm đi siêu thị mua nhiều một ít rau dưa hải sản.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Nhấn mạnh là truyện chỉ post ở diendannlequydon vui lòng không mang sang bất cứ trang nào khác. Cảm ơn

Sau khi máy bay hạ cánh, Đồng Đồng vẫn như cũ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt. Vừa rồi khi ở trên máy bay, buồn nôn đến choáng váng , con bé hữu khí vô lực hướng Kiều Vi Nhã nói: "Mẹ, sớm biết rằng đi máy bay khó chịu như vậy, con sẽ không đến đây."

"Đồng Đồng, con có nhìn thấy không, đó là Hương Sơn, chờ con cảm thấy tốt hơn, a di mang con đi Hương Sơn."

"Hương Sơn? Ở đó rất thơm sao?"

Elaine nở nụ cười, "Không, Hương Sơn có lá đỏ, ngay khi thời điểm mùa thu đến, cả núi đều là lá đỏ, rất đẹp."

Đồng Đồng lực chú ý bị dời đi , tinh thần tốt hơn nhiều lắm.

Sau khi xe đến đón, Đông Đông không muốn mẹ cùng em gái kia ngồi cùng nhau, Đồng Đồng cũng không thích hắn cùng mẹ như hình với bóng, hai người đều muốn ngồi cùng với Kiều Vi Nhã, lại không muốn ngồi cùng với đối phương.

Đồng Đồng giống như muốn thị uy ngồi ở trên đùi mẹ, cái ca ca này từ khi nhìn thấy mẹ đã nghĩ muốn độc chiếm nàng, luôn cùng cô bé nói, mẹ là chỉ thuộc về một mình hắn.

Đông Đông túm quần áo của Kiều Vi Nhã , ngồi ở bên cạnh cô, Elaine thấy thế, dở khóc dở cười, đành phải ngồi ở phía trước.

Đồng Đồng ghé vào mẹ lỗ tai, nhỏ giọng nói: "Mẹ, ta không thích ca ca này, một chút cũng không thích, ta không muốn đến nhà bọn họ ở."

"Đồng Đồng. . . . . ." Nữ nhi thông minh lanh lợi, miệng lại ngọt, tuy rằng không được bà nội thích, nhưng có lâm thúc lâm thẩm, cô giáo ở nhà trẻ, các bạn học nhỏ, còn có vài người hàng xóm, người người thích nàng, mỗi người đều coi nàng như công chúa mà chăm sóc, nàng luôn luôn đắm chìm trong cảm giác độc chiếm mọi thứ, đột nhiên có người nhảy ra cùng nàng chia sẻ mẹ, nàng chịu không nổi.

Thấy mẹ trừng mắt tức giận, Đồng Đồng mân mê miệng, hung hăng trừng mắt nhìn liếc Đông Đông một cái, sau đó ghé vào mẹ trong lòng, tức giận.

Thời điểm xe đến nơi, Đồng Đồng đã chìm vào trong giấc ngủ.

Kiều Vi Nhã có chút xấu hổ, vệ binh đến mở của đưa cô vào trong trang viên lộng lẫy làm cô có cảm giác kinh sợ. Sau đó, cô mới hoàn toàn ý thức được, Elaine cùng với cô mà nói chênh lệch thực sự quá lớn.

"Tiểu vi, chị mang em lên lầu trước, để cho Đồng Đồng ngủ một lát cũng tốt, tỉnh dậy con bé sẽ không có việc gì ."

Đông Đông đi ở phía trước dẫn đường. lên lầu sau, Elaine cười nói: "Đông Đông, con muốn cho mẹ nuôi ngủ ở phòng của con phải không? Không được, còn có em gái nữa."

"Mẹ nuôi!" Đông Đông giành trước đẩy cửa phòng của chính mình.

"Trước cứ ngủ tạm ở đây đi." Kiều Vi Nhã cười cùng Đồng Đồng vào phòng, Đông Đông lộ ra nụ cười vui vẻ.

Elaine bất đắc dĩ lắc đầu.

Buông Đồng Đồng, ba người lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ. Ngồi xuống sopha ở gian phòng bên ngoài, Đông Đông từ tủ lạnh cầm đồ uống đưa cho mẹ cùng Kiều Nhã Vi.

Elaine không chút nào che giấu đố kỵ , "Tiểu vi, chị trước đây vào phòng của hắn, chưa bao giờ được hưởng qua loại đãi ngộ này đó ."

Đồng Đồng ngồi ở bên người Kiều Nhã Vi, nhìn thoáng qua mẹ, lại đứng lên đi tủ lạnh lấy một lọ đồ uống, đưa cho mẹ mình nói, "Cho."

Elaine cười nói: "Cám ơn con, mẹ có một lọ là đủ rồi."

Đồng Đồng nhún nhún vai, lại ngồi trở lại bên người Kiều Vi Nhã.

Elaine nhẹ giọng nói, "Tiểu vi, chúng ta chỉ ở nơi này khoảng 2 ngày, sáng sớm ngày kia, chúng ta vào nội thành ở, lão gia tử sợ các ngươi ở nơi này không quen."

"Chị Elaine , không có việc gì nơi nào cũng đều giống nhau ."

"Đương nhiên không giống, em không phải muốn đăng kí tham gia khảo sát kiểm toán viên cao cấp quốc tế sao? Nơi này không có phương tiện đến trường. Ở trong nội thành sẽ không như vậy , ai, chị thật hy vọng em có thể cùng chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ, ở với em cùng một chỗ, thực thoải mái."

Kiều Vi Nhã cười cười, "Chị Elaine , cho dù về sau trở về thành phố B, em cũng sẽ thường đến thăm mọi người."

"Chị đã bảo Albert ở B thị tìm một chỗ ở, về sau chúng ta thường xuyên đến bên kia đi ngụ, hơn nữa, chúng ta cũng tính ở bên kia mở một chi nhánh trường học huấn luyện quốc tế, chờ em lấy được chứng nhận kế toán viên cao cấp quốc tế, chúng ta liền cùng nhau hợp tác, ở B thị mở một gian sở sự vụ kế toán viên cao cấp."

Kiều Vi Nhã cười cười, cô đã muốn nợ bọn họ ân tình nhiều lắm, vô luận người khác đối cô có bao nhiêu hảo, cô cũng không có thể lại nhận ân huệ của người khác .

Có lẽ là quá mệt mỏi , hơn nữa tinh thần khẩn trương, Đồng Đồng ở trước bữa ăn cơm chiều mới tỉnh lại.

Albert tuy rằng bề bộn nhiều việc, nghe được vợ mình cùng bảo bối con trai đã đến, vẫn vội vã chạy trở về.

Albert thân hình cao lớn, cái trán rộng lớn, lông mi đen dày, ánh mắt khôn khéo sắc bén, làm cho người ta vừa thấy đã biết hắn là một nam nhân có tâm tư rất thâm sâu, cả người mặc một bộ tây trang, rất có phong phạm quý tộc.

Sau khi Elaine giới thiệu bọn họ với nhau, hắn hướng Vi Nhã cười nói: "Ân nhân, cám ơn cô."

Kiều Vi Nhã mỉm cười đáp lại, "Albert tiên sinh, không cần khách khí, gặp chuyện bất bình, tự nhiên rút dao tương trợ."

Vợ chồng hai người cười ha ha.

Một lúc sau, Đông Đông cùng Đồng Đồng tay cầm tay từ trên lầu đi xuống, phía sau lão gia tử còn đang muốn lải nhải cái gì đó.

Hai người đều thực kinh ngạc, nhất là Kiều Vi Nhã, trước khi ngủ Đồng Đồng còn thập phần bài xích Đông Đông , hiện tại cư nhiên để cho hắn nắm tay kéo đi.

Đồng Đồng đi xuống lầu xong, có lẽ cảm thấy ngượng ngùng, đi đến bên người mẹ, nhẹ giọng nói: "Ca ca mời con uống đồ uống, con. . . . . ."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Đồng Đồng nên làm như vậy , hắn là ca ca, các ngươi về sau phải cùng nhau hảo hảo ở chung."

Đông Đông lôi kéo tay Kiều Vi Nhã , không chịu để ý cha của hắn vẫn còn đứng đó.

Albert đôi mắt hồng hồng ngồi xổm trước mặt con, "Đông Đông, ta là daddy. . . . . ."

Nhìn con ánh mắt lạnh lùng, Albert làm một cái động tác, đây là động tác của hai cha con bọn họ, làm lại hai lần, Đông Đông rốt cục nghĩ tới, mở miệng, "daddy."

"Con ta. . . . . ." Albert muốn ôm lấy con, Đông Đông vẫn túm Kiều Vi Nhã không chịu buông tay, "daddy, mẹ nuôi."

Albert đành phải buông tha cho ý tưởng ôm con .

Mọi người đều đi đi đến nhà ăn, Kiều Vi Nhã bên trái là Đông Đông, bên phải là Đồng Đồng.

Hai vợ chồng nhìn nhau cười khổ, con của bọn họ mới chỉ đi có 3 tháng, liền đem bọn họ xem như người lạ.

Elaine cười nói: "Đồng Đồng rất tuyệt, ăn cơm không kiêng ăn."

Đông Đông nhìn thoáng qua Kiều Vi Nhã, trước kia hắn kiêng ăn lợi hại, ba tháng bị tra tấn, hắn cũng không thấy thay đổi bao nhiêu.

Kiều Vi Nhã cười nói: "Đông Đông, nếu con hôm nay ăn nhiều được như em gái, mẹ nuôi sẽ dạy con những thế võ cơ bản."

Đông Đông trịnh trọng gật gật đầu, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Đồng Đồng.

Vừa nói đến tỷ thí, hai cái hài tử tự nhiên liền đua nhau ăn nhiều hơn, mấy người lớn còn lại hiểu ý nở nụ cười.

Ăn cơm xong, Albert cùng bố vợ đi chơi cờ, Đông Đông lôi kéo Kiều Vi Nhã đến phòng của của hắn .

Bốn người vào phòng của hắn xong, Đông Đông liền lôi ra hai thùng lớn rồi mở ra, bên trong toàn bộ đều là đồ chơi.

Đồng Đồng chỉ vào cái mũi của mình, "Ca ca, ý tứ của ngươi, đều cho ta chơi?"

Đông Đông gật gật đầu.

Đồng Đồng bị những món đồ chơi hấp dẫn, tất cả đều cầm lấy, nhìn xem cái này, lại sờ sờ cái kia.

Đông Đông ngoắc ngoắc khóe môi, đi đến bên người Kiều Vi Nhã, kéo cô ngồi xuống.

Kiều Vi Nhã cùng Elaine đồng thời cười, một đống đồ chơi lớn, khiến cho Đồng Đồng đã quên mẹ.

Đông Đông hướng Kiều Vi Nhã nói: "Mẹ nuôi, học."

"Đông Đông, hôm nay chậm đã, ngày mai bắt đầu được không?"

"Hảo." Đông Đông đột nhiên đứng lên đi phòng ngủ.

"Tiểu vi, Albert nói trường học hắn đã giúp em tìm tốt lắm, chờ thời điểm chúng ta trở về nội thành ở, là có thể đi học, mặt khác, hắn còn giúp em tìm một cái bằng hữu chuyên môn phụ đạo, hắn là một kế toán viên cao cấp ở trong nội thành, ACCA hội viên."

"Ta cũng học." Đông Đông đang đi vào phòng ngủ bỗng nhiên quay lại nói.

Kiều Vi Nhã kinh ngạc nhìn bóng dáng của Đông Đông , đột nhiên ý thức được, Đông Đông vẫn không có đến trường.

Elaine ảm đạm nói: "Mấy năm nay, hắn đều là cái tình trạng như vậy chúng ta đã đi đến rất nhiều quốc gia cũng đã mời rất nhiều danh y, chúng ta. . . . . ."

Elaine nghẹn ngào, làm cho Kiều Vi Nhã cũng rất khó xử, "Elaine tỷ, hết thảy đều sẽ tốt."

"Đúng vậy rồi sẽ tốt, Đông Đông từng gặp nhiều người như vậy, nhưng chưa từng bao giờ đổi người khác quá thân cận, lần này, em giúp chúng ta thấy được hy vọng."

"Elaine tỷ, em sẽ giúp mọi người, tận cho đến Đông Đông khôi phục."

Elaine lắc đầu cười khổ, "Tiểu vi, đứa nhỏ mắc chứng tự bế rất khó có thể khôi phục hoàn toàn."

"Sẽ không , Elaine tỷ, không cần nản lòng, chị không phải nói Đông Đông còn rất nhỏ sao? Hắn thực thông minh, nhất định có thể."

Kiều Vi Nhã cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Elaine tỷ, có lẽ ngươi không biết, em lúc còn nhỏ, tình huống cùng với Đông Đông không sai biệt lắm, khi đó, ba mẹ không ngừng cãi nhau, em mỗi ngày tránh ở một góc tối nào đó trong phòng không dám đến gần bọn họ. Bởi vì bọn họ hay cãi nhau đánh nhau cho nên khi em đi ngủ em đều trốn ở phía dưới gầm giường, vì lúc đó em cảm thấy chỉ có nơi đó là an toàn nhất. Ông bà nội cùng với ông ngoại đi khắp nơi tìm em, ai cũng sẽ không nghĩ đến, em một ngày trời đều chỉ trốn phía dưới gầm giường. Sau lại, Ông nội là người đầu tiên tìm được em, ông nói chỉ cần em học tốt võ công, sẽ không sợ ba mẹ đánh nhau. Từ đó về sau, em mới đi theo ông nội học tập võ công, đi theo ông ngoại học tiếng Anh, học thư pháp. . . . . Lúc mẹ tâm tình tốt, cũng sẽ dạy ta thêu hoa. Nhưng đại đa số thời điểm, bọn họ đều. . . . . Khi đó, em chỉ muốn đem tất cả tinh lực của mình dồn vào việc học tập, đến lúc ta học tập tốt lắm thì mọi chuyện đều thay đổi. Ai biết, bọn họ thế nhưng cùng nhau nhảy lầu. Đến nay em vẫn không hiểu được vì sao bọn họ vô tình muốn rời bỏ ta như vậy, sau đó. . . . . ." Kiều Vi Nhã bụm mặt, không muốn nói thêm gì đi nữa. Elaine ôn nhu tươi cười, làm cho cô có một loại cảm giác an tâm , không biết vì sao, cô rất muốn đem chuyện mình giấu trong lòng nói ra, chuyện mà cô chưa từng nói cho bất cứ một ai cả.

Nhìn đến tình trạng bây giờ của Đông Đông, cô không tự giác được nhớ đến thời thơ ấu của mình, Đoạn trí nhớ kia chỉ có màu xám bao phủ toàn bộ làm cô thường xuyên nửa đêm gặp ác mộng mà tỉnh lại.

Từ sau khi cha mẹ nhảy lầu, có một khoảng thời gian dài cô thực ỷ lại vào Bảo Mặc. Bảo Mặc đem đến cho cô động lực mạnh mẽ để chống đỡ hết thảy, cho nên, trong lòng cô bắt đầu tiếp nhận đoạn tình cảm kia, nhất là nghe Trình Thiệu nói Bảo Mặc là từ lúc học trung học đã bắt đầu thích cô, thật sự là rất cảm động .

Đối với mẹ Bảo Mặc, cô không hận, mà cô chỉ cảm thấy thật bi ai thay Bảo Mặc. Cả đời này,cô tuyệt đối sẽ không cùng Bảo Mặc phát sinh bất cứ dây dưa nào, cô muốn một gia đình ấm áp, mà loại người hai mặt gian trá như mẹ Bảo Mặc làm cô thấy thực ghê tởm .

Lúc trước sở dĩ cô đáp ứng kết giao cung với Cổ Khánh Nhất là bởi cô thích cái cảm giác ấm áp trong nhà của hắn, cái loại không khí gia đình vui vẻ này cô trước giờ chưa bao giờ được tận hưởng qua .

Sau này cô mới biết được, tất cả bất quá chỉ là giả tưởng mà thôi, nhưng mà, lúc đó cô còn có Đồng Đồng, Cổ Khánh Nhất cùng với Đồng Đồng. Đúng là hồi nhỏ cô vẫn luôn khát vọng cái loại ấm áp này với cha của mình cho nên khi nhìn thấy con gái nhỏ nằm trong lòng Cổ Khánh Nhất làm nũng , nhìn đến cha và con gái hai người ở công viên chơi trò đuổi bắt vui vẻ la to, cô cảm thấy, tất cả nhẫn nại của mình đều đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tiêm vắc-xin phòng bệnh . .

Ngày thứ ba, bọn họ chuyển đến ở một tòa tứ hợp viện cạnh hồ nước, chỉ cần mở cửa viện là có thể nhìn thấy mặt hồ. Bện bờ hồ còn trồng những cây liễu cổ kính, lá liễu vừa dài vừa mảnh rủ xuống mặt nước, còn có một cây cầu nhỏ bắc qua hồ.

Kiều Vi Nhã vừa nhìn liền ngay lập tức thích nơi này, chỉ tiếc tiền của cô còn muốn giữ lại để tu sửa tiểu lâu cũ nát kia, Trong lòng của cô có một bí mật, một người mà cô không bao giờ nói cho mọi người biết, chính là ông ngoại của cô. Kia là do cô hứa hẹn với mẹ của mình sẽ không nói ra mặc dù cô cũng không hiểu rõ lắm, chỉ có điều một khi cô đã hứa thì cô nhất định làm được.

Elaine cùng Kiều Vi Nhã đứng ở trên cầu một lúc, Elaine cười nói: "Tiểu vi, em xem, ở nội thành này có một cửa hiệu lâu đời là tiệm thịt nướng , hay là giữa trưa hôm nay, chúng ta không làm cơm , đi tiệm thịt nướng."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Chị, sáng nay không phải chị bảo anh Albert giữa trưa về nhà ăn cơm , là do chị đích thân xuống bếp nấu sao?"

"A, chị đều đã quên, đi thôi, chúng ta trở về." Hai người đều xuống cầu đi về nhà.

Trong nhà có hai người bảo mẫu, một người phụ trách phòng bếp, một người phụ trách vệ sinh, là do Elaine tự mình chọn lựa .

Đông Đông đang cùng Đồng Đồng ở trong phòng của hắn chơi đồ chơi, Đồng Đồng cũng đã không còn bài xích ca ca, bởi vì Kiều Vi Nhã từng nói với con gái của mình như vầy: "Chia sẻ cũng là một loại khoái hoạt." Tuy rằng nàng từ nhỏ đã đến nhà trẻ, nhưng là so sánh với Đông Đông, vẫn giống như gặp phải sư phụ.

Đồng Đồng có vẻ là một nữ hài tử sang sảng , yêu ghét rõ ràng, sở hữu hỉ nộ ái ố, nàng đều biểu hiện ở trên mặt. Cổ khánh nhất đối Đồng Đồng cũng là thật yêu thương, cho nên hai người chưa bao giờ ở trước mặt Đồng Đồng cãi nhau, Kiều Vi Nhã cũng lười cùng hắn cãi nhau.

Dù là như thế, Đồng Đồng càng ngày càng lớn lên, hiểu biết hơn, cho nên nàng vẫn là nghe người khác nói vài ba câu mà tìm hiểu được một số chuyện.

Thời điểm Đồng Đồng 3 tuổi, Cổ Khánh Nhất mang nàng đi chơi, cha và con gái hai người ở công viên dạo qua một vòng thì gặp một nữ nhân, cái nữ nhân kia bắt Đồng Đồng kêu nàng là mẹ, Đồng Đồng khinh miệt nói, một bà lão già không biết xấu hổ, muốn làm mẹ kế ta sao, nằm mơ!

Cổ Khánh Nhất lúc đó thực khiếp sợ cho nên từ đó về sau hắn không bao giờ mang con gái ra ngoài đi gặp nữ nhân nữa. Nhưng chuyện này khiến cho trong lòng Đồng Đồng hình thành một bóng ma, một đứa nhỏ 3 tuổi đã có thể hiểu rất nhiều chuyện .

Từ đó về sau, Cổ Khánh Nhất luôn ở trước mặt con gái làm mặt tươi cười, hi vọng nàng có thể quên chuyện này.

Đáng tiếc, hiệu quả cũng không rõ ràng.

"Anh, anh mỗi ngày đều chỉ ở trong một phòng đồ chơi, không thấy nhàm chán sao? Anh xem, em rất thích ra bên ngoài đi chơi, em thích nhất đi KFC, tiệm KFC đều có khu vui chơi nhỏ, có thể nhận thức rất nhiều bạn nhỏ nha ." Đồng Đồng chơi trong chốc lát, bắt đầu chán ghét .

Đông Đông nhìn nàng, em gái này cùng mẹ nuôi thực không giống nhau, cái miệng nhỏ nhắn của nàng luôn luôn nói không ngừng.

"Anh thật là nhàm chán, em không muốn cùng anh chơi, không thích nói chuyện, còn có cái mặt lúc nào cũng như khối băng, em không thích." Hắn luôn không nói lời nào, Đồng Đồng rốt cục không kiên nhẫn .

Đồng Đồng mở cửa đi ra ngoài, đi tới cửa, nhớ tới mẹ dặn, quyệt miệng hỏi một câu, "Anh, em muốn đến hồ ở trong viện xem cá vàng, anh có muốn đi cùng hay không?"

"Không!"

"Hừ, mặc kệ anh muốn đi hay không!" Đồng Đồng đóng cửa lại bước đi.

Đồng Đồng đến trong viện, vừa vặn thấy mẹ cùng a di trở về.

"Đồng Đồng, anh trai đâu?"

"Anh trai ở trong phòng, mẹ, anh không thích cùng con nói chuyện, con hỏi hắn mười câu, hắn cũng không trả lời con một câu, con muốn hắn theo đi đến trong viện chơi, hắn cũng không để ý con."

Elaine cười nói: "Đồng Đồng, ca ca chính là không thích nói chuyện thôi, bởi vì hắn còn muốn chơi đùa cùng con." Sở dĩ nói như vậy, là vì trước đây có rất nhiều đứa nhỏ cùng hắn chơi, đều bị Đông Đông cắn thương, hoặc là dùng mấy thứ này đó ném bị thương.

Ba người vừa vào phòng của Đông Đông, của mở ra, Đông Đông liền vọt lại túm lấy tay của Đồng Đồng cắn mạnh xuống.

Đồng Đồng lớn tiếng khóc lên, đợi cho đến khi Kiều Vi Nhã tách bọn họ ra, mu bàn tay của Đồng Đồng đã muốn đổ máu .

"Mẹ, con muốn đi tiêm vac-xin phòng chó dại (cười chết editor). . . . . Đau. . . . . Đau muốn chết. . . . . ."

"Không có việc gì Đồng Đồng, vết thương đi băng một cái liền tốt rồi." Chỉ là Đông Đông đã bắt đầu biểu hiện mất kiểm soát mà thôi.

Kiều Vi Nhã ôm Đông Đông, hướng Elaine nói: "chị, chị mang theo Đồng Đồng đi băng miệng vết thương lại, nơi này giao cho em."

Elaine mang theo Đồng Đồng vẫn còn đang khóc đi rồi, Kiều Vi Nhã ôm Đông Đông, hiện tại, cô chỉ thấy đau lòng cho đứa nhỏ này tuyệt đối không ít

hơn con gái của mình, tuy rằng mới chỉ nhận thức vài ngày mà thôi, cô lại từ trên người đứa nhỏ cảm nhận được cô độc cùng với đau thương thật lớn, hắn giống như con chim nhạn duy nhất bị tụt lại phía sau đàn của mình, mê mang mà lại bất lực.

"Đông Đông. . . . . ." Đông Đông dùng sức cắn bả vai Kiều Vi Nhã, còn dùng lực lắc đầu, giống như hận không thể lập tức cắn rách thịt cô.

Kiều Vi Nhã cắn răng nhịn đau cười nói: "Đông Đông, con nếu nhả ra, mẹ nuôi sẽ mang con đi hậu viện học một chiêu võ khác có được hay không?"

Khi Đông Đông rốt cục nhả miệng, bả vai Kiều Vi Nhã đã muốn chảy ra máu tươi.

Đông Đông tựa hồ tỉnh ngộ, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Thực xin lỗi."

Kiều Vi Nhã không sao cả cười, "Đông Đông, mẹ nuôi sẽ không trách con, chúng ta cứ từ từ rồi sẽ tốt, không khóc, nam nhân là không thể khóc ."

Kiều Vi Nhã lấy ra khăn tay lau nước mắt cho hắn

Đông Đông chăm chú nhìn khăn tay bỗng nhiên vươn tay ra.

Kiều Vi Nhã cười nói: "Con muốn?"

Đông Đông gật đầu.

"Đông Đông, mẹ nghe nói con thích Lí Tiểu Long, phải không? Nếu con đáp ứng mẹ nuôi, về sau sẽ không bao giờ cắn người nữa, mẹ nuôi sẽ thêu tặng con một chiếc khăn tay khác có Lí Tiểu Long, được không?"

Đông Đông dùng sức gật đầu.

Hai người cùng nắm tay bước ra khỏi phòng, Elaine nhìn đến vết máu trên vai Kiều Vi Nhã, kinh hô: "Đông Đông, con. . . . . ."

Kiều Vi Nhã lặng lẽ khoát tay, cười nói: "Đông Đông đã cùn em đáp ưng rồi, về sau không bao giờ nữa cắn người, chị, chị cũng không thể phát giận."

Đồng Đồng đang ở trong phòng ngủ của Elaine ăn sôcôla, nhìn thấy Đông Đông tiến vào, hừ một tiếng thật mạnh, quay đầu đi chỗ khác.

Elaine hiển nhiên thường xuyên làm loại chuyện này, rất nhanh liền giúp băng bó thoa thuốc cho Kiều Vi Nhã thật tốt.

Đông Đông đứng ở trước mặt Đồng Đồng, thẳng lưng nhìn cô bé trong chốc lát rồi bông nhiên cúi người, "Thực xin lỗi!"

Đồng Đồng nhìn xem mu bàn tay của chính mình, thở dài một hơi, "Quên đi, em đại nhân có đại lượng, tha thứ anh , nhưng là nếu sau này anh lại cắn em, em cam đoan không bao giờ nữa để ý anh nữa ."

Đông Đông gật gật đầu.

Đồng Đồng nhìn thoáng qua mẹ,lại nhìn gói socola trong tay mình nhất thời phân vân, Còn thừa hai khối, vẫn là tự mình ăn hết hay cho anh một khối đây?

Do dự một lát, Đồng Đồng đứng lên, nhét vào trong tay Đông Đông một khối sôcola: "Cho anh ăn một khối đi, Anh trai, anh ăn socola của em rồi thì phải giữ lời hứa nha, về sau không cho phép cắn em, cũng không được phép cắn mẹ em , Nếu như sau này lúc anh muốn cắn, em liền chạy vào trong viện lấy cá vàng nhỏ đến cho anh cắn có được không?"

Còn không có chờ Đông Đông nói chuyện, cô bé liền lắc đầu, "Không được, cá vàng nhỏ cũng là có sinh mệnh, như vậy em phải cho anh cắn cái gì mới tốt đây. . . . . ."

Đông Đông nói: "Không cắn ."

"Em đây về sau lúc muốn đi KFC, anh có thể hay không theo em cũng nhau đi? Cùng đi với mẹ cũng chơi không có vui, vì nàng không thể theo em vào trong nhà chơi."

Đông Đông gật gật đầu.

Đồng Đồng mừng rỡ, "Ca ca, em tha thứ anh , hoàn toàn tha thứ anh ."

Elaine xoay người đi, trong ánh mắt lấp lánh nước mắt. Cô vẫn luôn nghĩ con trai bị bệnh này chính là ông trời trừng phạt cô. Mời nhiều bác sĩ như vậy mà không có chữa được, từ lâu rồi cô đã đánh mất hi vọng con trai mình có thể khỏe lại. Thế nhưng sau khi gặp được mẹ con Kiều Vi Nhã, thế giới đen tối trước kia rốt cuộc cũng có tia sáng rồi.

Đồng Đồng chủ động nắm tay Đông Đông, nhỏ giọng nói: "Anh, chúng ta đến trong viện đi."

Đông Đông lần này không có cự tuyệt, để mặc Đồng Đồng dắt đi.

Đồng Đồng đi tới cửa, quay đầu giảo hoạt cười, "A di, có phải hay không bị con cảm động khóc, dì cũng không nên quá cảm động nga, bằng không về

sau con sẽ chịu không nổi ."

Kiều Vi Nhã dở khóc dở cười, hai cái hài tử đã chạy không thấy bóng dáng .

"Tiểu vi, em nuôi được một đứa con gái thật tốt."

"Uh, Sau khi có con bé, em liền cảm thấy thế giới này không còn mình mình cô độc nữa, chính là con bé có điểm nghịch ngợm."

Elaine kéo của cánh tay của cô, thản nhiên cười, "Tiểu vi, chúng ta kết làm thân gia, như thế nào?"

Kiều Vi Nhã thần sắc tối sầm lại, do dự một lát, cự tuyệt , "chị, thực xin lỗi, nếu bọn chúng đều đã trưởng thành lại có tình cảm với nhau, như vậy em sẽ không phản đối, nhưng là hiện tại. . . . . ."

Elaine đột nhiên nhớ tới, ba mẹ của Kiều Vi Nhã cũng là kiểu hôn nhân ép buộc cho nên mới khiến cuộc đời cô trở thành bi kịch. Elaine áy náy cười, "Tiểu vi, thực xin lỗi, lại khơi lên vết thương lòng của em, chúng ta đây tính như này được không, nếu bọn họ trưởng thành, cũng lại thích nhau, em không thể phản đối, nhé?"

Sự tình mười mấy năm về sau này, nào ai có thể biết trước được? Kiều Vi Nhã nhìn khuôn mặt ôn nhu tươi cười của Elaine, mím mím môi, không đành lòng cự tuyệt, gật đầu nói: "Được, em sẽ không phản đối."

"Vậy về sau em mang Đồng Đồng đến trường học quốc tế mà chúng ta xây dựng học tập, được không?"

Thời điểm Kiều Vi Nhã gật đầu , đột nhiên có cảm giác như rơi vào cạm bẫy, phía sau khuôn mặt tươi cười chân thành mà ôn nhu của Elaine tựa hồ đang cất giấu cái gì? (Nấm: Còn giấu cái gì được chị, đương nhiên là mưu kế bắt Đồng Đồng về làm con dâu rùi)

Bọn họ đứng ở cửa sổ sát đất, nhìn hai cái hài tử ở trong sân nói giỡn, kỳ thật, là Đồng Đồng một mình nói chuyện, Đông Đông ngẫu nhiên trả lời một câu.

Gara cửa phòng mở ra, hai người quay đầu lại nhìn, liền thấy Albert cũng một nam nhân xa lạ đang tiến vào.

Elaine cười nói: "Tiểu vi, hắn chính là nhân vật tinh anh mà chị đã sơm nói với em, Karl Louis, không thể nghĩ tới động tác Albert còn rất nhanh ."

"Hắn là người ngoại quốc sao?"

"Không phải, nhưng hắn có một phần tư huyết thống Anh quốc, thế nào, rất tuấn tú đi?"

Kiều Vi Nhã đỏ mặt, Elaine nói rất ái muội , ý tại ngôn ngoại phi thường rõ ràng.

Hai người đi ra ngoài, Elaine cười nói: "Karl Louis, đại giá quang lâm, thật sự vinh hạnh."

Karl Louis cười nói: "Chị Elaine, đã lâu không gặp chị càng ngày càng xinh đẹp ."

Elaine cầm tay Kiều Vi Nhã cười nói: "Đây là của em gái của chị, tiểu vi, cũng là học trò nhờ em dạy, em về sau không cho phép khi dễ nàng có nghe không."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Karl Louis tiên sinh, sau này nhờ ngài giúp đỡ."

"Tiểu vi tiểu thư khách khí ." Karl Louis thực thân sĩ cười cười.

"Tốt lắm, chúng ta đi vào rồi nói." Albert cười nói.

Bốn người vào phòng, Albert hỏi: "Bọn nhỏ đâu?"

"Bọn họ vừa rồi còn ở trong viện. . . . . ." Kiều Vi Nhã hướng trong viện thì thấy, thật sự là, hai cái hài tử không biết khi nào thì đã không còn ở đó nữa.

Bốn người quá sợ hãi, chạy vội ra phòng khách, hiển nhiên, hai đứa nhỏ không ở tiền viện .

Kiều Vi Nhã ở trong sân hô một tiếng, không nghe thấy tiếng hai dứa nhỏ trả lời lại, lập tức luống cuống tay chân.

Hai bảo mẫu nghe thấy tiếng gọi, cũng từ sau viện chạy đến, sau người ở trong sân, trong phòng, từng cái góc có thể giấu người đều tìm khắp lần, cũng không thấy bóng dáng hai hài tử đâu.

Karl Louis bỗng nhớ tới cái gì, vào gara, cửa gara tự động mở ra , hiển nhiên, hai đứa nhỏ đã từ cửa gara đi ra ngoài.

Lần này cả sáu người đều thực sự hoảng hốt.

Elaine đã muốn khóc không thành tiếng, tay chân xụi lơ .

Kiều Vi Nhã đành phải chạy qua đỡ Elaine vào phòng ngồi đợi, để bốn người còn lại đi tìm.

Thời gian mới được không lâu cho nên hai đứa nhỏ chắc cũng không đi xa được.

Nhưng nơi này gần biển, hiện tại lại là mùa du lịch, phần đất bên ngoài du khách nối liền không dứt, còn có các quán ba nối nhau san sát, lại ngư long hỗn tạp, Mà làm cho bọn họ lo lắng nhất chính là nơi này xung quanh có nhiều hồ nước, chẳng may. . . . . .

Elaine càng nghĩ càng cảm thấy nghĩ mà sợ, cô từ trên ghế đứng dậy, "Tiểu vi, chúng ta cũng đi ra ngoài đi. Chị lo lắng, chị. . . . . ."

"Chị Elaine, chị đừng lo lắng, Chúng ta nếu đều đi ra ngoài tìm, vạn nhất đứa nhỏ về nhà lại không vào được thì phải làm sao? Em thấy hay là chị cứ chờ ở nhà, em đi mấy chỗ xung quanh tìm xem, yên tâm, chỉ cần em không đi xa quá, hẳn là sẽ không lạc đường, em sẽ nhớ rõ cổng lớn nhà chúng ta sơn màu đỏ son, lại có, trước cửa trồng mấy cây trúc nhỏ, đó chẳng phải là dấu hiệu rõ ràng nhất sao? em có thể tìm trở về ."

Albert từng nói với cô, Elaine so với người bình thường thì trái tim yếu ớt hơn nhiều, cho nên hắn chưa bao giờ để cho nàng bị chịu quá nhiều kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Có tin tức . .

Đông Đông mất tích gần như làm cho Elaine hỏng mất, lão gia tử lo lắng nàng nên vẫn luôn ở bên cạnh an ủi mới làm cho nàng cảm thấy khá hơn. Bởi vì sự kiện Đông Đông bị mất tích, tỉnh H đều muốn bị lật tung. Albert lúc trước nói sẽ ở bên cạnh hai mẹ con khoảng 2 tháng, nếu như sinh ý trong công ty ở thủ đô có vấn đề gì thì hắn cũng sẽ chờ một ngày ở tỉnh H.

Kiều Vi Nhã đi ra cửa sau, đem cổng lớn đóng lại.

Ra đến cổng, trong lúc vô tình cô liếc mắt thấy có camera theo dõi liền nhanh chân chạy trở về.

"Chị, trong nhà có camera theo dõi, phải không?"

Elaine tinh thần chấn động, bọn họ đều xem nhẹ chuyện này, nàng mang theo Kiều Vi Nhã vào phòng theo dõi. Phòng theo dõi là một phòng nhỏ trong thư phòng, hai người đi vào, mở băng giám sát liền thấy hai đứa nhỏ quả nhiên đi ra ngoài, bọn họ là đi theo hướng tây, hướng đó có một đảo vịt hoang hấp dẫn người khác, chắc bọn nhỏ đi đến đó .

Kiều Vi Nhã nghe Elaine nói xong, xác định phương hướng cụ thể của đảo vịt hoang, an ủi Elaine nhất định phải ở nhà an tâm chờ, sau đó chạy ra khỏi cửa lớn.

Đông Đông không thích gặp người, lần này trộm đi đi ra ngoài, nhất định là chủ ý nghịch ngợm của Đồng Đồng nhà cô.

Kiều Vi Nhã đi ra khỏi cửa hậu, hướng theo phía tây mà đi, quả nhiên thấy có một bến tàu nhỏ, cước bộ cô nhanh hơn, tiếp tục chạy theo hướng tây.

Đi được nửa đường thì vừa vặn gặp phải Karl Louis, "Tiểu vi, Albert ở bờ sông bên kia, hai cái bảo mẫu thì đi hướng đông, tôi đã đi báo cảnh sát rồi, rất nhanh sẽ có người đến."

Kiều Vi Nhã vừa định nói trong vòng 48 giờ cảnh sát sẽ không thụ lí, rồi đột nhiên nhớ tới thận phận của vợ chồng Elaine, gật gật đầu, "Karl Louis tiên sinh, đảo vịt hoang có phải đi hướng này hay không?"

"Đúng vậy!" Karl Louis nói: "Hai ngày trước tôi còn ở đó chơi thuyền mà."

Bước chân hai người đều vội vàng, dọc theo đường đi còn nhìn xung quanh , rất nhanh liền chạy đến bến tàu, Kiều Vi Nhã liền thấy được bóng dáng nhỏ nhỏ của hai đứa bé.

Kiều Vi Nhã chạy vọt lên trước, lo lắng hai đứa bé đang sợ hãi, cô không dám lớn tiếng kêu chỉ là nhẹ nhàng gọi một tiếng Đông Đông, Đông Đông liền quay đầu lại, nhìn thấy Kiều Vi Nhã, cười, chỉ vào vịt hoang đang bơi lội trên mặt nước nóii: "Mẹ nuôi xem."

Đồng Đồng đã muốn sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ngập ngừng thấp giọng nói: "Mẹ, con muốn đến xem vịt hoang, có một thúc thúc nói bên này có đảo vịt hoang cho nên con bảo anh mang con đến đây."

Karl Louis trước khi Kiều Vi Nhã nổi giận, đã ôm lấy Đồng Đồng, cười nói: "Mấy đứa muốn nhìn vịt hoang không phải rất đơn giản sao, chúng ta cùng đi."

Kiều Vi Nhã tức giận nghĩ, còn muốn dẫn bọn nó đi, không phải sau này chúng nó sẽ càng vô pháp vô thiên hay sao.

Karl Louis cười nói: "Chúng ta gọi điện thoại nói cho mọi người biết đi, không phải chỉ là đi chơi thôi sao, cũng không phải chuyện gì lớn."

Kiều Vi Nhã gọi điện thoại, vừa vang một tiếng, Elaine liền tiếp, "Tiểu vi, tìm được rồi phải không?"

"Vâng, chị, chúng ta đoán đúng rồi, Karl Louis nói mang theo hai đứa nhỏ đi nhìn vịt hoang, một chút nữa chúng em trở về."

"Được, mấy người đi chơi, chị gọi điện thoại báo cho người khác biết. . . . . ."

Kiều Vi Nhã thở dài nhẹ nhõm một hơi, dẫn Đồng Đồng đuổi kịp cước bộ hai người kia.

"Đồng Đông có phải con muốn đi ra ngoài chơi hay không?"

"Uh, mẹ, thực xin lỗi, bọn con ở cửa nhìn thấy vịt hoang bơi lội, con cảm thấy tò mò, chúng nó cũng không giống hải âu, cho nên muốn. . . . . Sau lại con liền nói với anh trai, nếu anh mang con đi, con sẽ bảo mẹ nhanh chút dạy anh ý võ công."

Kiều Vi Nhã còn chưa kịp nói gì, Karl Louis đã nở nụ cười, "Tiểu mỹ nữ, chú thấy con là một đứa nhỏ rất thông minh, không phải sợ, mẹ con sẽ không tức giận, anh trai cũng không có tức giận, con thật sự rất tuyệt, phải biết rằng anh trai chưa bao giờ muốn ra ngoài chơi, con cư nhiên có thể lôi kéo anh ra ngoài, phải nói là rất rất giỏi ."

Đồng Đồng lặng lẽ hướng về phía mẹ thè lưỡi, mẹ vẫn còn chưa có cấp bé khuôn mặt tươi cười, mẹ còn chưa từng có đối đãi với bé như vậy, trong lúc nhất thời, Đồng Đồng có chút hoảng hốt, quay đầu nhìn phía trước, không dám nhìn lại .

Đông Đông trong nháy mắt khi bé quay đầu, lặng lẽ làm một cái dáng nói không phải sợ, Đồng Đồng khóe miệng lộ ra nụ cười nho nhỏ.

Kiều Vi Nhã chỉ có thể làm bộ như không nhìn thấy, trong lòng lại nghĩ đến buổi tối nhất định phải dạy dỗ con gái nhỏ nhà mình một phen.

Cô chưa bao giờ dùng cách trừng phạt về thể xác đối với con gái của mình, mỗi khi con bé phạm sai lầm, cô sẽ bắt nó hát bài mà nó không thích nhất, phạm lỗi một lần hát mười lần.

Đôi khi, sẽ để cho nó viết chính tả một bài thơ cổ, hoặc là viết một đoạn ngắn Tiếng Anh, đại ý là nói tâm tình của bé linh tinh , trừng phạt như vậy có đôi khi đối với Đồng Đồng là một kiểu lạc thú, hơn nữa, cô phát hiện con gái mình có thiên phú về ngôn ngữ.

Lúc Cổ Khánh Nhất ở nhà, hai mẹ con muốn nói chuyện với nhau nhưng không muốn cho hắn biết, hay dùng tiếng Anh, Tiếng Pháp của con gái mình cũng không sai, có thể nói một ít câu đơn giản.

Sau lại, cô phát hiện, con gái có thể nói một ít câu tiếng Hàn, tiếng Nhật, đó đều là nhờ mấy người ngoại quốc đến cửa hàng của cô mua đồ dạy cho.

Kiều Vi Nhã không dám làm cho bé học nhiều lắm, thời thơ ấu của cô không được vui vẻ, cho nên cô rất muốn làm cho con gái có thơ ấu đẹp nhất.

Trên lan can có rất nhiều người đáng đứng, đều là đang nhìn vịt hoang nghịch nước, còn có người hướng trên mặt nước ném mẩu bánh bao vụn .

Hai đứa nhỏ cầm tay nhau nhìn mặt nước, Đồng Đồng nói, "Ca ca, ở bờ biển nhà chúng ta có hải âu, kỳ thật so với vịt hoang nhìn đẹp hơn, lần sau anh đi nhà em, em dẫn anh đi xem hải âu, còn mời anh ăn cua, cho anh nhìn xem biển rộng chân chính là như thế nào, một chút nước như này, chỉ giống như cái bể bơi thôi, còn gọi cái gì hậu hải, điêu chết người."

Kiều Vi Nhã ho nhẹ một tiếng, mặt đỏ tai hồng nhận ánh mắt đánh giá của mọi người chung quanh đối với con gái mình.

Có Karl Louis chống lưng, Đồng Đồng hôm nay không phải sợ Kiều Vi Nhã, hai người trong tay không có đồ gì để cho vịt ăn, nhìn trong chốc lát, hứng trí lúc nãy liền giảm xuống, không đợi Kiều Vi Nhã lên tiếng, Đồng Đồng liền đề suất về nhà .

Đồng Đồng lôi kéo Đông Đông hỏi: "Ca ca, em tối hôm nay có thể ngủ cung với anh được không, mẹ hôm nay khẳng định muốn trừng phạt em. Em sợ." Bé mở một đôi mắt to đáng thương hề hề, sáng trong suốt như một con nai nhu thuận, Đông Đông không tự chủ được gật gật đầu đáp ứng.

Đồng Đồng âm thầm hoan hô một tiếng, quay đầu lại nhìn xem Karl Louis, Karl Louis nghĩ con bé muốn chính mình ôm, vừa định xoay người, Đồng Đồng khoát tay, "Chú, lát nữa lúc a di tức giận, có thể hay không giúp con biện hộ một chút, là lỗi của con, con sai nhưng không thể để cho anh trai cũng bị phạt."

Karl Louis cười nói: "Tốt, chú cam đoan, cả hai đứa các con đều sẽ không có chuyện gì ."

Kiều Vi Nhã cắn chặt răng, quỷ linh tinh này, chuyện gì cũng đều tính toán thật giỏi.

Về nhà, vừa vào phòng khách, Đồng Đồng liền hướng về phía vợ chồng Albert nhận lỗi, "Chú, a di, là chủ ý của con, không nên trách anh trai, nếu hai người tức giận, con có thể trừng phạt chính mình, hay là phạt con trưa nay không ăn cơm có được không? Không ăn cơm một chút nhất định sẽ rất đói ."

Albert cười ha hả, hắn ôm lấy Đồng Đồng, sủng nịch nói: "Chú làm sao có thể trừng phạt được tiểu công chúa đáng yêu như vậy, con có thể mang anh trai ra ngoài chơi như vậy, chú thật cao hứng, nhưng mà, về sau lúc nào muốn ra khỏi nhà, nhất định phải cúng người lớn trong nhà nói một tiếng, hơn nữa, phải người lớn đi cùng mới có thể."

Đồng Đồng gật gật đầu, lập tức mặt mày hớn hở, "Nói như vậy con sẽ không bị trưng phạt, mọi người cũng sẽ không trừng phạt anh trai, thật sự là quá tốt, kỳ thật lúc con tiến sân đã ngửi được mùi thơm rồi."

"Vậy mấy đứa đi rửa tay, chúng ta cùng đi ăn cơm nào." Albert buông Đồng Đồng, hai đứa liền lôi kéo tay nhau đi toilet.

Kiều Vi Nhã áy náy nói: "Chị Elaine, thực xin lỗi, Đồng Đồng rất nghịch ngợm ."

"Không có việc gì, không phải chúng nó đã trở lại sao? Tuy rằng có chút sợ hãi, nhưng lại thu hoạch thật lớn, đây là lần đầu tiên Đông Đông bị người khác lôi kéo ra ngoài chơi, từ trước đến nay chỉ có mẹ hắn có thể làm vậy thôi."

Kiều Vi Nhã cười cười, thực mất tự nhiên, vừa rồi hai người đều thất kinh, cô đều nhìn thấy được , buổi tối, nhất định phải cùng Đồng Đồng ước pháp tam chương .

Vào nhà ăn, Đồng Đồng và Đông Đông lần lượt ngồi xuống, nghe được hai đứa nhỏ dùng tiếng Anh lưu loát nói chuyện với nhau, ba người lớn đều kinh hãi, ánh mắt xem kĩ nhìn về phía Kiều Vi Nhã.

Kiều Vi Nhã cười nói: "Chúng ta ở nhà cũng là như vậy, bé học lý thuyết tiếng Anh, sau đó em cũng dùng song ngữ cùng bé đối thoại."

Một lần trốn nhà đi này, ăn ý giữa hai đứa tự nhiên tăng vọt, bọn họ thực tự nhiên lặng lẽ nói chuyện, Kiều Vi Nhã không thích con gái lúc ăn cơm nói chuyện thế nhưng bé vẫn nhịn không được mà cùng Đông Đông líu ríu nói chuyện không ngừng.

Đồng Đồng hoặc là gật gật đầu, hoặc là ân một tiếng, như trước thực thân sĩ ăn cơm.

Albert cười nói: "Tiểu vi, đứa nhỏ còn nhỏ,không cần quá quản thúc bé, em không biết chúng ta có bao nhiêu hâm mộ em đâu, chúng ta cũng hy vọng Đông Đông mỗi ngày đều vui vẻ nói chuyện như vậy."

Kiều Vi Nhã cười cười, không biết phải nói cái gì nữa.

Ăn cơm xong, hai đứa nhỏ bỏ chạy trước, trước khi đi, Đồng Đồng giơ tay nói: "A di, mẹ, chúng ta không ra sân."

Nhìn bộ dáng bé cười khẽ, vài người đều cảm thấy buồn cười.

Trong phòng khách đột nhiên vang lên tiếng điện thoại, Albert tiếp điện thoại, nói vài câu, cười rồi dập máy.

Albert cười nói: "Tiểu vi, chúc mừng em, một nhà cậu của em đều tìm được rồi, bọn họ luôn luôn tại Mĩ Quốc, bởi vì sửa lại dòng họ, cho nên mất một ít khí lực, Cậu của em vẫn khỏe, hắn có 4 trai 1 gái, người nhỏ tuổi nhất, đài Louis, hắn cùng em là đồng nghiệp, một kế toán viên cao cấp rất giỏi."

Karl Louis có chút giật mình, "Đài Louis là học đệ của ta, nhưng là hắn so với ta giỏi hơn nhiều, không thể tưởng được, mấy người dĩ nhiên là thân thích, nói như vậy, nhà các ngươi thực có khả năng làm kế toán giỏi."

Kiều Vi Nhã vừa mừng vừa sợ, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Cậu sở dĩ không trở lại, có rất nhiều nguyên nhân, mà nguyên nhân quan trọng nhất, là bà ngoại của mình, mẹ từng nói qua, bà ngoại so với ông ngoại nhỏ tuổi hơn rất nhiều, bà so với vợ cả thì vào trễ mấy năm, lúc trước vốn là người một nhà rời đi, bởi vì bà ngoại không muốn rời đi nhà cũ, đại phu nhân đành phải mang theo con một mình rời đi, tuy rằng bọn họ mang đi đại bộ phận tài sản, nhưng một nữ nhân mang theo một đứa nhỏ mười bốn mười lăm tuổi, một mình đi trước dị quốc tha hương, là cỡ nào gian nan, có thể nghĩ, cho nên, bọn họ không trở lại, có thể hiểu được. Mẹ nói qua, tiền của bà ngoại, nhất định phải còn, mẹ để cô cố gắng học tập, tranh thủ đến Mĩ Quốc đi du học, sau đó tìm được bọn họ, bởi vì bà ngoại để lại tiền cho cô, chính là ông ngoại cũng không biết . Chỗ tiền đó, cô vẫn cất giấu, chính cổ khánh nhất cũng không biết, sau đó lại có ngân hàng, cô liền mang tiền trực tiếp gửi vào đó, nhiều như vậy năm, cô chưa từng nghĩ lấy số tiền đó ra dùng, bởi vì, đó cũng không phải tiền của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Thất vọng rồi . .

Kiều Vi Nhã hỏi: "Albert, có cách nào liên hệ với bọn họ không?"

Karl Louis giành trước nói: "Tôi có cách liên lạc với Louis, nhưng mà xí nghiệp Đài thị của bọn họ thực bài xích thị trường trong nước, thậm chí Hongkong, Đài Loan cũng không cảm thấy hứng thú, bọn họ sinh ý chủ yếu là ở Âu Mĩ, mấy năm nay, bắt đầu mở rộng sang thị trường Châu Phi, anh thứ hai của Louis Đài Lộ cũng có danh tiếng, năm trước hắn thu mua một quặng đồng 60%, tiền lời tốt lắm, không thể nghĩ đến các người lại là thân thích."

Albert thở dài một hơi, nói: "Tiểu vi, anh đang muốn nói với em, sau khi đại sứ quán đi gặp Đài tiên sinh, bọn họ cự tuyệt nhận thức em, về phần nhà cũ ở

Đạm Đài gia, bọn họ nói không có hứng thú, tùy em xử trí."

Kiều Vi Nhã đã sớm đoán được, cậu sẽ không dễ dàng cùng mình nhận thức, chính là thật không ngờ bọn họ quyết tuyệt như vậy, Có điều, ông nội đã từng nói qua, cô là con cháu của Kiều gia, Đạm Đài gia tài sản, tuyệt đối không thể có lòng tham, gia sản của nhà người khác, không thể mơ ước. Cô chỉ có trách nhiệm bảo hộ, không có quyền lợi hưởng dụng.

Thời đại này, người với người lúc trước hứa hẹn bằng lời nói, sớm đã giống như mây bay trên trời, một cơn gió thổi qua, sẽ bị thổi bay đến vô tung vô ảnh. Nhưng không phải ai cũng giống như vậy, làm con cháu Kiều gia, cô sẽ không quên lời nhắc nhở của mẹ và ông nội, không có những tài sản kia, cô cũng có thể dựa vào năng lực của chính mình để sống tốt.

Kiều Vi Nhã cắn môi dưới, nghĩ xem tiếp theo mình nên xử lý như thế nào?

Karl Louis cười nói: "Tiểu vi tiểu thư, cô có chuyện gì khó xử sao , nếu cô muốn nhận thức cậu của mình, chỉ cần hé ra hộ chiếu, tùy thời đều có thể đi sang đó."

Kiều Vi Nhã lắc đầu cười khổ, trước khi cô lấy được giấy ly hôn, tuyệt đối sẽ không để cho Cổ khánh Nhất biết chuyện của cậu, Bây giờ, cô tuyệt đối sẽ không cho Cổ Khánh Nhất chiếm chút tiện nghi nào cả .

Hiện tại không liên hệ cũng tốt, đợi cho đến khi phòng ở đó lại về tay cô, cô tìm người trang hoàng cho tốt, sau đó lại đi một chuyến sang Mĩ, tìm cậu mình đem sự tình nói cho rõ ràng.

Karl Louis cười nói: "Tháng sau, tôi có một hội nghị, nếu tiểu vi tiểu thư nghĩ muốn cùng bọn họ nhắn cái gì, tôi có thể làm người đưa tin, tôi là đàn anh của Louis, chắc hắn sẽ cho tôi mặt mũi ."

Kiều Vi Nhã gật gật đầu, cười nói: "Tốt, vậy phiền toái ngài ."

"Không cần khách khí, cô là bằng hữu của Albert bọn họ, cũng chính là bằng hữu của tôi."

Bốn người lại hàn huyên trong chốc lát, Karl Louis đồng ý về sau mỗi ngày sẽ dành ra 1 giờ để giảng bài cho Kiều Vi Nhã, nhưng điều kiện tiên quyết là, cô cần phải đi sở vụ của hắn làm khoảng nửa ngày công.

Kiều Vi Nhã lúc trước thiết kế đường đi của chính mình, cũng là như thế, cô chuẩn bị về sau làm một cái kế toán viên cao cấp, sinh ý chuyện tình, sau này cũng cần người để ý giùm.

Bọn họ thỏa thuận, ba ngày sau, Kiều Vi Nhã phải đi làm việc ở sở vụ Karl Louis.

Tiễn bước Karl Louis, Kiều Vi Nhã trở về phòng của mình, mở máy tình ra, vào Internet bắt đầu tìm hiểu về Đài gia.

Giờ tra mới thấy, xí nghiệp Đài thị có bao nhiêu lợi hại, tình huống của chính mình, cậu bọn họ khẳng định đã biết, nhiều năm liền không có liên lạc, bây giờ đột nhiên đi tìm họ, người ta nhất định sẽ nghĩ mình không có mục đích tốt.

Cô trước nay chưa từng nghĩ dựa vào ai để sống, ông nội từng nói qua, dựa vào núi núi đổ, dựa vào nước nước chảy, chỉ có dựa vào chính mình, mới có thể vĩnh viễn đứng vững, đứng ổn.

Mấy năm nay, trong lòng cô vẫn còn một nghi vẫn lớn, chính là chuyện cha mẹ bọn họ cùng nhau tự sát, bọn họ tuy rằng mỗi ngày cãi nhau, nhưng là không đến mức hai người cùng nhau nhảy lầu tự sát, trong chuyện này, nhất định có vấn đề.

Cô vẫn không nghĩ cha mẹ mình là người chỉ biết tự sát, Cô nhất định phải điều tra rõ nguyên nhân.

Elaine tiến vào, nhìn thấy cô đang mở trang web, cười nói: "Tiểu vi, em đang tìm hiểu về xí nghiệp Đài thị?"

"Chị, mời ngồi."

Elaine ngồi ở bên cạnh cô, cười nói: "Có phải trong lòng rất khó chịu không, tìm kiếm lâu như vậy mà bây giờ cậu mình lại không chịu nhận."

Kiều Vi Nhã lắc đầu, "Chị, không có, em đã sớm đoán tới, trước khi em ly hôn, bọn họ không cùng em liên hệ, cũng là chuyện tốt, miễn cho tự nhiên đâm ngang, hơn nữa, em nghĩ sau khi lấy lại mấy căn nhà kia từ chính phủ, đem đống phòng ở sửa sang lại một chút, khôi phục diện mạo trước kia, chờ cậu trở về, trả lại cho hắn một ngôi nhà đầy đủ."

Elaine trầm mặc trong chốc lát, mới thở dài một hơi, "Tiểu vi, nếu em đem chuyện tình nói cho bọn họ, bọn họ khẳng định sẽ không tin tưởng , sao em có thể làm chuyện ngốc như vậy."

"Tỷ, trong này có rất nhiều chuyện, em không có cách nào nói cho chị hiểu, nhưng mà có câu phụ trái tử hoàn (cha nợ thì con phải trả), em chỉ là thay thế bà ngoại cùng mẹ trả nợ mà thôi, ông nội nói qua, nếu đáp ứng với người ta chuyện gì đó, nhất định phải hết lòng tuân thủ lời hứa, em chỉ là đang thực hiện lời hứa của mình mà thôi."

Elaine gật gật đầu, đây là chuyện riêng của Kiều Vi Nhã, cô cũng không muốn nói sâu, cô sẽ không miệt mài theo đuổi, thế nhưng, cô nhất định sẽ đem toàn lực giúp đỡ Tiểu Vi, đây là một nữ nhân rất hợp cô trong thời đại này, cũng là một người đáng giá làm bằng hữu thâm giao.

"Tiểu vi, lát nữa chị mang em ra ngoài làm hộ chiếu, tất cả mọi chuyện của em đều đã muốn làm tốt, chính là cần ảnh chụp của em, chuện này thì chị không thể làm thay em được rồi." Elaine nở nụ cười.

Kiều Vi Nhã cười nói: "Chị Elaine cám ơn chị, tự em có thể làm được, nếu không bảo bảo mẫu đi theo cũng được."

"Cũng tốt, chỉ cần đi ngay gần đây là có thể làm hộ chiếu, lát chị sẽ bảo bảo mẫu đưa em đi, bọn họ so với chị còn quen thuộc nơi này hơn. . . . . ."

"Mẹ, a di, thật. . . . . ." Đồng Đồng đầu đầy mồ hôi chạy vào.

Kiều Vi Nhã cùng Elaine cả kinh đồng thời đứng lên, "Làm sao vậy?"

"Anh hắn thế nhưng ăn đá, thật đáng sợ. . . . . ." Đồng Đồng lắc lắc đầu, tay mở ra, "Mẹ, ngươi xem, đây là con đoạt được từ tay anh."

Kiều Vi Nhã nhanh chân chạy ra ngoài, theo Đồng Đồng đi vào hành lang hậu viện, chỉ thấy Đông Đông đang ở bãi đá đánh bảo mẫu lúc nãy còn ở bên cạnh bọn họ, Kiều Vi Nhã chạy nhanh đi qua, đem Đông Đông ôm chặt, cô thực dùng sức, Đông Đông không thể động đậy, dần dần an tĩnh lại.

"Đông Đông, chúng ta đi tắm rửa, bên ngoài quá nóng , được không?"

Đông Đông gật gật đầu, chỉ vào Đồng Đồng nói: "Cùng nhau."

"Không được, anh là con trai mà, bọn em ở nhà trẻ khi đi toilet đều cùng con trai tách ra, làm sao có thể cùng anh cùng nhau tắm rửa! Đó là. . . . . Anh là đồ lưu manh!" Đồng Đồng đỏ mặt lớn tiếng trách mắng.

"Chính là ba mẹ vẫn cùng nhau tắm rửa." (Nấm: Và thế là chị Elaine đã bị con trai mình bán đứng =)))

Elaine mặt đỏ tựa như ráng chiều, trừng mắt liếc nhìn con một cái, xấu hổ đối Đồng Đồng nói: "Anh chính là hay nói giỡn, Đồng Đồng không cần tức giận ."

Kiều Vi Nhã thật sự không biết nên nói cái gì , đành phải một tay lôi kéo Đông Đông, một tay lôi kéo nữ nhi, đi vào phòng của Đông Đông.

"Oa! Anh, bồn tắm của anh lớn ghê á, có thể bơi lội được ."

"Cùng nhau."

Đồng Đồng xua tay, "Tuyệt không!"

Cô bé đánh giá phòng tắm một vòng sau nói: "Anh, anh biết bơi sao?"

Đông Đông lắc đầu.

Đồng Đồng đắc ý đứng lên, "Anh, anh có muốn học bơi lội, giáo viên dạy cuae em đã từng đoạt quán quân đó, phi thường giỏi luôn, em hiện tại đang học bơi bướm, bơi ếch, giáo viên nói trong các bạn nhỏ em là học giỏi nhất, chính là cái sông sau nhà anh kia em cũng có thể bơi."

Đông Đông vẫn lắc đầu.

"Hừ, người nhát gan, anh so với em lớn hơn 5 tuổi, cư nhiên không biết bơi lội, có phải bởi vì nhà các người không thực sự ở bờ biển không?"

Đông Đông tiếp tục lắc đầu.

Kiều Vi Nhã thấp giọng quát lên: "Đồng Đồng, không được nói lung tung."

Elaine thở dài một hơi, thấp giọng nói: "Tiểu vi, không cần đánh gãy bọn họ, để cho con bé nói đi, mấy năm nay, bệnh tình Đông Đông liên tục lặp lại, khi tốt khi xấu, chúng ta đều đã muốn tuyệt vọng, chưa từng nghĩ đến hắn có thể cùng đứa nhỏ khác chơi đùa vui vẻ, Đồng Đồng có lẽ có thể thay đổi hắn."

Kiều Vi Nhã gật gật đầu, sau đó đối nữ nhi nói: "Đồng Đồng, chúng ta trước đi ra ngoài, để cho anh tắm rửa, tắm rửa sau lại chơi, vừa vặn con cũng cần tắm rửa."

Đông Đông một phen giữ chặt Đồng Đồng, "Đồng Đồng, cùng tắm."

Đồng Đồng đảo mắt một cái, cười nói: "Anh, nếu anh có đồ bơi, em đáp ứng cới anh cùng nhau tắm."

Đông Đông nhìn về phía mẹ, Elaine không sao cả cười nói: "Con ta muốn đồ bơi còn không phải đơn giản hay sao, chờ mẹ 10 phút."

Elaine ra khỏi phòng, bảo bảo mẫu đi siêu thị gần nhất mua hai bộ đồ bơi cho hai đứa nhỏ.

Quả nhiên sau 10 phút, bảo mẫu đã trở lại.

Đồng Đồng nhìn thoáng qua áo tắm, nở nụ cười, "A di ánh mắt thực không sai, con thích, cám ơn."

Kiều Vi Nhã phát hiện chính mình có một chút không hiểu con gái .

Đồng Đồng chạy ra phòng tắm, thay áo tắm trở về, bảo mẫu đã muốn mở nước vào trong bồn tắm thật tốt.

Đồng Đồng nhìn vết thương trên người Đông Đông, thở dài một hơi, "Anh, làm sao trông anh có thể thảm như vậy, ngày mai em bảo mẹ dạy anh võ công, sau này nếu có ai dám đánh anh, anh nhất định phải dạy họ một bài học?"

Đông Đông gật gật đầu, vẫn như trước đứng đó bất động.

Đông Đông cười nói: "Anh, không phải anh sợ nước chứ, anh rất gầy, bơi lội có thể phát triển cơ thể, người gầy sẽ không thể tập luyện võ công ."

Đồng Đồng ở trong nước bơi qua lại 2 lần, lắc đầu, đứng lên, "Em rất muốn đi bơi lội."

Đông Đông vẫn còn đứng đó.

Kiều Vi Nhã vừa định nói giúp đỡ Đông Đông, Elaine giữ chặt cô thấp giọng nói: "Hắn không dám ngâm mình ở trong nước, tiểu vi, em đừng quản, chúng ta chờ."

Kiều Vi Nhã ngừng tay, hai người đứng xa xa một chút, để laijkhoong gian cho hái đứa nhỏ.

Đồng Đồng ngoắc, "Anh, lại đây nha, thật sự chơi rất vui, em có thể dạy anh bơi lội, sau đó chúng ta cùng đi bể bơi, lại đây nha. . ."

Đông Đông lại lui ra phía sau từng bước, Đồng Đồng từ trong ao nước đi ra, đứng ở trước mặt Đông Đông, "Anh, anh rốt cuộc là bị làm sao nha, anh không định tắm rửa sao? Cho dù không bơi lội, cũng phải tắm rửa đi."

Thời điểm Đông Đông lại lui từng bước ra phía sau, Đồng Đồng bừng tỉnh đại ngộ, "Nga, em hiểu được, anh là sợ nước nên không dám bước vào trong hồ nước, anh đã không dám, còn đặt bồn tắm lớn như vậy, lãng phí! Vào đi, trong nước một chút cũng không đáng sợ, anh xem cá vàng nhỏ ở trong hồ ngoài viện chẳng phải vẫn sống tốt dó sao? Anh so với cá vàng nhỏ lớn hơn như vậy chắc chắn sẽ không sao, có phải hay không?"

Đồng Đồng đi ra phụ giúp Đông Đông bước vào bồn tắm, Đông Đông đột nhiên đẩy Đồng Đồng ra, chạy ra ngoài.

Đồng Đồng bị hắn một phen đẩy ngã, a miệng khóc đứng lên.

Elaine giành trước từng bước tiến lên đi theo Đông Đông, Kiều Vi Nhã cũng đuổi theo.

Kiều Vi Nhã đuổi theo Đông Đông, ôn nhu nói: "Đông Đông không thích, chúng ta sẽ không tắm, được không?"

Đông Đông gật gật đầu.

"Chúng ta vào một chút liền đi ra, sau đó chúng ta đi thư phòng, mẹ nuôi giúp con vẽ Lí Tiểu Long, được không?"

Đông Đông gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nhận thức . .

"Tiểu vi, em rốt cuộc biết bao nhiêu thứ?" Nhìn thấy Kiều Vi Nhã vẽ chân dung Lí Tiểu Long, tuy so ra thì kém họa sĩ, nhưng đó có thể thấy được, cô thực dụng tâm để học .

Kiều Vi Nhã đỏ mặt nói: "Em không có học chính quy, đây là ông ngoại dạy em, thời điểm học Đại học, khi đến mùa du lịch, em thường đi ra bãi biển vẽ hộ người ta, so với làm công thì thoải mái hơn một chút."

Elaine nhớ tới tư liệu về cô có viết, đại học năm nhất, cha mẹ nhảy lầu tự sát, đại học năm hai, bị bắt buộc trả phòng ở , có thể tưởng tượng, nữ tử này, phải chịu bao nhiêu khổ mới có thể đi tới được như ngày hôm nay. Ông trời thật sự là không công bằng, người thiện lương so với kẻ ác nhân, thường dễ gặp trắc trở hơn nhiều.

Trong lòng cô vừa động, đột nhiên hỏi: "Tiểu vi, phòng ở của nhà em, vì sao bị bắt thu hồi vậy?"

Kiều Vi Nhã cười nhẹ, "Chị Elaine, nhờ chị, có lẽ phòng ở kia em có thể lấy lại đó."

Câu trả lời của cô đã gián tiếp nói cho Elaine biết trong chuyện này có nguyên nhân .

Cô là một nữ nhân có trí nhớ rất tốt, lúc trước thu thập tư liệu của Kiều Vi Nhã, toàn bộ đều được kể lại, rồi đột nhiên cô nhớ lại, Kiều Vi Nhã đại học năm nhất có một người bạn trai tên là Bảo Mặc.

Khi đó, cô không chú ý đến điểm này, bây giờ nhất thời nghĩ lại, cô nghĩ có lẽ cô hiểu được một số chuyện?

Tư liệu về Bảo Mặc, không chi tiết lắm, chỉ nói qua cha mẹ hắn là ai, mà cha mẹ hắn, Cô lại nhận thức .

Elaine gật gật đầu, quay đầu nhìn thoáng qua, hai đứa nhỏ đang ở hành lang xem tranh.

Elaine thấp giọng hỏi nói: "Tiểu vi, em nói cho chị biết, chuyện tình phòng ở lúc đó, có phải hay không cùng Hạ Thanh có quan hệ?"

"Hạ thanh?" Kiều Vi Nhã nhất thời không kịp phản ứng, giật mình, lập tức tỉnh ngộ, lắc đầu cười khổ nói: "Chuyện đó đã là quá khứ rồi, Chị Elaine, em thật sự không bao giờ muốn nghe cái tên đó nữa."

Cô nhắm chặt mắt, trên mặt hiện lên thần sắc thống khổ, "Chị Elaine, ngày đó em cảm thấy cuộc đời thật hắc ám, thời điểm cha mẹ rời bỏ em mà đi, em cơ hồ muốn hỏng mất, tuy rằng em sinh ra ở nơi đó, lớn lên cũng ở nơi đó, nhưng là, thành thị lớn như vậy, thế nhưng lại không có một ai là thân nhân của em, em không dám ngây ngốc một mình ở trong phòng, nhưng em còn phải vì cha mẹ thủ linh, mua mộ địa, không ai chịu giúp em, duy chỉ có Bảo Mặc, hắn vẫn luôn ở bên em, theo em cùng nhau thủ linh, giúp đỡ em mua mộ địa cho bọn họ, sau đó thuận tiện rời mộ địa của ông ngoại, ông bà nội đến nơi đó. Chỉ bằng một phần ân tình này, em đời này đều không thể trả hết được, em vẫn luôn nghĩ đến một ngày nào đó mình sẽ trả nợ xong, sau lại, em rốt cục làm được . Cho nên, cho đến ngày nay, em có thể làm, chính là quên hắn, rời đi hắn, vĩnh viễn không thấy mặt."

Elaine gật gật đầu, loại gia đình này của bọn họ, thân bất do kỉ, từ trong lời nói của Kiều Vi Nhã, cô rốt cuộc đã đại khái nghe ra.

"Cho nên,chị Elaine, chuyện này, với em mà nói đã muốn là quá khứ ."

Elaine nghe hiểu được ý tứ của cô, cười nói: "Được, chờ đến lúc em cần chị giúp đỡ, nhất định không được từ chối."

"Nhất định!"

"Mẹ, vì sao mẹ không họa cho con, con cũng muốn mẹ vẽ cho con, nhưng là con không cần Lí Tiểu Long, con muốn. . . . . con muốn a di ." Đồng Đồng ánh mắt chuyển đến trên người Elaine, "Con cảm thấy a di so với Châu Cách Cách còn muốn xing đẹp hơn."

"Nga, phải không?" Elaine cười tủm tỉm hỏi: "Đồng Đồng nhà chúng ta cũng thích xem Châu Cách Cách?"

Đồng Đồng lắc đầu, bĩu môi nói: "Không thích, con cảm thấy bọn họ thực ầm ĩ , so với người hay ầm ĩ là con, chính là giống như động kinh."

Kiều Vi Nhã cười, con gái mình như thế nào còn biết chứng động kinh?

"Chúng ta thầy giáo luôn nói Âu Dương minh minh thật sự giống như động kinh, hắn mỗi ngày đều nháo ở trong lớp, hơn nữa, hắn còn đánh người, ngăn tủ ở trong lớp bị hắn làm đổ rất nhiều lần, có một lần thầy giáo nói hắn thật sự là chứng động kinh, con liền hỏi một câu, cái gì là chứng động kinh, thầy giáo nói so với con còn ầm ĩ hơn chính là chứng động kinh."

Kiều Vi Nhã cùng Elaine đồng thời nở nụ cười, Kiều Vi Nhã đoán, hồi đó con gái nhỏ nhà mình rất bướng bỉnh.

"Kiều tiểu thư, cô có điện thoại ." Bảo mẫu tiểu trương cầm điện thoại vội vàng đi tới.

"Cám ơn." Kiều Vi Nhã tiếp nhận điện thoại, nghe được sau liền cười nói: "Tiểu vương."

"Chị, nói cho chị một cái tin tức tốt, em vừa mới cùng tiêu san ký hợp đồng, cũng lấy đến 30% tiền đặt cọc, nhà xưởng chủ công bên kia cam đoan nói trong vòng 1 tháng sẽ hoàn thành."

Kiều Vi Nhã mừng rỡ, "Tiểu vương, nhất định phải thúc giục nhà xưởng không để cho bọn họ làm ra sai lầm gì, Từ bây giờ, em thả lỏng cho Ngô Đức Hân một chút nếu cô ta nguyện ý tra hỏi, liền tiết lộ cho cô ta một chút tin tức, hư hư thật thật, làm cho cô ta không biệt được rõ ràng."

"Được, chị, chị yên tâm đi, bên này nếu có chuyện, em lập tức gọi điện thoại cho chị, còn có, em đã nộp phí báo danh rồi, trường học bên kia đã cho em giấy nhập học rồi, chị, tương lai em nhất định mang học phí trả lại cho chị."

Kiều Vi Nhã cười, "Tiểu vương, nếu em thật sự coi chị là chị, về sau không cần nhắc lại chuyện tiền học phái nữa, đúng rồi, Từ Linh bên kia thế nào?"

"Hoàn hảo, chính là không vừa mắt Ngô Đức Hân, Ngô Đức Hân hỏi em vài lần, em đều nói đó là bạn tốt cùng học với chị đến hỗ trợ ."

"Uh, Tiểu Vương, em nói cho Từ Linh, Ngô Đức Hân nhiều nhất chỉ được lưu lại một tuần, còn có, không được để cho cô ta biết nhà xưởng chủ công ở chỗ nào, đem mọi chuyện nói hư hư thật thật cho cô ta biết."

"Được, chị, chị yên tâm, em nhất định xử lý chuyện này thật tốt, ai nha, em thiếu chút nữa đã quên một chuyện lớn, cổ khánh nhất sớm nay tới tìm hỏi em,

làm sao chiếc xe của chị lại ở gara khách sạn Reeves? Hắn có từng gọi điện thoại cho chị sao?"

"Em nói như thế nào ?"

"Em nói đồng học của chị cần xe để đi học ban đêm nhưng hắn chỉ có 1 chiếc xe việt dã, cho nên chiếc xe kia liền lưu lại để cho người bạn học đó."

"Uh, chị hiểu được."

Hai người còn nói vài câu, liền cắt đứt điện thoại.

Kiều Vi Nhã nghĩ, cổ khánh nhất nhanh gọi điện thoại cho mình, chứ chiếc oto đó không thể vào tay hắn, nếu không một đi không trở lại.

Nhưng là, để cho ai đi lấy chiếc oto đó?

"Tiểu vi, em làm sao vậy?" Elaine hồ nghi nói.

Kiều Vi Nhã thở dài một hơi, "Chị Elaine, cổ khánh nhất ở gara khách sạn Reeves thấy được ô tô của em."

"Chỉ có chuyện này thôi sao, không cần quá lo lắng, chị đi gọi điện thoại chút, lập tức có người mang xe của em lấy đi." Elaine xoay người đi vào phòng khách, đi gọi điện thoại.

5 phút sau, Elaine đi ra, cười nói: "Xong rồi, chị đã muốn bảo người lái xe của em đi, em yên tâm đi, từ lúc em ở đây cổ khánh nhất ngay cả 1 sợi tóc cũng không thể mang đi."

"Chị, cám ơn."

"Tiểu vi, em lại làm khách cùng chị sao ."

Kiều Vi Nhã chua sót cười, cô không thích thiếu nợ nhân tình, nợ tiền không sao cả, chỉ cần cố gắng, nhất định có thể trả lại, thiếu nhân tình, là muốn đeo trên lưng cả đời .

Đồng Đồng ở một bên quyệt miệng, thấy mẹ xem nhẹ mình rất là bất mãn.

"Đồng Đồng, đừng nóng giận, a di vẽ cho con được không, a di cam đoan, tuyệt đối sẽ không khó coi hơn của mẹ con."

Đồng Đồng gật gật đầu, "A di so với mẹ xinh đẹp hơn thì nhất dịnh không thể vẽ xấu hơn mẹ được, a di, chúng ta đi thôi."

Kiều Vi Nhã dở khóc dở cười nhìn hai người dắt tay nhau đi, đến cửa, Đồng Đồng còn quay lại hướng mẹ mình làm mặt quỷ.

"Mẹ nuôi, con muốn một cái nữa." Đông Đông đứng ở gần bàn đánh bóng trong hành lang nói.

"Như vậy?" Kiều Vi Nhã làm ra một động tác giống Lý Tiểu Long.

Đông Đông gật gật đầu.

"Chúng ta đây cũng đi thư phòng, được không?"

"Vâng." Kiều Vi Nhã nắm Đông Đông hướng thư phòng đi, chuông diện thoại lại vang lên.

Kiều Vi Nhã vừa nhìn, là cổ khánh nhất.

"Uy . . . . . ."

"Kiều Vi Nhã, cô muốn làm cái gì hả?"

"Cái gì làm cái gì?"

"Cô tại sao lại làm cho người ngoài vào trông coi của hàng, còn để cho cô ta lấy tiền, đức hân nói hiện tại tiền lời đều bị cô ta lấy đi rồi, trong nhà chẳng lẽ không còn ai sao? Em tư hiện còn đang ngời chơi ở nhà đó thôi, cô muốn người thu ngân, lại nghĩ đến lời của Đức Hân, tôi nghĩ hay cô để cho em tư làm đi."

Trước kia lúc cô không có ở của hàng, tiền đều là do Tiểu Vương thu, sau đó lại gửi vào tài khoản cho cô, cổ khánh nhất khi đó giống như chỉ cần trong tay có tiền, cũng không có tâm tư khác, từ khi cùng tiêu san ở một chỗ, hắn mới bắt đầu quan tâm tới tiền lời, quan tâm tới mấy bức tranh, quan tâm tới rất nhiều thứ mà trước kia hắn không thèm để ý.

Ngô đức hân kia vừa há mồm, thật đúng là mọi sự đều gặp rắc rối, tất cả đều nói ra ngoài.

Kiều Vi Nhã cười lạnh, hiện tại nói cái gì đều đã quá trễ.

"Cô con mẹ nó nói chuyện. . . . . Kiều Vi Nhã, tôi hỏi cô, cô có phải là đang ở bên cạnh thằng khác chứ không phải đi Thiệu Hưng đúng không? Mấy ngày trước Nhị Tử nói cô cùng một thằng khác ở chung một chỗ, thằng kia là ai hả? Cô nếu dám ở bên ngoài vụng trộm, tôi con mẹ nó đánh gãy chân cô!"

Nhị tử là anh em kết nghĩa của cổ khánh nhất, lúc tước hắn cùng với mấy đồng học nháo không biết bao nhiêu chuyện, tán gái, thu bảo hộ phí của mấy gánh hàng rong, cùng mấy tên xã hội đen đi lừa đảo, cũng sau này cũng học bọn xã hội đen, đòi kết nghĩa anh em, bọn họ tổng cộng có 9 người, cổ khánh nhất là lão đại, bọn họ không phải dựa theo tuổi để phân, cổ khánh nhất rất tàn nhẫn lại biết đánh nhau, cho nên, hắn trở thành lão đại.

Sau lại, bọn họ cùng một nhóm phường khác gây gổ, hai bên tranh chấp đẫn đến đánh nhau, bọn họ dùng đồ tự chế đem người làm thương nặng, bảy người ngồi tù, một kẻ chạy trốn, cổ khánh nhất bị đưa vào quân đội.

Lâu sau, vài người hết hạn được thả ra, chỉ có một tên chịu án dài nhất vẫn ở trong tù.

Khi đó, Kiều Vi Nhã cũng không biết chuyện này, chờ đến lúc cô biết chuyện, bọn họ đã muốn hoàn thành thủ tục ly hôn, hơn nữa, cổ khánh nhất tuy mặt ngoài thực thu liễm nhưng kì thật vẫn luôn cùng bọn họ lui tới.

Nếu không phải có vụ ly hôn này, Kiều Vi Nhã căn bản không biết bọn họ vẫn luôn liên hệ với nhau.

Cổ khánh nhất từng nói qua, hắc bạch lưỡng đạo, hắn đều ăn. Câu nói kinh điển của hắn là, nếu cảnh sát không giỏi phá hoại như người xấu, hắn dùng cách nào để bắt kẻ xấu đây.

Kiều Vi Nhã trầm tĩnh nói: "Cổ khánh nhất, tôi cũng không phái là anh, chỉ cần giấy kết hôn vẫn còn hiệu lực thì tôi tuyệt đối không phải loại suốt ngày chỉ biết ăn vụng bên ngoài. Còn có, năng lực em tư của anh đủ để đến cửa hàng của tôi sao, năng lực cô ta ra sao anh hiểu rõ nhất, làm việc là phải tính toán rõ ràng!"

Cổ khánh nhất phẫn nộ, Kiều Vi Nhã làm người như thế nào, hắn rất rõ ràng, thế nhưng, hắn vẫn luôn cảm thấy Kiều Vi Nhã đang gạt hắn chuyện gì đó, còn có cái chiếc oto kia nữa, nghĩ đến ô tô, hắn lại như phát cuồng rống lên, "Chiếc xe kia rốt cuộc là sao hả?"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Muốn về nhà

"Chẳng sao cả, tôi chỉ cùng người khác đổi xe thôi."

Cổ Khánh Nhất lớn tiếng nói: "Kiều Vi Nhã! Tôi muốn cô thứ sáu này đem chiếc xe đó về!"

Kiều Vi Nhã âm thanh lạnh lùng nói: "Không có khả năng, Cổ Khánh Nhất, tôi sẽ không bao giờ đáp ứng anh đưa xe cho Tả Quân, còn muốn hắn có xe đi làm, vậy anh cứ tự mua xe, đừng dùng xe của tôi, mấy ngày nữa tôi trở về còn muốn dùng chiếc xe đó."

"Còn nếu tôi nhất định phải mang đi?" Cổ Khánh Nhất nhất thời bị lửa giận của mình đốt cháy.

"Anh có thể thử xem!"

Cổ Khánh Nhất trước giờ chưa bao giờ để uy hiếp của Kiều Vi Nhã vào mắt, hoặc là nói Kiều Vi Nhã chưa từng có uy hiếp hắn, Kiều Vi Nhã trước nay sẽ luôn thoái nhượng một bước, cho nên mới khiến Cổ Khánh Nhất luôn kiêu ngạo như thế, "Kiều Vi Nhã, cô đáng uy hiếp tôi? Cô ** khốn nạn, có phải hay không muốn nghịch thiên rồi!"

"Cổ Khánh Nhất, anh mắng lại một câu nữa xem!"

"Lão tử chính là mắng, cô chính là ** khốn nạn ! . . . . . ** khốn nạn . . . . . Bà ngoại cô chính là từ kĩ viện đi ra, mẹ cô cũng là ** khốn nạn , cô đương nhiên cũng thế, lão tử chính là chửi đấy, tôi nói cho cô biết, chiếc xe này tôi lập tức lấy đi!"

Kiều Vi Nhã tức giận đến cả người run run, cô cùng Cổ Khánh Nhất trước giờ, chưa từng bị mắng như thế này, cái chết của bà ngoại, chính là nỗi đau suốt đời này của cô và ông ngoại, mẹ nói, bà ngoại của cô, tại cái thời đại hỗn loạn kia, không thể chịu đựng được mỗi ngày ôm mộ khối bài tử đi trên phố cho người sỉ nhục, cho nên, lựa chọn cái chết.

Bà ngoại cũng không phải loại người như Cổ Khánh Nhất nói, bà là em gái một đồng học của ông ngoại, bởi vì chiến loạn, đồng học đã chết, trước khi chết, hắn nhờ ông chiếu cố em mình, nhưng mà, thời điểm vị đồng học đó chết, bà đã ngay lập tức bị người trong tộc bán đi, ông ngoại tốn biết bao công sức mới cứu được bà về, lúc ông ngoại tìm được bà, bà vẫn trong sạch .

Nhưng là, cho dù có thực sự trong sạch cũng không thể xuất giá giống như nữ tử nhà khác , cho nên, bà liền ở lại trong nhà ông ngoại.

Bởi vì tổ mẫu rất thích bà nhu thuận, bà ngoại liền năn nỉ tổ mẫu, nói bà muốn gả cho ông ngoại, ông ngoại không đồng ý, không nói đến bà là em gái của đồng học, hơn nữa con cái của ông trong nhà đều đã lớn, vợ cả tuy rằng thường ngày không có biểu hiện tình cảm sâu đậm, nhưng hai người trước giờ chưa bao giờ bất hòa, thường ngày thản nhiên trôi qua, cũng rất tốt, huống chi, tâm tư của ông ngoại không phải là ở nhà với gia thất, ông muốn trở thành một thương nhân lớn, quốc gia gặp nạn, là một lưu học sinh mới trở về, tình cảm yêu nước, so với người bình thường sâu nặng hơn.

Bởi vì vợ cả chỉ sinh một đứa con trai, Đạm Đài gia vẫn luôn mong đông con nhiều cháu, thế là ông cố làm chủ gả bà ngoại cho ông ngoại làm vợ bé.

Ông ngoại trước giờ vẫn luôn phản đối cưới vợ bé, khăng khăng chỉ sống một vợ một chồng, nhưng lại bị tổ mẫu vụng trộm cô đơn, cho nên hai người liền viên phòng.

Bà ngoại ôn nhu nhu thuận cùng vợ cả cường ngạnh, hình thành hai bên đối lập,lâu dần , ông ngoại thật sự đối bà ngoại nảy sinh tình cảm.

Nhưng mà hết thảy đều thay đổi khi chiến tranh kết thúc.

Vận mệnh của rất nhiều người cú như vậy bị cải biến.

Kiều Vi Nhã cúp điện thoại, cả người run run, một cỗ lãnh khí từ đáy lòng phát ra, hiện tại cô thật sự rất muốn trở về, đưa ra tờ ly hôn trước mặt hắn, về sau, không bao giờ gặp phải loại người này nữa.

Cô trong lòng tức giận, không thể nào phát tiết.

Điện thoại lại vang lên đến đây, vẫn là Cổ Khánh Nhất, "Kiều Vi Nhã, cô tìm người nào đến? Bọn họ là ai thế hả!"

Kiều Vi Nhã lạnh lùng nói: "Làm sao vậy?"

"Bọn họ lấy oto đi rồi, bọn họ rốt cuộc là ai!"

"Đồng học của ta." Kiều Vi Nhã nói xong liền cúp điện thoại, Elaine nói tìm người lấy xe đi, động tác thật đúng là nhanh, mới nói xong đã lái xe đi rồi.

Cổ Khánh Nhất cố chấp gọi lại cho cô, "Kiều Vi Nhã, cô chừng nào thì trở về?"

"Không xác định."

"Con gái đang ở cạnh đó sao?"

"Ở."

"Để cho con nghe điện thoại đi."

Kiều Vi Nhã lần này không có phản đối, đến thư phòng đem điện thoại đưa cho con gái, Đồng Đồng hỏi: "Mẹ, ai a"

"Ba con, hắn muốn cùng nói chuyện với con."

Đồng Đồng cầm điện thoại đi rồi đi ra ngoài, Kiều Vi Nhã cũng không có đuổi kịp, cô biết con gái nghe điện thoại, sau sẽ nhất định cùng cô nói lại , hơn nữa, thiên tính giữa cha và con gái, huyết thống là không thể cắt đứt .

Đồng Đồng bên ngoài nói chuyện một hồi liền hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trở lại nói, "Mẹ, về sau cái loại điện thoại quấy rầy vớ vẩn này không cần để con nghe!"

Kiều Vi Nhã giật mình, con gái làm sao có thể nói như vậy?

Đồng Đồng nổi giận đùng đùng nói: "Ba ba hỏi con, chúng ta cùng ai ở cùng một chỗ, bên cạnh mẹ có hay không có nam nhân khác, con có hay không phải kêu người khác là ba ba, con hận chết hắn !"

Đồng Đồng rốt cuộc không nhịn được, nước mắt nhanh chóng chảy xuống, khóc chạy đi ra ngoài.

Kiều Vi Nhã chạy nhanh đuổi theo, cô thật không ngờ, Cổ Khánh Nhất thế nhưng lại hỏi con gái như vậy, con bé đã 5 tuổi, hiểu được rất nhiều chuyện, Hành vi này của Cổ Khánh Nhất, thật làm thương tổn con bé, cô ôm lấy con gái, một bên dỗ bé, một bên nghĩ lại chính mình có phải hay không đã làm sai điều gì, cô giống như bị báo thù che mờ hai mắt, cái gì đều nhìn không thấy .

Cho dù là báo thù, cũng không nên liên lụy con gái, nhưng tình thế hôm nay đã muốn đem bé kéo vào chuyện này.

Kiều Vi Nhã ôm Đồng Đồng ngồi trên bàn đánh bóng cuối hành lang, ôn nhu nói: "Đồng Đồng, chắc là con hiểu sai lời nói của ba ba rồi. . . . . ."

"Mẹ, con không hiểu sai, con bây giờ còn nhớ rõ, ba ba bắt con kêu một a di khác là mẹ, con không muốn kêu nữ nhân khác là mẹ, cũng không muốn gọi nam nhân khác là ba ba, con không phải là trói buộc của hai người, mẹ, mẹ không phải thật sự muốn để con kêu nam nhân khác là ba ba chứ. . . . . ." Đồng Đồng đầu tiên là nghẹn ngào, sau lại lên tiếng khóc lớn.

". . . . . Con không muốn cùng Đổng Lượng giống nhau, không muốn có mẹ khác cũng không muốn có ba ba khác. . . . . Mẹ, con muốn về nhà, con muốn về nhà. . . . . ." Đồng Đồng đã muốn khóc không thành tiếng.

Kiều Vi Nhã tâm bị nhéo đau, cô biết, kết cục đã không thể cải biến, Cổ Khánh Nhất cô khẳng định sẽ cùng hắn ly hôn, mà bé, sang năm sau sẽ có thêm một đệ đệ.

Hiện tại, không phải cô không thể nhẫn, mà là đối phương không chưa bao giờ nghĩ đến cô, mẹ chồng muốn có cháu trai, bà chắc chắn sẽ chỉ nhìn thấy cháu trai. Sau lại Tiêu San chắc chắn đã gặp mặt Cổ gia, cũng đã đạt thành nhận thức chung, chỉ giấu diếm mỗi mình cô.

Cô hiện tại không thể cùng con gái cam đoan, sẽ không cùng ba bé ly hôn, từ một khắc bánh xe trọng sinh bắt đầu chuyển động, cô trọng sinh nhất định là vì trận ly hôn đại chiến này mà đến. Cô chưa bao giờ cùng con gái hứa hẹn chuyện mà mình không làm được.

Kiều Vi Nhã ngắn ngủi trầm mặc, làm cho Đồng Đồng khóc càng thêm lợi hại, Elaine ở một bên khuyên bảo đều không có được, khóc đến đầu đầy mô hôi.

Đồng Đồng nhìn cô một cái, xoay người đi rồi, chỉ chốc lát sau, bế một cái hộp trở về, xà vào trong lòng cô.

Bởi vì nguyên nhân thân thể của Elaine, trong phòng của cô, chưa bao giờ thiếu socola, mà socola trong phòng cô, là Đồng Đồng chưa từng có ăn qua , cho nên, nếu trong tay bé có hai khối đều sẽ do dự thật lâu, cuối cùng đưa cho Đông Đông một khối.

Hiện tại, Đông Đông đem một hòm đầy đưa cho bé.

Đông Đông biết, trong hòm này chính là socola mà bé rất thích ăn, nhưng là, bé hiện tại không có tâm tình ăn sôcôla, mẹ không trả lời, đã khiến cho tâm tình của bé thật bối rối, bé sợ hãi trở thành Đổng Lượng thứ hai, bé vẫn muốn là công chúa nhỏ mà các bạn mình hâm mộ.

Đông Đông thấy bé không để ý tới cái hòm socola, nghĩ nghĩ, đem hòm lấy lại, mở ra, giúp bé lột vỏ một khối socola, lại nhét vào miệng của bé, Đồng Đồng đang muốn nói chuyện, bị sôcôla tắc trụ, nói cũng không thể nói được, khuôn mặt đáng yêu càng trướng sắc đỏ.

Đông Đông xoay người đi, chỉ chốc lát sau đem trở lại một cái khăn mặt có thấm nước, lung tung lau chúi trên mặt bé. (Đông Đông đáng eo kinh ♥-♥)

Đồng Đồng một bên nức nở , vừa ăn sôcôla, sau đó lại bị lau chùi một trận, bé cũng không thèm để ý nữa rồi.

Ánh mắt bé chuyển hướng Đông Đông, "Anh, nếu ba mẹ anh không cần anh nữa, anh sẽ làm thế nào?"

Đông Đông lắc đầu, "Sẽ không."

Elaine ôm lấy con, hướng Đồng Đồng nói: "Đồng Đồng, con làm nữ nhi của a di được không? Như vậy, con liền có thêm nhiều cha mẹ."

Đồng Đồng vốn đã nức nở khóc, đột nhiên lại bật dậy đứng lên, "A di, người nói như vậy có phải hay không sớm biết cha mẹ con sẽ lu hôn, muốn an ủi con. . . . . Con chỉ cần một ba mẹ là đủ rồi, con không cần. . . . . ."

Kiều Vi Nhã ôm nữ nhi, tâm đau đớn như bị ai xé rách, "Đồng Đồng, mẹ đáp ứng con, chỉ cần ba ba không chủ động rời đi, mẹ sẽ tuyệt đối không chủ động cùng ba ba ly hôn, con sẽ vẫn có ba ba."

Đồng Đồng dùng sức bắt lấy vạt áo Kiều Vi Nhã , "Mẹ, con biết ba ba có rất nhiều khuyết điểm, con biết hắn đối mẹ không tốt, nhưng là, hắn là ba ba của con, hắn đối con tốt lắm , có phải hay không? Mẹ, chúng ta về nhà, con đi khuyên nhủ ba ba, làm cho hắn sửa tốt, hắn là cảnh sát, là chuyên môn bắt người xấu , hắn sẽ không làm chuyện xấu , hắn nhất định nghe con . . . . . ." (đọc xong tự hỏi một câu có phải Nấm chọn sai chuyện không, trước thấy bé Đồng Đồng hiểu chuyện giờ thấy bé rắc rối quá, biết rõ cha mình không tốt với mẹ mà còn muốn nữ chính chịu khổ, Vẫn hiểu và thương cho bé là bé lo sợ bị mọi người cười chê, sợ ba mẹ không cần bé nhưng mà nói thật thì trước và sau khi trọng sinh vẫn luôn vì bé mà nữ chính không chịu ly hôn nên mới bị tên mặt rệp đó làm nhục, Như cái đoạn lúc nãy bị chửi mà chị có thể nói được câu nào đâu, đã thế còn chửi cả người thân của chị. Với cả chị nữ chính sao không giải thích luôn cho bé lý do đi, có nhất thiết phải đưa ra chuyện mà biết chắc là sẽ không bao giờ làm được hay không, tên đó kiểu gì chả bỏ chị đi, chị không nói bây giờ sau này bé vẫn thương tổn như cũ thôi. Nếu bé đã hiểu chuyện vẫn là nên giải thích từ từ cho bé hiểu còn hơn là ngồi chịu những nhục nhã mà rõ ràng mình đã chịu qua một lần rồi. Vẫn biết chị n9 làm mẹ thương con nhưng thương nó mà chọn cho nó thằng cha đều cáng hết mức. Toàn bộ cái trên là ý kiến riêng bày tỏ bức xúc vui lòng không ném bom nha mọi người. Nếu mọi người thấy khác thì cũng hi vọng nhẹ nhàng bày tỏ. Kiểu này thì n9 còn chịu khổ dài dài)

Cùng một câu nói, ở trước khi cô trọng sinh, Đồng Đồng cũng nói qua, chính là thay đổi cảnh tượng, khi đó, vừa mới nói xong câu đó, mẹ chồng đi ra , mẹ chồng ở ngoài cửa nghe được hoàn hoàn chỉnh chỉnh, vừa tiến đến, liền cho Kiều Vi Nhã một bạt tai, mẹ chồng cánh tay vẫn rất khỏe mạnh, thập phần hữu lực, đánh cho Kiều Vi Nhã nhãn mạo kim tinh (đánh cho chị choáng váng, sao bay đầy trời), nửa ngày đều không có lấy lị được tinh thần.

Sau lại, bà nói với cháu gái, nếu cô có một đứa con trai, tùy tiện muốn thế nào đều được, ở trong mắt bà, Kiều Vi Nhã chính là tội nhân thiên cổ khiến con mình tuyệt tự tuyệt tôn. (Mình dịch kiểu chi mà nghe như n9 khiến anh ý bất lực k có con đươc ý. Khụ chân thành xin lỗi nhân vật phụ trong truyện)

Ngày đó, bởi vì nhìn thấy chính mình bị đánh, Đồng Đồng thời điểm ăn cơm chiều, vụng trộm một mình chạy tới đơn vị của Cổ Khánh Nhất, kết quả, Cổ Khánh Nhất không có ở đó, ngày đó hắn nghỉ trực.

Một vị cảnh sát nhân dân khác nói cho bé biết, ba bé hôm nay nghỉ trực, Đồng Đồng tuyệt vọng, ai nhìn tháy cũng đều cảm thấy hương xót.

Đồng Đồng không đi, kiên trì muốn ba ba tới đón bé về nhà.

Bọn họ liền phải gọi điện thoại cho Cổ Khánh Nhất, Cổ Khánh Nhất không có bật máy.

Đơn vị có quy định, mặc dù là thời điểm nghỉ ngơi, cũng phải để máy khởi động, 24h đợi lệnh.

Sau lại, sở trường tự mình lái xe đưa Đồng Đồng về nhà, Kiều Vi Nhã lúc này đang chạy khắp nơi tìm Đồng Đồng, chú Lâm cũng hỗ trợ đi tìm, sau khi Đồng Đồng trở về, thím Lâm gọi điện thoại cho Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã chạy trở về.

Sở trưởng là người mới được điều đến, đối với Cổ Khánh Nhất chuyện tình cũng không thực hiểu rõ lắm, Sau khi thím Lâm dỗ Đồng Đồng ngủ, lại vụng trộm oán giận vài câu với sở trưởng, sở trưởng cũng là người khôn khéo, lập tức đoán được ngay mọi chuyện.

Ngày hôm sau đi làm, Cổ Khánh Nhất bởi vì tắt máy, bị sở trưởng giáo huấn cho một chút, lại ngầm nói cho hắn, muốn hắn chú trọng gia đình.

Nghĩ như vậy, Kiều Vi Nhã thở dài trong lòng, ý nghĩa của chuyện này có phải hay không chính là mọi chuyện xảy ra đúng như lúc trước, chỉ là thay đổi thời gian và địa điểm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thiện ý

Đồng Đồng khóc trong chốc lát, đang ngủ, Kiều Vi Nhã cởi giầy cho bé, chỉnh điều hòa cho thật tốt rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Vừa mới ra khỏi phòng, điện thoại liền vang , Kiều Vi Nhã nhìn lại, là thím Lâm.

Vừa bắt máy liền nghe thím Lâm hỏi : "Mẹ Đồng Đồng à?"

"Là cháu, thím Lâm, chú Lâm xuất viện rồi ạ?"

"chú Lâm cháu đang ở nhà ở nhà đây, vẫn tốt , chúng ta đã liên hệ với đồng học kia của cháu rồi, hắn nói ngày kia sẽ mang theo chúng ta cùng đi tỉnh thành."

Kiều Vi Nhã rốt cục nở nụ cười, "Vậy là tốt rồi. Nếu có việc, thím gọi điện thoại cho cháu lúc nào cũng được."

" Mẹ Đồng Đồng à, thím có chuyện này. . . . . Cổ Khánh Nhất ngày hôm qua hỏi chú Lâm, có biết cháu bán đống tranh thư kia cho ai không, chúng ta nói không biết, hắn giống như không tin. Sau lại thím nghe thấy hắn gọi điện thoại trong sân, hình như là tìm người theo dõi các nhà ở đầu ngõ chúng ta, cháu xem. . . . . ."

Kiều Vi Nhã trong lòng cả kinh, đúng vậy, đầu ngõ có theo dõi, chỉ cần hắn cho người điều tra, sẽ biết đống tranh thư đó ở đâu, nói như vậy, tranh thư này, đã không còn chỗ ở an toàn nữa ."

"Thím Lâm, thím đừng lo lắng, cháu hiện tại sẽ gọi điện thoại cho Khai Nguyên."

"Chú Lâm của cháu đã gọi điện thoại cho Khai Nguyên rồi, nhưng mà, cháu vẫn nên nghĩ biện pháp cho tốt đi, nhỡ may Khai Nguyên bên kia nói ra, như vậy rất uổng phí tâm tư bảo vệ của cháu rồi ."

Sau khi Thím Lâm cúp máy, Kiều Vi Nhã liền khẩn cấp gọi điện thoại cho Khai Nguyên, Lâm Khai Nguyênliền nhanh chóng cam đoan, tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.

Nhưng là, Kiều Vi Nhã lo lắng, Lâm Khai Nguyêncó thể cam đoan không nói, nhưng hàng xóm xung quanh hắn thì lại không chắc chắn được, ngày đó rất nhiều người thấy cô, nhất là ô tô của cô ở huyện Q có vẻ nổi bật . Cô cảm thấy hay là vẫn cứ đến huyện Q xem thử thế nào.

Kiều Vi Nhã đi thư phòng, cùng hai vợ chồng Albert nói chuyện này, (Albert) nhíu mày nói: "Q huyện? . . . . . Bà xã, anh nhớ hình như XXX đoàn đang ở Q huyện phải không?"

Kiều Vi Nhã hồ nghi nhìn hắn.

"Ý tứ của anh là, đem mấy thứ đó đến chỗ quân đội?"

"Uh, chính là như vậy."

Kiều Vi Nhã thật sự khích động, nếu đem đến quân đội, vậy mấy bức trnh thư kia tuyệt đối sẽ an toàn .

"Tiểu vi, dù em bây giờ có nhanh tay, thì cũng không thể nhanh hơn Cổ Khánh Nhất, hiện tại, em cùng người kia liên hệ, chị sẽ kêu người đem tranh thư kia chở đi, nếu em cảm thấy lo lắng, chị sẽ an bài chuyến bay sớm nhất cho em đến tỉnh thành, em thấy thế nào?"

Kiều Vi Nhã gật gật đầu, "Chị Elaine, em hôm nay đi trước vậy, ngày mai sẽ trở về, Đồng Đồng nhà em. . . . . ."

"Đồng Đồng ở lại nơi này với bọn chị, em tự đi thôi." Elaine đánh gãy Kiều Vi Nhã, cười nói, "Tiểu vi, tuy nói đó là con gái em nhưng hiện tại sẽ ở với chị ."

Kiều Vi Nhã cười khổ, không thể tưởng được sau khi trọng sinh, cô vẫn là người cô đơn, người duy nhất có thể tin tưởng để dựa vào lại chính là người xa lạ cách mình đến ngàn dặm.

Albert đem Kiều Vi Nhã đưa lên máy bay, luôn mãi dặn dò cô, nếu có chuyện gì, nhất định phải gọi điện thoại trở về.

Sau khi xuống máy bay, Kiều Vi Nhã còn chưa ra khỏi sân bay, đã thấy bảng ghi tên tiếng Anh của mình được giơ cao, người cầm bảng đứng sau đó là hai quân nhân.

Kiều Vi Nhã lập tức bước đi qua, hai người thực khách khí cung cô bắt tay xong, liền dẫn Kiều Vi Nhã lên một chiếc xe quân sự.

Hai người trong đó có một phó đoàn trưởng đội quân đóng ở huyện Q Khương Hạo, một người là lái xe.

Khương Hạo cười nói: "Mấy thứ kia đã được chuyển đi hết rồi, Lâm Khai Nguyênbên kia, cũng đã nói chuyện, hắn khẳng định sẽ không đem chuyện này lộ ra ngoài, Kiều tiểu thư chỉ cần xem một chút mọi thứ có đầy đủ hay không là tốt rồi."

Kiều Vi Nhã không biết nói gì, chỉ đành cảm ơn bọn họ, chuyện này, nếu là để cô tự mình làm, khẳng định mọi chuyện sẽ không thuận lợi như vậy, hiện tại, nếu ông trời đã đứng bên trợ giúp cho cô, lúc này đây, cô tuyệt đối sẽ không để mọi chuyện lặp lại bi kịch của kiếp trước nữa .

Tới Q huyện sau, xe trực tiếp tiến vào quân doanh.

"Kiều tiểu thư, cô xem, số lượng các thứ có đủ hay không? Thời điểm chúng ta mang về, đều đăng ký trong danh sách , nếu bên kia có vấn đề gì chỉ cần xem lại là được."

Kiều Vi Nhã tiếp nhận bản đăng ký, mấy bộ tranh thư hàng năm đều phơi nắng, những bộ sách hay cuộn tranh được cuộn tròn, cô đều khắc trong tâm khảm mình, cho dù số lượng khổng lồ nhưng cô nhất nhất đều nhớ rõ không thể quên.

Tìm đọc một lần, Kiều Vi Nhã yên lòng, chúa của chú Lam thật đáng tin cậy, mấy bộ tranh thư này được bảo quản rất khá.

Khương Hạo đưa Kiều Vi Nhã vào phòng, "Phòng này thông gió mà thoáng mát nhất, rất thích hợp để cấp giữ mấy đồ vật như thế này, tôi nói chứ, bộ tranh thư này đặt ở đây, so với để trong ngân hàng bảo quản còn an toàn mà tốt hơn."

Kiều Vi Nhã gật gật đầu, cười nói: "Khương đội trưởng, cám ơn anh. ’

"Kiều tiểu thư không cần khách khí, chuyện của cô, tôi cũng biết ít nhiều một chút, kì thật bây giờ chúng ta xem như là chiến hữu."

"Chiến hữu?"

Khương Hạo cười gật gật đầu, "Kỳ thật tôi là cháu của Elaine, tuy rằng, cô ý so với tôi cùng lắm thì lớn hơn mấy tuổi, thế nhưng tôi gặp cô ý còn phải gọi một tiếng cô, nhưng mà chúng ta đưng để ý mấy chuyện đó."

Kiều Vi Nhã đỏ mặt, thật không hổ là Elaine.

"Nói như vậy, chị Elaine đã muốn nói cho anh chuyện của tôi?"

"Uh, tôi đại khái biết một chút, sau này chuyện bên B thị kia, tôi nhất định sẽ ra mặt giúp cô."

Kiều Vi Nhã thần sắc phức tạp nhìn hắn, cô rất muốn hỏi, Elaine đã nói cho hắn biết cái gì?

Khương Hạo ánh mắt sắc bén đảo qua một cái, cười nói: "Kiều tiểu thư, chuyện nên biết, tôi đều biết, chuyện không nên biết tôi một chút cũng không nghe Elaine nói đến."

Dừng một chút, hắn nói: "Vốn là tôi định nhờ cô dạy cho bọn kính kia chút võ công, sau lại nghe cô Elaine nói, võ thuật Kiều gia các người, là không truyền cho người ngoài, sau lại, tôi còn cố ý hỏi thăm rât nhiều lão nhân, thật không thể tưởng tượng được Kiều gia ở trước giải phóng lại cso một thời kì hiển hách như vậy, ai, đáng tiếc nha. . . . . ."

Kiều Vi Nhã hơi mất tự nhiên cười cười, "Khương đội trưởng, thật sự rất xin lỗi, tổ huấn của Kiều gia, tôi không dám không tuân thủ"

"Không có việc gì, không có việc gì, tôi sẽ không để ý , còn có, không cần gọi tôi Khương đội trưởng, tôi hiện tại mới chỉ là chức phó, để người khác

nghe thấy thì không thích hợp, ở trong này, không có ai biết thân phận của tôi, tất cả đều là tôi tự mình leo lên được ."

Khương Hạo sang sảng, làm cho vẻ mặt Kiều Vi Nhã dần dần tự nhiên hơn.

"Khương Hạo, tôi muốn gặp Lâm Khai Nguyênmottj lần, anh có thể an bài dùm tôi được không?"

"Này không có vấn đề, trong vòng nửa giờ nữa, tôi sẽ để hắn gặp cô."

"Khương Hạo, cám ơn anh."

Khương Hạo khoát tay, ra khỏi phòng.

Chỉ chốc lát sau, Khương Hạo bưng hai cốc nước trái cây tiến vào, cười nói: "Mát lạnh, cô trước uông một chút, nhuận nhuận cổ họng, tôi đã kêu người đi gọi hắn rồi."

Khương Hạo tận lực tìm đề tài cùng Kiều Vi Nhã nói chuyện phiếm, chờ đợi Lâm Khai Nguyên đến đây.

Khoảng hơn hai mươi phút sau, Lâm Khai Nguyên liền có mặt .

Khương Hạo sau khi đưa dồ uống xong liền cười nói: "Hai người cứ việc trò chuyện, tôi đi có chút việc 1 lát, lát sẽ quay lại, có việc cứ gọi điện thoại cho tôi."

Lâm Khai Nguyên đánh giá xung quanh xong liền nói: "Chị Vi,không nghĩ tới chị còn có đường liên quan đến nơi này nữa, chú em đều nói cho em biết, để đồ ở nơi này xác nhận so với để ở nhà chúng ta an toàn hơn."

Kiều Vi Nhã đẩy cái chén nói, "Khai Nguyên, trước uống miếng nước."

"Chị Vi, em không khát, có việc gì chị cứ nói đi."

"Không phải việc của chị, Khai Nguyên, em cũng biết sau khi cha mẹ chị mất, chú thím Lâm đối đãi với chị giống như con cái trong nhà vậy, khi chúng ta làm hàng xóm, bọn họ vẫn thực chiếu cố chị, cho nên, chị rất cảm kích, ngày mai, chú thím Lâm muốn lên tỉnh thành, thân thể chú Lâm không tốt nên chị đã đề nghị chú Lâm lên tỉnh thành khám bệnh, đồng thời để thím Lâm có cơ hội kiểm tra sức khỏe, nhưng mà, tình hình kinh tế nhà bọn họ vẫn không tốt lắm, cho nên, họ khẳng định là tiếc khoản tiền này đi, ở đây chị có chút tâm ý, muốn mời em đi cũng bọn họ, tiền này, nói là tiền của em,có được không?"

Lâm Khai Nguyên đẩy tay nói, "Chị Vi, không được, tiền này em không thể nhận, em cũng là vài ngày trươc mới biết được, tiền lúc trước em mua xe là chị cho , chuyện mua xe đối với chúng ta là đã nợ chị quá lớn, chút tiền này nếu mấy đứa em họ của em không đưa, thì cũng là em đưa cho chú thím, sao có thể lấy của chị được."

"Khai nguyên, chị không phải cùng em nói lý, chú Lâm nói, lão Nhị nhà em là siêu sinh , tìm không ít tiền mới thượng hộ khẩu (chả hiểu j ai biết dịch dùm Nấm phát), hiện tại em lại còn hai đứa nhỏ phải nuôi nhất định là khó khăn đi, em cứ cầm lấy đi, còn con gái của chú Lâm. . . . . ." Kiều Vi Nhã thở dài một hơi, có cũng như không.

Lâm Khai Nguyên cũng là một tiếng thở dài, cầm lấy tiền, "Chị Vi, xem độ dày này, ít nhất cũng phải là tám vạn tệ, cứ coi như em mượn chị, sau này có điều kiện, số tiền này, em nhất định thay chú thím trả lại cho chị."

"Khai nguyên, dạ dày chú Lâm không tốt, em kiểm tra cẩn thận dạ dày của chú một chút."

Lâm Khai Nguyên gật gật đầu, trầm giọng nói: "Chị Vi, chị nói người tốt nhất định sẽ có nhân quả tốt đúng không, trước kia em không quá tin phục, có một chuyện trước nay em vẫn muốn nói, hôm nay nhất định phải nói cùng chị."

Kiều Vi Nhã nhìn vẻ mặt vừa đỏ vừa đen lại còn giả biểu tình nghiêm túc, cười nói: "Khai nguyên, em nói đi, chị đang nghe đây."

"Chị Vi, em cảm tháy hay là chị cứ ly hôn đi."

Kiều Vi Nhã ngẩn ra, Lâm Khai Nguyên làm sao có thể nói với àng chuyện này cơ chứ?

Lâm Khai Nguyên gật gật đầu, "Chị Vi, chị từng là một sinh viên, em là một nông dân rất quên mùa, theo lý thuyết, về học vấn mọi người nhìn vào liền biết, nhưng là, cuộc sống hôn nhân em cảm thấy học vấn này chẳng cần thiết, chị Vi làm người không nhất thiết phải quá thành thực. Đầu năm nay, người thành thật chịu thiệt nhiều nhất, em có một người anh em đang sống dở hết dở, người anh em này cũng là một người làm công tác văn hóa, ở Thượng Hải là một người chính trực công minh, cô dâu là người Thượng Hải chính gốc, thời điểm kết hôn, nam mua phòng, nhà gái thì mua vật dụng cần thiết, vừa mới bắt đầu sống, còn chưa mua bán được cái gì, cô dâu bắt hắn đem tiền ra nộp sinh hoạt phí, hàng tháng cho tiền tiêu vặt, hắn đều làm theo , sau lại, nữ nhân kia nói anh ấy trong nhà thân thihcs nhiều quá, suốt ngày đến cửa nhờ vả, mà hắn thì chỉ tốt hơn một tên tiểu bạch kiểm một chút nên muốn ly hôn, mà người anh em đó cũng không biết trong chuyện này còn có vấn đề, lại mỗi ngà thấy mặt là cãi nhau cũng không có ý nghĩa liền đáp ứng ly hôn, chị đoán ly hôn dù thế nào thì nhà ở…… (trước đây theo luật Trung Quốc thì sau khi kết hôn tài sản lớn như nhà và xe j đó là tài sản chung của hai vợ chồng, ly hôn thì sẽ chia đôi kiểu môt người lấy nhà một người lấy tiền, nên bà vợ này lấy nhà, nhưng luật TQ bây giờ thì hình như là của ai người ấy giữ tức là nếu nhà là ông kia mua thì ly hôn vẫn của ông ấy, sr Nấm bị lậm chút tại sv trương luật ý mờ cứ thấy luật là mắt sáng lên dù học nó thì mệt thôi rồi □) . . . . . ."

Dừng một chút, hắn nhìn thấy Kiều Vi Nhã sắc mặt bình tĩnh, thấp giọng nói tiếp, "Ly hôn không đến mười ngày, nữ nhân kia lại tái hôn, Chị Vi chị nói nếu người anh em kia có tâm nhãn một chút, nhất định sẽ không rơi vào kết cục nhân-tài đều mất đi." (mất cả người cả của, ý là ông kia chọn nhầm vợ nên cuối cùng vợ bỏ đi mà nhà cũng chẳng còn)

Kiều Vi Nhã gật gật đầu, cô nghĩ mình đã hiểu Lâm Khai Nguyên nói có ý tứ gì rồi, lúc này đây, cô sẽ không rơi vào kết cục nhân tài đều mất, phòng ở này, là nơi để hai mẹ con các cô sau khi ly hôn ổn định lại, cho dù sau này thật sự ở lại Bắc Kinh, thì tiền cho thuê nhà, cũng đủ để con gái cô đóng học phí. Sau này con gái lớn rồi, muốn về nhà, cũng có chỗ để mà ở.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Tỷ thí võ

Tiễn bước Lâm Khai Nguyên , Kiều Vi Nhã ngồi ở ghế trên trầm mặc không nói, Khương Hạo đi vào mà cô cũng không biết.

Thẳng đến khi Khương Hạo đem cái chén đặt lên bàn thủy tinh phát ra tiếng kêu cô mới giật mình nhìn lại.

Khương Hạo cười nhẹ nói: "Kiều tiểu thư, cô bấy giờ cũng là một quân nhân đó, tác phong của quân nhan là cái gì, kiên quyết phục tùng mệnh lệnh, làm việc có tình nhưng cũng mạnh mẽ vang dội, dũng cảm bất khuất, kiên cường. Luôn lo nghĩ mọi chuyện đó tuyệt đối không phải là tác phong của quân nhân, làm việc gì cũng chỉ cần không thẹn với lương tâm là được."

"Khương Hạo, anh gọi tôi là Tiểu Vi hay Vi Vi cũng được, anh cũng đã nói chúng ta là chiến hữu, nếu đã là chiến hữu cũng không cần gọi tôi là Kiều tiểu thư nầy nọ , hơn nữa, anh còn đang có chuyện tìm tôi, tôi đoán có đúng không?"

Khương Hạo cười nói: "Đúng vậy, cô có thể thay quần áo được không, tôi muốn cùng cô luận võ một chút, tôi có vài năm học thái quyền, thái quyền lý chân pháp, chiêu thức có vẻ hơi tàn nhẫn, mà chiêu võ đá xoáy chân của Kiều gia các người, nghe nói trước đây tỉnh nội là k có địch thủ, tổ tiên còn từng đả bại bọn phương Tây, cho nên, ta muốn biết, võ thuật bác đại tinh thâm của quốc gia chúng so với của các ngươi, rốt cuộc bên nào chiếm thượng phong hơn."

Kiều Vi Nhã sang sảng cười, "Được, Khương Hạo, anh đi đem cho tôi bộ quần áo, tôi với anh tỷ thí, mấy năm nay, tôi cơ hồ là chưa có được trận thực chiến nào, thật sự rất muốn cung người khác đánh một trận."

Chỉ chốc lát sau, Khương Hạo trở về, đưa cho nàng một bộ quân trang mới, "Đồ mới, cô mau thay đi, tôi ở cửa chờ cô."

Kiều Vi Nhã thay quần áo, nhìn nhìn đôi xăng đan dưới chân mình, thật sự hối hận sao mình có thể đi đôi dép này ra ngoài được chứ.

Nàng lấy một sợi dây buộc tóc lên, sau đó búi lại.

Sau khi nhìn thấyKiều Vi Nhã đi ra, Khương Hạo nhìn chằm chắm đánh giá, cười nói: "Tiểu vi, cô trời sinh có dáng làm quân nhân rồi, tư thế oai hùng hiên ngang."

Trong lúc vô tình, Khương Hạo thấy được đôi dep xăng đan cô đang đi, cười nói: "Nhìn tôi đi, thật sự là trùng hợp mà, cô đi giày cỡ bao nhiêu, chỗ tôi có một đôi giày bằng vải cỡ 38 là giầy tốt đó, lần trước khi bạn gái tôi đến chơi đã đem nó tới, không biết cô có thể đi vừa hay không?"

"Thật sự trùng hợp, tôi cũng đi giày cỡ 38 ."

"Chờ, tôi đi lấy cho cô."

Thay giầy, Kiều Vi Nhã cảm giác tốt lên rất nhiều.

"Đi Sân huấn luyện, mấy tên lính trong kia cũng muốn làm khán giả."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Khương Hạo, anh có phải hay không đã sớm mưu tính trước rồi?"

Khương Hạo không chút nào che giấu cười ha hả, "Đúng vậy, tôi sớm đã tính toán trước rồi, chính là muốn cũng hiệp nữ cô tỷ thí một phen, toàn bộ quân doanh này, còn chưa có được người nào thắng quá tôi đâu."

Kiều Vi Nhã cuối cũng cũng bị kích thích ý chí chiến đấu, đi theo Khương Hạo tới sân huấn luyện.

Vừa đến sân huấn luyện, Kiều Vi Nhã liền trở nên nghiêm túc hẳn lên, sân huấn luyện bị vây quanh bởi một vòng binh lính, người nào người nào người nấy ngồi ngay ngắn chỉnh tề, Kiều Vi Nhã vừa nhìn thấy rận thế này, liền biết chính mình rơi vào hố mất rồi .

Khương Hạo giảo hoạt cười, "Tiểu vi, chào đi."

Kiều Vi Nhã gật gật đầu, "Khương Hạo, ông nội của tôi nói qua, nếu ở trong tỉnh thua người ta thì dù ông co chuyển thế đầu thai cũng nhất định trở về tìm tôi, cho nên, tôi sẽ dùng hết toàn lực. Luận võ là lúc khó tránh khỏi có thương tích, anh không cần bởi vì tôi là một nữ nhân mà nhương cho tôi, vì tôi sẽ không nương tay đâu."

Khương Hạo vẻ mặt cũng trở nên trịnh trọng hơn, "Tiểu vi, trận luận võ ngày hôm nay cũng không phải là nhát thời nổi long tham, cô sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải ngày này, một thân quân trang này cũng không phải dễ mặc như vậy, không phải ai nghĩ muốn mặc dều sẽ mặc được, lại càng không phải bởi vì cô muốn mặc nên sẽ thoát được ."

Lời này nói ra, đã biểu hiện ý kiến của hắn thực rõ ràng, thực hiển nhiên, hắn đối Kiều Vi Nhã người đi cửa sau này, thập phần bất mãn.

Một giây kia, Kiều Vi Nhã bỗng nhớ tới bộ phim truyền hình mà bây giờ không còn chiếu nữa " Binh lính đột kích", Khương Hạo này, cực kỳ giống Liên đội trưởng Cao Thành. Kiều Vi Nhã đối với quân nhân sùng kính như vậy, cũng là từ sau khi xem xong bộ phim đó. Nằm mơ cũng không thể nghĩ đến được, chính mình cũng có một ngày được mặc bộ quân trang này, lúc này, nội tâm cô đột nhiên sinh áy náy, bởi vì sở tác sở vi của mình, vì tư tâm của bản thân mà tham gia, thật sự rất xin lỗi bộ quân trang này

Hai người vừa đi vào trung tâm huấn luyện, tiếng vỗ tay như sấm liền vang lên.

Quân lính thực nghi hoặc, phó đội trưởng được xưng là thiết nhân này, làm sao có thể cùng một nữ nhân luận võ cơ chứ, cho dù thắng được, cũng không tính là thắng đẹp.

Bọn họ chưa bao giờ có thể nghĩ tới, phó đội trưởng này của họ, cũng có thể bị một cô gái đánh bại

Kiều Vi Nhã hai tay liền ôm quyền, "Khương Hạo, mời!"

Khương Hạo hồ nghi nói: "Tiểu vi, cô không cần làm nóng thân trước sao? Hoạt động một chút, mới không dễ dàng bị thương."

Kiều Vi Nhã lắc đầu, "Khương Hạo, nếu trực tiếp gặp phải đối thủ, đối thủ sẽ cho anh thời gian chuẩn bị trước sao? Chúng ta dây cũng không phải đánh một trận đấu tập thể dục, đạo học võ chân chính, là tính thực chiến, nó chú trọng năng lực ứng biến linh hoạt khi gặp phải địch nhân, chiêu thức mà là sát chiêu, vậy thì ta mới có khả năng sống, chiêu thức đá xoáy chân như gió của Kiều gia chúng ta, cung không phải giống như ở sân thể dục chỉ có một chiêu một thức, cho nên, mời đánh."

Đá xoáy chân của Kiều gia chính là chú trọng tiên phát chế nhân, thời điểm Khương Hạo còn đang hết sức trầm tư, Kiều Vi Nhã đã muốn nhanh chóng tấn công tới.

Khương Hạo vẫn còn đang suy nghĩ câu nói kia của Kiều Vi Nhã, đạo lý chân chính của việc học võ, không phải giống như trận đấu tập thể dục một chiêu một thức, mà hắn mấy năm nay, chính là căn cứ vào tinh thần luyện võ giống như tập thể dục, khắc khổ luyện tập giả thái quyền, tự nhận hành có chút thành tựu, trên đời này khó có địch thủ.

Thế nhưng lời nói của Kiều Vi Nhã, đối với Khương Hạo thật sự như là một cú đấm, làm hắn hiểu ra. Hắn bây giờ không còn tồn tại một chút khinh thị nào đối với Kiều Vi Nhã nữa, còn thật sự cùng cô nghiêm túc đấu võ.

Khương Hạo sùng bái nhất chính là một quyền vương người Thái Lan, người này tên là Aphila · Pauhiran, là một cao thủ đánh quyền ở thái lan, Aphila trong cuộc sống đấu quyền hơn 28 năm, thành tựu có thể nói là nhiều vô kể, liên tục đánh bại những cao thủ cấp thái quyền, quán quân Tây Dương quyền, cộng hợp 7 hạng nhiều, tài nghệ này để lại ấn tượng sâu sắc cho người người học quyền võ, cho tới tận bây giờ vẫn còn lưu danh sử sách, á phi lặc được ghi nhận là anh hùng thiên cổ có một không hai . Chỗ hơn người của hắn, chính là ở chỗ khả năng kết hợp tứ chi của hắn nhuần nhuyễn, liên tục tấn công đối thủ. Mà một trong những chiêu thức nổi tiếng của hắn, là liên hoàn cước, không chỉ có kinh mãnh vô cùng, lũ khuất cường địch, hơn nữa đặc biệt thích dùng chân trái tung cước, thường hay sổ chân, chuyên tấn công vào vùng thắt lưng, đánh cho địch không kịp phản kháng, cho nên mới có danh hiệu là Đá xoáy chân nhanh như gió (cái chỗ này nó tả linh tinh quá Nấm bịa 1 số chỗ thôi cả nhà thông cảm).

Khương Hạo say mê nghiên cứu công phu của Aphila đã đến mức như si như cuồng.

Kiều Vi Nhã cũng thầm giật mình, Khương Hạo tuyệt đối là một địch thủ mạnh, mỗi chiêu thức của hắn, đều đằng đằng sát khí, lực đạo mười phần, khuyết điểm duy nhất chính là tuy kiên cường có thừa, nhưng linh hoạt không đủ, mà khiếm khuyết của hắn, lại đúng là sở trường trong chiêu thức của Kiều gia.

Hai người ngươi tới ta đi, nửa giờ , không phân thắng bại, Khương Hạo trong lòng bội phục, trong lòng liền nóng lên (chỗ này chắc như kiểu đánh k thắng thì càng đánh càng hăng ý, nhưng mà bản dịch nó thế thôi Nấm cũng cứ dịch thế vậy), không nói đến thắng thua, Kiều Vi Nhã có thể kiên trì trên nửa giờ đánh nhau với hắn mà không thở hồng hộc, ngược lại càng đánh càng hăng, thật sự là làm hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

Trên sân huấn luyện, lặng ngắt như tờ, quân lính ngừng thở, ánh mắt trừng lớn nhìn hai người trên sân vần nhau người tới ta đi, cảm thấy thật thần kỳ.

Phó đội trường (thực gia bản dịch là đội trưởng, nhưng mà chỗ đội trưởng chỗ lại phó nên Nấm để phó hết), rốt cục gặp được đối thủ , nhưng lại là một nữ binh.

Kiều Vi Nhã đối với cách đánh của Khương Hạo đã có đủ nghiên cứu, nàng nhẹ giọng cười, "Đắc tội !"

Chiếu thức tối tuyệt mật của Kiều gia, tên là truy phong trục ảnh, là một chiêu thức rất nhanh mạnh, một chiêu mười ba thức, hành động liền mạch lưu

loát, làm cho người ta không thể nào ứng đối.

Kiều Vi Nhã từ trước mặt Khương Hạo nhanh chóng chuyển tới sau lưng của hắn, lúc chân sau nàng đảo qua người Khương Hạo, hắn vẫn còn chưa kịp phản ứng liền bị đánh ngã xuống sân.

Bọn lính sửng sốt hai giây sau, tiếng hoan hô sấm dậy.

Kiều Vi Nhã nâng Khương Hạo dậy, cười nói: "Khương phó trưởng đoàn, tôi bây giờ đã có đủ tư cách chưa?"

Khương Hạo lại cười nói: "Tiểu vi, tôi cho người quay camera lại, này không xem như gia quy nhà cô chứ? Nếu cô không đồng ý, tôi ngay lập tức kêu người xóa đi."

Kiều Vi Nhã lắc đầu, "Sẽ không, Khương phó trưởng đoàn, tôi không có tự mình truyền thụ cho người nào khác, không tính là vi phạm lời hứa của gia gia, hơn nữa, tôi hiện tại dung chưa đến một phần ba các chiêu thức, (kì thực Nấm đã không còn ngạc nhiên khi edit đến đây nữa, chắc tg là fan hắc bang nữ cường, chỉ bực mình bà chị này giỏi vậy mà kiếp trước thảm quá) thực ra tôi chỉ muốn hướng anh chúng minh rằng, võ công Kiều gia không phải chỉ là khua tay múa chân, võ công trung hoa cũng không phải giống như người đời đồn đại, không chịu nổi một chiêu."

"Cô. . . . . Cô nói là thật sự?"

"Là thật , đừng quên, quốc gia chúng ta cũng không phải chỉ có 56 năm lịch sử."

Khương Hạo vỗ vỗ đất trên người, hỏi: "Tiểu vi, cô thật sự không thể dạy lại sao?"

"Không thể!"

"Vậy cô vì sao dạy cho Đông Đông?"

"Tôi là mẹ nuôi của hắn."

"Cô sẽ không sợ tương lai tôi đi hỏi Đông Đông sao?" Hai người vừa đi, Khương Hạo vẫn đang ở một bên không cam lòng hỏi.

Kiều Vi Nhã cười, "Nếu anh ở trước mặt Đông Đông có cái sức quyến rũ như vậy, vậy đó là bản lĩnh của anh."

"Tiểu vi, cô không biết lời của cô rất cố chấp sao? Cô hiện tại chỉ có một đứa con gái, cho dù con bé học có võ công, cũng chưa chắc đã có thể có thành tựu như của cô, cứ như vậy, không phải tương đương đem võ công này thất truyền sao? Nếu cô dạy cho mọi người, có thể đem võ công của Kiều gia nhà cô phát dương quang đại, cô không cho rằng đậy là một chuyện tốt hay sao?"

Kiều Vi Nhã lắc đầu, "Khương Hạo, tôi thừa nhân tôi là một người rất cố chấp, nhưng tôi càng muốn tuân thủ quy huấn của tổ gia, có lẽ anh cảm thấy chuyện gia quy tổ huấn này thực sự rất vớ vẩn, nhưng con người tôi chính là như vậy, chuyện này là chuyện thật vĩnh viễn sẽ không thay đổi, cho dù anh lấy quân lệnh áp chế tôi, tôi cũng sẽ không làm, trăm ngàn năm qua, thất truyền gì đó nhiều lắm, tôi tất nhiên không muốn võ công Kiều gia thất truyền, nhưng tôi tin tưởng, con gái mình sẽ không làm cho võ công này thất truyền."

Khương Hạo thở dài một hơi, hắn rốt cuộc thấy được trình độ cô chấp của Kiều Vi Nhã, do đó nếu như hắn muốn thuyết phục nàng, đây là nhiệm vụ bất khả thi.

"Tiểu vi, tôi hỏi cô một câu được không, chồng cô có thể muốn học võ công của Kiều gia nhà cô hay không?"

Kiều Vi Nhã lắc đầu, "Sẽ không, chuyện này hắn không quan tâm." (chị võ đoán quá, hắn có thể trước kia không quan tâm nhưng bây giờ thì chưa chắc, chưa kể con gái chị biết đâu cũng sẽ nói cho bố nó biết)

"Cô trước đi tắm đi, chúng ta sau đó nói chuyện."

Kiều Vi Nhã gật gật đầu, hướng phòng tắm tắm rửa thay quần áo một chút rồi đến phòng làm việc của Khương Hạo.

Đồ ăn đã muốn chuẩn bị tốt, Khương Hạo cười nói: "Giờ ăn tạm một ít đi, ít hôm nữa sẽ có cơ hội gặp nhau ở nội thành, đến lúc đo tôi mời cô đi Toàn tụ Đức ăn vịt nướng. Tôi đoán, cô tôi cũng sẽ không mang cô đi ăn vịt nướng, vợ chồng hai người bọn họ đều không thích ăn vịt nướng."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Anh không nói, tôi còn không biết trong nội thành cũng có một nhà hàng Toàn Tụ Đức đâu."

"Cô có muốn uống bia lạnh không?"

"Cám ơn, tôi chỉ có thể uống một chút."

(Nấm bắt đầu ship cp này rồi, anh Na9 lâu thấy xh, mà lại chẳng có j để nói, toàn là chuyện cũ thôi)

Khương Hạo đưa cho cô một cái ly đổ đầy bia lạnh, thở dài một hơi, hắn vẫn là không cam lòng, hắn nhất định phải thuyết phục Kiều Vi Nhã, để cô đêm võ công Kiều gia truyền thụ ra ngoài.

Hai người vừa giơ lên ly rượu, điện thoại vang , Kiều Vi Nhã cầm lấy điện thoại, vừa thấy là Lâm Khai Nguyên , nhanh chóng tiếp .

"Chị Vi, em. . . . . Em xin lỗi chị, vừa rồi người trong nhà cấp tốc chạy đến đậy nói cho em biết, có người đem nhà chúng ta đập phá, bảo nếu chúng ta không nói thật, liền đem cả xe của em đập luôn, Cổ Khánh Nhất đã biết. . . . . Khụ. . . . . Khụ. . . . . ."

Cắt đứt điện thoại, Kiều Vi Nhã lửa giận công tâm, hoàn toàn đã quên mất đậy là nơi nào, toàn lực dùng quyền đánh đổ, đồ trên bàn gì đó đều bị cô hất đổ kêu lách cách, một vết nứt hiện thật dài trên mặt bàn, liền có thể thấy được, cô dùng nhiều khí lực đến thế nào.

"Cô định làm cái gì vậy!" Khương Hạo một phen giữ chặt nàng, "Cô là quân nhân, quân nhân nên dùng mưu lược của quân nhân để giải quyết chuyện này!"

"Khương Hạo, Tôi thật sự không nhịn được nữa, cũng không muốn nhịn nữa !" Là tại cô mới đem đến rắc rối cho Lâm Khải Nguyên, tuy mặt ngoài cô không nói, nhưng trong lương tâm vẫn cảm thấy day dứt bất an.

"Việc nhỏ không tốt, mưu lớn sẽ loạn, chuyện này, cô cứ giao cho tôi làm đi, nói thật cho cô biết, chuyện của cô, tôi rất rõ ràng, tôi là hứa với cô tôi rồi, chuyện này của cô nhất định sẽ giúp cô gải quyết thật tốt, những người bên ngoài kia cô không cần lo lắng, cô bây giờ đi ra ngoài đó, bonnj họ cầu còn không được, cô trước cứ ngồi đây đợi đi, tối kêu người làm đồ ăn mang lên cho cô, để tôi mang người đi gaiair quyết chuyện này."

Kiều Vi Nhã bị hắn nhấn ở ghế trên, "Vừa rồi thời điểm lúc luận võ, tôi thấy cô là một người có lý trí, biết suy nghĩ, như thế nào đến hiện tại, tôi lại phát hiện ra mình nhìn lầm rồi."

Kiều Vi Nhã đành phải ngồi xuống, có chiến sĩ liền nhanh chóng tiến vào, thu dọn đống hỗn loạn trên mặt đất.

Khương Hạo thay đổi một thân quân trang đi ra, chỉ vào Kiều Vi Nhã nói: "Cô hiện tại ngoan ngoãn ngây người ngồi tại chỗ này, đây là mệnh lệnh, quân lệnh như núi, hiểu chưa?"

"Anh định dẫn người đi đánh nhau à?" Kiều Vi Nhã hồ nghi nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Có người ra mặt

"Tôi mặc một thân quân trang này vào, mục đích cũng không phải cùng vài tên du côn đánh nhau, làm việc là phả dung đầu óc! Huống chi, lưu manh cũng không dám đánh nhau với quân nhân, lại nói, tuy tôi là bại tướng dưới tay cô, nhưng mà nếu cũng người khác so sánh, vẫn là không có đối thủ đâu, " rồi hắn dùng tay chỉ chỉ vào huyệt thái dương của mình, "Tôi nói rồi, có thể đi đến ngày hôm nay, là tôi dựa vào chính mình."

Khương Hạo đẩy cửa đi ra ngoài.

Rất nhanh lại có một chiến sĩ mang đồ ăn tiến vào, nhưng Kiều Vi Nhã làm sao mà nuốt nổi.

"Chị Hai, chị nếu không ăn, phó đoàn trưởng sẽ phạt em đeo phụ trọng chạy một trăm mét đó." Tiểu chiến sĩ bưng lên một mâm đồ ăn cuối cùng, cười meo meo nói, hôm nay trong lòng bọn học thực thích ý, phó đoàn trưởng bất khả chiến bại, rốt cuộc cũng bị đo ván trên sân huấn luyện, mà lại còn là bị một nữ binh đánh ngã.

Kiều Vi Nhã cười khổ cầm lấy chiếc đũa, trong lòng vẫn là thực nặng nề, không thể nào mà nuốt nổi.

Truyện chỉ đăng trong diễn đần lê quý đôn, vui lòng k cóp nhặt mang đi noi khác, cảm on,,,,,,... ....,,,,,,,,,,,,,,,... ....,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,... .... cop là set pic, mệt

Lại nói đến Khương Hạo, hắn dẫn theo một vài binh lính thẳng tiến đến nhà họ Lâm.

Nhà họ Lâm cách khu huấn luyện không xa lắm, nhiều nhất là khoảng năm sau cây .

Xe đứng lại ở trước cửa nhà Lâm Khải Nguyên, xung quanh cửa nhà bọn họ vẫn còn bị vây quanh bởi hanhg xóm đến xem nào nhiệt, nhìn thấy quân nhân đến, bọn họ tự động tách ra thành một lối đi nhỏ.

Khương Hạo đi vào liền thấy vợ Lâm Khai Nguyên là Hoàng Phương đang ngồi ở trước cửa ôm con trai nhỏ khóc sướt mướt, một vài vị hàng xóm đang khuyên can nàng.

Khương Hạo nhìn nhìn khu đất trông rau trong viện cơ hồ là bị san bằng, trong lòng cũng là lửa giân khó nhịn.

Hoàng Phương nhìn thấy Khương Hạo liền ôm con đứng lên, lại liếc thấy sau hắn chỉ toàn là quân nhân, cũng không có bóng dáng của Kiều Vi Nhã, khó

khỏi khó nén nổi sắc mặt thất vọng.

Khương Hạo trầm giọng nói: "Khai Nguyên đâu? Chúng ta vào nhà nói chuyện."

Nhóm hàng nhóm ở đó vừa thấy, liền nhanh chóng rời đi.

Hoàng Phương mang theo Khương Hạo đi vào phòng, trong phòng đã sớm không nhìn rõ hình dạng trước kia, đồ dùng đầy đủ trước kia bây giờ đều đã không còn, Lâm Khai Nguyên nằm nghỉ ở trên giường, khuôn mặt bầm dập đã sớm không nhìn ra là ai.

Thấy Khương Hạo tiến vào, Lâm Khai Nguyên trên mặt vui vẻ, muốn giãy dụa ngồi xuống, lại bị Khương Hạo ngăn lại.

Hoàng Phương vốn còn muốn tìm cho hắn một cái ghế dựa để ngồi, nhưng mà trong nhà đã sớm không còn cái ghế nào nguyên vẹn.

Khương Hạo khoát tay, ngồi ở thành giường, sắc mặt nghiêm túc nói: "Lâm Khai Nguyên, thực xin lỗi, tôi thay mặt Kiều Vi Nhã xin lỗi cậu, tổn thất cảu nhà cậu, chúng tôi trước sẽ bồi thường, lát nữa tôi kêu vài binh sĩ mang vợ cậu đi mua đồ gia dụng, thay đồ điện, đem tất cả những tổn thất trong nhà cậu tất cả đều mua mới lại, những thứ bị đập hư gì đó, tôi cho binh sĩ đặt ở trong sân làm chứng cớ."

"Chị Vi đâu? Hiện tại đừng để cho chị ấy lộ diện, những người đó cũng không phải là dễ nói chuyện. . . . . ." Lâm Khai Nguyen vừa nói chuyện, động đến vết thương trên miệng liền bị đau, trên mặt đều là những vết bầm tím.

"cậu biết bọn họ là ai không?"

"Tôi chỉ biết được hai người, bọn họ là tay chân nhà họ Lộ ở chỗ này thu phí bảo lộ (thu phí của xe đi đường), cũng từng thu phí bảo lộ xe vận tải của nhà chúng tôi, còn lại là sáu bảy người tôi không nhận thức được, bọn họ nói khẩu âm như là của Giang khẩu, tôi đoán vậy, nếu không cũng sẽ khong truy vẫn mấy cái thứ kia ở đâu. . . . . Bọn họ nói, nếu tôi không nói ra sẽ phá hỏng xe tải nhà tôi, Khương đại ca, anh nói nhà tôi chỉ trông vào chiếc xe này để kiếm sống, tôi cũng là không còn cách nào khác, bọn họ còn lấy luôn cả ba vạn tiền mà chị Vi đưa cho tôi rồi, đó là tiền chị Vy bảo tôi đưa chú thím Lâm đi khám bệnh. . . . . ."

"Vợ Khai Nguyên có nhà không?" Có người bỗng dưng từ ngoài tiến vào.

Hoàng Phương liền nhanh chóng chạy đi ra ngoài, là một người hàng xóm, hàng xóm kia thần thần bí bí kéo nàng vào trong nhà, "Vợ Khai Nguyên, tôi vừa rồi lúc đi ngang qua quán nhà lão Lưu bán đồ ăn vặt, liền thấy vài cái thằng nhóc kia đang tránh ở đấy uống bia đó? Nhà cô không phải là có quân nhân đáng ở đây sao? Đi bắt bọn họ!"

Nói xong, hàng xóm vội vã rời đi.

Hoàng phương trở lại phòng thuật lại lời hàng xóm kể, Khương Hạo cười lạnh nói: "Thật sự đúng như chúng ta dự kiến, bọn họ quả nhiên không đi, vậy chờ một lát nữa lại đi mua dụng cụ, mấy người các cậu bây giờ đi trước, hảo hảo cùng họ nói chuyện."

Binh sĩ kia nhận lệnh đi rồi, Khương Hạo đi ra ngoài nói chuyện điện thoại, nghe hắn nói chuyện xong, Lâm Khai Nguyên trần trừ một lát, hỏi: "Khương đại ca, hai người mà tôi biết đấy, bọn họ. . . . . bọn họ biết người ở trong cục công an nhân dân, hôm nay nh bắt bọn họ vào đo, ngày mai chưa biết chừng họ lại đi ra, nếu như vậy không phải là nhà tôi. . . . . ."

Khương Hạo cười nhẹ, "Khai nguyên, sau này sẽ không xuất hiện loại chuyện này nữa, về sau cũng sẽ không có người dám thu phí bảo hộ của nhà ngươi nữa, chỉ cần có Khương Hạo tôi ở đây, sẽ không để cho ai khi dễ các ngươi."

Lâm khai nguyên vẫn là bán tín bán nghi, dù sao quân đội và địa phương là hai chuyện khác nhau .

Quầy bán quà vặt nằm ngay tại trên đường gần nhà họ Lâm, Lâm Khai Nguyên vừa đi ra, đảo mắt một cái là có thể nhìn thấy được, cho nên, động tĩnh bên quầy bán đồ ăn vặt kia ở trong nhà à có thể nghe thấy được.

Tỷ như nói đến thanh âm chói tai của xe cảnh sát.

Lúc nghe thấy tiếng còi đại biểu cho cảnh sát đến, Khương Hạo cười nói: "Lát nữa cậu đem sự tình nói ra, nói càng nghiêm trọng càng tốt, cái khác, cậu không cần lo lắng, tôi tự có chủ trương."

Lâm Khai Nguyên gật gật đầu, hắn tin tưởng chi Vi, tự nhiên cũng nên tin tưởng bằng hữu của chị ấy.

Khương Hạo liền nhanh chóng đi ra ngoài, cũng là lúc xe cảnh sát dừng ngay trước cổng nhà họ Lâm.

Trong xe cảnh sát đến cao thấp có ba vị cảnh sát nhân dân.

Nếu nhận thức bịn họ hẳn là sẽ biết, người béo nhất kia , chính là công an cục chính ủy huyện Q Trương Nguyên Sơ.

Trương Nguyên Sơ vừa xuống xe liền vươn tay ra bắt ta Khương Hạo, bối cảnh sau lưng hắn người biết đến có rất nhiều.

Khương Hạo nhìn thoáng qua màng lưới đen sau xe cảnh sát (xe cảnh sát có màng lưới đen giữa ghế trước với ghế sau, để cho bọn tội phạm bị bắt không thể uy hiếp hoặc làm hại đến tính mạng của cảnh sat lái xe đằng trước, kiểu thế), Trương Nguyên Sơ cười nói: "Khương hạo, tổng cộng có chín

người, một người cũng không thiếu, ai, thật sự là mất mặt a, cậu yên tâm, chuyện này tôi nhất định nghiêm khắc xử lý!"

Khương Hạo cười nói: "Trương chính ủy tự thân xuất mã, tôi còn có chuyện gì lo lắng nữa đâu, nhưng mà, Lâm Khai Nguyên tuy là thân thích của tôi, vẫn phải dựa theo trình tự pháp luật điều tra phá án. . . . . ."

Trương Nguyên Sơ lần đầu giật mình, thật sự là thân thích của hắn? Hắn nếu nói như vậy, chuyện này cho dù không nghiêm khắc, cũng phải xử lý nghiêm khắc. (là tội tuy không đáng chết vẫn phải chết, có quyền nó thế mà)

Mọi người tiến vào phòng của Lâm Khai Nguyên, dù là Trương Nguyên Sơ phá án vô số cũng chưa từng thấy tiểu lưu manh nào mà kiêu ngạo đến như vậy, không biết chuyện này còn liên lụy đến người nào phía sau nữa?

"Trương chính ủy, ngượng ngùng, nhà bọn họ không còn chiếc ghế nào nguyên vẹn nữa, đành ủy khuất ông đứng nói chuyện vậy, khai nguyên, đây là trương chính ủy, cậu đem chuyện của mình từng câu từng chữ nói rõ ra, còn có, chuyện cậu phải giao bảo hộ phí cũng nói cho Trương chính ủy nghe đi." Khương Hạo cho hắn một ánh mắt trấn định, ý bảo hắn không cần sợ hãi.

Lâm khai nguyên liền đem việc này, nhất nhất đều nói ra.

Trương chính ủy nghe được sắc mặt một lúc xanh một lúc trắng, lâm khai nguyên nói xong, hắn liền ngay lập tức gọi điện thoại, "Sở cảnh sát trật tự trấn này sao? Ta là Trương Nguyên Sơ, cho sở trưởng và chỉ đạo viên của các ngươi trong vòng 10 phút lấp tức đến nhà họ Lâm Lâm Khai Nguyên, trễ 1 phút, cảnh cáo xử phạt!"

Hoàng Phương từ nhà hàng xóm mượn đến vài cái ghế, bưng ấm trà ly trà lại đây, Khương Hạo cười nói: "Trương chính ủy, tôi thấy hay là chúng ta ngồi dưới gốc cây này chờ đi, trong nhà vốn là cũng có quạt trần, nhưng mà cũng bị đập hư rồi, nên đổi một cái điều hòa mới ." ý là anh bắt bồi thương thiệt hại, mà còn bồi thường theo kiểu một cái quạt trần hỏng thì phải có một cái điều hòa mới, * trấm trấm vài giọt nước mắt cá sấu * lưu manh, các bạn động nhầm nhà rồi)

Bọn họ từ trong phòng đi ra, bước đến ngồi ở dưới gốc cây na.

Vài binh sĩ bắt đầu dọn dẹp các thứ trong nhà, đồ dùng không có giống nhau bị thiếu ở các gian trong phong gì đó, nếu phải người của sở xuống mua lại bồi thường các thứ, sợ là hai ba ngày cũng không mua đủ.

Khương Hạo đưa chi phiếu của chính mình cho một binh sĩ, để hắn đưa Hoàng Phương đi mua lại các thứ dụng cụ gia dụng, mua đồ điện, chỉ là không thể đủ hết các phòng (đủ hết thì anh Khương sạt nghiệp cũng không trả được), đương nhiên, người cuối cùng phải thanh toán, chính là một đống du côn kia.

8 phút, Sở trường trấn Bát tiên đem theo chr đạo viên cung vài cảnh sát nhân dân mồ hôi đầm đìa chạy đến nhà của Lâm Khai Nguyên.

Trương Nguyên Sơ chỉ vào đống đồ dùng bị đập hỏng đặt trong sân, trầm giọng trách mắng: "Nhìn xem, nhìn xem khu vực các ngươi trực thuộc bây giờ còn bộ dáng gì nữa ! Ban ngyaf ban mặt còn có lưu manh dám chạy đến nhà người ta đập phá đồ đạc, còn đem tiền cứu người chữa bệnh của nhà họ cũng mang đi rồi, dân chúng sợ tới mức không dám báo nguy, các người rốt cuộc là đang bảo vệ ai!"

Sở trường bị lửa giận của chính ủy thiêu cháy cũng không dám nói gì, cúi đầu nghe Trương Nguyên Sơ răn dạy.

Trương Nguyên Sơ bắt bọn họ vào phòng Lâm Khai Nguyên xác nhận, cũng bắt họ tự mình hướng một nhà Lâm Khai Nguyên nói xin lỗi, còn gia hạn cho bọn họ trong vòng bảy ngày phải điều tra xong vụ án.

Khương Hạo cười nói: "Khưu sở trường, văn chỉ đạo viên, vất vả các ngươi, tôi thay mặt một nhà biểu đệ, cám ơn các ngươi, tin tưởng, chuyện này, Khưu sở trường nhất định sẽ cho chúng ta những người bị hại một đáp án vừa lòng."

Quân doanh cũng là trực thuộc trấn Bát tiên (lưu ý là cái nơi đóng quân ở tại trấn Bát tiên thôi chứ không phải quân đội trực thuộc đâu), Khưu sở trường cùng Khương Hạo cũng có duyên gặp mặt mấy lần, thế nhưng hắn lại trực tiếp lướt qua mình, tìm được TRương Nguyên Sơ, có thể thấy được là hắn không tín nhiệm sở trưởng này, tay chân nhà họ Lộ thu phí bảo an thị trường, chuyện này là một khối ung thư, đã thay đổi mấy tân nhiệm sở trưởng, mấy tên gia hỏa kia vẫn cứ làm theo ý mình, căn bản kiêu ngạo không thèm để bọn họ vào mắt, hon nữa lực lượng của bọn họ cũng có hạn, cho nên chính là động không đến.

Hiện tại chính ủy nói đến, hai án kiện này cùng gộp chung vào, trong bảy ngày phải điều tra xử lý xong, này không phải là người si nói mộng sao? Trong nhà họ Lộ bên kia có một tên là biệt danh là Diêm khiếm thị, là cháu trai thân thích của vợ pháp viện viện trưởng Diêm Đức (chỗ nỳ Nấm không biết là vì sao cháu vợ lại cùng họ Diêm với chồng đâu nhá, hình như hắn tên là Lộ Diêm rồi bị gọi như thế chứ k phải họ Diêm), đây là bí mật công khai, Trương Nguyên Sơ khẳng định là cũng biết.

Diêm khiếm thị cũng không phải thật sự là khiếm thị, chẳng qua là cận thị quá nặng, xin trợ cấp, mỗi ngày ở nhà uống rượu chơi mạt chược, mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, cũng đều không liên quan tới hắn, nhưng người có mắt đều thấy được, mấy chuyện này khẳng định là cùng hắn không thoát khỏi quan hệ.

Đối mặt với người có chỗ dựa sau lưng cường đại như vậy, ai dám cùng công chúng nói ra chứ, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt mà nuốt vào trong bụng

Vài người trong lòng tính kế, nhưng ở ngoài mặt cũng là bất động thanh sắc, hòa họp êm thấm.

Tiễn bước Trương chính ủy, Khưu sở trưởng và Văn chỉ đạo viên mang theo nghi phạm rời đi, còn có 3 vạn tiền kia đành phải chờ sau khi kết thúc vụ án mới lấy về được

Lâm khai nguyên nằm ở trên giường, thở dài một hơi, "Khương đại ca, thật sự là cám ơn anh, anh là quan lớn như vậy còn quản chuyện nhỏ của tôi, tôi thật sự không biết nên cảm ơn anh như thế nào cho phải."

"Lâm khai nguyên, hảo hảo dưỡng thương, không cần nghĩ đến chuyện khác, sẽ không bao giờ có người tổn thương các ngươi nữa, vết thương cũng không phải nhỏ, chỉ mất có vài bức tranh thư, không có việc gì, về sau sẽ lấy lại được."

"Nhưng là. . . . . Nhưng là bên chị Vi phải làm sao bây giờ?"

"Cô ấy bên kia không có việc gì, vốn là cô ấy muốn cũng tôi theo đến đây, nhưng bị tôi cản lại được, cô ấy rất tức giận, động tay phá mọi thứ, cái bàn trong phòng tôi cũng bị cô ấy phá hư, cậu khẳng định là chứ thấy qua cô ấy tức giận bao giờ đi?"

Lâm khai nguyên cười khổ, "Tôi lần này lại liên lụy chị ấy rồi, không biết chồng chị ấy biết chuyện rồi sẽ ra sao nữa, hai người bọn họ quan hệ luôn không tốt, lần này…… chuyện này nháo lớn lên như vậy, bọn họ nói không chừng sẽ ly hôn, nếu bọn họ thật sự ly hôn, thì tôi chính là tội nhân mất rồi."

Theo Lâm Khai Nguyên nghĩ, chuyện ly hôn cũng không phải hay ho nên cho mọi người biết, phá hư hôn nhân của người khác, chính là muốn bị thiên lôi giáng xuống trừng phạt.

Khương Hạo cười nói: "Bọn họ nếu thật sự ly hôn, cái người bị thiên lôi giáng xuống kia chắc chắn cũng không phải là cậu đâu, chuyện này với cậu một chút cũng không quan hệ."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Thể diện

"Khai nguyên, nhìn cậu như sắp chết vậy, nên nằm vài ngày tĩnh dưỡng, đúng rồi, tiền thuốc men cậu đi đâu vay à?"

"Tôi khám bệnh ngay ở trong thôn, chỉ xoa một chút dược, cho nên không có mất tiền thuốc."

Khương Hạo nghĩ nghĩ, nói: "Để tôi kêu một vị quân y trong bộ đội đến đây khám cho cậu một chút, trước chữa bệnh xong đã rồi nói sau."

Lâm khai nguyên kinh sợ, vội vàng xua tay cự tuyệt, "Khương đại ca, chuyện ngày hôm nay tôi đã muốn cảm ơn anh, anh không biết, tôi tháng nào cũng phải giao bảo hộ phí, mất hơn một ngàn đồng tiền, không giao, anh liền không thể sống yên với bọn họ, thật sự muốn tiết kiệm chút tiền này, trong một năm có chuyện vạn nhất gì còn có chỗ mà sử dụng."

Khương Hạo mày nhăn thành một chữ xuyên, "Bọn họ thu bảo phí nhiều như vậy?"

"Đúng vậy, giao nhiều anh liền có thể an ổn sống, không giao liền muốn gặp rắc rối với bọn họ, ở trong thị trường trấn này, không thể chính mình tìm việc, tất cả đều là do bọn họ định đoạt."

Khương Hạo âm thanh lạnh lùng nói: "Khai nguyên, chuyện này, tôi nhất định quản đến cùng, thật không nghĩ đến được, trong Q huyện này còn có kẻ kiêu ngạo như vậy."

Trong lời nói của Khương Hạo thể hiện rõ khí phách và cương nghị, làm cho lòng của Lâm Khai Nguyên như có dòng nước ấm chảy qua (Nấm thề là chỗ này k phải Nấm edit theo kiểu của hủ như vậy, nhưng mà nó quả thật rất hint □), "Khương đại ca, người tốt như anh có thêm vài người nữa thì hay biết mấy."

Khương Hạo vỗ vỗ đầu vai của chính mình, thần sắc trang trọng, "Khai nguyên, tôi là quân nhân."

Lâm khai nguyên tựa hồ có chút nghẹn ngào , sau một lúc lâu cũng không nói được gì cả.

Khương Hạo ra khỏi phòng, gọi điện cho Kiều Vi Nhã báo một tiếng bình an, sau đó nói cho cô chờ một chút, đợi đến khi mua gia cụ cũng đồ điện về, lại giúp Lâm Khai Nguyên thu dọn phòng ốc gọn gàng, bọn họ sẽ nhanh chóng trở về.

Kiều Vi Nhã nghe được Khương Hạo nói Lâm Khai Nguyên thương thế cũng không có gì đáng lo ngại, thế này mới yên lòng.

Vô luận trước hay sau khi trọng sinh, Kiều Vi Nhã vẫn luôn tin tưởng trên thế giới này người tốt so với người xấu nhiều hơn, chẳng qua là vận khí của cô luôn không tốt mới có thể gặp chuyện xấu nhiều như vậy.

Hiện tại Lâm Khải Nguyên bị thương, ngày mai chú thím Lâm lên tỉnh thành khẳng định sẽ không có ai đi cùng, nghĩ đến hai người bọn họ có một đứa

con gái kia, Kiều Vi Nhã sinh ra một loại cảm giác vô lực, trên đời này cha mẹ vô lương cũng có, nhưng không phải lúc nào cũng có thể thấy được con gái bất hiều đâu.

Ngay cả khi trong sinh, cô cũng chỉ biết trước một số chuyện tình, mà không phải nữ thần vạn năng.

Cô luôn không quên được chú thím Lâm lúc nào cũng đối xử với cô rất tốt, cho nên cô rất muốn làm chuyện gì đó giúp đỡ bọn họ, bây giờ, khối ung thư trong người chú Lâm trước kia chưa thể nào phát triển được, mà chú Lâm còn sống chính là niềm hạnh phúc lớn nhất với thím Lâm .

Trừ bỏ ông bà tổ, vợ chồng chú Lâm theo như cô thấy được chính là một đôi vợ chồng rất ân ái hài hòa, hôn nhân của bọn họ tựa như một dòng suối chảy trong vắt, nhìn như bình thản vô cùng, lại vĩnh viễn phát ra ngân quang xán lạn, mặc kệ phía trước còn có bao nhiêu nguy hiểm, như trước đó và bây giờ họ vẫn luôn tận hưởng hạnh phúc.

Bốn giờ, Kiều Vi Nhã gọi điện thoại cho Bảo Mặc.

Bảo Mặc lúc này đang ở ngay trong nhà của chú thím Lâm, hắn đến trước để đón bọn họ, bệnh viện và khách sạn bên kia tất cả đều đã chuẩn bị tốt.

Nhìn đến số điện thoại, hắn có chút giật mình, ngay tại lúc Kiều Vi Nhã sắp cắt đứt kiên lạc theo thời gian quy định (tầm hơn 1-2 phút j đấy), hắn mới từ trong mộng tỉnh lại bắt máy.

Nhưng hắn chỉ uy một tiếng, người bên kia không nói gì, một lát sau mới cắt đứt điện thoại, chờ một phút, hắn liền nhận được một cái tin nhắn.

Đại ý chính là cảm ơn hắn đã hỗ trợ, hi vọng hắn chiếu cố hai người bọn họ một chút, còn đặc biệt nhấn mạnh bắt hắn kiểm tra lại dạ dày của chú Lâm một chút

Hắn đem gọi số tắt phím thứ nhất để lại cho Kiều Vi Nhã, chỉ cần ấn xuống, là hắn có thể gọi điện cho cô, nhưng Bảo Mặc do dự, cuối cùng buông tay, hắn muốn nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống, sau khi cùng vợ của Trình Thiệu nói chuyện, hắn mới hiểu ra, hôn nhân và tình yêu là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Ở thời điểm còn chưa xác định mình có thể đem lại hạnh phúc cho Kiều Vi Nhã, hắn nhất định sẽ không xuất hiện trước mặt cô.

Đối với chuyện mẹ hắn làm, hắn không thể đứng trước mặt bà mà chỉ trích, chỉ có thể đau đến tê tâm liệt phế. Hai mươi tám năm qua, người hắn yêu nhất chính là mẹ, dĩ nhiên lại chính là người ở lúc nhà người ta nghèo khó ăn hết bát cơm cuối cùng, tâm của hắn, vì chuyện này mà luôn luôn chảy máu.

Ám chỉ của hắn, mẹ nghe làm sao lại không hiểu được, nhưng bà một chút ý định xin lỗi cũng không có, lại vẫn cứ tiến tục diễn vở kịch của mình, quả thực so với diễn viên chuyên nghiệp đóng còn đạt hơn.

Điều bọn họ thiếu Kiều Vi Nhã hắn nhất định dùng cả đời này hoàn trả lại cho cô, mặc kệ sau này hắn có thể nắm tay cô cùng nhau đi hết con đường hay không, thì hắn vẫn luôn đứng ở sau lưng cô, bảo hộ cô, duy trì và giúp đỡ cô.

Truyện của diễn đàn lê quý đôn làm ơn k mang đi đâu hết. Mỗi lần up bài lại phải đăng dòng này mệt quá chắc sau set pic mất. Độc giả nếu thấy truyện ở trang khác hãy vào nhà lê quý đôn đọc chính chủ ủng hộ edior đi

"Hảo, chú lâm, ngài chậm một chút." Bảo Mặc giúp đỡ chú Lâm, một tay cầm theo đồ đạc, ba người đi ra sân, ngay tại lúc thím Lâm định khóa cổng, mẹ Cổ Khánh Nhất mang theo cháu ngoại của mình, gọi thím Lâm ở lại.

Chú Lâm nhìn thấy bà ta vẻ mặt hùng hổ, trấn định hướng thím Lâm nói: "Hai người đi lên xe chờ ta."

Bảo Mặc cũng không biết đấy là mẹ Cổ Khánh Nhất, gật gật đầu, cùng thím Lâm đang rất khẩn trương lên xe trước.

Chú Lâm đứng ở cửa, cũng không có ý định mở cửa, lão bà kia cũng không có chìa khóa mà vào, cho nên bà ta trưng ra khuôn mặt bình tĩnh nói: "Chú Lâm đấy à , chúng ta nói chuyện một chút đi."

"Tôi cần phải đi tỉnh thành khám bệnh, bà có việc gì mời nói."

Đối với lão yêu bà này, chú Lâm thật sự không thể dậy nổi một tia hảo cảm, mỗi lần lão bà này mang theo cháu ngoại trai đến đây, nhìn thế nào cũng giống như là thân thích đến tống tiền, ăn thì phải cầm về, nhưng miệng vẫn cứ mắng, rất khó nhìn thấy bà ta cười bao giờ, mỗi lần bọn họ thấy Đồng Đồng chạy tới trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu bà ta liền một chút ý cười cũng không có.

Con cái của ông cũng không có ở bên người (thực ra chỗ này là nữ nhân, ý chỉ con gái và con dâu, nhưng thôi tại thấy con trai ông ý đáng ghét quá Nấm gom cả vào), con gái còn chưa kết hôn đã ở lại nhà bạn trai, rất ít khi trở về, mà nếu có cũng chỉ là về xin tiền mà thôi.

Con trai cũng là như vậy, hắn thật ra thì đã kết hôn, nhưng lại đến ở nhà mẹ vợ, hiếm thấy khi nào nhìn thấy mặt hắn mà hắn lại không giơ tay đòi tiền

Cho nên, chú Lâm mỗi ngày nhìn Đồng Đồng, giống như là nhìn thấy cháu gái ruột của chính mình, Đồng Đồng cái miệng nhỏ nhắn luôn nói những lời ngọt tựa như uống mật, thực là một đứa nhỏ khiến cho người ta yêu thích.

Làm hàng xóm vài năm, ông thật tình đem Kiều Vi Nhã mẹ con hai người làm con gái và cháu gái mà đối đãi, rất nhiều lần, ông đều muốn mở miệng khuyên Kiều Vi Nhã ly hôn, nam nhân đánh giá nam nhân, có vẻ khách quan, Cổ Khánh Nhất, tuyệt đối không xứng với Kiều Vi Nhã, một đứa nhỏ vĩ

đại như vậy cả đời này mà đi theo hắn, nhất định sẽ bị hủy.

Cho nên, ngày trước mỗi lần thím Lâm đều khuyên Kiều Vi Nhã hãy nhẫn nhịn một chút, đến lúc mà tuổi hắn cũng lớn hơn chút nhất định sẽ biết thu tâm lại, cùng lắm hắn sẽ ở nhà trách cứ mẹ con hai người mà thôi, qua vài lần, thím Lâm cũng thay đổi ý kiến rồi, bà thật lâu rồi chưa từng khuyên Kiều Vi Nhã như vậy nữa.

"Chú Lâm, ông mở cửa đi, tôi mới lại đây tìm con có chút chuyện, vừa vặn gặp ông liền nói chuyện một chút đi."

Chú Lâm thản nhiên nói: "Bà nội Đồng Đồng à, bà muốn tới lấy đồ, đã cùng con dâu nói chuyện chưa? Có cái gì quan trọng như vậy, để bà phải tự mình đến lấy thế, nghe nói bà đang nằm ở trong bệnh viện cơ mà? Bệnh chữa khỏi rồi hả?"

Lão bà kia trên mặt xuất hiện có một tia tức giân, lập tức mở miệng nói: "Chú Lâm, tôi muốn tới lấy cái gì của con tôi, còm muốn cùng bọn nó nói trước một chút hả, con tôi cũng không phải nuôi không, hắn cũng không phải chỉ cần chăm sóc mẹ vợ ."

Những lời này, chính là chạm phải chỗ đau trên người chú Lâm, chú Lâm uất giận nói: "Bà nội Đồng Đồng, bà cũng là người có con gái, ngoài miệng vẫn là nên chừa lại tích chút đức đi. Tôi cần phải nhanh đi bệnh viện một chuyến, các người muốn lấy cái gì, chờ mẹ con Đồng Đồng về lại lấy đi!"

Chú Lâm vừa định xoay người phải đi, lão bà kia liền nóng nảy, "Chú Lâm. Tôi nói cho ông một câu, làm hàng xóm láng giềng cần phải có bộ dáng của hàng xóm láng giềng, đừng có mà dài tay tham gia vào chuyện nhà người khác, cứ như vậy làm loạn chuyện của gia đình nhà người ta, cũng không phải là chuyện tốt gì, chúng ta là gia đình văn hóa, cần phải có thể diện, đừng làm ra cái chuyện miệng nam mô bụng một bồ dao găm này."

Chú Lâm nghe đến vậy cả người tức giận đến run run, ông đã từng gặp qua lão bà này mắng chửi Kiều Vi Nhã, lời nói một chút cũng không giữ thể diện, cùng lão bà này nói chuyện, căn bản là không nói đạo lý.

Chú Lâm xoay người bước đi, ông mặc kệ lão yêu bà này.

Mạnh Tư bỗng nhiên há mồm khóc lớn, "Xe, con muốn xe, xe ô tô điều khiển, mau đưa con xe ô tô điều khiển. . . . . ."

Chú Lâm bỗng nhiên hiểu được lão yêu bà này đến đây làm gì, bước chân của ông nhanh hơn, đi ra ngoài đường lớn, vừa lên xe của Bảo Mặc, ngực ông có điểm đau, là vì mẹ con Tiểu Vi mà đau lòng.

Lên xe sau, ông nghĩ nghĩ, cuối cùng gọi điện thoại cho Kiều Vi Nhã, vừa liên lạc được, ông liền nói: "Tiểu vi, mẹ chồng cháu vừa mang cháu ngoại trai của bà ấy đến nhà, chúng ta vội vã muốn đi luôn cho nên không mở cửa cho bà ấy, chú đoán bà ấy sẽ đi tìm Cổ Khánh Nhất, cháu nếu xong việc rồi thì nhanh chóng về nhà đi, kẻo đến lúc đó lại mất cái gì thì sao." (Chậc. Phòng mẹ chồng như phòng trộm, à mà bà ấy là trộm thật, chỉ có có thêm tí quan hệ và lớn tuổi hơn thôi)

Ông biết chiếc xe mà Mạnh tư kia nói, đó là chiếc xe điều khiển từ xa mà Kiều Vi Nhã mới mua cho con gái cách đây không lâu, là chiếc xe mà Đồng Đồng thích nhất, Kiều Vi Nhã cũng không cự tuyệt, chỉ cần con gái thích là tốt rồi, hơn nữa cách dạy con của cô cũng rất kì quái.

Chiếc xe kia vừa mua trở về, cô liền đem mấy bộ phận tháo hết ra, sau đó để Đồng Đồng tự mình dùng vít sửa lại, con bé phải dùng ba ngày mới chỉnh sửa lại cho thật tốt.

Đồ mà Đồng Đồng rất yêu thích, lại bị người khác đoạt đi, ông so với Đồng Đồng còn luyến tiếc hơn, cảm thấy giống như là chính mình bị ngươi khác đoạt bảo bối vậy, trong đáy lòng ông, ông luôn cảm thấy nên thiên vị mẹ con hai người hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tin mừng

Editor: Hạ Y Lan

Chờ chú Lâm vừa đi, mẹ của Cổ Khánh Nhất liền hối hận, hôm nay bà tới là để nói chuyện với bọn họ, chuyện còn chưa nói xong, làm sao để bọn họ đi được!

Bà là người luôn nghễnh mũi lên trời nhìn kẻ khác, từ một vùng núi nhỏ đi tới ven biển thành thị, chồng lại là cán bộ nhà trước, trong thôn bọn họ, từ giải phóng đến bây giờ, chỉ có gia đình của bọn họ là vinh quang nhất.

Con của bọn họ cũng được như ý nguyện mặc quân phục lên người, chuyện không được hoàn mỹ duy nhất chính là không có cháu trai.

Kiều Vi Nhã không có con riêng, quan hệ giữa bọn họ cũng xem là tốt, dù sao, con trai cưới cô con dâu này, không chỉ rất xinh đẹp, còn là một sinh viên Đại Học, quan trọng hơn là nhà mẹ không có ai, về sau kiếm được bao nhiêu tiền, cũng sẽ không trợ cấp nhà mẹ đẻ.

Người con dâu này, mặc dù tính tình nhu hòa, nhưng chuyện trong nhà hay ngoài nhà lại rất giỏi giang, cái gì cũng làm, kể từ khi cô gả vào cửa, mỗi ngày cô đều chú ý chuyện ăn uống của mẹ chồng, chuyện nhà không cần bà động tay, bà cảm thấy mình đặc biệt có mặt mũi.

Lúc Kiều Vi Nhã mang thai, ngày ngày bà đều quan sát Kiều Vi Nhã đi đứng là bước chân trái hay chân phải, nhìn cô thích ăn cái gì, khi đó, cô ăn quả hạnh chua, ăn một lần hết nửa kg, bà liền vui mừng muốn chết, sắp có đứa cháu rồi.

Sau đó bà theo con trai, con dâu đi khám thai, bà muốn trộm hỏi bác sĩ siêu âm là trai hay gái, dù là nhét cho bác sĩ một trai trăm cũng không sao, kết quả khiến bác sĩ khiển trách một trận.

Kiều Vi Nhã vào bệnh viện chờ sinh trước ba ngày, bà ngày ngóng đêm trông, ngày ngày thắp hương bái Phật, mong nhà họ Cổ có một đứa cháu trai.

Lúc sinh, bà chờ ở ngoài cửa, gần như Kiều Vi Nhã không phát ra tiếng thét nào, lòng của bà lại thót lên tới cổ họng.

Nghe được tiếng đứa bé la khóc to rõ, bà cực kỳ cao hứng, nghĩ thầm tiếng khóc lớn như vậy, nhất định là con trai, kết quả, y tá ôm ra, lại nói là bé gái.

Lúc ấy bà liền co quắp trên mặt đất khóc ngất đi.

Từ đó về sau, nhà không có ngày lành, bà vừa nhìn thấy cháu gái của mình đã cảm thấy hụt hơi, cảm thấy hương khói nhà họ Cổ đã bị chặt đứt trong tay Kiều Vi Nhã, uổng công bà đối xử với Kiều Vi Nhã tốt như vậy, không ngờ bụng cô lại không có tiền đồ.

Bà cũng từng thương lượng với chồng, để cho hai vợ chồng Kiều Vi Nhã trộm sinh một đứa, sau đó bà ôm về quê nuôi, chờ lớn lên rồi ôm trở về.

Chồng bà nói tuyệt đối không được, trừ phi con trai không cần mặc quân phục trên người nữa.

Vẫn là con gái lớn của bà thông minh, bảo Khánh Nhất ra ngoài tìm người, Kiều Vi Nhã tức giận sẽ đòi ly hôn, đến lúc đó Khánh Nhất cưới thêm lần nữa thì cái gì cũng có, dựa vào điều kiện của con trai, muốn tìm dạng gì không được.

Ai ngờ, Kiều Vi Nhã vẫn nhịn được, con trai lại là đứa không có tiền đồ, có một lần uống say, lại nói ra ý tứ trong nhà cho vợ nó biết, trong lòng nó còn lo nghĩ cho vợ, hơn nữa, điều làm bà nén giận nhất là… con trai rất để ý con gái của nó, trở lại liền ôm lên vừa hôn vừa cười, cứ tiếp tục như vậy, cả đời này bà sẽ không nhìn thấy được cháu trai của bà mất.

Sau đó, con gái bà sinh được con trai, bà liền đuổi một nhà con trai ra ngoài, nhìn bọn họ liền phiền lòng, nhất là lúc cháu gái gọi bà là bà nội, bà cảm thấy như đang cầm dao khoét vào lòng bà vậy.

Mấy năm nay cuộc sống của chúng cũng gặp khó khăn, bà nói điều kiện hà khắc cỡ nào, Kiều Vi Nhã cũng chịu đựng, dù thế nào cũng không ly hôn với con trai, làm tóc bà cũng nhanh chóng bạc đi.

May mắn, cuối cùng con trai cũng tìm được một người có thể mang thai, tuy bộ dạng không thể sánh bằng Kiều Vi Nhã nhưng lại có tiền hơn, quan trọng nhất là, cô gái này có thể giúp con trai bà thăng quan tiến chức, con trai nói, cô gái này có mối quan hệ rộng rãi kể cả các tỉnh cũng có, so với đường đi của ba nó càng rộng mở hơn.

Tiêu San còn nói, chờ bọn chúng kết hôn sẽ chuyển bọn họ đến một căn nhà lớn hơn, bà cũng đã đi xem căn nhà đó, lầu trên lầu dưới, thật sự là rộng rãi thoáng mát.

Nếu thật là như vậy, bà có thể để lại căn nhà bây giờ con con gái nhỏ, tuy nói cháu ngoại thì không thể sánh bằng, nhưng cũng là đứa nhỏ bà nuôi lớn, bà cũng xem như cháu nội của bà vậy.

Bà hung hăng đạp một cước vào cửa, nhưng cửa quá cứng, cửa không có việc gì, chân của bà lại đau.

Bà khập khiễng kéo cháu ngoại đi.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan.com

Khương Hạo đưa Kiều Vi Nhã đến sân bay.

Khương Hạo cười nói: "Tiểu Vi, tôi sẽ không chết tâm đâu, tôi nhất định phải học được công phu nhà họ Kiều."

Kiều Vi Nhã tiếc nuối cười cười: "Khương Hạo, thật xin lỗi, tôi không thể làm trái với tổ huấn."

Khương Hạo thở dài một cái: "Chúng ta tạm thời không đề cập tới chuyện này nữa, tháng chín tới, quân khu Tỉnh cử hành đại hội thể dục thể thao, tôi đã báo danh cho cô, đừng trách bây giờ tôi mới nói cho cô biết, vốn còn định trễ chút nữa mới nói với cô, dù sao đến lúc đó cô trở lại là được."

"Tại sao?"

"Đến lúc đó cô sẽ hiểu, đại hội thể dục thể thao lần này tổ chức ở thành phố B, sau khi cô đến Bắc Kinh rồi, cũng không nên lười biếng, quân khu có rất nhiều người tài ba."

Kiều Vi Nhã không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý.

Lên máy bay, Kiều Vi Nhã còn đang suy nghĩ chuyện tham gia đại hội thể dục thể thao, đang êm đẹp, tại sao phải để cô tham gia chứ.

Ngày hôm qua nhận được cuộc gọi của Thị Trưởng, căn nhà trước kia của gia đình cô đã bị người ta mua trước một bước, hơn nữa đơn vị nhà xưởng cũng đã thay đổi chế độ xã hội, nhà cửa là tài sản thuộc quyền cá nhân nên bây giờ không có biện pháp lấy lại.

Về phần hoa viên Đạm Đài gia phải cần đến một năm, chỉ là bên chính phủ đã cam kết, sau một năm sẽ trả căn nhà về hình dáng ban đầu cho cô.

Kiều Vi Nhã vẫn rất cao hứng, nói như vậy là cô có thể tiết kiệm hơn một trăm vạn rồi, bây giờ giá nhà ở Bắc Kinh đang ở thời kỳ tăng cao, nếu bây giờ mua một căn thì không thể thích hợp hơn.

Mua nhà, lắp đặt thiết bị, cô còn có thể dư lại một khoản tiền.

Cô đi làm có tiền lương, số tiền kia sẽ giữ làm làm học phí cho con gái học ở Bắc Kinh, chi phí nhất định tốn kém hơn so với thành phố nhỏ này.

Chỉ mong, đổi hoàn cảnh, con gái vẫn có thể giữ vững tính tình sáng sủa của con bé.

Về sau, không cần phải sắp xếp nhờ người lo cho con bé, mỗi ngày đều có thể đưa đón con, mỗi ngày có thể nhìn thấy con.

Hai ngày nay, hình như con bé sống rất tốt, mỗi lần cô gọi về, con gái đều không kịp chờ đợi muốn cúp điện thoại, giống như rất bận.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan.com

Người tới đón, trừ Khắc Lạp Luân Tư, còn có một cô gái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, nhìn dáng dấp, chỉ 23-24 tuổi, cô gái đoan trang điềm đạm, nụ cười điềm tĩnh thanh nhã, rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác thân thiết.

Kiều Vi Nhã nhìn cô có vẻ quen mắt, làm thế nào cũng nhớ không nổi cô ấy là ai?

Cô gái dí dỏm cười một tiếng, thông minh nói: "Có phải chị Tiểu Vi thấy em rất quen không?"

Kiều Vi Nhã gật đầu một cái, cảm thấy kinh ngạc đưa tay cười nói: "Xin chào, xin hỏi....."

"Chẳng lẽ người nào đó bỏ mất ảnh của em rồi?"

Kiều Vi Nhã rốt cuộc biết cô ấy là ai rồi.

Là thanh mai trúc mã của Khương Hạo, Kiều Vi Nhã đưa một hộp giấy nhỏ đang cầm trên tay cho cô ấy: "Thẩm Lật, chào em."

"Cám ơn chị Tiểu Vi." Hộp giấy nhỏ này là Khương Hạo nhờ Kiều Vi Nhã mang cho Thẩm Lật.

Khắc Lạp Luân Tư cười nói: "Tiểu Vi, cô mang nhiều đồ như thế, may là tôi có chút sức lực."

Kiều Vi Nhã cười đáp: "Là Khương Hạo nhờ tôi mang cho mọi người, đều là cá khô mua được của ngư dân... ở Bắc Kinh không mua được đâu."

"Chị Vi, em thương lượng với chị một chuyện được không?"

Thẩm Lật kéo cánh tay Kiều Vi Nhã, nghiêng đầu nhìn cô, Thẩm Lật cao nhiều lắm là một mét sáu, đứng một chỗ với Kiều Vi Nhã trông cực kỳ nhỏ nhắn.

Kiều Vi Nhã gật đầu một cái, sớm nghe nói con gái ở Bắc Kinh tính tình thẳng thắn, quả thật như thế.

"Em muốn làm mẹ nuôi của Đồng Đồng, em đã hỏi bé, bé sống chết không đồng ý, bé nói không thích có nhiều ba mẹ, chỉ cần một là đủ rồi, mà em thật sự thích con bé lắm, chị giúp em một chút, được không?"

Kiều Vi Nhã buồn cười: "Thẩm Lật, chờ em và Khương Hạo kết hôn đã....."

"Không được, chị Vi, em muốn ba mươi lăm tuổi mới kết hôn, em còn chưa chơi đủ đâu, nhưng mà em thích Đồng Đồng nên muốn làm mẹ nuôi của bé."

Kiều Vi Nhã biết nhất định trong này còn có chuyện, mặc dù con gái lớn lên rất khiến nhiều người yêu thích, nhưng cũng không đến nỗi khiến một cô gái mới gặp mặt đã đưa ra yêu cầu này.

Kiều Vi Nhã mơ hồ đoán được, chuyện này có liên quan đến Khương Hạo.

"Thẩm Lật, chờ chị trở về thương lượng với Đồng Đồng một chút, được không?"

Thẩm Lật không truy hỏi nữa, trên đường bị kẹt xe, ba tiếng sau mới đến nhà, so với đi máy bay còn tốn thời gian hơn.

Kiều Vi Nhã mới vừa vào cửa, hai đứa bé liền nhào lên.

Đồng Đồng cười nói: "Mẹ, mẹ mua đồ gì ngon vậy ạ?"

Kiều Vi Nhã thường ra ngoài, mỗi lần về đều sẽ mang theo rất nhiều loại thức ăn, cho nên, Đồng Đồng chỉ cần biết rằng mẹ đi nơi khác, trở về thì câu đầu tiên chính là mua gì ngon.

Khắc Lạp Luân Tư đặt vali dưới chân Đồng Đồng, cười nói: "Mỗi bữa Đồng Đồng nhà cô so với Đồng Đồng ăn nhiều hơn một chén cơm nữa đấy."

Đồng Đồng nhìn Kiều Vi nhã cười: "Mẹ nuôi, nhớ mẹ."

Thẩm Lật kinh ngạc nói: "A, Đồng Đồng lại có thể biết nói nhớ người ta sao?"

Đồng Đồng liếc Thẩm Lật một cái, lôi kéo Kiều Vi Nhã ngồi xuống, hai đứa bé một trái một phải kẹp cô ở giữa.

Em Đồng Đồng thì đối với đồ trong va li chẳng chút hứng thú, những thứ đó ngày thường bé đã thấy rất nhiều.

Elaine đưa cho cô một ly nước rồi cười nói: "Tiểu Vi, còn có một việc, là chuyện tốt, tứ thiếu gia – Đài Lộ nhà cậu em tới Bắc Kinh, cậu ta tới tham gia một hội nghị quốc tế, chị có thể sắp xếp cho hai người gặp mặt."

"Chị, là thật sao? Thật tốt quá."

"Ba ngày sau có một bữa tiệc tối, em theo làm bạn gái của Khắc Lạp Luân Tư, như thế được không?"

Kiều Vi Nhã giật mình: "Chị, em chưa từng tham gia loại yến tiệc này." Trên TV cũng thường chiếu mấy cảnh như vậy, nhưng cô luôn cảm thấy mấy chuyện này cách cuộc sống của mình rất xa xôi.

Elaine cười nói: "Chỉ là một bữa tiệc bình thường thôi, không có gì, chị cũng để cho Thẩm Lật và ba của Đồng Đồng đi theo nữa, có ba người họ hộ tống em, em còn sợ cái gì."

Thẩm Lật đã ở một bên nói: "Chị Vi, chị yên tâm, ba ngày này em sẽ là thầy miễn phí cho chị, chỉ cần chị đồng ý cho em làm mẹ nuôi cũng Đồng Đồng là được."

Đồng Đồng trừng mắt: "Cháu không cần mẹ nuôi! Anh trai, đi thôi!" Em Đồng Đồng kéo anh Đồng Đồng ra ngoài, trước khi đi bé còn trừng mắt lườm Thẩm Lật một cái, ánh mắt kia rất lạnh làm Thẩm Lật cũng hoảng sợ.

"Sao ánh mắt đứa nhỏ này lại dọa người như thế?"

"Ai bảo em đắc tội Đồng Đồng....." Elaine ở một bên vui sướng khi người gặp họa, nếu cứ tiếp tục như vậy, đợi mười năm sau, Đồng Đồng nhất định có thể trở thành con dâu nhà bọn họ, vợ chồng bọn họ vốn đã không còn mong đợi gì, nhưng không ngờ lại gặp được Đồng Đồng, một đứa bé đáng yêu như vậy, cho nên, tâm nguyện lớn nhất của họ chính là làm cho con trai Đồng Đồng có thể sống một cuộc sống vui vẻ.

Chỉ bằng điểm này, bằng mọi cách cô phải giữ hai mẹ con Đồng Đồng ở lại Bắc Kinh.

"Bà xã....." Albert biết, vợ của anh lại bắt đầu lại thất thần rồi.

"Hả?"

"Tiểu Vi hỏi em, có phải cần mua quần áo gì đặc biệt không?"

"À, về chuyện tiệc tối em không cần lo, Thẩm Lật, chuyện này giao cho em phụ trách. Tiểu Vi, Thẩm Lật mới từ Pháp về, ánh mắt của con bé chị tuyệt đối yên tâm."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đài Lộ

Editor: Hạ Y Lan

Cảm nhận được Kiều Vi Nhã khẩn trương, Khắc Lạp Luân Tư nhẹ giọng nói: "Đừng lo, Tiểu Vi, biểu hiện bây giờ của cô rất xuất sắc."

"Khắc Lạp Luân Tư, nhưng tôi cảm thấy cơ mặt tôi cười như muốn căng cứng." Ánh đèn nhè nhẹ, âm nhạc tuyệt vời, trang phục đẹp đẽ, trai xinh gái đẹp, cùng với tâm tình của cô tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

Khắc Lạp Luân Tư nghiêng đầu nhìn Kiều Vi Nhã, tối hôm nay cô thật rất xinh đẹp, ánh mắt hơi u buồn trong suốt như suối, mí mắt phủ lớp phấn màu cà phê nhàn nhạt, dung nhan giống như đóa hoa qua cửa thủy tinh trong suốt. Lễ phục tơ tằm được thêu hoa bằng thủ công hiển thị rõ khí chất ưu nhã lạnh nhạt, giống như hoa hồng trắng thuần khiết cao quý lần lượt nở rộ, cô..... Như trời sanh là thuộc về nơi này.

Thẩm Lật khẽ cười nói: "Chị Vi, nếu như chị có thể cười tự nhiên một chút nữa, thì càng hoàn mỹ." Cô đang rất hả hê, mỹ nhân cô tạo ra tuyệt đối là điểm sáng của buổi tiệc này.

"Khắc Lạp Luân Tư, bao lâu nữa chúng ta mới có thể gặp Đài Lộ?"

"Rất nhanh, không nên gấp gáp, uống ly rượu." Khắc Lạp Luân Tư đưa cho cô một ly rượu, cười nói: "Tiểu Vi, tôi cảm thấy khi lần đầu tiên tới đây, đáng lẽ không nên khẩn trương, mà là tò mò mới đúng."

Kiều Vi Nhã cười khổ: "Khắc Lạp Luân Tư, tôi không thuộc về nơi này, nếu như không phải vì tới gặp Đài Lộ, cả đời tôi cũng không muốn đặt chân tới đây, nơi này, cách cuộc sống của tôi quá xa, tôi chỉ muốn sống bình thản."

"Nhưng cô đã bước vào rồi, Tiểu Vi, sau này cô còn có rất nhiều cơ hội như vậy, tôi chắc chắn."

Kiều Vi Nhã cười cười, không có tiếp lời anh nói, nơi này không hợp với cô, ông nội cô nói, cô chính là đóa hoa bách hợp sinh trưởng trên ruộng đồng, có mưa có gió vẫn sẽ sinh tồn.

Dù có chuyển hoa bách hợp vào chậu thì nó vẫn thuộc về tự nhiên, không bao giờ thành hoa hồng hay hoa mẫu đơn cao quý.

*Hoa bách hợp còn gọi là hoa loa kèn, loài hoa hội tụ đủ các yếu tố như vẻ đẹp thanh khiết, mùi hương quyến rũ, tượng trưng cho sự trong sạch, được chọn làm biểu tượng của Hướng đạo sinh. Đóa hoa bách hợp bị dòng đời vùi dập vẫn không mất đi sự trong sáng của mình.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan d&d&l&q&d.com vui lòng không mang sang các web khác

Khắc Lạp Luân Tư không ngừng chào hỏi mọi người, cô cũng mỉm cười, đáp lại đối phương.

Khắc Lạp Luân Tư thở dài: "Tiểu Vi, cô thấy không, người đang đứng trên bậc thang chính là Đài Lộ cô muốn tìm, không nên gấp gáp, cậu ta sẽ lập tức tới."

Đài Lộ cũng thấy được Khắc Lạp Luân Tư, một đường cùng người chào hỏi đi tới trước mặt Khắc Lạp Luân Tư, cười nói: "Học trưởng, tôi còn tưởng là anh không tới."

"Cậu đã đến rồi, sao tôi có thể không đi."

Lòng Kiều Vi Nhã đang nhảy loạn, Đài Lộ và Khắc Lạp Luân Tư đang nói cái gì, một câu cô cũng nghe không rõ, cô có một loại kích động muốn khóc.

Mặc dù Đài Lộ là con nuôi của cậu, nhưng loại cảm giác ấm áp khi thấy người thân vẫn khiến cô khó kiềm chế.

Trừ con gái, cô từng nghĩ là cả đời này không còn người thân nào khác nữa.

Khắc Lạp Luân Tư cười nói: "Lộ, tôi giới thiệu với cậu một người, đây là....."

"Học trưởng, không cần phải giới thiệu đâu, đây là tiểu thư Kiều Vi Nhã, đúng không?"

Khắc Lạp Luân Tư ho nhẹ một tiếng, lúc này Kiều Vi Nhã mới tỉnh táo lại, có chút mờ mịt nhìn Đài Lộ, Đài Lộ lạnh nhạt nói: "Kiều Vi Nhã, có muốn tìm nơi nào đó nói chuyện với tôi một chút."

Kiều Vi Nhã gật đầu.

"Học trưởng, tôi mang cô ấy đi, anh yên tâm không?"

Khắc Lạp Luân Tư cười nói: "Dĩ nhiên yên tâm, Tiểu Vi, lát nữa gặp."

Kiều Vi Nhã yên lặng đi theo sau Đài Lộ, hai người cũng không có ý muốn nói chuyện, mãi cho đến cửa phòng khách, Đài Lộ mở cửa rồi mới nói một câu: "Mời vào."

Kiều Vi Nhã đi theo anh vào phòng, Đài Lộ chỉ một ngón tay: "Mời ngồi."

"Cô muốn uống chút gì không?"

"Cám ơn, tôi không khát."

Đài Lộ cũng không khách sáo với cô, ngồi đối diện Kiều Vi Nhã, lạnh nhạt nói: "Cô tìm mọi cách thông qua Khắc Lạp Luân Tư để tìm tôi, vì chuyện gì? Ba tôi nói rồi, ông không muốn có bất kỳ liên lạc gì với người ở đây, nếu như không phải hội nghị quốc tế lần này cử hành tại Trung Quốc, tôi căn bản sẽ

không tới nơi này."

Kiều Vi Nhã vừa ngồi xuống chợt trấn định lại, cô hít sâu một hơi, ung dung nhìn Đài Lộ.

Thay đổi của Kiều Vi Nhã, Đài Lộ nhạy bén nắm bắt được.

Anh có chút kinh ngạc, không quá nửa phút, nhìn Kiều Vi Nhã mà tưởng như hai người, lúc này trông cô trầm tĩnh, hình như đây mới thật sự là cô.

So với những người phụ nữ được gọi là danh môn, cô gái trước mắt này càng có khí chất quý phái trời cho, cô rất giống người nhà họ Đài.

"Đài tiên sinh, thật sự tôi đã mất nhiều công sức để tìm anh, nhưng mục đích tôi tìm các người, cũng không phải muốn trèo cao, tôi có năng lực để bản thân sống thật tốt, cũng không cần phụ thuộc vào bất kỳ kẻ nào. Khắc Lạp Luân Tư giúp tôi, cũng là từ tình nghĩa thầy trò, mấy chục năm nay cậu chưa từng liên lạc với quê hương, cũng chẳng phải điều đáng trách, tôi chỉ là mang theo phó thác của ông bà ngoại và mẹ, muốn thực hiện lời hứa với họ mà thôi, đây là thư tôi viết cho cậu, làm phiền anh chuyển cho ông ấy, thấy lá thư này, nếu như muốn liên lạc thì có thể gọi cho tôi, tôi sẽ chờ mọi lúc, tôi còn muốn nhắc lại một câu nói của ông nội tôi, tôi họ Kiều, cho nên, những thứ của Đạm Đài gia, chúng tôi sẽ không mơ tưởng." Kiều Vi Nhã đứng lên, người cũng gặp được, chuyện cũng làm xong, cô không cần thiết ở lại chỗ này.

Khóe miệng Đài Lộ hiện lên một nụ cười khó nhận ra: "Kiều Vi Nhã, theo tôi được biết, tôi so với cô lớn hơn ba tuổi, nhưng từ lúc gặp mặt đến bây giờ, hình như cô chưa từng gọi tôi một tiếng anh trai."

Kiều Vi Nhã ngạc nhiên nhìn anh, vô ý thức lặp lại: "Anh trai....." Lặp lại xong, mặt bỗng chốc đỏ.

"Cô đã gọi tôi là anh trai, vậy tôi cũng gắng gượng, nhìn nhận người em gái này....."

Lòng Kiều Vi Nhã lạnh lẽo, gắng gượng sao? Không cần.

"Đài Lộ tiên sinh, thật xin lỗi, tôi muốn cáo từ."

"Thế nào? Có phải cô không muốn nhận người anh là tôi, tôi vốn muốn nói một chút tình huống ở nhà cho cô biết, thật ra thì, chuyện này, cũng không phải không có cách cứu vãn....."

Kiều Vi Nhã lắc đầu, buổi dạ tiệc này, đã khiến cô cảm nhận đầy đủ sự chênh lệch giữa hào môn và cô, cô chỉ là một người dân bình thường, đời này, cô chỉ muốn một cuộc sống an ổn.

"Đài Lộ tiên sinh, thịnh càng cầu thịnh, khi nào mới đủ, tham tất hại thân, biết đủ không mang nhục." Kiều Vi Nhã cười nhạt tạm biệt anh, mở cửa rời đi.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan dd^l^qd£.com vui lòng đừng không biết xấu hổ rinh đi.

Đài Lộ nâng cằm lên, nhìn cửa, chân mày dần dần chau lại vào nhau.

Ba cũng không phải không muốn trở lại, ngày đêm đều mong nhớ về tổ quốc, muốn an táng bà nội ở bên cạnh ông nội, nghĩ là sẽ về lại căn nhà cũ ở thành phố B an dưỡng tuổi già.

Ngày xưa xảy ra chuyện gì, anh không biết, mấy anh cũng không nghe được gì, ba chưa bao giờ nói, anh chỉ biết, sau khi người của đại sứ quán tìm ba, ba liền tự giam mình trong thư phòng suốt ba tiếng.

Bảy tuổi anh đã đến Đạm Đài gia, đến nay đã hai mươi lăm năm, hai mươi lăm năm nay, anh đã xem mình là một thành viên trong gia đình, mấy anh cũng chưa từng bài xích anh, ở Đạm Đài gia không tồn tại những chuyện gièm pha tranh đoạt như mấy nhà hào môn khác.

Anh chắc chắn ba muốn trở về, nếu không, sao lại bảo anh tới Trung Quốc họp, đặc biệt gọi anh về nhà một chuyến, chỉ nói là nhớ anh, muốn cùng anh ăn một bữa cơm.

Trong thư phòng của ba, có một bức ảnh của Kiều Vi Nhã đặt trên bàn, mặc dù hôm nay cô đã hóa trang rồi, nhưng cũng không có bao nhiêu thay đổi, vì vậy, anh liếc mắt liền nhận ra Kiều Vi Nhã.

Anh tự nhận mình nhìn người rất chính xác, lần này, có lẽ anh đã sai.

Xem ra, chuyến đi Trung Quốc lần này, anh có thu hoạch khá phong phú.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bán nhà

Editor: Hạ Y Lan

Ở bệnh viện hết nửa tháng, Bảo Mặc đưa chú thím Lâm về nhà.

Chú Lâm đẩy cửa ra, nhìn thím Lâm rồi cùng nhau cười, lần này nếu không nhờ Bảo Mặc giúp một tay, có thể vài năm sau ông phải đi gặp Mác rồi.

*Gặp Mác là chỉ những người theo chủ nghĩa Mác, tức là chết.

Bảo Mặc đứng trước cửa, cười nói: "Chú Lâm, thím Lâm, cháu không vào nhà được rồi, lần khác cháu sẽ đến thăm hai người."

"Bảo Mặc, vào uống một chút nước đi đã."

"Chú Lâm, một lát nữa cháu còn phải đi Phủ Thị Chính, cháu có hẹn với Thị Trưởng Dư, cũng sắp đến giờ hẹn rồi."

Chú Lâm vội vàng nói: "Vậy thì để hôm khác vậy, trên đường lái xe cẩn thận một chút."

Sau khi Bảo Mặc đi, hai ông bà mới vào nhà.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan d£d£l£q£d.com vui lòng không mang đi nơi khác.

Đi qua nhà Kiều Vi Nhã thì hai người ngẩn ra, trong nhà có người? Tiểu Vi trở lại? Hai ngày trước mới gọi điện thoại còn bảo chưa về mà?

Chú Lâm hô một tiếng, có người ra ngoài, bọn họ cũng không biết đây là ai.

"Xin hỏi cậu là?"

“Cháu là chủ nhà mới, chú là chú Lâm phải không, cháu là đồng nghiệp của Cổ Khánh Nhất - Tôn Kiện, cháu mới vừa chuyển công tác đến đây, cùng một đơn vị với Khánh Nhất.”

"Cậu mua nhà khi nào?" Vậy mà bọn họ không biết Cổ Khánh Nhất bán nhà, Tiểu Vi trở lại nên làm gì đây? Bên mẹ chồng con bé, căn bản không có chỗ cho hai đứa ở.

"Ngày hôm qua mới làm xong thủ tục, có câu nói, bà con xa không bằng láng giềng gần, sau này vẫn xin chú Lâm quan tâm nhiều hơn."

Chú Lâm mờ mịt gật đầu, không biết mình nói với Tôn Kiện cái gì, sau đó cùng thím Lâm vào nhà.

Thím Lâm nhẹ giọng hỏi: "Nhà đã bán rồi mà cũng không nói với Tiểu Vi, hơn nữa, còn căn phòng chứa hàng ở đối diện thì sao, chắc là Tiểu Vương biết đấy."

Chú Lâm đứng lên: "Tôi phải đi hỏi một chút."

Chú Lâm gõ cửa, Tôn Kiện cười mở cửa mời ông vào, chú Lâm liếc mắt nhìn, trong nhà ngoài đồ gia dụng Tiểu Vi bố trí, đã không nhìn ra dấu vết gì nữa.

"Tiểu Tôn à, căn phòng đối diện không phải còn để hàng sao?"

"Phải, Tiểu Cổ bảo là cậu ta sẽ nhanh chóng tìm chỗ chuyển đi, cháu có nói là không cần gấp, người nhà của cháu còn một tháng nữa mới đến, hơn nữa, chúng cháu còn chưa có con nên chưa cần dùng nhiều chỗ."

"Mấy đồ vật trong nhà đâu?"

"Mấy món đồ đó, tối ngày hôm qua đều chuyển đến nhà mẹ của Cổ Khánh Nhất rồi, nói là nhà bà đủ để ở, bà đã sớm muốn cháu gái về bên cạnh, nhưng hình như Cổ Khánh Nhất không muốn ở cùng mẹ nên mới mua căn nhà này, lần này bà bị bệnh, nên Cổ Khánh Nhất mới hạ quyết tâm bán nhà về ở với ba mẹ."

Chú Lâm liền hiểu, Tôn Kiện không biết chuyện gì cả.

Tên Cổ Khánh Nhất này thật là quá đáng!

Chú Lâm không có ý định nói chuyện tiếp nữa, đứng dậy cáo từ về nhà.

Chú Lâm quyết định đến Bách Hóa Trung Đại một chuyến để tìm Tiểu Vương.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan.com

Đi tới Bách Hóa Trung Đại, chú Lâm thấy Tiểu Vương đang bận rộn, ngoắc ngoắc tay.

Tiểu Vương vội vàng chạy tới: "Chú Lâm, sao chú tới vậy? Chú có chuyện gì sao?"

"Tiểu Vương à, cháu có biết không, căn nhà của chị Tiểu Vi cháu bị Cổ Khánh Nhất bán đi rồi?"

"Bán? Không thể nào! Chiều ngày hôm qua cháu còn lấy hàng về đó mà."

Tiểu Vương cầm điện thoại lên, chú Lâm ngăn cô lại: "Tiểu Vương, nghe chú nói đã."

Tiểu Vương nhanh chóng dậm chân: "Chú Lâm, sau khi chị Vi về biết ở đâu, cháu biết rồi, bởi vì đuổi việc Ngô Đức Hân, nên mẹ Cổ Khánh Nhất muốn hắn ta trả thù chị Vi, muốn hành hạ chị ấy mà."

"Ngô Đức Hân?"

"Dạ, chú Lâm biết không, cái cô Ngô Đức Hân đó là gian tế mà mẹ chồng chị Vi phái tới, mỗi ngày đều ghi chép doanh thu của cửa hàng, xem chị Vi có bao nhiêu tiền, sau đó, chúng cháu viện cớ, khai trừ cô ta, bà ta và Cổ Khánh Nhất thay phiên nhau gọi cho chị Vi, mắng rất khó nghe, chỉ là chị Vi không thèm nghe nữa....."

"Vậy..... người phụ nữ ngồi ở cửa hàng?"

Tiểu Vương cười một tiếng, nhỏ giọng nói: "Chị Vi đã chuyển nhượng cửa hàng rồi, Cổ Khánh Nhất không biết, chú Lâm, chú chắc chắn sẽ không nói chứ?"

Chú Lâm thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Vi đã có chuẩn bị rồi, như vậy cũng tốt.

"Tiểu Vương, nếu như vậy, cháu cứ trở về trước." Tiểu Vi bỏ việc làm ăn, sau này con bé muốn làm gì đây? Nếu không buôn bán nữa, con bé nhất định không đi Thiệu Hưng, vậy con bé đang ở đâu, có dẫn Đồng Đồng theo không.

Chú Lâm đứng trước sư tử bằng đá ngay cửa Bách Hóa gọi cho Kiều Vi Nhã: "Tiểu Vi, chú..... Hôm nay chú xuất viện."

"Chú Lâm, chúc mừng chú." Kiều Vi Nhã rốt cuộc có một nụ cười, hai ngày nay, Cổ Khánh Nhất và mẹ hắn ta cứ gọi điện đến mắng cô, chỉ cần vừa mở máy, điện thoại liền gọi tới không ngừng.

"Tiểu Vi, nhưng mà còn có chuyện này, cháu phải chuẩn bị tâm lý, chú đã đến Bách Hóa rồi, Tiểu Vương cũng đã nói với chú, cháu làm đúng, nhưng cháu vẫn nên..... Ai..... Tiểu Vi à, Cổ Khánh Nhất bán nhà rồi, nếu cháu về thì phải đến nhà mẹ chồng cháu ở."

Kiều Vi Nhã sợ ngây người, Cổ Khánh Nhất bán nhà, sao hắn lại bán nhà, kiếp trước, hắn không bán mà là đưa nhà cho bọn Mạnh Kỳ ở, hơn nữa, hắn còn đổi quyền sở hữu tài sản thành mẹ chồng cô.

Nhưng hắn cam kết, khi con gái trưởng thành nếu không có nhà để kết hôn, căn nhà kia chính là phòng tân hôn cho con gái, vì nguyên nhân này, cô mới bỏ qua việc tranh đoạt nhà cửa.

Bởi vì cô cảm thấy, Cổ Khánh Nhất thật sự thương yêu con gái, có thể nuốt lời với cô nhưng không thể nuốt lời với Đồng Đồng.

Nhưng thời gian đã chứng minh, phán đoán của cô lại sai lầm lần nữa, tình cảm Cổ Khánh Nhất dành cho con gái, từ khi con trai hắn sinh ra đã dần dần đạm bạc, thậm chí ngay cả phí sinh hoạt cũng không đưa đúng hạn.

Con gái không muốn tìm hắn đòi tiền, bé nói mỗi lần đến đó, người phụ nữ đó đều dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn như bố thí cho tên ăn xin.

Cho nên, con gái dứt khoát không đi lấy ba trăm ngàn tiền trợ cấp, cơ hội duy nhất để bé được gặp ba.

Tiền lương của cô, trừ trả tiền mướn phòng, hoàn toàn có năng lực để hai mẹ con áo cơm không lo, nhưng so với cuộc sống trước kia thì không thể bằng.

Mặc dù cô lấy được bằng chứng nhận, công việc cũng rất xuất sắc nhưng làm việc ở đó không được lâu, bởi vì Tiêu San và Cổ Khánh Nhất không muốn cô sống yên ổn ở thành phố này, mẹ hắn ta luôn ôm cháu, lơ đãng xuất hiện trên đường đi làm, trên đường đi chợ, ánh mắt miệt thị giễu cợt, để cô nhìn rõ được một mặt ti tiện của nhân tính.

Bởi vì Cổ Khánh Nhất muốn mặc quân phục lần nữa phải tốn mấy vạn sửa lại ngày tháng đứa bé ra đời, lại tốn thêm mấy vạn nhờ quan hệ lo chuyện.

Tất cả chuyện này đều do Kiều Vi Nhã.

Bọn họ hận chết Kiều Vi Nhã, bởi vì mọi chuyện đều là Kiều Vi Nhã mang cho bọn họ.

Kiếp trước kiếp này, thay đổi rất nhiều, cô tự cho là biết trước mọi chuyện, là có thể.....

Chú Lâm cúp máy, Kiều Vi Nhã còn cầm điện thoại ngẩn người, nhà bán rồi, nhà không còn, lại một lần nữa trở lại thời điểm không nhà cửa, cũng may, lần này, có con gái bên cạnh cô, cô không phải cô đơn.

Điện thoại vang lên nữa, Kiều Vi Nhã vừa nhìn, là Mạnh Kỳ.

"Chị dâu, là em."

"Ừ, Mạnh Kỳ, có chuyện gì sao?"

"Chị dâu, chị..... Khi nào chị về, anh cả….anh ấy..... Anh ấy bán căn nhà rồi, sáng nay em mới từ Nghiễm Châu về, thật xin lỗi."

"Mạnh Kỳ, chuyện này không liên quan đến em."

"Chị dâu, em..... Chờ em từ Bắc Kinh về, nhất định sẽ tranh thủ thời gian tìm nhà dọn ra."

Kiều Vi Nhã chấn động: "Mạnh Kỳ, ý của em là, muốn tới Bắc Kinh?"

Mạnh Kỳ nói là đã đặt vé, buổi chiều sẽ bay.

Kiều Vi Nhã suy nghĩ một chút, nói: "Mạnh Kỳ, chị có gửi Vân Vân một món đồ, em có thể giúp chị mang tới Bắc Kinh không? Bây giờ chị cũng đang ở Bắc Kinh."

"Được, bây giờ em qua lấy, chị dâu, Tư Viễn..... Thôi, chờ chúng ta gặp mặt rồi hãy nói."

"Được, chị chờ điện thoại của em."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Mua nhà

Editor: Hạ Y Lan

Sau khi vào khách sạn, Mạnh Kỳ gọi điện cho Kiều Vi Nhã.

"Khách sạn Hữu Nghị, được, chị đến đó sẽ gọi cho em."

Kiều Vi Nhã để điện thoại xuống, đi tìm Elaine: "Chị, em muốn ra ngoài một chuyến."

"Em đi đâu vậy, để chị bảo tài xế đưa em đi."

"Không cần đâu, em tự lái xe của em, cũng không xa lắm, ở thôn Trung Quan."

Elaine cười nói: "Được rồi, em cũng phải lái một đoạn mới đến nơi, cứ để tài xế đưa em đi."

Kể từ khi xảy ra chuyện lần trước, trong nhà liền có thêm một tài xế do chị dâu của Elaine phái tới.

Đồng Đồng không thích tiếp xúc với người lạ, mỗi người trong nhà, đều là sau khi chọn kỹ lựa khéo mới lưu lại.

Tài xế không phải là một người nói nhiều, lần đầu Kiều Vi Nhã nhìn thấy anh ta, cũng biết người này không phải là một tài xế bình thường, nhất cử nhất động của anh ta đều chuẩn mực, bề ngoài nhìn như dịu dàng nhưng ánh mắt mơ hồ mang theo sát khí. Sau đó hỏi mới biết, quả nhiên, suy đoán của cô chính xác, đây là một người lính đặc chủng đã giải ngũ.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan d^D^l^q^D.com vui lòng không copy sang web khác.

Nhanh chóng đã đến khách sạn, Kiều Vi Nhã liền gọi cho Mạnh Kỳ.

Mạnh Kỳ xuống đại sảnh chờ cô.

Kiều Vi Nhã thấy Mạnh Kỳ, vẫy tay một cái, đi tới.

Mạnh Kỳ cười nói: "Chị dâu, chúng ta đến đối diện tìm một chỗ ngồi nói chuyện, được không?"

Kiều Vi Nhã gật đầu, cười bảo: "Em còn chưa ăn cơm phải không, chị mời em ăn cơm trưa."

"Đương nhiên phải do em mời rồi." Mạnh Kỳ cười mang Kiều Vi Nhã qua đường, vào một quán cơm nhỏ ở đối diện.

"Chị dâu, đây là Vân Vân bảo em đưa cho chị." Mạnh Kỳ vừa mới ngồi xuống, liền giao cho Kiều Vi Nhã một quyển sách, Kiều Vi Nhã mở ra xem, liếc mắt nhìn, lập tức sáng tỏ.

"Mạnh Kỳ, cám ơn em."

"Chị dâu, em có thể hỏi chị một chuyện không, sao chị lại đến Bắc Kinh?"

Kiều Vi Nhã cười nói: "Mục đích em đến Bắc Kinh, không phải là vì đi công tác, mà là gặp em gái và em rể, đúng không?"

"Vâng."

Kiều Vi Nhã cười nhạt: "Mạnh Kỳ, mục đích của chúng ta giống nhau."

Mạnh Kỳ cười khổ gật đầu: "Chị dâu, em cảm thấy chị vẫn nên trở về sớm một chút, tính toán cho nhanh, bọn họ bán mất căn nhà, bước kế tiếp, chính là muốn rút hết tiền trong cửa hàng, người đàn bà kia đã tiến dần từng bước rồi, trước khi em tới, mẹ vẫn còn vì chuyện của Ngô Đức Hân mà canh cánh trong lòng, mỗi ngày liến thoắng không ngừng. Em đã nói với Khánh Song, chuẩn bị dọn đi ra ngoài, bước tiếp theo, chính là muốn đến Bắc Kinh phát triển, nếu như Khánh Song nguyện ý, em sẽ dẫn cô ấy theo, còn nếu cô ấy vẫn giữ tình trạng thế này, em sẽ dẫn Tư Viễn rời đi, cứ tiếp tục như vậy, đời này của Tư Viễn xem như xong, chỉ mong em còn tới kịp."

Kiều Vi Nhã nhớ tới đứa bé kia, kiếp trước, bọn họ cũng không có ly hôn, cứ vô tri vô giác sống qua ngày chỉ vì đứa con, miễn cưỡng một phần đã nát hết hôn nhân.

Mạnh Kỳ sống cũng không hạnh phúc, người dưới quê đến không ngừng yêu cầu cái này cái kia, ăn uống còn đòi cầm tiền mặt, con trai thì là một tiểu bá vương không nói đạo lý, thành tích học tập trong lớp luôn đếm ngược từ dưới lên, đánh nhau vô số lần, không chỉ trong lớp mà còn nổi danh cả toàn trường.

Mạnh Kỳ vì con, tâm lực cũng tiều tụy, đứng cùng một chỗ với bạn cùng lứa còn muốn già hơn mười tuổi.

Một người đàn ông ưu tú, nếu như sau lưng có người hiểu anh ta, ủng hộ anh ta, quan tâm anh ta, như vậy, anh ta nhất định có thể phát huy sự thông minh tài trí của mình đến mức có thể, từ đó trở thành một người đàn ông thành công. Tiếc nuối chính là, Mạnh Kỳ không có được số mệnh này, cho nên, sự nghiệp của anh vẫn trì trệ không tiến.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan D&D*L%Q*D.com tất cả web khác đều là copy.

"Chị dâu..... Chị dâu....."

Kiều Vi Nhã ừ một tiếng, cười nhạt nói: "Mạnh Kỳ, cám ơn em, chuyện này, chị sẽ suy nghĩ một chút."

Nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, Mạnh Kỳ rót cho cô một ly nước dừa, "Chị dâu, Tư Viễn lấy mất đồ chơi của Đồng Đồng, em biết món đó ít nhất cũng phải hơn một vạn, cho nên, em làm một tấm thẻ, đây là một vạn năm ngàn tệ, chị cầm mua đồ chơi mới cho Đồng Đồng, Khánh Song..... Chị đừng chấp nhặt với cô ấy, có thể, sau này về, chị còn phải sống cùng họ một thời gian ngắn, có một số việc, hi vọng chị nể mặt em mà nhẫn nại."

Kiều Vi Nhã bình tĩnh đáp: "Mạnh Kỳ, trong khoảng thời gian này, chị sẽ không về, tối thiểu, trước tháng chín, chị sẽ không quay lại, hơn nữa, chị cũng không về nhà mẹ ở, nên biết, chị đều biết, cho nên, bây giờ chị chỉ có thể án binh bất động."

Mạnh Kỳ ngẩn ngơ, trầm mặc ít nhất mười mấy giây, mới hỏi: "Chị dâu, chị quyết định ly hôn?"

Anh vẫn luôn cho rằng cô gái yên tĩnh ôn hòa như hồ nước này ở bên Cổ Khánh Nhất là không xứng, căn bản là Cổ Khánh Nhất không xứng với cô, cô gái này, chỉ cần ở một chỗ với cô, dù là trầm mặc hay mỉm cười, cũng có thể làm cho người ta cảm thấy xung quanh mình thật bình thản, yên tĩnh, tốt đẹp như thế.

Cô đáng giá có một người đàn ông tốt hơn, ưu tú hơn ở bên cạnh.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan.com

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của Mạnh Kỳ, Kiều Vi Nhã ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: "Mạnh Kỳ, cám ơn em đã nói cho chị biết tất cả, về phần mấy món đồ chơi kia và mấy thứ khác, chị đều không cần, số tiền này, em cứ lấy lại, nếu như em tính đến Bắc Kinh phát triển thì nên biết, vật giá ở Bắc Kinh so với bên chúng ta cao hơn rất nhiều, chị cho em một đề nghị, trước tiên nên mua một căn nhà ở Bắc Kinh, có nhà mới có cảm giác gia đình."

Mạnh Kỳ gật đầu, vẻ mặt phức tạp nói: "Chị dâu, mặc kệ là Khánh Song hay Tư Viễn, đối với chuyện hai mẹ con đã làm, em xin nhận lỗi với chị. Dù sau này chúng ta có thể không còn là người một nhà nữa, hi vọng chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt. Em biết, bây giờ chị đã chuẩn bị ly hôn với Cổ Khánh Nhất, rời khỏi anh ta là đúng, sau này, chị nhất định sẽ tìm được phần tình yêu chân chính thuộc về mình."

"Cám ơn, chuyện sau này, ai có thể biết trước được?"

"Ăn đi, chị dâu, ăn nhiều một chút, thức ăn trên máy bay khó ăn quá."

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, cuối cùng, Mạnh Kỳ còn giành trả tiền.

Tạm biệt Mạnh Kỳ, Kiều Vi Nhã lên xe.

Mạnh Kỳ nhìn chiếc xe Kiều Vi Nhã ngồi, ngây dại, anh thường đến Bắc Kinh công tác, đối với xe cũng hiểu biết một chút, anh biết, giá của chiếc xe kia rất đắt, còn bảng số xe, cũng không phải có tiền là làm được.

Xem ra, Kiều Vi Nhã thật sự đã tính trước kỹ càng rồi, chỉ mong có người giúp đỡ chị ấy, con đường sau này có thể bình thản một chút.

Kiều Vi Nhã về đến nhà, Elaine cười nói: "Trúng thưởng rồi hả? Cười đến vui vẻ như vậy."

"Chị, em muốn nhờ chị giúp em một việc."

"Nói đi, chắc chắn giúp em rồi."

"Em muốn mua một căn nhà, không nên quá lớn, chỉ cần để cho em có cảm giác gia đình là được."

"Ở đây với chị không tốt sao?"

"Chị, em muốn có một căn nhà thuộc về mình, có nhà mới có cảm giác gia đình, em muốn có gia đình của mình, dù chỉ có một tấc vuông, em cũng thỏa mãn."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ra tù

Editor: Hạ Y Lan

Liên tiếp mấy ngày, Kiều Vi Nhã đi xem mười mấy căn nhà lớn nhỏ, rốt cuộc mua được một căn mình yêu thích, cô biết nhà ở khu vực này, mấy năm sau sẽ lên đến mức không tưởng tượng được, mà bây giờ, không tới một phần ba thời điểm đó, quan trọng hơn là, nơi này có một khu trường Tiểu học vô cùng tốt, chẳng bao lâu nữa Đồng Đồng lên tiểu học rồi, cô nên vì Đồng Đồng mà tính toán trước mọi việc.

Đây là một căn nhà ba phòng hai sảnh, một trăm hai mươi mét vuông, hình mẫu tốt, tầng số không tồi, vị trí cũng yên tĩnh, làm cho người ta có một loại cảm giác như ẩn cư xa thành phố.

Lúc giao tiền, Elaine cũng ồn ào muốn Albert mua một căn ở lân cận, cô quyết định mẹ con Vi Nhã ở đâu thì cô cũng sẽ đến đó.

Tòa nhà này, một tầng có ba hộ, Albert dứt khoát mua luôn hai căn còn lại, chỉ là không có nói cho Kiều Vi Nhã biết.

Kiều Vi Nhã cùng Elaine đến xem nhà, Elaine đứng ở trên ban công, cười nói: "Tiểu Vi, em không sợ chị chiếm căn nhà nhỏ này không trả sao?"

Kiều Vi Nhã thản nhiên cười: "Em chưa từng có loại này lo lắng, chị Elaine, sau khi mua nhà, em còn dư một khoản tiền, lắp đặt thiết bị, mua vật dụng gia đình rồi, em muốn dùng số tiền còn lại mua một căn nhà trệt, ở gần ven biển là được, em rất thích phong cảnh ở đó, mặc dù thành phố B cũng là thành phố cổ lâu đời, nhưng so với Bắc Kinh thì thiếu đi ý vị của cố đô."

Thật ra thì, Kiều Vi Nhã muốn mua nhà trệt, phần lớn nguyên nhân là dùng để đầu tư, bởi vì cô biết, mấy năm sau, một căn nhà trệt ba mươi, bốn mươi mét vuông, giá tiền so với căn nhà ba phòng hai sảnh cô mua này cao hơn rất nhiều.

Elaine cười nói: "Nhà nhỏ như vậy mua làm gì, nếu em thực sự muốn mua nhà trệt, cùng lắm thì chị cho em mượn một ít tiền, mua một tiểu viện khoảng hai trăm mét vuông, như vậy là được rồi..... Đừng vội cự tuyệt, Tiểu Vi, chị biết em không muốn thiếu nhân tình của chị, em chỉ cần viết giấy nợ cho chị, chờ em có tiền thì trả lại cho chị, trả theo giai đoạn cũng được, chờ em có chứng chỉ kế toán viên, nhiều nhất hai ba năm là có thể trả hết nợ..... Được rồi, cứ quyết định như vậy."

"Chị Elaine, ba hay bốn mươi mét vuông là đủ rồi." Kiều Vi Nhã kiên trì ý kiến của mình.

"Tiểu Vi, chị thật sự xem em là chị em tốt của chị mới có thể làm như vậy, đừng không chút nghĩ ngợi đã cự tuyệt, em biết không? Lần đầu nhìn thấy em, chị đã cảm thấy, em là người luôn giấu bi ai trong lòng, khi đó, chị không biết nên khóc hay nên cười, bởi vì trước đây, chị chưa từng nghĩ tới, trên đời này vẫn còn người giống như chị. Trước khi phẫu thuật, chị vẫn không biết, sau khi nằm xuống giường rồi, sáng ngày mai còn có thể thấy ánh mặt trời hay không, mọi người trong nhà đều thuận theo chị, chỉ cần chị muốn thì họ sẽ không bao giờ từ chối, bao gồm em gái hay bạn trai, bọn họ..... Mặc dù Albert nói, anh ấy yêu chị, nhưng sâu trong nội tâm chị, cả đời sẽ mang theo áy náy..... Tiểu Vi, cho nên, chị muốn làm bạn với em suốt đời, có thể không?"

Nước mắt Elaine đã tràn mi, Kiều Vi Nhã đưa hai tay ra ôm lấy Elaine, vỗ nhẹ sau lưng của cô: "Chị, em đồng ý, sẽ làm bạn với chị suốt đời."

"Chuyện căn nhà em cứ giao cho chị, cũng đâu phải là chị cho không em căn nhà, chẳng qua là tạm thời cho em mượn tiền mà thôi, chẳng lẽ đối với năng lực của mình em lại không tin tưởng?"

Kiều Vi Nhã lắc đầu, cô tin cô có khả năng để mẹ con cô có cuộc sống tốt hơn, chỉ là, cô không muốn nhận ân huệ của người khác, cô đã thiếu Elaine rất nhiều.

Elaine thở dài, hai người khóa cửa lại, xuống lầu về nhà.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan.com không mang đi nơi khác

Trong thang máy, Elaine nói: "Tiểu Vi, tiếp xúc với em thời gian dài, chị mới biết, tại sao Đồng Đồng lại thích gần gũi em, bởi vì cả hai đều cùng một loại người, hai người đều sống trong thế giới của bản thân, chỉ là, em chạy ra được, mà thằng bé vẫn ở trong thế giới của mình như cũ, cho nên, chị hy vọng, hai mẹ con em vì chị, vì Đồng Đồng, có thể ở lại, giúp đỡ con trai của chị bước ra khỏi thế giới của nó, cuộc sống bên ngoài, cũng không hoàn toàn đều là bi ai."

Kiều Vi Nhã gật đầu, nhẹ nhàng kéo tay Elaine tay: "Chị, Đồng Đồng sẽ khá hơn."

Elaine cười gật đầu một cái: "Đúng vậy, bác sĩ tâm lý cũng nói mấy ngày nay Đồng Đồng đã có sự thay đổi rất lớn, bây giờ thằng bé có thể cười lớn tiếng, đây là kỳ tích." Nói đến con, ánh mắt mỗi người mẹ đều tràn đầy từ ái, một khắc kia, bọn họ là xinh đẹp nhất, là thiên sứ dịu dàng nhất.

Điện thoại của Kiều Vi Nhã vang lên.

Là Tiểu Vương.

Kiều Vi Nhã nghe Tiểu Vương nói, lạnh giọng cười một tiếng: "Tiểu Vương, em yên tâm, số tiền kia một phân tiền cũng sẽ không thiếu, nói với Từ Linh, chiều nay chị về."

Cô hiểu rõ, sở dĩ Từ Linh bảo Tiểu Vương gọi đến, bởi vì vụ làm ăn này là do cô đề xuất, lại dính dáng đến Cổ Khánh Nhất, chuyện của Cổ Khánh Nhất và Tiêu San chắc mọi người ở thành phố B đều biết, Từ Linh có một loại ý niệm hả hê xem trò vui.

Cô đã tính đến, Cổ Khánh Nhất nhất định sẽ cầm số tiền kia, chỉ tiếc, hắn ta đi lầm một bước, cửa hàng đã đổi chủ, Từ Linh tìm Trình Thiệu giúp một tay, giấy phép buôn bán của cửa hàng hay chứng nhận đăng ký thuế ngày đó đều làm thỏa đáng, chỉ là, tên hiệu của cửa hàng, cố ý hay vô tình đã bị rèm cửa che mất, ai không chú ý sẽ không biết cửa hàng đã đổi chủ.

Kiếp trước, Từ Linh và Cổ Khánh ai cũng đều có toan tính, sắp đặt kế hoạch muốn đoạt việc buôn bán của cô, để cuối cùng cô không chỉ có hai bàn tay trắng, còn bị vu tội lừa gạt bị điều tra khu Ninh Bắc bắt đi, sau đó mặc dù tra rõ là hiểu lầm, nhưng năm tháng ở trong đó, cô vĩnh viễn không bao giờ quên.

Rất khó tưởng tượng, nếu như không phải cô có võ, trong những ngày đó, đám phụ nữ là cặn bã xã hội kia sẽ hành hạ cô thành hình dạng gì.

Cô không thể quên được, những người đó hành hạ tù nhân mới vào như thế nào, sau đó, cả nước xảy ra ba sự kiện quan trọng, cô tin tưởng, những chuyện này là tuyệt đối chân thật.

Mặt ti tiện của nhân tính, ở nơi âm u này được phát huy đến cực hạn.

Cô vì sự sống mà giặt, ủi quần áo, nấu cơm, lau chùi, còn phải xoa bóp cho bọn họ, khi đó, cô tưởng như mình xuyên đến cổ đại, cũng bởi vì nguyên nhân này, cô còn bị mọi người hâm mộ, đây là chuyện cười đáng buồn đến cỡ nào.

Có một chị gái hơn bốn mươi tuổi, bởi vì đánh vỡ đầu tiểu tam, tạo thành vết thương nhẹ nên cùng giam một chỗ với cô, chị ấy nói, chị làm trâu làm ngựa mấy chục năm, phục vụ ba mẹ chồng, nuôi dưỡng con cái, hoa tàn ít bướm, trong nhà cũng có tiền, lại bị tiểu tam nghênh ngang bước vào, công khai ở trong nhà khiêu khích, ba mẹ chồng còn đứng về phía tiểu tam, sao chị không nổi giận được, cho nên, dù phải ngồi tù mục gông, chị cũng không hối hận, chỉ hận không đánh chết tiểu tam đó.

Khi đó, cô muốn nói, đánh chết cô ta có tác dụng không? Có tiểu tam thứ nhất, thì sẽ có kẻ thứ hai, thứ ba.

Cho nên, cô nghĩ, cô cũng không thể nhịn được nữa, đợi cô ra khỏi đây nhất định sẽ ly hôn.

Cô ra tù, không có ai đi đón, mười mấy cây số, người không có đồng nào, cô tự mình đi về nhà.

Về đến nhà, câu đầu tiên cô nghe được, chính là muốn ly hôn với cô, ở trước mặt con gái, hắn nói muốn ly hôn, còn hỏi con gái chọn ba hay mẹ.

Trong căn phòng trống rỗng, con gái trả lời thật vang dội, đi theo ba, bởi vì ba có tiền, mẹ đã hai bàn tay trắng, ba có thể mua cho con quần áo đẹp đẽ, sẽ mua đồ ăn ngon cho con, bây giờ mẹ đã không còn gì, con không muốn cùng mẹ chịu khổ.

Cô không cách nào tưởng tượng, con gái mình yêu thương nhất sẽ nói ra lời tàn nhẫn như vậy.

Tất cả kiên trì của cô đã sụp đổ trong nháy mắt.

Lúc con gái đi theo ba, cô chỉ cảm thấy lòng mình đang rỉ máu.

Con gái vẫn không quay đầu lại, cho dù là chỉ liếc nhìn cô một cái, ngay lúc đó cô đã lựa chọn tự sát.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan d*D£$l$$q/d.com không mang đi nơi khác.

Khi thím Lâm phát hiện cô cắt cổ tay, chú Lâm vội vàng nhấn 120 gọi cấp cứu, sau khi cô được cứu tỉnh, mở mắt ra, người đầu tiên cô nhìn thấy lại là đứa con gái cô vừa yêu vừa hận.

Con gái khóc nói muốn đi cùng ba, là vì muốn xài hết tiền của ba, khiến người phụ nữ xấu xa kia không thể lại gần ba được, chứ không phải không cần mẹ.

Sau đó, con gái nói cho cô biết, có một ngày bé đến cửa hàng, dì Tiểu Vương đang đọc một quyển sách nói về một câu chuyện cũ, anh trai nhỏ trong câu chuyện bởi vì ba có người phụ nữ mới nên ly hôn với mẹ, anh trai lựa chọn ba, sau đó cùng sống với mẹ ghẻ, mỗi ngày nghĩ biện pháp đối nghịch với bà ta, không ngừng tiêu tốn tiền bạc, sau đó người mẹ ghẻ kia không nhịn được anh ấy, cho nên rời xa ba, sau đó nữa, ba mẹ và anh trai sống cùng với nhau.

Con gái nói, con cũng muốn giống như anh trai nhỏ, đuổi người phụ nữ xấu xa bên cạnh ba.

Bi kịch, chỉ có thể có một lần.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Muốn em gái

Editor: Hạ Y Lan

Elaine không đồng ý Kiều Vi Nhã mang theo Đồng Đồng rời đi, lần này trở về, đối mặt là cái gì, trong lòng bọn họ rất rõ ràng, huống chi, em Đồng Đồng và anh Đồng Đồng, dường như đã như hình với bóng, thay đổi của anh Đồng Đồng rất lớn, không tới một tháng, hai đứa bé đã thân với nhau như anh em ruột thịt, trừ lúc ngủ, cả hai đều đi chung với nhau, mỗi một câu nói của em gái, cậu đều có thể nghiêm túc lắng nghe.

Đã bảy tám ngày rồi Đồng Đồng không có cắn người, cũng không ăn những cục đá kia nữa, mỗi lần giáo viên dạy kèm đến nhà, cậu rất lễ phép chào hỏi, hai đứa bé đi học chung, chỉ cần Đồng Đồng ở bên cạnh cậu, là cậu có thể kiên trì nghe giảng suốt nửa tiếng.

Biến hóa đáng kinh ngạc như vậy, hai vợ chồng đều thấy cả, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Lúc này, nếu Đồng Đồng rời đi, đối với cậu nhất định là một đả kích, sự lệ thuộc của cậu đối với em gái vượt qua tất cả mọi người, bao gồm người mẹ nuôi cậu sùng bái nhất.

Suy tính theo hai phương diện này, Elaine hi vọng Kiều Vi Nhã đi về trước, mấy ngày nữa, xử lý chuyện bên này xong xuôi, bọn họ liền mang theo hai đứa bé đến thành phố B, Albert đã sai người mua một biệt thự bên bờ biển, trong lúc chuyện của Kiều Vi Nhã vẫn chưa thể kết thúc, bọn họ sẽ ở bên đó.

Mặc dù họ rất muốn tham gia, nhưng họ phải tôn trọng Kiều Vi Nhã, dù sao, đây là hôn nhân của cô, chuyện họ có thể làm chính là yên lặng chú ý, cũng bảo đảm cô sẽ không bị thương tổn.

Ở chung gần một tháng, họ cũng hiểu Kiều Vi Nhã đôi chút, cô gái này có sự kiên trì khác hẳn người thường, cô sống thuần túy và thiện lương, làm bạn với cô chính là niềm vui khó có được.

Kiều Vi Nhã nhìn con gái, lần này, không giống như xưa, mỗi lần đi công tác, cô đều phải gửi gắm Đồng Đồng, trên cơ bản cô luôn chọn lúc con gái đi nhà trẻ rồi mới ra ngoài, thứ sáu chạy về đón bé, dù không về kịp, cô cũng sẽ nhờ hai vợ chồng chú Lâm hoặc là Tiểu Vương chăm sóc Đồng Đồng.

Kiều Vi Nhã nhìn Đồng Đồng, thấp giọng hỏi: "Đồng Đồng, nếu như mẹ đi về trước, con, dì và anh trai qua ít ngày nữa mới về, có được không?"

Đồng Đồng nhìn mẹ, lại nhìn anh Đồng Đồng, anh Đồng Đồng nắm tay bé thật chặt, chỉ sợ bây giờ bé sẽ đồng ý theo mẹ đi mất.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan dd££l£qd.com không mang đi nơi khác.

Đồng Đồng do dự, bé không bỏ được mẹ, nhưng cũng không nỡ xa anh trai, có anh trai thật là tốt, hai ngày trước, anh và bé đi KFC, anh chơi với bé suốt cả buổi trưa, bé đi KFC chưa từng chơi lâu như vậy, mặc dù, ngày đó chỉ có bé và anh chơi với nhau thôi, cảm giác có phần là lạ, nhưng bé vẫn rất vui.

Nhưng mẹ đi rồi, buổi tối bé không thể ôm mẹ ngủ, có một lần bé phải ngủ ở nhà trẻ suốt bốn buổi tối cùng với mấy người bạn nhỏ, bé hy vọng biết bao, mỗi ngày đều có thể ở cùng mẹ, mỗi tối mẹ sẽ kể chuyện xưa cho bé nghe, mẹ kể chuyện thú vị hơn cô giáo rất nhiều.

"Mẹ, con và anh đi với mẹ được không? Con muốn anh cũng ở một chỗ với con, nhưng con cũng không muốn rời xa mẹ, con muốn ban ngày có thể gặp anh trai, buổi tối nghe mẹ kể chuyện xưa ngủ."

Elaine cười nói: "Đồng Đồng, mấy ngày nữa chúng ta sẽ đi tìm mẹ, chỉ là chờ lâu mấy ngày mà thôi, mẹ có chuyện rất quan trọng muốn làm, mang theo Đồng Đồng sẽ có rất nhiều bất tiện. Đồng Đồng của chúng ta ngoan như vậy, nhất định không....."

"Em gái không đi!" Anh Đồng Đồng ôm lấy em gái, ngửa đầu nhìn Kiều Vi Nhã: "Mẹ nuôi, con muốn em gái."

Đồng Đồng bị cậu ôm không thở nổi, hô lớn: "Anh trai, buông em ra, em không thở được....."

Đồng Đồng buông em gái ra, lại nắm tay bé như cũ.

"Anh trai, nếu anh không muốn em đi, anh phải đồng ý với em một chuyện, em sẽ ở lại với anh."

Anh Đồng Đồng gật đầu.

Đồng Đồng xoay chuyển con ngươi, đôi mắt sáng rỡ lấp lánh, tựa như ngọc thạch sáng chói, sau đó cái miệng nhỏ nhắn khẽ vểnh lên:"Anh trai, em thích nhất là bơi lội... nhưng anh lại không dám bước vào nước, làm hại em không thể bơi được, người ăn uống tốt như em mà không rèn luyện, chắc chắn sẽ mập, con gái béo rất khó coi, phải hay không?"

Hai người lớn đứng một bên, không biết nên khóc hay cười.

Anh Đồng Đồng dùng sức gật đầu: "Em dạy cho anh."

Em Đồng Đồng bĩu môi: "Học ở đâu, đến con sông phía sau sao? Nước rất bẩn, còn không bằng biển rộng sạch sẽ ở nhà em, anh nhìn thử xem, mấy người đó còn ném đồ vào nước, cô giáo em có nói phải yêu thiên nhiên, không thể ném đồ lung tung như mấy người lớn đó, Hừ!"

Ngày hôm qua hai đứa bé ở trước cửa xem vịt con, kết quả vừa đúng lúc gặp phải du khách ném một lon bia vào nước, em Đồng Đồng muốn tiến lên ngăn cản thì bị bảo mẫu vội vàng ôm trở về.

Anh Đồng Đồng nhìn mẹ một chút, Elaine vừa mừng vừa sợ, nhìn Đồng Đồng, thận trọng hỏi: "Đồng Đồng, con dám xuống nước thật sao?"

Anh Đồng Đồng kiên định gật đầu.

Elaine ôm con trai, nước mắt tràn mi.

Đồng Đồng trời sinh sợ ngâm mình trong nước, bác sĩ cũng không tìm được nguyên nhân thằng bé sợ nước, cậu có thể tắm gội nhưng tuyệt đối không ngâm mình, bởi vì em gái cô chết đuối, cho nên, cô cảm thấy đây là trời cao đang trừng phạt cô, vì vậy, cô chưa bao giờ dám hy vọng xa vời con trai sẽ có một ngày xuống nước, không biết bơi, cũng không có gì là không được.

Em Đồng Đồng nhìn mẹ, lại nhìn anh trai: "Anh à, anh cũng đừng đến chết vẫn sĩ diện, hơn nữa, anh có dám đảm bảo, sau khi xuống nước sẽ không cắn người? Nếu anh cắn người thì làm thế nào đây? Em rất sợ bị anh cắn."

Đồng Đồng lắc đầu, đẩy mẹ ra, lôi kéo em gái chạy về phía phòng của cậu.

Hai người lớn đi theo phía sau, Kiều Vi Nhã nhỏ giọng nói: "Chị, chị xem....."

"Tiểu Vi, chị muốn thử một chút, dù kết quả thế nào, chị cũng muốn thử một lần."

"Anh à, anh chỉ cần đứng ở trong nước năm phút thôi, em sẽ ở lại với anh, nhưng mà anh cũng phải theo em đến KFC nữa đấy." Đồng Đồng ghé vào lỗ tai cậu đè thấp giọng nói.

"Được, mẹ, đồ bơi."

Kiều Vi Nhã và Elaine đồng thời hỏi: "Sao vậy?"

"Mẹ, con nói nếu anh có thể ở trong nước năm phút đồng hồ, con sẽ ở lại với anh ấy."

Đồng Đồng đã cởi giày, chuẩn bị vào bồn tắm, nghe tiếng nước chảy ào ào, hai người lớn so với bọn nhỏ khẩn trương hơn.

Cả hai đứa đều thay đồ bơi, Đồng Đồng còn ríu ra ríu rít nói: "Anh à, nhà của em có một nơi là suối nước nóng Kim Thái Dương, ở đó chơi rất vui, chờ anh học bơi xong rồi, em sẽ dẫn anh đến đó tắm suối nước nóng, ở trong đó còn có một cái thang trượt rất cao, chơi vui lắm....."

Em Đồng Đồng vẫn cứ nói, hai người lớn ở một bên nhìn biến hóa của anh Đồng Đồng, nhất là Elaine, cảm giác cả trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

Em Đồng Đồng bước vào nước trước, bé ngửa mặt nằm lên, nụ cười trên mặt ấm áp, xem ra hết sức vừa lòng.

Anh Đồng Đồng cắn môi, nhấc chân lại buông xuống.

Kiều Vi Nhã không nhịn được nói: "Đồng Đồng, con không vào cũng không sao." Cô thật sự sợ xuất hiện tình cảnh như lần trước.

Anh Đồng Đồng do dự, em Đồng Đồng vẫn ở trong nước chơi tiếp: "Anh trai, không phải anh rất thích ăn cua sao? Chờ anh học bơi rồi em liền dẫn anh đi bờ biển, trên bờ biển có rất nhiều cua, chúng ta có thể đi bắt con cua để mẹ em làm cua hấp, mẹ em giỏi làm món cua nhất đấy."

Anh Đồng Đồng đã lộ vẻ xúc động.

Đồng Đồng là một đứa bé có tính nôn nóng, thấy cậu vẫn bất động liền đứng lên từ trong nước, lỗ mũi khẽ hừ, chuẩn bị ra ngoài.

Anh Đồng Đồng có chút suốt ruột, lập tức bước vào trong nước.

Đồng Đồng vừa vào nước, liền nắm chặt em gái, có thể tay dùng sức quá nhiều, em Đồng Đồng đau đến kêu to lên: "Anh, nhẹ một chút!"

Ngược lại cậu càng nắm chặt hơn, cũng nhắm hai mắt lại, sắc mặt trắng bệch.

Kiều Vi Nhã muốn ôm cậu ra ngoài, bị Elaine kéo lại: "Tiểu Vi, xin em, không cần."

Đồng Đồng loạng choạng, hai đứa cùng ở trong nước, một đứa đứng không vững liền làm cả hai lảo đảo hướng muốn ngã.

Kiều Vi Nhã không nhịn được, mỗi tay ôm lấy hai đứa.

Đồng Đồng đứng trên mặt đất, mắt còn nhắm lại, bờ môi run rẩy.

"Anh trai, anh mở mắt ra, mở mắt ra ....."

Anh Đồng Đồng từ từ mở mắt ra, em Đồng Đồng cười hì hì một tiếng: "Anh trai, lần này anh rất tuyệt, chỉ là vừa rồi anh nắm làm đau tay em, ngày mai anh phải mời em đi ăn KFC."

Elaine vui đến phát khóc, đây đã là một tiến bộ rất lớn rồi, thằng bé vì muốn giữ em gái lại mà vào nước, cho dù như thế nào, cô cũng muốn con bé ở lại, trong lúc cô tuyệt vọng chợt thấy được tia sáng này, sao cô có thể buông tha hi vọng chứ.

"Tiểu Vi, Tiểu Vi, em thấy không? Đồng Đồng vào nước rồi, thật sự vào nước rồi....."

Đồng Đồng nhún nhún vai: "Dì à, không phải dì từng nói, tuyệt đối sẽ không vì anh trai mà khóc trước mặt cháu sao? Tại sao lại khóc? Dì biến thành Lâm Đại Ngọc rồi."

"Đồng Đồng, sau này dì sẽ không khóc, bây giờ dì đi gọi điện cho bọn họ mua thức ăn ở KFC được không?"

"Dì, cháu chỉ thích đến KFC chơi thôi, không phải muốn ăn đâu, mẹ cháu nói, ăn nhiều đồ ăn không tốt cho sức khỏe sẽ ảnh hưởng vóc dáng."

Truyện edit bởi Hạ Y Lan dien£$%dan&%le”£$quy£$don.com các web khác đều là copy.

Trong lòng Elaine khẽ động: "Đồng Đồng, cháu ở lại với anh trai, dì sẽ cho người lắp bàn đu dây và thang trượt được không?"

Đồng Đồng mừng rỡ: "Dì à? Có thật không? Cháu rất thích đu dây, cháu còn biết một bài thơ nữa ấy:

Vừa nhún đu xong,

Đứng dậy nắm ngón tay nhỏ xíu.

Hoa gầy sương trĩu,

Rơm rớm mồ hôi thấm áo.

Thấy có người,

Chân không trượt xuống.

Thẹn chạy vào,

Tựa cửa ngoái đầu,

Lại ngửi cành mai nhỏ.

Như thế nào? Cháu rất giỏi phải không?"

Giọng nói của Đồng Đồng trầm bổng du dương, tựa như một chú chim sơn ca nhỏ, uyển chuyển êm tai.

Cảm xúc khẩn trương của anh Đồng Đồng cũng biến mất, lôi kéo em gái nói: "Em gái, anh học."

Đồng Đồng quay lưng lại, cười nói: "Anh trai, anh cũng thích đu dây sao? Nhà bên kia của em, có một chỗ là Tiên Tung Lâm, ở trong đó vừa có thể ăn uống, vừa nhảy dây, chơi cũng vui, mỗi ngày ở nhà anh thật buồn bực, cũng muốn nổi mốc luôn rồi, bây giờ em đồng ý ở lại với anh, sau đó về nhà của em, anh phải đi theo em ra ngoài chơi, chúng ta đi bắt cua, đi bơi lội, đi Tiên Tung Lâm, đi rất nhiều rất nhiều nơi, được không? Anh đồng ý với em thì em mới đáp ứng anh."

Đồng Đồng gật đầu, nhìn Kiều Vi Nhã: "Mẹ nuôi, hẹn gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Suy nghĩ thầm kín

Editor: Hạ Y Lan

Máy bay hạ cánh, mới vừa đi ra sân bay, mưa to đã rơi tầm tả.

Kiều Vi Nhã bất đắc dĩ cười cười, chuẩn bị đi mua một cái dù, thành phố B là thành phố ven biển nên hay có mưa to gió lớn.

Lần này cô về lại gặp phải cơn mưa to này, có phải báo hiệu cho cuộc đời bão táp của cô sắp lặp lại lần nữa?

"Kiều tiểu thư phải không?"

Kiều Vi Nhã quay đầu lại…… là A Thái.

A Thái cười nói: "Kiều tiểu thư, cô cũng vừa xuống máy bay à?"

"Phải. Xin chào. A Thái tiên sinh."

"Kiều tiểu thư, chúng ta cùng đi đi, tài xế của tôi cũng đã đến rồi."

Kiều Vi Nhã muốn cự tuyệt, ngẩng đầu nhìn trời, mây đen đang kéo đến, có lẽ cơn mưa này sẽ kéo dài suốt hôm nay không ngừng.

"Vậy thì làm phiền A Thái tiên sinh."

A Thái cười cười, mang theo Kiều Vi Nhã ra ngoài, tài xế thấy A Thái, vẫy vẫy tay, hai người đi tới.

Lên xe, A Thái ngồi ở tay lái phụ, Kiều Vi Nhã thở phào nhẹ nhõm, A Thái cười hỏi: "Kiều tiểu thư, bây giờ cô đang làm gì?"

"Tôi mới từ nơi khác về."

A Thái thấy cô không chịu nói, nên cũng không hỏi nữa, thay đổi đề tài, dọc theo đường đi, đều là A Thái nói chuyện, Kiều Vi Nhã chỉ là cười nhạt đáp lại.

A Thái hiểu rõ Kiều Vi Nhã hơn những gì cô nghĩ, chỉ là, bây giờ hắn không thể biểu lộ quá nhiều, công ty của Bảo Mặc cũng ở gần bên hắn, hai người thường hay chạm mặt nhau.

Theo suy nghĩ của hắn, tỷ lệ Bảo Mặc muốn đoạt Kiều Vi Nhã trở về là con số không, cho nên, hắn không nóng nảy, tin tưởng Tiêu San sẽ rất nhanh yêu cầu Cổ Khánh Nhất ly hôn.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan dien£$%dan£$£le’%£quy£%£don.com

Từ Linh nói với hắn chuyện nhận đơn hàng làm rèm cửa cho khách sạn, hắn liền mơ hồ cảm thấy đây là kế hoạch của Tiêu San, về phần ván này, ai thua ai thắng, cả trời cũng không biết.

Kiều Vi Nhã có thể trước khi ký kết hợp đồng với Tiêu San mà chuyển nhượng cửa hàng cho Từ Linh, đã chứng tỏ cô có sự chuẩn bị, chỉ là, hắn cũng có chút lo lắng cho Kiều Vi Nhã, với thủ đoạn và quan hệ giao tiếp của Tiêu San ở thành phố B……Kiều Vi Nhã sẽ không theo kịp.

Nếu hắn là Cổ Khánh Nhất, tuyệt đối sẽ không muốn một người phụ nữ như vậy, nghe Từ Linh nói, ba mẹ của Cổ Khánh Nhất có tư tưởng trọng nam khinh nữ rất nghiêm trọng, cho nên, cuộc hôn nhân này của bọn họ dù không có Tiêu San, cũng sẽ xuất hiện Vương San, Lý San, con dâu thì có thể thay đổi bất cứ lúc nào, còn cháu trai mới là quan trọng nhất.

Cái thai của Tiêu San chính là vũ khí để cô ta lấy được Cổ Khánh Nhất, cô ta là một người rất thông minh, cô ta biết, dựa vào danh tiếng của mình, tuyệt đối không thể nào gả cho một người có địa vị xã hội xứng đôi với cô ta, không có ai nguyện ý trở thành trò cười cho thiên hạ, nhưng là phụ nữ thì cuối cùng vẫn muốn có một gia đình.

Hôn nhân đầu tiên của hắn rất môn đăng hộ đối, là do ba mẹ sắp xếp.

Có lẽ là hắn may mắn, trong lòng của đàn gái đã có người khác, trăm phương ngàn kế ly hôn với hắn, ba mẹ áy náy nên đồng ý cuộc hôn nhân thứ hai sẽ không can thiệp chuyện của hắn nữa, chỉ cần diện mạo nhân phẩm của đối phương được thì sẽ không ngăn ngăn.

Từ Linh là người phụ nữ hắn quen biết trong quán bar, hắn chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ cưới Từ Linh, làm bạn trên giường cũng tạm được, chỉ cần đối phương yêu cầu không quá phận, hắn sẽ không keo kiệt.

Thời điểm gặp được Kiều Vi Nhã, hắn biết ……mình đã động lòng.

Suy nghĩ một chút, hắn đã cảm thấy buồn cười, đến ba mươi mấy tuổi mới hiểu yêu là gì, mới biết yêu một người là như thế nào.

Thì ra mặc kệ hắn bao nhiêu tuổi, chỉ cần yêu, trái tim sẽ tâm hoảng ý loạn, tay chân luống cuống như thời niên thiếu.

"Kiều tiểu thư, cô xuống xe ở đâu?"

Kiều Vi Nhã báo địa chỉ nhà của Mã Vân.

A Thái không hỏi nhiều, hắn tin tưởng, rất nhanh thôi Kiều Vi Nhã sẽ là người độc thân, sau này còn rất nhiều cơ hội.

Lúc gần đến, Kiều Vi Nhã gọi cho Mã Vân, Mã Vân đã cầm sẵn dù đứng trước chung cư chờ cô.

Xe lái đến cửa chung cư, Kiều Vi Nhã quay cửa kính xe xuống, Mã Vân cười đi tới, Kiều Vi Nhã nói cám ơn với A Thái, mở cửa xe vào nhà cùng Mã Vân.

A Thái nhìn bóng dáng của Kiều Vi Nhã qua kính chiếu hậu, khẽ thở dài một hơi, trong lòng sáng như gương, chuyện này, không thể gấp gáp.

Kiều Vi Nhã cùng Mã Vân vào nhà.

Kiều Vi Nhã cười nói: "Vân Vân, hai đứa con của em không có ở đây, em không nhớ sao?"

"Nhớ cái gì, hai đứa không có ở đây, em có thể an tĩnh được một ngày, em cầu còn không được. Đến khi chị có hai đứa chị mới biết nỗi khổ trong đó."

Nụ cười trên mặt Mã Vân cùng với lời cô oán trách, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, cho dù ai vừa thấy, cũng biết cô nghĩ một đằng nói một nẻo.

"Cơm đã chuẩn bị rồi, chúng ta ăn cơm trước, sau đó chị nghỉ ngơi một lát, dù sao bây giờ trong nhà chỉ có hai chúng ta."

Hai người vào phòng ăn, Kiều Vi Nhã mới vừa xuống máy bay nên không có khẩu vị, chỉ ăn một chén cơm nhỏ thì không ăn nữa.

Mã Vân cười nói: "Chị Vi, đừng vì mấy chuyện kia mà buồn phiền, ăn nhiều một chút thân thể mới khỏe mạnh, mới có sức lực đấu với bọn họ."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Không phải đâu Vân Vân, vì trên máy bay chị đã ăn một chút rồi, tối nay để chị làm cơm."

"Đương nhiên cầu còn không được, Chị Vi, đừng để ý, để lát nữa rửa chén, chúng ta đi lên lầu."

Kiều Vi Nhã cùng Mã Vân lên lầu, đẩy cửa vào thư phòng.

"Vân Vân, sao em không về cùng mấy cha con bọn họ?"

Mã Vân cười: "Bận việc buôn bán nên chưa đi được, cha con bọn họ trở về, em cũng thuận tiện nghỉ ngơi một chút. Chị cũng biết, em không thích ngồi máy bay đường dài, bay mười mấy tiếng buồn nôn muốn chết."

Kiều Vi Nhã hơi lo lắng, cô cảm thấy lần này Mã Vân chưa theo chồng về nước là vì cô, bởi vì chỉ có Mã Vân biết cô sắp ly hôn.

Trước khi sống lại, Mã Vân không có đến giúp đỡ cô, khi đó, cô ấy đang ở nước ngoài, lúc quay về đây đã là chuyện một năm sau rồi.

Mã Vân vừa nhìn nét mặt của Kiều Vi Nhã đã biết là chị ấy suy nghĩ nhiều, làm bạn tốt của Vi Nhã, Mã Vân mới biết thực ra chị ấy rất nhạy cảm, luôn sợ mang đến phiền toái cho người khác, nhìn ngoài mặt, chị ấy là người rất dịu dàng, tiếp xúc thời gian dài sẽ phát hiện, xung quanh chị ấy như có một tầng chân không bao phủ, mặc dù cố gắng thế nào, cũng không thể nào đi vào thế giới nội tâm của chị ấy, trừ phi, chị ấy chủ động mở lòng.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan dien$%£dan£%£le£quy$%&don.com

Hai người dần dà quen thân, Mã Vân ngày càng đau lòng cho cô gái này, Mạnh Kỳ và cô vẫn còn lui tới, tiền riêng của Mạnh Kỳ đang ở trong tay cô, chồng cô cũng biết nhưng Mạnh Kỳ chưa bao giờ tìm cô gặp riêng, khi cần thì đến trường học tìm chồng của cô, bây giờ cô và Mạnh Kỳ giống như anh em vậy.

Có mấy lần Mạnh Kỳ nói với cô chuyện của Kiều Vi Nhã, cũng chỉ thở dài không dứt, người nhà họ Cổ liên hiệp với nhau, chỉ vì muốn Cổ Khánh Nhất nhanh chóng ly hôn, để bọn họ có thể sớm ẵm cháu trai.

Mã Vân hiểu Kiều Vi Nhã, vì đứa con nhất định chị ấy sẽ nhẫn nhịn, cho dù là cắn răng nuốt máu vào trong, cũng chỉ vì muốn con gái có ba mà tiếp tục chịu đựng.

Tên Cổ Khánh Nhất chết tiệt đó, ngàn sai vạn sai, nhưng đối xử với con gái rất tốt, cho nên, nên đứa bé nhạy cảm kia vẫn dùng tâm tư của mình, thận trọng duy trì ngôi nhà đã bấp bênh, chỉ là bé không biết, bé không có đủ sức mạnh, không thể ngăn được cơn sóng dữ, ngôi nhà này nhất định phải tan vỡ.

Cũng may, Kiều Vi Nhã nghĩ thông suốt, hơn nữa đã có chuẩn bị, nếu không, cô thật không dám nghĩ, sau khi ly hôn với Cổ Khánh Nhất, hai mẹ con sẽ chịu đả kích thế nào.

Dù cô thông minh, có năng lực đi nữa, chung quy chỉ là một cô gái yếu đuối, sao có thể chiến thắng hậu thuẫn cứng rắn sau lưng Cổ Khánh Nhất, từ xưa tới nay, dân không đấu với quan, đó là chân lý bất diệt.

"Chị Vi, nhà đã bán rồi, chị định làm như thế nào?"

"Làm thế nào? Căn nhà đó là do chị mua, ngày đó sang tên nhà cũng là do chị và Cổ Khánh Nhất cùng làm, mặc dù bất động sản đều do hắn ta đứng tên nhưng vẫn là tài sản chung, cho nên, dù hắn bán hết cũng vô ích, chị vẫn sẽ lấy lại căn nhà đó, cho dù bỏ trống cũng không để cho Cổ Khánh Nhất chiếm hời."

"Chị Vi, em không hiểu, không phải Tiêu San có một khách sạn ba sao ư? Căn nhà này có đáng bao nhiêu tiền, sao hắn lại còn băn khoăn tiền bạc? Người đàn ông này, quá đáng lắm rồi."

Kiều Vi Nhã cười lạnh: "Chuyện này thì có gì lạ, quyền sở hữu khách sạn thuộc về con gái của Tiêu San, đó là đồ cưới người đàn ông Đài Loan kia để lại cho con gái của mình, nếu Tiêu San không kết hôn thì tiền của khách sạn cô ta có thể chi phối được, một khi cô ta muốn kết hôn, khách sạn chỉ chi trả một vạn phí sinh hoạt cho cô ta thôi, một vạn không phải là số nhỏ, nhưng đối với Tiêu San mà nói, tuyệt đối không đủ dùng, cho nên, hắn mới nghĩ tất cả biện pháp dựa dẫm vào chị để moi tiền."

Kiều Vi Nhã đứng trước cửa sổ, mưa to vẫn còn ở kéo dài trút như thác nước, chảy xuống từ mái hiên, chặn lại tầm mắt của cô, thế giới bên ngoài là một mảnh mơ hồ không thấy rõ, giống như tâm trạng bây giờ của cô, không biết tương lai như thế nào, Kiều Vi Nhã cũng không bàng hoàng, bởi vì cô biết, mưa lớn hơn nữa cũng sẽ có lúc ngừng lại, cơn mưa đi qua sẽ có cầu vòng xinh đẹp xuất hiện.

Mã Vân nhìn bóng dáng Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã trước mắt làm cô cảm nhận được sự thay đổi như lời Mạnh Kỳ nói, Mạnh Kỳ bảo Kiều Vi Nhã thay đổi rất nhiều, bóng lưng chị ấy mang rất nhiều gánh nặng, nhưng cô gái ẩn nhẫn nhịn nhục vì con đã không còn thấy nữa.

"Đúng rồi, chị Vi, khi nào Đồng Đồng trở về?"

"Đồng Đồng đang ở cùng gia đình một người bạn, hai ngày nữa mới về, chị còn nghĩ em sẽ không hỏi đến."

"Vừa rồi là do tức giận cho nên quên hỏi, chị Vi, em thật sự thấy rất vui vì sự thay đổi của chị, kỳ thật em thấy ly hôn và thất tình cũng không khác nhau bao nhiêu, khi đó, em cũng từng mê mang như vậy, có một lần em nghĩ, không có Mạnh Kỳ thì cả thế thới của em đều sụp đổ, chị xem, không phải bây giờ em sống rất tốt sao? Ngược lại em còn phải cảm ơn Mạnh Kỳ, anh ấy giúp em tìm được tình yêu đích thực của mình, Mạnh Kỳ nói, tất cả đều là báo ứng của anh ấy."

Kiều Vi Nhã yên lặng quay đầu, nhìn Mã Vân: "Vân Vân, có một số việc, trải qua cái chết một lần, mới có thể kiểm chứng, mới có thể tin tưởng."

"Chết một lần?" Mã Vân cười nói: "Làm một người đàn ông lại không đáng mặt đàn ông, em sẽ không như vậy, chị Vi, chị phải tiến về phía trước."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Tìm tới cửa

Editor: Hạ Y Lan

Kiều Vi Nhã đi đến trước cửa đồn cảnh sát, đã lâu rồi cô không tới đây, cô không thích nơi này, bởi vì cô không tin cái gọi là chính nghĩa.

Đây là một khoảng sân nhỏ, trong sân có một tòa nhà ba tầng, đỉnh nhà làm bằng ngói đỏ, đây là dấu hiệu rõ ràng nhất ở thành phố ven biển này.

Tòa nhà có ba mặt, lầu hai lầu ba được bao bọc bởi một vòng song sắt màu đỏ, mở cửa ra là có thể thấy toàn bộ tình hình ngoài sân.

Đồn cảnh sát có tổng cộng hai mươi tám viên cảnh sát, khu trực thuộc bên trong thành phố B đều là cư dân lớn tuổi, khách quan mà nói, so với cải cách mở rộng khu dân cư thành phố của sau này thì bây giờ dễ quản lý hơn nhiều, chuyện cần xử lý cũng không có bao nhiêu.

Cổ Khánh Nhất không nghĩ tới cô sẽ đến đồn cảnh sát, càng không nghĩ đến người đầu tiên Kiều Vi Nhã tìm lại không phải hắn, mà là trực tiếp vào phòng làm việc của Sở Trưởng, lúc Sở Trưởng bảo Tiểu Diêu gọi hắn tới, hắn mới biết Kiều Vi Nhã đến đây là không có ý tốt.

Vào phòng làm việc của Sở Trưởng, Cổ Khánh Nhất chào hỏi Sở Trưởng rồi mới trầm mặt hỏi Kiều Vi Nhã tới đây làm gì?

Kiều Vi Nhã còn chưa mở lời nói chuyện, Sở Trưởng đã lên tiếng: "Tiểu Cổ, chuyện gì xảy ra đây? Sao cậu có thể nhân lúc vợ đi công tác mà bán nhà vậy? Trước tiên không nói đến việc chúng ta là cảnh sát, thì một người đàn ông cũng không thể làm như vậy, cậu đặt vợ của mình ở đâu hả!"

"Sở Trưởng, không phải như vậy, là vì nhà của tôi....."

Đúng vào lúc này, điện thoại vang lên, Sở Trưởng nhận điện thoại, nói mấy câu liền ngắt máy, sau đó nói với Cổ Khánh Nhất: "Mặc dù đây là chuyện nhà của cậu, nhưng chuyện này gây ảnh hưởng rất xấu, hơn nữa, cậu còn bán nhà cho đồng nghiệp trong sở của chúng ta, chuyện này, tốt nhất vợ chồng các người nên thương lượng với nhau một chút, đừng vì chuyện trong nhà mà ảnh hưởng đến công việc."

Truyện edit bởi Hạ Y Lan dien£R£dan£%£le35£quy%£don.com

Cổ Khánh Nhất dẫn Kiều Vi Nhã về phòng làm việc của mình, mấy viên cảnh sát trong phòng chào hỏi Kiều Vi Nhã rồi mở cửa đi ra ngoài.

Cổ Khánh Nhất cắn răng nghiến lợi nói: "Kiều Vi Nhã, cô thật to gan, dám đến đồn cảnh sát kiện tôi, căn nhà đó là do tôi bán, cô có thể làm gì tôi!"

"Cổ Khánh Nhất, căn nhà đó là do tôi mua."

"Nhà là tôi đứng tên, tôi muốn như thế nào thì như thế đó!"

Kiều Vi Nhã ngồi trên ghế, lạnh nhạt nói: "Anh muốn như thế nào thì như thế đó, đây chính là nguyên nhân lúc trước anh nhất định đòi đứng tên sao?"

"Tôi..... Kiều Vi Nhã, nhà đã bán, vật dụng trong nhà cũng tặng người ta rồi, những đồ vật còn lại đều để bên nhà mẹ, cô dẫn con về nhà ở đi."

Kiều Vi Nhã nhìn chằm chằm vào hắn, ánh mắt đó lạnh đến mức hắn chưa từng thấy: "Cổ Khánh Nhất, ngôi nhà đó có phòng cho chúng tôi sao? Để tôi ở đâu vậy?"

"Mẹ và Khánh Song đã dọn dẹp sạch sẽ phòng bên hướng tây rồi, mặc dù có nhỏ hẹp một chút, nhưng mà Khánh Song đã nói qua ít ngày nữa vợ chồng nó sẽ dọn ra ngoài, chúng ta sẽ chuyển qua đó."

Kiều Vi Nhã đứng lên: "Cổ Khánh Nhất, tôi sẽ không ở trong căn phòng hướng tây đó, nếu như anh thích dùng nhà cầu thành phòng thì anh mặc sức ở, tôi không đồng ý anh bán nhà, cho dù anh đứng tên căn nhà đó nhưng do tôi bỏ tiền ra mua, không có sự đồng ý của tôi thì hợp đồng mua bán cũng vô hiệu, bây giờ anh đi tìm đồng nghiệp của anh nói cho rõ ràng, trả tiền lại cho người ta, trước khi anh không lấy lại căn nhà, tôi sẽ tuyệt đối không bỏ qua, còn nếu như anh cứ mặc kệ chuyện này, tôi sẽ đến Phân Cục, đến Thành Phố, tôi không tin không có ai giải quyết chuyện này!"

"Cô đứng lại đó!" Cổ Khánh Nhất bắt một cánh tay của Kiều Vi Nhã, hạ thấp giọng: "Hôm nay cô đến đây gây sự phải không! Kiều Vi Nhã, rõ ràng là cô không có đi Thiệu Hưng nhập hàng, cô cho rằng tôi không biết sao! Đừng để tôi bắt được đằng chuôi của cô, nếu để tôi biết cô ở bên ngoài có thằng đàn ông khác, tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết!"

Kiều Vi Nhã tránh tay của hắn: "Cổ Khánh Nhất, nếu như anh dám có người đàn bà khác ở bên ngoài, bị tôi biết được, tôi cũng sẽ khiến anh sống không bằng chết!"

Đi hai bước, Kiều Vi Nhã quay đầu lại cười lạnh: "Cổ Khánh Nhất, tôi cho anh thời gian ba ngày mua căn nhà lại, thời gian này, tôi sẽ ở bên ngoài, nếu như sau ba ngày anh vẫn chưa mua lại nhà, tôi nhất định sẽ đến Phân Cục!"

Cổ Khánh Nhất chạy một bước dài lên, ngăn ở cửa: "Con mẹ nó, cô không muốn chăm sóc cho ba mẹ tôi nên mới kiếm cớ, nhà này tôi nhất định bán!"

"Cổ Khánh Nhất, anh còn là người không? Anh còn có lương tâm không? Mặc kệ chúng ta ở cùng một chỗ hay không, tiền sinh hoạt mỗi tháng tôi có bớt đi phần nào chưa? Ba của anh vào bệnh viện hai lần, người nào chăm lo, tiền là ai trả, kết hôn nhiều năm như vậy, tiền lương của anh có đưa tôi phần nào không? Lương tâm của anh bị chó ăn rồi sao!" Kiều Vi Nhã đẩy Cổ Khánh Nhất ra, mở cửa, có sáu viên cảnh sát đứng trước cửa, hiển nhiên, cuộc nói chuyện của bọn họ tất cả đều nghe được.

Kiều Vi Nhã thản nhiên cười cười, chào hỏi mọi người, mỉm cười rời đi.

Dù Cổ Khánh Nhất không tìm đồng nghiệp của hắn thì người đồng nghiệp đó cũng sẽ biết rõ chuyện này, chắc chắn anh ta không muốn căn nhà đó nữa.

Kiều Vi Nhã ra khỏi đồn cảnh sát, còn chưa đi xa liền bị Cổ Khánh Nhất đuổi theo.

Hai người dừng ở bên đường, Kiều Vi Nhã lạnh nhạt nói: "Cổ Khánh Nhất, anh còn muốn nói điều gì?"

"Nói gì! Cô nói xem tôi muốn nói cái gì! Nếu cô biết căn nhà đó là do đồng nghiệp của tôi mua thì cần gì đến đây làm loạn! Cô bảo tôi sau này phải gặp mặt đồng nghiệp thế nào đây, nói cho cô biết, nhà tôi đã bán thì sẽ không mua lại, nếu cô không muốn về nhà mẹ ở thì tự ra ngoài tìm chỗ đi!"

Kiều Vi Nhã cười nói: "Cổ Khánh Nhất, tôi nhớ trước đó vài ngày anh nói muốn ly hôn với tôi, bây giờ anh bán nhà chính là muốn ly hôn sao? Anh muốn ly hôn thì cứ nói thẳng, tôi sẽ đồng ý."

Truyện edit bởi Hạ Y Lan dien_dan_le_quy_don.com

Cổ Khánh Nhất ngẩn ra, sao Kiều Vi Nhã lại đề cập đến chuyện ly hôn? Chẳng lẽ cô ta thật sự có người đàn không khác rồi ư?

Nhớ ngày đó, trước khi nhận giấy kết hôn, Kiều Vi Nhã đứng trước cục dân chính, nói cả đời chỉ kết hôn lần này, người cô sẽ gả có thể chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng phải trung thành với hôn nhân.

Hắn gật đầu đáp ứng, lúc đó hắn cảm thấy mình có thể làm được, cưới được người vợ như vậy, hắn rất thỏa mãn.

Trước khi Đồng Đồng được sinh ra, bọn họ rất hạnh phúc.

Đến khi con gái ra đời, tất cả đều thay đổi, cả ngày ba thì trầm mặt, mẹ lại càu nhàu mắng nhiếc không ngừng làm hắn chán ghét, cho nên, có người tự động đưa đến cửa, hắn không từ chối, nhưng hắn rất rõ ràng, những người này, chỉ có thể là món đồ mua vui nhất thời, còn làm vợ thì bọn họ không sánh nổi với Kiều Vi Nhã.

Cho đến khi hắn gặp Tiêu San, danh tiếng của Tiêu San, hắn có nghe nói qua, nhưng hắn vẫn bị Tiêu San mê hoặc, nét quyến rũ của người phụ nữ này chính là khiếm khuyết của Kiều Vi Nhã.

Càng làm hắn bất ngờ chính là, Tiêu San đối với hắn động chân tình, muốn gả cho hắn.

Hiện tại, Tiêu San đã mang thai ba tháng, mẹ hắn nghe nói Tiêu San mang thai liền kích động đến bệnh tim phát tác phải vào bệnh viện.

Mẹ hắn nói, thai này của Tiêu San nhất định là con trai, cho nên, mọi người trong nhà đều ủng hộ hắn ly hôn, thật ra thì, trong đáy lòng hắn còn có một chút do dự, Tiêu San là một người phụ nữ cường thế, sống với cô ta cả đời nhất định sẽ bị cô ta giẫm ở dưới chân.

Hơn nữa, hắn không bỏ được con gái của mình, một khi ly hôn, con gái nhất định sẽ hận hắn, sẽ không nhìn nhận người ba này, hắn đã từng thử dò xét con gái, con gái nói, chỉ cần ba mẹ ly hôn, con bé sẽ không gọi hắn là ba nữa.

Nếu như dẫn con gái theo bên mình, hắn lại không yên lòng, Tiêu San chắc chắn không đồng ý lo cho Đồng Đồng, ngay cả con gái của cô ta còn học trong trường nội trú, đưa cho mẹ lại càng không thể, một lần kia khiến cho hắn thất vọng đau khổ, ba mẹ hắn thật sự không thích con gái của mình.

Kiều Vi Nhã nói ly hôn, hắn cầu còn không được, nhưng bây giờ thì chưa phải lúc, Cục Trưởng Thái đã nhấn mạnh, trong vòng nửa năm, hắn phải duy trì gia đình ổn định.

Quan trọng hơn là, đồ mà Tiêu San muốn còn chưa lấy được, mấy thứ chuyển qua nhà, mẹ con bọn hắn đã tìm nhưng không thấy gì cả.

Những quyển sách và tranh chữ kia, nhất định Kiều Vi Nhã đã dời đi, hơn nữa còn để trong quân đội, nếu muốn lấy sẽ rất khó khăn, nhưng hắn không tin Kiều Vi Nhã sẽ để chúng bên ngoài cả đời, trước sau gì cũng phải mang về thôi.

Tiền làm rèm cửa sổ cho khách sạn, cộng thêm tiền bán nhà, chỉ hơn một trăm vạn, căn cứ theo tài liệu Ngô Đức Hân thu thập được, tài sản của Kiều Vi Nhã khoảng chừng một trăm năm mươi vạn, cứ tính như thế, vẫn không tới ba trăm vạn, hơn nữa Ngô Đức Hân đã bị người của Kiều Vi Nhã đuổi việc, muốn lấy được số tiền này và mấy thứ kia thật sự rất khó khăn.

Lúc đầu hắn nghĩ là mình tìm được một phú bà, ai biết Tiêu San có tiếng không có miếng, nếu như không phải vì đứa con trong bụng cô ta, hắn thật sự muốn buông tay.

Bây giờ hắn lên phải thuyền giặc, cũng không xuống được nữa, lại nói, Tiêu San hơn nhiều Kiều Vi Nhã là có năng lực, đối với tiền đồ của hắn có nhiều chỗ tốt, cân nhắc thiệt hơn, hắn quyết định lựa chọn Tiêu San.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cảm giác kỳ lạ

Editor: Hạ Y Lan

"Kiều Vi Nhã, cô thật sự muốn ly hôn?" Cổ Khánh Nhất thăm dò hỏi.

"Đúng vậy, chỉ cần anh mua lại căn nhà, tôi sẽ ly hôn với anh." Mặt Kiều Vi Nhã không chút thay đổi, ánh mắt nhàn nhạt, nghiêm túc khiến Cổ Khánh Nhất có chút mê hoặc, nhất thời không biết lời cô nói là thật hay giả.

Hai chữ ly hôn này, lúc hắn nói ra cảm thấy rất dễ dàng, cũng chẳng có bao nhiêu cảm giác? Tại sao đến khi đối phương nói, hắn lại thấy khó chấp nhận như vậy, hắn chợt nghĩ, nếu rời xa Kiều Vi Nhã, mỗi sáng sẽ không còn người ủi quần áo của hắn thật sạch sẽ, giày da được đánh bóng, làm bữa sáng chờ hắn rời giường.

Khoảng thời gian trước, hắn cảm thấy mới mẻ, cho nên, giặt giũ quần áo, nấu cơm cho Tiêu San, cảm giác Tiêu San ở trên giường cho hắn, ngay cả Kiều Vi Nhã và tất cả phụ nữ hắn tiếp xúc, hắn cũng chưa từng cảm nhận được.

Kể từ khi Tiêu San mang thai, hăng hái của hắn đã không còn như ngày trước, nhất là những tính xấu của Tiêu San bắt đầu bộc lộ tất cả, thì ra chỉ là một con gà cắm lông khổng tước mà thôi, dù có tiền thế nào, cũng không thay đổi được tính cách quê mùa của mình.

Hắn thật có chút đau đầu, nhưng người phụ nữ này giống như kẹo cao su mà bản thân đang nhai, mùi vị vẫn còn tồn tại, lúc này, không vứt bỏ được. Hơn nữa, một khi kẹo cao su dính trên người, muốn bỏ cũng không bỏ được, từ lúc Tiêu San buộc hắn đến trước mặt ba mẹ nói rõ ràng quan hệ giữa bọn họ, là hắn biết rồi.

Nhiều lúc nằm trên giường không ngủ được, hắn mới phát hiện, hôn nhân đầu tiên của mình, tối thiểu hắn đã từng thật lòng, hơn nữa, Kiều Vi Nhã đối với mình, đối với ba mẹ, đối với đứa con đều đủ tư cách.

Mà Tiêu San, nếu cưới Tiêu San thật, trong lòng hắn đột nhiên khẽ run rẩy, cuộc sống sau này của hắn, sẽ từ dịu dàng biến thành đau khổ, ngày ngày giặt quần áo, nấu cơm cho người phụ nữ đó, còn phải thỏa mãn cô ta, dù thân thể làm bằng sắt cũng không chịu đựng nổi, hắn thật sự muốn sống với Tiêu San hết cả đời sao?

Truyện edit bởi Hạ Y Lan diễn_đàn_lê_quý_đôn

Nhìn vẻ mặt thành thật của Kiều Vi Nhã, trong lòng Cổ Khánh Nhất giận như lửa đốt, bật thốt lên: "Cô đừng mơ tưởng sẽ ly hôn với tôi!"

Kiều Vi Nhã cười lạnh: "Cổ Khánh Nhất, anh không cảm thấy ăn ở hai lòng sẽ làm mình khó chịu sao? Tôi đi đây, ba ngày sau, tôi muốn chuyển về nhà ở, nếu như sau ba ngày mà tôi vẫn thấy người khác ở trong nhà của tôi, Cổ Khánh Nhất, tôi nhất định sẽ tới Phân Cục!"

Cổ Khánh Nhất đang muốn đuổi theo, điện thoại lại vang lên, bây giờ là giờ làm việc, Sở Trưởng bảo hắn lập tức trở về.

Hắn lộ vẻ tức giận nhìn bóng lưng Kiều Vi Nhã rời đi, không cam lòng.

Kiều Vi Nhã đã không thèm để ý đến cảm nhận của Cổ Khánh Nhất nữa, cô muốn đi lấy xe, sau đó sẽ tìm Tiêu San.

Gọi cho Khương Hạo, Khương Hạo bảo cô trực tiếp qua đó, anh sẽ đứng ở bến xe chờ cô.

Kiều Vi Nhã lên xe đò, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, trên xe khói thuốc lượn lờ, âm thanh huyên náo, cho dù mở cửa sổ, mùi cũng không tiêu tán được.

Suốt dọc đường, xe vừa đi vừa ngừng, người lên người xuống, Kiều Vi Nhã cũng không mở mắt, cô vẫn luôn nghĩ lý do gì mà Cổ Khánh Nhất không chịu ly hôn?

Là vì chưa lấy được đồ của ông ngoại sao? Cô sẽ không để cho hắn thực hiện được mưu đồ, từ khoảnh khắc cô sống lại, cô đã quyết tâm, tuyệt đối sẽ không bước lên con đường cũ để dẫm phải vết xe đổ, lần này, cô sẽ không để cho mình bị thương.

Kiều Vi Nhã nhớ tới một câu mẹ cô từng nói, nhịn trong lòng là một cây đao.

Cây đao này, sẽ không treo trong lòng mình nữa, nhanh thôi, tất cả sắp đến lúc kết thúc rồi.

Tháng tám ở thành phố B, bởi vì có bão nên mưa rất nhiều, mới đi được nửa chặng đường, mưa to lại đến.

Kiều Vi Nhã vội vàng đóng cửa sổ xe lại, mây mù bên ngoài kéo đến rất nhiều, không biết cơn mưa nào kéo dài bao lâu mới hết.

Hạt mưa đánh vào cửa kính, bùm bùm vang dội, tốc độ xe càng ngày càng chậm, đúng vào lúc này, điện thoại vang lên, là Khương Hạo.

Khương Hạo hỏi cô đến đâu rồi.

Mưa ở bên ngoài khiến cô không thấy được biển hiệu nên nói đại khái một chỗ.

Khương Hạo nói cho cô biết anh đã đến bến xe rồi, cũng lái chiếc Mazda của cô đến, đến bến rồi thì nói trước với anh một tiếng.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan dien_dan_le_quy_don

Quả nhiên, vừa đến cổng bến xe, Kiều Vi Nhã liền thấy chiếc Mazda dừng ở ven đường.

Khương Hạo mở cửa xe, che dù đi đón Kiều Vi Nhã.

Kiều Vi Nhã ở trên xe đã thấy Khương Hạo, Khương Hạo che dù cho cô, cười nói: "Ở huyện Q có câu tục ngữ, ở nhà không làm việc thiện, ra cửa mưa gió trút xuống, Kiều Vi Nhã, mau suy nghĩ một chút, mình có làm chuyện xấu gì không?"

Kiều Vi Nhã cười, vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ, lắc đầu: "Hình như không có."

Tiếng nói vừa dứt, hai người nhìn nhau cười lên.

Khương Hạo mở cửa xe: "Trước hết, tôi mời cô đi ăn cơm đã, hôm nay cũng đừng về nhà vội, mưa to như vậy đi đường cũng không an toàn."

Trước khi lên xe, Kiều Vi Nhã nhìn trời một chút, lúc này mới ngồi xuống: "Khương Hạo, hay là để tôi mời anh, nói thật, tôi cũng rất đói bụng."

"Cô là khách, tôi là chủ, đến huyện Q, cô phải nghe lời tôi. Ăn cơm xong, chúng ta đi xem Khai Nguyên một chút, thương thế của cậu ta đã tốt hơn, ngày hôm qua còn gọi điện cho tôi, nói bây giờ làm ăn rất phát đạt, muốn mời tôi ăn cơm."

Kiều Vi Nhã vốn định lấy xe rồi đi thăm Khai Nguyên, vừa nghe anh nói như vậy bèn gật đầu đồng ý.

Hai người vào một tiệm cơm không lớn lắm, xem ra, Khương Hạo cũng thường xuyên đến, anh vừa vào cửa, nhân viên quán cơm liền tới chào hỏi anh.

"Phó đoàn trưởng Khương, hôm nay anh ăn sủi cảo nhân gì?"

"Như cũ, hai dĩa thức ăn, nửa ký sủi cảo Đại Đoàn Viên, một bình nước ép hoa quả."

Kiều Vi Nhã chờ nhân viên phục vụ vừa đi, nhỏ giọng hỏi: "Sủi cảo Đại Đoàn Viên?"

"Ừ, một lát nữa cô sẽ biết, đừng thấy mặt tiền quán ăn này nhỏ, nhưng cũng là quán ăn lâu đời ở huyện Q, nếu không phải tại mưa to, chúng ta tới xếp hàng mới có thể ăn được."

Nước ép hoa quả được bưng lên, Khương Hạo rót cho cô một ly trước, cười nói: "Thẩm Lật và Elaine đều gọi cho tôi, lần này trở về, hình như có phiền toái, cần tôi ra mặt không?"

Kiều Vi Nhã lắc đầu, mỉm cười: "Cám ơn, tự tôi có thể giải quyết."

Khương Hạo hạ thấp giọng: "Chuyện bên kia xem như là giải quyết được một nửa, chỗ của Khai Nguyên sẽ không có người thu phí bảo kê nữa, chỉ tiếc, những người đó ngày càng tiến bộ, vô cùng giảo hoạt, nói gì cũng không chịu nhận là có người sai khiến, lần này trở về, cô phải cẩn thận một chút."

Kiều Vi Nhã gật đầu, cô đã sớm liệu đến, lần này làm liên lụy tới Lâm Khai Nguyên, cô rất áy náy, có thể giải quyết chuyện của Lâm Khai Nguyên, cô đã rất thỏa mãn.

Kiều Vi Nhã thở dài một hơi: "Khương Hạo, cám ơn anh, tôi sẽ cẩn thận."

Món ăn và sủi cảo lần lượt được đưa lên, Kiều Vi Nhã đi rửa tay, ra khỏi toilet, lúc ở bồn rửa tay, Kiều Vi Nhã nhìn trong gương, hình như thấy có người nhìn bóng lưng cô chằm chằm, Kiều Vi Nhã chợt quay đầu lại, người nọ đã không thấy đâu.

Kiều Vi Nhã lắc đầu cười, là mình trông gà hoá cuốc rồi, có phải bị câu nói của Khương Hạo hù rồi không.

Khương Hạo lấy cho cô đôi đũa, đưa tới.

Kiều Vi Nhã nếm thử một miếng sủi cảo: "Sủi cảo nhân tôm?"

"Ừ, đây là nhân tôm, nửa ký này có đến mười vị, xem cô có thể nếm ra mấy loại."

Hai người vừa ăn vừa cười, nhưng loại cảm giác kia vẫn luôn ở phía sau, khiến tâm Kiều Vi Nhã mơ hồ cảm thấy không thoải mái, mỗi lần quay đầu lại, loại cảm giác đó lại biến mất, khách bàn bên cạnh, cũng không có nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Không buông tha

Editor: Hạ Y Lan

Khương Hạo nhìn thấy cô luôn quay đầu lại, hoài nghi hỏi: "Sao vậy?"

Kiều Vi Nhã lắc đầu nói: "Không biết, tôi luôn cảm thấy có người ở sau lưng đang nhìn tôi."

Khương Hạo nhìn về phía hai người ở sau bàn bọn họ, hai người đàn ông này, trang phục không có gì lạ, cũng bình thường như mọi thực khách, vừa ăn vừa nói chuyện, không nhìn ra có gì khác thường.

Nhưng Kiều Vi Nhã đã nói thì nhất định không phải là ảo giác.

Khương Hạo làm bộ như lơ đãng, hô một tiếng gọi nhân viên phục vụ, vị trí hai người kia ngồi vừa lúc ngay bên cạnh quầy thu tiền, trong đó có một người mặc áo cổ tròn màu đen đang nhìn Khương Hạo, ánh mắt sắc bén của Khương Hạo nhìn thẳng vào mắt hắn, vẻ mặt hắn run lên, vội vàng cúi đầu.

Khương Hạo xác định, người này, nhất định có vấn đề.

Nhân viên phục vụ tới đây, Khương Hạo cười nói: "Cho tôi thêm một ấm trà Vương Lão Cát."

Nhân viên phục vụ gật đầu, rất nhanh đã mang trà lên, Khương Hạo rót trà, đưa cho Kiều Vi Nhã, nhỏ giọng nói: "Cô đoán đúng rồi."

Hai người làm như không có chuyện gì xảy ra, ăn cơm xong, giương mắt nhìn bên ngoài thấy trời vẫn còn mưa, Khương Hạo cười: "Xem ra lát nữa cơn mưa này cũng chưa dừng được, hay là chúng ta đi thôi."

Kiều Vi Nhã muốn bỏ tiền đài thọ nhưng Khương Hạo ngăn lại, giằng co mãi, cuối cùng vẫn là Khương Hạo trả.

Hai người che dù đi ra ngoài, lên xe, xuyên qua cửa sổ, Khương Hạo nhìn về phía quán cơm, hai người kia cũng đẩy cửa đi ra.

Kiều Vi Nhã nheo mắt, là ai phái hai người kia tới theo dõi cô đây? Cô không nghĩ là Cổ Khánh Nhất, ở chung nhiều năm như vậy, đối với Cổ Khánh Nhất cô vẫn hiểu rõ, Cổ Khánh Nhất có thể tìm lưu manh đối phó cô, nhưng kiểu thủ đoạn thế này thì hắn không thể làm được, hơn nữa, hắn cũng không cần thiết phải làm như thế.

Nghĩ lại, hình như cô đã đoán được người theo dõi cô là ai rồi.

Khương Hạo cười: "Trời mưa nên cũng không có chuyện cần làm, rất nhàm chán, chúng ta cứ chơi với hai vị khách này một chút vậy."

Kiều Vi Nhã nhìn thoáng qua bóng dáng chiếc xe của chúng đang theo sau qua kính chiếu hậu, cười cười: "Được. Chúng ta đến bờ biển đi."

"Tuân lệnh!" Khương Hạo đánh một vòng xe, chuyển hướng lái đến bờ biển, chỉ thấy chiếc xe phía sau vẫn không nhanh không chậm, luôn giữ một khoảng cách nhất định bám theo bọn họ.

Đến đèn xanh đèn đỏ cuối cùng, Khương Hạo ngừng xe.

Trong lúc đó xe của họ và chiếc Kim Bôi của bọn chúng chỉ cách một chiếc Pieca.

Kiều Vi Nhã cười nói: "Đã hai mươi phút rồi, bọn chúng vẫn có thể duy trì sự bình thản, lại còn theo tới cùng, không biết đối phương cho bọn chúng bao nhiêu tiền?"

Khương Hạo nói: "Cô không biết sao? Tôi nhớ cô đã đoán được ai là người theo dõi cô rồi mà."

Trong mắt Kiều Vi Nhã bắn ra một tia sáng lạnh lùng, chớp mắt liền biến mất, cô biết, mới vừa rồi chỉ là suy đoán, bây giờ đã là khẳng định, nếu bọn chúng muốn chơi, nếu bọn chúng không muốn bỏ qua cho cô, như vậy, đoạn đường này cô sẽ chơi với chúng đến cùng.

"Khương Hạo, dừng xe ở ven đường, để tôi lái."

Khương Hạo biết, tài lái xe của Kiều Vi Nhã vô cùng tốt, trung tâm mua sắm có một câu lạc bộ xe hơi do các thương gia tự tổ chức, những người này, đều là những người buôn bán lớn với trung tâm, phần lớn đều là người địa phương ở thành phố B.

Câu lạc bộ này ở tỉnh H cũng có chút danh tiếng. Bởi vì nó là câu lạc bộ duy nhất được các thương gia tổ chức tại trung tâm mua sắm ở tỉnh H, hơn nữa thành viên trong này hết hai phần ba đều là phái nữ, kỹ năng lái xe của mỗi người vô cùng tốt, phần lớn những người này gây dựng sự nghiệp đều bắt đầu bằng hai bàn tay trắng, mỗi người đều có một đoạn làm giàu khó quên, chiếc xe đầu tiên bọn họ tiếp xúc đều là Tùng Hoa Giang, Kim Bôi hoặc là Pieca, thành phố H là một thành phố mưa gió xảy ra rất nhiều, rất là khảo nghiệm người lái xe.

Sau đó dần dần có tiền, những nữ cường nhân ở thành phố B sẽ tự mua cho mình một chiếc xe yêu thích, thỉnh thoảng tổ chức ở gần vùng phụ cận để vui chơi, kỹ năng lái xe của Kiều Vi Nhã là luyện từ đó mà ra.

Tính tình Kiều Vi Nhã tốt nên sau này rất nhiều người học lái xe đều tìm cô để luyện tập, luyện suốt một hay hai tiếng cô cũng chưa bao giờ tỏ ra thiếu kiên nhẫn.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan dien-dan-le-quy-don

Kiều Vi Nhã cài chặt dây an toàn, nói với Khương Hạo: "Hôm nay trời mưa lớn, chắc trên đường không có nhiều xe."

Khương Hạo cười nói: "Chắc là không có, nhưng cô cũng phải cẩn thận, đừng gây tai bay vạ gió gì, khi đó, chúng ta có miệng cũng không giải thích được."

Kiều Vi Nhã cười: "Không sao, anh chỉ cần ngồi ngay ngắn là được."

Đột nhiên Khương Hạo cảm thấy có chút sợ hãi, thông qua tư liệu về Kiều Vi Nhã và khoảng thời gian tiếp xúc này, anh cũng hiểu cô đôi chút, Kiều Vi Nhã là cô gái có sức chịu đựng chống lại nghịch cảnh, bất chấp tình hình khó khăn như thế nào, cho dù gian khổ suy sụp ra sao, cô đều tiếp tục phấn đấu.

Hơn nữa, cô là một người rất kiên trì, chỉ cần chuyện cô đã đồng ý, cho dù là lên núi đao xuống chảo dầu, cô cũng không oán không hối, cho đến khi hoàn thành hứa hẹn của mình.

Thật ra thì, nội tâm của cô không dịu dàng mềm mại như vẻ bên ngoài, nơi đó chôn dấu một đốm lửa dưới tảng băng trôi, chỉ cần gặp được người thích hợp, ngọn lửa sẽ bùng cháy, cô sẽ dành tất cả sự nhiệt tình cho họ.

Khương Hạo nghĩ, sau này ai sẽ là người may mắn đốt cháy ngọn lửa ẩn giấu của cô gái này đây?

Quả nhiên, như anh dự liệu, Kiều Vi Nhã đạp cần ga, tăng tốc độ xe, trên đại lộ không thấy một chiếc xe nào, một đường chạy thẳng ra biển.

Chiếc Kim Bôi vẫn một đường đi theo bọn họ, sắp đến bờ biển, Kiều Vi Nhã đột nhiên quay vô lăng, chiếc xe gần như quay lại dừng ngay trước đầu xe bọn chúng, chiếc Kim Bôi phanh lại, cự ly cách chiếc Mazda của Kiều Vi Nhã không đến một người.

Khương Hạo vỗ ngực vừa định nói chuyện, Kiều Vi Nhã đã bất chấp trời còn mưa to liền xuống xe.

Khương Hạo vội vàng xuống theo.

Kiều Vi Nhã vỗ cửa xe bọn chúng: "Xuống xe!"

Người đàn ông lái xe cũng không mở cửa, chỉ hạ kính xe xuống, mặt tức giận trách cứ: "Cô tự đâm đầu vào chỗ chết sao? Làm gì đột nhiên cản trở đường của chúng tôi!"

Kiều Vi Nhã mặt lạnh chậm rãi nói từng chữ: "Xuống ….xe!"

Khương Hạo đã chạy theo tới, Kiều Vi Nhã như thế này, anh có chút không hiểu, mặc dù biết võ công của cô không tệ, nhưng đối phương là hai tên đàn ông to cao, có thể không biết sợ mà bám theo cô, nhất định là không đơn giản, cho nên, Khương Hạo rất sợ cô chịu thiệt thòi.

Xe của đối phương vẫn luôn khởi động, nhìn thấy Khương Hạo tới đây, tên tài xế đột nhiên đảo ngược chuẩn bị quay xe lại, lại thấy tay Kiều Vi Nhã nắm chặt cửa sổ xe, trạng thái gần như nổi điên: "Xuống cho tao!"

Mưa đã làm ướt hết chiếc áo sơ mi tay lửng màu xanh lục nhạt của cô, làm nổi bật lên da thịt trắng noãn, như một loại đá điêu khắc sáng long lanh.

Kể từ khi biết được hai kẻ này theo dõi cô, lửa giận nhiều ngày tích tụ hoàn toàn bộc phát ra, vừa rồi cô đã tự thề với mình, tuyệt đối không bỏ qua cho bất kỳ kẻ nào tổn thương người của cô, sau này có chuyện gì xảy ra cũng là do bọn chúng bức cô đến bước đường này.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Sáng tỏ

Editor: Hạ Y Lan

"Xuống xe!" Giọng nói của Kiều Vi Nhã lãnh khốc vô tình như cơn bão táp, nếu giờ phút này có người quen nhìn thấy cô nhất định sẽ cho rằng mình sinh ảo giác.

"Tại sao tao phải nghe lời người đàn bà thối như mày!" Chiếc Kim Bôi nhanh chóng di chuyển mặc cho tay Kiều Vi Nhã vẫn còn nắm chặt cửa kính.

Khương Hạo thấy chuyện không hay, vội vàng ôm Kiều Vi Nhã lùi lại.

Kiều Vi Nhã đẩy Khương Hạo ra, bước nhanh về xe của mình, Khương Hạo cũng nhanh chóng chạy theo.

Chiếc Kim Bôi làm sao có thể chạy nhanh hơn chiếc Mazda, không tới hai phút, Mazda lại một lần nữa chắn ngang xe của bọn chúng.

"Xuống xe!" Lần này là Khương Hạo giành ngăn trước mặt bọn chúng trước, Khương Hạo mặc quân trang thì sẽ có một tầng ý nghĩa khác biệt.

Hai tên bên trong xe liếc nhìn nhau, hiển nhiên, bọn chúng không dám mạo hiểm.

Tên mặc áo cổ tròn màu đen dẫn đầu xuống trước.

"Anh lính này, anh muốn làm gì thế?" Hắn cố hết sức để giọng của hắn nghe thoải mái một chút, chỉ là âm thanh run rẩy đã bại lộ tâm tình của hắn lúc này.

Lúc này, tên còn lại cũng xuống xe.

Khi hắn đứng trước mặt Kiều Vi Nhã, khi Kiều Vi Nhã nhìn thấy một nốt ruồi thật rõ ràng trên hầu kết của hắn, trong đầu liền oanh một tiếng.

Trước khi sống lại, sớm hơn thời gian này, cô từng gặp một tai nạn xe ở lối vào trung tâm của thành phố B, lúc ấy cô đang đi bộ ở ven đường, một chiếc xe chạy thật nhanh xẹt qua người cô, khi cô tránh né theo bản năng thì một chiếc xe khác đã lái về phía cô, một bạn hàng đi cùng cô đã nhanh tay lẹ mắt, kéo cô vọt qua bên cạnh.

Dù là ban ngày hay buổi tối thì lối vào trung tâm đều là xe tới xe lui rất vội vàng, hơn nữa, mấy tài xế lái xe chở hàng cũng rất nhanh nên cũng không có ai nghĩ theo hướng khác.

Cô nhanh chóng tránh qua một bên thì tài xế chiếc xe thứ hai đã đạp phanh, hầm hầm đi xuống xe chất vấn cô, đó là một tên đàn ông béo lùn, trên hầu kết có một nốt ruồi rất rõ ràng, hắn xuống xe mắng Kiều Vi Nhã mấy câu rồi mới phóng xe đi.

Nếu như không phải vì nốt ruồi kia, có lẽ Kiều Vi Nhã sẽ không nhớ đến đoạn chuyện cũ này.

Cuối cùng Kiều Vi Nhã cũng sáng tỏ, trước khi sống lại, mấy lần gặp tai nạn đều không phải trùng hợp, cô nắm chặt quả đấm, trong lòng chưa từng có ý nghĩ muốn đánh người như giờ phút này, thậm chí là giết chúng!

Đầu còn suy nghĩ nhưng cơ để đã bắt đầu động tác, không đợi tên kia mở miệng cô đã đánh tới một quyền.

Tên đàn ông có nốt ruồi bị đánh đến choáng váng không rõ phương hướng, cũng chẳng biết nguyên nhân gì, tuy người hắn ta trông dữ tợn nhưng cũng không có sức đánh trả.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan diễn-đàn-lê-quý-đôn

Cô nhớ đến việc bị treo thang máy trên tầng cao nhất của Bách Hóa Trung Đại, nhớ đến con dao cắm trên cửa khi cô đón con gái từ nhà trẻ về, lại nhớ đến tình cảnh khi cô đạp xe ba gác chở hàng bị một đám côn đồ tấn công, mấy cuộn vải vóc bị chúng xé nát giẫm đạp đến bẩn thỉu.....

Khương Hạo bị hành động điên cuồng của cô làm cho sửng sốt, vội vàng kéo cô ra.

Kiều Vi Nhã như mất trí tránh thoát khỏi Khương Hạo, đi tới trước mặt tên kia, hắn mới vừa từ dưới đất đứng lên liền bị Kiều Vi Nhã níu lấy cổ áo: "Nói! Là ai sai mày tới!"

"Tiêu Nham..... Là Tiêu Nham..... Hắn ta bảo chúng tôi theo dõi cô, dù cô đi đâu cũng phải theo sát, một ngày cho anh em chúng tôi năm trăm tệ tiền thù lao, chiếc xe này cũng là do hắn mua cho chúng tôi."

Kiều Vi Nhã cười lạnh: "Chỉ là để cho bọn mày theo dõi tao thôi sao! Nếu như mày không nói thật, tao thề nhất định sẽ đưa bọn mày vào ngục!"

"Hắn nói..... Hắn nói nếu có cơ hội thì tạo ra một trận tai nạn xe, nhưng trước khi động thủ nhất định phải thông báo trước cho hắn biết."

Kiều Vi Nhã biết Tiêu Nham là ai, em trai của Tiêu San, một tên ký sinh trùng dựa vào chị gái, sau đó tên ký sinh trùng này dựa vào quan hệ với nhà họ Cổ mà đi làm lính, quay về thì vào hệ hống cảnh sát.

Khương Hạo: "Tiểu Vi, cô buông tay đã."

Phải nói hai lần, Kiều Vi Nhã mới buông lỏng tay ra.

Kiều Vi Nhã mới vừa thả tay, trên mặt của cô bỗng ướt đẫm, không biết là nước mắt hay là mưa.

Cô vẫn luôn nhẫn nại, vẫn nỗ lực chăm chỉ làm việc, tại sao ông trời lại không công bằng như vậy, từ khi cô ra đời cho đến khi cô mất, cô vẫn chưa từng cảm nhận được sự ấm áp của xã hội này.

Rất nhiều chuyện, không phải cứ cố gắng là có thể làm được.

Lúc đi học cô vẫn luôn nỗ lực nhưng lần lượt đều bị người ta đi cửa sau, sau khi kết hôn vẫn luôn nhẫn nại, đổi lấy là sự vô tình và phản bội, khi cô một mình dẫn con đi kiếm sống, vẫn không nhìn thấy một tia hi vọng, cho dù trong công việc cô có cố gắng thế nào, cho dù có tài giỏi bao nhiêu, người khác chỉ cần nói một câu, cô nhất định bị sa thải.

Cái gì là thiên lý, cái gì là quả báo nhãn tiền, cô muốn ngửa mặt lên trời mắng to một tiếng: Chó má!

Khương Hạo vẫn còn lý trí hơn Kiều Vi Nhã, anh hỏi hai người: "Bọn mày đã theo dõi bao lâu?"

"Tháng trước và mấy ngày qua không có phát hiện gì, sau đó..... Chúng tôi mất dấu chị hai này, hôm nay chúng tôi mới nhận được tin, liền theo dõi từ thành phố B đến đây."

Khương Hạo mơ hồ hiểu, từ lúc mấy bức tranh chữ được chuyển về quân doanh thì bọn chúng bắt đầu theo dõi.

Vừa hỏi thời gian cụ thể, quả nhiên là thế.

"Chuyện ngày hôm nay, bọn mày định làm thế nào?"

"Sau này chúng tôi không dám theo dõi nữa, tuyệt đối không đi theo nữa....." Hai người giơ tay lên thề.

Khương Hạo đưa tay: "Đưa chứng minh của bọn mày cho tao xem."

Hai người lấy ra thẻ căn cước đưa cho Khương Hạo, Khương Hạo nhìn kỹ, xác định không phải CMND giả, yên lặng nhớ thân phận của hai người rồi trả thẻ lại cho bọn chúng.

"Lấy máy chụp hình của bọn mày ra."

Hai người chần chờ chốc lát, tên áo cổ tròn đen mở cửa xe, lấy ra một chiếc máy chụp hình.

Khương Hạo nhận lấy máy chụp hình bấm xem một lượt, cười lạnh một tiếng, đi vài bước, dùng sức ném vào biển.

"Mày!....."

Khương Hạo quay lại cười: "Bọn tao thế nào? Tìm giấy bút, ghi số điện thoại của tao, sau này cứ tiếp tục báo cáo tình huống cho Tiêu Nham, nhưng mà tao bảo bọn mày nói gì thì bọn mày phải nói thế đó, nghe rõ chưa?"

Hai người nhìn Khương Hạo, lại nhìn vẻ mặt không chút biểu cảm của Kiều Vi Nhã, liên tục gật đầu không ngừng.

Khương Hạo phất tay:"Đi đi."

Kiều Vi Nhã lạnh lùng nói: "Không được! Không thể đi!" Cô không hiểu, tại sao Khương Hạo lại cho bọn khốn này thoát!

Khương Hạo lôi cô trở lại xe, lấy khăn lông đưa cho cô: "Đừng khóc, để bọn chúng đi là muốn thả dây dài câu cá lớn, bọn chúng chỉ bị Tiêu Nham sai khiến, nếu như Tiêu Nham có chết cũng không thừa nhận, chúng ta cũng không có bất kỳ biện pháp nào, lại nói nếu động vào Tiêu Nham thì Tiêu San cũng không có tổn hao gì, vậy thì còn ý nghĩa gì nữa, nếu muốn chơi thì chơi tới cùng, bệnh viện Tiêu San khám thai, tôi đã an bài người vào đó rồi, nhất định cô ta sẽ sanh được đứa bé kia, đợi đến tháng chín, ván cờ này, chúng ta nắm chắc thắng lợi."

Kiều Vi Nhã ngẩn ra, mở to hai mắt nhìn Khương Hạo: "Anh đã sắp xếp người ở bệnh viện?"

"Ừ, nếu không xếp người vào bệnh viện, cô ta mà biết một thân phận khác của cô thì làm sao chịu sinh đứa bé kia ra, làm sao cô nắm được chứng cứ, hơn nữa, tôi cũng đã bổ sung hồ sơ còn sơ hở bên Bách Hóa rồi, cô phải suy nghĩ cho thật kỹ xem nên cảm ơn tôi thế nào đây."

Khương Hạo vừa lau mặt vừa cười híp mắt.

Kiều Vi Nhã nghe cũng không hiểu ra sao, bên Bách Hóa có sơ hở? Bên đó còn sơ hở gì nữa?

"Lái xe, chúng ta đi thôi, cả người ướt như thế này không thấy khó chịu sao? Chúng ta lên thị trấn mua cho cô bộ quần áo, sau đó trên đường từ từ nói."

Truyện edit bởi Hạ Y Lan dien%dan%le%quy%don

Kiều Vi Nhã khởi động xe, lẳng lặng nghe Khương Hạo nói cho cô biết.

Khương Hạo: "Mặc dù cửa hàng của cô đã chuyển cho Từ Linh, nhưng nếu Cổ Khánh Nhất hỏi cô tiền chuyển nhượng ở đâu? Cô phải nói thế nào? Vợ chồng cùng chung tài sản, hắn ta có quyền phân chia một nửa. Tôi biết lần này cô về là muốn lấy phần tiền khách sạn, nhưng hiện tại cô không thể ra mặt, cũng không thể bảo Từ Linh đứng ra đại diện, nếu như Từ Linh thiếu hụt vốn lưu động, tôi có thể cho Từ Linh mượn trước, bước kế tiếp, cô liền nghe theo lời tôi, bảo Tiểu Vương đi khách sạn, lúc ấy người ký tên là Tiểu Vương, có đúng hay không?"

Kiều Vi Nhã gật đầu, trầm trầm: "Mặc dù coi như là tài sản vợ chồng, nhưng sai lầm của hắn chính là luật pháp....."

"Tiểu Vi, đây là tài sản được giấu kín của cô!"

"Tài sản được giấu kín?"

Khương Hạo gật đầu: "Không sai, rất nhiều đôi vợ chồng ly hôn, vì không muốn cho đối phương chiếm được tài sản của mình liền dùng mọi cách chuyển dời đi, nếu sau khi hai người ly hôn mà bị Cổ Khánh Nhất biết cô có tài sản đang giấu, hắn ta có quyền lợi yêu cầu phân chia."

"Nhưng không phải tiền lương của hắn ta cũng chưa bao giờ đưa tôi sao?"

Khương Hạo bật cười: "Lương của hắn thì có bao nhiêu đồng? Hôm nay cô bị mưa to dội xuống làm đầu óc không dùng được rồi sao?"

"Kiều Vi Nhã, nếu cô muốn nhanh chóng ly hôn, chỉ cần nói với chị Elaine một tiếng thì sẽ thuận lợi ly hôn, căn bản không cần phải phí công hoảng hốt như vậy, hiện tại cô làm nhiều việc như thế, không phải là muốn cho đối phương nhận sự trừng phạt sao? Tâm tư của cô, ít nhất tôi cũng đoán được bảy tám phần, nếu là tôi, tôi cũng sẽ không cho đối phương thực hiện được mưu đồ, tôi sẽ khiến cho hắn sống không bằng chết!"

Thở dài một hơi, Khương Hạo nói tiếp: "Việc Cổ Khánh Nhất làm thật sự rất quá đáng, người như vậy, không xứng ở trong đội ngũ cảnh sát, còn có Tiêu San nữa, người như thế nếu để cho cô ta thực hiện được mưu đồ của mình, vậy rất không có thiên lý, cho dù cô không dạy tôi võ công, tôi cũng sẽ giúp cô, lâu rồi không có trò gì chơi người cả, thật sự rất chờ mong."

Mũi Kiều Vi Nhã đau xót, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, nhìn cảnh vật chạy nhanh bên ngoài cửa kính, cuộc đời này, cô nhất định sẽ vì chính mình mà sống tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 47: Người kia, đã trở lại!

Editor: Hạ Y Lan

Sau khi gặp mặt Lâm Khai Nguyên một lần, Kiều Vi Nhã trở về thành phố B, cô gọi điện cho con gái, nói chưa được hai câu đã bị anh Đồng Đồng đoạt điện thoại, cậu nói vài lời rồi trả điện thoại lại cho mẹ, xong rồi kéo em Đồng Đồng đi, Elaine rất là ganh tị, trong lòng Đồng Đồng, hình như em gái còn quan trọng hơn người mẹ là cô. Kiều Vi Nhã cũng đành cười khổ, có khi nào mấy ngày nữa trong lòng con gái chỉ có anh trai mà quên mẹ luôn không?

Elaine bảo Kiều Vi Nhã đến khu biệt thự ở ven biển nhưng Kiều Vi Nhã không đi, ban ngày, cửa hàng của Mã Vân rất bận rộn, Khắc Lạp Luân Tư thì bắt đầu giảng dạy cho cô thông qua video call, không làm trễ nãi học tập chút nào, những kiến thức Khắc Lạp Luân Tư dạy cho cô đều là những thứ cô chưa từng tiếp xúc ở thành phố B. Cuộc sống như thế cũng có chút phong phú, cô không muốn một thân một mình đối mặt với bốn bức tường.

Cô không cho là mình thông minh, chỉ là nỗ lực nhiều hơn so với người khác, nhiều năm qua, làm bạn với cô chính là học tập, trong sinh mệnh của cô, học tập chiếm thời gian nhiều nhất, cũng mang lại cho cô niềm vui vô tận.

Thật ra thì, đối với cuộc thi, cô không lo lắng chút nào, cô có năng lực và lòng tin thông qua cuộc thi.(-editor:Hạ Y Lan)

Mới vừa đóng video call, Cổ Khánh Nhất đã gọi tới, hôm nay là ngày thứ ba, chuyện căn nhà cũng chưa có tin tức gì, xem ra, đồng nghiệp của hắn cũng không muốn trả nhà lại, không nói đến cái khác, với vị trí của căn nhà và các thiết bị được lắp đặt, Cổ Khánh Nhất bán với giá như vậy cũng không phải là cao.

Kiều Vi Nhã không muốn nói lời vô nghĩa với hắn, giữa người với người rất kỳ quái, khi đó, cô luôn muốn cho con mình có ba, có một ngôi nhà hoàn chỉnh, tối thiểu ở ngoài mặt cũng duy trì được chút ấm áp.

Cho nên, đối với chuyện Cổ Khánh Nhất đã làm, cô lựa chọn làm như không thấy, nhưng trong đáy lòng vẫn sẽ đau, vẫn rơi lệ.

Mà nay, sau khi lòng cô đã thay đổi, mọi cảm giác đối với Cổ Khánh Nhất hầu như đều biến mất không còn bóng dáng, bây giờ ngay cả người xa lạ bọn họ cũng không bằng, hiện tại bọn họ chỉ có hai loại quan hệ, ba mẹ của con gái và kẻ thù của nhau.

Kiều Vi Nhã lạnh giọng nói: "Cổ Khánh Nhất, nếu như anh không lấy được nhà cho tôi thì ngày mai tôi sẽ đi Phân Cục, tôi nói được làm được!" Nói xong, cô cúp điện thoại, hơn nữa còn tháo cả pin ra.

Trừ Tiểu Vương, không ai biết cô đang ở nhà của Mã Vân, mà Tiểu Vương, bây giờ đang ngồi ở hành lang khách sạn La Mã, cô đã nói với Tiểu Vương rồi, mặc kệ đối phương nói gì, bọn họ cũng không cần để ý đến số tiền kia, chỉ cần để ý đến những yêu cầu trong hợp đồng của khách sạn, ban đầu người ký hợp đồng là Tiểu Vương, không phải Cổ Khánh Nhất, Tiêu San không thể nói đã thanh toán tiền cho Cổ Khánh Nhất được.(-editor: Hạ Y Lan)

Cổ Khánh Nhất gọi lại một chục lần nữa nhưng Kiều Vi Nhã vẫn không bắt máy.

Dù có ngốc hơn nữa Cổ Khánh Nhất cũng đoán được Kiều Vi Nhã đang chuẩn bị ly hôn với hắn.

Tiêu San nói với hắn, khoản tiền kia sợ rằng không cầm được, bởi vì Kiều Vi Nhã không tin cô ta đã thanh toán tiền hàng, ký hợp đồng là Tiểu Vương, tất nhiên kết khoản chỉ có thể là Tiểu Vương, bây giờ khách sạn không trả tiền, chính là không tuân theo hợp đồng, theo như trên hợp đồng viết, hàng giao cho đối phương, nếu khách sạn không có bất kỳ dị nghị gì thì phải kịp thời thanh toán tiền hàng, nếu như trong khoảng thời gian quy định mà không trả tiền, bên A có quyền yêu cầu bồi thường gấp đôi.

Hai chuyện xen lẫn vào nhau khiến Cổ Khánh Nhất cảm thấy sứt đầu mẻ trán, Kiều Vi Nhã vẫn luôn yếu đuối bỗng chốc lại trở nên mạnh mẽ như vậy.

Hôm nay là ngày nghỉ nhưng hắn không muốn về nhà, cũng không muốn đi gặp Tiêu San để hưởng cơn giận dữ của cô ta, lúc này, hắn mới phát hiện, ngay cả một ngôi nhà đúng nghĩa hắn cũng không có, hắn muốn gặp con gái, nghe giọng nói ngọt ngào mềm mại của con, trước kia, dù mệt mỏi thế nào, chỉ cần về đến nhà, sẽ có thức ăn thơm phức, sau khi mở cửa, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là gương mặt tươi cười trắng trẻo mập mạp của con gái, đôi mắt trong veo như nước, hoạt bát lại rất đáng yêu.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn không biết mình nên đi nơi nào?

Cầm điện thoại lên, cũng chỉ còn một vạch pin, lật tới lật lui mục danh bạ, hắn quyết định gọi cho chiến hữu kiêm anh em tốt của hắn là Tần Nhạc, đến nhà cậu ấy ở một ngày vậy, bây giờ Tần Nhạc vẫn còn là người độc thân, đi đến đó thì không cần kiêng kỵ gì, vừa lúc để cậu ấy đề xuất cho mình chút ý kiến.

Sau khi Tần Nhạc giải ngũ liền vào một công ty nước ngoài, đảm nhiệm quản lý bộ phận an ninh, bởi vì năng lực làm việc xuất sắc nên rất được ông chủ coi trọng.

Cổ Khánh Nhất gọi điện cho Tần Nhạc, Tần Nhạc vẫn còn làm ở đơn vị, nghe nói Cổ Khánh Nhất muốn tìm anh uống rượu, cười nói: "Cậu tới đơn vị tìm tớ, tan việc rồi chúng ta cùng nhau về."

Cổ Khánh Nhất nghĩ một chút rồi đồng ý, khu Tân Khu cũng không tính là xa, đi xem một chút cũng không sao cả.

Cổ Khánh Nhất lái xe thẳng tới khu Tân Khu, bây giờ hắn lại cảm thấy rất hâm mộ Tần Nhạc, một thân một mình cũng không phải là chuyện xấu, tối thiểu sẽ không có gánh nặng.

Trước kia hắn đã tới đây hai lần, quen đường quen lối đến trước cửa đơn vị của Tần Nhạc, Cổ Khánh Nhất vừa cầm điện thoại lên, Tần Nhạc đã nói trước với bảo vệ nên bảo vệ cho hắn ta vào, Cổ Khánh Nhất lái thẳng vào bãi đỗ xe trước văn phòng.

Tần Nhạc đứng trên lầu phất tay với hắn, Cổ Khánh Nhất bước lên lầu.

Đến trước cửa phòng làm việc của Tần Nhạc, Tần Nhạc mở cửa, cười đánh hắn một quyền: "Thằng nhóc nhà cậu còn nhớ đến tớ, thật không dễ dàng."

Cổ Khánh Nhất cười khổ: "Bây giờ tớ là kẻ lang thang không nhà để về, chỉ có thể tìm cậu nương tựa thôi."

"Ôi, nhìn cậu nói bản thân sao đáng thương quá vậy? Được rồi, uống ly trà trước, buổi trưa tớ mời cậu ăn cơm."

Cổ Khánh Nhất ngồi xuống ghế sofa, bưng ly trà quan sát phòng làm việc của cậu bạn: "Tần Nhạc, phòng làm việc của cậu mới được sửa sang lại à?"

Tần Nhạc cười nói: "Không có, chỉ có mấy món đồ được thay đổi, ông chủ của bọn tớ mới sửa lại phòng làm việc, mấy thứ được thay thì đưa cho tớ."

"Thật khí phái, sớm biết như thế tớ sẽ không làm một tên cảnh sát nghèo đâu! Một tháng của cậu bằng ba tháng tiền lương của tớ."

Tần Nhạc bĩu môi: "Anh em, đừng không biết đủ, đời này thằng nhóc nhà cậu đã đủ tốt rồi, có một người ba tốt thì không nói, còn có một người vợ đảm đang, cậu còn để ý chút tiền lương kia làm gì. Mới vừa rồi hình như tớ thấy cậu lại đổi xe, Tuần Dương Hạm trên đất liền, hơn một trăm vạn, xem ra sau này tìm vợ, tớ cũng phải lấy theo tiêu chuẩn của cậu."

"Cậu thôi đi, đừng có châm chọc tớ." (-editor: Hạ Y Lan)

Tần Nhạc vừa định nói lại liền có tiếng động ở cửa. Tần Nhạc nói một tiếng mời vào: "Thái tổng..... Ngài....."

A Thái liếc mắt nhìn Cổ Khánh Nhất, đây là lần thứ hai hắn gặp Cổ Khánh Nhất, người đàn ông này, dáng người khôi ngô, dáng vẻ đường đường, quả thật là một tên có vẻ ngoài dễ gạt người.

Mới vừa rồi hắn đang đứng trước cửa thang máy thì thấy Cổ Khánh Nhất, trong lòng ngờ ngợ đã từng thấy người này ở đâu, trở về phòng làm việc bỗng chốc mới nhớ tới là chồng của Kiều Vi Nhã.

"Tần Nhạc, đến phòng làm việc của tôi một chuyến." A Thái lại lướt nhìn qua Cổ Khánh Nhất mới xoay người rời đi.

Tần Nhạc không nghi ngờ gì, cười nói: "Thái tổng, tôi giới thiệu với ngài một chút, đây là bạn của tôi – Cổ Khánh Nhất, cậu ấy đang làm cảnh sát ở Phân Cục Ninh Bắc, chúng tôi cùng nhau đi lính, cùng nhau trở về."

A Thái nhàn nhạt gật đầu, thậm chí cũng không có một nụ cười, sau đó xoay người đi, đối với người đàn ông này hắn thật sự không có hảo cảm.

Tần Nhạc có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Anh em, đừng để trong lòng, người có tiền đều có tính khí như vậy, cậu đợi một lát, tớ đi một chút sẽ quay lại."

Cổ Khánh Nhất gật đầu, Tần Nhạc đi nhanh ra khỏi phòng làm việc.

Ước chừng gần mười phút, Tần Nhạc mới trở lại, Thái tổng cũng không có nói gì, chỉ tùy ý tán gẫu mấy câu rồi bảo anh quay về, thật kỳ quái.

Đảo mắt đến thời gian ăn cơm, Tần Nhạc cười nói: "Đi, tớ mời cậu đến nhà hàng Diêu Ký ăn hải sản."

Hai người ra khỏi công ty, lên xe của Cổ Khánh Nhất đến nhà hàng Diêu Ký.

Dừng xe xong, Cổ Khánh Nhất đi theo Tần Nhạc vào trong, giờ cơm, lầu trên lầu dưới đều không còn chỗ ngồi.

Cổ Khánh cùng Tần Nhạc ở lầu một chọn hải sản, trong lúc vô tình quay đầu qua liền thấy một bóng dáng vừa xa lạ vừa quen thuộc, hắn cho là mình gặp ảo giác, không tự chủ được bèn đi tới, không phải là ảo giác, người kia, đã trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Không chịu nổi!

Editor: Hạ Y Lan

Lúc này, Cổ Khánh Nhất vẫn không thể tin được, người kia….chính là Bảo Mặc, nhưng hắn đối với tên tình địch này có ấn tượng rất sâu sắc, cho nên, trong lòng hắn đã sớm thừa nhận sự thật này.

Tần Nhạc thấy hắn ngẩn người, cười: "Anh em, cậu muốn ăn gì, chọn nhanh đi, lúc này có nhiều người chậm chạp là không tới phiên chúng ta đâu."

Cổ Khánh Nhất thu hồi ánh mắt, hạ thấp giọng hỏi Tần Nhạc: "Cậu biết người kia không?"

Tần Nhạc cười gật đầu: "Biết, công ty của anh ta ở cách vách công ty tớ, có lai lịch rất lớn, nghe nói anh ta là con trai của Phó chủ nhiệm Bảo – Đại biểu nhân dân ở tỉnh, ngay cả mấy lãnh đạo trong Thành Phố cũng phải khách khí với anh ta."

Lòng Cổ Khánh Nhất rơi lộp bộp, Kiều Vi Nhã luôn nhu nhược bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ, chẳng lẽ vì Bảo Mặc trở lại?

Cổ Khánh Nhất không yên lòng chọn vài món ăn, hai người lên lầu, Bảo Mặc cũng không chú ý tới Cổ Khánh Nhất, hai ngày nay anh đi Mỹ mới về, tối hôm qua mới xuống máy bay, sau khi xuống máy bay, mẹ đã dẫn một cô gái đến sân bay chờ anh, dụng ý thế nào không nói cũng hiểu.

Một khắc kia, anh thật sự muốn nổi giận, nhưng anh vẫn phải giữ lại mặt mũi, dù sao cũng có người ngoài ở đây.

Sau khi về nhà ăn cơm, mẹ bảo anh dẫn cô gái đó đi dạo một chút, Bảo Mặc vẫn phải duy trì phong độ đến cùng, anh trầm mặt nói với mẹ là không muốn bạn gái hiểu lầm.

Vẻ mặt cô gái kia không nén được giận, đứng dậy rời đi.

Bảo Mặc triệt để ngả bài với mẹ mình, đời này trừ Kiều Vi Nhã, anh tuyệt đối không lấy người phụ nữ khác.

Mẹ giải thích đó là con gái của đồng nghiệp, mới vừa về nước và sống cùng một nơi nên muốn anh tận tình làm chủ nhà.

Bay hết mười mấy tiếng, anh vừa về mẹ lại bảo anh đưa một cô gái khác đi dạo phố, hoàn toàn không hợp lẽ thường, anh đối với mẹ đã hoàn toàn mất lòng tin.

Trong sáng ngoài tối, nên nói đều nói rồi, chẳng lẽ mẹ không phát hiện chút gì sao? Vợ Trình Thiệu nói, nếu như anh không thể xác định cho Vi Nhã một gia đình hạnh phúc thì đừng nên quấy rầy cô ấy, tình yêu không thể tạo thành hôn nhân, cho dù anh đối với Vi Nhã có tốt hơn nữa, nhưng ba mẹ anh không chấp nhận cô ấy, như vậy, hôn nhân của bọn họ chắc chắn không hạnh phúc, cho nên, anh nhất định phải nghĩ biện pháp để ba mẹ tiếp nhận Vi Nhã.

Thật ra thì, những gì vợ Trình Thiệu nói với Bảo Mặc đã giảm bớt đi rất nhiều, bởi vì, cô cảm thấy khả năng Kiều Vi Nhã ở bên Bảo Mặc là con số không, người phụ nữ dù rộng lượng thế nào khi đối mặt với ba mẹ của Bảo Mặc cũng không cách nào tâm bình khí hòa chung sống được.

Nhưng thấy tình trạng của Bảo Mặc cô không cách nào không đồng tình được. Vốn có thể là một đôi kim đồng ngọc nữ hạnh phúc cả đời, nhưng bởi vì

ba mẹ phản đối, đành chia rẻ một đôi nhân duyên tốt, trực giác nói cho cô biết, giữa bọn họ, có lẽ không chỉ vì môn đăng hộ đối.(-Editor:Hạ Y Lan)

Anh quyết định không ở nhà qua đêm, cơm tối cũng không ăn, liền ra khỏi nhà, anh sợ mình khống chế không được sẽ cãi vả với mẹ.

Lúc này, anh mới phát hiện, muốn tìm một điểm cân bằng giữa ba mẹ và Vi Nhã, thật sự quá khó khăn, cơ hội ba mẹ chấp nhận cô ấy quá thấp, anh chưa bao giờ biết, hình tượng người mẹ hoàn mỹ trong lòng anh thì ra chỉ là anh hư cấu mà thôi.

Trở lại thành phố B, Bảo Mặc ra một mức giá thật cao mua lại ngôi nhà kia của Kiều Vi Nhã, mới vừa trang hoàng lại tất cả nhưng vẫn còn sót lại mấy mùi vị sau khi lắp đặt thiết bị.

Anh đã nghĩ kỹ, chờ qua hai ngày nữa, anh sẽ dẫn ba mẹ đi xem, chỉ cần hai người thấy ngôi nhà này, chắc hẳn sẽ hiểu rõ lòng anh, đây cũng là cơ hội cuối cùng anh cho ba mẹ.

--- ---------

Cổ Khánh Nhất vừa cùng Tần Nhạc lên lầu, Bảo Mặc và khách hàng cũng lên theo, chân trước chân sau ngồi ở hai bàn gần nhau.

Trong lúc vô tình, Bảo Mặc quay đầu lại thì thấy Cổ Khánh Nhất.

Ánh mắt hai người đối diện với nhau.

Cổ Khánh Nhất nhanh chóng dời đi chỗ khác, Bảo Mặc vẫn nhìn vào hắn chằm chằm.

Tần Nhạc hiểu lầm cho là Bảo Mặc chào hỏi anh, cười chào Bảo Mặc một tiếng, quản lý bộ phận an ninh của Bảo Mặc cũng là do Tần Nhạc giới thiệu.

Bảo Mặc chỉ nhàn nhạt gật đầu, coi như chào hỏi.

Món ăn lên, Cổ Khánh Nhất ăn một chút thì cảm thấy vô vị tẻ nhạt, hắn đột nhiên hối hận đã tìm Tần Nhạc, chỉ cần không nhìn thấy Bảo Mặc là hắn có thể vẫn duy trì phần hài lòng đã sớm không còn tồn tại ở trong lòng.

Bỗng nhiên hắn phát hiện, hắn mất mác nhiều hơn so với lợi, nếu Kiều Vi Nhã thật sự rời khỏi hắn thì cô vẫn có thể có một cuộc sống tốt đẹp hơn, Bảo Mặc xuất hiện khiến hắn cảm thấy khủng hoảng sâu sắc.

Thì ra hắn cũng không thật sự muốn ly hôn với Kiều Vi Nhã, Tiêu San đối với hắn mà nói cũng y như mấy người phụ nữ kia, chỉ là mới mẻ nhất thời mà thôi, hơn nữa sự mới mẻ này đã bắt đầu biến chất.

Tần Nhạc nhìn ra hắn có gì đó không bình thường, cười nói: "Thằng nhóc nhà cậu có tâm sự à, nói nghe một chút, chuyện gì xảy ra?"

"Tần Nhạc, Bảo Mặc đó….kết hôn chưa?"

Tần Nhạc suy nghĩ một hồi, lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Tớ nghe người ta nói, anh ta có cô bạn gái, sau khi ra nước ngoài thì chia tay, lần này anh ta trở về nước xây dựng công ty chính là vì bạn gái, tháng trước còn có người nhìn thấy anh ta và một người phụ nữ ở đây lôi kéo, nghe nói cô gái đó có dáng dấp rất xinh đẹp, không biết có phải bạn gái của anh ta không, sau đó cô gái này ném anh ta xuống rồi tự mình rời đi."

Mặt Cổ Khánh Nhất trắng bệch, tay cũng không cầm nổi đũa, một chiếc đũa rơi xuống đất, phát ra âm thanh, Cổ Khánh Nhất nghe như tiếng nổ bên tai.

Cổ Khánh Nhất vội nhặt chiếc đũa, vừa liếc nhìn Bảo Mặc, Bảo Mặc đang cười lạnh nhìn về phía hắn, thấy Cổ Khánh Nhất đang nhìn mình, còn khiêu khích giơ ly rượu lên.

Cổ Khánh Nhất ngồi xuống, gọi nhân viên phục vụ đưa một đôi đũa khác nhưng một miếng hắn cũng không muốn ăn.

Tần Nhạc nhìn ra hắn không yên lòng, lại không biết vì chuyện gì, cười nói: "Tớ ăn xong ngay đây, cậu đợi thêm một lát, nếu biết lượng cơm cậu ăn bây giờ ít như vậy thì chúng ta gọi ít món thôi."

Cổ Khánh Nhất đứng lên: "Tớ đi toilet."

Tần Nhạc mờ mịt gật đầu, cậu ta chỉ uống một chai bia đã đi toilet rồi.

Chờ hắn trở ra đã không thấy bóng dáng Bảo Mặc đâu nữa.

Tần Nhạc cười nói: "Cậu bị táo bón à, đi toilet hết nửa tiếng, thiếu chút nữa là tớ đi tìm người vớt cậu ra rồi."

Cổ Khánh Nhất cười khổ: "Làm gì khoa trương như cậu nói chứ, cậu ăn no chưa? Chúng ta đi thôi."

Tần Nhạc cười: "Đi thôi, tớ đã tính tiền rồi."

Hai người xuống lầu lái xe trở về công ty.

Trở lại phòng làm việc, Tần Nhạc rót cho Cổ Khánh Nhất ly trà, hoài nghi hỏi: "Sao tớ cảm thấy bụng cậu đầy tâm sự vậy, rốt cuộc là thế nào?"

Cổ Khánh Nhất không muốn nói chuyện này với Tần Nhạc, Tần Nhạc vừa là chiến hữu vừa là anh em tốt của hắn, cậu ấy có ấn tượng rất tốt về Kiều Vi Nhã.

Mỗi lần bọn họ về nhà tụ tập, những người anh em này của hắn đều biến ngôi nhà thành một đống bừa bãi, ăn uống no đủ rồi phủi mông đi, chỉ có Tần Nhạc giúp đỡ Kiều Vi Nhã dọn dẹp phòng, Tần Nhạc nói, nếu để cho cậu ấy biết hắn ở bên ngoài làm loạn, nhất định sẽ thay Kiều Vi Nhã dạy dỗ hắn.

Tần Nhạc là một cô nhi, cậu ấy lớn lên ở Cô Nhi Viện ở thành phố B, quan hệ bạn bè rất ít, đi làm tan việc thì về nhà, rất ít ra cửa, ngay cả chuyện mua quần áo cũng là nhờ Kiều Vi Nhã giúp cậu ấy mua trước mấy bộ quần áo theo mùa.

Kiều Vi Nhã còn giới thiệu mấy cô gái ở Bách Hóa cho cậu ấy làm quen, Tần Nhạc luôn dựa theo tiêu chuẩn của Kiều Vi Nhã để chọn vợ, kết quả, tất nhiên nghĩ cũng biết.

Tình chiến hữu của hắn và Tần Nhạc có thể duy trì đến bây giờ, có một nguyên nhân là vì người vợ này của hắn.

Có thể tưởng tượng, nếu như chuyện hắn và Tiêu San ở chung một chỗ để cậu ấy biết, người bạn tốt này của hắn sẽ không đến nhà uống rượu tán gẫu luyên thuyên nữa.

Mặc dù Tiêu San là dân quê, nhưng căn bản không biết làm việc nhà, hay có thể nói là quá lười không muốn làm.

Cổ Khánh Nhất gượng cười: "Chuyện công tác, nói cậu cũng không hiểu, được rồi, cậu còn bận việc của cậu, tớ chờ cậu tan việc."

"À, chờ tớ tan làm, chúng ta đến nhà cậu đi, trời nóng như vậy, để vợ cậu làm cho chúng ta chút chè lạnh, chút thức ăn, uống vài chai bia, sảng khoái hơn."

Cổ Khánh Nhất lắc đầu: "Chúng tớ chuyển về nhà rồi, bằng không làm sao lại nghĩ đến chỗ cậu."

"Chuyển về nhà? Có ý gì?"

"Tớ bán căn nhà rồi, sau đó về nhà mẹ ở."

Tần Nhạc kinh ngạc đứng lên, quan hệ giữa Kiều Vi Nhã và ba mẹ của Cổ Khánh Nhất anh biết rất rõ ràng, nhưng đứng dưới lập trường người bạn thì anh không thể nói gì.

"Sao cậu lại bán nhà, chỗ của ba mẹ cậu cũng không đủ ở, chẳng lẽ hai vợ chồng Khánh Song mua nhà khác rồi?"

Cổ Khánh Nhất gật nhẹ: "Bọn tớ ở căn phòng phía tây."

Tần Nhạc kinh ngạc, bật thốt lên: "Căn phòng đó không phải sửa từ toilet à?"

Cổ Khánh gật đầu: "Trước đó vài ngày mẹ tớ phải nằm viện, thân thể không được khỏe, chúng tớ chuyển về cũng dễ dàng chăm sóc."

Tần Nhạc bất đắc dĩ thở dài, hai người này chuyển về, cuộc sống mỗi ngày của Vi Nhã nhất định là gian nan, anh đã tận mắt nhìn thấy mẹ của Cổ Khánh Nhất mắng cô ấy to như thế nào, cũng chỉ vì cô ấy làm bữa ăn ít đi một chút.

"Vậy cũng không cần bán nhà." Tần Nhạc liếc mắt nhìn Cổ Khánh Nhất, hai mắt Cổ Khánh Nhất thất thần không chút ánh sáng, không biết cậu ta đang nghĩ cái gì.(-editor:Hạ Y Lan)

Buổi chiều có hội nghị thường kỳ, an ủi hắn mấy câu, Tần Nhạc liền đi họp.

Cổ Khánh Nhất ngồi xuống một lúc, cầm điện thoại của Tần Nhạc đang để trên bàn, tìm số Kiều Vi Nhã, hắn muốn hỏi Kiều Vi Nhã một chút, có phải vì Bảo Mặc trở lại cho nên cô thay đổi mới dám đối chọi gay gắt với hắn như thế.

Không biết bao nhiêu lần, trong loa truyền tới giọng nói ngọt ngào và không mang theo bất cứ tia tình cảm nào, thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.

Cô đang ở đâu? Ba ngày nay, có phải cô đang ở cùng với Bảo Mặc, có phải lúc cô nói đi Thiệu Hưng cũng là đang ở cùng một chỗ với Bảo Mặc?

Con gái thì sao? Con gái đang ở đâu?

Nếu hắn và Kiều Vi Nhã ly hôn, con gái nhất định sẽ đi theo Kiều Vi Nhã, nếu Kiều Vi Nhã gả cho Bảo Mặc, tiếng ba mà con gái gọi sẽ không phải là hắn nữa.

Nghĩ đến sau này con gái sẽ kêu người khác là ba, lòng Cổ Khánh Nhất đau như bị gai đâm, con gái của hắn sao có thể kêu người khác là ba, hắn không chịu nổi!

Cổ Khánh Nhất vẫn cố chấp gọi một lần rồi một lần nữa, hắn muốn tìm Kiều Vi Nhã, tìm con gái của mình, hắn muốn làm rõ ràng suy đoán của mình có

phải là sự thật hay không.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Ngăn cản

Editor: Hạ Y Lan

Điện thoại của Cổ Khánh Nhất vừa reo lên liền tắt nguồn, hắn còn chưa kịp nhìn là ai điện tới, bây giờ chuyện hắn nhức đầu nhất là không biết ngày mai Kiều Vi Nhã có đến Phân Cục hay không?

Ngày mai hắn phải đến phòng ban từ sớm, nhất định không có thời gian đến Phân Cục ngăn cô lại, dựa vào nhiều năm chung sống, hắn rất hiểu tính cách của Kiều Vi Nhã, nói được làm được, kế sách hiện tại chỉ có thể nhờ em gái hỗ trợ.

Cổ Khánh Nhất gọi một cuộc điện thoại cho Cổ Khánh Ngọc, hắn không dám nói sự việc với mẹ, với tính tình hung hãn của mẹ nhất định sẽ đánh nhau với Kiều Vi Nhã ở trước cửa Phân Cục, khi đó, nói gì cũng muộn.

Trong ba đứa em gái chỉ có Cổ Khánh Ngọc là có thể nói mấy câu với Kiều Vi Nhã.

Sau khi Cổ Khánh Ngọc nghe xong liền trầm ngâm chốc lát mới đồng ý yêu cầu của Cổ Khánh Nhất, nhưng cô không dám cam đoan mọi việc thuận lợi, Kiều Vi Nhã là người cố chấp, cô hiểu rất rõ.

Cổ Khánh Nhất thở ra một hơi, trước mắt phải dàn xếp chuyện này rồi tính sau.

--- ------ -----

Sáng sớm hôm sau, Kiều Vi Nhã ăn sáng một chút, đếm thời gian rồi đi đến khu cảnh sát Phân Cục Ninh Bắc.

Xe dừng ở ven đường, Kiều Vi Nhã liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, tám giờ rưỡi, đến giờ làm việc rồi.

Đi không được mấy bước liền bị Cổ Khánh Ngọc ngăn cản: "Chị dâu, chị vẫn đến thật ư?"

Kiều Vi Nhã liếc mắt nhìn Cổ Khánh Ngọc: "Khánh ngọc, em tới ngăn cản chị? Anh em đâu?"

Cổ Khánh Ngọc đã hỏi mẹ chuyện căn nhà nên cô đã biết hết, việc anh cả làm quả thật quá đáng, mặc kệ nói thế nào giữa hai người còn có một đứa con, nếu đổi lại cô ly hôn mà chỉ còn hai bàn tay trắng, mẹ nhất định sẽ ầm ĩ cãi vả với mẹ chồng cô đến lật trời, bình tĩnh mà xem xét, người chị dâu này không có gì đáng chê trách, khuyết điểm duy nhất chính là sinh con gái.

Chính cô cũng sinh con gái, lúc ấy mẹ chồng cô cũng rất mất hứng, sau đó đến ngày đầy tháng, mẹ cô đến nhà đã tranh cãi với mẹ chồng cô một trận, từ đó về sau mẹ chồng không dám nói nửa câu.

Đến phiên chị dâu tất cả đều trái ngược, nhưng dù mẹ cô có không tốt thì đó vẫn là mẹ của cô, cô không thể nói được gì.

Cô cũng từng gặp Tiêu San, vợ chồng sống chung với nhau, nhân phẩm rất quan trọng, vừa nhìn Tiêu San cô liền biết đây không phải là một người phụ nữ chịu yên phận, nếu cô ta thật sự sống chung với mẹ chẳng phải đánh nhau hàng ngày hay sao?

Cũng chỉ có Kiều Vi Nhã mới có thể chịu được người mẹ chồng có tính tình không phân rõ trái phải như vậy.

Nhưng chuyện trong nhà đều do mẹ định đoạt, mặc dù ba của cô đã sống trong nội thành mấy chục năm, nhưng trong xương vẫn cho rằng con trai quan trọng hơn con gái, cho nên chuyện này ông cũng chẳng quan tâm cứ dung túng vợ và con trai mình muốn thế nào thì làm thế đó.

Sự dung túng của ông cũng đã biểu đạt ý kiến của mình.(dien-dan-le-quy-don)

"Chị dâu, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện một chút."

"Khánh Ngọc, chị không muốn nói cái gì nữa, vẫn là câu nói kia, căn nhà đó là do chị mua, không có sự đồng ý của chị thì hợp đồng mua bán không hiệu lực, em không muốn chị vào Phân Cục, được thôi, nói với anh trai em, bảo anh ta mua nhà lại cho chị, chị bảo đảm không có ý kiến nữa, chị chắc chắn sẽ không về nhà ở, em cũng biết rõ, căn phòng phía tây đó là do sửa lại từ toilet, anh em có thể nhịn nhưng chị thì không, lại nói, căn phòng đó đã để rất nhiều đồ, chị thật sự hoài nghi phòng này còn chỗ đặt chân không."

Kiều Vi Nhã đã quyết định, bây giờ không ai có thể dao động chủ ý của cô, nhớ đến hai người vẫn luôn theo dõi cô, cô cũng đã có suy nghĩ muốn giết người, tha thứ cho Cổ Khánh Nhất, tuyệt đối không thể nào.

Cổ Khánh Ngọc lôi kéo Kiều Vi Nhã, nhẹ giọng: "Chị dâu, coi như chị muốn lấy lại căn nhà cũng không nên đến Phân Cục làm loạn, chị bảo anh em sau này ở đơn vị biết gặp người thế nào."

Kiều Vi Nhã lạnh nhạt nói: "Khánh Ngọc, đổi vị trí lại, nếu như em là chị, em sẽ làm thế nào? Mẹ sẽ ra sao? Trong lòng em rõ ràng hơn chị, chị nghe nói tiền lương của em do em tự giữ, còn tiền lương của anh em thì ở đâu, bọn chị kết hôn đã nhiều năm, anh em có cầm được một phân tiền về nhà không? Nhiều nhất là lấy tiền thưởng mua mấy đồ ăn vặt cho con, chị chưa từng oán trách, chỉ cần anh ta an tâm sống qua ngày, chỉ cần anh ta đối tốt với con, dù anh ta là tên ăn mày ở ngoài đường chị cũng không ghét bỏ, nhưng anh em đã làm gì, chuyện bán nhà không thương lượng với chị, tiền chị cũng không thấy, đến bây giờ chị còn không biết căn nhà đó bán được bao nhiêu tiền, hai năm qua cửa hàng càng ngày càng khó khăn, việc buôn bán của chị đã mấy tháng rồi đều lỗ vốn, căn bản làm không nổi nữa, thế nhưng anh ta lại làm ra việc như vậy, nếu không muốn sống chung nữa thì cứ trực tiếp nói với chị, cách xa nhau rồi thì trái đất vẫn quay như thường." (editor: Hạ Y Lan)

Trong lòng Cổ Khánh Ngọc hốt hoảng, chẳng lẽ chị dâu biết rồi? Nghe lời chị ấy nói hình như là muốn ly hôn với anh cả, Tiêu San cũng luôn thúc giục để cho bọn họ ly hôn, mẹ cũng hối thúc liên tục, bà muốn cháu trai đến phát điên rồi, ngày ngày đều chạy qua đưa canh cho Tiêu San, cháu trai còn chưa ra đời mà bà đã muốn biến thành cháu trai luôn rồi.

Cổ Khánh Ngọc thở dài, nếu bản thân cô gặp phải người chồng như anh cả, một ngày cũng không chịu được, nếu anh cả không thật lòng đối xử tốt với con gái, nhất định Kiều Vi Nhã không nhịn tới bây giờ, mẹ luôn nói Kiều Vi Nhã không cha không mẹ, không có chỗ dựa vững chắc, không cần sợ, nhưng cô không ngờ đã bức một người hiền lành đến bước đường cùng, Kiều Vi Nhã nhất định sẽ mặc kệ mọi việc, lại nói, đứa bé kia dầu gì cũng là con cháu nhà họ Cổ.

Cổ Khánh Ngọc thử hỏi một câu: "Chị dâu, không phải chị muốn ly hôn với anh em thật chứ, thật ra thì..... Thật ra thì..... Bây giờ anh ấy đã thay đổi rất nhiều." Nói ra lời trái lương tâm như vậy, chính cô cũng cảm thấy đỏ mặt.

Kiều Vi Nhã liếc mắt nhìn Cổ Khánh Ngọc, chắc chắn hôm nay Cổ Khánh Ngọc sẽ không để cô vào Phân Cục, hôm nay không được thì đợi ngày mai, cô có nhiều thời gian, hơn nữa, cô đã tìm luật sư rồi, thật sự không được nữa thì cô sẽ khởi tố.

Kiều Vi Nhã cầm chìa khóa xe hỏi: "Khánh Ngọc, em đi đâu, chị đưa em đi."

"Chị dâu, chị không vào nữa sao?"

"Hôm nay không đi." Kiều Vi Nhã nói cho biết sự thật.

Cổ Khánh Ngọc cắn môi, dù sao hôm nay cứ khuyên trước rồi nói tiếp.

Hai người lên xe, Cổ Khánh Ngọc hỏi: "Chị dâu, Đồng Đồng đâu?" Đây là nhiệm vụ thứ hai Cổ Khánh Nhất giao cho cô, muốn hỏi ra nơi hai mẹ con đang ở trong thời gian này.

"Đồng Đồng đang ở nhà một người bạn, bọn chị đang tạm thời ở đó."

Cổ Khánh Ngọc cố ra vẻ thoải mái: "Chị dâu, dù chị giận anh em, nhưng cũng không thể vì vậy mà không về nhà, về nhà ở mấy ngày đi, nếu không thì đến nhà em, chung quy ở nhà người khác, quấy nhiễu người ta cũng không tiện."

Kiều Vi Nhã lắc đầu, lạnh nhạt nói: "Không cần, Đồng Đồng thích ở đó, trước khi anh em không lấy lại nhà thì chị không trở về, mẹ em không thích Đồng Đồng, bọn chị về không phải gây ngột ngạt sao? Đừng nên khiến bà không vui."

Thái độ Kiều Vi Nhã xa cách rõ ràng, Cổ Khánh Ngọc khẳng định Kiều Vi Nhã muốn ly hôn với anh cả, trước kia Kiều Vi Nhã không đối xử với cô như vậy, tối thiểu, ngữ điệu nói chuyện rất dịu dàng.

Kiều Vi Nhã lạnh nhạt như vậy trông không giống chị ấy nữa.

"Đúng rồi, em đi đâu vậy, chị đưa em đi, mai là ngày giỗ ông nội chị, chị muốn đi mua một ít đồ."

Vốn Cổ Khánh Ngọc muốn nói đi đến chỗ Cổ Khánh Nhất, hiện tại, cô đột nhiên muốn lặng lẽ đi theo Kiều Vi Nhã, trực giác nói cho cô biết, Kiều Vi Nhã đang gạt điều gì đó, chị ấy kiên quyết như vậy, chẳng lẽ sự thật như lời anh cả nói, chị ấy ở bên ngoài có người đàn ông khác?

Sau khi Cổ Khánh Ngọc xuống xe liền vội vàng đón một chiếc xe khác đi theo Kiều Vi Nhã.

--- --------

Kiều Vi Nhã lái xe đến Quế Hương Trai ở khu Ninh Bắc, Quế Hương Trai là cửa hàng bánh ngọt lâu đời, đã có hơn một trăm năm lịch sử, chẳng qua sau này công tư hợp doanh liền biến thành cửa hàng quốc doanh.

*Công tư hợp doanh: hình thức đầu tư do nhà nước và tư nhân góp vốn.

Cổ Khánh Ngọc xuống xe, đứng ở đường đối diện nhìn Kiều Vi Nhã vào cửa hàng.

Kiều Vi Nhã vào cửa hàng mua mật ba đao, đường chiên, bánh đào, bánh ngọt mật ong, đựng trong hộp, những món này đều là điểm tâm ông nội thích

ăn.

Sau đó, lại mua mấy món khác mang cho Mã Vân.

Kiều Vi Nhã khởi động xe, lại đi đến cửa hàng đồ mã mua vàng bạc thỏi, tiền giấy, nhang và những thứ khác.

Cổ Khánh Ngọc đi theo cô suốt chặng đường, đồ Kiều Vi Nhã mua quả thật đều để cúng bái, do dự một hồi nhưng vẫn tiếp tục đi theo.

Lại thấy cô mua trái cây, rượu.....

Cổ Khánh Ngọc thở dài, trước kia, dầu gì anh cả còn đi với chị cúng bái, sau đó lại bị mẹ mắng một trận, nói là dính xúi quẩy, từ đó về sau, đều do một mình chị dâu đi, một mình đến, nhìn cả nhà đều nằm một chỗ, nhất định trong lòng chị rất khó chịu.

Kiều Vi Nhã không tiếp tục xuống xe nữa, một đường lái đến khu ký túc xá nhà máy cũ.

Cổ Khánh Ngọc biết ba của Kiều Vi Nhã từng là nhân viên của nhà máy cũ đó, cô không dám đi theo vào, nơi đó đều là hộ gia đình lâu năm, mọi người đều biết lẫn nhau, cô theo vào bị người ta nhìn thấy sẽ không ổn.

Cổ Khánh Ngọc quyết định chờ ở tiệm tạp hóa phía đông nhà máy.

Đợi khoảng bốn mươi phút, không thấy Kiều Vi Nhã ra ngoài, cô suy nghĩ một chút, cầm điện thoại lên gọi cho Cổ Khánh Nhất nói mọi chuyện ngày hôm nay.

Cổ Khánh Nhất đột nhiên hiểu, nhất định là Kiều Vi Nhã đã mua lại căn nhà của ba mẹ cô ấy rồi.

Hắn hưng phấn bảo em gái rút lui trước, đừng để Kiều Vi Nhã thấy.

Cổ Khánh Ngọc lạnh lùng nói: "Anh cả, tự giải quyết cho tốt đi, bỏ lỡ Kiều Vi Nhã, anh có thật sự tốt hơn không?"

Những lời này của em gái làm lòng Cổ Khánh Nhất gợi chút gợn sóng, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, hiện tại hắn đã không còn đường lui, Tiêu San nghe nói Kiều Vi Nhã đi đến đơn vị của hắn náo loạn thì bảo nếu hắn dám thay đổi chủ ý, cô ta cũng sẽ đến đơn vị của hắn náo y như vậy, cô ta và Kiều Vi Nhã không giống nhau, người phụ nữ này ác hơn Kiều Vi Nhã nhiều.

Hơn nữa, sáng nay, mẹ gọi điện đến mắng to hắn một trận, nếu dám không cần cháu trai của bà, bà cũng không nhận đứa con trai này.

Mẹ bảo hắn nhanh chóng ly hôn, bây giờ nhà đã bán, khoảng tiền kia của Kiều Vi Nhã cũng tới tay, chờ sau này ra tòa, tiền cửa hàng cũng phải ngoan ngoãn cho bọn họ, còn chiếc xe kia nữa, cũng không thể để Kiều Vi Nhã chiếm tiện nghi, đưa cho Mạnh Kỳ còn hơn để Kiều Vi Nhã đưa cho tên đàn ông khác, người phụ nữ này ly hôn rồi, cho dù bộ dạng xinh đẹp nhưng giá trị con người đã rớt, muốn tìm người đàn ông khác, không làm vợ bé thì sao có người muốn.

Nếu không có thân phận địa vị nhà họ Cổ, không có con trai hỗ trợ, Kiều Vi Nhã nào có bản lãnh tự mở cửa hàng kiếm tiền, tiền này đều là của con trai bà, Kiều Vi Nhã đừng mơ tưởng mang đi một phần nào, sau này sẽ thành của cháu trai bà ta.

Cục Trưởng Thái bảo hắn phải cố gắng duy trì gia đình ổn thỏa trong nửa năm, mẹ lại bảo hắn nhanh chóng ly hôn, Tiêu San lại bức bách hắn mau lấy mấy món đồ kia, vấn đề là đồ nằm ở đâu hắn cũng không biết.

Phút chốc, lòng Cổ Khánh Nhất khẽ động, chẳng lẽ? Là ở đó? Có lẽ tan làm hắn nên đi xem một chút.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đánh nhau

Editor: Hạ Y Lan

Dừng xe xong, Kiều Vi Nhã khóa kỹ cửa xe, đi từng bước một về phía tòa nhà từng ở kia.

Tòa nhà cũ này được xây dựng vào những năm tám mươi, cả tòa nhà chỉ có bảy tầng, lúc mới bắt đầu tòa nhà không có hệ thống sưởi ấm, trước mỗi tầng lầu đều có một căn nhà nhỏ để than đá, sau này mới đổi thành hệ thống sưởi ấm, khi đó, bởi vì ba của Kiều Vi Nhã chẳng quan tâm đến việc đổi khí than, nên mỗi lần cô và mẹ cô đi đổi khí than đều mệt mỏi muốn chết như phải đánh một trận chiến lớn vậy.

Kiều Vi Nhã ngửa đầu nhìn tòa nhà rất lâu, thật ra thì, năm tháng ở đây, cô không tìm được một chút dấu vết của hạnh phúc, ba thường la hét chửi bới, nghiện rượu như mạng và những giọt nước mắt của mẹ khiến cô cảm thấy cuộc sống mỗi ngày đều mờ mịt.

Nhưng đợi đến khi cô có con của mình thì mới phát hiện, cho dù là một ngôi nhà không hoàn mỹ thì đối với mỗi đứa trẻ cũng là một niềm hạnh phúc, mỗi ngày mở mắt ra được nhìn thấy ba mẹ, trong lòng sẽ cảm thấy rất an tâm.

Đôi mắt Kiều Vi Nhã dần dần đỏ, nước mắt bất giác chảy xuống.(.com)

Có người đi ngang qua cô thì dừng bước, quan sát hai mắt của cô, không chắc chắn hỏi: "Tiểu Vi đó sao?"

Kiều Vi Nhã vội vàng lau nước mắt, nhìn về phía người kia: "Chú Trác, chú khỏe chứ, cháu là Tiểu Vi."

"Lên nhà ngồi đi, Tiểu Vi, bao nhiêu năm rồi chú cháu mình không gặp nhau, thật không ngờ cháu sẽ trở lại"

Kiều Vi Nhã khoát khoát tay: "Chú Trác, cháu còn có chuyện, hôm nào rồi hãy nói."

Chú Trác cười nói: "Đã tới đây rồi cháu có thể có chuyện gì, được rồi, lên đi."

Không nói tiếp nữa, ông liền kéo cô lên lầu.

Nhà của chú Trác ở lầu ba.

Vừa vào cửa, chú Trác hô: "Bà nó à, bà ra xem ai tới đây này?"

Một người phụ nữ khoảng năm mươi mấy tuổi đi ra, thấy Kiều Vi Nhã, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nở nụ cười: "Tiểu Vi!"

"Dì Tôn, dì khỏe chứ." Kiều Vi Nhã lễ phép chào hỏi.

"Tiểu Vi, đứa nhỏ này, mấy năm nay có khỏe không, dì luôn muốn hỏi thăm tin tức của cháu nhưng chẳng nghe ngóng được gì cả."

Kiều Vi Nhã bị dì Tôn kéo ngồi trên sofa, sau đó rót một ly nước đưa cho cô.

Hai ông bà tỉ mỉ quan sát Kiều Vi Nhã, trong lòng cũng hơi an ủi, nhìn dáng vẻ, cuộc sống của đứa nhỏ này cũng tạm ổn.

"Tiểu Vi, cháu kết hôn rồi sao?"

Kiều Vi Nhã gật đầu: "Cháu kết hôn rất sớm, bây giờ con của cháu cũng năm tuổi rồi."

"Thật sao? Được, như vậy cũng tốt, nếu ba mẹ cháu..... Haizz....."

Đột nhiên dì Tôn nhớ đến cái gì đó: "Tiểu Vi, căn nhà lúc trước của cháu đã được bán lại, mới vừa lắp đặt thiết bị xong, dì nhìn tên nhóc đó cũng có chút quen mặt….nhưng không nhớ cậu ta là ai."

Kiều Vi Nhã cũng không để trong lòng, nếu căn nhà kia đã không thể lấy lại thì anh ta là ai cũng chẳng liên quan đến nữa.

Mặc dù là hàng xóm cũ nhiều năm, nhưng Kiều Vi Nhã cũng chẳng có bao nhiêu lời để nói với hai ông bà, năm đó ba mẹ cô nhảy lầu tự vẫn rồi đến căn nhà bị thu hồi, cô chỉ còn một thân một mình, không có ngoại lệ, những người hàng xóm này đều lựa chọn im lặng hoặc bàng quang.

Xã hội lạnh lùng, khiến cô thất vọng và đau khổ, có lẽ, chính vì những nguyên nhân này, khi Cổ Khánh Nhất vươn tay về phía cô, cô đã lựa chọn ở cùng hắn, nhớ tới những ngày đó, cô vẫn luôn cảm kích Cổ Khánh Nhất. Nếu như không có Tiêu San xuất hiện, trước khi sống lại, cô sẽ luôn tiếp tục nhẫn nhịn, bởi vì phần yêu thương Cổ Khánh Nhất dành cho con gái là mong ước từ nhỏ của cô.

Kiều Vi Nhã đặt ly nước lên bàn, cô không có uống, sau đó đứng lên: "Chú Trác, dì Tôn, cháu đi trước, lát nữa cháu còn có chuyện khác."

Hai vợ chồng già liếc mắt nhìn nhau, gật đầu đưa Kiều Vi Nhã tới cửa: "Tiểu Vi, có phải bởi vì năm đó nên cháu....."

Kiều Vi Nhã lắc đầu cười cười: "Chú Trác, tất cả chuyện năm đó, sợ là cháu cũng quên mất rồi, hai người hãy dừng bước, cháu đi trước."

Kiều Vi Nhã nhanh chân bước xuống lầu, cô cũng không hiểu nổi tại sao mình lại muốn tới đây, nơi này…. cô cho là cả đời cô sẽ không bao giờ tới.

Lái xe ra ngoài, Kiều Vi Nhã đánh một vòng đi đến khu vui chơi giải trí thành phố B.

Mỗi khi tâm trạng cô không tốt cô sẽ đến đây, khu vui chơi có một đường đua chuyên nghiệp, đây là nơi cô phát tiết hết buồn bực trong lòng. (Editor: Hạ Y Lan)

--- ---------

Sau khi tan làm, Cổ Khánh Nhất đến khu ký túc xá nhà máy cũ, hắn chắc chắn Kiều Vi Nhã và con gái sẽ ở đó, không chừng mấy món đồ kia cũng chuyển đến đấy rồi.

Hắn dừng xe ở con đường đối diện vì chiếc xe này cũng quá gây chú ý.

Vào khu người thân ở, Cổ Khánh Nhất lấy tờ giấy ra nhìn một chút, đi tìm theo địa chỉ.

Nhà Kiều Vi Nhã ở lầu dưới, bên cạnh là một chiếc Land Rover.

Cổ Khánh Nhất còn chưa tới cửa liền gặp một người quen mới thấy ngày hôm qua….. Bảo Mặc.

Bảo Mặc vừa đóng cửa xe, chuẩn bị lên lầu.

Anh cũng không chú ý đến Cổ Khánh Nhất đang ở sau lưng.

Cổ Khánh Nhất trốn ở phía sau một chiếc xe khác nhìn Bảo Mặc lên lầu, đợi đã lâu cũng không thấy anh đi xuống, người ta lui tới cũng ném ánh mắt dò xét vào hắn.

Cổ Khánh Nhất hạ quyết tâm lên lầu, nếu như bây giờ lên bắt kẻ thông dâm thành công, dù Bảo Mặc có che chở cho Kiều Vi Nhã, lần này Kiều Vi Nhã đừng mơ tưởng nhận được một phân tiền.

Cổ Khánh Nhất vừa bước lên bậc thang, tâm tình của hắn phức tạp tới cực điểm, một mặt hắn hi vọng bắt kẻ thông dâm thành công, thuận lợi lấy được tài sản, mặt khác, vừa hy vọng Kiều Vi Nhã không ở đây, còn chưa ly hôn đã bị đeo nón xanh vậy thì vô cùng nhục nhã.

Cửa chống trộm còn mới, xem ra nơi này mới được sửa chữa.

Nhấn chuông cửa, Cổ Khánh Nhất chợt nép qua một bên.

Bảo Mặc cảm thấy kỳ lạ, trừ vợ chồng Trình Thiệu, không có ai biết anh đang ở đây.

Mỗi ngày Trình Thiệu tan làm liền đi đón con, sau đó chở con đến chợ mua thức ăn, rửa sạch sẽ, nấu cơm, sau đó sẽ chờ vợ tan việc rồi mới nấu thức ăn, tiêu chuẩn người chồng năm tốt. (-editor Hạ Y Lan)

Tiếng chuông cửa lại vang lên, nhìn qua mắt mèo thì không có ai.

Bảo Mặc suy nghĩ một chút rồi mở cửa.

Cổ Khánh Nhất chợt lắc mình xuất hiện nhanh như chớp, không đợi Bảo Mặc nói chuyện, hắn đã xông vào.

Bảo Mặc níu chặt lấy hắn: "Mày muốn làm gì!"

"Tao tới tìm vợ và con tao! Đồng Đồng, ra ngoài! Ba tới rồi....."

Bảo Mặc buông lỏng tay ra, cười lạnh một tiếng, nói: "Tao còn ước gì bọn họ ở chỗ này, Cổ Khánh Nhất, bây giờ mày đi ra ngoài cho tao, đừng làm dơ bẩn nhà của tao!"

"Mày giấu vợ và con tao ở đâu rồi?"

Bảo Mặc đánh một quyền qua ngay giữa má trái của hắn: "Mày là tên cặn bã! Nếu đã kết hôn với cô ấy tại sao không biết quý trọng! Tại sao lại tổn thương cổ! Mày có nhìn qua ánh mắt của cô ấy không, mày làm ánh mắt cô ấy đầy thù hận! Tao phải đánh chết thằng cặn bã như mày!"

Hai người lao vào đánh nhau, chiều cao và sức lực của cả hai không khác biệt lắm, ai cũng không chiếm được ưu thế.

Âm thanh quá lớn đã quấy rầy hàng xóm xung quanh, họ rối rít ra ngoài nhìn chuyện gì xảy ra.

Kéo hai người ra không được, có người liền báo cảnh sát.

Lúc xe cảnh sát đến, toàn thân hai người đều là thương tích.

Mặc dù không làm cùng một khu nhưng trong mấy cảnh sát đến vẫn có người nhận ra Cổ Khánh Nhất.

Mấy viên cảnh sát nhìn nhau, thở dài một hơi, chuyện này…...nên báo lên thế nào đây?

Bảo Mặc chỉ vào Cổ Khánh Nhất: "Thân là cảnh sát lại tự xông vào nhà dân, đánh công dân ngoại tịch, không biết các người sẽ xử lý thế nào."

Công dân ngoại tịch? Mấy người hít một hơi lãnh khí, Bảo Mặc trở về phòng lấy hộ chiếu ra.

Có viên cảnh sát lớn tuổi nhớ ra Bảo Mặc là ai, lúc này cả hắn cũng bất lực rồi.

Suy nghĩ một chút, hắn liền gọi cho Sở Trưởng.

Bảo Mặc khóa chặt cửa, đi theo đám bọn họ lên xe cảnh sát.

Hai người tới đồn cảnh sát, lúc này, ngay cả Cục Trưởng Phân Cục cũng tới, chuyện này ……là lớn hay nhỏ thì phải xem ý của Bảo Mặc.

Tiến hành lấy lời khai theo trình tự, lãnh đạo và Sở Trưởng bên khu của Cổ Khánh Nhất cũng tới, Sở Trưởng vỗ bàn lớn tiếng quát Cổ Khánh Nhất, Cổ Khánh Nhất cúi đầu không nói một lời.

Lần xử phạt này, nhất định không thể tránh khỏi, vậy mà Kiều Vi Nhã không ở đó, sao hắn có thể đoán sai được? Không có Bảo Mặc làm núi dựa, sao cô ta có thể trở nên cứng rắn như vậy, rốt cuộc cô ta đang ở đâu?

Sở Trưởng tự mình lái xe đưa Bảo Mặc ra ngoài, lúc đi ngang qua người Cổ Khánh Nhất, Bảo Mặc dừng bước, gõ bàn một cái nói: "Cổ Khánh Nhất, đừng gấp gáp, mới chỉ bắt đầu thôi." Giọng nói rất nhẹ, lại đủ cho Cổ Khánh Nhất nghe rõ ràng.

Sau khi đến bệnh viện lấy thuốc, Sở Trưởng lại đưa Bảo Mặc về nhà, liên tục tạ lỗi sau đó mới rời đi.(-editor: Hạ Y Lan)

Bảo Mặc nhìn gương mặt sưng xanh tím trong gương lại nở nụ cười.

Cổ Khánh Nhất thật là có bản lãnh, vậy mà tìm được nhà của anh, còn cho là mẹ con Tiểu Vi cũng ở đây.

Nói như vậy, Cổ Khánh Nhất đang theo dõi Tiểu Vi, có thể Tiểu Vi đã từng tới đây!

Nghĩ như vậy, trong lòng anh liền sững lại, ngày mai… là ngày giỗ ông nội cô ấy, trước đó vài ngày, anh đã từng đi qua khu nghĩa trang, còn cố ý nhớ ngày giỗ của người thân cô.

Vốn anh định ngày mai mua một bó hoa đến bái tế, nhưng ngày mai…bộ dạng này.....

Không ngờ Cổ Khánh Nhất cũng có chút sức mạnh nhưng hắn ta cũng không chiếm được tiện nghi, mấy năm qua anh luyện tập đấu kiếm không phải uổng công.

Cục Trưởng Phân Cục đã liên tục bảo đảm với anh, nhất định sẽ xử lý Cổ Khánh Nhất thật nghiêm túc, tuyệt đối không nương tay.

Chuyện này vẫn không đạt tới yêu cầu của anh, anh muốn Cổ Khánh Nhất vĩnh viễn mất bộ quân phục này, trọn đời không thoát thân được, không chỉ Cổ Khánh Nhất, còn có Tiêu San, khách sạn của cô ta cũng chỉ là một khách sạn ba sao, muốn phá sản cũng không phải là việc khó, lần này anh đi Mĩ, chính là khuyên chú về nước đầu tư, khách sạn này chính là mục tiêu đầu tiên của anh.

Hai người muốn ở bên nhau, rất tốt, Bảo Mặc anh nguyện ý giúp các người hoàn thành ước vọng, tác thành cho các người, khiến các người kiếp này làm một đôi uyên ương số khổ.

Một đêm này, mặc dù toàn thân bị thương nhưng Bảo Mặc lại ngủ rất ngon, từ lúc trở lại thành phố B, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy vui vẻ như vậy.

Sáng sớm hôm sau, Bảo Mặc rửa mặt rồi quyết định đến bái tế ông nội Kiều Vi Nhã.

Ăn sáng ở bên ngoài rồi anh đến tiệm bán hoa, mua một bó hoa cúc vàng, từ tiệm bán hoa đi ra, anh nhìn thấy một siêu thị ở bên cạnh, suy nghĩ một chút liền vào siêu thị mua hai chai rượu trắng, hai điếu thuốc.

Bảo Mặc đậu xe bên ngoài khu nghĩa trang, lấy túi, cầm hoa cúc đi vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Là anh ấy sao?

Editor: Hạ Y Lan

Nghĩa trang được bao quanh bởi cây cỏ xanh um tùm, khoe màu đua sắc, thanh tịnh và đẹp đẽ, hơn nữa thường xuyên có người quét dọn, có đội đặc biệt chịu trách nhiệm trồng cây xanh, có cả nhân viên quản lý phụ trách an toàn cho phần mộ.

Đây cũng là nguyên nhân mà ban đầu Bảo Mặc chọn nơi đây để mua mộ phần.

Bảo Mặc đặt thuốc lá, rượu, hoa trước bia mộ, quỳ hai gối xuống đất, trịnh trọng dập đầu lạy ba cái, ngẩng đầu nhìn về phía ông bà nội Kiều Vi Nhã nói: "Ông nội, bà nội, xin lỗi, cháu không thể chăm sóc tốt cho Vi Vi, để cho cô ấy nhận hết uất ức, cháu xin hứa, sau này sẽ không bao giờ khiến cho cô ấy phải chịu một chút tủi thân nào, chỉ cần là việc cô ấy muốn làm, cháu nhất định sẽ thay cô ấy hoàn thành, cháu sẽ làm cô ấy hạnh phúc."

Bảo Mặc ngồi một lát rồi lấy khăn tay ra, lau tất cả hình của cả gia đình thật sạch sẽ, lúc này mới đứng dậy, thời điểm đứng lên, từ xa xa anh đã nhìn thấy Kiều Vi Nhã đang đi về phía bên này, cô vẫn cúi đầu nên không nhìn thấy anh.

Sửng sốt trong chốc lát, Bảo Mặc liền tránh ra phía sau khu mộ, chỉ cần lúc Kiều Vi Nhã dâng hương không nhìn về bên này sẽ không phát hiện ra Bảo Mặc.(-editor Hạ Y Lan)

Mới vừa bước lên bậc thang, Kiều Vi Nhã liền nhìn thấy trên bia mộ đá của ông nội có một bó hoa cúc vàng, còn có hai chai rượu, hai điếu thuốc, cô bước nhanh hơn, đi tới trước mộ.

Rượu Mao Đài, thuốc Hồng Tháp Sơn…..là ai ra tay hào phóng như vậy? Bốn phía không ai, có lẽ đã đi rồi.

Kiều Vi Nhã suy nghĩ một chút, hẳn là ông nội cũng rất thích chúng nên cô không bỏ chúng ra ngoài, cô vẫn đặt những món mình mua để trước mặt, đốt hương dâng lên rồi mới quỳ xuống.

"Ông nội, Vi Vi tới thăm ông....." Rốt cuộc Kiều Vi Nhã không nhịn được khóc, mọi buồn khổ đè nén bấy lâu, ngay giờ phút này cuối cùng cũng mặc sức phóng thích ra ngoài.

Lần thứ hai Bảo Mặc nghe thấy Kiều Vi Nhã khóc tê tâm liệt phế như vậy, lần đầu tiên là ở tang lễ của ba mẹ cô.

Cách nhiều năm như vậy, những ký ức cũ trong anh như vẫn còn mới mẻ.

Anh rất muốn đi tới ôm cô vào lòng, an ủi cô, nhưng anh không thể, anh và ba mẹ vẫn còn thiếu cô quá nhiều, trước khi anh có thể bù đắp tất cả, anh sẽ không xuất hiện trước mặt cô.

Cho nên, bây giờ anh không thể đi qua, để cô khóc hết mọi tâm sự của mình vẫn tốt hơn mãi đè nén trong lòng.

Kiều Vi Nhã lau nước mắt, lấy khăn lông ra chuẩn bị lau ảnh.

Quét qua vài cái lên hình ông bà nội, chiếc khăn vẫn còn trắng không thấy một chút bụi, Kiều Vi Nhã ngẩn ra, người kia thật tỉ mỉ, thậm chí ngay cả hình cũng lau sạch sẽ rồi.

Hình của ông ngoại, bà ngoại và ba mẹ, tất cả đều sạch.

Kiều Vi Nhã đứng một lát, đợi đến tâm tình bình tĩnh rồi, lúc này mới xuống bậc thang rời khỏi.

Bảo Mặc núp ở sau khu mộ đến chân bị tê cũng không dám động vì sợ Kiều Vi Nhã nghe được.

Kiều Vi Nhã đi tới bãi đậu xe, lúc cô dừng xe, trong bãi đã có mấy chiếc xe tải, bây giờ đã lái đi hết, chỉ còn lại hai chiếc xe, một là chiếc Mazda của cô, một chiếc còn lại là Land Rover.

Hai chiếc xe cách nhau hai chỗ đậu xe, lúc mở cửa, cô vừa liếc nhìn chiếc Land Rover ấy, trong nội tâm khẽ động, là xe của anh ấy sao? Nói như vậy… là anh ấy tới, anh ấy còn chưa ra ngoài? Anh ấy nghe thấy mình khóc?

Suy nghĩ một chút, cô đến trước xe nhìn vào bên trong, trong xe không có ai, nói như vậy, anh ấy vẫn chưa xuống, cô không đi thì anh ấy không xuất hiện.

Kiều Vi Nhã mở cửa khởi động xe, rời khỏi nghĩa trang. (editor Hạ Y Lan)

Bảo Mặc xoa xoa hai chân đã mất cảm giác rồi mới đứng lên.

Anh ra khỏi nghĩa trang, mở cửa xe ngồi vào, nhưng không nóng lòng rời đi, ngồi một lát mới khởi động xe.

Sau khi xe rẽ ngoặt anh liền nhìn thấy một chiếc Mazda đậu ở bên đường, rất dễ nhận thấy, Vi Nhã đang đợi anh.

Kiều Vi Nhã vẫy tay, Bảo Mặc không cách nào giả bộ làm như không thấy, dừng xe ở phía sau cô, mở cửa đi tới.

Kiều Vi Nhã nhìn anh đi tới mới mở cửa xuống.

"Bảo Mặc, những món đồ này rất quý, anh nên lấy về đi, hôm nay rất cám ơn anh, nhưng em hi vọng sau này anh đừng tới nữa." Kiều Vi Nhã đưa thuốc lá và rượu cho anh.

Bảo Mặc rũ tay xuống cũng không tính nhận.

"Bảo Mặc, anh cầm đi."

"Tiểu Vi, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện một chút được không?"

"Anh cầm chúng bỏ vào xe trước rồi chúng ta bàn tiếp."

Bảo Mặc gật đầu nhận lấy bỏ lại trong xe.

Lúc này, Kiều Vi Nhã đã trở lại xe, đóng cửa lại.

Lúc Bảo Mặc đi tới, cô đã khởi động máy, cửa sổ đã khép tới một nửa, đối với Bảo Mặc đang dở khóc dở cười đứng bên ngoài nói: "Bảo Mặc, em không hi vọng có bất kỳ liên hệ nào với anh, tạm biệt!"

Bảo Mặc nắm được cửa kính, vội vàng nói: "Tiểu Vi, em hãy nghe anh nói hai câu, hai câu là được rồi."

Kiều Vi Nhã không lên tiếng.

"Tiểu Vi, anh đã biết rõ chuyện năm đó, tại sao em không nói với anh, nếu như em nói cho anh biết, anh tuyệt đối sẽ không để cho em chịu nửa điểm uất ức, anh thay mẹ anh nhận lỗi với em, đồng thời, xin em hãy tin tưởng anh...anh nhất định....."

"Bảo Mặc, em không muốn nghe những điều này, xin lỗi, em phải đi." Kiều Vi Nhã trầm mặt, trên mặt vẫn còn nước mắt, thoạt nhìn cực kỳ tái nhợt.

Cô chợt đạp cần ga lái xe đi, để lại Bảo Mặc vẫn còn đứng đó nhìn bóng xe đi xa đến ngẩn người.

Anh tình nguyện để Vi Nhã mắng anh một trận, cũng không muốn thấy vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt của cô để trái tim anh giá lạnh.

"Em thật sự không thể tha thứ sao?" Bảo Mặc tự lẩm bẩm, tiếp theo anh phải làm thế nào đây? Sự cố chấp của Vi Nhã anh đã biết từ lâu, có lẽ…. cả đời này cũng không thể mong cô tha thứ.(-Hạ Y Lan)

Kiều Vi Nhã trở lại nhà của Mã Vân, Mã Vân cũng đang ở nhà đợi cô.

"Chị Vi, sắc mặt chị trông thật tệ."

Kiều Vi Nhã cười yếu ớt: "Chị đi rửa mặt."

Kiều Vi Nhã đổi quần áo xuống lầu, Mã Vân đã pha xong trà: "Chị Vi, chị uống chút trà đi, đừng buồn, em nghĩ ông và mọi người cũng không muốn nhìn thấy tình trạng như bây giờ của chị, không phải mọi chuyện đã chuyển biến tốt đẹp rồi sao?"

Kiều Vi Nhã gật đầu: "Vân Vân, đã gây phiền toái cho em, chị không sao."

"Chị Vi, chị khách sáo với em làm gì, đúng rồi, sau khi chị đi, luật sư Gia Cát có đến đây một chuyến, anh ấy nói đơn khởi tố đã viết xong muốn đưa cho chị xem một chút, nếu như không có gì cần sửa đổi là có thể đưa đến tòa án."

Mã Vân đưa đơn khởi tố cho cô, cười nói: "Mạnh Kỳ nói, chỉ cần luật sư Gia Cát ra mặt, phiên tòa này nhất định thắng."

Kiều Vi Nhã nghe Mã Vân nói, luật sư Gia Cát là luật sư nổi danh ở thành phố B, anh ấy chưa bao giờ nhận những vụ nhỏ thế này, lần này hoàn toàn nhờ vào mặt mũi của Mạnh Kỳ, anh ta và Mạnh Kỳ là bạn tốt quen biết đã nhiều năm.

Kiều Vi Nhã xem xong đơn khởi tố, đặt lên bàn, cười nói: "Vân Vân, chị cảm thấy những gì luật sư Gia Cát viết còn nhiều hơn những gì chị nghĩ, thật tốt vô cùng, khi nào mọi việc kết thúc, chị phải mời hai người Mạnh Kỳ và Gia Cát ăn cơm mới được."

"Chị Vi, Mạnh Kỳ đã đưa đơn từ chức rồi, nhiều nhất là còn hai tháng nữa anh ấy sẽ đi Bắc Kinh."

Kiều Vi Nhã giật mình, đời trước bọn họ không có ly hôn, lần này….là nguyên nhân gì khiến Mạnh Kỳ quyết định ly hôn? Dù sao bọn họ còn có một đứa con.

Mã Vân thở dài: "Chị Vi, chuyện của bọn họ cũng khó nói rõ được, ban đầu nếu không phải Cổ Khánh Song lập kế hoạch gài bẫy, Mạnh Kỳ sẽ không cưới cô ta, mấy năm qua, Mạnh Kỳ kiếm được bao nhiêu tiền đều ở trong tay Cổ Khánh Song, Mạnh Kỳ vừa về tới nhà, cho dù là ai gọi tới cô ta cũng phải tiếp điện thoại trước rồi mới đưa Mạnh Kỳ, tháng trước, ông chủ lớn của anh ấy gọi đến nói bằng Tiếng Anh, Cổ Khánh Song nhận điện thoại, bởi vì nghe không hiểu nên mắng mấy câu liền cúp điện thoại, kết quả làm trễ nãi việc lớn, Mạnh Kỳ bị ông chủ mắng, hơn nữa, Mạnh Kỳ ở chung với ba mẹ cô ta, mỗi ngày đi làm đã rất mệt mỏi, trở lại còn phải làm việc nhà, anh ấy có thể nhịn tới hôm nay đã là không tệ."

"Nhưng..... Tư Viễn thì sao? Chẳng lẽ Mạnh Kỳ không cần con nữa?"

"Mạnh Kỳ đã quyết định mang theo con rời đi, mấy năm tiền lương đều trong tay Cổ Khánh Song, anh ấy cũng không muốn đòi lại, sau này, tiền sinh hoạt phí của Tư Viễn cũng không cần cô ta đưa."

Kiều Vi Nhã cười khổ, chuyện của mình còn đang rối bời, vậy mà còn tâm tư lo chuyện người khác.

Cổ Khánh Song cũng cùng một loại người như mẹ của cô ta, rất hung hãn, thêm việc vợ chồng bọn họ phải ở trong nhà ba mẹ vợ, loại cảm giác ăn nhờ ở đậu đó, là một người đàn ông sẽ không thấy dễ chịu. (Hạ Y Lan)

Cổ Khánh Nhất đã từng nói, chờ ba mẹ hắn sau trăm tuổi, căn nhà đó sẽ để lại cho Cổ Khánh Song, bảo cô đến lúc đó đừng tranh giành, cho ai cũng

không quan trọng, chính cô có năng lực kiếm tiền, cho nên đừng để mấy chuyện này trong lòng.

Thật lòng mà nói, ba mẹ Cổ Khánh Nhất đối xử với Mạnh Kỳ xem như không tệ, trình độ học vấn của con gái không cao, tìm được một con rể như vậy cũng nên biết đủ.

Nếu Cổ Khánh Song không phải là người lên mặt vênh váo, Mạnh Kỳ sẽ không nghĩ tới chuyện ly hôn, rốt cuộc hôn nhân phải như thế nào mới không khiến người ta lúc nào cũng nghĩ đến chuyện tan rã.

Đột nhiên Kiều Vi Nhã cảm thấy thể xác và tinh thần thật mệt mỏi, cô dựa vào phía sau, lấy tay xoa huyệt thái dương, vô lực nói: "Vân Vân, em nói xem chị đây là vì điều gì, chị mệt quá, thật sự chỉ muốn dẫn con chị đi, nhưng mỗi lần nghe Đồng Đồng nói đến Cổ Khánh Nhất..... Chị tình nguyện hắn ta đối xử với con bé không tốt, chị thật sự mệt mỏi, em biết không? Chị khó chịu nhất là lúc đến những ngày lễ tết thì người ta đều là một nhà ba người mang theo quà tặng về nhà mẹ đẻ, mà chị…. chỉ có thể trốn ở trong nhà, đến bây giờ chị cũng không biết, tại sao ba mẹ lại cùng nhau nhảy lầu tự vẫn, bọn họ không nghĩ đến cảm nhận của chị sao? Hôm nay chị ở trước mộ ông nội khóc rất lâu, ông nói, đừng hi vọng xa vời trên đời này có công bằng, thế gian này vốn không có gì là công bằng cả, chỉ cần làm xong chuyện chúng ta nên làm là được. Cho nên, chị chưa bao giờ dám ôm bất kỳ hi vọng gì với ai cả, hơn nữa, chị....."

"Chị, đừng bi quan, chuyện của chị không phải từng bước từng bước một tốt rồi sao? Chị không thể vì gặp phải một Cổ Khánh Nhất liền phủ nhận tất cả đàn ông, chị nhìn em đây, không phải bây giờ em đang sống rất tốt sao? Chị nghĩ lại xem, nếu ban đầu em ở bên cạnh Mạnh Kỳ sẽ không có hạnh phúc như hiện tại. Ông chị sống ở thời đại đó dù sao cũng không giống với chúng ta, khi đó, nhà chị chịu oan ức, chúng ta không có năng lực thay đổi cục diện, nhưng chúng ta có thể thay đổi bản thân, đúng chứ? Em đoán….hôm nay chị gặp Bảo Mặc, đúng không?"

Kiều Vi Nhã gật đầu, cô thật sự không muốn dính líu đến Bảo Mặc nữa, nhưng Bảo Mặc cứ như một linh hồn, cuối cùng trong lúc lơ đãng liền xuất hiện trước mặt cô.

Vừa nhìn thấy Bảo Mặc, cô sẽ nhớ tới mẹ của anh, cho dù cô có rộng lượng đến mấy cũng không thể tha thứ cho mẹ của anh, bởi vì bà ta đã khiến cô vĩnh viễn mất đi chỗ dựa cuối cùng trong lòng cô, nếu căn nhà đó vẫn còn, ít nhất trong lúc cô đau lòng cũng còn một chỗ nương thân, còn một nơi để cô âm thầm khóc.

Khái niệm về nhà không phải là một căn nhà theo nghĩa bình thường, chỉ vì trong ngôi nhà đó có hơi thở của ba mẹ, chỉ cần vừa vào phòng khách, thấy hình dáng ông bà nội, ông bà ngoại, cô sẽ cảm thấy an tâm.

Mã Vân đến gần Kiều Vi Nhã, suy nghĩ một chút, đưa tay vỗ vỗ sau lưng cô: "Chị Vi, đừng đau lòng, tất cả rồi sẽ tốt, chờ chị lấy được nhà hãy ly hôn với hắn, không cần thấy hắn nữa."

"Nhưng chị lại có cảm giác Cổ Khánh Nhất không muốn ly hôn, Vân Vân, bây giờ chị rất mâu thuẫn, ly hôn là chuyện phải làm, hơn nữa, lần này, chị tuyệt đối sẽ không để đồ của mình vào tay người khác."

Mã Vân cười: "Chị Vi, nghe giọng điệu này, giống như chị đã từng ly hôn với Cổ Khánh Nhất vậy."

Từng ly hôn sao? Tất nhiên đã từng ly hôn, nhưng lần này phần thắng lớn hơn một chút.

Trước kia cô không quá coi trọng tiền bạc, cảm thấy mình có tay có chân, nhất định có thể cho con gái một cuộc sống tốt.

Sau đó, khi cô dẫn con gái đi trên phố, cô không dám hứa mua cho con gái món đồ mà bé thích, vì cô còn đang phải rầu rĩ tiền nhà tháng sau, cô đã cảm nhận rất rõ ràng hiện thực của thế giới này, cái gì cũng có thể không có, duy chỉ có tiền là không thể thiếu.

Khi đó, cô nghĩ đến Cổ Khánh Nhất yêu thương Đồng Đồng như vậy, vì con gái hắn ta sẽ không bức cô đến bước đường cùng, nhưng cô đã sai lầm, tâm của hắn đã không còn nhất là khi hắn có con trai, con gái có ra sao hắn đã không để trong lòng nữa.

Nghĩ đến việc con gái nói lúc đến lấy tiền sinh hoạt phí phải như ăn mày, lòng cô đau như kim đâm, không trải qua sẽ không biết, khi hôn nhân tan vỡ, mọi tình thân mọi vướng bận cũng sẽ tan thành mây khói.

Vân Vân nói đúng, cô không nên bi quan, ít nhất, lần này, số mệnh của cô sẽ không như đời trước.

--- -------

Lời của Editor: Lâu lâu mới cho anh Mặc xuất hiện gặp chị mà ngược anh quá T.T

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Không nương tay

ditor: Hạ Y Lan

Điện thoại vang lên…… là Cổ Khánh Nhất.

Cổ Khánh Nhất hỏi cô đang ở đâu, mẹ chồng cô ra đường mua thức ăn bị xe đụng, Tư Viễn cũng bị thương rồi, một mình Cổ Khánh Song không thể lo cho cả hai được bảo cô về nhà chăm sóc người bệnh.

Mã Vân ngẩn ra, sao có chuyện trùng hợp như vậy? Cô thận trọng hỏi: "Chị Vi, chị đi không? Để em gọi cho Mạnh Kỳ trước đã."

Mã Vân nói xong đã cầm điện thoại ra ngoài gọi, Mạnh Kỳ đang bận rộn ở bệnh viện, người nghe máy là Cổ Khánh Song, vừa nhìn điện thoại liền gấp máy đập mạnh về phía Mạnh Kỳ: "Anh còn liên hệ với con hồ ly tinh đó, đã lập gia đình mà các người còn thương nhớ lẫn nhau, tên khốn khiếp!....."

Mạnh Kỳ nhặt lên điện thoại, pin và thân máy mỗi thứ một nơi, đã không thể dùng được nữa, nếu không có việc gì chắc chắn Vân Vân sẽ không gọi cho anh, anh biết Kiều Vi Nhã đang ở nhà cô ấy, nhất định là muốn hỏi chuyện của mẹ vợ nên Vân Vân mới gọi đến, mới vừa rồi còn nghe Cổ Khánh Nhất bảo Kiều Vi Nhã về nhà chăm sóc mẹ vợ.

Anh vẫn không nói gì, Cổ Khánh Song đã vội vã xách túi xông ra ngoài, Mạnh Kỳ vừa định đuổi theo liền nghe thấy con trai đang gọi, anh chỉ đành dừng bước.(.com)

Cổ Khánh Song ra khỏi cửa bệnh viện liền gọi cho hai chị của mình, để bọn họ cùng đến nhà Mã Vân tìm cô tính sổ.

Hai chị em đều đang đi làm nhưng vừa nghe chuyện như vậy, cũng đồng tâm xin nghỉ, hẹn gặp mặt trước chung cư nhà Mã Vân.

Ba chị em đến trước cửa, lúc trước bọn họ từng đến đây làm loạn một lần. đã biết đường nên đến rất nhanh.

Ba người vào chung cư, Cổ Khánh Song cắn răng nghiến lợi nói: "Chị cả, chị hai, hôm nay chúng ta nhất định phải đập chết con Mã Vân không biết xấu hổ đó, đã kết hôn có con luôn rồi mà còn thương nhớ Mạnh Kỳ nhà em, có phải do tên ngoại quốc kia bị bất lực không....."

"Được rồi, Khánh Song, đừng nói mấy lời không có phẩm giá như vậy." Cổ Khánh Ngọc không nghe nổi liền ngắt lời Cổ Khánh Song.

Cổ Khánh Song bước lên bậc thang, không nhấn chuông mà bắt đầu đập cửa.

Kiều Vi Nhã đang ở lầu hai lên mạng tìm một chút tài liệu có liên quan, nghe thấy âm thanh dưới lầu cũng không để ý lắm.

Sau đó lại nghe tiếng đập đồ bang bang, cô không thể ngồi yên nữa bèn chạy xuống lầu thì thấy ba chị em Cổ Khánh Song đang níu chặt Mã Vân mà đánh, bảo mẫu đang ở một bên hốt ha hốt hoảng can ngăn yêu cầu bọn họ dừng tay.

"Dừng tay!" Kiều Vi Nhã hô to một tiếng.

Cổ Khánh Song phản ứng đầu tiên, níu lấy tóc Mã Vân nhìn về phía cầu thang, cười lạnh nói: "Tôi nói sao mà con kỹ nữ này có thể gọi tới, thì ra ở đây còn chứa một con kỹ nữ khác, không trở về nhà ở có phải muốn ra ngoài tìm thằng khác thỏa mãn....."

"Bốp." Kiều Vi Nhã xông tới đẩy Cổ Khánh Song ra, đánh một bạt tai thật vang dội lên mặt Cổ Khánh Song.

Cổ Khánh Song không dám tin bụm má nhìn Kiều Vi Nhã: "Mày đánh tao! Con mẹ nó mày đánh tao! Con mẹ nó mày dám đánh tao, đời này còn chưa có ai dám đánh tao đâu? Chị, hai người đứng đó làm gì, còn không đánh nó cho em....."

Kiều Vi Nhã cũng không nhìn Cổ Khánh Song, vội đỡ Mã Vân hỏi: "Vân Vân, em sao rồi hả?"

Trên cánh tay, trên mặt, cả người Mã Vân đều thấy dấu vết bị ba chị em họ cào bấm, có chỗ đã ra máu.

"Em không sao, chị Vi, chị đừng xen vào, chuyện này không liên quan đến chị."

"Em lên lầu trước đi, chuyện này để chị xử lý."

Kiều Vi Nhã kêu bảo mẫu đỡ Mã Vân lên lầu bôi thuốc thay quần áo cho cô ấy.

"Cổ Khánh Song, cô còn muốn bị đánh thì cứ mắng tiếp, không biết các người có biết hay không, đây là khu nhà ngoại giao, khắp nơi đều có màn hình giám sát, các người tự xông vào nhà dân, đánh người ngoại tịch, đây là hành động gì, các người còn không rõ thì về hỏi anh các người đi."

*Khu nhà ngoại giao: nhà có liên quan đến dân cư là người nước ngoài.

Vừa nhắc đến Cổ Khánh Nhất, Cổ Khánh Song càng tức giận, cô ta chỉ vào Kiều Vi Nhã mắng: "Kiều Vi Nhã, mày là đứa khắc tinh, nếu không phải tại mày thì sao anh tao bị phạt nặng như vậy! Mày thì giỏi lắm, còn biết tìm chỗ trốn, có phải bây giờ mày hả hê lắm không? A, mày là đồ khắc tinh, đồ sao chổi, một đứa tiện nhân, không trách được anh tao bán nhà, căn bản mày không xứng với nhà họ Cổ chúng tao, anh tao bây giờ gặp người hơn mày gấp ngàn lần, gấp vạn lần!"

Kiều Vi Nhã mở cửa chính ra, lạnh mặt nói: "Cổ Khánh Song, nếu như các người có oán hận gì thì nhắm vào tôi, tại sao lại đánh Mã Vân, cô ấy trêu

chọc các người cái gì? Lời của cô tôi nghe rất rõ ràng, ý của cô là…. anh cô ở bên ngoài có người khác rồi, cho nên mới bán căn nhà, được, tốt!"

Cổ Khánh Mẫn trốn trốn tránh tránh kéo Cổ Khánh Ngọc: "Được rồi, chúng ta đi thôi."

Cổ Khánh Ngọc không hiểu sao lại cảm thấy Cổ Khánh Mẫn có chút lạ, Cổ Khánh Mẫn cho cô một ánh mắt, mặc dù Cổ Khánh Ngọc không hiểu gì nhưng vẫn kéo Cổ Khánh Song đang hùng hùng hổ hổ ra ngoài. (editor Hạ Y Lan)

Đi tới cửa lớn, Cổ Khánh Ngọc do dự một chút, nói với Kiều Vi Nhã: "Chị dâu, hôm nay Khánh Song bị chọc tức, không lựa lời nói, chị đừng để trong lòng, anh em không có ai ở bên ngoài cả, chị không thể vẫn ở bên ngoài được, Mạnh Kỳ đã tìm được một căn nhà khác rồi, mấy ngày nữa họ sẽ dọn ra, chị vẫn nên về nhà."

Kiều Vi Nhã lạnh lùng nói: "Tôi sẽ không về, Cổ Khánh Song, làm phiền cô chuyển lời đến anh của cô, hôm nay tôi sẽ chuyển đi, sau này các người không được tùy tiện đến nhà Mã Vân gây phiền phức, nếu không, tôi sẽ không bỏ qua cho các người!"

Cổ Khánh Song cắn răng cười lạnh, thái độ cũng vặn vẹo: "Kiều Vi Nhã, nhà họ Cổ bọn tao sẽ không bỏ qua cho mày, đừng tưởng rằng tên bạn trai trước của mày về thì bọn tao sẽ sợ mày, dám đối nghịch với nhà họ Cổ, bọn tao nhất định khiến mày còn hai bàn tay trắng! Đến lúc đó, mày ôm mộ ba mẹ của mày mà khóc đi! Không trách được cả nhà mày đều chết sạch, không chừng kiếp trước nhà họ Kiều của mày làm chuyện thất đức đấy? Đây là báo ứng, báo ứng!"

Kiều Vi Nhã giận đến cả người run run, nói gì cũng có thể, nhưng cô ta nói những điều này thì khó mà chịu được, bởi vì người thân của cô lần lượt rời đi nên lòng cô vẫn luôn mang một nỗi hận, dần dần tích lũy, nếu như có thể, cô rất muốn rời đi, rời đi thật xa không muốn quay lại nữa.

Nỗi uất hận trong lòng Kiều Vi Nhã không thể kiềm nén được mà bộc phát, lúc này, trong đầu cô không nghĩ được gì cả, cô chỉ muốn đánh cô ta.

Kiều Vi Nhã níu lấy Cổ Khánh Song ở trước cửa, giống như phát điên, vừa đánh vừa đá, hai chị em bên cạnh muốn kéo ra cũng không được.(.com)

Bà ngoại tự sát là bất đắc dĩ, nửa đời sau ông ngoại sống trong uất ức sầu muộn, ông nội gặp người phải luôn cúi đầu tươi cười, không biết tại sao ba mẹ lại tự vẫn, tất cả là tổn thương cả đời cũng không thể phai mờ, loại tổn thương này, người khác vĩnh viễn không thể hiểu.

Cổ Khánh Song giống như ngọn pháo đến châm lửa, tức thời dẫn ngọn lửa thù hận của Kiều Vi Nhã ra ngoài.

Cổ Khánh Ngọc gọi cho Cổ Khánh Nhất, Cổ Khánh Nhất đang ở nhà của Tiêu San, nghe được điện thoại, trong lòng không khỏi thở nhẹ một hơi, thì ra Kiều Vi Nhã đang ở nhà Mã Vân chứ không phải cùng một chỗ với Bảo Mặc.

Cổ Khánh Nhất bảo lập tức chạy tới, nhưng dù có mau hơn nữa cũng phải tốn nửa tiếng mới chạy tới được.

Cổ Khánh Ngọc nghe được giọng của Tiêu San, đối với anh cả rất thất vọng, mẹ vẫn còn nằm viện, anh lại đến chỗ Tiêu San, còn cố gắng bảo Kiều Vi Nhã đến chăm sóc, tình hình trước mắt thế này sao Kiều Vi Nhã có thể lo cho mẹ.

Cổ Khánh Ngọc và Cổ Khánh Mẫn khuyên Kiều Vi Nhã không được, Cổ Khánh Ngọc đành tìm Mã Vân nhờ giúp đỡ.(editor Hạ Y Lan)

Mã Vân và bảo mẫu mất rất nhiều sức mới kéo Kiều Vi Nhã ra được, trên mặt, trên người Cổ Khánh Song đều đầy vết thương, thê thảm không nỡ nhìn, ngay cả một câu đầy đủ cũng nói không được.

Hai chị em dẫn Cổ Khánh Song rời đi, cảm xúc của Kiều Vi Nhã vẫn chưa thể khôi phục, cô ngồi trên bậc thang ôm hai đầu gối, cúi đầu khóc, chẳng lẽ cô không muốn người thân mình được mạnh khỏe sao?

"Chị Vi, chị đứng lên vào nhà ngồi đi, ở đây rất lạnh, bây giờ chị bị cảm lạnh sẽ không tốt đâu."

Lúc này Kiều Vi Nhã mới đứng lên theo Mã Vân trở về phòng khách ngồi trên sofa.

Bảo mẫu đã thu dọn hơn phân nửa mấy bình hoa, ty tách bị đập vỡ, bàn ghế bị ngã cũng đã dựng lên.

Kiều Vi Nhã cũng muốn giúp bảo mẫu thu dọn, đột nhiên Mã Vân thét một tiếng kinh hãi: "Chị, không thấy đơn khởi tố!"

Kiều Vi Nhã liền hiểu, Cổ Khánh Mẫn gấp gáp rời đi bởi vì cô ta đã lấy được phần đơn khởi tố.

Dù đuổi theo lấy lại cũng vô ích, hơn nữa cũng không cần thiết.

Kiều Vi Nhã đột nhiên cười, ông nội nói thật đúng, ông trời luôn không công bằng, dù là sống lại, kẻ xấu vĩnh viễn là kẻ xấu, sẽ không vì cô sống lại mà chúng trở nên lương thiện.

"Nhất định là ba chị em bọn họ cầm đi, Vân Vân, đừng tìm, chị xin lỗi, chị đã mang quá nhiều phiền toái cho em, thật xin lỗi."

"Chị Vi, chị nói gì vậy, giữa chúng ta không cần phải như vậy." Đang nói chuyện, Mã Vân không cẩn thận đụng phải vết thương, hít một hơi lạnh, vết thương toét ra.

Kiều Vi Nhã thở dài: "Vân Vân, em lên lầu nghỉ ngơi đi, đừng lo cho chị...chị không sao."

Mã Vân lên lầu, Kiều Vi Nhã giúp bảo mẫu dọn dẹp phòng.

Lúc Cổ Khánh Nhất đến thì cửa chính còn mở, cho nên hắn trực tiếp đi vào.

Kiều Vi Nhã nghe được tiếng động thì ngẩng đầu lên.

Bên mặt của Cổ Khánh Nhất sưng tím một khối, giống như em gái của hắn đều bị người ta đánh.

Cổ Khánh Nhất nhìn quanh nhà, hỏi: "Kiều Vi Nhã, con đâu?"

"Không ở đây."

"Cô giấu con đâu rồi?"

"Anh tới tìm con hay là tới tìm tôi tính sổ. Cổ Khánh Nhất, em gái anh đã nói với tôi, anh có người phụ nữ khác bên ngoài, đã thúc giục tôi ly hôn, tôi thấy chúng ta vẫn nên sắp xếp thời gian ly hôn đi, tôi sẽ không làm trễ nãi chuyện của các người."

"Cô nghe nó nói bậy bạ gì đó!" Cổ Khánh Nhất thay đổi sắc mặt, lần đánh nhau này Cục Trưởng Thái đã gọi hắn tới đánh mắng hắn một trận, bảo hắn phải an phận một chút.

Hắn liền hiểu lời cảnh cáo trước là bởi vì Bảo Mặc, mà xem ra Kiều Vi Nhã cũng không định cùng một chỗ với Bảo Mặc. Do hắn nhất thời váng đầu, mới có thể cho là Kiều Vi Nhã đang sống chung với Bảo Mặc, Kiều Vi Nhã ở bên hắn nhiều năm, hắn hiểu rất rõ nhân phẩm của Kiều Vi Nhã, lúc này, nếu hắn có nhược điểm bị Bảo Mặc nắm được, không nói đến tài sản ngay cả bộ quân phục này cũng không thể giữ nổi.

Bảo Mặc muốn có được Kiều Vi Nhã nhất định sẽ lựa chọn hành động, cho nên, hôm nay hắn đi tìm Tiêu San, để cô ta tạm thời đừng giục hắn ly hôn nữa, phải ổn định cảm xúc của Kiều Vi Nhã rồi mới tính tiếp.

Cổ Khánh Nhất hít sâu một hơi, bình định cảm xúc, nói: "Tiểu Nhã, em theo anh về nhà đi, anh không có nghĩ đến chuyện ly hôn với em, ở bên ngoài cũng không có người khác, chuyện đơn khởi tố anh cũng đã biết, đừng khởi tố, đồng nghiệp của anh mới chuyển đến bên này, quả thật không có nhà ở, cho nên mới phải mua nhà của chúng ta, anh ấy cũng nói, mặc dù không thể trả lại nhà nhưng anh ấy đồng ý cho chúng ta thêm một chút tiền, chúng ta mua một căn nhà khác cũng đủ rồi. Em về nhà với anh trước, Mạnh Kỳ cũng đã tìm xong nhà khác, sau này sẽ không ở chung với chúng ta, vì con, em đừng như vậy, anh rất nhớ Đồng Đồng, em và Đồng Đồng về nhà đi."

Kiều Vi Nhã lắc đầu: "Cổ Khánh Nhất, tôi rất mệt mỏi, thật sự mệt mỏi, tôi không muốn hao tổn tinh thần với anh nữa, ở bên ngoài, anh có bao nhiêu phụ nữ, tôi không quan tâm, không cần thiết, anh cũng không cần lấy con ra làm cớ, con trẻ không phải là công cụ để anh dùng, nói thật cho anh biết, tôi đã chán nản với tất cả, anh đã từng làm chuyện gì có lỗi với tôi, anh rõ hơn bất cứ ai, tự hỏi lương tâm mình một chút, Cổ Khánh Nhất, những điều tốt đẹp anh đối với tôi trước kia, hôm nay còn dư lại mấy phần? Tôi vẫn luôn cảm kích anh trong những năm tháng gian nan nhất đã đối tốt với tôi, cho nên, tôi không quan tâm anh kiếm được bao nhiêu tiền, xem nhẹ sự chán ghét của mẹ anh đối với tôi, thậm chí, tôi đã từng có một lần áy náy vì không thể sinh cho nhà họ Cổ các người một đứa con trai, nhưng hôm nay những thứ này đã không quan trọng, tôi chỉ muốn ly hôn với anh, tôi muốn có cuộc sống của mình, yên lặng sống qua ngày."

Cổ Khánh Nhất trầm mặc không nói gì, cuộc sống hôn nhân những năm qua của hắn và Kiều Vi Nhã lần lượt hiện lên trước mắt. Đúng vậy, thật lòng mà nói, nếu như Kiều Vi Nhã rời đi, dù hắn tìm thêm bao nhiêu người phụ nữ khác cũng không bằng những điều Kiều Vi Nhã đã làm cho hắn, tối thiểu, giữa bọn họ chưa từng tranh cãi không ngừng như hắn và Tiêu San, cô cũng sẽ không giống như Tiêu San la hét gào to vào hắn, hắn ở trước mặt Kiều Vi Nhã vĩnh viễn giữ được tôn nghiêm của người đàn ông, mâu thuẫn duy nhất giữa bọn họ chính là con trai, không ly hôn thì hắn không thể nào có con trai được, hiện tại trong lòng mẹ hắn chỉ nhớ nhung mỗi đứa cháu trai, mỗi ngày chỉ cần vừa nhắc tới cháu mình thì mặt đều vui vẻ. (diendanlequydon)

Ban đầu nghe y tá nói Kiều Vi Nhã sinh con gái, hắn cũng có tiếc nuối, lúc mang thai Kiều Vi Nhã có nói với hắn, bởi vì cô không phải con trai, động một chút là ba cô đánh mẹ cô một trận, đối với cô cũng không tốt, cô hi vọng nếu thật sự sinh con gái, hắn có thể đối xử với con khá hơn một chút.

Hắn đã đồng ý, hơn nữa, hắn cảm thấy mình làm được, khoảnh khắc nhìn thấy con gái đó, là một cục thịt nhỏ trong vòng tay hắn, loại huyết mạch thân tình kia bỗng chốc khiến trái tim mình nóng bỏng, hắn cũng có con của mình, đứa bé núc ních này là con gái hắn.

Lúc con gái nhìn hắn cười, lúc con gái tập tễnh bước đi, lúc con gái ngọt ngào ngây thơ gọi tiếng ba, nội tâm Cổ Khánh Nhất rất kích động.

Cho nên, hắn nhìn thấy mẹ đối xử với con gái không tốt, trong lòng tức giận, thậm chí không muốn về nhà.

Hắn vẫn phân biệt rất rõ ràng, phụ nữ bên ngoài vĩnh viễn là phụ nữ bên ngoài, có thể làm vợ chỉ có Kiều Vi Nhã.

Nhưng hắn đã xem thường thủ đoạn của Tiêu San, lần này là hắn gặp hạn, trong lòng hắn thật sự không bỏ con gái được. Đi tới bước này, oán ai đây?

"Tiểu Nhã, em về nhà với anh trước được không? Ngay cả khi em có suy nghĩ này cũng không thể ở nhà người khác mãi, hơn nữa, anh rất muốn biết bây giờ con đang ở đâu?"

"Tôi sẽ không ở đây nữa nhưng tôi cũng không về, Cổ Khánh Nhất, chúng ta ly hôn thôi. Tôi không muốn bởi vì tôi mà liên lụy đến bạn bè của mình, chuyện của chúng ta không có quan hệ gì với cô ấy, em gái anh còn trở lại đây nữa, tôi sẽ đánh nó, quyết không nương tay!"

Cổ Khánh Nhất thở dài một hơi, muốn đả động Kiều Vi Nhã còn khó hơn lên trời, nếu hôm nay em gái hắn không làm rối lên có lẽ sẽ tốt một chút, bây giờ đều không có ý nghĩa nữa, nhìn dáng vẻ này, Kiều Vi Nhã đã quyết tâm ly hôn với hắn, lợi thế duy nhất của hắn chính là đứa con, dù sao bây giờ đang bị đình chỉ không cần lên ban, thừa dịp thời gian ở không, hắn muốn nhanh chóng tìm được con gái, chỉ cần con trở về, nhất định Kiều Vi Nhã sẽ mềm lòng vì con bé.

Cục Trưởng Thái nói nửa năm, nhất định là có thâm ý, nửa năm này, hắn phải nghĩ biện pháp ổn định Kiều Vi Nhã, ổn định Tiêu San.

Hôm nay, Tiêu San đã trở mặt với hắn, cô ta là người có thân phận địa vị, không thể nâng cao bụng bự xuất hiện trước người ngoài, cho nên, hắn phải ly hôn.

Cổ Khánh Nhất cảm thấy mình đang đứng ở ngã ba đường, bên trái hay bên phải đều không phải là lựa chọn tốt nhất.

Chuyện có thể làm là xem Kiều Vi Nhã đang ở đâu, con gái ở nơi nào?

Không tiếp tục thuyết phục Kiều Vi Nhã nữa, Cổ Khánh Nhất rời khỏi nhà Mã Vân, lái xe khu bảo an của tiểu khu, Cổ Khánh Nhất đánh một vòng dừng xe ở bên đường đi vào chỗ bảo an.

Cổ khánh Nhất báo thân phận và biển số xe của Kiều Vi Nhã, nhờ bọn họ hỗ trợ giám thị hướng đi của chiếc xe này, một khi chiếc xe này ra ngoài nhờ họ báo với hắn.

Cổ Khánh Nhất đưa hai phần quà nhỏ mua ở siêu thị cho bảo an, bảo an liền đáp ứng, vẻ mặt tươi cười hứa hẹn, chỉ cần chiếc xe kia vừa xuất hiện nhất định sẽ báo với hắn đầu tiên.

Cổ Khánh Nhất rà soát lại mối quan hệ của Kiều Vi Nhã với mọi người một lần, trừ Mã Vân thì là Từ Linh đang giúp đỡ trông coi cửa hàng, về phần mấy thương hộ, trên cơ bản đều là người từ bên ngoài vào thành phố B dốc sức làm việc, căn bản không thể giúp đỡ Kiều Vi Nhã, ngược lại là Kiều Vi Nhã giúp bọn họ rất nhiều, người làm ăn, mười thì hết chín phần có liên quan đến lợi ích, một khi đã không có ích lợi thì không còn lại bạn bè nữa.

Nghĩ vậy, Cổ Khánh Nhất quyết định đi tìm Từ Linh, có lẽ, hắn có thể hỏi ra một chút gì đó từ Từ Linh.

--- -----

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chân tướng

Editor: Hạ Y Lan

Cổ Khánh Nhất đến Bách Hóa Trung Đại, dừng xe xong hắn liền đến cửa hàng.

Có một chuyện đến bây giờ hắn vẫn chưa hiểu rõ, vì sao Kiều Vi Nhã lại không quan tâm đến cửa hàng mà lại cho một người ngoài trông coi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trước kia hắn chỉ lo đưa tay lấy tiền, cũng không nghĩ quá nhiều, nếu như biết có một ngày hắn sẽ đi đến bước ly hôn thế này, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ mặc như bây giờ, càng nghĩ càng thấy hoảng sợ.

Từ Linh thấy Cổ Khánh Nhất đến, cười khinh bỉ, người đàn ông này chỉ được vẻ ngoài xem như tốt, dáng người cao lớn, trên thực tế chỉ có nhìn mà không dùng được, không có đầu óc như một tên ngốc, vậy mà cũng bị người đàn bà như Tiêu San cột chặt như thế.

Cổ Khánh Nhất cười nhạt nói: "Từ Linh, tôi muốn nói chuyện với cô một chút, có thời gian không?"

Từ Linh quyến rũ cười một tiếng: "Thời gian à, nói có thì có, nói không thì không, không biết cảnh sát Cổ tìm tôi có việc gì, vợ của anh giao phó cửa hàng cho tôi...giờ đây tôi phải một mình mang gánh nặng đây này."

Cổ Khánh Nhất cười một tiếng: "Tôi chỉ hàn huyên với cô một chút chuyện thôi, cũng không có gì đâu, Từ Linh, chúng ta vào khu ẩm thực ngồi một chút, không mất thời gian đâu."

Từ Linh gật đầu: "Được thôi, nhưng mà cảnh sát Cổ phải đợi tôi một lát, bạn trai tôi nói muốn tới đây, tôi đang chờ anh ấy đến, tầm năm phút nữa thôi, sẽ không làm trễ nãi chuyện lớn của cảnh sát Cổ."

Bạn trai? Cổ Khánh Nhất hơi giật mình, hắn cũng từng nghe đến bạn trai của Từ Linh, hình như là một ngoại thương, hắn là không có gì đáng ngại.

"Không sao, chúng ta chờ là được." Cổ Khánh Nhất cười một tiếng rồi nhìn mấy người trong cửa hàng, mấy nhân viên này làm như không thấy hắn, ai

bận việc nấy, hồn nhiên không để hắn trong mắt.

Lúc trước, Tiểu Vương nhìn thấy hắn ít nhất sẽ tiếp đón chào hỏi, hiện tại có cũng được mà không có cũng không sao khách sáo cũng không có, có thể thấy Kiều Vi Nhã đã quyết tâm ly hôn với hắn.(.com)

Đợi trong chốc lát, quả thật A Thái đến cửa hàng.

Từ Linh kéo A Thái giới thiệu hai người với nhau, A Thái chỉ lạnh nhạt gật đầu, thậm chí Cổ Khánh Nhất đưa tay hắn cũng không bắt, đối với người đàn ông này, hắn thật sự không có hứng.

Cổ Khánh Nhất chỉ cho là A Thái giả vờ bộ dạng người có tiền, không thèm để ý, ba người rời khỏi cửa hàng đến khu ẩm thực, tìm một chỗ an tĩnh ngồi xuống, Cổ Khánh Nhất gọi mấy ly nước.

Từ Linh cười nói: "Cảnh sát Cổ, có lời gì anh cứ việc nói thẳng, chỉ cần tôi biết nhất định sẽ nói."

Cổ Khánh Nhất nhìn A Thái, Từ Linh cười: "Bạn trai tôi sẽ không nói gì."

Cổ Khánh Nhất cười một tiếng: "Cũng không phải là chuyện lớn gì, chỉ là tôi muốn biết, trước đây cô và Tiểu Nhã không thường xuyên lui tới, sao cô ấy lại yên tâm giao cửa hàng cho cô, cô ấy nói trong khoảng thời gian này cửa hàng luôn lỗ vốn, cũng không biết là thật hay giả, nếu như lỗ thật, vậy tôi sẽ bảo cô ấy bán cửa hàng thôi."

"Cảnh sát Cổ, anh không tin vợ của anh hay là không tin tôi? Nhất định là anh không hỏi được gì từ Tiểu Vi cho nên mới đến đây hỏi tôi? Chuyện của anh tôi đều biết, tôi thật sự thấy không đáng cho Tiểu Vi, nếu anh thật sự là một người đàn ông hãy nhanh chóng ly hôn, cả thành phố B này chỉ lớn chừng ấy, anh cho rằng chúng tôi không biết gì sao, nói thật cho anh biết, thời điểm Tiêu San đến khám thai ở khoa phụ sản, tôi đã nhìn thấy, tôi còn thấy mẹ của anh ở bên cạnh, thật là tận tình chu đáo còn hơn mẹ ruột, đã như vậy còn không nhanh chóng ly hôn còn chờ gì nữa? Tôi sợ kích thích Tiểu Vi nên không dám nói cho cô ấy biết, kể từ khi các người kết hôn, mỗi lần chúng tôi họp lớp đều không thể thấy cô ấy nhưng cũng không đồng nghĩa với việc mấy người bạn như chúng tôi không quan tâm cô ấy, anh không đến đây tôi cũng muốn tìm anh nói chuyện đấy? Nhanh ly hôn đi, dây dưa như vậy cũng không có ý nghĩa, Tiêu San đó không phải là người có tiền sao? Bây giờ anh còn do dự cái gì?" Từ Linh nói cơ hồ như không kịp thở, không cho người khác xen vào. (editor Hạ Y Lan)

Mặt Cổ Khánh Nhất ngày càng đen, Từ Linh nói xong, hắn cười lạnh: "Từ Linh, lời vô căn cứ thì cô không nên nói lung tung, tôi không biết Tiêu San nào, cô không nên có ác ý phi báng tôi!"

Từ Linh dựa vào vai A Thái, nhẹ giọng cười: "Cảnh sát Cổ, anh đừng vội, tôi còn chưa nói gì với Tiểu Vi cả, tôi thật sự không nhẫn tâm nói cho cô ấy biết, anh cũng biết, cô ấy không có một người thân nào ở bên cạnh, anh và Đồng Đồng là người thân duy nhất của cô ấy, mấy năm qua cô ấy toàn tâm toàn ý giữ gìn ngôi nhà này vì các người, anh thì sao? Anh đã làm gì? Haizz, tôi thấy chẳng đáng..... Hơn nữa, cô ấy chỉ có một mình, gặp chuyện gì thà nghẹn chết trong bụng cũng không nói ra, cho nên dù là tôi cô ấy cũng sẽ không tin tưởng, cảnh sát Cổ, tôi nguyện ý làm trung gian cho các người, tôi sẽ nói với Tiểu Vi để cô ấy đồng ý ly hôn với anh, như thế nào?"

A Thái yên lặng nhìn sắc mặt dần thay đổi, đã giận đến mức không kềm được của Cổ Khánh Nhất, trong lòng cười lạnh không dứt, thật là đúng lúc lại có thể gặp được hắn, người đàn ông này có chỗ nào xứng với Kiều Vi Nhã.

"Từ Linh, từ hôm nay trở đi, cô không cần đến cửa hàng nữa, nếu cửa hàng bận rộn thì trong nhà của chúng tôi có rất nhiều người tới xử lý, cô....."

Từ Linh hít một hơi đồ uống lạnh, cười nói: "Cảnh sát Cổ, chuyện này không đến lượt anh lo... chẳng lẽ anh không biết, hơn một nửa tiền bù lỗ của cửa hàng này là do tôi đắp vào mới miễn cưỡng chống đỡ được, bởi vì cô ấy không trả được tiền cho tôi, nên doanh thu trong hai ba năm sắp tới đều là của tôi, nhưng nếu anh có thể lấy tiền đến trả...thì tôi sẽ đi."

Cổ Khánh Nhất cả kinh đứng lên, sao có thể chứ? Kiều Vi Nhã chưa từng nói thâm hụt vốn nhiều như thế, càng không nói cô thiếu người ta số tiền lớn như vậy. Việc buôn bán của cô ở Đại Trung so với người khác là tốt nhất, sao lại lỗ vốn? Chẳng lẽ? Kiều Vi Nhã đã chuẩn bị ly hôn với hắn từ sớm, cho nên dời tất cả tài sản, là hắn đã xuống tay chậm.

Hắn liên tưởng đến mấy tranh chữ kia, Kiều Vi Nhã đột nhiên dời chúng đi chỗ khác làm hắn ứng phó không kịp.

Cổ Khánh Nhất tỉnh táo lại, từ từ thông suốt tất cả, hắn đột nhiên toát mồ hôi lạnh, Kiều Vi Nhã của hôm nay tựa như một thợ săn, mà bây giờ hắn đã thành công thành con mồi dưới đao của Kiều Vi Nhã.

"Từ Linh, cô nói vợ tôi thiếu tiền của cô, lấy chứng cứ ra!"

"Chứng cứ? Nếu tôi đã nói thì tất nhiên có chứng cứ, dù là đến tòa án, tôi cũng có thể đúng lý hợp tình đứng nói trước mặt anh, còn nữa, làm phiền anh chuyển cáo đến Tiêu San, số tiền cô ta thiếu, trên thực tế là thiếu của tôi đấy, nếu như không trả, chẳng những tôi sẽ kiện lên tòa án, còn có thể khiến truyền thông biết, uy tín của khách sạn La Mã so với số tiền của tôi thì đáng giá hơn nhiều."

Từ Linh nhếch miệng đứng lên: "Cổ Khánh Nhất, từ lâu tôi đã muốn Kiều Vi Nhã ly hôn với anh, anh đã biết chưa, Bảo Mặc trở lại rồi, anh so với anh ta, ngay cả một ngón út của anh ta cũng không bằng. Người tôi coi thường nhất chính là loại đàn ông như anh, rõ ràng là dựa vào phụ nữ để sống, không quý trọng thì cũng thôi đi, còn bày mưu tính toán người khác, Cổ Khánh Nhất, anh có tin hay không, dù Kiều Vi Nhã không động thủ, anh cũng không có chút phần thắng nào!" (.com)

A Thái chau mày, nói nhiều tất nói hớ, hôm nay Từ Linh nói quá nhiều.

"Được rồi, A Linh, chúng ta đi về, không phải em nói dẫn anh đi gặp Hoàng tổng sao? Thời gian rất gấp."

Không nói lời gì, A Thái lôi Từ Linh đi.

Trong nháy mắt Cổ Khánh Nhất liền xụi lơ trên ghế, lời Từ Linh nói như sấm sét giữa trời quang, từng tiếng khiến hắn thương tích đầy mình.

Từ khi nhìn thấy Bảo Mặc thì hắn nên biết mình không có phần thắng, hiện tại, ly hôn hay không ly hôn đã không phải do hắn định đoạt.

Cổ Khánh Nhất đứng lên vừa định đi, nhân viên phục vụ ngăn hắn lại: "Thưa anh, anh còn chưa thanh toán tiền."

Cổ Khánh Nhất sờ móc được tờ năm mươi tệ, không đợi nhân viên phục vụ thối tiền lẻ liền vội vã xuống thang máy.

Ngồi trong ôtô, hắn mới phát hiện hai tay của mình đã đẫm mồ hôi.

Bỗng dưng, hắn nhớ tới một thành ngữ, ngoan cố chống cự.

Tình hình của hắn bây giờ là ngoan cố chống cự sao?

Nghĩ tới Tiêu San bức bách, Kiều Vi Nhã cười lạnh không thèm để ý, quả đấm mang theo tiếng gió của Bảo Mặc, còn có một câu nói như nặng nghìn cân: Cổ Khánh Nhất, đừng gấp gáp, mới chỉ bắt đầu thôi.

Hắn khởi động xe về nhà.

Ba đang ở phòng khách uống trà, trong khoảng thời gian này, ba vẫn không có phát biểu bất kỳ ý kiến gì, tùy ý mẹ hắn vòng tới vòng lui trước mặt Tiêu San, còn ngày ngày nấu canh đưa đến nhà cho cô ta, thật ra thì, mẹ hắn đã muốn dời đến ở chung nhà với Tiêu San, bọn họ chuyển đi thì em gái của hắn cũng không cần thuê phòng khác.

Khánh Song nói Mạnh Kỳ đã tìm được một căn nhà ba phòng ở, sẽ phải lập tức dọn ra rồi.

Cổ Khánh Nhất giật mình, Mạnh Kỳ và Mã Vân đã từng là vợ chồng sắp cưới, đến nay bọn họ vẫn còn liên hệ, chuyện của hắn, Mạnh Kỳ cũng biết, nhất định Mạnh Kỳ đã nói với Mã Vân, Mã Vân cũng chuyển lời cho Kiều Vi Nhã biết, cho nên, Kiều Vi Nhã có phòng bị, cho nên, Kiều Vi Nhã vẫn ở nhà của Mã Vân, Mạnh Kỳ và Mã Vân chắc chắn giúp một tay giấu con gái đi.

Cổ Khánh Nhất ngồi đối diện ba mình, lo sợ gọi một tiếng: "Ba, làm thế nào đây? Kiều Vi Nhã biết chuyện của con và Tiêu San rồi, hơn nữa, người bạn trai trước của cô ấy cũng quay lại, ba của Bảo Mặc là Chủ Nhiệm đại biểu nhân dân Tỉnh, dù là Tiêu San cũng không chọc nổi."

Ba Cổ chậm rãi đặt ly trà xuống, mắt lạnh nhìn con trai, đứa con này của ông không bằng một nửa của ông năm đó, cả bốn đứa không có đứa nào có tiền đồ.

Cổ Khánh Nhất nhìn ông chậm chạp không nói lời nào, càng thêm sốt ruột, ông già vẫn không nhanh không chậm như vậy, thế là sao? Dù hắn có quan hệ cũng so không được quan hệ vững vàng của nhà họ Bảo, nhà họ Bảo muốn tiền có tiền muốn thế có thế.

"Ba, ba nói một câu được không, vì Bảo Mặc mà bây giờ con đang bị xử phạt nặng, tạm thời cách chức ba tháng mà còn bị phê bình một lần, bộ quân phục của con có thể không giữ được."

"Phế vật! Chút chuyện này cũng gánh không nổi, anh vội cái gì? Lúc anh ở bên ngoài sao không nghĩ đến cục diện ngày hôm nay? Vì anh mà tôi phải lau mông cho anh bao nhiêu lần, Khánh Nhất, nếu không phải tôi chỉ có một đứa con trai là anh, tôi tuyệt đối sẽ không quản, được rồi, đừng hoảng hốt, chắc chắn Bảo Mặc cũng đang sốt ruột nghĩ biện pháp, vợ của anh không thể ở cùng hắn ta được, hai nhà bọn họ có huyết hải thâm thù!"

"Huyết hải thâm cừu!" Cổ Khánh Nhất không tin vào lỗ tai mình, lời ba nói rốt cuộc là có ý gì?

"Ngồi xuống!"

Cổ Khánh Nhất ngoan ngoãn ngồi xuống, bốn chữ huyết hải thâm cừu…. thật sự rung động.

"Người biết chuyện cũng không nhiều, thời điểm cải cách nếu ba không ở thành phố này cũng sẽ không biết, trong đây có rất nhiều khúc mắc, nói với con, con cũng không biết, mẹ của Bảo Mặc đã từng gọi cho ba muốn ba đáp ứng với bà ta nếu vợ con không ở cùng Bảo Mặc, chuyện của con bà ta sẽ hỗ trợ, lấy tiền bán căn nhà đưa cho hai mẹ con nó rời khỏi thành phố B, chỉ cần nó đi rồi, Tiêu San sẽ không xảy ra chuyện gì nữa, cả đời này của tôi đều bị hủy trên tay anh rồi." Ông nhìn lướt qua con trai, nếu so sánh Tiêu San với Kiều Vi Nhã thì Tiêu San mang đến lực sát thương hơn, vì bảo toàn con trai ông chỉ có thể làm như vậy, chỉ cần Kiều Vi Nhã dẫn đứa con đi rồi, tất cả vấn đề đều giải quyết dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Trúng bẫy

Editor: Hạ Y Lan

Cổ Khánh Nhất luôn nói gì nghe nấy đối với lời căn dặn của ba mình, từ nhỏ đến lớn, mỗi đường đi ba chỉ dẫn đều chính xác, hắn luôn tin rằng tất cả mọi người trên thế giới này có thể hại hắn, chỉ có ba mẹ thì không.

Ra khỏi nhà, hắn lái xe đến nhà Mã Vân.

Hỏi bảo an mới biết xe của Kiều Vi Nhã vẫn chưa ra ngoài, Cổ Khánh Nhất yên lòng, không ra ngoài là tốt rồi.

Nhấn chuông cửa, người mở cửa là bảo mẫu, câu trả lời của bảo mẫu khiến hắn cảm thấy thật kỳ quái, không phải nói Kiều Vi Nhã chưa ra khỏi nhà sao?

Bảo mẫu để hắn chờ ở cửa một lát, Mã Vân ở nhà.

Mã Vân đi xuống, trầm mặt hỏi: "Anh tới đây làm gì?"

"Tôi tới tìm Tiểu Nhã, cô ấy đi khi nào? Đi đâu vậy?"

Mã Vân lắc đầu, cười lạnh: "Chị ấy đi đâu làm sao tôi biết, Cổ Khánh Nhất, anh em các người vừa có chuyện là đến nhà tôi, tôi và Kiều Vi Nhã là bạn nhưng không phải là bạn của các người, nhà chúng tôi không hoan nghênh các người, sau này mời anh đừng tới nữa, anh muốn tìm chị ấy thì tự đi tìm."

Mã Vân liền lên lầu, cô vừa lên lầu vừa phân phó bảo mẫu tiễn khách.

Cổ Khánh Nhất lái xe đến cửa tiểu khu, vừa hỏi mới biết có một người ra khỏi chung cư, vậy mà bảo an không để ý.

Suy nghĩ một chút, chỉ có cách lấy máy giám sát xem phương hướng xe của Kiều Vi Nhã đi, sau đó sẽ nhờ người đến đội giao thông xem chiếc xe đi nơi nào?

Không biết Cổ Khánh Nhất làm thế nào để tìm Kiều Vi Nhã đây.

Cổ Khánh Nhất vừa đi, Mã Vân liền gọi cho Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã nghe Mã Vân nói Cổ Khánh Nhất tìm mình, cười nói: "Vậy cứ để cho hắn tìm đi, Vân Vân, lại gây phiền toái cho em rồi, trong khoảng thời gian này, chị sẽ không rời khỏi thành phố B, có chuyện thì em cứ gọi điện cho chị."

"Chị Vi, chị phải cẩn thận, loại người như Cổ Khánh Nhất, chúng ta không chọc được."

"Được rồi Vân Vân, chị sẽ cẩn thận."

Cúp điện thoại, Kiều Vi Nhã dừng xe ở bên đường, cả Tiểu Vương và A Thái đều gọi cho cô, A Thái nói Từ Linh đã gặp mặt Cổ Khánh Nhất, Từ Linh đã nói ra một chút chuyện không nên nói, sau khi Cổ Khánh Nhất biết, nhất định không ngồi yên.

A Thái còn nói, cửa hàng bên kia và hợp đồng Tiêu San ký đã được luật sư thẩm duyệt qua, sẽ không có vấn đề, bảo cô không cần lo.

Cổ Khánh Nhất biết mất tiền nhất định không cam lòng, không có tiền, sao Tiêu San cam tâm tình nguyện sinh con cho hắn, cùng hắn sống qua ngày chứ, nhất định Tiêu San sẽ nghĩ biện pháp bức bách Cổ Khánh Nhất.

Mà bây giờ Cổ Khánh Nhất vội vã tìm mình, mục đích duy nhất của hắn chính là muốn cô nhả tiền ra, Kiều Vi Nhã bất giác hừ lạnh một tiếng, lần này, tuyệt đối không để Cổ Khánh Nhất lấy đi một xu.

Chuông điện thoại chói tai vang lên, đây là tiếng chuông riêng biệt mà Kiều Vi Nhã cài cho Cổ Khánh Nhất.

"Tiểu Nhã, em ở đâu? Chúng ta nói chuyện một chút."

"Nói trong điện thoại cũng như nhau, nói đi."

"Tiểu Nhã, anh lấy tiền bán căn nhà đưa cho em, em để lại cửa hàng cho anh, xe cũng thuộc về em, còn nữa, mấy món đồ trong thư phòng, mỗi người chúng ta một nửa, chúng ta sẽ ly hôn, hơn nữa, con cũng theo em, nhưng có một điều kiện là em phải rời khỏi thành phố B, được không?"

Kiều Vi Nhã cười to lên, cô đột nhiên phát hiện Cổ Khánh Nhất lại ngây thơ như thế, đây là đang bố thí cho cô sao?

"Em cười cái gì?" Mặc dù Cổ Khánh Nhất không thấy được nét mặt của cô nhưng hắn lại cảm thấy mất tự nhiên, Kiều Vi Nhã chưa từng cười to như vậy, cô luôn khẽ mím môi, lời nói nhẹ nhàng cười yếu ớt, giống như cô gái cổ đại trong những bức tranh cổ xưa, dịu dàng xinh đẹp, thanh nhã lại tươi mới.

"Cổ Khánh Nhất, dĩ nhiên ly hôn rồi thì tôi sẽ mang con đi, nhưng điều kiện của anh thì tôi không đồng ý, đã vậy chúng ta cứ nói rõ, anh phải dựa theo điều kiện của tôi, thứ nhất, tiền bán nhà là của tôi, thứ hai, quyền chi phối cửa hàng cũng thuộc về tôi, thứ ba, đưa tôi một nửa tiền lương của anh, về phần anh nói đến mấy món đồ của ông ngoại tôi, đó là đồ của người khác, không liên quan gì tới tôi, lại càng không liên quan đến anh, cho nên, anh đừng si tâm vọng tưởng, đồng ý điều kiện của tôi thì anh gọi lại cho tôi, lúc nào tôi cũng có thể ký đơn ly hôn." Nói xong, cô cúp điện thoại, tháo pin thay một chiếc sim khác.

Cổ Khánh Nhất nghe xong liền nổi trận lôi đình, gọi lại nhưng thay đổi người nhận, vẫn lặp lại câu nói kia, thật xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.

Cổ Khánh Nhất nắm thành quyền nện lên tay lái, bởi vì hắn dùng sức nhiều mà xe phát ra tiếng kêu to.

Nếu như Cổ Khánh Nhất biết, xe của Kiều Vi Nhã đang dừng ở đường cái đối diện, không biết sẽ có cảm tưởng gì.(editor: Hạ Y Lan)

Đồng Đồng gọi điện thoại đến bảo sáng ngày mai, bọn họ sẽ trở lại thành phố B, con gái hi vọng cô ra sân bay đón, Elaine nói không cần đi đón, cứ đến biệt thự chờ bọn họ, Khắc Lạp Luân Tư cùng tới đây, đồng thời, bọn họ cũng mời được luật sư nổi danh nhất Bắc Kinh đến giúp cô giải quyết phiên tòa ly hôn này.

Thật ra thì, Kiều Vi Nhã cảm thấy, luật sư Gia Cát đã rất tốt, cô định để luật sư Gia Cát giải quyết phiên tòa này, kết quả hỏi lại thì cùng một người.

Nghĩ đến những chuyện cô gặp phải trước khi sống lại, Kiều Vi Nhã dùng sức cắn môi, nếu Cổ Khánh Nhất trước sau vẫn tham lam như vậy thì đừng trách cô lòng dạ ác độc, đi tới bước đường như hôm nay, cô muốn những người đã từng nhục nhã, bức bách cô phải trả giá thật lớn, ông nội bảo cô phải cúi đầu, mẹ bảo cô phải nhẫn nại, cúi đầu nhẫn nại thì sao? Đổi lấy được gì? Nếu trời cao đã cho cô cơ hội sống lại, nhất định sẽ không để cô đi theo con đường cũ, cô sẽ không như vậy, Cổ Khánh Nhất, Tiêu San, chúng ta còn nhiều thời gian.

Không tìm được Kiều Vi Nhã, Cổ Khánh Nhất uể oải, hắn nhờ đồng nghiệp đi thăm dò màn hình giám sát, kết quả phát hiện Kiều Vi Nhã vẫn luôn ở cùng một khu vực với hắn, điểm cuối cùng Kiều Vi Nhã dừng chân lại là khách sạn Davis, sau khi xe cô vào khách sạn thì cô chưa từng xuất hiện.

Khách sạn Davis là khách sạn ngoại giao cấp năm sao, hắn không có khả năng vào đó tìm người, rốt cuộc là ai đang chống lưng cho Kiều Vi Nhã?

Không theo dõi được người, Cổ Khánh Nhất quyết định đến chỗ Tiêu San xem cô ta có biện pháp gì?

Phản ứng có thai của Tiêu San rất lớn, trong khoảng thời gian này, cô ta ít đi đến khách sạn, sắc mặt hơi tiều tụy, người có chút hiểu biết cũng biết cô ta đã mang thai.

Cổ Khánh Nhất chậm chạp không ly hôn càng làm cô ta thêm nổi giận.

Sau khi người Đài Loan đó đi, mặc dù quản lý việc hằng ngày của khách sạn đều giao cho cô ta, nhưng phương diện về tài vụ thì người Đài Loan lại chỉ định văn phòng luật sư xử lý, tuy có con trai nhưng về việc tiêu tiền, người Đài Loan không cho cô ta vượt quá giới hạn, phương diện quần áo trang điểm cũng tốn một ít tiền, thỉnh thoảng đi Hongkong mua đồ, một năm tiêu xài không hơn một trăm vạn.

Mấy bất động sản cô ta đưa cho ba mẹ và em trai, cộng lại cũng không đến trăm vạn.

Con gái đi học ở trường quý tộc trên Tỉnh, chỉ có ngày nghỉ mới có thể trở lại nhưng cũng không thân thiết với cô ta, cô ta biết mặc dù người Đài Loan đi, nhưng cũng không phải hoàn toàn bỏ mặc con gái, thường cách một thời gian, hắn sẽ từ Đài Loan bay đến Hongkong thăm con gái.

Cô ta có thể có được khách sạn này cũng nhờ dính hào quang của con gái, một khi con gái trưởng thành, cô ta phải trả khách sạn này lại cho con, cô ta chịu đau khổ cay đắng sinh đôi trai gái này cũng chỉ được như thế.

Mặc dù cô ta ở trong xã hội thượng lưu, ở một số trường hợp mọi người đều xoay quanh cô ta, nhưng cảm xúc bên trong chỉ có cô ta hiểu, trong đáy mắt của bọn họ vẫn chứa sự khinh thường và miệt thị, cô ta có thể thấy rất rõ ràng, cho dù sau này cô ta ở bên một quan chức cấp cao cũng không cách nào thoát khỏi ánh mắt ấy, sau khi ông ta đi rồi, cô ta đột nhiên hiểu rõ, những mong ước của bản thân cả đời này cô ta cũng không đạt được, cho dù có tiền cũng không ai coi trọng cô ta, bởi vì cô ta ở trong mắt người khác chỉ là công cụ sinh con thôi, hơn nữa còn là một công cụ đã vô dụng.

Sau đó cô ta biết Cổ Khánh Nhất, ở trước mặt Cổ Khánh Nhất cô ta đã tìm được cái gọi là tự tôn, loại cảm giác cao cao tại thượng như nữ vương làm cô ta biết được, phụ nữ có xinh đẹp đến đâu cũng phải có người thưởng thức, mới có thể nở rộ hết vẻ đẹp.

Cuối cùng cô ta cũng chỉ là người phụ nữ, giống như mẹ cô ta nói, phụ nữ linh hoạt xinh đẹp cũng không thể kéo dài suốt cả đời, tìm một người đàn ông kết hôn mới là kết thúc viên mãn, Cổ Khánh Nhất khiến cô ta có ý muốn kết hôn.

Không chỉ vì Cổ Khánh Nhất đối với cô ta nói gì nghe nấy mà vợ của hắn ta còn là người sở hữu duy nhất tài sản của Đạm Đài gia, nghe giọng điệu của Cổ Khánh Nhất thì biết vợ chồng bọn họ không để ý mấy món đồ đó, thậm chí Cổ Khánh Nhất còn không biết giá trị của chúng.

Chỉ cần lấy được đồ thì nửa đời sau của cô ta có thể sống trong cơm ngon áo đẹp, thậm chí còn xa hoa hơn bây giờ, hơn nữa, cô ta có thể trải qua ngày bình thường, tránh cho ba mẹ tới đây liền lải nhải thúc giục cô ta nhanh chóng tìm người gả.

Ai ngờ, chuyện này cũng không suôn sẻ lắm, lần đầu tiên gặp mặt Kiều Vi Nhã, một câu đã lâu không gặp khó hiểu kia làm cô ta cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Sau đó gắn xong rèm cửa sổ, cô ta mời hàng xóm tới đây thưởng thức, hàng xóm liền cười bảo cô ta coi tiền như rác, ít nhất phải tốn gấp hai lần giá tiền, huống chi là lấy theo bán sỉ với giá thị trường thì phải rẻ hơn mới đúng.

Tiếp đến khách sạn đặt rèm cửa và mấy thứ khác, giá tiền cũng cao hơn giá thị trường rất nhiều, vốn cô ta còn do dự, nhưng sau đó nhớ đến lời Cổ Khánh Nhất nói, khoản tiền kia có thể không trả, chỉ nói hắn đã cầm đi, cô ta liền nổi lên ý định đó, mặc dù Phó tổng và mấy quản lý đều nói với cô ta phải suy tính chuyện này kỹ càng, phương diện giá tiền nên làm cho đối phương nhượng bộ, cô ta còn là quả quyết ký tên.

Lần ký tên này là bước cờ sai nhất của cô ta, mỗi ngày Tiểu Vương đều đến đại sảnh của khách sạn ngồi, cả người đều mặc đồ lao động, đối với khách sạn sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Đợi đến khi Cổ Khánh Nhất gọi đến bảo với cô ta, khoản tiền kia không phải của Kiều Vi Nhã, đột nhiên Tiêu San cảm thấy cô ta không khiến Kiều Vi Nhã rơi vào cạm bẫy, ngược lại đã rơi vào cái bẫy Kiều Vi Nhã đã sắp đặt.

Trong khi đang suy nghĩ, Cổ Khánh Nhất vào cửa.

Tiêu San nằm nghiêng trên ghế quý phi, mắt lạnh nhìn hắn, người đàn ông cao lớn này, trừ phương diện kia mạnh hơn hai người đàn ông trước, nhắc tới đầu óc còn không bằng một phần mười của bọn họ.

Hai người bọn họ nhất định đã bị Kiều Vi Nhã tính toán, chỉ tại tính cảnh giác của cô ta quá thấp, từ khi Kiều Vi Nhã nói câu kia ‘ đã lâu ’ kia cô ta nên đề phòng mới đúng.

Còn có một việc vô cùng kỳ quái, em trai của cô ta tìm người theo dõi Kiều Vi Nhã, tại sao báo tới tin tức Kiều Vi Nhã và Cổ Khánh Nhất lại ra vào cùng một khu nhà, trong này rốt cuộc có mờ ám gì, người nào đang nói thật, người nào nói láo đây?

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Để ý

Editor: Hạ Y Lan

Cổ Khánh Nhất ngồi xuống, Tiêu San lười biếng liếc hắn một cái: "Anh nói không thấy Kiều Vi Nhã là có ý gì?"

"Kiều Vi Nhã đến khách sạn Davis, sau khi xe vào trong đó thì anh không thể tìm cô ấy, gọi điện thoại thì tạm thời không liên lạc được." Cổ Khánh Nhất có chút uể oải, sau khi hắn nói điều kiện thì Kiều Vi Nhã cũng đưa ra điều kiện, hơn nữa hình như đã suy tính kỹ càng, nói liền một mạch, khắp nơi đều nhắm vào hắn.

"Không phải anh rất có năng lực sao? Cổ Khánh Nhất, có phải anh không muốn ly hôn không? Nếu như không muốn ly hôn, bây giờ tôi sẽ đi phá bỏ cái thai này!"

Cổ Khánh Nhất hoảng hốt, để cô ta bỏ cái thai, thế nào mẹ hắn cũng thắt cổ, về sau ngôi nhà này cũng đừng mong yên ổn.

Phản ứng của Cổ Khánh Nhất đã sớm nằm trong dự liệu của Tiêu San, đồng thời, cô ta cũng tin tưởng dù Kiều Vi Nhã có Bảo Mặc ở phía sau làm hậu thuẫn cũng không làm được trò trống gì, cô ta hiểu vòng luẩn quẩn trong giới thượng lưu này hơn Kiều Vi Nhã, với thân phận và địa vị của nhà họ Bảo, dù Kiều Vi Nhã có đầu thai mười kiếp cũng không theo nổi, ba mẹ của Bảo Mặc tuyệt đối sẽ không để Kiều Vi Nhã qua cửa, nếu như Kiều Vi Nhã cho rằng có Bảo Mặc là có thể đối đầu với bọn họ thì Kiều Vi Nhã đã đánh giá sai tình thế rồi.

Mẹ của Bảo Mặc, cô ta đã gặp qua mấy lần, bất cứ lúc nào người phụ nữ này cũng treo một gương mặt tươi cười nhã nhặn, thoạt nhìn rất cao quý, thật ra trong lòng bà ta vô cùng cao ngạo, không có mấy người có thể lọt vào mắt của bà ta.

Sự dối trá của bà ta xuất phát từ trong xương, nếu so sánh với cô ta thì cũng thuộc dạng thua chị kém em, lại càng không nói đến một tiểu thương nhỏ nhoi như Kiều Vi Nhã. (.com)

Cổ Khánh Nhất nhớ tới lời dặn dò của ba mình, không nói ra ân oán của hai nhà Kiều Bảo cho Tiêu San biết, bây giờ hắn đã bị Tiêu San ăn sạch sành sanh, nếu để cô ta biết thêm nữa thì cô ta sẽ càng đắc ý.

Làm thế nào để lấy được đồ từ tay Kiều Vi Nhã, đây mới là chuyện cần quan tâm, hắn biết lấy sức quyến rũ của mình, hắn hoàn toàn không có năng lực hấp dẫn Tiêu San, mặc dù hắn mơ hồ biết đồ trong tay Kiều Vi Nhã có thể có giá trị vô cùng lớn, nhưng chỉ cần nắm trong tay thì mọi thứ khác đều không quan trọng.

Bỗng nhiên hắn nhớ đến lần đầu tiên dẫn Kiều Vi Nhã về nhà ra mắt gia đình, ba của hắn đã truy vấn ngọn nguồn gốc gác của Kiều Vi Nhã, thì ra ba hắn đã biết thân thế của Kiều Vi Nhã từ lâu.

Bao năm qua sao ba không nói? Nếu những món đồ của Kiều Vi Nhã thật sự đáng giá, ngay từ đầu hắn ta cũng có thể từ chức rồi cùng Kiều Vi Nhã sinh thêm một đứa con không phải được rồi sao.

Nhưng tên đã bắn thì không thể quay đầu, hắn và Kiều Vi Nhã không thể trở về được nữa rồi.

Cuộc đời mỗi người rốt cuộc theo đuổi thứ gì? Giống như câu nói kia sao? Người chết vì tiền, chim chết vì ăn.

"Tiêu San, chuyện đến nước này, em đừng náo loạn nữa được không? Bây giờ không phải là anh không muốn ly hôn, mà là Kiều Vi Nhã đồng ý ly hôn với anh nhưng lại nói với anh một đống điều kiện."

Tiêu San híp mắt, càng nhìn người đàn ông này càng không vừa mắt, càng thấy hắn hèn nhát, lúc trước không nên vì khoái chí mà chọn hắn.

Phải nói đàn ông quay quanh cô ta cũng không ít, nhưng người trong khách sạn thì tám chín phần mười là tai mắt của người Đài Loan, mấy kẻ bên ngoài lại phần lớn đều nhằm vào tiền tài của cô ta mà tới, mục đích cũng chỉ là vui đùa một chút mà thôi, người duy nhất khiến cô ta có suy nghĩ muốn kết hôn cũng chỉ có thằng ngốc này.

"Cái gì khiến Kiều Vi Nhã để ý nhất?"

"Để ý nhất?" Cổ Khánh Nhất sửng sốt. Đương nhiên cô ấy để ý nhất là ngôi nhà, không, cô ấy để ý nhất là con gái!

Cổ Khánh Nhất liều mạng lắc đầu, con gái của bọn bọ khéo léo đáng yêu, Kiều Vi Nhã để ý con, hắn cũng như vậy, tuyệt đối không thể đánh chủ ý lên người con gái hắn.

Tiêu San nhìn bộ dạng kia của hắn, lập tức nổi giận, người đàn ông này cũng không phải là lần đầu tiên ra ngoài ăn vụng, từ đầu đã không quan tâm đến vợ mình, không để gia đình ở trong lòng nhưng cố tình xem đứa con như bảo vật, mỗi lần cô ta đề cập tới đứa nhỏ này, cô ta đều hận không thể tát cho hắn hai bạt tay, cô ta ghét nhất gương mặt tỏ vẻ người ba tốt của hắn, nếu thật sự quan tâm con mình thì đừng ra ngoài làm bậy. (editor Hạ Y Lan)

"Dùng đứa con giao dịch với cô ta, không phải muốn bắt cóc nó, anh vội cái gì! Không phải cô ta nói ở cửa hàng đang lỗ vốn sao? Không có tiền, không có công việc, không có nhà ở, cô ta lấy gì nuôi con? Nếu cô ta muốn ở cùng với con mình thì phải đồng ý điều kiện của chúng ta!"

Tiêu San nhìn chằm chằm từng biến hóa của Cổ Khánh Nhất, với nhiều năm kinh nghiệm làm quản lý, cô ta đã luyện thành đôi mắt hỏa nhãn kim tinh, nhìn người rất chính xác, cho dù hắn là cảnh sát cũng không chạy thoát ánh mắt của cô ta.

Vấn đề về đứa con, hắn đã muốn nói từ sớm, hắn sẽ không mang theo con, mẹ và Tiêu San đều không thích con hắn, con gái đi theo họ nhất định sẽ bị giày vò.

Nhưng hắn chưa từng có ý nghĩ ác độc đẩy hai mẹ con đến bước đường cùng, hạnh phúc của con gái, hắn đã không thể bảo đảm.

"Nhưng Đồng Đồng không có ở trong tay anh, thậm chí ngay cả Kiều Vi Nhã anh cũng không thấy, đến bây giờ anh cũng không nghĩ ra được Kiều Vi Nhã đã giấu con ở đâu."

"Chờ một hai ngày đi, hai ngày này anh đừng vội liên lạc với cô ta, không chừng con gái anh sẽ chủ động gọi cho anh đấy."

Cô ta vừa nói như thế, Cổ Khánh Nhất mới nhớ tới, đã lâu rồi con gái không gọi cho hắn, rốt cuộc Đồng Đồng bị Kiều Vi Nhã giấu đi đến nơi nào cơ chứ? Sao không gọi một cuộc nào cho mình?

"Có hình của nó không? Em cho người hỗ trợ tìm xem."

Cổ Khánh Nhất kinh hãi: "Em cho người ta tìm? Em tìm người ở đâu? Chuyện này em đừng xía vào, anh sẽ hỏi mấy anh em của mình một chút, nhờ bọn họ đi tìm, bọn họ rành đường đi nước bước hơn chúng ta, hai lần trước anh phá được án cũng nhờ bọn họ giúp một tay."

Cổ Khánh Nhất vẫn còn sót lại một tia lý trí, trong việc này không thể để cho Tiêu San liên lụy đến con gái hắn, đối với việc hắn yêu thương con bé, Tiêu San đã rất bất mãn, bởi vì ngay cả con gái của cô ta mà cô ta vẫn luôn lạnh nhạt.

Lúc nghỉ hè, con gái Tiêu San có trở về nhà ở hai ba ngày, còn tranh cãi ầm ĩ với hắn một trận, mắng hắn rất khó nghe, hơn nữa toàn là dùng Tiếng Anh, hắn nghe không hiểu, chỉ có từ "Fuck you" hắn còn biết, ngay cả mẹ mình mà con bé còn xem thường đừng nói chi là hắn.

Tiêu San đánh một bạt tay rồi con bé liền chạy, sau đó hắn chạy theo dỗ hoài cũng không được, hôm sau hắn quay lại thì không thấy con bé nữa, hắn mới biết là con bé vào khách sạn, ở đó ba ngày rồi người phụ trách đưa đi Hongkong.

Vì chuyện này mà Tiêu San tranh cãi với hắn, thiếu chút nữa động thai khí. (Hạ Y Lan)

Cổ Khánh Nhất gọi điện thoại nhờ mấy anh em trong bang tìm kiếm con gái hắn toàn thành phố B, chỉ cần tìm được con gái, hắn sẽ nắm được lợi thế khi đàm phán với Kiều Vi Nhã.

"Cổ Khánh Nhất, mẹ anh nằm viện, không có ai nấu canh cho em, anh đi nấu đi, em muốn ăn canh." Tiêu San ngáp một cái, lê dép chuẩn bị đi ngủ.

"Anh không biết nấu canh."

"Sao không học, mẹ anh nấu canh cá trích cũng không tệ, anh gọi điện thoại hỏi một chút, nghe theo lời bà nấu là được, anh là đàn ông lại không có bản lĩnh như mẹ của anh gì hết, anh nên học một ít từ mẹ của anh đi."

Tiêu San đỡ lưng lên lầu, để lại Cổ Khánh Nhất nhìn bóng lưng của cô ta mà cắn răng nghiến lợi. (cho vừa =.=)

Khi Kiều Vi Nhã mang thai cũng chưa từng đòi hỏi cái gì, mỗi ngày vẫn chăm lo cơm nước một ngày ba bữa, việc nhà cũng không bớt đi, gần nhà không có khu chợ nào, mỗi ngày cô đều phải nâng cao bụng bự đạp xe đi mua đồ ăn, có khi em gái, em rể về, cả nhà mười mấy miệng ăn đều chỉ một mình cô bận rộn, nhiều nhất là em hai sẽ giúp một tay bưng món ăn ra, những người khác đều ngồi chờ cơm, cũng không thấy Kiều Vi Nhã oán trách, hắn đã từng lén lút hỏi Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã cười nói, cô thích cảm giác người một nhà ăn cơm với nhau, cô đã luôn mơ ước cả nhà vui vẻ như vậy.

Tại sao đến khi ly hôn lại nhớ từng điểm tốt của Kiều Vi Nhã, bình thường, dấu vết duy nhất Kiều Vi Nhã để ở trong lòng hắn chính là một cọc gỗ không sức sống, một cọc gỗ không thể thỏa mãn hắn.

Hắn nhớ tới mấy đồng nghiệp từng tụ với nhau tán gẫu, vợ là phải dùng nửa người trên để yêu thương, tình nhân thì dùng nửa người dưới, cho nên, đừng dùng tiêu chuẩn của tình nhân để đòi hỏi vợ mình, bây giờ nhớ đến, hắn mới phát hiện mình là người không có đầu óc, bởi vì một đứa con trai, hắn phải đánh mất tất cả hạnh phúc nửa đời sau, thậm chí bây giờ còn chưa biết có phải con trai không, có thể mang đến hạnh phúc cho hắn sao? (.com)

Vào phòng bếp, Cổ Khánh Nhất gọi cho mẹ hắn, mẹ hắn đang nằm ở trên giường, hùng hùng hổ hổ chất vấn tại sao Kiều Vi Nhã không đến chăm sóc bà, chất vấn đứa con trai là hắn không có bản lĩnh quản vợ mình, cảnh cáo hắn không nên bị thằng đàn ông khác đội nón xanh.

Hơn mười phút đều nghe mẹ hắn mắng Kiều Vi Nhã, cho đến khi cúp điện thoại hắn mới nhớ chưa hỏi cách nấu canh cá trích thế nào?

Cổ Khánh Nhất đành gọi cho em gái, Cổ Khánh Song không nhịn được nói: "Một mình em phải lo cho mẹ và con trai, căn bản không giúp được, lại nói canh cá trích gì đó em không biết làm! Anh hỏi người khác đi, em bị vợ của anh đánh đến thương tích khắp người, ngươi còn chưa đến thăm em nữa!"

Cổ Khánh Nhất cúp điện thoại, lửa giận trong lòng không thể phát ra, muốn đập điện thoại nhưng tiếc, lại nghe Tiêu San hỏi hắn có nấu canh hay không.

Mở tủ lạnh ra thì trong đó trống không, chỉ có mấy bình nước uống, hắn đành đáp lời Tiêu San rồi cầm ví tiền xuống siêu thị dưới lầu mua đồ.

Bên ngoài chung cư có một siêu thị, đồ đầy đủ lại tiện nghi. (Editor Hạ Y Lan)

Đẩy xe đi vào, Cổ Khánh Nhất phát hiện, đàn ông một mình đi mua đồ như hắn ít lại càng ít, mặc dù thành phố B là thành phố ven biển nhưng lại luôn luôn bảo thủ, từ trước đến giờ là nam đối ngoại, nữ đối nội, đàn ông xuống bếp thì càng ít, một loại buồn bã không cách nào nói được từ từ nhộn nhạo trong lòng, Cổ Khánh Nhất thật sự muốn buông tay, chỉ tiếc, hắn đã không còn đường lui.

Mua đầy một xe, Cổ Khánh Nhất đi ra khỏi siêu thị, hai túi đồ lớn siết tay hắn phát đau.

"Cổ Khánh Nhất?" Một giọng nam không chắc chắn vang lên phía sau hắn.

Cổ Khánh Nhất quay đầu lại….là Cục Trưởng Thái Kiến Phi của bọn hắn.

Hắn vội vàng để đồ xuống chào hỏi Thái Kiến Phi, Thái Kiến Phi cùng vợ và con đến dạo siêu thị, Cổ Khánh Nhất rùng mình, sao hắn lại quên mất nhà Cục Trưởng Thái cũng ở sát vách chung cư của Tiêu San, xác suất gặp phải vô cùng lớn.

Thái Kiến Phi nhìn mấy thứ hắn xách trong tay, hiển nhiên là rất hài lòng.

"Tiểu Cổ, thế này là đúng rồi, một người đàn ông nên lo sự nghiệp và chăm sóc cho gia đình thế mới phải, đối xử với vợ tốt một chút sẽ không thiệt thòi, dựa vào biểu hiện hôm nay, tôi sẽ suy xét hình thức xử phạt của cậu một lần nữa."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Lặp lại

Editor: Hạ Y Lan

Nhìn bóng lưng Cổ Khánh Nhất, con gái của Thái Kiến Phi bĩu môi một cái.

Con gái Thái Kiến Phi tốt nghiệp Đại học Trung Văn ở Hongkong, học chuyên ngành quản lý khách sạn, năm ngoái trở lại thành phố B, từng đến khách sạn La Mã thực tập ba tháng, sau đó mới đi nhậm chức ở một khách sạn bốn sao.

Cho nên, đối với lai lịch của Tiêu San, cô biết cặn kẽ hơn ba của mình.

Thấy con gái bĩu môi, Thái Kiến Phi cười nói: "Sao vậy, con gái của ba xem thường một người đàn ông tới siêu thị mua đồ à? Chuyện này ở thành phố B của chúng ta không thường gặp đâu, không đáng giá khen ngợi sao?"

Thái Thần gằn từng tiếng nói: "Nếu như hắn ta là một người chồng ra ngoài mua đồ cho gia đình, loại đàn ông này đáng giá khen ngợi, nhưng nếu tới siêu thị mua đồ cho người tình thì phải bị coi thường, ba nói xem, đàn ông không có lòng tự trọng như vậy đáng giá khen ngợi sao?"

Sắc mặt Thái Kiến Phi chợt biến: "Thần Thần, lời con nói là có ẩn ý....."

Thái Thần khoác lấy cánh tay ba mình, nghiêng đầu cười nói: "Đương nhiên là có ẩn ý, ba đừng giả bộ hồ đồ che chở thuộc hạ, tổng giám đốc Tiêu San của khách sạn La Mã ở chung cư sát vách chúng ta, theo con được biết, nhà của Cổ Khánh Nhất ở Hà Lý, Tết năm trước ba còn dẫn con qua nhà bọn họ, vợ của Cổ Khánh Nhất còn lỳ xì cho con hồng bao một nghìn tệ đấy."

Thái Kiến Phi lắc đầu:"Vợ chồng bọn họ không có sống chung với nhà họ Cổ, con chưa nắm tình hình thôi."

"Thật sao? A..... Cục Trưởng Thái lanh liêm của chúng ta à, bầu trời thành phố B thật trong xanh....." Thái Thần khoa trương chỉ chỉ bầu trời.

Vợ Thái Kiến Phi mỉm cười vỗ đầu con gái: "Được rồi, chúng ta tới mua đồ, đó là chuyện riêng của người ta, có liên gì chúng ta chứ, đi nhanh thôi."

Thái Kiến Phi lắc đầu, đây cũng không phải là chuyện riêng đơn giản, ngày hôm qua Phó Thị Trưởng gọi điện thoại nói, hiện tại hoa viên Đạm Đài gia đã bắt đầu di dời các hộ gia đình, thật là khó khăn vô cùng, vào thời kỳ cách mạng văn hóa đã có rất nhiều người vào đó ở, muốn bọn họ chuyển ra là chuyện vô cùng khó khăn, công việc Phủ Thị Chính an bày lại tiến triển chậm chạp, nếu như không có mối quan hệ tốt với Kiều Vi Nhã, ngộ nhỡ Kiều Vi Nhã nói cái gì với bên kia thì đối với tất cả mọi người đều không có lợi, phải biết rằng tuyển cử nhiệm kỳ mới đã bắt đầu, đây là thời khắc mấu chốt để điều chỉnh ban lãnh đạo.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy Kiều Vi Nhã có quan hệ vô cùng mật thiết với bên kia.

Trời rất nóng, nhưng cả người Thái Kiến Phi lại toát mồ hôi lạnh.

Thái Kiến Phi cầm điện thoại lên, đi tới một chỗ ít người gọi cho Cục Trưởng Phân Cục Ninh Bắc, dặn dò mấy câu, thấy vợ con đều không có kiên nhẫn, Thái Kiến Phi khoát khoát tay: "Hai người đi vào trước, anh nghe điện thoại."

Hai mẹ con đành đứng dưới gốc cây chờ ông.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại gọi tới, sau khi Thái Kiến Phi nghe xong liền giận tím mặt, cũng không còn tâm trạng cùng vợ con mua đồ, trầm mặt về nhà. (-Hạ Y Lan)

Cổ Khánh Nhất không hay biết gì, hắn mang theo mấy túi lớn về chỗ Tiêu San, Tiêu San đã rời giường, đang tựa vào sofa xem ti vi.

Trong trí nhớ của hắn, hình như Kiều Vi Nhã không hay xem tivi, nhiều nhất là lúc con gái ở nhà sẽ xem mấy bộ hoạt hình, chỉ cần không đi cửa hàng, cô nhất định sẽ cầm một quyển sách học, nhiều năm như vậy, cô luôn luôn học rất nhiều thứ, thậm chí còn học cắm hoa, trà đạo, hình như cuộc đời của cô chỉ dùng để học tập.

"Đừng xem tivi nữa, có phóng xạ, không tốt cho con."

"Thúi lắm, em cũng không đứng trước màn hình tivi, không xem tivi thì em đi đâu, em muốn ăn canh, nhanh nấu cho em đi."

Cổ Khánh Nhất mở tủ lạnh chất hết đồ vào trong, Tiêu San hỏi: "Anh mua cái gì vậy, anh mua sữa nhãn hiệu gì thế?"

"Nhãn hiệu em hay uống."

"Ừ, đưa em một hộp." Tiêu San duỗi tay về phía sau, chờ Cổ Khánh Nhất đưa tới đây.

Cổ Khánh Nhất cảm thấy mình sắp hỏng mất, kể từ khi Kiều Vi Nhã đồng ý ly hôn, trong đầu hắn không ngừng so sánh giữa Kiều Vi Nhã và Tiêu San.

Tại sao trước đây lại cảm thấy ở cùng với Tiêu San rất hạnh phúc, nhưng bây giờ lại thấy như tiến vào địa ngục vậy?

Đưa sữa qua, Cổ Khánh Nhất vào phòng bếp rửa cá, lúc cạo vảy không cẩn thận bị dao cắt một đường từ ngón cái đến ngón trỏ, ngay lập tức máu tươi chảy đầm đìa.

Cổ Khánh Nhất che vết thương hỏi Tiêu San có băng keo dán hay không, Tiêu San lắc đầu nói không biết, bảo hắn tự mình tìm, trước kia có mướn bảo mẫu nhưng từ khi Cổ Khánh Nhất dọn đến thì không cần bảo mẫu nữa.

Cổ Khánh Nhất che vết thương, tìm đông tìm tây, rốt cuộc tìm được miếng dán.

Mới vừa dán xong, điện thoại vang lên…. là ba hắn gọi đến bảo hắn mau chóng về nhà một chuyến.

Tiêu San vừa nghe hắn muốn về nhà, đột nhiên biến sắc: "Không được, anh nấu canh cho em trước, hơn nữa, ngày mai em muốn đi bệnh viện kiểm tra,

mỗi lần đều đi với mẹ anh, bây giờ mẹ anh nhập viện rồi, em lại không thể lái xe, chẳng lẽ anh muốn em tự đi sao?"

Cổ Khánh Nhất hít sâu một hơi, hắn sợ mình không khống chế được sẽ phát tác: "Tiêu San, anh về một chuyến rồi quay lại nhanh thôi, nếu không chúng ta gọi bảo mẫu đó về, được không?"

"Thế nào? Bây giờ anh còn chưa kết hôn với tôi đã bắt đầu chán ghét tôi rồi ư?"

"Không phải, ba anh nói có chuyện gấp, bảo anh lập tức trở về."

Tiêu San hừ lạnh một tiếng, nhất quyết không tha nói: "Tôi mặc kệ, anh phải làm cơm cho xong rồi hãy về, nói với ba anh trên đường bị kẹt xe."

Cổ Khánh Nhất đành quay lại phòng bếp làm qua loa mấy món ăn, lúc này Tiêu San mới đồng ý thả hắn đi: "Đi nhanh về nhanh, em chờ anh về rửa chén."

Cổ Khánh Nhất gật gật đầu, mở cửa đi ra, đóng cửa lại Cổ Khánh Nhất tự đánh mình một bạt tay, Cổ Khánh Nhất, mày làm nên tội gì!

Hắn lái xe về nhà, ông già thấy hắn về, cả giận nói: "Sao lâu như vậy anh mới về!"

"Sao vậy ạ?" Cổ Khánh Nhất cũng bày vẻ mặt mất hứng, lúc này hắn mới phát hiện, trên thế giới này, người duy nhất không vênh mặt hất hàm sai khiến hắn chỉ có Kiều Vi Nhã.

Ba Cổ thở dài: "Khánh Nhất, bây giờ con không thể ly hôn với vợ mình được, mới vừa rồi Thái Kiến Phi gọi cho ba, hoa viên Đạm Đài gia di dời dân, không phải là vì cải thiện hoàn cảnh ở của dân chúng, mà là muốn trả nó lại cho Đạm Đài gia, mà người duy nhất được lợi chính là vợ của con, nguyên nhân cụ thể thì Thái Kiến Phi không có nói, nhưng ba khẳng định trong này tất nhiên có ẩn tình khác."

Hoa viên Đạm Đài! Cổ Khánh Nhất cả kinh thốt không nên lời.

"Con là đứa không có tiền đồ, lúc đến siêu thị sao lại đụng phải Thái Kiến Phi, nếu như không phải năm đó ba cất nhắc qua hắn, hôm nay con nhất định sẽ chết."

Thật ra thì, ba Cổ cũng cảm thấy rất kỳ quái, chuyện của hoa viên Đạm Đài gia, sao lúc mẹ của Bảo Mặc gọi đến lại không nói gì? Chẳng lẽ bọn họ cũng không biết chuyện này.

Hoa viên Đạm Đài di dời dân, đối với Phủ Thị Chính mà nói, không phải là chuyện nhỏ, càng không lấy được lợi ích gì, trừ phi, phải..... Là Kiều Vi Nhã tìm được quan hệ ở bên trên, hoặc là gia tộc Đạm Đài sắp trở lại.

Ba Cổ lắc đầu một cái, cảm thấy rất không có khả năng. Mấy gia tộc trốn đi trước giải phóng, khả năng trở về cực kỳ nhỏ. Kiều Vi Nhã chỉ là một người làm ăn mua bán nhỏ, càng không thể nào biết quý nhân gì.

Cổ Khánh Nhất vẫn đang suy nghĩ đến một phương diện khác, trong hoa viên lớn như vậy lại có một ngôi nhà rất lớn, khắp cả Tỉnh cũng là điều hiếm thấy, mấy biệt thự ngày nay mà so sánh với hoa viên Đạm Đài gia thì không thể sánh bằng.

Ngôi nhà lớn như vậy lại thuộc về một mình Kiều Vi Nhã, thuộc về Kiều Vi Nhã, không phải cũng thuộc về hắn sao?

"Ba, con nên làm sao đây?"

"Con muốn làm sao? Con đã nói ly hôn với Kiều Vi Nhã chưa?"

"Nói rồi, cô ấy nói Đồng Đồng theo cô ấy, tất cả tài sản cũng thuộc về cô ấy, tiền lương của con phải đưa cô ấy một nửa."

Ba Cổ khẽ vuốt cằm, trầm ngâm chốc lát, hỏi hắn: "Thái độ Kiều Vi Nhã như thế nào?"

Cổ Khánh Nhất nhớ tới tiếng cười đó, nặng nề nói: "Rất cố chấp, rất cứng rắn."

Ba Cổ nheo mắt lại, đốt một điếu thuốc, một hồi lâu cũng không nói chuyện, bên trong phòng một mảnh yên lặng.

Cổ Khánh Nhất có một chút gấp gáp: "Ba, ba nói chuyện đi."

"Nói gì, bây giờ con nhanh chóng tìm hai mẹ con nó về, bảo nó về nhà ở, coi như chuyện lúc trước chưa từng xảy ra, còn nữa, nói với Tiêu San tạm thời cứ như vậy, bảo cô ta đừng giục con ly hôn nữa, ba sẽ gọi cho nhà họ Bảo hỏi chút chuyện bên kia."

Cổ Khánh Nhất ngẩn ra, Kiều Vi Nhã cũng đã sớm nói, sẽ không về căn phòng sửa lại từ toilet, trong nhà này căn bản cũng không có phòng của bọn họ.

"Mạnh Kỳ đã tìm được nhà, ba bảo chúng ngày mai dọn ra ngoài, mai con cũng về giúp chúng một tay."

Cổ Khánh Nhất vẫn luôn ở chỗ Tiêu San, căn phòng phía tây vẫn chưa dọn dẹp, đúng như Kiều Vi Nhã nói, một chỗ đặt chân cũng không có nói chi là vào ở.

Bây giờ ba hắn đột nhiên thay đổi thái độ, Cổ Khánh Nhất nghĩ đến chuyện đầu tiên là…. ai sẽ dọn dẹp căn phòng này, mẹ hắn, em gái, hình như ai cũng không làm được.

Cổ Khánh Nhất cầm điện thoại gọi cho Kiều Vi Nhã vẫn không gọi được.

Lại gọi mấy cuộc khác, bọn họ cũng không có bất cứ tin tức gì, giống như Kiều Vi Nhã biến mất khỏi thế gian vậy.

Chẳng lẽ, cô ấy đồng ý ly hôn là vì hoa viên Đạm Đài gia? Cổ Khánh Nhất cảm thấy phán đoán của mình là chính xác.

Nhất định là như vậy, vậy bây giờ không thể ly hôn với cô ấy được, đợi đến lấy được ngôi nhà vào tay, cả tòa hoa viên đó đáng bao nhiêu tiền chứ, nếu bán đi thì cả đời này hắn không cần phải làm gì nữa.

"Con đến chỗ Tiêu San trước, ba sẽ nói với Mạnh Kỳ bảo chúng sáng mai dọn nhà, tiền con bán ngôi nhà thì trợ cấp cho chúng mấy vạn, em gái con không có công việc, bọn chúng dọn ra ngoài thế nào cũng không thư thả như ở đây, với tính tình của Khánh Song, không có tiền thì không quá một năm, Mạnh Kỳ sẽ ly hôn với nó."

Cổ Khánh Nhất gật đầu, đưa thẻ tín dụng cho ba Cổ, Cổ Khánh Nhất nói: "Ngày mai ba đưa cho Khánh Song ở trước mặt Mạnh Kỳ, để cậu ta thấy nhà chúng ta không đuổi cậu ta đi, cũng cho Khánh Song chút thể diện."

"Con đến chỗ Tiêu San nói trước một chút, nhớ, chuyện hoa viên Đạm Đài không thể nói bất bất cứ ai, Thái Kiến Phi nói rồi, chuyện này chỉ số ít người ở Thành Phố là biết rõ chân tướng, hắn nói cho chúng ta biết, đã trái lệ rồi." Ba Cổ còn có một câu chưa nói, rốt cuộc Thái Kiến Phi đang che giấu cái gì, chuyện có thể để cho Thái Kiến Phi giấu giếm nhất định không đơn giản, không biết nhà họ Bảo có biết hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tự tìm

Editor: Hạ Y Lan

Cổ Khánh Nhất mang tâm trạng phức tạp trở về nhà của Tiêu San, Tiêu San nhìn dáng vẻ đầy tâm sự của hắn, giễu cợt nói: "Bị táo bón à? Hay đã xảy ra chuyện lớn gì? "

Cổ Khánh Nhất ngồi đối diện Tiêu San, cẩn thận đánh giá cô ta, trong đầu tự động hiện lên hình ảnh của Kiều Vi Nhã, hai người là hai loại phụ nữ khác nhau, Kiều Vi Nhã giống như một dòng suối trong suốt, một cái nhăn mày hay một nụ cười luôn luôn dịu dàng như gột rửa lòng người, mà Tiêu San lại như một đám lửa cháy hừng hực, nóng đến mức mỗi tế bào trên cơ thể cũng muốn bốc cháy theo, như thiêu thân bay vào lửa, cho đến khi thành tro bụi mới phát hiện đây là một con đường không lối về.

"Tiêu San, anh mới về nhà, ba tìm anh là muốn anh thương lượng với em một chút, chuyện của chúng ta….. có thể phải tạm hoãn lại, Kiều Vi Nhã....."

Tiêu San thét lên cắt ngang Cổ Khánh Nhất: "Anh lặp lại lần nữa! Ông già nhà các người đổi ý sao? Cổ Khánh Nhất, đứa bé trong bụng tôi là con của anh, anh dám đổi ý, có tin hay không tôi sẽ gây sức ép cho nhà họ Cổ các người! Bụng tôi sắp lộ ra rồi, anh còn muốn tôi chờ, không có cửa đâu! Bằng không anh đưa một trăm vạn đây, tôi sẽ đi phá bỏ nó, chúng ta cắt đứt quan hệ, đường ai nấy đi!"

"Tiền cửa hàng em còn chưa đưa, cái đó....."

"Con mẹ nó anh đừng có nhắc đến khoản tiền kia, không phải chính anh nói cửa hàng đó không phải của Kiều Vi Nhã nữa sao, anh cho rằng ngày ngày đều có công nhân ăn mặc rách nát đến khách sạn của tôi đòi nợ là vẻ vang lắm sao? Không phải anh nói Kiều Vi Nhã không có đầu óc ư? Tôi thấy người không có đầu óc chính là anh!"

Tiêu San đứng lên đi tới trước mặt Cổ Khánh Nhất, lạnh giọng nói: "Cổ Khánh Nhất, tôi mặc kệ nhà họ Cổ các người nghĩ như thế nào, chỉ có hai con đường, một là đưa tôi một trăm vạn, tôi đi phá thai, chúng ta cắt đứt quan hệ, con đường thứ hai là lập tức tìm những món đồ kia rồi ly hôn với Kiều Vi Nhã!"

Tiêu San liếc mắt nhìn Cổ Khánh Nhất, thấy hắn ngây ngốc không phản ứng chút nào, càng thêm tức giận, khom lưng cầm gối trên sofa đập tới, Cổ Khánh Nhất không tránh né cứ để gối ôm đập tới rồi rơi xuống đất.

Cổ Khánh Nhất nhặt gối lên, thở dài một hơi, trời tạo nghiệp chướng còn có thể tha thứ, tự gây nghiệt thì không thể sống. Tất cả như hôm nay đều do hắn tự tìm.(Hạ Y Lan)

Cổ Khánh Nhất nhìn gương mặt bởi vì mang thai mà có những vết tàn nhan trên mặt của Tiêu San: "Tiêu San, cho đến ngày nay, em vẫn không tin tưởng anh sao? Anh nhất định sẽ kết hôn với em, chỉ là phải chờ thêm một thời gian nữa, chờ em sinh con xong rồi kết hôn cũng đâu có sao."

"Thúi lắm!" Thái độ không yên lòng của Cổ Khánh Nhất hoàn toàn chọc giận Tiêu San: "Không phải anh xem trọng thân phận và địa vị của tôi sao, nếu như lúc tôi kết hôn còn ôm thêm đứa con, sau này làm sao sống yên ổn ở thành phố B, anh không sợ người ta chê cười nhưng tôi thì sợ! Cổ Khánh Nhất, hôm nay anh phải cho tôi một câu trả lời thỏa đáng, rốt cuộc anh có ly hôn không!"

Cổ Khánh Nhất nhìn Tiêu San tức giận đến đỏ mặt tía tai, sợ cô ta động thai liền vội vàng đỡ cô ta ngồi xuống, tận lực nhẹ giọng nói: "Tiêu San, anh nhất định kết hôn với em, nhưng em cũng phải suy nghĩ một chút, bây giờ anh không tìm thấy Kiều Vi Nhã thì sao ly hôn được, nếu như cô ta trốn suốt một năm hay nửa năm chẳng phải cũng giống như vậy sao, ý của ba anh là trước tiên phải dụ dỗ cô ta về nhà, sau đó sẽ nghĩ biện pháp buộc cô ta ly hôn, đồ cũng có thể thuận lợi nắm trong tay, em nói thử xem?"

Tiêu San nhìn Cổ Khánh Nhất, lời Cổ Khánh Nhất nói, cô ta chỉ tin một nửa, cảm giác Cổ Khánh Nhất có chuyện gạt cô ta.

"Có thật không? Nếu anh dám lừa gạt tôi, Cổ Khánh Nhất, anh nhất định phải chết!"

"Yên tâm đi, anh thật sự có ý định kết hôn với em, em xem, mẹ anh thích em như vậy, sao anh có thể đổi ý?"

"Vậy anh tính làm sao tìm được Kiều Vi Nhã?"

"Anh đã nhờ mấy anh em trong bang đi tìm, ít nhất hai ngày sẽ có tin, ở thành phố B này có những nơi cảnh sát không thể tìm được nhưng chắc chắn không có nơi nào bọn họ không tìm thấy, trừ phi mẹ con bọn họ trốn trong hang chuột."

Tiêu San dần dần bình ổn cơn giận, chỉ một ngón tay lên bát đũa trên bàn: "Anh đi rửa chén đi, rửa xong rồi chúng ta xuống lầu đi một chút, suốt ngày ở đây cũng không tốt cho con."

Cổ Khánh Nhất gật đầu, cứ lừa gạt để Tiêu San đồng ý trước, sau đó sẽ tìm Kiều Vi Nhã, lừa Kiều Vi Nhã về nhà quan trọng hơn mọi thứ. (Hạ Y Lan)

Suốt thời gian này, hai loại ý tưởng cứ giao chiến trong đầu hắn, cảm thấy hoa viên Đạm Đài gia so cục thịt trong bụng Tiêu San thì nặng hơn nhiều.

Nếu thật sự có được hoa viên, cùng lắm thì hắn không làm cảnh sát nữa, Kiều Vi Nhã rất dễ dụ, chỉ cần lời ngon tiếng ngọt một phen, sau đó dẫn Đồng Đồng đi chơi một vòng, cái gì cũng giải quyết.

Khi đó, hắn sẽ cùng Kiều Vi Nhã sinh thêm một đứa con, không có sự trói buộc của bộ quân phục, cùng lắm thì giao tiền trợ cấp xã hội, dựa vào quan hệ của ông già cũng không cần đóng bao nhiêu tiền.

*Trung Quốc sinh hai con sẽ bị phạt tiền, quân nhân thì bị phạt nặng hơn.

Về phần Tiêu San, đến bệnh viện tìm người nói đứa bé trong bụng cô ta bị dị dạng, dụ cô ta phá nó, chỉ cần không có đứa bé, Tiêu San cũng không thể nhảy nhót gì.

Nếu như Kiều Vi Nhã cố ý ly hôn, hắn sẽ nghĩ biện pháp lấy được nửa căn nhà, sau đó cưới Tiêu San. Mặc kệ như thế nào, trong khoảng thời gian này, nhất định phải bảo mấy anh em trong bang tìm được hai mẹ con Kiều Vi Nhã, còn có mấy bức tranh chữ kia, hắn nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không đúng, sao Kiều Vi Nhã có thể biết người của quân đội, chẳng lẽ là lúc nhận đơn hàng rèm cửa nên biết? Không đâu, với quan hệ như vậy không đủ để Kiều Vi Nhã nhờ cậy giữ mấy thứ đó. (Hạ Y Lan)

Cổ Khánh Nhất thu dọn nhà bếp, rửa sạch bát đũa, cởi tạp dề xuống, nở nụ cười kéo Tiêu San xuống hoa viên dưới lầu tản bộ.

Tối hôm đó, Cổ Khánh Nhất vẫn dịu dàng mềm giọng với cô ta như cũ, những chuyện không vui xảy ra trước đó hình như cũng tan thành mây khói.

Sáng sớm hôm sau, hai người ăn bữa sáng, Cổ Khánh Nhất dẫn Tiêu San đi khám thai như thường lệ.

Cổ Khánh Nhất cùng Tiêu San làm xong thủ tục kiểm tra, đối với Cổ Khánh Nhất chưa bao giờ xuất hiện, bác sĩ cảm thấy rất hứng thú, bác sĩ cười hỏi Tiêu San có phải Cổ Khánh Nhất là chồng cô ta hay không?

Tiêu San gật đầu thừa nhận.

Bác sĩ Đào không khỏi nhìn hắn nhiều hơn, Cổ Khánh Nhất cũng cười giả tạo đáp lại.

Bác sĩ Đào mỉm cười nói với hai người Tiêu San: "Hiện tại chiều cao của thai nhi ước chừng bảy mươi millimet, từ nha phôi đến móng chân, thân thể đã hình thành hoàn toàn. Các ngón tay và ngón chân cũng đã phân chia, một phần xương cốt bắt đầu thay đổi cứng rắn hơn, cũng xuất hiện khớp xương. Giai đoạn nguy hiểm của ba tháng đầu cũng đã qua, nhưng mà cô là sản phụ lớn tuổi, cho nên người làm chồng cần phải chăm sóc cho phụ nữ có thai nhiều một chút, nhất là ở phương diện ăn uống, phải chú ý dinh dưỡng, tốt nhất ăn nhiều trái cây theo mùa."

Cổ Khánh Nhất ngượng ngập gật đầu đồng ý, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt của bác sĩ Đào, hắn cảm giác ánh mắt người bác sĩ này quá thâm thúy.

Tiêu San bảo Cổ Khánh Nhất ra ngoài chờ cô ta, nói có chút chuyện riêng tư cần bác sĩ Đào tư vấn.

Cổ Khánh Nhất đi ra ngoài, Tiêu San hỏi: "Bác sĩ Đào, nếu bây giờ tôi phá bỏ cái thai sẽ có hậu quả gì?"

Sắc mặt của bác sĩ Đào trầm xuống: "Tiêu San, đây không phải là trò đùa, cô là sản phụ lớn tuổi, hơn nữa lúc này đã qua ba tháng, không thể phá thai, muốn nạo thai, chỉ có thể làm phẫu thuật, phải biết thai nhi càng lớn tháng thì thương tổn cho người mẹ càng cao, nguy hiểm nhất là rất có thể bị xuất huyết, hơn nữa, sau khi phá thai sẽ dẫn đến các loại viêm, thậm chí là cả đời vô sinh, cô cần suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định, tôi thấy dáng vẻ chồng cô cao lớn, đối với cô lại nói gì nghe nấy, cũng đừng làm chuyện điên rồ."

Tiêu San cười nói: "Bác sĩ Đào, tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút, thật vất vả mới có đứa bé này, sao bỏ nó được, bác sĩ là chuyên gia ở phương diện này, tất cả đều nghe bác sĩ, bác sĩ yên tâm, tôi sẽ không làm chuyện ngốc nghếch gì đâu."

Bác sĩ Đào gật đầu, ánh mắt dường như dịu dàng hơn rất nhiều, viết nhanh số điện thoại vào tờ giấy đưa cho Tiêu San: "Đây là số điện thoại cá nhân của tôi, nếu như có chuyện gì cứ gọi cho tôi."

Tiêu San vui mừng nhận tờ giấy, để có được số của bác sĩ Đào là vô cùng khó khăn, bác sĩ chủ động đưa điện thoại lại càng không dễ dàng, phải biết, bác sĩ Đào là bác sĩ phụ khoa giỏi nhất thành phố B.

Tiêu San vội vàng lấy một tờ danh thiếp trong túi xách của mình đưa ra.

Bác sĩ Đào nhìn danh thiếp cười nói:"Thì ra là Tiêu tổng, thất kính, thất kính."

"Bác sĩ Đào, lúc bác sĩ cần nghỉ ngơi hãy đến khách sạn ngồi một chút, tôi mời bác sĩ ăn cơm."

"Được, chờ có thời gian đã." Bác sĩ Đào nhận danh thiếp, đứng lên đưa Tiêu San tới cửa.

Cổ Khánh Nhất đang chờ đến nhàm chán, hắn dần tính tình nói: "Em vào xe đợi anh trước...anh đi xem mẹ của anh."

"Chúng ta cùng nhau đi." Hiển nhiên tâm tình của Tiêu San đang rất tốt.

Hai người cùng nhau đến khu nội trú thăm mẹ Cổ.

Mẹ Cổ vừa nhìn thấy Tiêu San tới đây, cặp mắt sáng lên, ánh mắt không chớp chăm chú nhìn vào bụng cô ta, giống như sau một khắc, cháu của bà ta sẽ chạy ra từ bụng của Tiêu San.

Bà kêu Tiêu San ngồi xuống, Tiêu San nói cho bà biết, hôm nay đến kiểm tra thai, mẹ Cổ hỏi: "Có phải thấy được hình dáng của đứa bé rồi không, đến lúc đó có thể tìm một chút quan hệ, xem thử là trai hay gái không?"

Tiêu San tràn đầy tự tin cười nói: "Dì à, dì có thể yên tâm một trăm phần trăm chờ bồng cháu đi, tình hình của cháu giống như lúc mang thai đứa con lớn của cháu vậy."

Bà cố ý phớt lờ một số từ, chỉ nghĩ đến cháu trai ngày mong đêm nhớ trong bụng Tiêu San, hận không thể bật dậy khỏi giường.

Nhiều năm về sau, trước khi bà ta nhắm mắt, quả thật vẫn luôn có đứa cháu trai bên cạnh, chỉ tiếc, đứa cháu trai bà ta tân tân khổ khổ nuôi lớn, trong những năm tháng bị tê liệt trên giường, không có chăm sóc cho bà ta một ngày, sau đó thường xuyên ra ngoài lại trở thành côn đồ, mà ba của Cổ Khánh Nhất thì bị đứa cháu trai làm tức chết trong phòng ngủ, trở về tây phương, đến sáng hôm sau mới được người nhà phát hiện.

Nếu như bọn họ dự liệu được kết quả này, có còn ngày nhớ đêm mong cháu trai không? Ở dân gian lưu truyền một câu tục ngữ, không có con ngươi thì phải trông cậy vào hốc mắt đấy.

Lịch sử mấy ngàn năm của Trung Quốc, không biết có bao nhiêu gia tộc bị tiêu diệt cũng vì con cháu, tự hủy diệt cuộc sống hạnh phúc của mình chính là chuyện cười châm chọc nhất trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tìm Khương Hạo

Editor: Hạ Y Lan

Ba ngày liên tiếp vẫn không có tin tức gì của Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Cổ Khánh Nhất sai người mỗi ngày đều chờ trước cửa Bách Hóa Trung Đại, theo dõi Tiểu Vương cũng không có dấu hiệu cho thấy Tiểu Vương có liên lạc với Kiều Vi Nhã, Cổ Khánh Nhất đến tổng đài điện thoại tra danh sách cuộc gọi, cuộc trò chuyện cuối cùng mà Kiều Vi Nhã gọi chính là ngày thảo luận ly hôn với hắn.

Cổ Khánh Nhất phát hiện cũng chỉ có năm, sáu số điện thoại Kiều Vi Nhã hay điện, một số là của Tiểu Vương, những số còn lại thì hắn không biết, xem mã vùng thì có hai số ở Bắc Kinh, mấy dãy số còn lại đều ở vùng này.

Hắn quyết định mua sim mới gọi thử xem bọn họ là ai.

Sau khi mua sim, Cổ Khánh Nhất gọi đến số ở Bắc Kinh trước.

Nhận điện thoại là một người phụ nữ, Cổ Khánh Nhất hoảng hốt, giọng nói người phụ nữ này dịu dàng mà êm tai, cho dù không nhìn thấy mặt cũng biết người phụ nữ này nhất định xinh đẹp, cô mãi truy hỏi hắn là ai, ngay lúc Cổ Khánh Nhất ngắt điện thoại liền nghe được tiếng con gái hắn cười.

Trong lòng Cổ Khánh Nhất thoáng nghi ngờ, chẳng lẽ Kiều Vi Nhã quen biết người phụ nữ này ở Bắc Kinh, sau đó dẫn con đến đó, bọn họ giăng thiên la địa võng ở đây đều uổng công.

Cổ Khánh Nhất ngẩn ngơ trong chốc lát rồi bắt đầu gọi số thứ hai, lần này người nhận là một người đàn ông, giọng người đàn ông này thuần hậu mang theo một chút âm sắc của người ở Hương Cảng và Đài Loan, hơn nữa, bởi vì hắn không lên tiếng nên anh ta sửa lại dùng Tiếng Anh nói chuyện, Cổ Khánh Nhất nhanh chóng cúp điện thoại, người này là ai?

Nhìn hai số ở vùng này, hắn gọi số thứ nhất….là Mã Vân, hắn nghe được tiếng của Mã Vân liền ngắt máy, số thứ hai lại là đàn ông, giọng nói sang sảng không mang khẩu âm bản địa, mà là..... khẩu âm Bắc Kinh.

Số ở bản địa sao khẩu âm lại ở Bắc Kinh?

Trong lòng hắn có mất mát cũng có một chút hưng phấn khó hiểu, bởi vì những số này đều không có giọng nói của Bảo Mặc.

Nhưng tại sao từ ngày đó lại không gọi được cho cô? Những người này, rốt cuộc là ai?

Hắn quyết định bắt đầu điều tra từ số điện thoại mang khẩu âm ở Bắc Kinh này.

Thông qua quan hệ, hắn tra được người giữ số điện thoại này là người ở huyện Q, tên là Khương Hạo.

Người này… không phải người địa phương, anh ta là một quân nhân, nói cách khác, anh ta là người đã giấu những bức tranh chữ kia, anh ta lớn hơn bốn tuổi so với Kiều Vi Nhã.

Giữa bọn họ, có phải hay không?

Nghĩ đến đây, Cổ Khánh Nhất nổi trận lôi đình, nhất định là như thế, những người mang khẩu âm ở Bắc Kinh là người nhà của Khương Hạo, mà Khương Hạo là người gần đây Kiều Vi Nhã cấu kết được, cho nên Khương Hạo mới có thể ra mặt giúp Kiều Vi Nhã.

Nhất định bây giờ Kiều Vi Nhã đã dẫm con đến nhà của Khương Hạo.

Cổ Khánh Nhất cảm thấy mình phân tích rất đúng, hắn muốn đến huyện Q tìm Khương Hạo, cho dù là quân nhân thì thế nào, cường long bất áp địa đầu xà.

*Cường long bất áo địa đầu xà: rồng cũng khó thắng được rắn địa phương hay giống như: phép vua thua lệ làng vậy.

Cổ Khánh Nhất nói với Tiêu San một tiếng, quyết định lái xe đến huyện Q, Tiêu San cũng rất hưng phấn, nếu tên quân nhân kia thật sự có gian tình với Kiều Vi Nhã, tất nhiên sẽ lấy được những thứ kia, cô ta đã quá xem trọng Kiều Vi Nhã, tưởng rằng băng thanh ngọc khiết hóa ra cũng chỉ là giả.(.com)

Cổ Khánh Nhất đi ô tô đến huyện Q, trên đường đi, điện thoại vang lên, là điện thoại của lão ngũ, bọn họ phát hiện Đồng Đồng ở bờ biển, Đồng Đồng cùng một bé trai ở trên bờ tìm vỏ sò, bọn họ còn chưa tới gần đã bị ngăn cản, bởi vì là khu người giàu ở của thành phố B – Minh Châu Hào Đình.

Minh Châu Hào Đình ở thành phố B là khu bờ biển đẹp số một, đứng trên ban công của biệt thự có thể thấy bầu trời trong xanh, bờ cát mềm mại trắng noãn, còn có sóng biển dập dềnh, từng đàn hải âu chao lượn, phát ra tiếng kêu to.

Cổ Khánh Nhất biết Minh Châu Hào Đình, người ở nơi đó đến từ các nơi trên cả nước, không phú thì quý, rất nhiều người mua nhà ở đó cũng chỉ đến hè để nghỉ phép, trong biệt thự không chỉ có cây xanh um tùm, chim hót hoa thơm, còn có sân luyện đánh golf, quảng trường âm nhạc, khu vui chơi cho trẻ em, đường mòn dành cho chạy bộ, nơi này ở thành phố B là tất đất tất vàng, sao không khiến người ta hâm mộ cho được.

Hắn từng theo đồng nghiệp đến hội sở ở biệt thự Minh Châu Hào Đình, nhiệt độ bể bơi trong hội sở luôn ổn định, phòng tập thể thao, sân tennis, toàn bộ đều theo tiêu chuẩn cao nhất ở thành phố B.

Tuy rằng ở cùng Tiêu San nhưng hắn cũng biết cuộc đời hắn không bao giờ có phước phận tiến vào Minh Châu Hào Đình.(Hạ Y Lan)

Hắn dừng xe ở bên đường, đến huyện Q ….. hắn do dự, một quân nhân có thể sắp xếp cho mẹ con Kiều Vi Nhã đến Minh Châu Hào Đình thì tuyệt đối không đơn giản.

Nếu biết Kiều Vi Nhã ở đâu thì hắn đâu cần đến huyện Q.

Nghĩ lại, hắn quyết định tìm Tiêu San tra tình huống bên Minh Châu Hào Đình thế nào.

Tiêu San cũng có quen biết mấy người bạn ở Minh Châu Hào Đình.

Tiêu San nhìn hắn đi mà quay lại, tính thời gian thì hắn chưa thể đến huyện Q được, lại càng không có khả năng đi tìm người.

"Sao lại thế này?"

"Tiêu San, có phải em có mấy người bạn ở Minh Châu Hào Đình không?"

Tiêu San kinh ngạc nhìn Cổ Khánh Nhất, ngưng mắt hỏi: "Ý anh là…. Kiều Vi Nhã ở Minh Châu Hào Đình?"

Nhìn sắc mặt của Cổ Khánh Nhất, Tiêu San biết mình đoán đúng rồi, cô ta khiếp sợ cũng không thua gì Cổ Khánh Nhất.

Cổ Khánh Nhất nói phỏng đoán của mình cho Tiêu San nghe, Tiêu San gật đầu: "Lấy điện thoại cho em."

Cổ Khánh Nhất với tay lấy điện thoại, Tiêu San bấm một dãy số gọi đi, Cổ Khánh Nhất thấy vẻ mặt cô ta cười đến lẳng lơ, trong lòng rất khó chịu, rời khỏi phòng khách ra ban công hút thuốc.

Thẳng đến khi điếu thuốc tàn, Tiêu San mới kêu hắn: "Cổ Khánh Nhất, vô đây, sau này đừng hút thuốc nữa!"

Tiêu San nhìn hắn ghét bỏ nhưng kỳ thật cô ta cũng biết bản thân mình mang thai vẫn không thể bỏ được thuốc lá rượu chè.

Cổ Khánh Nhất không đáp lại, chỉ hỏi cô ta: "Thế nào?"

"Anh lưu lại số điện thoại này rồi đi tìm Phạm tổng, trước kia hai người cũng gặp qua một lần, Phạm tổng ở Minh Châu Hào Đình, anh đến đó thì gọi cho hắn ta một tiếng, hắn ta có thể dẫn anh vào."

Cổ Khánh Nhất lưu số rồi cầm chìa khóa xe ra cửa.

Ngay khoảnh khắc Cổ Khánh Nhất đóng cửa, đột nhiên Tiêu San cảm thấy bóng dáng cao lớn xưa nay của hắn ta cũng không to lớn như vậy.

"Nếu lần này còn không thuận lợi, tôi sẽ xóa bỏ nó." Tiêu San cúi đầu đặt tay lên bụng, lầm bầm lầu bầu.

Cổ Khánh Nhất lái xe thẳng đến Minh Châu Hào Đình, trên đường kẹt xe, giờ là thời gian ăn trưa, ở thành phố B có rất nhiều người tuy đi làm nhưng vẫn có thói quen về nhà ăn cơm trưa.

Kẹt xe cũng bực bội.

Cổ Khánh Nhất hút tiếp một điếu thuốc, khói lượn lờ trong xe, đặc biệt nồng.

Cổ Khánh Nhất mở cửa sổ, vẫy vẫy tay cho mùi thuốc tán đi, trước kia, Kiều Vi Nhã ở trước mặt hắn chưa từng có bí mật gì, chỉ cần hắn hỏi một tiếng, Kiều Vi Nhã chưa bao giờ do dự mà trả lời.

Hắn luôn cho rằng Kiều Vi Nhã không có bí mật, là từ khi nào Kiều Vi Nhã không nói với hắn những chuyện đã xảy ra?

Hắn cảm thấy cả đời của mình rất thuận lợi, mỗi lần gặp chuyện không may, đều có ba mẹ giúp hắn, chính hắn muốn cái gì đều có, thiếu thốn duy nhất chính là con trai, mỗi lần mẹ ở trước mặt hắn thở dài thở ngắn, hắn thật sự cảm thấy mình rất có lỗi với nhà họ Cổ, tuy rằng mẹ hắn rất thương con của Khánh Song, nhưng mỗi lần ở trước mặt hắn đều nói cho dù yêu thương thế nào cũng vô dụng, đứa cháu này không mang họ Cổ, bà muốn một đứa cháu trai, cho dù đứa cháu này muốn bà nhảy xuống biển, bà cũng không oán không hối hận.

Từ nhỏ hắn đã rất sợ ba, cũng không gần gũi với ông ấy, hắn và mẹ Cổ đều sống dưới quê, mặc dù đến thành phố B đã vài chục năm, nhưng thời thơ ấu vui vẻ nhất vẫn in rõ trong đầu hắn chính là có thể lên núi bắt châu chấu, bắt dế, hắn còn bắt cả rắn, không có độc nên mẹ hắn nấu cả một nồi canh rắn, hắn ăn thịt, mẹ hắn uống nước canh.

Miếng ăn ngon nhất trong nhà vẫn luôn dành cho hắn.

Hắn còn nhớ rõ, nhà bọn hắn luôn nấu hai loại cơm, bột mì thì cho hắn, ông nội và chú ăn, bột bắp thì mẹ và bà nội dùng, ông nội hắn nói, đàn ông là trời, đàn ông có khí lực nên phải ăn tốt hơn.

Ông nội hắn vốn là người trông chừng vùng núi, ông nội nói trước giải phóng nhà bọn họ đã ở trong ngọn núi này, là chủ của nơi này, mấy đặc sản gì đó trên núi đều là của người nhà.

Sau này hắn mới biết, ông nội không chỉ đưa người vào đây, mà phần lớn mộ trên núi đều là người một nhà.

Khi đó, tuy rằng hắn còn nhỏ nhưng vẫn nhớ kỹ một câu ông nội từng nói, ông bảo triều đại thay đổi là thời điểm đàn ông dễ dàng phát đạt nhất, chỉ cần bắt được cơ hội, trước một khắc còn là đầy tớ, sau một khắc chính là đại tướng quân.

Tuy ông nội không biết chữ nhưng lại biết rất nhiều chuyện xưa, ông nói Lưu Bang vốn là một tên lưu manh, bởi vì nắm bắt được cơ hội mới trở thành Hoàng Đế, Chu Nguyên Chương là một hòa thượng, cũng bởi vì bắt lấy cơ hội mới làm Vua, đàn ông thì phải giỏi nắm bắt cơ hội.

Cả thôn bọn họ không ai nguyện ý tham gia quân ngũ, chỉ có ông nội hắn cho ba hắn tòng quân, sau khi tham gia quân ngũ quả nhiên khác biệt.

Lúc ông nội mất là cười nhắm mắt, trước khi chết ông nội nói một câu hắn nghe rất rõ ràng, Khánh Nhất, con cũng đừng làm nhà họ Cổ ta tuyệt hậu.

Sau năm thứ hai bà nội mất, hắn và mẹ dọn đến thành phố B, nơi này không có núi, chuẩn xác mà nói, không có núi cao, cũng không có cánh rừng xanh um tươi tốt, càng không thấy mấy chú sóc chạy trốn khắp nơi.

Mẹ hắn quyết đoán bán hết căn nhà, bà nói đời này bọn họ không bao giờ trở lại vùng núi này nữa.

Hắn biết, mẹ hắn rất hận ông bà nội, mỗi ngày, việc đầu tiên bà phải làm khi rời giường chính là hầu hạ ông bà nội, sau đó nấu nước, nấu cơm, cho heo ăn, cắt cỏ, làm ruộng, tất cả việc trong nhà đều một mình bà làm.

Mỗi ngày chú của hắn hết ăn lại nằm, ông bà nội chưa bao giờ quản, cho nên, khi cuộc sống của chú hắn không được tốt có đến thành phố B tìm nhà bọn họ vay tiền, một phân tiền bà cũng không cho mượn, nghe nói, chú hắn đi xe lửa hơn nửa tháng mới về nhà, từ đó về sau, hắn không còn gặp lại bất kỳ thân thích nào, đương nhiên, không bao gồm người thân bên nhà ngoại hắn. (Hạ Y Lan)

Mẹ hắn biết Kiều Vi Nhã không cha không mẹ, cao hứng hết mức, nguyên nhân chỉ có hắn biết.

Nếu Kiều Vi Nhã có thể sinh con trai, nhất định mẹ hắn sẽ không vội vàng bảo hắn ra ngoài tìm phụ nữ, lại càng không suốt ngày mắng chửi trách móc bảo hắn ly hôn.

Kiều Vi Nhã nhịn không được mới khóc kể với hắn, bà đứng ngoài cửa mắng vào, có bản lĩnh thì sinh một đứa con trai, chờ con lớn lên cưới vợ, cô cũng có thể mắng con dâu của mình.

Sau đó Tiêu San xuất hiện, tuy Tiêu San lớn tuổi hơn Kiều Vi Nhã, nhưng Tiêu San có tiền, Tiêu San biết dỗ người hơn Kiều Vi Nhã, trong bụng Tiêu San đã có đứa bé nên bọn họ nhất định ly hôn.

Nhớ đi nhớ lại, xe đã chạy đến bên ngoài Minh Châu Hào Đình.

Hắn dừng xe, ra ngoài gọi cho Phạm tổng, điện thoại còn chưa thông đã có người đến chào hỏi hắn.

Nhìn người đến chào hỏi Cổ Khánh Nhất liền sửng sốt, là chiến hữu cũ cùng xuất ngũ, đến làm ở sở cảnh sát gần Minh Châu Hào Đình.

Cổ Khánh Nhất ngờ vực hỏi: "Sao anh ở đây?"

"Tôi và đồng nghiệp đang tuần tra ở bên cạnh."

Cổ Khánh Nhất cười nói: "Đãi ngộ của khu người giàu đúng là khác biệt."

"Cái gì chứ, trong đây mới có một nhà vào ở, cấp trên căn dặn phải đặc biệt quan tâm, không thể để xảy ra chuyện."

Lòng Cổ Khánh Nhất khẽ động, hỏi: "Là ai?"

"Không biết, kỳ thật bọn họ đã có vệ sĩ, căn bản không cần chúng tôi, nhưng cấp trên đã dặn dò thì chúng tôi phải nghe theo."

Cổ Khánh Nhất lại nói với viên cảnh sát vài câu, cảm thấy có chỗ không thích hợp nhưng không nói ra được.

Lại gọi cho Phạm tổng, lần này điện thoại thông, Phạm tổng nói sẽ ra đón hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Trở mặt

Editor: Hạ Y Lan

Sau khi đi theo Phạm tổng vào nhà, Phạm tổng cười nói: "Tiểu Cổ, tôi còn bận rộn rất nhiều công việc, cậu muốn đến chỗ nào chơi, tôi sẽ gọi vệ sĩ dẫn cậu đi."

Phạm tổng đi vào thư phòng, vệ sĩ dẫn Cổ Khánh Nhất đi một vòng trong khu vực.

Vệ sĩ vừa đi, vừa giới thiệu với hắn cảnh trí xung quanh, thật sự xem hắn như là người chưa bao giờ bước vào nơi cửa lớn nhà giàu vậy.

Cổ Khánh Nhất nhìn quanh bốn phía, khu biệt thự này có hơn một trăm biệt thự, muốn tìm hai mẹ con bọn họ chắc không phải là việc khó.

Mỗi biệt thự cách nhau rất xa, nó mang lối kiến trúc Châu Âu vừa cao quý lại trang nhã, dù là chỉnh thể hay mỗi bố cục đều hoàn mỹ xa hoa.

Nhìn ngôi biệt thự thấp thoáng ở dưới bóng cây xanh râm mát, lòng Cổ Khánh Nhất sinh ra cảm giác bùi ngùi, sự chênh lệch giữa người với người là do bẩm sinh, kiếp này, hắn là không có được số mệnh ấy.

Đi được một đoạn, bọn họ bị người ngăn cản, muốn hắn đi sang lối khác, vệ sĩ vừa vội vàng giải thích vừa kéo Cổ Khánh Nhất đi.

Cổ Khánh Nhất nghĩ đến chiến hữu ở cửa lúc nãy, trong nội tâm khẽ động, có chút sáng tỏ: "Chẳng lẽ đây là nhà của người mới tới?"

Vệ sĩ nhìn thoáng qua Cổ Khánh Nhất với vẻ kỳ quái, lời này của Cổ Khánh Nhất để lộ ra một tin tức, hắn ta không tới đây chơi mà nhằm vào những người này, hoặc là tới dò thăm tin tức, anh còn tưởng rằng người này cũng giống như mình..... là một vệ sĩ.

Vệ sĩ không khỏi hỏi một câu, theo quy định thì bọn họ tuyệt đối không được dò xét bạn bè của ông chủ, Cổ Khánh Nhất có một chút đắc ý nói cho anh biết, mình là cảnh sát.

Vệ sĩ lập tức nhớ tới Tiêu San liền hiểu ngay, thì ra người đứng trước mắt này là tình nhân của cô ta, vì vậy, một tia cung kính trong đáy mắt lại biến thành khinh bỉ thật sâu, mặc dù anh chỉ là vệ sĩ nhưng cũng dựa vào bản lĩnh của mình kiếm cơm, tuyệt đối không bỏ vợ của mình rồi dựa vào người đàn bà khác, huống chi, còn là một người đàn bà không đàng hoàng, mặc dù ngoài mặt ông chủ của anh rất nhiệt tình với Tiêu San nhưng trong thâm tâm lại xem thường cô ta, nên biết những người rành tin tức bát quái nhất trong xã hội thượng lưu, một là tài xế, một người khác chính là vệ sĩ.

Vệ sĩ vẫn rất nhiệt tình không thể nhận ra một chút phai nhạt nào, hơn một trăm căn nhà, đi chưa tới một phần ba, vệ sĩ liền quyết định quay về, muốn trở về, có rất nhiều lý do.

Sao Cổ Khánh Nhất chịu trở về được, hắn bảo vệ sĩ tự mình đi về trước, hắn còn phải đi dạo.

Nhiệm vụ của vệ sĩ chính là đi theo hắn, hắn không về làm sao vệ sĩ dám bỏ mặc hắn đi lòng vòng quanh đây, huống chi gia đình của căn biệt thự này cũng đã thông báo, không thể tùy ý tiếp đãi người xa lạ tiến vào đó.

Những thứ khác thì không nói, thời gian xe cảnh sát từ trụ sở tuần tra cũng dài hơn, xe lạ không cho phép vào biệt thự, tất cả đủ để chứng minh, hộ gia đình mới tới này không đơn giản.

Vệ sĩ này cũng là một binh sĩ xuất ngũ, sau đó lại được đào tạo ở công ty bảo an rồi mới phân đến nhà Phạm tổng, một thời gian sau, đối với mấy thứ cong cong quẹo quẹo của nhà giàu anh rất rõ ràng.

Cho nên, mặc kệ Cổ Khánh Nhất nói thế nào, chỉ cần Cổ Khánh Nhất không về thì anh sẽ không rời đi.

Hơn nữa, anh đã xác định Cổ Khánh Nhất đến tìm người, bởi vì khi đi qua một biệt thự, hắn ta hết nhìn đông tới nhìn tây, hắn ta không phải là cảnh sát vùng này, cũng không giống đi tra án, rốt cuộc người này tới làm gì, có lẽ, anh nên nói với Phạm tổng một tiếng, không thôi đến lúc có chuyện xảy ra lại liên lụy tới Phạm tổng.

Anh lén gửi tin nhắn cho Phạm tổng, Phạm tổng gọi đến rất nhanh, mời Cổ Khánh Nhất đi qua uống chút trà.

Cổ Khánh Nhất không từ chối được đành phải trở về.

Cổ Khánh Nhất ngồi xuống còn chưa tới năm phút, điện thoại của Phạm tổng vang lên liên tục, xem ra Phạm tổng muốn ra cửa, sau đó, Phạm tổng khách khí sai vệ sĩ tiễn Cổ Khánh Nhất ra khỏi biệt thự. (Hạ Y Lan)

Cổ Khánh Nhất ngồi vào xe, hận đến tay nắm chặt, ánh mắt của vệ sĩ, Phạm tổng giả vờ khách sáo muốn tiễn khách sao hắn không nhìn ra chứ, chỉ là lần này ra ngoài rồi, lần sau muốn tiến vào nữa sợ là khó khăn.

Tầm mắt của hắn rơi vào người chiến hữu, Cổ Khánh Nhất lấy một bao thuốc lá đến trước mặt anh ta, đưa một điếu thuốc, hai người dựa vào bờ tường khu biệt thự nói chuyện.

Ánh mặt trời chiếu rọi trên từng tán cây in trên đại lộ tĩnh lặng, nơi này cách nội thành không xa lại cùng một thành phố nhộn nhịp như chia thành hai thái cực, bầu không khí yên tĩnh và thanh bình khiến cho những người ở thành phố B luôn ồn ào náo nhiệt không quen được.

Hai người thấp giọng trò chuyện, chuyện của Cổ Khánh Nhất, anh cũng từng nghe thấy, nhưng quan hệ của anh và Cổ Khánh Nhất cũng bình thường, cho nên, anh không chủ động hỏi đến gia đình Cổ Khánh Nhất và cũng cố gắng tránh mấy đề tài liên quan.

"Quảng Tùng, thời gian này cậu đều tuần tra ở đây sao?"

Quảng Tùng gật đầu, cười nói: "Đúng vậy, lịch của tôi đến hết tháng sau đều tuần tra ở đây, mặc dù người ta nói gió thổi nắng chiếu, nhưng so với tuần tra mấy nơi khác thì nhẹ nhõm hơn nhiều rồi, hơn nữa, khi nào mệt có thể đến cửa khu bảo an ngồi một chút."

"Quảng Tùng, cậu có biết mấy người ở đây không?"

"Tôi nào có mệnh đó chứ, chính tôi ở trong sở cũng chỉ là một cảnh vệ trông nom trị an, đâu như Cảnh Giác..... Đúng rồi, chắc cậu biết Cảnh Giác, người đi cùng một lượt với chúng ta, ba của cậu ta là trưởng phòng cục điện lực, nếu không phải chị của cậu ta đã được phân ở cục điện lực, không chừng cậu ta cũng vào đó rồi."

Cổ Khánh Nhất lắc đầu, hắn rất ít tới bên này nên không nghĩ ra.

"Trương Thu Sơn, cậu biết không?"

Cổ Khánh Nhất nghĩ nghĩ, cười nói: "Là cậu ta à, mấy anh em lâu rồi không gặp nhau nên xa lạ hết rồi, phải nói tôi và Trương Thu Sơn còn cùng một liên đội đấy."

Quảng Tùng cười nói: "Mười ngày nữa cậu ta kết hôn, chắc giờ cũng phát thiệp mời hết rồi nhỉ? Người này kết hôn cũng rất phô trương, tổ chức trong hội sở của khu này, tôi nghe nói bình thường hai người ăn một bữa cơm trong đó còn hơn ngàn người, xem ra, có vợ rồi nên cũng mở nhãn tình to hơn một chút."

Trong lòng Cổ Khánh Nhất khẽ động, kết hôn ở khu biệt thự này, đây chẳng phải là có cơ hội rồi sao, mới vừa rồi vào cửa hắn đã chú ý, không có người bên trong dẫn đường, người ngoài đừng mơ tưởng đi vào.

Hôm đó kết hôn sẽ không giống như mọi ngày, chỉ cần có thiệp mời, nhất định có thể đi vào, mấu chốt là, Trương Thu Sơn có thể đưa hắn thiệp mời hay không.

"Vợ cậu ta cũng ở nơi này sao?"

"Vợ cậu ta là thiên kim nhà giàu trong khu biệt thự này, người tỉnh thành, nghe nói nhà bọn họ làm buôn bán xuất khẩu, trong nhà có hai anh em, anh trai thì cưới một thẩm phán cấp cao trên tỉnh, bối cảnh không đơn giản, cô em gái thì có chút khờ khạo như trẻ con, nhìn không kỹ sẽ không nhận ra, không biết làm sao, hai người xem mắt quen nhau không tới một năm liền muốn kết hôn."

Cổ Khánh Nhất thở dài một tiếng: "Thật là tốt số, sao tôi lại không có mệnh này nhỉ?"

Quảng Tùng trêu nói: "Được rồi, mặc dù tôi chưa gặp mặt vợ cậu, nhưng nghe Trác Lãng nói cậu cưới đúng vợ, muốn tài có tài, muốn mạo có mạo, mệnh của cậu không tốt số còn ai tốt đây."

Cổ Khánh Nhất lúng túng cười cười, chuyện của hắn, khẳng định đã sớm truyền ra mọi người đều biết rồi, hắn cũng chỉ giả vờ ngớ ngẩn cho qua, vào giờ phút này, hắn mới cảm thấy ở cùng Tiêu San, hắn chẳng còn chút tự tôn nào nữa.

Hai người hàn huyên một lát, Cổ Khánh Nhất lơ đãng hỏi: "Điện thoại của Trương Thu Sơn là số mấy? Tôi phải gọi cho cậu ta một cú mới được, chiến hữu kết hôn, nếu biết rồi thì không thể không chúc."

"138....." Quảng Tùng nói số của Trương Thu Sơn, sau đó cười nói: "Bây giờ cậu tìm cậu ta sao? Lát nữa chúng tôi tan ca trở về trụ sở rồi cùng đi luôn."

Điện thoại của Cổ Khánh Nhất rung lên rất nhiều lần, hắn biết là Tiêu San gọi tới, chỉ là ở trước mặt chiến hữu, hắn không tiện nghe máy cho nên vẫn nhịn không nghe.

"Không cần đâu, tôi còn chút chuyện, Quảng Tùng, đợi ngày nào đó tôi mời cậu ăn cơm."

Quảng Tùng cũng không giữ hắn lại, hai người nói tạm biệt, Cổ Khánh Nhất mới lái xe đi.

Quảng Tùng nhìn hắn lái xe rời đi, lắc đầu bĩu môi nói: "Tên đại ngốc." Quan hệ của anh và Trác Lãng rất tốt, cho nên Trác Lãng đã nói hết chuyện ngày đó cho anh nghe, nếu như vợ chồng Cổ Khánh Nhất chung sống hài hòa, dựa vào công lao của vợ thì cơ hội Cổ Khánh Nhất thăng chức là rất cao.

Trong khoảng thời gian này, chuyện ầm ĩ mà Cổ Khánh Nhất làm ra mọi người đều biết, Trác Lãng có nói riêng với Quảng Tùng, nhất định sau lưng vợ của Cổ Khánh Nhất có chỗ dựa, nếu không làm sao đến tai sở cảnh sát được, hoa viên Đạm Đài gia càng là một minh chứng lớn, nhà của cư dân cần cải thiện ở thành phố B này nhiều lắm, vì sao chỉ động vào hoa viên Đạm Đài, nhưng mà chuyện này động đến cái mũ trên đầu bọn họ, dù trong lòng vỡ vụn cũng không có người dám nói ra ngoài, uổng công trước kia Cổ Khánh Nhất còn khoe khoang khắp nơi, vợ hắn là con cháu duy nhất của Đạm Đài gia. (Hạ Y Lan)

Cổ Khánh Nhất vừa về tới nhà, Tiêu San đã sớm biết kết quả, bởi vì Phạm tổng gọi điện thoại tới hỏi Cổ Khánh Nhất muốn đến thăm Minh Châu Hào Đình hay là có mưu đồ khác, mọi người đều là bạn nhưng cũng đừng mong ngáng chân hắn, mặc dù hắn làm ăn ở thành phố B nhưng hắn không phải là người địa phương, cho nên, phàm là có chuyện phiền phức, hắn luôn một mực trốn tránh.

Tiêu San hiểu, Cổ Khánh Nhất làm việc quá lộ liễu, nhưng cũng đúng, hai người đàn ông vòng tới vòng lui trong biệt thự, không chọc người chú ý là không thể nào.

"Cổ Khánh Nhất, anh định làm thế nào?"

"Trên đường về anh đã gọi cho một đồng nghiệp, mười ngày sau cậu ta cử hành hôn lễ ở Minh Châu Hào Đình, ngày mai anh đến chỗ cậu ta lấy thiệp mời, lúc tham gia hôn lễ anh sẽ tranh thủ tìm người, cũng sẽ không gây chú ý cho người khác."

Tiêu San hừ lạnh một tiếng: "Tôi nói này, anh làm cảnh sát thế nào vậy? Không phải từng phá vài vụ án rồi sao? Sao tìm người lại tốn công như vậy hay căn bản là anh không muốn tìm, nếu anh không muốn tìm ngày mai tôi sẽ đến bệnh viện phá cái thai này, chúng ta không cần vất vả nữa, anh đừng tưởng rằng tôi không gả cho anh thì không có ai lấy, nếu không phải là ban đầu tôi thấy anh cũng thành thật, nói gì cũng không sinh con cho anh."

Cổ Khánh Nhất nhìn Tiêu San không chớp mắt, trong lòng lại âm thầm tính toán nếu cô ta thật sự xóa sạch đứa bé, bọn họ cắt đứt quan hệ cũng là chuyện tốt, hắn đã thông báo cho các anh em nhìn chằm chằm vào Minh Châu Hào Đình, nếu như vợ con hắn có ở đó, mười ngày sau, hắn nhất định có biện pháp tìm được bọn họ.

Từ trước đến giờ Kiều Vi Nhã đều mềm lòng nhẹ dạ, chỉ cần dỗ dành một chút, tất cả sẽ qua thôi, huống chi cô quan tâm Đồng Đồng còn hơn tính mạng của mình, có Đồng Đồng ở đây, nhà này không đổ vỡ được.

Nghĩ đến đây, Cổ Khánh Nhất lạnh nhạt nói: "Tiêu San, cô đừng luôn lấy đứa bé ra dọa tôi...lúc chúng ta mới quen nhau cô không phải là người thế này, bây giờ chúng ta còn chưa có giấy kết hôn, cô đừng nhân việc này mà đè đầu tôi, dầu gì tôi cũng là một người đàn ông, cô phải....."

Tiêu San dùng sức vỗ bàn trà, điện thoại cũng bị cô ta vỗ văng trên đất.

"Cổ Khánh Nhất, có phải anh chứa tâm tư khác không, có phải anh thấy hối hận rồi, nói cho anh biết, bà đây không phải không rời xa anh được, đi, bây giờ chúng ta đến bệnh viện phá thai, anh trả xe hơi lại cho tôi, tất cả những gì tôi mua cho anh đều phải trả lại, còn có đồ tôi cho mẹ anh, em gái anh cũng lấy về đây, chúng ta dứt khoát chia tay!"

Tiêu San đứng lên về phòng cầm túi xách, lôi kéo Cổ Khánh Nhất ra ngoài.

Cổ Khánh Nhất có chút ngượng ngùng, lúc này, thật sự không nên khiến Tiêu San nổi giận, ngộ nhỡ Kiều Vi Nhã cố ý ly hôn, không phải mình gà bay trứng vỡ rồi sao? Nhất định mẹ hắn không tha cho hắn.

Nhưng Tiêu San nhất quyết không tha, từng bước từng bước ép sát, mặc hắn nói hết lời ngon ngọt cũng không cho hắn mặt mũi lại cầm chìa khóa xuống lầu.

Cổ Khánh Nhất ngoan ngoãn đi sau, mềm lời nhỏ giọng lấy lòng cô ta.

Tiêu San vẫn không để ý tới hắn, ra khỏi thang máy, Tiêu San gọi cho bác sĩ Đào, bác sĩ Đào đang ở nhà nghỉ ngơi, nghe Tiêu San tìm mình, cười nói nửa tiếng sau sẽ đến bệnh viện.

Không làm sao được, Cổ Khánh Nhất đành lái xe đưa Tiêu San đến bệnh viện, trên đường, không tránh được lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ cô ta, chỉ ngóng trông trước khi đến bệnh viện cô ta có thể thay đổi ý định, nếu không, nhà không có ngày lành.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Làm không được

Editor: Hạ Y Lan

Hai người tới bệnh viện, bác sĩ Đào còn đến sớm hơn bọn họ.

Dọc theo đường đi vẫn khuyên mãi mà không có hiệu quả, Tiêu San kiên quyết bỏ đứa bé.

Bác sĩ Đào bảo Cổ Khánh Nhất chờ bên ngoài trước, sau đó khép cửa phòng lại.

"Tiêu San, tôi nhắc cho cô biết trước...nếu cô muốn phá thai, tôi sẽ không làm cuộc phẫu thuật này cho cô được, theo hồ sơ bệnh án, cô đã phá thai quá nhiều lần, vách tường tử cung của cô đã rất mỏng, nếu trong lúc phẫu thuật chỉ sơ ý một chút thôi sẽ thủng tử cung hoặc xuất huyết, nếu cô vẫn muốn phá thì đi mời vị cao minh khác." Sắc mặt của bác sĩ Đào rất khó xem.

Bác sĩ Đào đứng lên: "Tiêu San, mới vừa rồi cô gọi cho tôi, nói là thân thể không thoải mái tôi mới gấp gáp chạy tới, cô cũng là người có thân phận địa vị sao có thể nói dối như vậy, hơn nữa, cô nên biết, tôi hành nghề đã mấy chục năm, ghét nhất chính là phụ nữ đi phá thai, nếu không muốn sao ban đầu không làm các biện pháp phòng tránh, từ lúc đứa trẻ tiến vào thân thể trở thành phôi thai, nó đã là một sinh mạng rồi, cô như thế là giết người, thiên chức của bác sĩ là trị bệnh cứu người chứ không phải giết người. Cô muốn tìm người khác làm phẫu thuật, tôi không phản đối, nhưng cô đừng nói với người khác là có quen biết tôi, một khi xuất hiện nguy hiểm, tôi sẽ không chịu trách nhiệm."

Sắc mặt Tiêu San có chút tái nhợt, cô ta không cam lòng lại hỏi một câu: "Bác sĩ Đào, thật sự tôi không thể bỏ đứa bé này sao?" Cổ Khánh Nhất thay

đổi thất thường khiến cô ta không muốn đứa bé này nữa.

Bác sĩ Đào trịnh trọng gật đầu: "Lần này cô sinh non, kết quả tốt nhất chính là sau này cô không thể mang thai được nữa, kết quả xấu nhất....." Bác sĩ Đào nhìn Tiêu San từ trên xuống dưới, mặc dù người phụ nữ này có thai nhưng vẫn xinh đẹp quyến rũ như cũ, quả nhiên điển hình là hồ ly tinh phá nát gia đình người ta.

"Kết quả xấu nhất là gì?"

Bác sĩ Đào nói chậm rãi từng chữ: "Kết quả xấu nhất….chính là trên thế giới này không còn một người là cô nữa. Tiêu San, thật xin lỗi, con gái tôi mới từ nước ngoài trở về, tôi còn phải ở bên cạnh con bé, đi trước."

Bác sĩ Đào đã bắt đầu thay quần áo, Tiêu San hiểu rất rõ, bác sĩ Đào sẽ không hại cô ta, người này ở thành phố B có danh dự rất cao, tuyệt đối không lấy danh dự của mình ra đánh cuộc.

Tiêu San đi ra cửa, bác sĩ Đào cũng theo sau, Cổ Khánh Nhất vội tới hỏi vài thứ, bác sĩ Đào trầm mặc nói: "Vợ chồng các người có mâu thuẫn thì nên ở nhà giải quyết, cô ấy là phụ nữ có thai, anh nên quan tâm nhiều một chút, chứ không phải cô ấy muốn làm cái gì thì làm cái đó, các người làm ba mẹ mà không có trách nhiệm như vậy, thật khiến người ta thất vọng đau khổ." (Hạ Y Lan)

Cổ Khánh Nhất đỏ mặt liên tục xin lỗi bác sĩ Đào, bảo đảm sau này sẽ không xuất hiện chuyện như vậy, tiễn bác sĩ Đào đi, Cổ Khánh Nhất buông lỏng thở ra một hơi, mới vừa rồi em gái Khánh Ngọc của hắn xuống dưới lấy thuốc, thấy hắn nên hỏi hắn đến làm gì, hắn nói đưa Tiêu San đến khám thai.

Mẹ hắn biết được lập tức gọi điện thoại tới, bảo bọn họ qua phòng bệnh của bà một chuyến.

Hiện tại ba chị em thay phiên nhau chăm sóc mẹ hắn, Khánh Song vì chuyện nhà cửa nên ít tới nhất.

Lúc Cổ Khánh Song dọn ra, ngay trước mặt Mạnh Kỳ, hắn đã cho em gái năm vạn, em gái hắn rất mừng, Mạnh Kỳ cũng chỉ nhàn nhạt, không nhìn ra tâm tình.

Nể mặt mũi em gái, hắn không so đo với Mạnh Kỳ, nhưng đối với Mạnh Kỳ, hắn đã nổi lên lòng nghi ngờ, nếu như không có Mạnh Kỳ, chắc chắn Kiều Vi Nhã không biết được sự tình, Kiều Vi Nhã làm một loạt phòng bị, nhất định là do Mạnh Kỳ báo tin, nhưng những lời này hắn không nói với Cổ Khánh Song, tuy Khánh Song là em gái hắn nhưng vẫn là vợ của Mạnh Kỳ, con gái hướng ngoại, gả cho người ta, tất nhiên trong lòng không có người anh là hắn rồi.

Bởi vậy, hắn liên tưởng đến con gái mình, nếu sau này con bé lớn lên lập gia đình sẽ như thế nào đây?

Cổ Khánh Nhất làm bộ như lơ đãng nhắc nhở em gái mấy câu, không để cho Khánh Song nói chuyện trong nhà cho Mạnh Kỳ biết, cũng may bọn họ đã dọn ra ngoài, sau này sẽ ít phiền toái hơn.

Cổ Khánh Nhất và Tiêu San vào khu nội trú, mẹ hắn nhìn sắc mặt Tiêu San không được tốt, ân cần lôi kéo tay cô ta hỏi han, Cổ Khánh Ngọc bên cạnh cũng giật mình, người không biết còn tưởng Tiêu San mới là con gái của bà, chưa từng thấy người mẹ chồng nào đối với con dâu lại khiêm nhường hèn mọn như vậy, huống chi, người phụ nữ này chỉ là kẻ thứ ba còn chưa qua cửa, cô thật sự có chút đồng tình với Kiều Vi Nhã, nếu là cô cũng sẽ không sống nổi với Cổ Khánh Nhất, có một bà mẹ chồng như vậy, còn có một ông chồng thường xuyên ra ngoài tìm phụ nữ, ngôi nhà này không còn gì để người ta lưu luyến.

Lúc Cổ Khánh Nhất dọn nhà ra ngoài, mẹ cô cũng gọi mấy chị em qua, chỉ vào đồ trong phòng, bảo các cô cứ tùy tiện cầm, dù sao Kiều Vi Nhã cũng có tiền, sau này sẽ mua cái khác.

Cổ Khánh Ngọc có chút xấu hổ, mấy đồ gia dụng, đồ điện trong nhà, có cái nào không phải Kiều Vi Nhã giúp đỡ bọn họ đặt mua, còn Tiêu San này vừa nhìn cũng biết không thể sống chung được, sau này có quay về nhà mẹ đẻ sợ là chỉ có thể làm khách. (Hạ Y Lan)

Tiêu San nói mấy câu liền dỗ mẹ Cổ vui vẻ đến khóe mắt đuôi mày muốn nở hoa, lôi kéo ta Tiêu San không chịu buông.

Cổ Khánh Nhất lại đang phiền não, trong lòng suy nghĩ làm thế nào mới tìm được Kiều Vi Nhã, Minh Châu Hào Đình này chẳng lẽ là tường đồng vách sách thật sao, chỉ mong mấy anh em đang theo dõi mà thấy mẹ con Kiều Vi Nhã đi ra, có thể kịp thời thông báo cho hắn, dở dở ương ương như vậy rất là khó chịu, vốn muốn nhanh chóng ly hôn, nhanh chóng có kết quả, ai ngờ lại thành cục diện thế này, Kiều Vi Nhã đã đồng ý ly hôn sao lại không lộ diện chứ?

Không được, hắn phải sai người điều tra bối cảnh của Khương Hạo, xem Khương Hạo đó rốt cuộc là người thế nào.

Người bên quân đội, ở địa phương cũng không tiện thăm hỏi, nên về nhà tìm ông già, ông già sẽ có mối quan hệ.

Cổ Khánh Nhất đẩy cửa ra ban công gọi về nhà.

Ba Cổ nhận điện thoại, trầm ngâm chốc lát thì đồng ý.

Tiêu San không chịu nổi mùi vị của bệnh viện, Cổ Khánh Nhất chở Tiêu San về nhà.

Về đến nhà, suốt chặng đường Tiêu San không nói câu nào với Cổ Khánh Nhất, rất quả quyết nói: "Cổ Khánh Nhất, bác sĩ Đào nói rồi, nếu bỏ đứa bé

này, nhẹ thì vĩnh viễn không thể sanh con, nặng thì sẽ bỏ mạng, sau này anh cứ đưa qua đưa lại không có lập trường mà nghĩ tới Kiều Vi Nhã, tôi sẽ lôi tất cả các người xuống nước, tôi không dễ chịu thì các người đừng mong sống tốt, tốt nhất anh nên tin tôi có năng lực này."

Cổ Khánh Nhất thấy cô ta tỏ vẻ kiên quyết, cười khổ đáp lại: "Tiêu San, cái gì mà đưa qua đưa lại không có lập trường, chỉ vì em ngay cả con gái của mình anh cũng không cần, em còn muốn thế nào."

"Con gái của anh, con gái thì nhằm nhò gì!" Ban đầu, người Đài Loan có nói, sinh một đứa con trai sẽ cho năm trăm vạn, hai đứa con trai thì gấp bốn lần, cô ta không có mệnh tốt như vậy, chỉ sinh một đứa con trai, còn bị bà lớn nói một câu rồi mang đi.

Vốn tưởng rằng khách sạn này là của mình, không ngờ, một câu nói của bà lớn lại thành của hồi môn cho con gái cô ta, trên danh nghĩa, khách sạn do cô ta sở hữu, quỷ mới biết, đến bây giờ người Đài Loan cũng không buông tay, vẫn luôn điều khiển từ xa.

Sau đó cô ta dính vào một quan lớn họ Lý, muốn mượn sức của hắn biến khách sạn thành của mình, ai ngờ công dã tràng.

Tuổi của cô ta càng lúc càng lớn, ban đêm khi ngủ có người ở bên cạnh so với vườn không nhà trống, tuyệt đối không giống nhau, ban đầu nhìn trúng Cổ Khánh Nhất, một là vì hắn cao lớn đẹp trai, hai là vì Kiều Vi Nhã, ba là vì Cổ Khánh Nhất nói lúc ba của hắn còn làm quan lớn có chứa chút tiền trong nhà, bởi vì Kiều Vi Nhã sinh con gái, cho nên hai ông bà vẫn không buông ra.

Cô ta tin trong xã hội này, không nhất thiết người có chức vị cao sẽ nhận tiền, vì đến khi họ có một vị trí nhất định thì lại rất thận trọng.

Trái lại họ nắm giữ quyền sinh sát trong tay đối với quan nhỏ hoặc là nắm thực quyền đối với những thứ khác, đây mới là việc béo bở.

Năm ngoái, một Phó Cục Trưởng điều tra tội phạm ở thành phố B đã bị thất thế, tài xế của ông ta cũng bị giam giữ, người tài xế kia cũng vơ vét không ít hơn ông ta, làm tài xế ba năm đã kiếm được số tiền mà cả đời không ai kiếm được, một căn nhà hai trăm mét vuông, ba chiếc xe con, tàng trữ các loại rượu thuốc lá hạng sang, cả đời uống không hết, hút cũng không xong.

Ban đầu, ba của Cổ Khánh Nhất cũng có một chức vị béo bở, ông ta có thể bình an về hưu không phải vì ông ta không tham ô, mà do ông ta quá giảo hoạt, làm đến thủ trưởng lính cần vụ, tất nhiên thủ đoạn của ông ta không phải người thường có thể đạt được.

Hôm nay không thể bỏ đứa bé, cô ta cũng không cần bỏ nữa, chỉ cần siết chặt bà già đó, Cổ Khánh Nhất phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.(Hạ Y Lan)

Cổ Khánh Nhất rót một ly nước lên uống, uống xong vẫn phiền não như cũ, máy điều hòa cũng đã chỉnh đến hai mươi hai độ rồi.

"Cổ Khánh Nhất, lời tôi nói anh có nghe thấy hay không!"

Cổ Khánh Nhất liếc xéo cô ta, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, giờ phút này chỉ muốn ngủ.

Cổ Khánh Nhất ngồi xuống sofa, day day huyệt thái dương, chau mày, một hồi lâu, nặng nề nói: "Tiêu San, sau này chúng ta phải sống với nhau cả đời, em không thể nói chuyện với anh dịu dàng chút được sao? Trước kia, em không như vậy."

"Tôi vẫn luôn như vậy, Cổ Khánh Nhất, anh nghĩ là muốn biến tôi thành Kiều Vi Nhã sao? Tôi không phải là tên ngốc mặc cho các người nhào nặn xoa nắn, Cổ Khánh Nhất, sau này cái gì anh cũng phải nghe lời tôi, có nghe thấy không!"

Cổ Khánh Nhất bị động gật đầu, đứng lên nói: "Anh có chút nhức đầu, đi nằm một lát."

Không đợi Tiêu San nói chuyện, Cổ Khánh Nhất đã vào phòng ngủ, cả đời này, rốt cuộc cái gì mới điều mình thật sự mong muốn, muốn theo đuổi chứ?

Ngày hôm sau, ba Cổ gọi đến, bối cảnh của Khương Hạo đã điều tra xong.

Người này tới từ Bắc Kinh, bối cảnh thâm hậu bọn họ không thể tưởng tượng được, trước khi tìm được Kiều Vi Nhã, hắn không thể ở mãi trong nhà Tiêu San, ngộ nhỡ bị Kiều Vi Nhã bắt được nhược điểm, bọn họ sẽ rất thua thiệt.

Đồng thời, ba Cổ cũng nói cho hắn biết, mẹ của Bảo Mặc đã đồng ý giúp bọn họ, về phần hoa viên Đạm Đài, bọn họ cũng không cần mơ ước nữa, nơi đó đã xác định không phải cho Kiều Vi Nhã, chỉ cần bọn họ đưa Kiều Vi Nhã rời khỏi thành phố này, sẽ không còn vấn đề nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Gặp con gái

Editor: Hạ Y Lan

Nói mấy lời như thế cũng thật nhẹ nhàng, làm sao đưa ra khỏi đây, hiện tại Kiều Vi Nhã có người làm chỗ dựa, sao chịu rời khỏi thành phố B, huống chi, mộ người nhà cô đều ở đây, không ngày nào mà Kiều Vi Nhã không đi viếng mộ, có thể thấy cô xem trọng người nhà đến thế nào.

Suy nghĩ một chút, Cổ Khánh Nhất nói: "Tiêu San, ba bảo anh về nhà ở, em hãy gọi bảo mẫu trở về đi."

"Bảo anh về nhà ở? Không được, anh không thể rời khỏi đây, không phải bây giờ anh đang tạm đình chỉ công tác sao, không có chuyện gì thì anh về nhà làm chi..... Ba anh muốn anh về nhà là để vãn hồi với Kiều Vi Nhã đúng không, nằm mơ!" Tiêu San không muốn phân bua nữa liền lấy điện thoại gọi về nhà Cổ Khánh Nhất, ba Cổ nghe máy, mặc dù khóe miệng Tiêu San cười lạnh nhưng giọng nói lại dịu dàng vô cùng: "Chú à, chú khỏe chứ, cháu là Tiêu San, nghe nói chú muốn Khánh Nhất về nhà ở…là thật sao?"

Ba Cổ sửng sốt trong chốc lát, lập tức phản ứng kịp, cười nói: "Tiêu San à, thời gian này thân thể của chú không khỏe, cho nên bảo Khánh Nhất trở lại chăm sóc một chút, cháu cũng biết, mẹ của nó nhập viện, em nó lại dọn ra ngoài, chú đã lớn tuổi, thân thể lại không tốt, cũng không thể ngày ngày ra ngoài ăn cơm."

Tiêu San khẽ mỉm cười, đáp lại: "Hoá ra là như vậy, theo lý thuyết, cháu nên để anh ấy trở về, chỉ là, hôm nay cháu đến bệnh viện khám thai, cháu trai của chú lại không nghe lời, khiến thân thể cháu luôn không thoải mái, chú xem nếu không thì cháu bảo Khánh Nhất đưa một bảo mẫu qua đó, tiền thuê thì cháu sẽ ra, chú thấy được không?"

Trong lòng ba Cổ thở dài, con trai đâu phải là đối thủ của Tiêu San, xem ra, chuyện này có phiền toái, muốn Khánh Nhất về nhà thì phải thuyết phục Tiêu San.

Hai người nói điện thoại ước chừng nửa giờ, rốt cuộc, Tiêu San đồng ý Cổ Khánh Nhất về nhà, nhưng cụ thể hai người nói những gì thì không ai biết.

Tiêu San gọi bảo mẫu về, Cổ Khánh Nhất thì về nhà. (Hạ Y Lan)

Cổ Khánh Nhất vừa về đến nhà thì lão ngũ gọi đến, xác định Kiều Vi Nhã ở Minh Châu Hào Đình, bọn họ thấy Kiều Vi Nhã đi cùng với một người đàn ông cao lớn và một người phụ nữ tóc dài dẫn hai đứa bé tản bộ ở bãi biển.

Nhưng bọn họ bị người ta phát hiện, ống nhòm bị mất, thiếu chút nữa bị đưa đến đồn cảnh sát, may là trong bọn họ có một người là hội viên của hội Yêu Chim ở thành phố B, lấy cớ quan sát hải âu mới bình an vô sự.

Cổ Khánh Nhất đành hy vọng vào hôn lễ của Trương Thu Sơn.

Ba Cổ chưa nói cho hắn biết cụ thể về bối cảnh của Khương Hạo, chỉ nói là bảo hắn nghĩ biện pháp tìm được Kiều Vi Nhã, chỉ cần mang cháu gái về, Kiều Vi Nhã sẽ đáp ứng tất cả điều kiện của bọn họ.

Chờ đợi trong đau khổ, rốt cuộc cũng đến ngày cưới của Trương Thu Sơn.

Cổ Khánh Nhất đậu xe ở bên ngoài Minh Châu Hào Đình, bên ngoài có nơi tiếp đãi xe dành cho khách, không đưa đúng giấy chứng nhận xe sẽ không được phép vào khu biệt thự.

Cổ Khánh Nhất đưa thiệp mời rồi vào khu đỗ xe.

Lần này, Trương Thu Sơn mời rất nhiều người, sân cỏ bên ngoài hội sở được trang trí màn sa trắng thuần theo phong cách Châu Âu, hoa tươi tinh xảo theo nghi thức cung đình, không chỗ nào không hiện rõ địa vị cao quý của chủ nhân nơi đây.

Cổ Khánh Nhất hâm mộ nhìn mọi người xung quanh mời rượu, đốt một điếu thuốc.

Cổ Khánh Nhất không quen biết được mấy người, nhìn sơ thì người tới đây đều là nhân vật nổi tiếng trong giới thương mại, lần đầu tiên hắn tham gia hôn lễ thế này, tạm thời tâm tư của hắn bị hôn lễ hấp dẫn.

Trước khi đến, Cổ Khánh Nhất đã hỏi, mười giờ cô dâu chú rể mới đến, hai giờ kết thúc tiệc cưới.

Trong lúc đó hắn có bốn tiếng để tìm mẹ con Kiều Vi Nhã, chỉ cần tìm được con gái, không gặp Kiều Vi Nhã cũng được.

Cổ Khánh Nhất lấy một ly sâm banh, khẽ nhấp môi, bưng ly như không có chuyện gì xảy ra đi ra ngoài.

Mới vừa đi tới bên cạnh hội trường thì có người hầu bàn mỉm cười ngăn hắn lại: "Tiên sinh, thật xin lỗi, anh không thể vào hội trường."

Trong lòng Cổ Khánh Nhất thầm kêu hỏng bét, rốt cuộc đối phương có lai lịch gì, trong khu vực này lại đề phòng như vậy, chẳng lẽ cô dâu chú rể không để tâm sao?

Không lẽ hôm nay đến uổng công?

Mấy ngày qua hắn luôn suy nghĩ về người phía sau Kiều Vi Nhã rốt cuộc có lai lịch gì, mặc dù ba nói đối phương có bối cảnh sâu không lường được, nhưng Kiều Vi Nhã vẫn chưa ra tay, rốt cuộc bọn họ đang đợi điều gì? Nếu như đối phương thật sự lợi hại như lời ba nói, sao Kiều Vi Nhã chịu ẩn nhẫn đến bây giờ? Tại sao cô phải trốn?

Ánh mắt của hắn nhìn xung quanh, con gái thích những nơi náo nhiệt, khó đảm bảo con bé nghe thấy nhạc mà không ra ngoài.

Chỉ cần con gái thấy hắn nhất định sẽ đến tìm hắn.

Quả nhiên như hắn dự liệu, ngay lúc hôn lễ đang diễn tấu khúc nhạc, con gái nắm tay một bé trai xuất hiện.

Đi theo sau hai đứa bé là một người phụ nữ xinh đẹp mặc một chiếc áo đầm trắng đơn giản, phác thảo những đường cong xinh đẹp của cô ấy, khí chất dịu dàng cao quý, cô giống như cô gái cổ điển thanh thoát bước ra từ bức tranh của Trung Quốc thời xưa, tản ra sức hấp dẫn không gì sánh kịp.

Cổ Khánh Nhất khẽ giật mình, đột nhiên hắn nhớ đến giọng nói trong điện thoại, trực giác nói cho hắn biết, người phụ nữ này chính là người nghe điện thoại đó.

Cổ Khánh Nhất đứng nép một bên, vẫy tay với con gái, mới đầu lực chú ý của Đồng Đồng đều dừng trên người đôi tân nhân, trong lúc vô tình quay đầu lại thì thấy Cổ Khánh Nhất.

"Ba....." Đồng Đồng buông tay Elaine ra, chạy về phía Cổ Khánh Nhất.

Elaine sợ hết hồn, Cổ Khánh Nhất vậy mà có thể xâm nhập vào Minh Châu Hào Đình, hắn thật có bản lãnh.

Cổ Khánh Nhất ôm Đồng Đồng, thấy con gái đã lâu rồi không gặp, hắn thật sự rất nhớ: "Đồng Đồng có nhớ không ba?"

Đồng Đồng ôm cổ của Cổ Khánh Nhất, cười nói: "Ba, con nhớ ba muốn chết."

Cổ Khánh Nhất có chút nghẹn ngào, nếu như ly hôn, hắn sẽ không thể ở bên con gái nữa, hắn nhớ đến hình ảnh lần đầu tiên ôm con gái vào lòng, một cục thịt nho nhỏ khiến hắn cảm nhận sinh mạng của mình vẫn đang tiếp diễn.

"Đồng Đồng, trở về với ba được không?"

"Nhưng con nghe nói ba bán mất nhà rồi, ba, chúng ta về nhà thì phải đến nhà bà nội, nếu đến nhà bà nội con sẽ không đi."

"Mẹ nói cho con biết sao? Bà nội bị bệnh, bà nhập viện rồi, chỉ có ông nội ở nhà, chúng ta về nhà trước có được không?"

Đồng Đồng lắc đầu: "Là con lén nghe được, thì ra ba bán nhà thật, con không muốn đến bệnh viện, bà nội không muốn gặp con, ông nội cũng không thích con, ông nhìn thấy con đều chưa từng cười, con ở cùng với anh trai vẫn rất tốt."

Lúc này, anh Đồng Đồng và mẹ cũng đã đi qua, Elaine lạnh nhạt nói: "Anh là ba của Đồng Đồng?"

Cổ Khánh Nhất gật đầu, đưa tay tự giới thiệu mình. (Hạ Y Lan)

Elaine không giơ tay bắt, chỉ lạnh nhạt nói: "Cổ tiên sinh, anh muốn mang Đồng Đồng đi sao? Rất xin lỗi, bây giờ anh không thể mang con bé đi."

Cổ Khánh Nhất lúng túng rút tay về, con gái đã rời khỏi hắn, bé nắm tay Đồng Đồng giới thiệu với hắn: "Ba, đây là anh trai, hiện tại con và mẹ đang ở nhà của anh ấy."

"Tôi có thể nói chuyện với cô một chút không?"

Elaine gật đầu, bốn người đi tới một bên, Cổ Khánh Nhất phát hiện lần này không có người cản hắn, như vậy, bố trí vệ sĩ ở Minh Châu Hào Đình là vì bọn họ.

"Đồng Đồng, cháu và anh trai đi về trước, dì ở đây nói với ba cháu một số chuyện."

Đồng Đồng do dự một chút, gật đầu lôi kéo anh Đồng Đồng đi ra.

"Cổ tiên sinh, mục đích anh tới tham gia hôn lễ là vì muốn mang Đồng Đồng đi, thực sự không ngờ được, chỉ là để cho anh thất vọng rồi. Anh đã tìm tới nơi này, chúng ta không ngại có lời nói thẳng, tôi là chị của Vi Vi, hoàn toàn có thể thay em ấy ra quyết định, em ấy muốn kết thúc cuộc hôn nhân này, tôi cũng đã nghe điều kiện hai người nói trong điện thoại, như vậy thì anh cứ nghe theo điều kiện của Vi Vi mà ly hôn, tôi nghĩ...hai ngày nữa có thể anh sẽ nhận được lệnh gọi từ tòa án."

"Lệnh gọi?"

"Phải, về căn nhà kia, anh và đồng nghiệp của anh cùng là bị cáo, căn nhà kia là do em gái tôi mua, anh không có quyền bán nó, hơn nữa còn bán với giá thấp, ý đồ của anh rất rõ ràng rồi, Cổ Khánh Nhất, nếu tôi là anh, tôi sẽ lập tức đồng ý điều kiện của Vi Vi, trả nhà cho em ấy, cũng dựa theo điều kiện ly hôn Vi Vi đưa ra, như vậy, đối với anh mới có lợi."

Sắc mặt Cổ Khánh Nhất nhanh chóng thay đổi, hắn cho là chuyện căn nhà đã làm xong, vậy mà Kiều Vi Nhã vẫn lật lọng.

"Vị phu nhân này, tôi cũng không quen biết cô, hơn nữa, nếu như Kiều Vi Nhã muốn ly hôn thì phải tự mình nói, cô ấy là người trưởng thành có năng lực hành vi, người khác không có quyền thay thế cô ấy đưa ra bất kỳ quyết định gì."

Khóe môi Elaine hiện chút cười lạnh: "Cổ Khánh Nhất, hiện tại Vi Vi không có thời gian gặp anh, bây giờ em ấy không có ở thành phố B, nếu như anh đợi đến tháng chín mới ly hôn, anh nhất định sẽ hối hận, tôi vì nể mặt Đồng Đồng mới mới đưa cho anh một lời khuyên, bởi tôi nhìn ra anh thật lòng thương Đồng Đồng."

Kiều Vi Nhã không có ở thành phố B? Cô đi đâu?

"Nếu cô ấy không có ở đây thì tôi phải rước Đồng Đồng về, tôi là ba của con bé, ngoài Kiều Vi Nhã thì tôi là người giám hộ hợp pháp."

Elaine cười, tên Cổ Khánh Nhất này cũng không phải là người thiếu kiến thức pháp luật, lúc này có thể nghĩ như thế: "Cổ Khánh Nhất, anh cảm thấy Đồng Đồng sẽ đi theo anh sao? Nếu như anh có bản lĩnh mang con bé đi thì cứ việc." Elaine lười phải nói nhảm với hắn, xoay người rời đi, Cổ Khánh Nhất định theo sau liền bị người ngăn cản.

Lúc này hắn mới ý thức được, thế lực của đối phương đáng sợ bao nhiêu.

Hắn đã hỏi ý kiến của luật sư, cũng đã hỏi tòa án, căn nhà hắn bán, tám chín phần là không có hiệu lực, căn cứ vào nghị định Tòa án nhân dân tối cao năm 1988, nếu có một người cùng sở hữu không đồng ý, tự tiện bán nhà là hành vi không đúng pháp luật, mọi giấy chứng nhận mua bán đều không có hiệu lực.

Đột nhiên Elaine quay đầu lại đến trước mặt Cổ Khánh Nhất, thản nhiên nói: "Một lát nữa, luật sư của Vi Vi sẽ liên lạc với anh, nếu như muốn bản thân được tốt thì hãy ly hôn, công việc cụ thể sẽ nói rõ với nhau, trong khoảng thời gian này, anh sẽ không tìm được Vi Vi, cũng không cần vắt óc tìm em ấy, tôi rất khinh thường anh, Cổ Khánh Nhất, anh không xứng với Vi Vi."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Thua kiện

Editor: Hạ Y Lan

Cổ Khánh Nhất trơ mắt nhìn con gái rời đi, hắn cảm thấy từ nay về sau, con gái đã thật sự xa cách hắn.

Hôm nay hắn tới tham gia hôn lễ, trừ bỏ ra một nghìn tệ tiền mừng, điều duy nhất nhận lại được chính là hiểu rõ thực lực của đối phương.

Tiền rèm của khách sạn còn chưa trả cho cửa hàng, Tiểu Vương cũng không thúc giục hắn thanh toán, Tiêu San đã lấy khoản tiền này chuyển vào tài khoản cá nhân.

Mà số tiền bán nhà, hắn đã móc ra năm vạn cho Cổ Khánh Song, tám chín phần mười không lấy về được rồi, nếu như Kiều Vi Nhã thắng kiện, hắn phải trả tiền lại cho đồng nghiệp, tiền còn lại hắn đã để chỗ mẹ hắn, bảo mẹ hắn lấy ra không biết có bao nhiêu khó khăn, nói không chừng, mẹ hắn sẽ đi liều mạng với Kiều Vi Nhã.

Về phần những bức tranh chữ, theo tình hình bây giờ, hắn tuyệt đối không cầm được.

Mỗi ngày Tiêu San đều mơ tưởng đến chúng, không ngừng càu nhàu, bảo hắn phải nghĩ biện pháp nhất định lấy được chúng.

Nói như vậy, người giúp đỡ Kiều Vi Nhã không chỉ có Bảo Mặc, còn có đám người Khương Hạo, người phụ nữ kia có quan hệ gì với Khương Hạo?

Tất cả mọi chuyện chất chồng vào nhau rối thành một nùi, Cổ Khánh Nhất cảm thấy mình đã đi vào ngõ cụt không có đường ra.

Về đến nhà, ba Cổ thấy mặt hắn ủ dột, lạnh nhạt nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Con gặp được Đồng Đồng rồi….nhưng con bé không về cùng con....." Cổ Khánh Nhất nói hết chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Ba Cổ vừa nghe vừa phân tích mọi chuyện trong lòng, gió thổi bên ngoài, bóng cây xuyên qua cửa sổ thủy tinh in trên gương mặt già nua của ông. (Hạ Y Lan)

Nhìn ba mình vẫn trầm mặt không nói, Cổ Khánh Nhất có chút gấp gáp: "Ba, chuyện này làm thế nào?"

"Làm thế nào?" Ông nhẹ nhàng thở dài một hơi, hình như chuyện này đã thoát khỏi tầm tay của ông, ông nhìn chằm chằm vào Cổ Khánh Nhất, cho dù mưa gió thay đổi thế nào, sự đấu tranh trên chính trị luôn tồn tại, ai thua ai thắng đều phụ thuộc vào người nắm quyền chủ động.

Lần này, hình như bọn họ đã không thể nắm giữ quyền lợi đó, trực giác nói cho ông biết, những tin tức ông hỏi thăm được đều giấu giếm ông điều gì đó.

Vừa lúc đó, điện thoại vang lên, ba Cổ liếc mắt nhìn số điện thoại, vui mừng quá đỗi, vội vàng nhận.

Lúc ông cúp điện thoại, sắc mặt rõ ràng dễ nhìn hơn rất nhiều.

Cổ Khánh Nhất không nhịn được hỏi: "Ba, ai gọi tới vậy?"

"Là bác Lý của con, mấy ngày nữa bên quân đội có đại hội thể dục thể thao, ông ấy muốn mời ba qua giải sầu."

Cổ Khánh Nhất cười: "Ba, có phải chuyện này có chuyển biến rồi không?"

Ba Cổ gật đầu: "Bây giờ bác Lý của con đang nhậm chức ở quân khu Tỉnh, cho dù phía trên có là ai cũng phải nể ông ấy một chút, con cứ yên tâm phiên tòa lần này, lần thứ nhất thua, còn có lần hai, dù không có bác Lý của con thì mẹ của Bảo Mặc cũng không cho Kiều Vi Nhã lấy được căn nhà, chờ khi đến tòa gặp được Kiều Vi Nhã, con hỏi cô ta xem phải cần bao nhiêu tiền mới chịu rời khỏi đây, chỉ cần cô ta nói ra, ba sẽ nói với mẹ của Bảo Mặc, dù sao số tiền đó không cần nhà chúng ta ra."

Cổ Khánh Nhất thở dài nhẹ nhõm, bàn cờ này vẫn chưa hạ xong, bọn họ còn có đối sách.

Chuyện đến bước này, khả năng hắn và Kiều Vi Nhã tái hợp đã là con số không, nếu như vậy, một phân tiền cũng không để cô lấy được.

Sáng sớm ba ngày sau, hắn nhận được lệnh gọi của tòa án, thứ ba tuần sau mở phiên toà.

Không tới một giờ, hắn liền nhận được điện thoại của Tôn Kiện: "Cổ Khánh Nhất, xảy ra chuyện gì? Tòa án mới gửi lệnh gọi cho tôi. Cậu không thuyết phục được vợ cậu sao? Nhưng tôi đã đưa thêm tiền cho cậu."

"Tôn Kiện, anh đừng gấp gáp, cô ấy không thắng được đâu, tôi đã tìm người rồi."

Tôn Kiện thở dài một hơi: "Sớm biết phiền toái như vậy, tôi không nên mua nhà của cậu, bây giờ người nhà tôi cũng tới rồi, muốn mua nhà cũng không có thời gian công sức đi tìm, tôi thấy cậu nên lo liệu nói chuyện với vợ cậu cho tốt, tôi cũng không muốn gặp phiền phức nữa."

Cổ Khánh Nhất ấp úng đáp ứng, nghĩ thầm, tôi cũng muốn đi tìm cô ấy lắm nhưng tìm không ra.

Thứ ba, Cổ Khánh Nhất đến tòa án.

Đợi ở cửa hơn một tiếng cũng không thấy bóng dáng Kiều Vi Nhã, thời gian mở phiên tòa chỉ còn hai mươi phút nữa, hắn chỉ có thể vào trong trước.

Sau khi mở phiên tòa Cổ Khánh Nhất phát hiện Kiều Vi Nhã vẫn không tới, mà chỉ có hai người luật sư, ra toà còn có chủ nhà lúc trước, bọn họ làm chứng căn nhà do Kiều Vi Nhã bỏ tiền ra mua, đồng nghiệp, luật sư còn đưa ra chứng cứ về ghi chép tiền lương của hắn, kể từ khi Cổ Khánh Nhất tham gia công tác, tiền lương của hắn vẫn chưa động một xu.

Mặt khác, giá bán nhà rõ ràng thấp hơn giá thị trường gần sáu vạn, đủ để chứng minh, trong lúc Cổ Khánh Nhất và đương sự trao đổi mua bán đã xuất hiện điều mập mờ, mặc dù sau đó có đưa thêm tiền cũng là do nguyên cáo biết được nhà bị bán nên chuẩn bị khởi tố.

Cổ Khánh Nhất kinh hãi, sao bọn họ có được ghi chép về tiền lương của hắn? Và làm thế nào tìm được chủ trước của căn nhà?

Hai người luật sư miệng lưỡi sắc bén, căn bản Cổ Khánh Nhất không có sức lực chống đỡ, thẩm phán phán quyết, Cổ Khánh và Tôn Kiện thua kiện.

Đối với kết quả này, Tôn Kiện cũng rất ngoài ý muốn, Cổ Khánh Nhất đã nói với anh là tìm người rồi, tình huống giống như bọn họ, tòa án sẽ nghiêng về phía người mua nhà, sẽ nghiêng về lợi ích của người mua.

Ra khỏi tòa án, Tôn Kiện đen mặt nói với hắn: "Tiểu Cổ, tôi thấy cậu vẫn nên trả lại tiền đi, cùng lắm thì tôi thuê phòng vậy, sẽ không gây rắc rối nữa, thân thể chị dâu cậu không khỏe, chúng tôi không chịu nổi giày vò. Trước khi mở phiên tòa, tôi nghe người ta nói là luật sư Gia Cát chưa bao giờ nhận những vụ kiện nhỏ, ngay cả vụ kiện mấy trăm vạn anh ta cũng không để trong mắt, vậy mà bây giờ lại giúp đỡ vợ cậu cãi vụ kiện này, có thể thấy được vợ của cậu đã chuẩn bị đầy đủ, mấy ngày qua, tôi cũng nghe hàng xóm nói một chút chuyện, chuyện tình của hai người, tôi cũng không muốn bàn luận gì, trong vòng mười ngày tôi sẽ rời khỏi đó."

Tôn Kiện không đợi Cổ Khánh Nhất giải thích, bước nhanh ra ngoài.

Tên tuổi của luật sư Gia Cát, Cổ Khánh Nhất có nghe thấy, hắn cũng rất giật mình, sao luật sư Gia Cát lại lên tòa thay Kiều Vi Nhã, khiến hắn hoảng sợ hơn đó là luật sư đến từ Bắc Kinh, Khương Hạo vì Kiều Vi Nhã đã hạ vốn quá lớn rồi ư?

Cổ Khánh Nhất đuổi theo luật sư Gia Cát hỏi: "Luật sư Gia Cát, xin hỏi sao anh lại giúp vợ tôi lên tòa? Cô ấy cho anh bao nhiêu tiền?"

Luật sư Gia Cát nhả ra năm chữ đầy lạnh lẽo: "Không liên quan đến anh." Xoay người rời đi.

Rõ ràng mặt trời đang chiếu rọi nhưng Cổ Khánh Nhất lại cảm thấy có một hơi khí lạnh từ lòng bàn chân xuyên qua thân thể mãi cho đến trái tim, cả người tựa như vào hầm băng, đó là một loại tuyệt vọng khó có thể hình dung.

Cổ Khánh Nhất ủ rũ về nhà.

Kết quả thế này, ba Cổ đã sớm dự liệu được, chỉ là ông không nghĩ đến người mua nhà sẽ rút lui, cho dù bọn họ đi tìm người cũng không có tác dụng, người ta không cần nhà, bọn họ cũng không có biện pháp, hiện giờ chỉ có thể trả tiền cho người ta trước.

Vấn đề là, Cổ Khánh Nhất đã tốn năm vạn, khoảng trống này nên bổ sung thế nào?

Mẹ Cổ đã xuất viện nhưng mỗi ngày đều cần xe lăn, nghe muốn lấy lại tiền so với khoét tâm bà ta càng khó chịu hơn.

"Không trả! Không trả! Nếu muốn trả thì bảo hắn ta đi tìm con tiện nhân đó đòi tiền, thứ kỹ nữ chỉ biết sinh con gái, gan lớn rồi nên dám lên cả tòa án....."

Cổ Khánh Nhất nghe không nổi nữa, xanh mặt quát bảo bà ta ngưng lại: "Mẹ, đừng mắng nữa."

Kể từ khi bà ta biết khối thịt trong bụng Tiêu San là con trai, quả thực là vui mừng muốn bay lên trời, mặc dù Cổ Khánh Nhất không ở chỗ Tiêu San, mỗi ngày bà ta đều chỉ huy con trai nấu canh, sau đó bảo Cổ Khánh Nhất lái xe đưa đến đó.

"Dù sao mẹ cũng không đưa tiền, tiền này mẹ muốn giữ lại cho cháu trai của mẹ, tiền của mẹ đều cho cháu trai....."

Cổ Khánh Nhất nhìn ba mình, hiện tại, chỉ có thể đợi ông già lên tiếng, mẹ hắn mới có thể lấy tiền ra.

Tôn Kiện nói trong vòng mười ngày sẽ đi, ý của anh ta chính là trong mười ngày này phải trả lại tiền cho anh ta, lần này, thật là trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

"Được rồi, đừng ồn ào nữa, đưa tiền cho nó, để nó trả cho người ta, sau này bọn chúng còn phải làm với nhau cùng một đơn vị, bà không trả lại cho người ta, hai người không thể làm việc với nhau, yên tâm, số tiền này sẽ có lúc bù lại, không để cho nhà chúng ta tổn thất gì đâu."

Mẹ Cổ bất đắc dĩ trừng mắt liếc Cổ Khánh Nhất, lần đầu tiên bà ta cảm thấy con trai mình thật ngứa mắt: "Thằng oắt con vô dụng, ngay cả vợ mình cũng không thu phục được, nhanh đi tìm đứa đê tiện đó, chờ nó về, tôi sẽ giày vò nó chết, tưởng mình có mặt mũi ư, một đứa không cha không mẹ cũng dám đấu với nhà chúng ta.

Cổ Khánh Nhất nghe không nổi nữa, hắn xoay người ra khỏi phòng hai ông bà, có người mẹ như vậy, Kiều Vi Nhã rời đi cũng là chuyện bình thường, trước kia, hắn không tin mẹ sẽ đối xử với Kiều Vi Nhã thế nào, nhiều lắm cũng chỉ mắng mấy câu, có gì ghê gớm đâu, trước kia bà nội hắn cũng thường mắng mẹ hắn như vậy.

Lúc Kiều Vi Nhã khóc lóc kể lể với hắn, có kiên nhẫn, hắn sẽ an ủi mấy câu, không có kiên nhẫn, hắn liền mắng cô khích bác quan hệ của hai mẹ con. (Hạ Y Lan)

Hắn nhớ tới gương mặt tươi cười của con gái, kể từ sau hôn lễ hôm ấy, hắn không gặp được con gái nữa, đợi lần sau….thì phải chờ tới lúc nào đây?

Hắn đã để mấy anh em rút về, bây giờ tìm Kiều Vi Nhã đã không còn ý nghĩa nữa, sau khi Kiều Vi Nhã ném chiếc giày thứ nhất, tim của hắn đã treo ngược lên rồi, hiện tại, điều duy nhất hắn có thể làm chính là chờ đợi chiếc giày thứ hai rơi xuống.

Trong lòng không khỏi xót xa, ba mẹ cần cháu trai, Tiêu San cần chính là tiền, thứ hắn muốn là gì? Thỏa mãn nguyện vọng muốn cháu trai của ba mẹ, hắn nên đi con đường nào đây? Thật sự Tiêu San có thể sống với hắn cả đời sao?

Tiền lương của mình còn chưa đủ Tiêu San mua một chai mỹ phẩm, kể từ khi Kiều Vi Nhã mất tích, Tiêu San cũng không cho hắn thêm tiền, tiền xăng, tiền hút thuốc, tiền đãi mấy anh em ăn cơm đều do khoảng thời gian trước kiếm được, nếu không có hai vạn này, ngay cả tiền để ăn cơm hắn cũng không có.

Cổ Khánh Nhất phẫn hận đánh một quyền, cây táo lung lay, mu bàn tay đau đớn không thôi, nhìn lại đã chảy máu.

Cổ Khánh Nhất nhìn từng giọt máu rơi trên mặt đất, đau trên cơ thể sao có thể bì với nỗi đau mãnh liệt trong lòng.

Mẹ Cổ ở trong phòng gọi hắn, Cổ Khánh Nhất vào phòng bếp vội vã rửa tay, trở về phòng tìm băng keo cá nhân, dán năm miếng nhưng máu vẫn chảy ra ngoài.

Mẹ Cổ kêu gấp, hắn chỉ đành ôm tay đi qua.

"Cho con sổ tiết kiệm, con đi rút tiền đi." Bà ta đưa hắn hai quyển sổ.

Cổ Khánh Nhất mở một quyển ra….là tên tuổi của Kiều Vi Nhã, bên trong có hơn bốn vạn ba ngàn tệ.

"Đây là cái gì?"

"Đây là sau khi con dọn qua, lúc mẹ treo áo đã tìm được trong một chiếc áo khoác, còn thiếu bao nhiêu mẹ sẽ bổ sung cho con, dù sao tiền bán phòng con đưa mẹ vẫn chưa động vào. Vốn là muốn để lại cho cháu của mẹ. Mẹ đã nói từ sớm rồi, đứa đê tiện đó thay lòng đổi dạ, không muốn sống với con nữa, sao đây, mẹ đoán đúng rồi chứ? Thật may là tiền này nó không lấy đi....." Bà ta không cam tâm tình nguyện, trầm mặt vẫn liến thoắng không ngừng, căn bản không chú ý tay của con trai bị thương.

Cổ Khánh Nhất lấy sổ tiết kiệm, nghĩ ngợi khoản tiền này là tiền gì? Còn nữa, mật mã là bao nhiêu?

Ra khỏi Hà Lý chính là đường Kiến Thiết, trên đường này có một ngân hàng, hai quyển sổ tiết kiệm đều ở ngân hàng này.

Người rất nhiều, Cổ Khánh Nhất đành phải chậm rãi chờ.

Rốt cục đến phiên hắn, hắn đưa hai quyển sổ ra, nhân viên công tác khách khí nói với hắn: "Thưa anh, ngoài hai mươi vạn phải hẹn trước một ngày, bốn vạn ba ngàn tệ này có thể rút liền, anh muốn rút một lượt hay là rút trước một quyển?"

"Vậy rút trước một quyển đi." Cổ Khánh Nhất ngồi xuống ghế, hắn không biết mật mã, nhưng sổ tiết kiệm trong nhà đều dùng ngày sinh của con gái, quyển này chắc cũng không ngoại lệ.

Nhập mật mã, Cổ Khánh Nhất ngơ ra, mật mã không đúng!

Lại nhập số thứ hai, sinh nhật Kiều Vi Nhã, vẫn là không đúng,

Sau năm lần, nhân viên công tác vẫn mang theo mỉm cười thản nhiên như cũ hỏi: "Thưa anh, ngân hàng có thể cho anh cơ hội nhiều nhất là mười lần, anh nói sổ tiết kiệm này là của vợ anh, vậy anh cứ gọi cho cô ấy, không sao, tôi có thể chờ anh."

"Không cần, tôi thử lại lần nữa." Cổ Khánh Nhất nghiêm mặt tiếp tục thử mật mã, thử qua mười lần vẫn không đúng.

Sắc mặt Cổ Khánh Nhất có chút khó coi, nhân viên công tác bất động thanh sắc hỏi: "Thưa anh, sổ tiết kiệm này thật sự là của vợ anh sao?"

Cổ Khánh Nhất đen mặt nói: "Cô nghi ngờ tôi sao?"

"Đương nhiên không phải, thưa anh, mời anh lấy lại sổ hoặc là anh về nhà hỏi vợ anh rồi lại đến lấy tiền."

Cổ Khánh Nhất tức giận ra khỏi ngân hàng, rốt cuộc quyển sổ này là thế nào? Vì sao không phải sinh nhật của con gái!

Nhân viên ngân hàng thấy hắn đi rồi liền nói với quản lý: "Người vừa rồi thật kỳ quái, nếu là sổ tiết kiệm của vợ mình sao không biết mật mã, tôi bảo anh ta gọi về anh ta cũng không gọi."

"Cô có photo lại người đứng tên sổ tiết kiệm đó không?"

"Có, anh xem."

"Đưa tôi, tôi đi tra một chút." Quản lí lấy tờ giấy rồi xoay người đi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ly hôn

Editor: Hạ Y Lan

Ba ngày sau, Cổ Khánh Nhất đẩy mẹ Cổ mang theo sổ tiết kiệm đi tới ngân hàng.

Mọi nhân viên ở ngân hàng gần như đều biết bà ta, bởi vì lúc bà ta đến gửi tiền đều vô cùng lớn tiếng, chọc cho mọi lườm nguýt không thôi, đã có rất nhiều người xem thường bà ta, cho dù người ta có hai trăm vạn hay hai ngàn vạn cũng không lớn tiếng ầm ĩ như bà ta cả, sau đó có nhân viên tốt bụng nhắc nhở bà ta phải chú ý an toàn khi gửi tiền, bà ta lại lớn tiếng la lên cả chồng và con trai bà ta đều là cảnh sát, không người nào dám cướp.

Bà ta đã ước tính trước số tiền nên thuận lợi lấy bút điền khoản tiền cần rút, đợi bà ta đưa sổ tiết kiệm ra, nhân viên bảo bà ta điền mật khẩu vào, bà ta lại nói: "Tôi không biết mật khẩu, đây là sổ của con dâu tôi, nó đưa cho tôi, đây là chứng minh của con trai tôi, còn có giấy kết hôn của bọn chúng, cô xem thử đi, không sai phải không."

Bà ta đưa tất cả giấy chứng nhận vào ô cửa.

Nhân viên cười nói: "Bác gái, thế này không được, nếu như không có mật khẩu sẽ không thể lấy tiền, nếu con dâu đưa cho bác thì bác gọi cho cô ấy để cô ấy nói mật khẩu cho bác, bác sẽ rút tiền được."

Bà ta giận tím mặt: "Tôi có nhiều giấy tờ chứng minh như vậy, những thứ này không phải là giả, đây đều là do quốc gia phát, đồ của quốc gia còn không chứng minh được sao? Vậy các người không để quốc gia trong mắt rồi."

Nhân viên dở khóc dở cười, chỉ có thể liên tục giải thích, thật sự không được, bọn họ chỉ nhận mật khẩu.

Cổ Khánh Nhất ở một bên khuyên, cũng không cách nào khiến bà ta lắng con tức giận, ngược lại bà ta còn chỉ vào con trai nói: "Con tôi là cảnh sát, cảnh sát nói chuyện có thể đại biểu quốc gia phải không, con tôi sẽ không gạt người."

Cổ Khánh Nhất lúng túng nhìn mẹ mình, muốn đẩy bà ta đi ra, bà ta vẫn nhất quyết không buông tha, quản lý đi lại đây ôn tồn giải thích với bà ta.

Qua hơn mười phút sau. Rốt cuộc bà ta hừ một tiếng: "Mặc kệ tôi nói thế nào cũng không cho tôi rút tiền, đúng không?"

"Vâng, không có mật khẩu, bác không thể rút được."

Đột nhiên bà ta lớn tiếng khóc: "Con dâu của tôi chạy theo người đàn ông khác, căn bản không biết đi nơi nào, bây giờ tôi bị bệnh cần dùng tiền, các người không thể thương xót một chút sao....."

Cổ Khánh Nhất ngây người, lát sau hắn tỉnh táo lại vội cầm sổ tiết kiệm và giấy tờ, nhanh chóng đẩy mẹ Cổ đi ra, lần này thật sự là xấu hổ chết đi được.

Người trong ngân hàng đều lắc đầu thở dài, bà lão này thật khiến người ta không thể nói được gì. (Hạ Y Lan)

Ra khỏi ngân hàng, bà ta vẫn còn lải nhải mắng không ngừng.

"Mẹ, mẹ nói như vậy không phải khiến con mất mặt sao?" Lần này Cổ Khánh Nhất thật sự giận.

Bà ta bĩu môi, ngẩng đầu nhìn con trai, hừ nói: "Con sợ cái gì, lập tức con tiện nhân đó không phải là vợ con nữa rồi, sao mẹ lại cần một đứa con dâu như vậy chứ? Con nhìn Tiêu San người ta rồi nhìn lại nó đi, nó là thứ gì chứ, mẹ nói cho con biết, mẹ không ra số tiền kia, con tự đi tìm Kiều Vi Nhã bảo nó nói cho con mật khẩu, mẹ không tin nó có thể trốn xuống đáy biển sao? Con đi xem xét xung quanh thử, đúng rồi, con đi hỏi Mạnh Kỳ, nhất định Mạnh Kỳ biết, tên khốn khiếp đó ăn của nhà chúng ta, uống nhà của chúng ta, vậy mà lại theo phe con tiện nhân Kiều Vi Nhã, chờ mẹ khỏe rồi sẽ đến nhà đánh nó một trận, uổng công mẹ đối xử với Tư Viễn tốt như vậy, đúng là nuôi sói mắt trắng mà....."

Bà ta nói xong, đưa tay ra: "Khánh Nhất, đưa điện thoại cho mẹ."

"Mẹ muốn điện thoại làm gì?"

"Mẹ gọi cho Tiêu San, hôm nay không có thời gian nấu canh cho con bé, để cho bảo mẫu nấu vậy, bằng không, con đưa mẹ đến nhà Mạnh Kỳ trước, sau đó chúng ta lại đến thăm Tiêu San, cũng không biết cháu của mẹ có ngoan hay không."

Cổ Khánh Nhất cảm thấy có một con tức chặn trước ngực, lên không nổi, không cũng xuống được, hắn không biết tại sao mình lại đi tới bước này, trước kia, hắn cảm thấy mỗi câu ba mẹ nói đều đúng, đều tốt cho hắn, bây giờ nhìn lại thì tuyệt đối không phải.

"Mẹ, bây giờ Mạnh Kỳ không có ở nhà, nó đang đi làm."

"Vậy mẹ cũng phải đi xem một chút, mẹ bảo Khánh Song hỏi nó!"

Cổ Khánh Nhất hết cách, về nhà nói với ông già một tiếng, tính đi thăm em gái.

Ba Cổ ở nhà một mình rất nhàm chán, vì vậy, một nhà ba người ngồi lên xe đi thăm Cổ Khánh Song.

Mẹ Cổ ngồi trong xe, vuốt da ghế màu vàng nhạt nói: "Xe này so với xe tiện nhân kia mua còn sang trọng hơn, nhìn Tiêu San người ta đi, một chiếc áo ngủ cũng hết mấy vạn, đây mới gọi là người trên người đấy."

Cổ Khánh Nhất tối sầm mặt thở dài không nói gì, trong lòng hắn đã không thể nói hối hận hay không hối hận. (Hạ Y Lan)

Chung cư Thanh Loan cách Hà Lý cũng không xa lắm, lái xe mười lăm phút đã đến.

Cổ Khánh Nhất gọi điện bảo Cổ Khánh Song xuống đón, bọn họ mua rất nhiều thứ cho cô ta, ai ngờ, Cổ Khánh Song lại khóc sướt mướt trong điện thoại, một câu đầy đủ cũng không nói ra được.

Cổ Khánh Nhất mang đồ lên trước, nhà ở tầng chín, ra khỏi thang máy, Cổ Khánh Nhất đến trước cửa nhà em gái.

Cửa mở ra, Cổ Khánh Nhất hô một tiếng, cặp mắt sưng đỏ, tóc rối bù, hình dạng hết sức nhếch nhác.

Cổ Khánh Nhất vào nhà, ngờ vực hỏi: "Em sao vậy?"

Cổ Khánh Song không nhịn được lớn tiếng khóc: "Tên khốn khiếp kia muốn ly hôn với em, thì ra hắn ta đã nộp đơn từ chức lâu rồi, chuẩn bị đi Bắc Kinh....."

Cổ Khánh Nhất đau đầu, chuyện của mình còn không biết như thế nào? Mạnh Kỳ lại muốn ly hôn, chẳng lẽ Mạnh Kỳ cũng cũng chuẩn bị từ sớm rồi?

Hắn biết sau khi em gái Mạnh Kỳ tốt nghiệp đại học liền ở lại Bắc Kinh, Khánh Song còn đắc chí nói, em chồng tìm được một ông chủ mở công ty lớn, sau này bọn họ sẽ dính không ít vẻ vang.

Sao bây giờ lại đột ngột ly hôn? Chẳng lẽ? Mạnh Kỳ muốn chuyển ra chính là vì ly hôn.

Cổ Khánh Nhất khuyên em gái, xuống lầu đón ba mẹ đi lên.

Mẹ Cổ vừa nghe con rể con gái muốn ly hôn, giận không kềm được mắng to: "Tên Mạnh Kỳ đó tán tận lương tâm, nhà họ Cổ chúng ta đối với hai cha con nó muốn móc tim móc phổi, thế mà nó lại mang theo cháu ngoại của mẹ chạy mất, người đâu? Đi đâu rồi, đuổi theo mang nó về cho mẹ!"

Vốn Cổ Khánh Song đã ngừng khóc, nghe bà ta nói như vậy cô ta liền khóc tiếp.

Mẹ Cổ chỉ trán cô ta mắng: "Con khóc cái rắm, khóc có thể giải quyết vấn đề sao? Bọn họ đi rồi, đi Bắc Kinh rồi! Có địa chỉ nhà nó không, không phải nó lấy tiền đi hết chứ?"

Cổ Khánh Song khóc lóc rối rít nói: "Anh ấy chỉ dẫn con theo, một phân tiền cũng không mang đi, đồ trong nhà cũng để lại cho con, anh ấy nói..... Anh ấy có lỗi với con, cho nên, một phân tiền cũng không cần, cũng không để Tư Viễn liên lụy con....."

Cổ Khánh Song khóc thở không ra hơi, nói cũng không nói nổi.

Ba Cổ hung hăng hút một hơi thuốc, thở dài: "Thôi, đừng khóc, cũng đừng mắng nữa, có lẽ Mạnh Kỳ đã chuẩn bị lâu rồi, nếu không sao đang êm đẹp lại muốn mua nhà chuyển ra, mấy năm qua Mạnh Kỳ cũng kiếm không ít tiền, hôm nay mang theo Tư Viễn đi cũng là chuyện tốt, sau này con lập gia đình sẽ không bị liên lụy, dễ dàng một chút."

"Đúng, không sai, dù sao thằng bé cũng không phải họ Cổ, muốn gì cũng là cho người khác nuôi, nó đã không cần con, chúng ta còn thay nó nuôi con làm gì, đi cũng tốt, con có tiền lại trẻ tuổi, còn rầu rĩ không tìm được đối tượng sao?" Mẹ Cổ phản ứng kịp, ngược lại vui mừng trở lại.

Cổ Khánh Song nức nở nói: "Dù con có tìm cũng không bằng Mạnh Kỳ, con không tìm, con muốn Mạnh Kỳ, con muốn đi Bắc Kinh tìm bọn họ, con không ly hôn với anh ấy....." Đột nhiên cô ta đứng lên nắm lấy Cổ Khánh Nhất, mắt cũng sáng mấy phần: "Anh cả, anh giúp em điều tra xem em gái của Mạnh Kỳ đang làm ở đâu, em đi tìm em của anh ấy, em không tin bọn họ tình nguyện tìm mẹ ghẻ cho con trai em, em không thể để con em gọi người khác là mẹ, mọi người đều nói, có mẹ ghẻ thì có ba dượng, nếu sau này Mạnh Kỳ tái giá cưới vợ khác, nhất định con của em sẽ chịu tội, anh, anh giúp em....."

Cổ Khánh Song càng nói càng kích động, đôi tay dùng sức lắc lắc Cổ Khánh Nhất, mỗi lần hắn bị cô ta lắc đầu óc đều choáng váng, đành gật đầu hỏi: "Hai người làm giấy ly hôn rồi chứ?"

Cổ Khánh Song lắc đầu, vào phòng lấy đơn thỏa thuận ly hôn đưa cho Cổ Khánh Nhất.

Cổ Khánh Nhất nhìn xong, trong lòng không biết mình có cảm giác gì, cùng là ly hôn, Mạnh Kỳ so với hắn xứng đáng là đàn ông hơn, trừ con, có thể nói là Mạnh Kỳ tay không ra khỏi nhà.

Hơn nữa, Mạnh Kỳ còn cam kết, sau này mỗi tháng đưa cho Khánh Song một nghìn tệ tiền sinh hoạt, đưa hết năm năm.

Mạnh Kỳ ly hôn là vì khi bọn họ ăn nhờ ở đậu nhà này, mẹ quá cưng chiều thằng bé, còn có Cổ Khánh Song không cho người nhà Mạnh Kỳ sắc mặt tốt, nhà Mạnh Kỳ rất nghèo khổ, hai đứa con lên đến đại học do trong nhà vay nợ, đợi đến bọn họ có năng lực, Mạnh Kỳ lại không thể chăm sóc cho gia đình, nhất định Mạnh Kỳ không chịu được.

Giữa bọn họ không có nửa phần cơ hội vãn hồi.

Nghĩ đến đây, Cổ Khánh Nhất cười khổ, hắn và Kiều Vi Nhã cũng như vậy thôi, nếu như thời gian có thể quay trở lại, hắn tình nguyện không cần con trai, con gái vẫn sẽ luôn thân thiết với hắn, hắn thật sự bị khói ung cho váng đầu mà.

Cổ Khánh Nhất đưa giấy ly hôn cho ba mình, ba Cổ xem xong lắc đầu: "Khánh song, không cần đi tìm nữa, Mạnh Kỳ đã quyết định ly hôn với con, dù tìm được nó cũng không về với con, nếu con muốn nuôi con sau này khó mà lập gia đình."

Đột nhiên mẹ Cổ nói: "Khánh Song, hình như nhà này mướn liền ba năm, con chuyển về nhà ở, để nhà này cho thuê còn có một chút tiền."

Cổ Khánh Song té trên ghế sofa, không cầm được nước mắt chảy xuống: "Con không muốn tiền, cũng không cần tiền mướn nhà, cái gì con cũng không muốn, con chỉ muốn Mạnh Kỳ, con không ly hôn, con không ly hôn....."

"Con đã không muốn ly hôn, sao không gọi điện về nhà sớm?" Ba Cổ trầm mặt chất vấn.

Cổ Khánh Song đỏ mặt, ngập ngừng nói: "Bọn họ lén đi, con không biết, khi con tỉnh lại, đã không thấy bọn họ nữa, con còn tưởng rằng Tư Viễn ở dưới lầu, sau đó con xuống lầu tìm một vòng, không thấy thằng bé, lúc này mới gọi cho Mạnh Kỳ, Mạnh Kỳ nói bọn họ đã đến sân bay, anh ấy nói để lại giấy ly hôn, con mới biết anh ấy muốn ly hôn với con. Chờ con gọi lại, nói một lát anh ấy liền tắt máy, sau đó con không tìm được anh ấy nữa. Con không tin anh ấy thật sự đến sân bay nên gọi đến đơn vị làm việc, thế mới biết anh ấy đã từ chức....."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Gây họa

Editor: Hạ Y Lan

Việc đã đến nước này, Cổ Khánh Nhất đành thay em mình thu dọn đồ đạc để em gái về nhà ở, nhìn Cổ Khánh Song hoảng hốt như vậy nếu còn để một mình Khánh Song ở lại đây, không chừng lại xảy ra chuyện.

Một nhà bốn người lên xe, mẹ Cổ còn đang lải nhải mắng Mạnh Kỳ, mắng Kiều Vi Nhã.

Cổ Khánh Song nghe cũng thấy phiền lòng liền quát mẹ Cổ: "Mẹ, mẹ có yên được hay không, nếu không phải tại mẹ, sao Mạnh Kỳ lại ly hôn với con, đều tại mẹ!"

"Con nhỏ chết tiệt, sao lại chỉ trích mẹ mày, mày ly hôn sao lại oán trách mẹ, đó là do Mạnh Kỳ không ra gì, mẹ thấy nhất định là do con tiện nhân Kiều Vi Nhã xúi giục, nhất định là vậy!" Bà ta liên tưởng đến chuyện của Mã Vân, dùng sức gật đầu, không sai, nhất định là như vậy.

Trong lòng Cổ Khánh Song phát rét, đúng vậy, nhất định có liên quan đến Mã Vân, Mã Vân và Kiều Vi Nhã có quan hệ rất tốt, chắc chắn bọn họ đã sớm có mưu đồ.

Một suy nghĩ xẹt qua đầu, Cổ Khánh Song ngưng khóc thút thít, một đường trầm mặc về nhà.

Cổ Khánh Song về nhà liền nằm xuống, cả nhà cũng không dám phiền cô ta, chỉ cầu cô ta không khóc nữa.

Đến giờ cơm tối, không ai có tâm tình ăn cơm, hiện giờ chân mẹ Cổ đang bị thương nên vẫn luôn do Cổ Khánh Nhất nấu cơm, vốn muốn Cổ Khánh Song về đây sẽ có người thay thế, vậy mà Cổ Khánh Song vào phòng rồi chưa từng đi ra.

Cổ Khánh Nhất làm cơm xong, gõ gõ cửa, Cổ Khánh Song không trả lời.

Cổ Khánh Nhất đẩy cửa đi vào: "Khánh Song, ăn cơm."

Cổ Khánh Song nằm lỳ trên giường, âm thanh hỗn loạn không rõ, Cổ Khánh Nhất đi đến vén chăn lên, Cổ Khánh Song mờ mịt nhìn Cổ Khánh Nhất: "Anh cả, chúng ta cùng ly hôn….nhưng anh đã có thể lập tức kết hôn, còn có con trai, em chỉ có hai bàn tay trắng, có phải không công bằng không? Tại sao anh lừa gạt Kiều Vi Nhã vẫn có thể tìm được một người có tiền chứ?"

Mặt Cổ Khánh Nhất lạnh lẽo, trách mắng: "Đừng nói nhảm, anh làm cơm xong rồi, đi ăn đi, ba cũng đã hút hết một hộp thuốc, khắp nhà toàn là mùi thuốc lá."

Đột nhiên Cổ Khánh Song ngồi dậy, thái độ rất kỳ lạ: "Anh cả, anh ly hôn với Kiều Vi Nhã, anh không hối hận sao? Em dám nói, trên thế giới này không có người phụ nữ nào đối xử tốt với anh như Kiều Vi Nhã. Anh ở bên Tiêu San, cả đời sẽ bị cô ta giẫm dưới lòng bàn chân."

Cổ Khánh Nhất nhìn em gái, con bé nói đúng, nhưng lời này lại từ trong miệng nó nói ra thấy thật kỳ lạ, nó và Kiều Vi Nhã vẫn luôn đối lập, mỗi lần nhìn thấy Kiều Vi Nhã, nó đều hận không thể nói những câu chứa gai, từng chữ đều là kim châm.

"Được rồi, chuyện của anh, em không cần lo lắng, đi ăn cơm đi."

Cổ Khánh Song mang dép, Cổ Khánh Nhất cúi đầu liếc mắt nhìn, dù em gái hắn ở nhà hay ở bên ngoài chỉ luôn ăn mặc theo một kiểu, nó là dạng phụ nữ có thể mặc váy ngủ mà xem như váy ra đường.

Kiều Vi Nhã không như vậy, lúc cô ở nhà hay ra cửa, tuyệt đối sẽ không thấy cô mặc quần áo giống nhau, càng không giống như những người phụ nữ khác, mặc đồ bộ ra ngoài.

Dù cả người Tiêu San đều là hàng hiệu cũng chỉ là vỏ bọc xa hoa ở bên ngoài, trên người cô ta sẽ không bao giờ có được khí chất cao quý thanh nhã như Kiều Vi Nhã. (Hạ Y Lan)

Người một nhà ăn cơm xong, cũng không ai có ý định nói chuyện phiếm, Cổ Khánh Nhất vào phòng mở máy tính, mấy dây điện này đều do Mạnh Kỳ mang về, tiền là Kiều Vi Nhã ra, phí điện thoại, phí internet, tiền điện nước đều do Kiều Vi Nhã trả, mỗi tháng, mẹ hắn còn muốn một nghìn tệ tiền sinh hoạt, thật ra thì, căn bản bọn họ không thiếu tiền.

Kiều Vi Nhã chưa từng oán giận với hắn, cho đến..... Đột nhiên hắn nhớ đến hồi tháng bảy, Kiều Vi Nhã nói với hắn sẽ không trả tiền nữa, một phân tiền cũng không cho.

Có phải ngay khi đó, cô đang lập ra kế hoạch ly hôn.

Cổ Khánh Nhất mặc cho máy tính kêu liên hồi, trong đầu như đang nhớ chuyện xưa, nghĩ lại nhất cử nhất động của Kiều Vi Nhã trong thời gian đó sắp xếp lần nữa.

Không sai, từ tháng bảy, Kiều Vi Nhã đã bắt đầu có mưu tính ly hôn với hắn, hình như Kiều Vi Nhã đã biết mọi việc hắn làm, mỗi một bước đều đi trước hắn.

Nói ví dụ như những bức tranh chữ kia, về mặt thời gian mà nói, Mạnh Kỳ không biết chuyện này, lúc hắn xuống tay cũng chỉ chậm hơn Kiều Vi Nhã một hai ngày.

Bí mật của hắn và Tiêu San có người thứ ba biết sao? Rốt cuộc là ai đang âm thầm trợ giúp Kiều Vi Nhã? Bây giờ nghĩ lại, cô giống như biết tất cả, thật quỷ dị.

Nghe được tiếng động ở cửa, Cổ Khánh Nhất đứng lên, mẹ Cổ gọi hắn đi xem một chút, đi tới cửa lại không có ai.

Cửa mở một nửa lại không có ai đến, vậy là có người đi ra ngoài.

Cổ Khánh Nhất đến phòng Cổ Khánh Song gọi một tiếng, không ai trả lời, Cổ Khánh Nhất đi vào nhìn, trên giường rất lộn xộn, mười mấy bộ quần áo đều bày trên đó, trên đất thì giày để ngổn ngang.

Không cần phải nói, nhất định là Cổ Khánh Song đi ra ngoài.

Cổ Khánh Nhất lắc đầu, đến phòng khách nói với ba mẹ đang xem tivi là Cổ Khánh Song ra ngoài.

Mẹ Cổ nóng nảy: "Khánh Nhất, con nhanh ra ngoài tìm đi, với tính khí em con nhất định không cam lòng bị Mạnh Kỳ vứt bỏ, nó không thể gặp chuyện không may được....."

Cổ Khánh Nhất cầm chìa khóa ra ngoài tìm em gái.

Gọi điện thoại thì không có ai nghe, liền lái xe tìm kiếm trên đường.

Suy nghĩ lại thì từ lúc kết hôn em gái cũng không đi làm, xung quanh cũng không có bạn bè nào, có thể đi đâu chứ?

Thành phố B có tổng cộng ba quán bar, Quảng trường Hải Âu ở trung tâm thành phố là một, phố Ngân Vịnh là hai, còn một nơi chính là phố Vân Lâm gần nhà bọn họ. (ddleqd Hạ Y Lan)

Chẳng lẽ? Nó đi quán bar phố Vân Lâm? Hình như Khánh Song không có thói quen uống rượu? Toàn bộ tâm tư của nó đều đặt trên người Mạnh Kỳ, trong lòng nó, Mạnh Kỳ đứng thứ nhất, con trai thứ hai, sau đó mới đến người nhà.

Chỉ tiếc, nó dùng sai cách, cho nên mới mất Mạnh Kỳ.(on Hạ Y Lan)

Quán ba phố Vân Lâm có ba mươi mấy tụ điểm đều tập trung cùng nhau, muốn tìm ra cũng không tốn sức, chỉ sợ nó không có ở đó, hoặc là nó ra bờ biển?.....

Không đúng, theo tính tình của Khánh Song sẽ không tự sát, nó tuyệt đối không đi con đường kia.

Cổ Khánh Nhất dừng xe lại, gọi từng chỗ trong bar tìm Cổ Khánh Song.

Tìm mấy nơi cũng không có kết quả, hắn thở phào nhẹ nhõm, lúc này, điện thoại vang lên, hắn vẫn nhớ số này…. Là điện thoại của Mã Vân.

Tối khuya như vậy sao Mã Vân tìm hắn? Chẳng lẽ Cổ Khánh Song đến nhà Mã Vân?

Nhận điện thoại, quả thật như hắn đang nghĩ, Cổ Khánh Song đi tìm Mã Vân, nhà của Mã Vân bị cô ta đập, Mã Vân đã báo cảnh sát, nhưng không khống chế Cổ Khánh Song được, cho nên, Mã Vân chỉ có thể tìm hắn.

Cổ Khánh Nhất vội vàng lái xe đến nhà Mã Vân.

Lúc đến cửa nhà, trong lòng Cổ Khánh Nhất lộp bộp, lần này em gái hắn đã gây ra họa lớn, chẳng những đập cửa kính còn đốt luôn cả nhà người ta, xe cứu hỏa chính là minh chứng tốt nhất.

Người vây xem rất nhiều, Cổ Khánh Nhất không tìm được Mã Vân nên gọi lại lần nữa, mới biết bọn họ đã đến đồn cảnh sát.

Cổ Khánh Nhất chuẩn bị đi thì chợt thấy bóng dáng quen thuộc trong đoàn người.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tìm tới cửa

Editor: Hạ Y Lan

Cổ Khánh Nhất nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó, lập tức chạy nhanh tới.

"Tiểu Nhã, sao em ở đây?" Cổ Khánh Nhất cũng thấy kinh ngạc khi phát hiện lần đầu tiên hắn thấy Kiều Vi Nhã, trong lòng lại không có suy nghĩ trách mắng giận dữ, mà là thật lòng muốn gặp cô, giống như lúc bọn họ mới quen nhau hắn luôn nhung nhớ về cô, giọng điệu của hắn rất dịu dàng, hiển nhiên cũng khiến Kiều Vi Nhã không quen.

"Chồng và con của Vân Vân không có ở trong nước, em gái anh đốt nhà người ta, đập phá nhà người ta....."

"Nó đốt thế nào?" Cổ Khánh Nhất ngắt lời Kiều Vi Nhã, trong lòng có dự cảm không tốt, mặc dù hiện tại Mã Vân không có quốc tịch nước ngoài, nhưng chồng và con của Mã Vân thì có, nơi này lại là chung cư cho người ngoại tịch, nếu xảy ra chuyện thì không chỉ bị bắt lên đồn cảnh sát thôi đâu.

Kiều Vi Nhã cười lạnh: "Cổ Khánh Nhất, không phải trước tiên anh nên hỏi thăm Mã Vân có bị sao không chứ? Em gái anh xách theo bình xăng, muốn đốt nhà Mã Vân, nó thật là....."

"Tiểu Nhã, quan hệ của em và Mã Vân rất tốt, em ra mặt nói hộ, nhất định Mã Vân sẽ không truy cứu, chắc em cũng biết Khánh Song và Mạnh Kỳ đã ly hôn, hơn nữa Mạnh Kỳ còn dẫn con theo."

Cổ Khánh Nhất nhìn cửa nhà Mã Vân, bên trong là một đống lộn xộn, nhất định tổn thất không nhỏ.

Cánh cửa bền chắc như vậy sao nó có thể đập bể được chứ?

Kiều Vi Nhã lạnh nhạt nói: "Ly hôn thì có thể đến nhà người ta đập phá sao? Vậy nói như thế, có phải tôi cũng nên đến nhà người ta làm như vậy không, Cổ Khánh Nhất, tôi nên cảm ơn anh đã đề nghị ly hôn, nếu không nửa đời sau của tôi sẽ bị anh chôn vùi."

Cổ Khánh Nhất vội vã che giấu: "Em nói bậy bạ gì đó? Anh chỉ là giận em không chịu về nhà, tiền bán nhà anh đã xoay sở đủ, ngày mai sẽ đưa cho người ta, cuối tuần này bọn họ dọn đi thì chúng ta có thể về nhà."

Kiều Vi Nhã không đáp lại mà xoay người đi. (Hạ Y Lan)

Công tác cứu hỏa đã kết thúc, Kiều Vi Nhã đi qua chào hỏi Tiểu đội trưởng lính cứu hỏa, nói lời cảm ơn, nhìn xe đi xa rồi mới vào nhà.

Người vây xem đã dần dần tản đi, Kiều Vi Nhã và bảo mẫu bắt đầu dọn dẹp, dọn đống đồ bị hư hại qua một bên, những tổn thất này phải bắt Cổ Khánh Song bồi thường.

Cổ Khánh Nhất cũng đi theo hai người dọn dẹp, Kiều Vi Nhã né tránh Cổ Khánh Nhất, lạnh lùng nói: "Cổ Khánh Nhất, anh nên đến đồn cảnh sát xem em gái anh thế nào, đừng ở chỗ này cố làm ra vẻ."

"Tiểu Nhã, chúng ta nói chuyện một chút."

Kiều Vi Nhã lui về phía sau một bước, cảnh giác nhìn hắn: "Có chuyện gì đáng nói, trừ ly hôn, tôi không muốn nói với anh chuyện gì hết."

"Chúng ta cần phải ly hôn sao? Em cứ như vậy muốn ly hôn với anh?"

Kiều Vi Nhã gật đầu: "Nhất định ly hôn."

"Con phải làm sao? Đồng Đồng nó....."

Trong mắt Kiều Vi Nhã xẹt tia giận dữ, lạnh giọng nói: "Con! Cổ Khánh Nhất, anh còn dám nói đến con với tôi sao, anh thật sự yêu thương con sao? Trước kia tôi vì Đồng Đồng, nhịn hết lần này đến lần khác, nhưng anh thì sao? Cổ Khánh Nhất, cả đời tôi hối hận nhất là hai chuyện, một trong đó chính là quen biết anh."

Gương mặt Kiều Vi Nhã lạnh lẽo, quanh thân mang theo hơi thở lạnh lung trước nay chưa từng có, lúc này, Cổ Khánh Nhất mới chú ý tới, Kiều Vi Nhã mặc một chiếc áo ngụy trang cổ tròn, một chiếc quần ngụy trang, trên chân là một đôi giày thể thao, mỗi hành động đều xuất hiện một cỗ oai hùng.

"Tiểu Nhã, trước kia đều do anh sai lầm, chúng ta làm lại từ đầu, anh đảm bảo sẽ không ra ngoài tìm phụ nữ nữa."

Cổ Khánh Nhất đè thấp giọng ăn nói khép nép với Kiều Vi Nhã.

Kiều Vi Nhã chỉ vào giọt nước dưới đất, cứng rắn nói: "Cổ Khánh Nhất, có biết câu nước đổ khó hốt không? Nếu như anh không biết, có thể trở về hỏi mẹ anh một chút, mẹ anh rất thích một vở kịch, gọi là << Chu Mãi Thần bỏ vợ >>, tôi cực khổ lắm mới xếp hàng mua được vé cho mẹ anh, sau đó tôi mới biết, người đi xem diễn với mẹ anh không phải là ba anh, mà là một người khác. Đừng cho là tôi không biết gì cả, Cổ Khánh Nhất, sự nhẫn nại của tôi đã đến cực hạn, anh đi đi, đi xem anh gái anh, tôi nghe nói cuộc sống trong tù rất cực khổ, có vài người phụ nữ còn biến thái hơn cả đàn ông."

Cổ Khánh Nhất lộ vẻ tức giận há miệng, lại không nói được gì, hắn không cam lòng cứ đi như vậy, nhưng hắn thật sự không biết nói gì để thay mình biện minh.

Kiều Vi Nhã lấy điện thoại ra gọi cho Mã Vân, Mã Vân nói cô sẽ lập tức về nhà, đã giải quyết xong, Cổ Khánh Song chỉ có thể ở lại đồn cảnh sát.

"Cổ Khánh Nhất, anh nhanh đi xem em gái anh, còn nữa, tôi cảnh cáo anh, đừng để người nhà của anh đến tìm Mã Vân gây phiền phức, chua ngọt đắng cay của các người không liên quan đến Mã Vân, hơn nữa, anh nên biết, gây sự với cô ấy chính là các người tự tìm phiền toái, bảo em anh chuẩn bị tiền đi, tất cả đồ ở đây ít nhất cũng hai ba mươi vạn."

Cổ Khánh Nhất bị những lời cô nói làm cho hết hồn: "Nhiều tiền vậy sao?"

"Rất nhiều thứ ngay cả có tiền cũng không mua được, chồng của Mã Vân đã ra sân bay rồi, ngày mai có thể đến đây, anh ta so với tôi còn nghiêm nghị hơn, anh lo mà đến đồn cảnh sát nói chuyện với Mã Vân cho tốt, có lẽ Mã Vân có thể cho anh một chút thể diện, nhưng chồng cô ấy tuyệt đối sẽ không cho các người mặt mũi, Cổ Khánh Nhất, anh đi đi, chuyện của chúng ta, anh cũng mau chóng quyết định, đừng tốn công tìm mấy tên côn đồ kia đi theo tôi....."

Đột nhiên Cổ Khánh Nhất nhớ đến Khương Hạo, bật thốt lên hỏi: "Khương Hạo là ai! Em và hắn ta quan hệ thế nào?"

Kiều Vi Nhã ung dung nhìn Cổ Khánh Nhất, mặt không đổi sắc, lạnh nhạt nói: "Tôi nói, chúng tôi là đồng nghiệp, anh tin không?"

Cổ Khánh Nhất lắc đầu không thôi.

Khóe miệng Kiều Vi Nhã lộ ra nụ cười giễu cợt: "Cổ Khánh Nhất, anh biết không? Trước kia, tôi thật sự rất xem trọng anh, tôi xem anh là người thân nhất trên cõi đời này, tôi muốn cùng sống với anh hết đời, cho nên, một lần lại một lần tôi đều tha thứ cho anh ra ngoài tìm người phụ nữ khác, tôi vẫn đứng ở đây chờ anh quay đầu lại, sau đó tôi mới phát hiện mình ngu ngốc biết bao nhiêu, cho nên, tôi sẽ không đứng tại chỗ chờ anh nữa, Cổ Khánh Nhất, hẹn gặp lại."

Cổ Khánh Nhất cảm thấy mình thật mệt mỏi, cả người mềm yếu vô lực, hắn nhắm mắt lại, chậm rãi nói: "Ban đầu, anh đồng ý sẽ cho em hạnh phúc suốt đời, để em có cuộc sống thật vui vẻ, phải, trước kia là anh thất hứa với em, anh không làm được, nhưng em không thể cho anh một cơ hội sao?" Hắn không dám nhìn vào đôi mắt sáng ngời kia của Kiều Vi Nhã, nội tâm hắn đang sa vào những thống khổ và những ký ức vui vẻ trong trí nhớ, chừng năm sáu phút sau, hắn mới mở mắt, cố hết sức hỏi: "Tiểu Nhã, chẳng lẽ em không thể cho anh thêm một cơ hội nữa?"

Kiều Vi Nhã không trả lời mà hỏi lại: "Cổ Khánh Nhất, anh xác định đây là lời thật lòng của anh sao?"

Bỗng nhiên, Cổ Khánh Nhất nghĩ tới Tiêu San, hắn biến sắc, chán nản không lên tiếng.

"Được rồi, anh đi nhanh đi."

"Tiểu Nhã, sao điện thoại của em luôn tắt máy?" Hắn không nghĩ là Kiều Vi Nhã sẽ đổi số điện thoại.

"Không có gì, Cổ Khánh Nhất, anh đi nhanh lên đi, chậm nữa, chuyện của em gái anh sẽ khó giải quyết."

Cổ Khánh Nhất không cam lòng rời khỏi nhà Mã Vân, lái xe đến đồn cảnh sát.

Mã Vân về đến nhà, Kiều Vi Nhã và bảo mẫu đã quét dọn lầu dưới sạch sẽ, nước cũng lau hết rồi.

"Vân Vân, em không sao chứ?" (on Hạ Y Lan)

Mã Vân ngồi trên cầu thang, dựa vào Kiều Vi Nhã: "Tiểu Vi, chị nói xem sao hàng ngày người nhà họ Cổ đều gây khó khăn cho hai chúng ta, chị nói Mạnh Kỳ cũng thật là, đi thì quang minh chính đại đi, lén lút đi như vậy thì có lý cũng biến thành vô lý."

Kiều Vi Nhã vỗ vỗ sau lưng Mã Vân: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, em lên lầu ngủ một chút, chị đã gọi cho chỗ vật tư, sáng sớm ngày mai bọn họ sẽ phái người gắn cửa kính lại. Mạnh Kỳ đi lén như vậy cũng là bất đắc dĩ, em chưa từng đến nhà họ Cổ nên không thấy được tình hình chung sống của Mạnh Kỳ và Cổ Khánh Song, cô ta đối với Mạnh Kỳ, có thể nói là một loại biến thái không thể xa rời, chỉ cần cô ta mở mắt, Mạnh Kỳ phải ở trước mặt cô ta..... Tình yêu thì không nên cưỡng ép....."

Kiều Vi Nhã đỡ Mã Vân dậy, hai người lên lầu hai, cửa kính bị đập nên không thể che được, thợ cửa bèn lấy tấm thiết chắn ngang tạm thời, hơn nữa còn tăng cường thêm số lần tuần tra, cho nên tối nay cũng khá an toàn.

Mã Vân kéo Kiều Vi Nhã cùng rắm rửa, hai người sức cùng lực kiệt nằm ở trên giường, rất nhanh liền ngủ thật say.

Năm giờ ba mươi phút, Kiều Vi Nhã mở mắt, đồng hồ sinh học của cô đã thích ứng với cuộc sống của quân đội, dù ở bên ngoài cô cũng không thể ngủ nướng được.

Cô nhẹ nhàng xuống giường, sờ soạng quần áo hôm qua giặt, còn chưa khô, ngày hôm qua Mã Vân gọi đến, cô vội vàng chưa kịp thay quần áo xin nghỉ đã chạy đi.

Nói cho cùng là cô liên lụy Mã Vân, cũng may, chẳng bao lâu nữa sẽ kết thúc, chú Lâm có gọi cho cô, bọn họ giúp Tôn Kiện tìm một ngôi nhà trong hẻm, diện tích cũng không nhỏ, đang nói giá tiền, nếu như không có gì ngoài ý muốn, nhiều nhất một tuần là có thể làm xong thủ tục, sau đó cô có thể chuyển về nhà rồi.

Nhà ở Bắc Kinh cũng đang sửa chữa, cô đưa tiền cho ba của Đồng Đồng, anh ấy cam kết, khi nào mẹ con cô về Bắc Kinh, nhà sẽ trùng tu xong.

Mặc dù là tiếng động nhẹ nhưng vẫn đánh thức Mã Vân, cô dụi mắt, mơ mơ màng màng hỏi: "Chị Vi, mấy giờ rồi?"

"Em ngủ đi, vẫn còn sớm. Chị có thói quen dậy sớm, xế chiều hôm nay còn trở về nữa."

Mã Vân ngồi dậy: "Không ngủ nữa, em xuống lầu xem một chút, thợ cửa nói hôm nay đến gắn kính, thế nào cũng phải thu dọn xong đã."

Hai người rửa mặt, Kiều Vi Nhã cùng Mã Vân xuống lầu, bảo mẫu vẫn chưa rời giường.

Kiều Vi Nhã bảo Mã Vân tìm đồ lấy mấy mãnh thủy tinh còn kẹp trong cửa ra, thợ tới cũng có thể tiết kiệm chút hơi sức.

Chờ dọn dẹp sạch sẽ, vẫn chưa tới bảy giờ.

Bảo mẫu đã làm xong bữa sáng, ba người ăn cơm trước.

Đang lúc ăn cơm, bảo an tới, Mã Vân đến cửa nói mấy câu, Kiều Vi Nhã nghe không đúng, đi nhanh ra ngoài.

Kiều Vi Nhã hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Ba mẹ của Cổ Khánh Nhất tới, nói muốn gặp em, bọn họ nói với bảo an, nếu như mà em không chịu gặp họ, bọn họ vẫn sẽ chờ bên ngoài." Hôm qua xảy ra chuyện như vậy, nên bây giờ muốn ra vào chung cư khó khăn hơn rất nhiều, người lạ muốn vào phải được chủ nhà đồng ý, lúc trước nhân viên bảo an chỉ ngăn chặn những người thu gom vật liệu hoặc ăn mặc không chỉnh tề.

"Vậy để bọn họ chờ!" Kiều Vi Nhã ra kéo Mã Vân vào nhà.

"Không được, bọn họ ngăn cản đường đi!" Bảo an có chút gấp gáp, sắp đến giờ cao điểm mọi người đi làm, phần lớn xe trong chung cư đều ra vào từ cửa này.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Người đàn bà chanh chua

Editor: Hạ Y Lan

Mã Vân vẫy tay: "Cho bọn họ vào."

Sau khi bảo an đi rồi Mã Vân mới nói: "Chị Vi, chị lên lầu đi, để một mình em ở đây là đủ rồi."

Kiều Vi Nhã suy nghĩ một chút, gật đầu quay lên lầu.

Mở cửa lớn ra, Mã Vân gọi bảo mẫu cầm ba chiếc ghế ra sân cỏ, ung dung chờ hai ông bà nhà họ Cổ đến.

Ngày trước, cô đã gặp bọn họ hai lần, lần thứ nhất là sau khi Mạnh Kỳ và Cổ Khánh Song xảy ra chuyện kia, một lần khác là trước khi bọn họ chuẩn bị kết hôn, đều do mẹ của Cổ Khánh Nhất ra mặt, cả đời này Mã Vân cũng không quên được gương mặt béo đầy dữ tợn điêu ngoa, còn có đôi mắt bố thí khinh thường của bà ta.

Cô không hối hận đã rời khỏi Mạnh Kỳ, bây giờ cô rất hạnh phúc, mà hạnh phúc này Mạnh Kỳ không thể nào cho được, khi xảy ra chuyện, Mạnh Kỳ chỉ biết sám hối và trốn tránh.

Còn chồng của cô lại giống như ngọn núi vì cô ngăn cản mọi hiểm nguy, đồng thời luôn dịu dàng an ủi để cuộc sống của cô vĩnh viễn như chìm trong ánh mặt trời ấm áp.

Ba của Cổ Khánh Nhất đẩy xe lăng đến trước sân cỏ nhà Mã Vân, bảo an nhìn thoáng qua cô gái xinh đẹp trước mắt, sau khi Mã Vân nói cảm ơn, bảo

an đỏ mặt rời đi.

Mã Vân chuyển ghế qua, lạnh nhạt nói: "Mời ngồi."

Ba Cổ liếc mắt nhìn tấm chắn thở dài: "Vân Vân, thật xin lỗi, là tôi không có cách dạy dỗ nó, Khánh Song vừa li hôn nên khó tránh khỏi bị kích thích, mong cô thông cảm cho nó một chút, ngày hôm qua tôi cũng đã đến đồn cảnh sát, họ bảo hai nhà chúng ta thương lượng mức bồi thường, cô xem thử bao nhiêu tiền, chúng tôi sẽ trả, sau này Khánh Song..... Từ nhỏ, đứa con này của tôi chưa từng chịu khổ, bây giờ phải ở trong trại tạm giam nhất định không chịu nổi."

Kiều Vi Nhã ở trên lầu nghe rất rõ ràng, con gái ông không chịu nổi khi ở trong đó sao? Sau khi tôi bị nhốt, mọi đau khổ tôi chịu có ai thấu hiểu cho tôi, xin lỗi, con gái của ông là người, con của người khác thì có thể xem như không tồn tại sao? (Hạ Y Lan)

Kiều Vi Nhã phát hiện bản thân đã không còn một chút thiện lương, biết Cổ Khánh Song vào đó, cô lại có cảm giác vui sướng khi người gặp họa, sau khi sống lại cô đã thay đổi thật rồi.

Mã Vân cũng không có ý định cho bọn họ mặt mũi, Kiều Vi Nhã nghe cô nói: "Ông là người chấp pháp, không phải quốc gia luôn đề xướng làm việc theo pháp luật sao? Tổn thất của tôi còn chưa được thống kê, chờ thống kê rồi hãy nói, tôi thấy....."

"Mã Vân, chúng tôi tới đây là đã cho cô mặt mũi rồi, cô đừng được nước mà lên mặt, đừng cho là tôi không biết, cô và con tiện nhân Kiều Vi Nhã lẳng lơ kia đang ở chung với nhau, muốn gây tai họa cho con cháu nhà họ Cổ chúng tôi, bây giờ Khánh Song nhà tôi ly hôn rồi, có phải trong lòng cô đang vui sướng muốn chết không, nghe nói thằng chồng và đứa con lai căng của cô không có ở đây, có phải cô đã thương lượng với Mạnh Kỳ, thừa dịp bọn họ không có ở đây, các người đã cấu kết với nhau, tôi nhổ vào!....."

Mã Vân tức giận đến cả người run run, lấy điện thoại: "Bảo an phải không? Đuổi những người trước nhà tôi ra ngoài."

Nói chuyện điện thoại xong, Mã Vân nói: "Tối nay chồng tôi sẽ về đến nhà, các người chờ lệnh gọi của tòa đi, tôi không ngại kiện các người thêm tội phỉ báng!"

Ba Cổ nóng nảy, lần này đến vì muốn giải hòa, nếu bọn họ giải hòa thành công thì chuyện này có thể là chuyện lớn hóa nhỏ, nhưng phiền toái nhất là chồng của Mã Vân có quốc tịch nước ngoài.

"Vân Vân, vì chuyện của Khánh Song nên bà ấy không lựa lời nói, cô đừng tức giận, chúng ta bàn bạc lại." Ba Cổ muốn níu Mã Vân lại nhưng cảm thấy không thích hợp, chỉ đành nhỏ giọng nài nỉ Mã Vân, cả đời này của ông, trừ đối với lão thủ trưởng, có bao giờ chịu sự thờ ơ thế này.

"Xin lỗi, trong nhà của tôi còn rối loạn, hơn nữa, tôi cũng không có ý định nói chuyện tiếp, hẹn gặp lại."

"Ai u! Đánh người rồi....." Không biết khi nào, tự bà ta đẩy xe tới, ở sau lưng Mã Vân quát to lên.

Mã Vân chợt xoay người, mắt lạnh nhìn về phía bà ta, chỉ một ngón tay trên đầu: "Bà Cổ, nhìn lên trên đi."

Bỗng dưng, bà ta bắt được Mã Vân đang nói chuyện, bổ nhào về phía trước, xe lăn đi theo thân thể của bà ta ngã xuống, đè bà ta ở dưới, bà ta liều mạng hô to: "Người đâu, đánh người rồi!"

Kiều Vi Nhã vẫn luôn đứng trên ban công, xuyên qua rèm cửa nhìn ra, cô đã không thể nhịn được nữa, rõ ràng bà ta muốn đe dọa Mã Vân.

Mặc dù có camera giám sát, nhưng nếu ba của Cổ Khánh Nhất tìm được quan hệ, nói trắng thành đen cũng chưa biết chừng.

Quần áo của Kiều Vi Nhã còn chưa khô nên vẫn mặc áo ngủ trên người, cô nhanh chóng tìm đồ của Mã Vân thay vào rồi chạy xuống, bà ta đang nắm cổ chân của Mã Vân không chịu buông tay, vừa hô to làm cho người ta tới đây, ba Cổ muốn dời xe lăn ra dìu bà ta lên, nhưng bà ta béo quá đỡ không nổi, Mã Vân đứng không nhúc nhích, cô không dám động, với ý định xảo trá của bà già này, nếu cô động một cái không biết bà ta còn làm ra chuyện gì, phía trên có camera giám sát, đã ghi lại từng cử động của bọn họ, dù sao từ đầu đến cuối, cô đều không động vào ba ta, cô không tin, cả nhà của bà ta ở thành phố B có thể một tay che trời. (Hạ Y Lan)

Thấy Kiều Vi Nhã xuống, bà ta còn có tinh thần hơn: "Tao đã sớm nói bọn mày thông đồng với nhau rồi mà, nhìn đi, Kiều Vi Nhã, đồ kỹ nữ nhà mày, mày hại con trai tao còn chưa đủ, mày còn muốn phá hủy con gái tao, tao nguyền rủa mày chết không tử tế, mày không biết xấu hổ, các người mau đến nhìn đi, con đàn bà này còn chưa ly hôn với con trai tôi đã kiện con tôi, con đà bà này lại đi kiện cáo chồng mình, các người xem có loại người không biết xấu hổ vậy sao? Bà ngoại nó đi ra từ kỹ viện, sau đó làm vợ bé người ta, mẹ nó là con vợ bé, cả nhà nó đều chết hết rồi, đều do đứa khắc tinh như nó....."

Vốn Kiều Vi Nhã muốn kéo bà ta ra, bây giờ nghe bà ta mắng như thế, một chút thương hại cũng không có, nhớ lại những chuyện trước khi sống lại, cười lạnh một tiếng: "Bà Cổ, bắt đầu từ hôm nay, Kiều Vi Nhã tôi và nhà họ Cổ các người không đội trời chung!"

Cô kéo Mã Vân ra, nói với bảo an mới vừa chạy tới: "Đưa bọn họ ra ngoài, bọn họ tới quấy rối!"

Trong lúc mọi người đang vây xem, Kiều Vi Nhã kéo Mã Vân vào nhà, bà ta vẫn ở ngoài cửa lớn tiếng mắng chửi cùng những lời khuyên ngăn của ba Cổ không dứt bên tai.

"Vân Vân, xin lỗi, cuối chị chị vẫn mang phiền toái cho em, chờ gắn xong cửa chị sẽ đi."

"Chị Vi, nhanh ly hôn với hắn ta, quả thật bà già này không còn là người mà." Sắc mặt Mã Vân tái nhợt, lòng vẫn còn sợ hãi thở dài.

Kiều Vi Nhã bấm điện thoại của luật sư Gia Cát, vang lên hai tiếng liền thông.

Kiều Vi Nhã nói giản lược chuyện vừa xảy ra, cũng mong luật sư Gia Cát tới ngay lập tức.

Mã Vân nghe Kiều Vi Nhã gọi cho luật sư, muốn ngăn nhưng đã không kịp, cô rất muốn nói, luật sư Gia Cát chỉ nhận việc cho một mình chị ấy, anh ta chưa bao giờ trông nom loại chuyện nhỏ này, nghĩ đến dặn dò của người nào đó, Mã Vân đành im miệng.

Luật sư Gia Cát đến rất nhanh, so với mấy nhân viên cắt kính còn nhanh hơn.

Hình như luật sư Gia Cát mới vừa chạy bộ buổi sáng rồi đến đây luôn, quần áo cũng không đổi, so với toàn thân nghiêm trang thường ngày rất khác biệt.

Luật sư Gia Cát nhìn một vòng trong phòng khách, lại nghe Mã Vân nói tình huống cụ thể, nhẹ giọng nói: "Chuyện này toàn quyền giao cho tôi phụ trách, chỉ là cô phải đưa một phần danh sách đồ đạc cho tôi xem."

Nhân viên cắt kính nghe bọn họ nói chuyện, chen miệng nói: "Bộ đồng chạm khắc ngoài sân cỏ có phải ở trong phòng khách không?"

Mã Vân và Kiều Vi Nhã kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, Kiều Vi Nhã cười lạnh nói: "Chị nói rồi mà, thì ra cô ta dùng nó đập, cô ta cũng có hơi sức lắm."

"Chúng tôi chuẩn bị dọn bộ đồng đó đi, chung cư muốn trải lại mặt sân cỏ." Công nhân cười xen vào một câu.

Khóe miệng luật sư Gia Cát lộ nụ cười thản nhiên: "Chuyện này giao cho tôi đi, Kiều tiểu thư, hình như lâu rồi cô không xuất hiện."

"Đúng vậy, thời gian này tôi rất bận, chờ tôi làm xong việc sẽ mời anh ăn một bữa cơm."

"Chờ cô có thời gian rồi hãy nói, cô Mã, tôi thấy tốt nhất bây giờ nên xem lại mọi đồ đạc, cũng lấy băng camera nữa."

Kiều Vi Nhã gật đầu, luật sư Gia Cát tới cô có thể an tâm.

"Vân Vân, nếu vậy chị đi trước, mấy ngày này là thời gian bận nhất."

Mã Vân biết chuyện của cô, cũng không cản: "Chị Vi, nếu có luật sư Gia Cát ở đây rồi thì em cũng không có gì lo lắng nữa. Chị đừng bắt xe, lấy xe của em đi."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Không cần, không phải trước cửa chung cư có taxi rồi sao? Chị gọi một chiếc là được."

Kiều Vi Nhã lên lầu thay đồ, tạm biệt hai người rồi rời khỏi chung cư.

Trước cửa chung cư luôn có rất nhiều xe tư nhân không đăng ký, vừa thấy Kiều Vi Nhã ra ngoài, lập tức có người đến chào hỏi cô.

Kiều Vi Nhã không muốn gọi xe tư nhân, giá tiền xe taxi và tư nhân giống nhau, nhưng bởi vì xe tư nhân không đóng thuế, cho nên việc làm ăn của xe taxi cũng không tốt, ngoại trừ đến mùa du lịch.

Thế mà hôm nay lại không có taxi, Kiều Vi Nhã định đi thêm một đoạn rồi tính tiếp thì có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi chạy theo cô bảo: "Tiểu thư, gọi xe của tôi đi, thuận tiện lắm, vợ tôi không có việc làm, con tôi mới vừa lên tiểu học, trong nhà thật sự khó khăn, xem như cô thương xót chúng tôi."

Kiều Vi Nhã dừng bước chân, liếc mắt nhìn đàn ông trung niên, dáng vẻ người này trông rất thật thà đàng hoàng, gật đầu nói một địa chỉ.

Đây là mẫu xe Chery, bên trong xe rất rộng rãi, chỉ là còn có mùi mồ hôi, mùi thuốc lá và vị cá mặn ven biển, một đặc sản của thành phố B, người dân ở đây rất thích ăn cá muối.

Người đàn ông này dường như thích nói nhiều, hắn nói: "Tiểu thư, tôi thấy cả người cô đều mặc đồ ngụy trang, cô tham gia quân ngũ ư?"

Kiều Vi Nhã cười cười không trả lời, hạ cửa kính xuống.

Người nọ thấy hành động của cô từ kính chiếu hậu, áy náy nói: "Tiểu thư, thì ra cô không chịu nổi mùi thuốc lá, tôi hiểu, để tôi hạ xuống."

"Cám ơn."

Kiều Vi Nhã ngồi ngay thẳng, cô thật sự không dám tựa vào ghế sau, trên ghế đều là mùi lạ gay mũi, loại xe này sao có thể đón khách kiếm tiền được.

Khu vực ngoại ô thành phố, sau khi ra khỏi nội thành xe cũng chạy nhanh hơn, gió biển mát mẻ làm cho thời tiết nóng bức này dịu nhẹ một chút.

Cả đường đi Kiều Vi Nhã đều ngắm cảnh bên ngoài, không có ý định tán gẫu với tài xế, tài xế cứ như một con quạ nói mãi không ngừng.

Con đường dẫn đến nơi đây được che lấp bởi bóng rừng, ngày xưa có rất ít người đến đây.

Đột nhiên Kiều Vi Nhã phát hiện hắn ta đang quẹo cua, hơn nữa còn hạ cửa kính khóa lại, không khỏi hô: "Anh đi đâu?"

"Kiều tiểu thư đừng sợ, anh em của tôi muốn tâm sự với cô một chút."

Kiều Vi Nhã nghe hắn gọi mình như vậy, ngược lại trấn định, người tìm cô không phải là anh em của Cổ Khánh Nhất thì chính là người của Tiêu Nham.

Trong khoảng thời gian này, cô vẫn cùng người ta thực chiến đánh nhau, võ công còn muốn lợi hại hơn trước kia, mấy ngày nữa là tới Đại hội tỉ võ, vừa hay cần người luyện tay một chút. (Hạ Y Lan)

Xe quẹo vào một con đường nhỏ, con đường này rất gồ ghề, hai bên đều là rừng do nông dân trồng.

Cô gái này cũng lạ thật, cô không phản kháng cũng không la to, cứ trấn định ngồi như vậy, đúng là khác người.

Rốt cuộc xe cũng dừng lại, hắn nhấn kèn hai lần, từ trong rừng có bảy tám tên côn đồ bước ra, huýt sáo kêu Kiều Vi Nhã xuống.

Trong lúc vô tình, Kiều Vi Nhã thấy một cây gậy bóng chày trên ghế trước.

Cô nhanh chóng cầm lên, lạnh lùng nói: "Mở cửa xe!"

Thật ra thì, hắn ta so với cô nhát gan hơn nhiều, nếu như cô la to thì cũng không sao, vấn đề là biểu hiện của cô trong suốt chặng đường thật đáng sợ, hắn chỉ thu của người ta năm trăm tệ thôi.

Kiều Vi Nhã nhìn thấy Tiêu Nham đi ra từ phía cây, cười lạnh, cô đã đoán đúng.

.....

Xin lỗi các bạn, nhập học rồi nên càng bận hơn, các bạn thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Báo ứng sao?

Editor: Hạ Y Lan

Nhìn Kiều Vi Nhã cầm gậy bóng chày bước ra, tất cả cười ầm lên, theo bọn hắn nghĩ, hành động này của Kiều Vi Nhã chỉ để phô trương thanh thế mà thôi.

Kiều Vi Nhã liếc mắt đếm số người, bao gồm tên tài xế thì có tổng cộng mười người.

Tài xế bị Kiều Vi Nhã nhìn khẽ run rẩy, đến trước mặt Tiêu Nham nói: "Anh em, năm trăm tệ còn hai trăm chưa đưa, đưa cho tôi để tôi đi."

Tiêu Nham nhíu chặt mày, nhìn tài xế một cách quái gở, tài xế giơ tay lên thề: "Anh em, tôi tuyệt đối không báo cảnh sát, báo cảnh sát, tôi cũng không thoát khỏi, tôi hiểu luật lệ mà."

"Ừ, được rồi, tôi đã nhớ biển số xe của anh, nếu như anh dám báo cảnh sát, sau này tôi sẽ để anh sống không yên ở thành phố B này." Giọng điệu Tiêu Nham lạnh lẽo, tài xế bị sợ liên tiếp gật đầu thề, bảo đảm không nói ra ngoài.

Sau khi tài xế đi, Tiêu Nham cười lưu manh: "Kiều Vi Nhã, đi thôi."

Mọi người vây quanh Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã vẫn trấn định như thường, lạnh lùng nói: "Đi đâu?"

"Đi lấy tranh chữ của cô, lấy xong xem như chúng ta thanh toán xong, nghe nói cô muốn ly hôn, chúng tôi sẽ giúp cô, thế nào?....." Tiêu Nham cười ha ha.

Kiều Vi Nhã lạnh nhạt nói: "Các người nhiều người như vậy tới đây bằng cách nào?"

Một tên nhóc mặt vàng tóc đỏ ở bên cạnh Tiêu Nham cười nói: "Đương nhiên là chúng tôi lái xe tới, không có xe làm sao chở đồ được?"

Kiều Vi Nhã nhìn theo tầm mắt của hắn, thì ra giữa rừng cây còn có một con đường khác, một chiếc xe Jiangling đang đậu ở đó.

Kiều Vi Nhã nhớ lại lúc nãy luôn có một chiếc xe vận tải đi trước mặt bọn họ, chắc là những người này.

Kiều Vi Nhã nhìn thoáng qua Tiêu Nham đang gần cô nhất, khóe môi xẹt qua một chút hận ý, nắm gậy bóng chày trong tay thật chặt, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai quét qua một gậy, chiếc gậy này được làm bằng sắt, quất tới như vậy sao Tiêu Nham chịu nổi, chỉ một gậy, Tiêu Nham đã ngã trên mặt đất.

Kiều Vi Nhã nhìn phản ứng không giống nhau của bọn chúng, đạp một cước lên người Tiêu Nham, lạnh giọng nói: "Bọn mày muốn cùng tiến lên hay là chạy trốn? Chẳng lẽ trước khi Tiêu Nham tìm bọn mày, bọn mày không thăm dò trước sao? Tao cảnh cáo chúng mày, nếu ai trốn, tao sẽ khiến kẻ đó càng khó chịu!"

Lời còn chưa dứt, Kiều Vi Nhã đã đánh ra, những người này chẳng qua chỉ là bọn lưu manh lăn lộn đầu đường, bình thường phô trương thanh thế dọa những người nhát gan sợ phiền phức còn tạm được, còn ở trước mặt Kiều Vi Nhã thì như kẻ vô dụng.

Bọn chúng không nghĩ tới một cô gái yếu đuối lại có võ, trước khi đến nghĩ hay vô cùng, chỉ cần vây cô lại, cô sợ một chút là xong chuyện. (Hạ Y Lan)

Chỉ năm ba phút đã ngã xuống một nửa, vốn có hai tên định chạy trốn, nhưng không biết là sợ thế nào, chúng như Tôn Ngộ Không bị đọc Định Thân Chú, muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được.

Kiều Vi Nhã không nghĩ tới mấy kẻ này lại không chịu nổi một cú, nghe Tiêu Nham khổ sở quát tháo như heo bị chọc tiết, cô vui sướng cười: "Tiêu Nham, mày cũng có ngày hôm nay sao? Nói cho mày biết, tao chờ ngày này thật sự là quá lâu, mày..... Còn chị mày nữa, đừng mong đứa nào trốn được, những gì bọn mày nợ tao, tao sẽ đòi từng món một."

Nước mắt Kiều Vi Nhã không nhịn được chảy xuống như mưa rào, kiếp trước, cô luôn ghi nhớ lời dạy bảo của người nhà, gặp chuyện phải luôn lùi bước, nhịn và nhịn, nhưng bọn chúng vẫn không buông tha cho cô, kiếp này, cô tuyệt đối không nhịn nữa, ông nội, xin lỗi, mẹ, xin lỗi, ông ngoại, xin lỗi, kiếp này, con muốn vì mình mà sống, con không thể để người khác khi dễ.

Đầu đường, người trong chiếc xe nhìn thấy một màn này, thở dài một hơi, lặng lẽ quay đầu đi, biết cô bình yên vô sự là được, sao lại quên mất cô có võ chứ.

"Hai người bọn mày, đưa anh em của bọn mày lên xe!" Kiều Vi Nhã dùng gậy chỉ vào hai tên đang hoảng sợ đến ngẩn ra, ánh mắt lạnh lùng khiến bọn chúng không dám nhìn thẳng.

Hai người lần lượt đưa từng tên lên xe, Kiều Vi Nhã biết nhất định bọn chúng đã gãy xương, thương thế của Tiêu Nham là nặng nhất.

Nếu như đây là một màn hành hiệp trượng nghĩa thời cổ đại, cô nhất định giết hết bọn chúng, giờ khắc này, Kiều Vi Nhã phát hiện, trong xương mình lại hiếu chiến như vậy.

Kiều Vi Nhã khóa cửa xe lại, lớn tiếng nói: "Để cho bọn mày biết một chút thế nào là tài lái xe."

Kiều Vi Nhã mở cửa xe, khởi động, sau đó dùng lực đạp cần ga, xe lắc lư một chút, chỉ nghe phía sau liên tục kêu thảm thiết, Kiều Vi Nhã cười cười, cô đánh tay lái, chạy xa một chút, cô sẽ phanh xe, đường không tới một cây số, Kiều Vi Nhã lại đi gần hai mươi phút, phía sau buồng xe, tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt.

Thì ra, trả thù khiến lòng sung sướng thế sao?

Trên quốc lộ, Kiều Vi Nhã gọi cho Khương Hạo, sau khi Khương Hạo nghe liền cười: "Mười phút nữa sẽ tới."

Kiều Vi Nhã xuống xe, dừng ở bóng cây ven đường chờ Khương Hạo đến.

Xe Khương Hạo đến rất nhanh, anh từ trên xe bước xuống, cười bảo: "Bị thương không?"

"Một đám người ô hợp, sao có thể làm tôi bị thương, anh cũng quá coi thường tôi."

Kiều Vi Nhã mở khóa, Khương Hạo liếc mắt nhìn một bọn nhếch nhác bên trong, thu lại tươi cười: "Cô định xử lý chúng thế nào?"

"Trước tiên đưa bọn chúng đến huyện Q, chờ sau Đại hội tỷ võ mới để cho bọn chúng lộ diện, anh thấy thế nào?"

Khương Hạo gật đầu, nói mấy câu với chiến sĩ cùng đi tới, Kiều Vi Nhã khóa cửa sau lại, chiến sĩ mở cửa trước lái xe rời đi.

Kiều Vi Nhã lên xe của Khương Hạo, thần thái phấn khởi kể lại chuyện vừa rồi, Khương Hạo nghe xong, nhìn lướt qua Kiều Vi Nhã, gật đầu: " Vi Nhã, trời sinh cô chính là để tham gia quân ngũ, trong xương cô đã có sự hiếu chiến, chỉ do cô không phát hiện thôi."

Nếu là trước kia, Kiều Vi Nhã sẽ không chịu thừa nhận, sở dĩ cô tham gia quân ngũ chỉ vì trả thù, nói đến thật lòng thích, hình như không phải.

Kiều Vi Nhã gật đầu: "Đúng vậy, trong khoảng thời gian này tôi phát giác làm lính cũng rất tốt."

"Tôi nghe Trung đội trưởng nói, bây giờ tài nghệ bắn súng của cô cũng rất tốt, thế nào? Có muốn ở lại quân đội thật không?"

Kiều Vi Nhã trầm ngâm chốc lát, trịnh trọng gật đầu: "Tôi sẽ suy nghĩ."

Đối với câu trả lời của cô, hiển nhiên Khương Hạo rất bất ngờ, càng kinh hỉ hơn, hai người nhìn nhau cười to.

"Vi Nhã, cô không phát hiện, kể từ khi cô làm lính, tính tình đã thay đổi rất nhiều, so với trước kia thì sáng sủa hơn, ngày trước cô giống như đại tiểu thư được nuôi dưỡng trong khuê phòng, tôi thấy đây mới chính là con người thật của cô."

Kiều Vi Nhã nghiêng đầu nghĩ, hình như là thế, kể từ khi vào quân đội huấn luyện, ngày ngày cùng những quân nhân này ở chung một chỗ, dường như cởi mở hơn rất nhiều, hai ngày trước về nhà, Đồng Đồng nói cô thay đổi, không giống mẹ nữa rồi.

Trở lại đơn vị, cùng Khương Hạo ăn trưa, Khương Hạo liền trở về, anh chỉ đúng dịp đến thăm mấy người Kiều Vi Nhã.

Tiễn Khương Hạo, Kiều Vi Nhã gọi cho Mã Vân, Mã Vân nói luật sư Gia Cát đã phục chế lại tất cả hình ảnh từ hiện trường của Cổ Khánh Song và mẹ của cô ta, cho dù bọn họ có tìm người cũng không thể tùy ý bóp méo chuyện này.

Cổ Khánh Song đã được chuyển đến trại tạm giam chờ đợi khởi tố, luật sư Gia Cát toàn quyền xử lý, cam kết nhất định sẽ cho cô một kết quả vừa lòng.

Sau đó Cổ Khánh Song bị định tội tự xông vào nhà dân, tội phóng hỏa, tội phá hoại tài sản, bị xử tù có thời hạn ba năm rưỡi, cũng bồi thường cho người trong cuộc tổn thất hai mươi lăm vạn, cùng với hai vạn tiền bồi thường tinh thần.

Đây là kết quả nhà họ Cổ đã tìm người, chính vì nguyên nhân này, cả đời Cổ Khánh Song đều cô độc, không còn lập gia đình.

Tiền Mạnh Kỳ để lại cho cô ta, trên căn bản đã bồi thường cho Mã Vân, đây là báo ứng sao?

Nếu cô ta đoán được sẽ có ngày hôm nay, còn có thể dùng bất kỳ thủ đoạn cướp Mạnh Kỳ trong tay Mã Vân không? Mạnh Kỳ đến Bắc Kinh năm thứ tư liền kết hôn, cũng là đồng nghiệp của anh ta, cô gái đó đối với Mạnh Tư Viễn rất tốt, dù cô có con gái của mình, cũng chưa từng bạc đãi Mạnh Tư Viễn.

Mạnh Tư Viễn ở cùng cô và dì, dưới sự chỉ dẫn đúng đường, rốt cuộc cũng từ bỏ tật xấu, năm mười sáu tuổi vượt cả nghìn trùng đến Mỹ du học, sau đó lấy thành tích ưu tú nhất, thi đậu vào Đại học Rumbia ở thành phố New York, sau khi tốt nghiệp, trở thành bác sĩ ngoại khoa xuất sắc nhất.(Hạ Y Lan)

Kiều Vi Nhã tạm thời thu hồi suy nghĩ của mình, chuyên tâm vùi đầu vào huấn luyện, lúc này, cô đã không xem huấn luyện là một công cụ trả thù mà cô thật lòng thích quân đội.

Lúc đi học, dù cô ưu tú cỡ nào, cuối cùng cũng không được công nhận, mỗi lần đều bị người cửa sau chen chân.

Mà ở đây chỉ cần có bản lĩnh thật sự sẽ được công nhận, qua nhiều năm như vậy, cô luôn cố gắng, nhưng cố gắng của cô đổi lấy không phải đả kích thì là phản bội, hiện tại, được sự công nhận của mọi người, Kiều Vi Nhã cảm thấy, lúc này mới là thời khắc cô sống lại, cuộc đời của cô mới bắt đầu có ý nghĩa.

Cô càng cố gắng huấn luyện, chờ đến ngày đó, cô hy vọng có thể nhận được sự công nhận của nhiều người hơn.

Ngày thứ hai, chính là Đại hội thể dục thể thao, Kiều Vi Nhã đứng trước cửa sổ, cô có một phòng riêng, hành động tự do hơn một chút.

Hai ngày nay trời vẫn đầy mây, buổi tối không trăng không sao, cả đại viện, không có một âm thanh, mơ hồ có thể nghe được tiếng sóng biển nơi xa.

Khương Hạo nói, có thể ngày mai thân phận của cô sẽ được truyền đi, ba của Cổ Khánh Nhất đã đồng ý lời mời tham gia Đại hội.

Mặc dù hiện tại nhà họ Cổ đang bể đầu sứt trán, ba Cổ vẫn còn biết phân nặng nhẹ, ông tuyệt đối không thể để mất cái cây to là Thủ trưởng của con trai được.

Đã chờ đợi lâu như vậy, đau khổ lâu như vậy, nhưng tất cả đều đáng giá, cô sống lại là trời cao cho cô cơ hội, cô sẽ không buông tha cơ hội lần này.

Kiều Vi Nhã ngước nhìn bầu trời, ông bà nội, ông bà ngoại, ba mẹ, mọi người vẫn tốt chứ? Nếu trời cao cho cô sống lại, sao không để cô sống lại khi còn bé, kể từ khi có Đồng Đồng, cô mới biết được tấm lòng người mẹ, mẹ vì cô vẫn luôn nhẫn nại, mãi cho đến họ chết đi không rõ ràng.

Ba mẹ, con rất muốn biết vì sao hai người lại nhẫn tâm vứt bỏ con cùng chịu chết, để con cô đơn đối mặt với thế giới này là quyết định tàn nhẫn cỡ nào.

Hai người có biết, một mình con phải đối mặt biết bao đau khổ.

Mẹ, con sống lại, lần này là con may mắn, con có Đồng Đồng, con còn tìm được cậu, mặc dù bọn họ không muốn nhận con, nhưng con đã hoàn thành chuyện bà ngoại và mẹ đã giao, đợi đến khi con xử lý xong chuyện của mình, con sẽ giao vật trong tay cho cậu, để mẹ không tiếc nuối nữa, để bà ngoại không còn nỗi băn khoăn.

Cả đời này, con sẽ vui vẻ, sẽ hạnh phúc.

.....

Tiểu Vi uy vũ, anh xuất hiện được hai dòng thôi sao TT

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Đại hội thể dục thể thao

Editor: Hạ Y Lan

Hàng năm quân khu Tỉnh sẽ cử hành đại hội thể dục thể thao một lần để bồi dưỡng tác phong chiến đấu và tăng cường thể chất cho quân lính.

Đai hội thể dục thể thao ở quân khu khác với đại hội thể thao ở địa phương, trừ các hạng mục thường gặp như bóng bàn, cầu lông, bóng rổ, bóng đá, bơi lội và các hạng mục bên ngoài, còn có ném lựu đạn, vượt chướng ngại bốn trăm mét, đeo vật nặng chạy việt dã năm ki-lô-mét, bắn súng và võ thuật.

Tất cả quân dã chiến thuộc quân khu, quân khu tỉnh trực thuộc sư đoàn phòng giữ, pháo binh, căn cứ hải quân, căn cứ không quân, sở chỉ huy, mấy trăm vận động viên theo trình tự tiến vào cùng tiếng quân ca, rất có thanh thế.

Kiều Vi Nhã không đi theo đoàn người, cô và Khương Hạo ngồi trên khán đài, Khương Hạo chỉ vào chỗ ngồi của người chủ trì hội nghị thấp giọng nói: "Ba của Cổ Khánh Nhất đã tới, mấy ngày này ông ta đều ở đây, cô cần phải biểu hiện thật tốt, tôi chờ tin tức thắng lợi của cô."

Kiều Vi Nhã nghiêm nét mặt nói: "Dù ông ta không đến, tôi cũng sẽ cố hết sức so tài."

Khương Hạo gật đầu, thay đổi của Kiều Vi Nhã anh đều thấy trong mắt.

Hạng mục Kiều Vi Nhã tham gia sẽ được bắt đầu vào vòng thứ ba của đại hội, xem xong lễ khai mạc, Kiều Vi Nhã trở về sân huấn luyện chờ cuộc so tài sắp tới.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nửa tiếng sau chính là lúc Kiều Vi Nhã ra sân, lần này đoàn của Khương Hạo phái ra năm người tham gia thi đấu võ thuật.

Khương Hạo liếc mắt nhìn Kiều Vi Nhã, cười nói: “Trông cô chẳng khẩn trương chút nào cả." (Hạ Y Lan)

"Dĩ nhiên không khẩn trương, tôi có lòng tin!" Kiều Vi Nhã vui vẻ cười lộ ra hàm răng trắng noãn.

Khi người dẫn đại hội gọi tên Kiều Vi Nhã, sắc mặt ba Cổ cứng nhắc, ông không dám tin nhìn Kiều Vi Nhã ra sân, cô gái với tư thế hiên ngang oai hùng lại xinh đẹp đó đúng là con dâu ông, mặc dù nó cắt tóc ngắn nhưng liếc một cái ông vẫn nhận ra.

Trong đầu ông nổ tung một tiếng như sấm vang, trong nháy mắt như hồn bay phách lạc.

Ông nghiêng đầu nhìn Lý Bác Cừ, cảm nhận được ánh mắt của ông, Lý Bác Cừ cười nói: "Lão Cổ, ông sao vậy?"

Ánh mắt Lý Bác Cừ rất sâu xa làm cho không ai biết được suy nghĩ của ông lúc này.

Một lúc lâu ba Cổ mới tỉnh táo lại, ông hận không thể chết ngay tại chỗ.

Kiều Vi Nhã làm quân nhân rồi, điều này có ý nghĩa là con trai ông đưa ra lời ly hôn chính là phá quân hôn, Cổ Khánh Nhất có nói đứa trẻ trong bụng Tiêu San là con trai, khi siêu âm đã nhìn ra.

Tiêu San vẫn thúc giục Cổ Khánh Nhất tìm Kiều Vi Nhã, thúc giục nó nhanh chóng ly hôn, hôn nhân này nhất định phải tan rã.

Mà từ lần gặp mặt Kiều Vi Nhã trước đó, ông đã nhận ra Kiều Vi Nhã đã thay đổi, nó trở nên mạnh mẽ hơn, một Kiều Vi Nhã như vậy ông chưa từng thấy.

Hai ngày trước, trong đêm khuya Tiêu San còn tới nhà bọn họ, năn nỉ ông giúp đỡ tìm em trai cô ta là Tiêu Nham.

Cổ Khánh Nhất nói Tiêu Nham mất tích đã một tuần lễ, người mất tích không chỉ Tiêu Nham mà còn có bảy người nữa.

Ngày mất tích chính là ngày ông gặp Kiều Vi Nhã.

Buổi sáng hôm đó, ông và bạn già đến nhà Mã Vân là do con trai đưa tới, nhưng nó không vào, sau đó nó đến nhà Tiêu San, chắc là Tiêu San biết tin Kiều Vi Nhã xuất hiện, sau đó báo cho Tiêu Nham.

Mà sau khi Tiêu Nham theo dõi Kiều Vi Nhã lại mất tích.

Cổ Khánh Nhất đi tìm người nhưng cũng không tìm được Tiêu Nham.

Cổ Khánh Nhất nói là đã tìm người xem camera ghi hình, nhưng sau khi ra nội thành thì không thấy nữa, tìm được chủ xe đón khách, chủ xe chỉ nói Kiều Vi Nhã đã xuống xe ở nội thành, chuyện sau đó hắn cũng không biết.

Dù sao mấy chục năm làm cảnh sát, liên kết những sự việc với nhau lập tức sáng tỏ.

Ông thở dài hỏi Lý Bác Cừ: "Bác Cừ, có phải ông đã biết trước rồi không?"

Lý Bác Cừ tỏ vẻ mê mang, ngạc nhiên nói: "Biết cái gì?"

"Ông không biết người đang thi đấu trên đài là vợ của con trai tôi sao?"

Lý Bác Cừ kinh ngạc lắc đầu: "Là con dâu ông? Có thật không? Tôi không biết, đây là nữ quân nhân đặc biệt được chiêu mộ vào quân đoàn ở huyện Q, bây giờ còn đang thời gian thử việc, không nghĩ tới lại là con dâu ông, nhưng Kiều Vi Nhã này đúng là nhân tài, cô ấy là truyền nhân duy nhất của Kiều gia Toàn Phong Cước, nếu như sớm biết là con dâu ông, tôi sẽ không để cho huyện Q giành trước, lần đại hội này, đúng là bọn họ chơi trội rồi."

Lúc này ba Cổ khóc không được cười cũng không xong, cho dù không có gương, ông cũng biết mặt mình khó coi thế nào.

Lý Bác Cừ cười nói: "Lão Cổ, sao nhìn ông không vui vậy? Đúng rồi? Chuyện con dâu ông làm quân nhân không nói cho ông biết sao? Tôi không thích binh lính không hiếu thuận, chờ lát nữa tôi kêu người gọi cô ấy đến dạy dỗ một bữa mới được!"

"Không cần, để nó chuyên tâm thi đấu đi." Ba Cổ liên tiếp vẫy tay từ chối đề nghị của Lý Bác Cừ, nhớ đến câu Kiều Vi Nhã đã nói 'Kiều Vi Nhã tôi và nhà họ Cổ các người không đội trời chung', ông không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Kiều Vi Nhã vượt qua từng cửa ải trót lọt, trận đấu buổi sáng không gặp được đối thủ chân chính.

Khương Hạo ở trên khán đài hưng phấn kêu đến khàn giọng, chọc cho đoàn người bên đội thua liên tục liếc xéo, một người dùng ánh mắt hung ác trừng Khương Hạo, bị một nữ binh đánh bại, thật sự không vẻ vang gì.

Khương Hạo dương dương đắc ý nhận mọi ánh mắt của mọi người, sau mỗi trận đấu đều chân chó đưa khăn và nước uống đến.

Buổi chiều, ba Cổ lấy cớ thân thể không thoải mái, bị Lý Bác Cừ phái người tự mình đưa ông về nhà. (Hạ Y Lan)

Cổ Khánh Nhất đang ở nhà chơi game, lúc ba Cổ vào phòng hắn, tiếng mở cửa phát ra cũng không khiến hắn quay đầu lại.

Ba Cổ thở hổn hển lấy tay quơ chiếc ghế ném về phía máy tính: "Tên nghiệt chướng như mày vẫn còn ở đây chơi! Tao cho mày chơi này!....."

Cổ Khánh Nhất giật mình, hắn vọt qua một bên khó hiểu hỏi: "Ba, ba làm gì vậy?"

"Làm gì! Tên nghiệt chướng, sao tao có thể sinh ra một đứa như mày, nhà họ Cổ đã tạo nghiệt gì, một đứa hai đứa đều không nên thân." Ba Cổ ngã ập xuống vẫn không ngừng tay, Cổ Khánh Nhất ứng phó không kịp, lại không dám né tránh, đầu lập tức đổ máu.

Mẹ Cổ nghe tiếng động lấy gậy chống tới, thấy đầu con trai bị ông già nhà mình đập cho chảy máu, không khỏi lớn tiếng quát lớn: "Ông già kia, có chuyện gì không thể nói được sao? Ông đánh con tôi làm gì, nếu ông muốn đánh chết nó, không bằng đánh chết hai mẹ con tôi luôn đi!"

Ba Cổ đưa tay ra, run run chỉ vào con trai và vợ mình, một hồi lâu mới lên tiếng: "Xong rồi, toàn bộ xong rồi, đứa cháu này đã phá hủy toàn bộ nhà chúng ta....."

Mẹ Cổ không hiểu ra sao, trừng ba Cổ lại nói với con trai: "Còn không mau đi bệnh viện xử lý vết thương của con lại."

Ba Cổ nhìn vợ mình, lại nhìn con trai, thân thể mềm nhũn, ngã trên mặt đất, Cổ Khánh Nhất giật mình đỡ ông dậy.

Cổ Khánh Nhất dìu ông về phòng, ba Cổ nằm trên giường, xa xăm thở dài: "Khánh Nhất, đời này…. là ba hại con hay bản thân con tự hủy hoại mình? Cháu trai..... Ha ha..... Cháu trai....."

Theo sau là mẹ Cổ đang nóng nảy: "Ông nói cháu tôi thế nào? Tiêu San làm đứa bé bị sao? Không thể nào? Ngày hôm qua tôi còn qua xem, bây giờ nó vô cùng tốt."

"Là Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã nó....."

"Đừng nhắc tới đứa tiện nhân đó! Đều do đứa tiện nhân đó hại Khánh Song nhà chúng ta, nếu để tôi gặp được nó, nhất định róc xương lóc thịt nó....." Bà ta phẫn hận lải nhải, mỗi tiếng mắng còn cao hơn tiếng trước.

Ba Cổ bị vợ mình cắt đứt lời định nói, càng tức giận hơn, nhìn ngực ông phập phồng, sắc mặt thì tái nhợt, Cổ Khánh Nhất vội vàng ngắt lời bà ta.

Một tay Cổ Khánh Nhất che vết thương, một tay vỗ ngực ba mình thuận khí, thật vất vả chờ ông qua cơn tức, ba Cổ nói ra một câu long trời lở đất: "Không phải Kiều Vi Nhã tự nhiên mất tích, mà nó làm quân nhân rồi, còn đặc biệt được chiêu mộ vào đoàn."

Cổ Khánh Nhất cũng đã từng đi lính, đương nhiên hắn biết ý nghĩa Kiều Vi Nhã làm quân nhân là thế nào!

Mẹ Cổ bĩu môi: "Làm quân nhân thì sợ gì, một quân nhân thì có khả năng gì, ông bảo lão Lý khai trừ ra không phải được rồi sao."

Giây lát, bà ta lại hỏi: "Kiều Vi Nhã có năng lực gì, đã hai mươi tám còn tham gia quân ngũ?"

Sắc mặt Cổ Khánh Nhất và ba Cổ giống nhau như đúc, hắn yếu ớt giải thích cho bà ta: "Những nhân tài được tổ truyền nếu không quá bốn mươi, cũng có thể đặc biệt chiêu nhập ngũ....."

Đột nhiên hắn nghĩ đến một chuyện: "Ba, nói như vậy, bác Lý mời ba đi xem đại hội là đã có mưu đồ từ trước?"

Ba Cổ khẽ vuốt cằm, lại lắc đầu: "Ba nghĩ, có lẽ ông ta cũng không biết? Bất kể ông ta có biết hay không, chuyện này đã không phải là chuyện chúng ta lo liệu được rồi, con nói với Tiêu San, bảo nó phá thai đi, nếu không, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng, Kiều Vi Nhã đã có phòng bị từ lâu, hiện tại coi như là....."

Nói đến đây, đột nhiên ông nhớ đến mẹ của Bảo Mặc, đây là đường sống cuối cùng, chỉ mong, bà ta có thể giúp một tay.

"Đi, đi lấy điện thoại đây, ba phải gọi một cuộc."

Cổ Khánh Nhất vội móc điện thoại của mình đưa cho ông, ông lắc đầu: "Lấy của ba."

Cổ Khánh Nhất vội lấy điện thoại ông để trên đầu giường.

Mẹ Cổ ra hiệu cho con trai bằng ánh mắt, Cổ Khánh Nhất nhìn ba Cổ rồi theo bà ra ngoài.

Hai mẹ con vào phòng Cổ Khánh Nhất, bà ta hỏi: "Kiều Vi Nhã làm quân nhân có thể làm ba con bị dọa thế sao?"

Cổ Khánh Nhất gật đầu: "Mẹ, mẹ không biết sao? Phá quân hôn sẽ bị lãnh hình phạt."

Bà ta trắng mặt, không dám tin hỏi: "Con sẽ bị lãnh phạt?"

Cổ Khánh Nhất gật đầu: "Con nghĩ Kiều Vi Nhã đã biết chuyện của Tiêu San rồi, nếu bây giờ con đòi ly hôn, nhất định không được."

Bà ta đảo mắt, hạ thấp giọng: "Hay là trước mắt chúng ta dỗ ngọt Tiêu San, để nó về quê chúng ta lén sinh con, chờ qua mấy năm đứa trẻ lớn rồi thì đón về, nói là nhà chúng ta nhặt được, con thấy được không?"

"Không được, Tiêu San không chịu đâu, vẫn là nghe lời ba, nghĩ biện pháp để Tiêu San bỏ cái thai đi, chỉ cần không có đứa trẻ này, Kiều Vi Nhã không nắm được chứng cứ, hơn nữa, mẹ, con không muốn ly hôn, con và cô ấy sống qua ngày vẫn rất tốt, Vi Nhã....."

"Không được! Mẹ muốn cháu trai. Mẹ không muốn đứa tiện nhân đó làm con dâu mẹ! Nó có gì tốt hơn Tiêu San, đừng sợ, ba con sẽ có biện pháp." Ở trong lòng bà ta, ông già nhà bà ta là vạn năng, không gì ông không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tất cả ý định

Editor: Hạ Y Lan

Trong lúc hai mẹ con nói chuyện, đột nhiên nghe trong phòng ngủ truyền đến một tiếng vang rất lớn, Cổ Khánh Nhất vội chạy ra ngoài, vừa vào phòng ba Cổ, hắn thấy ông tựa đầu vào giường, sắc mặt vàng dọa người.

"Ba, ba sao thế này?" Trong lòng Cổ Khánh Nhất, ba của hắn luôn là một ngọn núi vững chắc trong nhà, núi đổ rồi thì nhà này xem như xong, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng hiện tại của ba mình, khiến hắn cảm giác tòa nhà to lớn này sẽ sụp đổ.

"Hạ Thanh, người đàn bà này thật giảo hoạt, bà ta nói chuyện này....." Ba Cổ cảm thấy thật khó thở, thở từng ngụm khó khăn, hàng năm chơi ưng, lại bị ưng mổ vào mắt.

Cổ Khánh Nhất khẽ vuốt ngực thuận khí cho ông, thấp thỏm bất an hỏi: "Có phải bà ta không giúp được gì không?"

Ba Cổ gật đầu: "Bà ta tránh né cũng thật nhanh, Khánh Nhất, chuyện này rất phiền toái, con phải nghĩ biện pháp để Tiêu San phá thai, sau đó cắt đứt liên hệ với cô ta, bồi thường một ít tiền cũng được, ngày mai trước tiên phải tìm công ty chuyển nhà, đồ đạc của con phải mang về, nhất định Kiều Vi Nhã sẽ

liên lạc với con, con phải nghĩ biện pháp để Đồng Đồng trở lại, chỉ cần dỗ Đồng Đồng thì mọi chuyện có thể thay đổi"

Cổ Khánh Nhất kinh ngạc: "Ba, cái thai của Tiêu San không phá được, bác sĩ có nói, nếu như Tiêu San phá thai, sẽ có nguy hiểm tánh mạng, trước kia cô ấy sinh non quá nhiều lần nên thân thể đã hư tổn."

"Vậy..... Tối hôm nay, chúng ta đi một chuyến, chuyện này, ba sẽ giúp con giải quyết, hôm nay con về nhà, dọn dẹp xong, ngày mai chuyển đồ đi, dù có ly hôn cũng không thể để Kiều Vi Nhã tìm được chứng cứ, lần này nó lựa chọn làm quân nhân, chính là nhằm vào con, chúng ta không thể không phòng, sau này cũng đừng trêu hoa ghẹo nguyệt nữa, phụ nữ là phiền toái nhất, có thời gian không bằng suy nghĩ làm thế nào để bò lên trên!"

Cổ Khánh Nhất nói lí nhí trong lòng nhưng trên mặt không dám có bất kỳ biểu hiện gì, lời của ông hắn nghe tai trái lại qua tai phải, bây giờ còn trẻ, nếu không chơi, đợi đến già rồi muốn chơi cũng không động nổi, Kiều Vi Nhã không giống những người phụ nữ khác, chỉ cần đối xử tốt với con, cô sẽ không chủ động rời khỏi nhà này, cùng lắm thì, hắn sẽ đàng hoàng một thời gian, chờ sóng gió qua đi rồi hãy nói, về phần Tiêu San, chỉ cần ba hắn ra mặt, chắc có thể giải quyết được?

Hai cha con hai mặt nhìn nhau, mẹ Cổ đi vào, bà ném gậy qua một bên, ngồi ở đầu giường oán hận nói: "Người phụ nữ đó đã không đội trời chung với nhà chúng ta rồi, chúng ta còn cần nó làm gì, còn đứa trẻ trong bụng Tiêu San là đứa cháu vàng ngọc của chúng ta, nếu nó không còn tôi cũng không muốn sống nữa....." Bà ta càng nói càng kích động, nước mắt rơi ào ào, giống như có người cầm dao gác trên cổ muốn mạng bà ta vậy.

Hai cha con cũng biết trong một thoáng không thể thay đổi bà, trong nhận thức của bà, ba Cổ là vạn năng, còn đứa cháu thì sống không thể thiếu nó. (Hạ Y Lan)

Ba Cổ ra hiệu bằng mắt, Cổ Khánh Nhất về phòng mình thu xếp đồ đạc, thậm chí bắt đầu ảo tưởng làm thế nào để Kiều Vi Nhã trở về bên cạnh mình.

Mẹ Cổ ngồi trong phòng một lát, càng nghĩ càng khó chịu, không có cháu trai, sau này bà ta phải thấp hơn người khác một đầu, không phải nói không trở về quê thì sẽ cắt đứt liên hệ, hàng năm mấy anh chị em của bà ta đều đến, bốn anh chị em đều là nông dân chân đất, chỉ có bà ta, chẳng những vào thành phố, còn làm quan phu nhân, tộc trưởng trong thôn của bà ta có nói, nếu lớp người già qua đời, bà ta hoàn toàn có thể vào gia phả nhà mẹ đẻ, một người phụ nữ được ghi tên vào gia phả nhà mẹ đẻ mình chính là chuyện vô cùng vinh quang.

Chỉ tiếc, bà ta không có cháu trai, mỗi năm em gái bà ta đến đây đều bảo để đứa cháu nhỏ của nó làm cháu thừa tự của bà ta, đứa em trai thứ hai cũng muốn đưa cháu nó qua đây, đây không phải là đánh vào mặt bà ta sao?

Khi bà ta biết đứa trẻ trong bụng Tiêu San là con trai, việc đầu tiên bà ta làm là gọi điện cho mấy anh chị em, nói cho bọn họ biết bà ta có cháu trai rồi, rốt cục có thể hãnh diện.

Từ trước tới giờ bà ta không cảm thấy con trai ra ngoài tìm phụ nữ là chuyện mất mặt, ngược lại xem đó là chuyện vinh dự, tộc trưởng của bọn họ cũng cưới một vợ cả hai vợ bé, ngày ngày hai người vợ bé này phải quỳ gối trước mặt vợ cả bưng trà rót nước, nếu là trước giải phóng, nhất định bà ta cũng để con trai mình cưới hai vợ.

Bà ta nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục đưa ra một quyết định, bà ta muốn đi tìm Tiêu San giấu cô ta đi, giấu ở nhà em trai em gái bà ta cũng được, chỉ cần Kiều Vi Nhã không tìm được Tiêu San sẽ không nắm được chứng cứ, không có chứng cứ xem Kiều Vi Nhã có thể làm gì!

Bà ta cầm gậy lặng lẽ ra khỏi nhà.

Bà ta gọi một chiếc xe chạy thẳng tới nhà Tiêu San.

Tiêu San thấy bà ta tới đây cũng rất kinh ngạc, không rõ vì sao bà ta lại hoảng hốt đến nhà cô ta? (Hạ Y Lan)

"Dì, dì làm sao vậy?" Tiêu San phân phó bảo mẫu pha trà tiếp đãi bà ta.

Bà ta liếc mắt nhìn bảo mẫu, Tiêu San lập tức hiểu ý, mời bà ta đến thư phòng nói chuyện.

Bà ta nhìn cái bụng đầy đặn của Tiêu San, càng xem càng hài lòng, trong lòng càng thoải mái.

"Tiêu San, có một việc, dì muốn thương lượng với cháu một chút." Bà ta thu lại nụ cười, nghiêm túc nói.

Bà ta nói ra chuyện Kiều Vi Nhã làm quân nhân, sau đó giơ tay thề: "Tiêu San, cháu yên tâm, dù liều cả mạng già này, dì sẽ không để cháu chịu một chút uất ức, cũng sẽ không bảo cháu đi phá thai, đứa nhỏ này là mệnh của cháu cũng là mệnh của dì, nhà họ Cổ chúng ta không phải là loại người thất đức, sẽ không làm ra chuyện gì có lỗi với cháu."

Tiêu San nhìn bà ta thở dài nhẹ nhõm, cô ta phải cảm ơn bà già này đã mật báo trước, thì ra không phải Tiêu Nham vô cớ mất tích, thì ra hai cha con nhà họ Cổ muốn nghĩ cách để cô ta phá thai, có chuyện sẽ hy sinh cô ta ư, hừ! Xem cô ta là Kiều Vi Nhã sao?

"Dì, theo như dì nói, cháu phải làm gì đây?"

"Tiêu San, cháu về quê của dì, em trai dì có mở một tiệm tạp hóa ở thị trấn, nhà chúng có ba phòng ở, ban đầu chúng mua nhà là do dì móc tiền ra, cho nên, cháu ở đó sẽ không ai dám nói gì cháu, hơn nữa, ăn gì dùng gì đều có người phục vụ, chờ cháu sinh con xong cháu cứ về đây trước, dì sẽ đến ẵm đứa bé lên, cháu thấy thế nào?"

Tiêu San chợt nhíu mày, cười khó hiểu: "Dì, dì nói khách sạn của cháu phải làm sao bây giờ, còn năm tháng nữa mới đến ngày sinh, trong thời gian này, còn phải qua năm mới, năm mới đến là lúc khách sạn bận rộn nhất, cháu là quản lý không thể tùy tiện tránh đi để người ta tìm không thấy, lại nói cháu còn có một đứa con, không thể bởi vì cái bụng này liền bỏ đứa khác qua một bên chứ?"

Bà ta nản lòng nói: "Vậy làm sao bây giờ?"

Tiêu San cười khổ:"Cháu chỉ có thể mạo hiểm phá bỏ cái thai này, đứa nhỏ này....."

Bà ta bỗng nắm tay Tiêu San: "Con gái ngoan, ngàn vạn lần đừng làm như vậy, đây là một mạng sống nhỏ, sẽ có biện pháp, nhất định sẽ có biện pháp, cháu là quản lý một khách sạn lớn, nhất định hiểu biết nhiều hơn dì, hay cháu suy nghĩ một chút xem có biện pháp gì, dì nghe lời cháu."

Tiêu San cúi đầu, không nói được lời nào, một tia cười lạnh thoáng qua khóe môi, ánh sáng chiếu qua người in lên sàn nhà, lờ mờ chiếu ra khuôn mặt của cô ta.

Trái tim bà ta lúc như bị thiêu đốt, lúc như đóng băng, đứng ngồi không yên nhìn Tiêu San, hôm nay bà ta tới đây chính là muốn thuyết phục Tiêu San về quê, chỉ cần cô ta về đó xem như bà ta có thể yên tâm, giữ được cháu trai so với cái gì cũng quan trọng hơn.

"Tiêu San, như vậy đi, chỉ cần cháu đồng ý đi, dì đảm bảo trước khi cháu sinh con sẽ giải quyết xong chuyện của Kiều Vi Nhã, hơn nữa, một tháng dì đưa cháu năm vạn để bồi bổ, trong thời gian này cháu không đi làm, chẳng phải khách sạn cũng rất tốt sao? Dì nghe nói, hiện tại chỉ cần có máy tính, làm ở đâu cũng giống nhau, một hàng xóm gần nhà dì làm việc cho người Mỹ, nghe nói đánh máy trên web cũng có thể kiếm tiền."

Bà ta cắn răng, một tháng năm vạn, bà vẫn có thể xuất ra được, vì cháu trai bà ta bỏ ra chút tiền thì có là gì, huống chi, số tiền này vốn muốn để lại cho cháu bà.

"Tiêu San, dì cho cháu biết, dì có một đôi vòng tay, nghe nói là gia truyền vài trăm năm, chờ cháu sinh con xong nó sẽ là của cháu, ba của Khánh Nhất nói vòng tày này ít nhất cũng vài chục vạn, vốn là của một hộ gia đình lớn."

Tiêu San giật mình, vòng tay của danh gia ư? Loại vòng tay gì mà đáng vài chục vạn? Ông già này đúng là thâm tàng bất lộ.

Thật ra thì cô ta có đi làm hay không cũng không ảnh hưởng đến việc làm ăn của khách sạn. Tuy nhiên, nếu cô ta không bắt chẹt bà già này thì cô ta sẽ thua thiệt lớn, không biết nhà họ Cổ còn ẩn giấu cái gì nữa? Bà già này so với Cổ Khánh Nhất dễ lừa gạt hơn, sau này từ từ lấy vậy.

Nếu như không thể kết hôn với Cổ Khánh Nhất, cô ta cũng không muốn thua thiệt mình, hiện tại không thể bỏ đứa nhỏ, lại không thể để Kiều Vi Nhã biết, rời khỏi thành phố B một thời gian cũng không sao cả, bất quá, giá sinh đứa bé này ra không thể thấp, ít nhất không thể thấp hơn trước.

Kiều Vi Nhã! Vậy mà cô trở thành quân nhân! Cho nên lần đầu gặp nhau, cô mới nói, đã lâu không gặp, người phụ này, mới thật sự có tâm cơ.

Bà ta nghe Tiêu San đồng ý trốn về quê, hưng phấn như ngâm hũ mật, ngay cả lỗ chân lông cũng muốn ngọt theo.

Bà ta cực lực hứa hẹn với cô ta, nhất định sẽ rước cô ta vào cửa, bà ta thích người con dâu này.

"Vậy chuyện em trai cháu làm sao bây giờ? Thời gian này mẹ cháu khóc đến mắt sưng lên."

"Có Khánh Nhất ở đây, cháu còn lo lắng gì, chỉ cần thiên hạ này còn, lời nói của chú cháu vẫn còn trọng lượng, sau lưng nhà chúng ta vẫn còn một quan lớn chống đỡ đấy. Nếu không được thì lên Tỉnh tìm bọn họ, dì đã thấy người họ..... nhưng mà ở trong tivi, hai người bọn họ thường xuyên lên tivi, người ta mới gọi là cao cấp! Một tên lính nhỏ nhoi như Kiều Vi Nhã, nhằm nhò gì." Bà ta vỗ ngực hai ba cái bảo đảm với Tiêu San.

Lời ba Cổ nói, theo ý bà ta cũng chỉ là sợ bóng gió mà thôi, nếu như nhà họ Bảo không giúp một tay, bà ta sẽ phanh phui chuyện này ra, ai cũng đừng mong sạch sẽ.

Thế đạo này chính là như vậy, mềm sợ cứng, cứng sợ ngang, ngang sợ liều mạng, ai muốn ông bạn già nhà bà ta khó chịu, bà ta sẽ liều mạng với người đó!

Trước khi đi bà ta còn dò xét một vòng quanh nhà Tiêu San, nếu Khánh Nhất và Tiêu San kết hôn, bà ta chính là chủ nhân ngôi nhà lớn này, thầy bói nói, cả đời này của bà ta sẽ thuận buồm xuôi gió, đại cát đại lợi, quả đúng là thế, nếu không có con tiện nhân kia thì càng tốt hơn.

Bà ta hào hứng chạy về nhà, con trai đang thu dọn đồ đạc, xem ra là chuẩn bị mang đi.

Nhìn mẹ mình mới từ bên ngoài về, Cổ Khánh Nhất ngẩn ra hỏi: "Mẹ, mẹ đi đâu về vậy?"

"Khánh Nhất, vào đây, mẹ nói với con một chuyện tốt."

"Chuyện gì tốt?"

"Đi vào rồi nói." Mặt mày bà ta hớn hở bảo.

Vào phòng ngủ, ba Cổ vẫn còn nằm trên giường, chuyện này đã làm ông thật sự tức giận, huyết áp tăng cao, thái độ của Hạ Thanh so với tưởng tượng của ông càng tồi tệ hơn.

"Ông già, Khánh Nhất, hai người đoán xem tôi đi đâu?"

Nội tâm ba Cổ khẽ động, chỉ vào bà ta cả giận nói: "Bà đi tìm Tiêu San!"

Bà ta gật đầu, cười nói: "Được rồi, đừng nóng giận, có một chút chuyện mà trông hai người buồn rầu như vậy, chỉ cần bọn họ không tìm được Tiêu San, không có chứng cứ, con tiện nhân Kiều Vi Nhã muốn nhảy nhót cũng vô ích, hơn nữa, hai người nghĩ đi, nó đã nói rồi, nó và nhà họ Cổ không đội trời chung, chứng tỏ nó sẽ không trở về nhà chúng ta nữa, nhất định là muốn ly hôn với Khánh Nhất, chúng ta nghĩ biện pháp để nó nhanh chóng ly hôn không phải được rồi sao."

"Bà đừng nói mấy thứ này, rốt cuộc bà đã nói gì với Tiêu San?"

Mắt bà ta lộ ra nụ cười, đắc ý nói: "Tôi bảo nó trốn về quê mình, nó đã đồng ý, ở nhà cậu hai nó không phải rất tốt sao."

Ba Cổ chấn động toàn thân, một suy nghĩ không tốt trào trong lòng, kêu lên: "Bà đã đáp ứng nó cái gì?"

"Tôi hứa với nó, mỗi tháng sẽ cho nó năm vạn, sau đó lấy đôi vòng cất giấu kia đưa cho nó, nhà của nó không thể hơn giá trị của mấy thứ này, tôi không tin sau này nó không truyền gia sản cho con trai nó, sau này, những thứ đó không phải của cháu trai chúng ta sao." Bà ta cảm giác mình đánh bàn tính này thật vang dội, hoàn mỹ vô cùng.

Trong nháy mắt ba Cổ bừng bừng lửa giận, từng chữ chỉ vào vợ mình mắng: "Bà không có đầu óc, ngu xuẩn, ai cho bà nói với nó, bà cho rằng Tiêu San cũng giống như Kiều Vi Nhã sao? Mười cái đầu của bà cộng lại cũng không phải là đối thủ của Tiêu San, bà để cho nó tính toán lại bà, chúng ta muốn cháu cùng lắm thì về sau nghĩ biện pháp khác, không cần phải trả một giá cao như vậy, bà cho rằng Kiều Vi Nhã tốn nhiều công sức như vậy, là vì cái gì? Nó nói rõ là không muốn nhà chúng ta sống tốt, bây giờ bà hứa với Tiêu San, sau này ngộ nhỡ mọi việc bị bại lộ, mấy thứ đó lấy từ đâu, bà có nói ra không?....."

Cổ Khánh Nhất nghe mà chẳng hiểu gì, lời của ba hắn đầy ẩn ý, chuyện vòng tay là thế nào? Sao hắn không biết?

Chỉ chiếc vòng tay mà khiến ba hắn thay đổi sắc mặt mắng mẹ hắn, mặc dù mẹ hắn không biết chữ, nhưng ba hắn chưa từng ghét bỏ, hai ông bà vẫn sống qua ngày cũng không tệ.

Hắn ngắt lời ba Cổ, hỏi: "Ba, mẹ, chiếc vòng tay là thế nào?"

Ba Cổ liếc mắt nhìn con trai, bây giờ ông không thể nói, con trai biết càng ít càng tốt, ông định đợi đến giây phút mình nhắm mắt sẽ nói tất cả cho con trai biết, mặc dù con trai được học hành nhiều hơn ông, nhưng so về đầu óc thì đần hơn ông nhiều, xem ra, tìm vợ là một chuyện lớn, đột nhiên ông nhớ đến cháu gái mình, cháu gái của ông giống mẹ nó, rất thông minh, mặc dù ông chỉ đón nó tan trường có một lần, nhưng lần đó khiến ông rất có mặt mũi, cô giáo nhà trẻ nói về cháu gái ông, mỗi từ đều là ca ngợi, không biết sau này Tiêu San sinh con ra sẽ có dáng vẻ gì?

"Không có gì, Khánh Nhất, con đừng quan tâm, nhanh chóng thu dọn đồ chuyển về nhà đi, sau đó nghĩ cách tìm được Đồng Đồng, trước hết để Kiều Vi Nhã hạ hỏa, thì chúng ta sẽ có đường lui."

Ba Cổ bảo Cổ Khánh Nhất đi thu dọn đồ đạc, sau khi Cổ Khánh Nhất đi, ông nhẹ giọng nói: "Chuyện kia… có đánh chết cũng không thể để con biết, ngộ nhỡ sau này xảy ra chuyện, cũng không thể liên lụy cả nhà, hiểu chưa?"

Bà ta ngẩn ngơ, sắc mặt của ông thật sự khiến người ta sợ hãi, không tự chủ được gật đầu, nhẹ giọng đáp: "Ông yên tâm đi, tôi không nói."

Ba Cổ nằm trên giường cân nhắc nên đi từng bước như thế nào, bà già nhà ông đến chỗ Tiêu San là chuyện ông không ngờ tới, hiện tại, dù ông viện lý do, Tiêu San cũng không tin, bảo nó phá thai, sợ rằng càng khó khăn, thôi, để nó về quê trước cũng được, phải tìm người bên bệnh viện, nghĩ biện pháp để nó phá thai, nếu không được lại nghĩ biện pháp khác vậy. (Hạ Y Lan)

Hơn ngàn dặm, chắc sẽ không ai tìm đến đó, coi như của đi thay người thôi.

Ngày hôm sau, Cổ Khánh Nhất tìm công ty chuyển nhà, chuyển đồ về nhà.

Thu dọn xong tất cả, ba Cổ dẫn Cổ Khánh Nhất đi đơn vị tìm được Lý Bác Cừ.

Lý Bác Cừ thấy hai cha con cùng đến thật ngoài dự tính.

Ba Cổ cười khổ nói: "Bác Cừ, hai cha con chúng tôi tới tìm ông giúp một tay."

Lý Bác Cừ cười sang sảng nói: "Lão Cổ, ông khách khí với tôi làm gì? Chúng ta không phải là anh em sao? Ông già nói rồi, cả đời này ông chính là anh em của tôi, sao tôi có thể không tuân theo ý nguyện của ông ấy chứ."

"Là thế này, thời gian trước Khánh Nhất làm chuyện có lỗi, gây ra lỗi lầm với vợ nó, con dâu tôi liền dẫn con gái ra ngoài, chúng tôi vẫn luôn tìm nó, nếu không phải lần này mở đại hội thể dục thể thao, tôi cũng không biết nó vào quân ngũ, tôi đã già, cũng không có suy nghĩ gì khác, chỉ là nhớ cháu gái, muốn nói cho ông biết một chút chuyện để hai mẹ con nó về nhà, ông thấy được không?"

Ba Cổ vẫn chưa nói hết, nước mắt đã rơi, thút tha thút thít rất đau lòng, làm cho người ta không đành lòng.

Lý Bác Cừ nhìn về phía Cổ Khánh Nhất, lắc đầu thở dài: "Cháu trai, thấy dáng vẻ thành thật của cháu không giống làm ra chuyện xấu, cháu là cảnh sát, sao có thể làm ra chuyện có lỗi với vợ mình, huống chi, vợ cháu còn là lính của chúng ta, phá quân hôn chính là phạm pháp."

Cổ Khánh Nhất không dám đối diện với ánh mắt lợi hại của Lý Bác Cừ, cúi đầu ngập ngừng nói: "Cháu chỉ là nhất thời hồ đồ, sau này sẽ không tái phạm nữa, bác Lý, mong bác hãy giúp cháu, mẹ cháu nhớ cháu gái đã muốn bệnh."

Lý Bác Cừ cau mày nói: "Bây giờ vợ cháu còn chưa hoàn thành hết các trận đấu, vào lúc này hai người đi gặp con bé, sẽ ảnh hưởng tâm tình của nó, như vậy đi, chờ xong cuộc thi, bác ra mặt tìm chỗ cho mọi người ngồi lại với nhau, nói thẳng thắn sẽ hết chuyện, chỉ là, Khánh Nhất, bác nói cho cháu biết, bây giờ Kiều Vi Nhã là lính của quân đội chúng ta, hơn nữa, con bé rất ưu tú, thủ trưởng cũng rất coi trọng con bé, nếu con bé đồng ý sau này sẽ ở lại quân đội, cho nên, ngàn vạn lần cháu không được tái phạm làm ra chuyện hồ đồ gì."

Cổ Khánh Nhất đảm bảo lần nữa, sau này sẽ không phạm sai lầm, lúc này Lý Bác Cừ mới tỏ vẻ mặt ôn hòa: "Khánh Nhất, Vi Nhã là một người vợ tốt, hơn nữa, nếu vợ chồng các cháu tốt đẹp, bằng vào bối cảnh bây giờ của vợ cháu, tương lai cháu sẽ còn phát triển rất nhiều, bác đã gặp qua con bé, mọi mặt đều không có gì để chê, bác thật sự hâm mộ ba của cháu, có người con dâu tốt như vậy, nếu bác có con dâu như vậy tuyệt đối sẽ không buông tay."

Trong lòng ba Cổ lung túng, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra hỏi: "Sao Vi Nhã lại làm quân nhân?"

Lý Bác Cừ cười nói: "Cái này, tự ông đi hỏi con dâu mình đi, Khánh Nhất, cháu đúng là tốt số."

.....

Hôm qua định đăng rồi nhưng nó dài gấp đôi ý TT

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Một tháng

Editor: Hạ Y Lan

Cổ Khánh Nhất hỏi một số điều mới biết chuyện Kiều Vi Nhã tham gia quân ngũ không liên quan đến Khương Hạo, là cấp trên trực tiếp hạ mệnh lệnh, là ai? Không thể hiểu được, tuy rằng bây giờ Kiều Vi Nhã là lính dưới trướng Khương Hạo, nhưng sau đại hội thể thao này sẽ có thể trực tiếp điều đi và điều đến chỗ nào thì đó vẫn là bí ẩn.

Lý Bác Cừ đi đến ngày hôm nay, tất nhiên cũng nhờ vào mạng lưới quan hệ của ông già nhà hắn hỗ trợ, nhưng chủ yếu vẫn phải dựa thực lực của mình, đây là một người có dũng có mưu, Cổ Khánh Nhất muốn dò thám một hai từ miệng của Lý Bác Cừ là rất khó, trừ phi chính ông ấy mở miệng, cho đến bây giờ, Lý Bác Cừ đã giúp bọn họ quá nhiều, trong lòng hắn hiểu được, làm người, không thể được một tấc lại muốn tiến một thước, nếu không sẽ phản tác dụng.

Đến bây giờ, Cổ Khánh Nhất mới biết được cái gì là sợ hãi, tranh đấu với người ta, nếu biết người biết ta, dù đối phương là người có thực lực, chỉ cần ứng đối thích đáng, bản thân cũng sẽ bình yên không lo.

Mà nay, giữa hắn và Kiều Vi Nhã đã tạo nên một bức tường đồng vách sắt không thể phá bỏ, nhưng bức tường đồng này đối với Kiều Vi Nhã chỉ giống như một cửa sổ giấy mỏng manh, loại chênh lệch này không thể so đo được.

Tạm biệt Lý Bác Cừ, cha con Cổ Khánh Nhất nặng trĩu nỗi lòng về nhà, dọc đường đi, hai cha con đều trầm mặc. (Hạ Y Lan)

Mẹ Cổ nhìn sắc mặt hai cha con, chạy nhanh đi pha trà.

Cổ Lễ thở phào cầm điếu thuốc lá, run rẩy nửa ngày không đốt, vẫn là Cổ Khánh Nhất đốt cho ông, ông hút một hơi thật mạnh, thở dài nói: "Bên Tiêu San phải tranh thủ thời gian tiễn bước, như vậy đi, để Tả Quân đưa đi, Khánh Nhất không thể lộ diện được, lấy chiếc xe này đưa đi, sau này cũng đừng lái nó nữa, rất rêu rao, hôm nay, lúc bác Lý của con đưa chúng ta ra ngoài, vẫn đánh giá chiếc xe này, hiện tại, mỗi việc đều phải thật cẩn thận."

"Tôi muốn đi theo, cháu của tôi....."

"Bà qua đó làm gì! Để Tả Quân đưa đi là được rồi, dặn Tả Quân truyền lời lại cho Tiêu San, năm vạn mỗi tháng, một đồng cũng không thiếu sẽ chuyển vào tài khoản của nó." Cổ Lễ giận dữ gào thét lên.

Bà ta chưa thấy ông rống với bà ta bao giờ, tức giận đến run run.

Nhớ ngày đó, nhà bọn họ bữa có bữa không, cả nhà trừ ông đi lính, tất cả đều chen chúc trong ngôi nhà gỗ ba gian, trong nhà tối đen không chút ánh

sáng.

Của hồi môn bà mang tới đều bị chuyển đi, chỉ còn lại một chiếc giường chăn, sau đó mới biết, nhà bọn họ mang nợ rất nhiều, người đến ăn tiệc cưới đều là chủ nợ.

Bà khóc chạy về nhà mẹ đẻ, ba của bà cầm chổi đuổi bà ra ngoài, nói con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, sau này chuyện sống chết của bà không liên quan đến trong nhà.

Mẹ bà đau lòng nhìn bà, bảo em hai lén đưa bà hai mươi đồng tiền.

Kết quả, hai mươi đồng tiền này, mười đồng để chồng bà làm lộ phí, mười đồng còn lại bị mẹ chồng bà cầm đi.

Sau đó bà liền tận dụng những khoảnh đất trước sau của ngôi nhà, rồi về nhà mẹ đẻ lấy hai cân mầm hạt kê, sau khi thu hoạch, bà vụng trộm ở phía sau nhà làm chổi rơm.

Khi đó, hàng xóm có một chiếc xe khá lớn, bà mượn rồi thừa lúc ban đêm lấy những chiếc chổi được làm tốt đi xa ngoài thôn bán chúng, cuộc sống trong nhà ngày càng tốt hơn, chú em cưới vợ cũng dựa vào hai bàn tay bà, tiền thuốc thang chữa bệnh hay tiền mua quan tài cũng dựa vào bà.

Ba của bà nói, đây là công lao cả đời của bà, sau này bà có thể thuận lợi trôi chảy đúng lý hợp tình làm quan phu nhân, Cổ Lễ tuyệt đối không dám bỏ vợ, vợ nghèo khó cũng không vứt bỏ, làm quân nhân nếu không hiểu đạo lý này sẽ không làm được lâu dài.

Bà cảm thấy nửa đời sau của bà rất có phú, việc duy nhất không được hoàn mỹ chính là không có cháu trai, lúc Đồng Đồng mới ra sinh, bà nhắm mắt lại có thể nhìn thấy ba mẹ chồng nhìn bà mắng chửi, cứ như vậy, cháu trai đã trở thành căn bệnh trong lòng bà.

Hai người bọn họ bị mỡ heo che mắt, vậy mà không để ý cháu trai, chuyện này không được.

Cổ Lễ vừa gọi điện cho vợ chồng Tả Quân, bảo hai vợ chồng bọn họ đưa Tiêu San về quê, sắp xếp cô ta ở nhà cậu hai của Cổ Khánh Nhất, cũng đưa bảo mẫu qua theo, tiền lương của bảo mẫu sẽ do nhà họ Cổ chi trả.

Tiêu San vừa đi, cha con Cổ Khánh Nhất thoải mái rất nhiều, bởi vì lúc trước Kiều Vi Nhã sinh con gái, cho nên đến giờ cô cũng chưa về quê nhà họ Cổ, chưa bái tế tổ tông.

Ở quê bọn họ, con dâu vào cửa, nếu không bái tổ tông sẽ không được tính là chính thức cưới hỏi.

Hai cha con không yên lòng chờ tin tức của Lý Bác Cừ, cách khoảng thời gian lại gọi hai cuộc qua đó, Lý Bác Cừ nói Kiều Vi Nhã chưa tham gia xong trận đấu, bảo bọn họ đừng gấp gáp, tuy Kiều Vi Nhã đang ở trong quân ngũ, nhưng trong thời gian thi đấu rất vất vả, cho nên, trong lúc này Lý Bác Cừ không muốn hai cha con bọn họ ở phía sau làm phiền.

Không ngoài ý muốn, Kiều Vi Nhã đạt được quán quân, tuy rằng quá trình gian khổ, cuối cùng còn bị thương, nhưng đây là lần đầu tiên Đại hội quân khu tổ chức có quán quân là nữ binh, cho nên, Kiều Vi Nhã càng nhận được nhiều sự chú ý.

Ngày hôm sau, đầu đề các báo quân đội đều là hình ảnh Kiều Vi Nhã một thân quân trang giơ cao chiếc cúp, ảnh chụp Kiều Vi Nhã với tư thế oai hùng hiên ngang, cười rực rỡ như hoa.

Lần này Khương Hạo cũng chiếm hết nổi bật, đối với vũ khí bí mật của anh, mọi người đều hâm mộ muốn chết, tiền lương năm nay của anh đều kính dâng hết cho nhà hàng, nhưng anh tuyệt đối không đau lòng, đây là lần đầu tiên đoàn bọn họ đạt được quán quân, hơn nữa còn là nữ binh, trước nay chưa từng có.

Kiều Vi Nhã bị gãy xương nhẹ ở cánh tay phải, ở bệnh viện bó thạch cao xong, Khương Hạo liền đưa cô về đơn vị, tuy rằng trận đấu đã xong, nhưng vẫn còn rất nhiều chuyện, Thủ trưởng quân khu đều muốn trông thấy Tân Võ Trạng Nguyên.

Hiện tại cô ăn uống ngủ nghỉ đều bất tiện, Khương Hạo liền phái một y tá ở bệnh viện quân khu chăm sóc cho Kiều Vi Nhã.

Lúc Lý Bác Cừ gọi điện cho Khương Hạo, Khương Hạo đang giúp Kiều Vi Nhã cắt chân gà thành từng khối nhỏ.

Khương Hạo cầm lấy điện thoại, nhìn thấy là số của Lý Bác Cừ, trong lòng đã hiểu được tám chín phần.

Lý Bác Cừ vừa nói, Khương Hạo liền đồng ý, sáng nay anh đã muốn nói chuyện này với Kiều Vi Nhã, xong trận đấu, việc quan trọng nhất chính là chuyện này.

Bây giờ đã có lời khai của Tiêu Nham, mọi chuyện không còn là vấn đề.

Buổi sáng, luật sư Gia Cát có điện báo, anh ta đã thu thập được một ít chứng cứ, nếu Kiều Vi Nhã muốn dùng, lúc nào anh ta cũng có thể đưa qua.

Oán kiếp trước, hận kiếp này, hãy chấm dứt tất cả.

"Đừng vội, bây giờ cô phải ăn cơm, chờ cô cơm nước xong rồi nói sau, để bọn họ chờ một lát đi."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Tôi vội khi nào, chân gà ngon như vậy, đương nhiên muốn ăn nhiều một chút."

Ăn uống no đủ, Khương Hạo ở ngoài cửa chờ Kiều Vi Nhã thay quần áo, xong rồi mới đến phòng của Lý Bác Cừ. (Hạ Y Lan)

Gõ cửa xong, Lý Bác Cừ tự mình ra mở cửa, ông cười nói: "Khương Hạo, Vi Nhã, mau vào....."

Cổ Khánh Nhất hoảng hốt vội đứng lên nhìn Kiều Vi Nhã, hình như vợ hắn càng ngày càng xinh đẹp, một mái tóc ngắn tự do thoải mái nhưng không mất đi vẻ quyến rũ, làm người ta cảm thấy trước mắt sáng ngời, lúc này trong ánh mắt Kiều Vi Nhã có thêm sự kiên cường bướng bỉnh chưa từng thấy, cười yếu ớt, lóe ra sự ngoan quyết không che dấu, cô không bao giờ còn là Kiều Vi Nhã dịu dàng ôn nhu kia nữa!

Ánh mắt hai người đối diện nhau, Cổ Khánh Nhất phát hiện, trong mắt Kiều Vi Nhã đã không còn hắn, như là người xa lạ, làm hắn cảm thấy sợ hãi.

Lý Bác Cừ cười nói: "Khương Hạo, đây là chuyện gia đình của bọn họ, chúng ta cũng đừng xen vào, theo tôi qua phòng họp kế bên đánh ván cờ, thế nào?"

Kiều Vi Nhã cười nhẹ: "Thủ trưởng, chuyện của tôi, Đội trưởng Khương đều biết cả, không có gì không thể cho người khác biết, tôi là một cô gái mồ côi, từ nay về sau sẽ lấy quân đội làm nhà, như vậy, Thủ trưởng và Đội trưởng Khương đều là người nhà của tôi, ngài nói đúng không?"

Lúc này, Cổ Lễ đã không dừng được nước mắt chảy ròng: "Tiểu Nhã, là Khánh Nhất làm sai, ba đã trách phạt nó, con thấy ba đã già như vậy rồi, cũng không có mong muốn gì lớn lao, chỉ mong vợ chồng các con hòa thuận bên nhau, mỗi ngày ba có thể gặp được đứa cháu nhỏ cũng đã thấy đủ, đã hai tháng rồi ba và mẹ không gặp được cháu, mẹ con nhớ Đồng Đồng đến muốn bệnh, có chuyện gì chúng ta về nhà nói được không?"

Kiều Vi Nhã thu lại nụ cười, mặt không chút thay đổi đứng trước mặt Cổ Lễ, một đôi mắt sắc bén nhìn về phía ông già có thể đổi trắng thay đen, không thể nói rõ là hèn mọn hay là khinh bỉ, tóm lại, không có một tia đồng tình.

Người nhà họ Cổ các người nên đến Mỹ lãnh giải Oscar được rồi.

Nhìn ông khóc không thành tiếng, Kiều Vi Nhã bất động còn có Cổ Khánh Nhất không nói được lời nào, Lý Bác Cừ rất kinh ngạc, quả thật ông không biết gì cả, mời Cổ Lễ đến xem Đại hội là do đề nghị của vợ ông mà thôi, về phần vì sao, hiện tại ông cũng không hiểu được.

"Kiều Vi Nhã, ba cô đã khóc như vậy rồi, sao một câu cô cũng không nói."

Lý Bác Cừ đưa một chiếc khăn mặt, Khương Hạo ngồi trên ghế làm việc cách họ không xa, trong lòng, đối với Cổ Lễ cũng rất bội phục, lão già này nói chảy nước mắt là chảy, mau thật!

Kiều Vi Nhã lui ra phía sau từng bước, bình tĩnh nói: "Cổ Khánh Nhất, anh đến đây xin lỗi, thì hãy nói tất cả hành vi của anh cho Thủ trưởng nghe, nếu anh nói thật, tôi sẽ suy nghĩ cho anh cơ hội."

Sắc mặt hai cha con đều thay đổi, nếu nói thật, có khả năng Lý Bác Cừ sẽ đuổi bọn họ ra ngoài, sau này không liên hệ với bọn họ nữa.

Khóe môi Kiều Vi Nhã lộ ra một tia cười lạnh: "Không dám nói sao? Nếu không dám nói, Cổ Khánh Nhất, vậy anh cứ chờ đi."

Kiều Vi Nhã chuyển hướng Lý Bác Cừ: "Thủ trưởng, xin lỗi, đã phụ ý tốt của ngài, Đội trưởng Khương, chúng ta đi."

"Đợi chút, Tiểu Nhã, anh nói!" Cổ Khánh Nhất vừa thấy bóng dáng yểu điệu của cô, liền đưa ra quyết định thật nhanh.

Kiều Vi Nhã quay đầu, lạnh nhạt nói: "Một chút cũng không được giấu diếm!"

Cổ Khánh Nhất liếc mắt nhìn Đội trưởng Khương, Đội trưởng Khương cười nói: "Chuyện xưa của cậu có sự tồn tại của tôi, cho nên, tôi không thể đi được, chú Lý, cháu đi pha trà, chú ngồi chậm rãi nghe."

Một cơn ớn lạnh thấu đến tận lòng hắn, Cổ Khánh Nhất hắn đã không còn đường lui, hắn dự cảm cho dù đi tới hay lùi lại đều là con đường chết!

Khương Hạo đi pha trà, mọi người ngồi vào chỗ của mình, nghe Cổ Khánh Nhất nói về lịch sử bên ngoài của mình. (Hạ Y Lan)

Sắc mặt Lý Bác Cừ ngày càng đen, ông hối hận mình đã quản việc này, Cổ Khánh Nhất nói tới Tiêu San liền dừng lại.

Lý Bác Cừ cũng là người có tính tình sảng khoái, ông không biết mình phải nhịn thế nào mới không đứng lên giậm cho Cổ Khánh Nhất một cước.

Khí lạnh trong phòng cũng không bằng cái lạnh trong tâm Kiều Vi Nhã, không ai có thể hiểu được tâm tình khi cô nghe Cổ Khánh Nhất tường thuật từng chuyện một, nghĩ rằng vết thương đã khép miệng, lập tức bị người xé mở, loại đau đớn máu chảy đầm đìa này chỉ có thể khiến cô càng hận Cổ Khánh Nhất!

Cổ Lễ đã không ngẩng được đầu, cả đời này của ông cũng không ham mê nữ sắc, điều ông muốn là quyền thế, cho nên, tuy ông chỉ học đến Tiểu học nhưng có thể trèo lên vị trí trong mơ của mình.

Cổ Khánh Nhất muốn là nữ sắc, cho nên nó mới gặp hạn, nếu Kiều Vi Nhã không tha thứ cho nó, kiếp cảnh sát này của nó xem như xong.

Bùm một tiếng, Cổ Khánh Nhất quỳ gối xuống: "Tiểu Nhã, anh sai rồi, anh thề, sau này không tái phạm nữa, anh nhất định sửa đổi. Vì con gái, em tha thứ cho anh đi, anh thật sự nhớ Đông Đồng."

Kiều Vi Nhã nhớ tới đêm mưa kia, hắn quỳ trong mưa to, ánh đèn mờ nhạt biến con mưa to thành màn mưa li ti, tựa như mộng ảo, ngay trong màn mưa mộng ảo đó, Cổ Khánh Nhất thề, cả đời này sẽ đối xử tốt với cô, cả đời chỉ yêu một mình cô, sẽ nuôi cô đến trắng trẻo mập mạp.

Cô là người xem trọng hứa hẹn, trưởng bối truyền thừa cho cô tư tưởng ‘ Người không có lòng tin sẽ không làm được gì’, cho nên, cô cảm thấy khi một người phát ra lời thề, nhất định sẽ tuân thủ hứa hẹn.

Cô tin Cổ Khánh Nhất, cho nên, cô thống khổ một đời.

Nghĩ vậy Kiều Vi Nhã cắn răng: "Cổ Khánh Nhất, anh nghĩ tôi có thể tin tưởng lời hứa của anh nữa sao? Nếu anh đã nói ra nửa phần trước, sao không nói luôn phần sau, sao không nói chuyện Tiêu San!"

Oanh một tiếng, Cổ Khánh Nhất suýt nữa té trên mặt đất, đôi mắt trong suốt kia là lạnh lùng vô tận, đầy kiêu ngạo lạnh lẽo, rốt cuộc không còn nhìn ra người con gái luôn nở nụ cười yếu ớt tản ra phong độ của người trí thức nữa, tất cả đều không lừa được cô.

"Đội trưởng Khương, bằng không anh đến nói ra phần sau." Kiều Vi Nhã quay đầu nhìn về phía Khương Hạo, nói ra bằng Tiếng Anh.

Khương Hạo đứng lên, chậm rãi thong thả đến trước mặt Cổ Khánh Nhất, Cổ Khánh Nhất ngẩng đầu nhìn Khương Hạo, mặt người này lạnh nhạt như được điêu khắc bằng đá, băng giá như trong đêm tối, trong ánh mắt đều toát ra sự khinh thường.

Cổ Khánh Nhất hạ quyết tâm, quỳ trên mặt đất không ngừng đụng đầu, phòng lớn như vậy mơ hồ truyền đến tiếng vang dập đầu.

Rất nhanh, trán Cổ Khánh Nhất đã rướm máu, nền gạch vàng nhạt làm nổi bật lên màu máu tươi, đặc biệt chói mắt.

Lý Bác Cừ trầm giọng quát: "Được rồi, Khánh Nhất, đứng lên, tôi làm chủ, cho anh một tháng tự kiểm điểm, một tháng sau, nếu thật tâm nhận ra lỗi lầm của mình thì đến tìm tôi, trong khoảng thời gian này, Kiều Vi Nhã không cần về nhà."

Khương Hạo nhìn thoáng qua Kiều Vi Nhã, hơi gật đầu, Kiều Vi Nhã hiểu ý, miễn cưỡng nhịn xuống xúc động muốn nôn, trầm giọng nói: "Được, tôi đồng ý cho anh thời gian một tháng."

Kiều Vi Nhã tính toán thời gian, một tháng sau, đúng là ngày cô nhận giấy ly hôn ở kiếp trước, đây là số mệnh sao? Tốt lắm, cứ một tháng đi, dù sao không cần về nhà, cô vẫn chờ được, huống chi, một tháng này đối với cô cũng có lợi.

Khương Hạo và Kiều Vi Nhã rời khỏi.

Tiếp theo, không khí ngưng trệ, cả phòng là một mảnh tĩnh lặng.

Thật lâu sau, Lý Bác Cừ mới nhìn cha con Cổ Khánh Nhất, thở dài một tiếng, nếu không vì trước kia Cổ Lễ đã cứu ba của ông một mạng, nói thế nào ông cũng sẽ không duy trì quan hệ lui tới với bọn họ.

Có binh lính vào lau khô vết máu, Lý Bác Cừ nhìn binh lính đi ra ngoài, mới mở miệng nói: "Khánh Nhất, đây là lần cuối cùng ta giúp cháu, ngày sau, tự giải quyết cho tốt, một tháng này nếu cháu biểu hiện tốt, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp cháu khuyên vợ cháu, nếu không, có hậu quả tự cháu gánh."

Cổ Khánh Nhất đứng lên lảo đảo một cái, quỳ lâu như vậy, hai chân đều run lên.

Hắn lấy ra một chuỗi chìa khóa và sổ tiết kiệm, đặt ở trên bàn: "Bác Lý, đây là chìa khóa nhà của chúng cháu, cháu đã thu dọn xong, bảo hai mẹ con cô ấy về nhà đi, dù sao ở nhà người ta cũng không tốt."

Lý Bác Cừ suy nghĩ, gật đầu: "Ta sẽ giúp cháu chuyển giao, nhưng hai mẹ con họ có về hay không, ta không kiểm soát được, Khánh Nhất, vợ cháu có thể nói là thập toàn thập mỹ, gặp được một người vợ như vậy mà cháu không quý trọng, ta thật sự không biết phải nói cháu thế nào."

Cha con Cổ Khánh Nhất đi rồi, Lý Bác Cừ bảo người đưa chìa khóa và sổ tiết kiệm cho Khương Hạo, gương mặt già nua này của ông xem như bị hai cha con Cổ Khánh Nhất làm mất hết. (Hạ Y Lan)

Kiều Vi Nhã và Khương Hạo đang ở ký túc xá nói về Cổ Khánh Nhất.

"Có phải cô không muốn cho Cổ Khánh Nhất thời gian một tháng?"

Kiều Vi Nhã gật đầu, cô không rõ vì sao Khương Hảo bảo cô cho hắn ta một tháng.

Khương Hạo cười nói: "Có một chuyện tôi chưa kịp nói với cô, em gái và em rể của Cổ Khánh Nhất đã đưa Tiêu San về quê, bảo mẫu cũng đi theo, phỏng chừng cha con Cổ Lễ nghĩ cách muốn Tiêu San bỏ đứa bé, mà mẹ của hắn ta lại nỗ lực bảo vệ nó, tôi nghĩ, mấy ngày nữa bà ta sẽ về quê, có trò hay để xem, sao cô phải để ý một tháng này, để bọn họ chó cắn chó, không phải rất tốt sao!"

Kiều Vi Nhã đứng ở cửa sổ, mắt lùng nhìn ra ngoài, âm u mấy ngày rốt cuộc trời cũng nắng, nhưng sao trong lòng vẫn trống rỗng, vẫn lạnh lẽo như thế?

Phải giải thích với con gái thế nào đây? Nhớ tới kiếp trước, con gái biết bọn họ thật sự ly hôn, bệnh nặng một trận, muốn dùng hết số tiền cô tích góp được, cô không có nơi để xin giúp đỡ, rơi vào đường cô mang con gái ở dưới tầng ngầm.

Cuộc đời của cô có thể nói đã nếm trải ấm lạnh của thế gian, ngay trước khi kết thúc cuộc sống, trong lòng cô vẫn thù hận như cũ.

Một tháng này, cô phải thuyết phục con gái, tuyệt đối không làm con bé chịu tổn thương thêm lần nữa.

Lúc binh lính đến gõ cửa, Kiều Vi Nhã đã thấy bóng dáng, cô mở cửa, binh lính hành lễ với cô, đưa chìa khóa và sổ tiết kiệm rồi xoay người đi.

Kiều Vi Nhã cầm chìa khóa và sổ tiết kiệm, sửng sốt một lát, thế này mới đóng cửa lại.

Trong sổ có bốn vạn ba ngàn tệ, kiếp trước, số tiền này cũng không đến tay cô.

Hơn bốn vạn này cũng không phải tiền của cô, là chú Lâm lén đưa cô giữ giùm, tiền này chú Lâm để lại cho thím Lâm dưỡng lão, mật khẩu là sinh nhật thím Lâm.

Sau đó, mẹ Cổ Khánh Nhất chuyển khoản tiền này đi, không biết Cổ Khánh Nhất nghĩ ra cách gì lấy được nó, tuy cô tìm hắn vài lần nhưng hắn không chịu trả lại.

Vì thế, cô phải tìm vài công việc, liều mạng kiếm tiền, gần ba năm mới bù được khoản tiền này, cũng may thím Lâm cũng không nói gì.

Chú Lâm nói, đợi sau khi chú mất, sẽ giao tiền này cho thím Lâm, cô không thể phụ sự tín nhiệm của chú. Hiện tại bệnh của chú Lâm đã tốt lên, vài năm sau sẽ không gặp nguy hiểm, cô vẫn nên trả số tiền này cho họ.

.....

Giờ mới biết ba Cổ tên Cổ Lễ =.=

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Về nhà

Editor: Hạ Y Lan

Bởi vì cánh tay bị thương nên tạm thời Kiều Vi Nhã được nghỉ phép trở về biệt thự Minh Châu Hào Đình.

Đồng Đồng thấy mẹ về, bé vừa định nhào tới lại đột nhiên dừng bước: "Mẹ, mẹ bị sao vậy?"

"Không có gì, bị một vết thương nhỏ thôi, Đồng Đồng, trong thời gian này Đồng Đồng có nghe lời không?"

Đồng Đồng nhún nhún vai, bĩu môi nhìn anh Đồng Đồng: "Mẹ, con vẫn luôn nghe lời, là anh trai, anh ấy..... Hôm qua anh ấy còn cắn con, con muốn về nhà, chúng ta về nhà thôi."

Lòng Kiều Vi Nhã chấn động, chuyện nên tới sẽ không tránh khỏi.

Mọi người ngồi ở phòng khách, Elaine ôm chầm Đồng Đồng, dịu dàng cười nói: "Ngày hôm qua là do anh trai không đúng, nhưng Đồng Đồng đừng vì vậy mà tức giận bỏ đi, dì và anh sẽ rất đau lòng."

Đồng Đồng chu miệng nhỏ nhắn, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Nhưng cháu nhớ ba, cháu muốn ba dẫn cháu đi bơi, trong những người cháu biết, ba là người bơi giỏi nhất, ba dám bơi ra cả biển sâu, cháu còn muốn ngồi trên vai ba đi dạo phố....."

Kiều Vi Nhã cắn môi thật mạnh, quay đầu đi chỗ khác.

Đã có thời gian cô rất hâm mộ con gái, Cổ Khánh Nhất đối với Đồng Đồng là muốn gì được đó, chỉ cần con bé thích, chỉ cần nói ra, nhất định Cổ Khánh Nhất sẽ mua cho Đồng Đồng.

Tiền thưởng của hắn ta gần như đều dùng cho con gái, mỗi lần tan việc, trên đường về nhà, hắn ta đều nhớ đến việc mua cho Đồng Đồng mấy món ăn ngon hoặc đồ chơi.

Cổ Khánh Nhất thích ngủ nướng, ngay cả ba mẹ hắn cũng không dám gọi hắn dậy, chỉ Đồng Đồng là có thể, Đồng Đồng đánh thức hắn, hắn sẽ không tức giận, những điều này, khi còn bé cô chưa từng được cảm nhận, ba chưa bao giờ ôm cô, cũng không hôn cô, động một chút là nói cút qua một bên.

Chẳng bao lâu nữa, tình yêu này sẽ biến mất, từ khi con trai hắn ra đời, phần tình yêu này đã dần thay đổi, Đồng Đồng chịu đau khổ, so với nỗi đau của cô càng khiến cô khổ sở hơn.

Cô sẽ không bao giờ quên hình ảnh con gái lưng đeo cặp sách men theo bờ tường, từng bước một đi về nhà, khi đó, cô phải làm mấy công việc, không thể mỗi ngày đón con bé, cho nên, con bé phải tự mình về nhà. Tối thiểu, hồi đó cô còn được ông nội đưa rước. (Hạ Y Lan)

Nhìn tính tình con bé mỗi ngày thay đổi mà không thể làm gì, mỗi khi đến nửa đêm Kiều Vi Nhã đều cắn góc chăn khóc không ra tiếng.

Cô không thích rơi lệ, càng không muốn người ta thấy nước mắt của cô, nhưng vì con gái, không biết cô đã rơi bao nhiêu nước mắt.

Mặc dù ở trường Đồng Đồng vẫn luôn che giấu thân phận gia đình đơn thân của mình, nhưng vẫn bị một cô giáo nói ra trước mặt các bạn học, còn lớn tiếng nói đứa trẻ trong gia đình như thế đều quái đản.

Lời của cô giáo đó đã làm Đồng Đồng tổn thương sâu sắc, ngày đó sau khi tan học, con bé không về nhà, cho đến nửa đêm, cô mới tìm được Đồng Đồng bên bờ biển, sau khi tan học con bé ngồi xe buýt đến bờ biển, thật may là cô nhớ ra chỗ đó, là nơi một nhà ba người cùng nhau xây tòa thành cát, cô không dám nghĩ nếu mất con gái, sau này cô sẽ như thế nào!

Ngày hôm sau cô đến trường tìm cô giáo tranh luận, nào có thể đoán được, cô giáo đó lại nói ẩu nói tả, chỉ trích Kiều Vi Nhã một trận, nói cô không có bản lĩnh không giữ được đàn ông, một người phụ nữ hôn nhân thất bại, nhất định không thể dạy con tốt.

Sau đó cô mới biết, cô giáo này là người thân của quán lý khách sạn La Mã, cũng là tiểu tam chiếm chỗ. Lúc Đồng Đồng đi tìm Cổ Khánh Nhất cô ta đã gặp qua con bé. (Hạ Y Lan)

Vất vả lắm Kiều Vi Nhã mới khống chế được tâm tình, quay mặt sang nhìn con gái cười nói: "Đồng Đồng, vậy hôm nay chúng ta về nhà được không?"

Đồng Đồng gật đầu, lại liếc mắt nhìn anh Đồng Đồng, do dự một chút: "Anh trai, em có thể mời anh làm khách không?"

Elaine cười nói: "Còn dì thì sao?"

"Dì cũng đi, để mẹ cháu làm cua lớn cho dì ăn."

Kiều Vi Nhã không biết trong nhà đã ra hình dáng gì, lúc này, không thể tùy tiện dẫn hai mẹ con họ về nhà, suy nghĩ một chút, quyết định đưa Đồng Đồng về xem trước, thuận tiện trả bốn vạn tệ lại cho chú Lâm.

Kiều Vi Nhã không thể lái xe, Elaine nhờ Khắc Lạp Luân Tư lái xe đưa bọn họ trở về, trong khoảng thời gian này, Khắc Lạp Luân Tư cũng biết tương đối về thành phố nhỏ này, trên cơ bản sẽ không xuất hiện tình trạng lạc đường.

Sau khi dừng xe, một tay Kiều Vi Nhã ôm Đồng Đồng, còn chưa mở lời, Khắc Lạp Luân Tư liền cười nói: "Bây giờ tôi không tiện vào nhà cô, cô cho tôi biết Phúc Nguyên Cư đi hướng nào, tôi muốn nếm thử hương vị đặc sắc của thành phố B ra sao, nếu hôm nay cô về biệt thự thì gọi cho tôi, tôi tới đón hai người."

Kiều Vi Nhã cười áy náy, chỉ đường cho anh, nhìn Khắc Lạp Luân Tư rời đi.

Đồng Đồng vừa xuống xe liền giống như thỏ nhỏ thoát khỏi lồng tre, chạy nhảy về nhà.

Đẩy cửa ra, chú Lâm đang ở dưới giàn nho nghe radio, vừa thấy Đồng Đồng, lập tức híp mắt cười nói: "Ôi, Đồng Đồng của chúng ta đã trở lại."

Chú Lâm ngồi dậy từ ghế nằm, cửa sát vách cũng mở ra, Đồng Đồng nghe tiếng động ở cửa, cười khanh khách: "Ba, thì ra ba ở nhà."

Chú Lâm và Kiều Vi Nhã chào hỏi nhau xong liền xoay người về nhà mình, Kiều Vi Nhã cũng không vào nhà của cô, vẫn đi về phía trước sau đó vào nhà chú Lâm, đối với Cổ Khánh Nhất đang ôm Đồng Đồng xem như không tồn tại.

Cổ Khánh Nhất lúng túng nhìn Kiều Vi Nhã, sự xa lạ giữa bọn họ còn không bằng người qua đường.

Đồng Đồng đòi muốn vào nhà, Cổ Khánh Nhất đành ôm con vào, Đồng Đồng nhìn một vòng, dẩu môi lên: "Ba, sao không thấy đồ chơi của con? Đại khủng long của con đâu? Máy bay nữa? Xe hơi đâu? Sao không thấy?"

Cổ Khánh Nhất sờ sờ túi, hiện tại hắn còn lại không đến năm trăm tệ, thời gian này chỗ cần tiêu tiền quá nhiều, có nhiều thứ đều không nên tốn, hai ngày trước Nhị Tử đến tìm hắn cầm hết năm ngàn tệ, nói là làm con gái người ta lớn bụng.

Anh em trong bang hắn đều biết, dù là vợ hắn hay Tiêu San đều là người có tiền, cho nên, trong thời gian ngắn mà cần tiền, người đầu tiên được nhớ đến chính là hắn.

Chỉ tiếc, xưa đâu bằng nay, phần tình cảm giữa Tiêu San và hắn còn không bằng số tiền này, Kiều Vi Nhã cũng đang nghĩ biện pháp ly hôn với hắn, lập tức, hắn sẽ trở thành người cô đơn, đến lúc đó, con gái sẽ không giống như bây giờ còn gần gũi hắn nữa.

Ban đầu, Kiều Vi Nhã khuyên hắn nên cách xa đám bạn này, bọn họ không phải là bạn của mình, bạn bè chân chính sẽ không đòi hỏi mình vô chừng mực như vậy.

Hắn cực kỳ phiền chán, mấy anh em này của hắn đều có giao tình qua những trận chiến đánh đấm với nhau, so với đồng nghiệp trong đơn vị thì tình cảm sâu hơn nhiều.

Đồng Đồng dạo một vòng, hầu như mấy đồ chơi của bé đều không thấy đâu, bé trợn to hai mắt, chống nạnh hỏi: "Ba, có phải ba tặng đồ chơi của con cho người ta rồi không? Vốn là người khác nói con còn không tin, thì ra là thật!"

Cổ Khánh Nhất nghĩ muốn giải thích, Đồng Đồng đã khóc lên: "Thì ra ba thật sự không cần con nữa, cho nên ba mới tặng đồ chơi của con cho người khác, Hic..... Hic..... Hic....."

Cổ Khánh Nhất sửng sốt chốc lát, tỉnh táo lại vội vàng ôm lấy con gái: "Đồng Đồng, đừng nghe người ta nói bậy, sao ba không cần Đồng Đồng, không cần nhà chứ, hai ngày trước ba đến nhà bà nội, sau đó....."

Đột nhiên Đồng Đồng ngừng khóc, ngắt lời Cổ Khánh Nhất chỉ vào trán hắn hỏi: "Ba, sao vậy ạ? Sao ba bị thương, có phải ba bắt người xấu nên bị thương?"

Mặt Cổ Khánh Nhất có chút đỏ, lắc đầu phủ nhận đổi chủ đề: "Đồng Đồng, chúng ta đến nhà bà nội lấy đồ chơi về được không?"

Vừa nghe đi nhà bà nội, Đồng Đồng lập tức xụ mặt, đi nhà bà nội so với đi nhà trẻ còn đáng sợ, bé thà đi nhà trẻ cũng không muốn đến nhà bà nội.

"Ba, tự ba đi đi, con không đi đâu, trời quá nóng, con khá béo cho nên rất sợ nóng" Đồng Đồng tự nhận bé đã tìm được một cái cớ rất tốt.

Cổ Khánh Nhất cười khổ, điều này có thể oán ai đây? Ba mẹ không thích Đồng Đồng cũng bày ở ngoài mặt, hôm nay muốn hàn gắn quan hệ vợ chồng, nói dễ vậy sao.

Không hiểu nếu ba ở trong quan trường có thể ứng xử thoải mái tự nhiên, vì sao không thể bày ra khuôn mặt tươi cười với cháu gái mình, dù không thật tâm thì giả cũng được.

Kể từ khi Đồng Đồng ra đời, lâu lắm rồi ba mẹ hắn đều không cho sắc mặt tốt, Đồng Đồng không có ông bà ngoại, đến năm mới phải qua bên Hà Lý, kết quả, ba mẹ không cho nổi nụ cười, trong lòng hắn cũng không thoải mái, khi đó, hắn nghĩ nếu mình cũng có ba mẹ vợ, nhất định không giống với bộ dạng thế này của ba mẹ mình.

Nghe anh em đồng nghiệp thảo luận về ba mẹ vợ mình, trong lòng hắn cũng rất hâm mộ. (editor Hạ Y Lan)

Kiều Vi Nhã theo chú Lâm ra ngoài, liền nghe tiếng con gái khóc, đẩy cửa ra, Đồng Đồng xoay người, khóc nhào tới: "Mẹ, ba đưa đồ chơi của con cho người ta rồi, con còn chưa chơi đủ mà? Con muốn đồ chơi của con..... Con muốn xe điều khiển từ xa, con muốn máy bay điều khiển, huhu....."

Kiều Vi Nhã liếc mắt nhìn Cổ Khánh Nhất, lạnh nhạt nói: "Đồ chơi đâu?"

"Tất cả mẹ đều cho Tư Viễn, sau khi Tư Viễn đi, em cả và em hai đều lấy đi một chút, còn dư lại đều ở Hà Lý."

Ánh mắt Kiều Vi Nhã xẹt qua làm hắn khó chấp nhận được sự lạnh lẽo trong đó, bỏ qua tầm mắt của hắn, cô vô cảm nói: "Cổ Khánh Nhất, phần lớn đồ chơi đều do tôi mua, phiền anh bây giờ cầm về, chúng tôi ở đây đợi anh."

Cổ Khánh Nhất nhìn Kiều Vi Nhã thắm thiết, mỗi động tác giơ tay nhấc chân của cô dù rất lạnh lùng nhưng lại xinh đẹp, tao nhã như cũ, cho dù vẻ mặt cô vô cảm vẫn khiến người khác động lòng, rõ ràng đã nhìn gương mặt này đến phát chán sao lúc này nhìn thế nào cũng không đủ.

"Anh không có xe, không mang xe về, chiếc Mazda đâu?"

Kiều Vi Nhã biểu đạt ánh mắt lạnh lùng cự tuyệt người ngàn dặm, nhàn nhạt nhìn lướt qua Cổ Khánh Nhất, nói: "Chiếc xe đó không ở trong tay tôi."

Đồng Đồng cắn môi, dường như giữa ba mẹ thật sự có vấn đề, bé chưa từng thấy thái độ của mẹ đối với ba như vậy, bộ dạng của ba giống như đã làm sai việc gì đó, không dám thở mạnh, không dám phản bác mẹ.

Suy nghĩ một chút, Đồng Đồng kéo tay của ba, ngửa đầu nói với Kiều Vi Nhã: "Mẹ, con đi theo ba, chúng con gọi xe đi lấy xe về, mẹ ở nhà nấu cơm, được không? Muốn ăn con cua, còn muốn ăn tôm luộc, tóm lại con muốn ăn rất nhiều thứ."

Kiều Vi Nhã định ngăn con gái lại, Đồng Đồng đã kéo Cổ Khánh Nhất đi rồi.

(Hạ Y Lan)

Hai cha con ra khỏi cửa lớn, Đồng Đồng hỏi: "Ba, con có thể lấy đồ chơi về sao?"

Cổ Khánh Nhất gật đầu, trịnh trọng nói với con gái: "Nhất định có thể, đều ở nhà bà nội."

"Ba, nếu bà nội mắng con, ba có giúp con không, mới vừa rồi, con bảo vệ ba nên mới đến nhà bà nội, ba cũng phải giúp con không để bà nội mắng con."

Mũi Cổ Khánh Nhất đau xót, đây rõ ràng là con gái hắn, cốt nhục của hắn, ba mẹ lại không thích, cũng bởi vì con bé là con gái, cũng bởi vì ba mẹ không

thích, để con đường hôn nhân của hắn và Kiều Vi Nhã ngày càng xa, lúc nằm trên giường, một mình gối đầu khó ngủ, suy nghĩ kỹ lại những việc làm của mình, thật sự thấy có lỗi với Kiều Vi Nhã, có lỗi với con gái.

Đến đầu đường, Đồng Đồng đưa tay đón xe, Cổ Khánh sờ túi tiền, mất tự nhiên nói: "Đồng Đồng, chúng ta ngồi xe buýt đi, xe buýt có cửa sổ lớn, mát mẻ, được không?"

Đồng Đồng ngửa đầu liếc mắt nhìn ba, trầm ngâm chốc lát, hỏi: "Ba, có phải ba không có tiền không, không sao, con có tiền, ở đây con có hai trăm tệ, là dì cho con, con không dùng tiền, con đưa ba hết."

Cổ Khánh Nhất vội vàng lắc đầu, sao hắn có thể lấy tiền của con gái, nghe Đồng Đồng nhắc đến dì, bỗng nhiên hắn nhớ đến giọng nói kia, dịu dàng hỏi: "Đồng Đồng, dì kia là người ở đâu, sao mẹ con biết được?"

Đồng Đồng lắc đầu: "Con cũng không biết nhiều, quan hệ của mẹ và dì rất tốt, con và mẹ qua nhà dì ở, nhà dì ở sau biển, thật ra chỉ là một vũng nước lớn, không thể so với biển rộng nhà chúng ta, nhưng mà ở phía sau có vịt trời, biển nhà chúng ta không có vịt, chỉ có hải âu."

Sau biển? Cổ Khánh Nhất giật mình,thời gian trước, bọn họ vẫn luôn ở Bắc Kinh sao? Chẳng lẽ người phụ nữ này là em gái Mạnh Kỳ?

Không phải, hắn đã gặp qua em gái Mạnh Kỳ hết hai lần, giọng nói không giống.

"Dì này tên là gì?"

"Elaine, nhà bọn họ có một anh trai nhỏ, cũng gọi là Đồng Đồng, anh ấy là con trai nuôi của mẹ, có lúc con thích anh ấy có lúc lại không thích, khi anh ấy chơi với con, có lúc giống như chú chó nhỏ thích cắn người." Đồng Đồng nghiêng bả vai nói: "Ba, ba xem, đây chính là do anh trai cắn, chẳng qua sau đó con cũng cắn anh ấy lại."

Cổ Khánh Nhất nhìn, trên vai con gái có một dấu răng, lòng hắn thương mà hỏi: "Đau không?"

Đồng Đồng lắc đầu: "Không đau, đã tốt hơn."

Một chiếc xe dừng lại, hai cha con lên xe, Cổ Khánh Nhất nói địa chỉ, tài xế xe taxi nhấn đồng hồ đếm, chạy thẳng tới Hà Lý.

Trên xe không tiện hỏi nhiều, hơn nữa, Cổ Khánh Nhất cũng không cần hỏi, cả đường đi Đồng Đồng không ngừng nói với hắn những địa điểm vui chơi ở Bắc Kinh.

Cổ Khánh Nhất nghe từng lời con gái nói đã tìm được một chút dấu vết, có thể kết luận, Elaine này chính là núi dựa của Kiều Vi Nhã. (Hạ Y Lan)

Xuống xe, Đồng Đồng thấy trong ví ba chỉ có mấy tờ tiền lẻ thật tội nghiệp, không chút do dự đưa hai trăm tệ cho Cổ Khánh Nhất: "Ba, cái này cho ba, không phải mẹ đã nói, đàn ông ở bên ngoài không thể không có tiền, rất mất mặt, nhưng mà ba không thể đưa tiền này cho ông bà nội."

Đồng Đồng mạnh mẽ nhét hai trăm vào ví Cổ Khánh Nhất: "Ba, con không cần dùng tiền, sau này ba đối xử với mẹ tốt hơn một chút là được, thật ra thì mẹ cũng bị thương, nên không thể làm cơm, chúng ta lấy đồ chơi rồi về nhà giúp mẹ làm cơm, một khi mẹ vui vẻ mẹ sẽ tha thứ cho ba."

Cổ Khánh Nhất nhìn con gái, tim như bị đao cắt, ôm lấy con bé thật chặt.

Hai người vào sân, mẹ Cổ đang ở trong sân rửa cá, trên ghế nhỏ để một máy radio cũ kỹ, hát y y nha nha, âm thanh rất lớn, ở đầu hẻm cũng nghe được.

Đồng Đồng kêu một tiếng bà nội, mí mắt bà ta cũng không giơ lên chỉ ừ một tiếng, thái độ này đã tốt hơn ngày trước rồi.

Trước khi hai cha con đi tới, câu đầu tiên bà ta nói đầy mùi cay cú về số tiền đã mất.

Nếu không phải Cổ Khánh Nhất vừa trở mặt, bà ta sẽ thét mãi số tiền đó vào quan tài mới thôi.

"Mẹ, tìm cho con mấy túi, con muốn lấy đồ chơi của Đồng Đồng về nhà."

Bà ta ngừng tay, vừa định nói mặc kệ, liền nghe có tiếng động ở cửa phòng khách, Cổ Lễ cười nói: "Đồng Đồng tới à, mau vào, ông nội cắt dưa hấu cho cháu."

Đồng Đồng ngẩn ngơ, nhìn ba, thái độ của ông nội khiến bé rất kinh ngạc.

Cổ Khánh Nhất cười một tiếng: "Đi đi, ông nội nhớ con."

Đồng Đồng từ từ dịch bước chân, nóng lòng đi ba bước mới bằng khoảng cách một bước, bé vẫn rất hâm mộ mấy bạn nhỏ ở nhà trẻ được người nhà thay phiên đến đón, hôm nay ông nội, ngày mai bà nội, sau nữa là ông ngoại, ngày kia là bà ngoại, còn có ba mẹ, đáng ganh tị hơn chính là khi ông bà đón các bạn nhỏ, tan học sẽ đến siêu thị đối diện mua đồ ăn, mẹ đi đón bé, luôn hạn chế bé không cho ăn cái này, không cho ăn cái kia.

Có một lần, trước cổng nhà trẻ có bán bắp rang, tiếng nổ còn vang hơn tiếng pháo, nếu ở trên đường cái nhất định đã bị người giữ trật tự đô thị bắt.

Rất nhiều bạn nhỏ cũng mua mễ hoa, mẹ lại không mua cho bé, nói ăn vào sẽ ngốc, ngày thứ hai, Đồng Lương đưa cho bé một thanh, thật rất ngọt.

Ông bà nội chưa từng đón bé, cũng có rất nhiều người cười bé không có ông bà nội, ông bà ngoại, vì thế, bé liền cào mặt bạn nhỏ kia đến bị thương.

Ông nội nhìn bé cười, trong lòng bé lại mơ hồ lo lắng, nhưng không biết tại sao.

Ông nội muốn khom lưng ôm bé, bé liền vọt qua bên cạnh.

Cổ Lễ sững người một chút, kéo tay bé đến khay trà, cầm một miếng dưa hấu cho bé, Đồng Đồng lắc đầu: "Cháu chưa rửa tay."

Cổ Lễ vừa dẫn Đồng Đồng đi rửa tay, Đồng Đồng tránh thoát khỏi ông, tự mình đi rửa, đi ngang qua phòng Cổ Khánh Nhất, thấy hắn đang dọn dẹp, bé dừng ở cửa hỏi một tiếng: "Ba, con giúp ba nhé?"

Cổ Khánh Nhất cười nói: "Không cần, con đi ăn dưa hấu đi, ba dọn dẹp xong chúng ta sẽ về nhà."

Đồng Đồng gật đầu đi theo Cổ Lễ vào phòng khách.

Đồng Đồng ăn một miếng dưa hấu, Cổ Lễ hỏi: "Đồng Đồng, lâu nay con ở đâu?"

Đồng Đồng nuốt miếng dưa hấu xuống, lúc này mới lên tiếng: "Ông nội, mẹ cháu bảo, ăn không nói, ngủ không nói, chờ cháu ăn xong được không?"

Đồng Đồng ăn xong dưa hấu, chạy đi rửa tay, nhưng không vào lại phòng khách, mà đến phòng Cổ Khánh Nhất.

Vừa vào cửa, Đồng Đồng liền suốt ruột: "Ba, sao xe của con thiếu mất một bánh, ba biết con mất bao nhiêu công sức mới trang bị cho nó được không?"

Đồ chơi nhà bé đều bị mở ra, Đồng Đồng phải tự mình lắp ráp lại mới chơi được, cho nên, khả năng làm việc của bé rất mạnh mẽ, có lẽ chính vì nguyên nhân này, sau này lớn lên Đồng Đồng trở thành một nhà thiết kế máy bay xuất sắc.

"Không phải chỉ là một chiếc xe rách thôi sao? Mày cũng dám la ba mày như vậy, mẹ mày dạy mày thế nào!" Mẹ Cổ nghiêm mặt xuất hiện ở cửa, ánh mắt căm thù khiến Đồng Đồng run run.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Sớm biết

Editor: Hạ Y Lan

"Mẹ, mẹ nói bậy gì vậy, đừng hù dọa con gái của con!" Cổ Khánh Nhất quýnh lên, ở trước mắt hắn còn rống con gái hắn như vậy, không trách con bé không thích ông bà nội.

Cổ Khánh Nhất ôm Đồng Đồng, dịu dàng nói: "Đồng Đồng, không có việc gì, xe hư rồi thì chúng ta mua một chiếc khác, lát nữa ba dẫn con đi mua."

Đồng Đồng núp trong lòng ba, cũng không thèm nhìn mẹ Cổ, vểnh môi nói: "Ba, xe điều khiển này và ba chiếc khác là một bộ, đây là quà dì Vân mua từ nước ngoài cho con, có tiền cũng không mua được."

Vừa nghe đến Mã Vân, vốn là hừ một tiếng chuẩn bị xoay người đi, mẹ Cổ lại vòng trở lại.

"Mày đấy, theo mẹ mày tìm thằng đàn ông hoang dã bên ngoài đi, tao thấy mày lớn lên cũng giống y như mẹ mày thôi, đặc biệt tìm mấy thằng như thế! Ở cùng với Mã Vân thì không phải thứ hàng tốt gì!"

Đồng Đồng đã biết đàn ông hoang dã là có ý gì, bạn nhỏ ở nhà trẻ từng nói cho bé biết.

Cổ Khánh Nhất quýnh lên, hét lớn một tiếng: "Mẹ, đây là cháu gái ruột của mẹ! Mẹ có thể nói như vậy sao?"

Đồng Đồng im lặng không lên tiếng nhặt hộp điều khiển lên, chiếc hộp này rất lớn, so với mấy hộp điều khiển bình thường thì lớn hơn rất nhiều, bé ngẩng đầu cười ha ha, nắm hộp điều khiển nhắm ngay mặt bà ta ném tới: "Bà không xứng đáng làm bà nội của tôi, tôi thà không có bà nội, cũng không cần bà già như bà làm bà nội!"

Bà ta bị bất ngờ nên không tránh kịp, bị ném trúng, bụm mặt hô to một tiếng.

Cổ Khánh Nhất ngẩn ngơ, chiêu này của con gái, căn bản hắn không nghĩ đến.

Đồng Đồng đứng trước mặt Cổ Khánh Nhất nói: "Ba, dì Elaine nói, làm người không thể quá mềm yếu, người khác khi dễ con...con nhất định phải trả

trở về, nếu không sẽ bị khi dễ nhiều hơn, con cho ba hai lựa chọn, muốn bà già này hay là muốn con, nếu như ba chọn bà ấy, con cũng thấy không sao cả, bởi vì con cũng sẽ không vì người khác rời bỏ mẹ con."

Bà ta bụm mặt bước ra cửa, ở trước cửa thuận tay cầm chổi lên, xoay người đi vào, xem bộ dáng là chuẩn bị muốn đánh người.

Đồng Đồng không trốn không tránh, quyệt miệng nói: "Ba, ba chọn đi!"

Cổ Khánh Nhất ôm Đồng Đồng, đặt bé ngồi trên sofa, ngăn bà ta lại: "Mẹ, dừng lại đi, được không?"

Cổ Lễ vừa mới vào cửa liền thấy bà ta nhắm vào con trai mà đánh, Đồng Đồng ngồi ở trên ghế sofa, ánh mắt vô cùng tỉnh táo, khiến người ta phải sợ.

Cổ Lễ đoạt cây chổi, nghiêm nghị trách mắng: "Bà đang làm cái gì vậy?"

Bà ta ngẩng mặt lên khóc: "Ông xem đi, đây là do thứ hàng lỗ vốn đánh tôi, mẹ nó sẽ không dạy nó thành thứ tốt lành gì, ông xem đi, đánh ông bà cũng không sợ bị trời đánh!"

Đồng Đồng nhìn chằm chằm Cổ Lễ mới vào, chợt than một tiếng, không đầu không đuôi nói một câu: "Ông nội, cháu thấy bi ai cho ông."

Cổ Lễ vừa nghe đã hiểu, mặt già đỏ lên, đứa cháu gái này của ông thật sự rất thông minh.

"Ba, thu dọn xong rồi thì dẫn con về nhà." Hai cánh tay Đồng Đồng chống sofa, nghiêng đầu nhìn vẻ mặt lúng túng của Cổ Khánh Nhất, thủ đoạn của bà nội bé đã sớm nhìn ra, bà già này sẽ không đánh con trai mình thật đâu.

Bà ta chợt ngồi trên mặt đất, khóc lớn lên, từng câu kẹp thương đeo gậy mắng Đồng Đồng và Kiều Vi Nhã. Cổ Lễ và Cổ Khánh Nhất túm bà ta, cũng không kéo bà ta dậy mà thuận thế để bà ta nằm xuống đất.

Đồng Đồng nhìn quanh bốn phía, thấy đống quần áo bên cạnh bàn, bé cầm chúng đến trước mặt Cổ Khánh Nhất: "Ba, ba để bà ấy mắng con và mẹ như vậy, đây là cách ba bảo vệ con sao? Con đối với ba rất thất vọng....." Bé thả đống quần áo chất chồng trước mặt bà ta, Cổ Lễ nhìn thấy cũng sợ hết hồn.

Đồng Đồng vừa đi ra ngoài vừa nói: "Đây là lần cuối cùng cháu gọi hai người là ông bà nội, trước kia cháu rất hâm mộ những bạn khác có ông bà, nhưng sau này không cần nữa, bạn học của cháu – Đổng Lượng, ba mẹ cậu ấy đã ly hôn, Đổng Lượng nói, sau này cậu ấy sẽ cố gắng, sẽ khiến ba phải hối hận vì đã bỏ rơi cậu ấy, bà già, bà hãy nhớ, sau này tôi cũng sẽ là trở thành một người tài giỏi, để bà phải hối hận cả đời!"

Đồng Đồng ngẩng cao đầu, cùng với ánh sáng chiếu trên chiếc váy công chúa khiến bé rất giống một con thiên nga trắng kiêu ngạo, bé tự nói với lòng, không được khóc, tuyệt đối không được khóc. (Hạ Y Lan)

Lúc bé ở Minh Châu Hào Đình cũng đã mơ hồ biết một ít chuyện.

Có một lần, bé và anh Đồng Đồng chơi trốn tìm, núp ở thư phòng, Elaine vào thư phòng gọi điện thoại, bé nghe được dì Elaine nói với ai đó là chuyện ly hôn của ba mẹ sẽ có kết quả nhanh thôi, sau khi ly hôn bọn họ sẽ trở về Bắc Kinh.

Bé núp ở dưới bàn đọc sách, liều mạng che miệng, không để cho mình khóc lên.

Bé yêu ba, cũng yêu mẹ, bé muốn một ngôi nhà hoàn chỉnh, không muốn có mẹ mà không có ba, tại sao không thể có cả ba và mẹ.

Sợ bị người khác thấy bé khóc, bé lôi kéo chú Khắc Lạp Luân Tư và chú Cố đi bơi, khi bơi, bé xuống nước và khóc rất nhiều, người khác nhìn cũng không thấy được.

Thật ra thì, cô giáo nhà trẻ đã gọi điện thoại hỏi mẹ, đã khai giảng rồi sao bé còn chưa đi học, mẹ hỏi bé có muốn đi hay không?

Dì Elaine nói, bây giờ mẹ là quân nhân, so với lúc kinh doanh sẽ bận hơn rất nhiều, nếu bé muốn đến nhà trẻ, chú Khắc Lạp Luân Tư có thể giúp một tay đưa đón.

Bé không muốn đi, bé không muốn để đàn ông đưa đón bé, sẽ bị bạn học hiểu lầm bé đổi ba, bé không muốn giống như Đổng Lượng, bị bạn bè khi dễ, cô lập.

Rốt cuộc đợi mẹ hết bận có thể dẫn bé về nhà, bé cũng gặp được ba, nhưng trường hợp giữa ba và mẹ như vậy, trước kia bé chưa từng thấy, xem ra, dì Elaine nói là sự thật, ba mẹ đang chuẩn bị ly hôn.

Ở trong sân, Đồng Đồng nghe được tiếng ba rống giận dữ, còn nghe được bà nội khóc thảm thiết thê lương muốn cháu trai, tựa như âm thanh trong phim ma vậy.

Cổ Khánh Nhất mang theo ba túi đồi chơi lớn nhỏ đuổi theo, Đồng Đồng quay đầu lại liếc mắt nhìn ba, nước mắt không ngừng được: "Ba, ba thật sự muốn ly hôn với mẹ sao? Còn nhớ ngày đó khi chúng con gặp được hồ ly tinh kia, ba đã hứa với con điều gì không? Ba nói chắc chắn ba muốn Đồng Đồng, sẽ không ly hôn với mẹ, nhưng ba, con còn có thể tin tưởng ba sao?"

Cổ Khánh Nhất vọt lên nắm tay Đồng Đồng, thấy nước mắt con gái, hắn giống như rơi vào vực sâu rét lạnh, cả người như đóng băng.

Lạnh như vậy, đau như vậy, khiến hắn nói không ra lời, cho đến hôm nay, hắn mới biết, tất cả, có lẽ đã không cách nào vãn hồi.

Hắn để túi xuống, ngồi xổm xuống ôm con gái, khóc hỏi: "Đồng Đồng, ba không muốn rời xa con, cũng không muốn rời xa mẹ con, Đồng Đồng, con nói với mẹ, là lỗi lầm của ba, sau này ba sẽ thay đổi, bảo mẹ tha thứ cho ba có được không?"

Đồng Đồng thút thít gật đầu.

Mẹ Cổ khập khiễng vọt ra, đẩy hai cha con ra: "Không được, anh nói lời khốn khiếp gì vậy, tôi muốn cháu trai, tôi muốn cháu trai, tôi một vốc cứt một vốc đái nuôi anh khôn lớn, vì chuyện hôm nay giận tôi sao? Tôi muốn cháu trai!"

Hai cha con bé bị bà ta đẩy ngã xuống đất, bà ta níu lấy Đồng Đồng, dùng sức đẩy: "Nếu không phải vì mày, ngôi nhà này có thể tan rã sao? Ba mẹ mày ly hôn cũng vì mày...mày là sao chổi, giống mẹ mày đều là sao chổi."

Cổ Khánh Nhất đẩy bà ta ra, cũng không kịp lấy mấy túi đồ chơi, ôm lấy Đồng Đồng bỏ chạy, vừa chạy vừa giận kêu: "Mẹ, sau này con sẽ không quay lại nữa!"

Ra khỏi đầu ngõ, Cổ Khánh Nhất mới nhớ tới mấy túi đồ chơi, áy náy nhìn thoáng qua Đồng Đồng: "Đồng Đồng, con chờ ba, ba đi lấy đồ chơi."

Đồng Đồng lắc đầu: "Ba, không cần chúng nữa, sau này ba lấy tiền lương mua cho con, được không?"

Cổ Khánh Nhất gật đầu: "Đồng Đồng, sau này tất cả tiền lương của ba đều cho con."

Đồng Đồng nở nụ cười: "Không phải ba cho bà nội rồi sao?"

"Ba đi báo mất giấy tờ, báo mất giấy tờ sẽ bổ sung một sổ tiết kiệm, sau đó đưa sổ tiết kiệm cho con, được không?"

Đồng Đồng nhìn hai bên một chút, chỉ vào ngân hàng phố đối diện nói: "Ba, chúng ta đi bây giờ, ba làm sổ tiết kiệm xong, chúng ta giao cho mẹ, nhất định mẹ sẽ vui mừng." (Hạ Y Lan)

Hai cha con nói đến vui vẻ, một chiếc xe hơi dừng trước mặt bọn họ, trong lòng Cổ Khánh Nhất rơi lộp bộp, là vợ chồng Tả Quân về.

Bọn họ đưa Tiêu San về quê, ở lại mấy ngày rồi mới trở về.

Tả Quân mở cửa xe, thở ra một hơi: "Anh cả, mệt chết đi được."

Đồng Đồng mím môi, nhìn cô cả và dượng cả, vẫn là Tả Quân gọi một tiếng Đồng Đồng, mí mắt Cổ Khánh Mẫn cũng không thèm nâng, đối với cô cháu gái này, hiện tại cô ta không có hảo cảm.

Đồng Đồng kéo tay của ba, Tả Quân mở cửa sau xe, hô: "Anh cả, bọn em mang rất nhiều đồ từ quê lên, anh mau tới giúp một tay."

Cổ Khánh Nhất khom người nói: "Đồng Đồng, chờ ba một chút."

Đồng Đồng gật đầu, đứng ở chân tường ven đường, chờ ba giúp dượng khuân đồ.

Đồ bày đầy đất, Cổ Khánh Mẫn ôm một mớ rồi vào nhà, Tả Quân nhìn Cổ Khánh Nhất không động, nghi ngờ nói: "Anh cả, sao anh không giúp một tay?"

Cổ Khánh Nhất chần chờ chốc lát, nói: "Anh thấy mấy đồ này bọn em quay lại mang vào là được."

Tả Quân ngẩn ra: "Anh cả, anh làm sao vậy, em còn có chuyện còn chưa nói với anh đấy."

Tầm mắt Tả Quân quét đến Đồng Đồng, có chút hiểu ra, cười nói: "Chỉ là một đứa trẻ, có thể biết cái gì, đi thôi."

Lúc này, Cổ Khánh Mẫn và Cổ Lễ cũng vừa tới, Cổ Lễ nặng nề nhìn thoáng qua con trai, trong giọng nói mang theo vài phần mệt mỏi: "Mẹ con mắc bệnh, vào nhà trước đi, nói tốt với bà ấy vài câu, con cũng không thể trơ mắt nhìn bà ấy tức đến chết."

Cổ Khánh Nhất gật đầu, cúi đầu nhìn con gái nãy giờ không nói gì, nhất thời khó xử.

Đột nhiên Đồng Đồng ngẩng đầu, cười nói: "Ba, con trông đồ, trước tiên mọi người mang đồ vào nhà đi."

Cổ Khánh Nhất chần chừ, thay đổi của con gái khiến hắn không hiểu được.

Mấy người khuân đồ đi, Cổ Khánh Nhất dặn dò con gái không nên chạy loạn, lúc này mới theo mọi người vào nhà, trước khi vào cửa, hắn còn thấy Đồng Đồng vẫy tay với hắn, Cổ Khánh Nhất cười an ủi.

Đồng Đồng nhìn ba vào cửa, đi vài bước, đưa tay gọi một chiếc taxi, tài xế xe taxi sửng sốt, sao chỉ có một đứa bé, còn tưởng là có người lớn đi theo.

Đôi tay Đồng Đồng dùng sức kéo cửa ra, nhanh chóng ngồi xuống, nói địa chỉ nhà mình.

"Chú à, nhanh lên một chút!" Nhìn thấy tài xế taxi không có động tĩnh, Đồng Đồng tự chủ trương nhắn lộ trình.

Tài xế cười, đạp cần ga lên đường.

"Người bạn nhỏ, sao chỉ có mình cháu? Không sợ chú bắt cóc cháu đi bán sao?"

Đồng Đồng rất ung dung nói: "Chú à, ba cháu là cảnh sát, mẹ cháu là sĩ quan, cho nên, chú không cần có ý đồ với cháu, cháu đã nhớ biển số xe của chú, hơn nữa, nơi cháu mới lên xe có camera giám sát, chú đem cháu đi bán sẽ bị ngồi tù."

Tài xế Taxi nghẹn họng nhìn Đồng Đồng trân trối, sửng sốt chốc lát, cười lên ha hả, đứa nhỏ này thật sự là đáng yêu.

Lái một đoạn đường, Đồng Đồng mới nhớ tới mình không có tiền, Đồng Đồng đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Chú à, chú có thể cho cháu mượn điện thoại dùng một chút không?"

"Bạn nhỏ nhanh nhảu của chú, cháu muốn gọi điện thoại sao?" Tài xế không chút do dự lấy điện thoại tổng đài đưa cho Đồng Đồng: "Đây."

Đồng Đồng gọi một dãy số, Kiều Vi Nhã ngờ ngợ nhìn số điện thoại, nhận điện thoại liền nghe ra tiếng con gái, bảo cô cầm tiền đến đầu hẻm đón người, nói như vậy, một mình con bé quay về?

Kiều Vi Nhã vội vàng buông đồ trong tay, rửa tay, cầm ví tiền ra cửa chờ Đồng Đồng, trong lòng gấp đến độ giống như là bắt lửa, rồi lại không còn cách nào chỉ có thể chờ vô ích, không ngừng lẩm nhẩm hi vọng con gái gặp được tài xế là người tốt.

Đồng Đồng xuống xe, Kiều Vi Nhã đến đưa tiền, thấy gương mặt tài xế, ngây ngẩn cả người, cô rất có ấn tượng với người này.

Lần này, đúng là lần đầu gặp mặt.

Đời trước, ngay khi cô ra khỏi cục dân chính đã gặp được tài xế này, bởi vì trên mặt tài xế có một đớt bỏ hình đồng tiền rất lớn, cho nên, cô nhớ rất rõ ràng, thời điểm đó cô giống như cọc gỗ không hồn phách, bảo tài xế lái xe đến bờ biển, mặc dù tài xế chở cô đến đó cũng không rời đi, vẫn nhìn cô cho đến tối, anh ta mới gọi cô, dọc theo đường đi, bắt đầu an ủi cô, chờ đến cửa nhà, cô xuống xe rồi mới nhớ tới, không có đưa người ta tiền xe, cũng không nhớ bảng số xe.

Kiều Vi Nhã mở ví tiền ra, lấy năm trăm tệ đưa cho tài xế: "Sư phụ, cám ơn anh."

"Ôi, đây là làm gì, 12 là đủ rồi."

"Sư phụ, anh cầm đi, cám ơn anh đã đưa đứa nhỏ về bình an." Kiều Vi Nhã đặt tiền trên đài.

Tài xế nói gì cũng không chịu thu tiền, Kiều Vi Nhã đành thanh toán theo lộ trình, sau đó nhớ kỹ bảng số xe và tên tuổi tài xế, chờ sau này tìm cơ hội, nhất định phải báo đáp.

Hai mẹ con trở về nhà, hỏi: "Đồng Đồng, sao con về một mình? Rất là nguy hiểm."

Vẻ mặt Đồng Đồng trịnh trọng nhìn Kiều Vi Nhã, giống như không có nghe được câu trước đó: "Mẹ, con muốn hỏi mẹ một chuyện, mẹ ngồi xuống, một chuyện rất nghiêm trọng."

Kiều Vi Nhã hồi hộp, thận trọng hỏi: "Đồng Đồng, bà nội mắng con ư?"

"Dạ" Đồng Đồng gật đầu: "Mẹ, con đều biết, thật ra thì, con đã biết từ sớm, mẹ và ba muốn ly hôn, đúng không?"

Nói xong câu đó, Đồng Đồng cắn môi, trong đôi mắt đã sương mù mờ mịt.

Bên trong phòng lập tức lâm vào yên tĩnh, cây kim rơi cũng nghe tiếng.

Cô chuyên chú nhìn con gái, ánh mắt của bé đã đỏ lên, lại nhịn không rơi nước mắt, trong lòng rất đau, dùng sức níu chặt bé, cô đứng lên cầm lấy bàn tay mập mạp bé nhỏ của con, vỗ nhè nhẹ, muốn ôm chặt bé nhưng bé lại đẩy cô ra: "Mẹ, con hiểu có thể ba đã làm sai chuyện, là sai lầm rất lớn mới khiến mẹ không thể tha thứ cho ba, cho nên, mẹ mới muốn ly hôn với ba, nhưng ba đã bảo đảm với con, ba sẽ thay đổi, sau này ba không phạm sai lầm nữa, mẹ, mẹ có thể nể tình con, tha thứ cho ba một lần không? Hôm nay ba đã vì con mà cãi nhau với bà nội, bà già đó tức đến bệnh."

Bé cố gắng giả bộ nghịch ngợm vui vẻ cười, trên mặt rất thỏa mãn, nhưng bé làm bộ chỉ khiến Kiều Vi Nhã càng thêm khó chịu.

Lông mi Đồng Đồng đã thấm ướt, con ngươi đen lúng liếng nhìn chằm chằm vào mẹ, tim đập bịch bịch, thấp thỏm chờ mẹ trả lời.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần bé yêu cầu, rất ít khi bị mẹ bác bỏ, lần này, thì như thế nào đây?

Kiều Vi Nhã hít sâu một hơi, hạ quyết tâm, mặc dù sau khi cô sống lại, so với trước kia đã gặp may mắn hơn nhiều, nhưng kết cục thì không cách nào thay đổi.

"Đồng Đồng, ba con..... Hắn....." Kiều Vi Nhã khó có thể mở miệng.

Trong đầu Đồng Đồng thoáng qua một bóng người, hai tay nắm thành quyền, oán hận nói: "Có phải do hồ ly tinh chúng ta gặp lần trước, ba và hồ ly tinh đó ở cùng nhau?"

Kiều Vi Nhã gian nan gật đầu, Đồng Đồng trở tay ôm lấy mẹ: "Mẹ, đừng đau lòng, con hiểu bây giờ mẹ còn đau lòng hơn con, mẹ, con theo mẹ, sau này con sẽ học thật giỏi, lớn lên làm người có tiền đồ, để ba hối hận suốt đời!"

Kiều Vi Nhã kinh ngạc nhìn con gái, Đồng Đồng gật đầu: "Mẹ, con nghe dì Elaine gọi điện thoại có nói đến, nhưng con không muốn ba mẹ ly hôn, cho nên, con liền lừa gạt mình, con không có nghe thấy, hôm nay lúc con từ nhà bà nội về vẫn luôn nghĩ, có ba giúp con, con còn bị bà nội mắng, mẹ không có ai bảo vệ, nhất định bà nội sẽ mắng khó nghe hơn, con không muốn nghe bà nội mắng mẹ, mẹ của con, không thể bị người ta khi dễ. Mặc dù con rất muốn ba mẹ ở chung một chỗ, nhưng nếu chỉ có thể lựa chọn một người, con sẽ chọn mẹ, bởi vì ba có rất nhiều người thương, mà mẹ chỉ có mình con."

Dừng một chút, Đồng Đồng lau nước mắt: "Mẹ, nếu như mẹ cảm thấy không vui, chúng ta có thể không ở đây nữa, chúng ta có thể theo dì Elaine đi Bắc Kinh, mặc dù chỗ đó không có biển rộng, nhưng không có người biết con, sẽ không ai biết con không có ba." Rốt cuộc Đồng Đồng lớn tiếng khóc.

"Đồng Đồng, xin lỗi, mẹ chưa bao giờ muốn thương tổn con, nhưng mẹ....." Hai mẹ con cùng ôm nhau khóc không thành tiếng.

Chú Lâm, thím Lâm nghe được động tĩnh, đẩy cửa vào phòng: "Này, hai mẹ con sao thế?"

"Bà nội, ba mẹ của cháu muốn ly hôn rồi....." Đồng Đồng xoay người nhào vào lòng thím Lâm, khóc thút thít không ngừng, trong lòng bé, thím Lâm tốt hơn bà nội nhiều.

"Đồng Đồng, đừng khóc, cháu còn có mẹ, còn có ông bà nội, sau này chúng ta sẽ là ông bà nội của cháu."

"Đồng Đồng, không khóc, đi, ông nội dẫn cháu đi mua kem." Chú Lâm ôm lấy Đồng Đồng, nháy mắt với bạn già, ý là để bà khuyên nhủ Kiều Vi Nhã.

Đồng Đồng ôm cổ chú Lâm, hai ông cháu lên đường mua kem. (Hạ Y Lan)

Thím Lâm lấy khăn nhúng nước, vắt khô đưa cho Kiều Vi Nhã: "Mẹ Đồng Đồng, đừng khóc, ly hôn thì ly hôn, khóc cái gì, khóc có hại thân thể, còn để cho người khác chế giễu, cháu có tay có chân, bây giờ lại trở thành quan quân, sau này tìm ai mà không được, giờ cũng không phải là xã hội cũ, ly hôn không mất mặt."

Kiều Vi Nhã nhận lấy khăn, lau sạch mặt, nức nở nói: "Chỉ là cháu không nghĩ đến Đồng Đồng..... Thím Lâm, cháu nghe con bé nói như vậy, lòng đau lắm."

Thím Lâm thở dài, đứa nhỏ này hiểu chuyện quá sớm cũng không phải là chuyện tốt: "Mẹ Đồng Đồng, đây là chuyện tốt, sớm muộn gì con bé cũng biết, đưa đầu là một đao, rụt đầu là một đao, chẳng bằng sảng khoái một chút."

Nhờ thím Lâm khuyên lơn, cảm xúc Kiều Vi Nhã dần chuyển biến tốt, nhưng vẫn không thấy chú Lâm trở lại, Kiều Vi Nhã muốn đi ra ngoài tìm, thím Lâm cười nói: "Hai mẹ con còn chưa ăn cơm, thím thấy trong bếp con còn bày ra một đống đồ, cháu đi nấu cơm, thím đi tìm."

Thím Lâm mới vừa bước ra cửa, thì thấy Cổ Khánh Nhất hấp tấp trở lại: "Thím Lâm, thím thấy Đồng Đồng nhà cháu không?"

Thím Lâm gật đầu, lạnh nhạt nói: "Chú Lâm của cậu ôm con bé ra ngoài mua kem rồi."

Cổ Khánh Nhất thở dài một hơi, mới vừa rồi trở lại đầu hẻm, không thấy con bé đâu nữa, trước mặt bỗng tối sầm, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Chờ hắn tỉnh táo lại, gọi Đồng Đồng khắp nơi, giống như bị người khoét một khối thịt đi, đau không thể chịu được.

Ở đồn cảnh sát thường có người báo lại án, đứa bé mất tích, hắn không cảm thấy gì, chỉ xem nó là một loại công việc thôi, bây giờ mới biết, cha mẹ thất lạc con cái, tâm tình nóng nảy lo lắng đều giống nhau, đều đau đến tê tâm liệt phế.

Hắn muốn vào nhà gọi điện, mới nhớ tới điện thoại đã hư, điện thoại của Kiều Vi Nhã vẫn luôn ở trạng thái tắt máy, điện thoại nhà thím Lâm, đã từng nhớ, hiện tại chết sống không nhớ ra.

Không để ý mẹ Cổ ở trên giường hừ hừ từng tiếng, hắn cầm chìa khóa xe chạy thẳng về nhà.

Xuyên qua rèm cửa sổ, hắn lờ mờ thấy Kiều Vi Nhã ngồi trên sofa, trầm ngâm chốc lát, hắn đi vào: "Tiểu Nhã, xin lỗi, nhất thời anh không chú ý, Đồng Đồng liền tự mình chạy về."

"Không có gì, không phải con bé trở về bình an rồi sao? Cổ Khánh Nhất, đợi cơm nước xong xuôi chúng ta nói chuyện một chút, anh ngồi đi, tôi đi nấu cơm."

"Đừng, Tiểu Nhã, anh đi nấu, em nghỉ ngơi đi." Cổ Khánh Nhất không tự chủ được bắt cổ tay Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã tránh ra, lạnh lùng nói: "Thôi, tôi đi nấu."

Điện thoại không ngừng rung, Cổ Khánh Nhất nhận điện thoại, là Cổ Lễ gọi đến, Cổ Khánh Nhất cười một tiếng nói: "Ba, con tìm được Đồng Đồng rồi, con bé về nhà."

"Con mau trở lại, mẹ con không xong!"

Cổ Khánh Nhất vừa đi hai bước, quay đầu lại, nhìn gương mặt không chút thay đổi của Kiều Vi Nhã, khẩn cầu nói: "Tiểu Nhã, anh đi xem rồi sẽ trở lại, anh muốn về nhà mình ở, được không?"

Kiều Vi Nhã không hé răng, lạnh lùng nhìn hắn.

Giờ khắc này, dài giống như qua một thập kỷ, Cổ Khánh Nhất sốt ruột nhưng lại muốn nghe đáp án của Kiều Vi Nhã.

Rốt cục, Kiều Vi Nhã mở miệng nói: "Cổ Khánh Nhất, trong khoảng thời gian này, tốt nhất anh nên ở bên Hà Lý, chuyện của chúng ta, anh so với ai khác càng rõ ràng hơn, lời của Lý Bác Cừ anh không nghe, hiện tại chúng ta cũng có thể nhận giấy ly hôn."

"Không! Tiểu Nhã, anh..... Ngày mai anh qua tiếp."

--- ------ ------ ---------

Bé Đồng Đồng rất hiểu chuyện, tội bé, thương ba nhưng càng hiểu và thương mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Về quê

Editor: Hạ Y Lan

Khi bước ra cửa, Cổ Khánh Nhất đầy tuyệt vọng, những lời Kiều Vi Nhã nói đã thể hiện rõ lập trường của cô, cô nhất quyết không tha thứ cho hắn, đôi mắt đẫm lệ của con gái không ngừng lẩn quẩn trong đầu hắn, chưa bao giờ hắn thấy hận bản thân như lúc này, hắn không muốn ly hôn, không muốn làm cho con gái hận hắn cả đời.

Về đến nhà, còn chưa đẩy cửa ra liền nghe thấy tiếng mẹ Cổ khóc thút thít, vừa khóc vừa mắng, Cổ Khánh Nhất buông lỏng thở ra một hơi, xem ra mẹ đã không sao, còn có hơi sức mắng chửi người.

Cổ Lễ thấy Cổ Khánh Nhất về liền thở dài, trước khi đi cháu gái đã nói một số lời rất kích thích ông, cháu gái đã hận vợ chồng bọn họ đến cực hạn, nếu không, sẽ không nói đây là lần cuối cùng gọi bọn họ là ông bà nội, công khai muốn đoạt tuyệt quan hệ với bọn họ, con trai rất thương đứa nhỏ này, nhưng mà, trái phải qua lại ông vẫn muốn cháu trai, tuy nhiên, ông sẽ không vì đứa cháu trai này mà hy sinh con trai mình.

Mặc dù con trai không có tiền đồ lớn lao gì, nhưng nó là tương lai và hy vọng của nhà họ Cổ, ông không thể vì một người mà hủy hoại con trai mình.

Thái độ của Đồng Đồng nhất định bắt nguồn từ lời nói và việc làm của mẹ nó, như vậy, thái độ của Đồng Đồng cũng chính là thái độ của Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã muốn ly hôn, con trai cứ đung đưa qua lại thì phải đến bước đường này thôi.

Chỉ cần Kiều Vi Nhã không nắm được chứng cứ thiết thực, một tháng sau, ông tin chắc Kiều Vi Nhã sẽ ly hôn, chỉ cần con trai nhịn được một tháng này, dù núi dựa của Kiều Vi Nhã có lớn cỡ nào cũng không làm gì nhà họ Cổ được.

"Ba, chẳng phải mẹ không có chuyện gì sao? Ba bảo con về làm gì?"

Cổ Lễ chậm rãi đặt ấm trà xuống, liếc con trai: "Khánh Nhất, con thật sự muốn cắt đứt liên hệ với ba mẹ sao, không nhận ba mẹ nữa thì con cho rằng bây giờ Kiều Vi Nhã có thể về với con sao? Một tháng này, con cũng không cần về đó, cứ ở trong nhà, một tháng sau, nhất định Kiều Vi Nhã sẽ không nhịn được mà chủ động đề nghị ly hôn."

Cổ Khánh Nhất hốt hoảng, bật thốt lên: "Ba, con không muốn ly hôn."

"Con trai, con cảm thấy những hành động việc làm trước kia của con, Kiều Vi Nhã có thể tha thứ cho con sao? Hiện tại, vấn đề không phải do con muốn hay không, mà là phải làm thế nào chúng ta mới có thể rút lui toàn thân." Cổ Lễ nhìn con trai, trong lòng tiếc nuối, sự giáo dục của ông quả thật là quá thất bại, nếu biết có ngày hôm nay, ban đầu nên đón nó từ quê lên sớm một chút.

Cổ Khánh Nhất chán nản cúi đầu, trầm mặc hồi lâu không nói, trong lòng cũng không đồng ý lời của ba mình, từ trước tới giờ Kiều Vi Nhã luôn là người dễ mềm lòng, chỉ cần nói nhiều lời dễ nghe sẽ không sao nữa.

Hắn rất sợ ánh mắt đoạn tuyệt quan hệ của con gái, sẽ theo hắn cả đời, sẽ làm cuộc sống hắn phải áy náy hết quãng đời còn lại.

Cổ Lễ quét ánh mắt sắc bén nhìn Cổ Khánh Nhất, từng cử chỉ hành động của Cổ Khánh Nhất, ngay cả đánh rắm ông cũng biết, thở dài một hơi, ông dùng giọng điệu cảnh cáo nói với Cổ Khánh Nhất: "Khánh Nhất, ba cũng chỉ muốn tốt cho con, nếu con không nghe, hậu quả ba không nói, con cũng có thể tưởng tượng ra được."

Cổ Khánh Nhất bất đắc dĩ gật đầu.

"Đi đi, đi xem mẹ con một chút, bà ấy xem con còn quan trọng hơn tính mạng của mình, mẹ con chỉ sốt ruột muốn cháu trai, đừng vì người ngoài mà ném ba mẹ qua một bên, cõi đời này, người thật lòng với con chỉ có ba mẹ, con đã ba mươi tuổi đầu rồi, nên hiểu đạo lý này, thật ra thì, bà ấy sống cũng không dễ dàng gì..... Đi đi."

Cổ Lễ bưng tách trà lên, ngửi mùi thơm, thản nhiên uống trà. (Hạ Y Lan)

Cổ Khánh Nhất đẩy cửa phòng, mẹ Cổ thấy con trai, hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không muốn nhìn hắn.

Cổ Khánh Nhất ngồi bên cạnh bà, do dự chốc lát, buồn bực nói: "Mẹ, con không biết sau đó....."

"Ôi, tôi không nhận nổi tiếng mẹ đó, tôi chỉ là bà già quê mùa không biết chữ, nào dám làm mẹ của anh! Không phải anh nói sau này anh không quay về nữa sao? Gia đình nghèo kiết hủ lậu như chúng tôi, sau này đừng nên đến nữa, tránh dính xúi quẩy cả người!"

Bà ta châm chọc khiêu khích, nói không dứt, Cổ Khánh Nhất biết, với tính khí của bà mà không để bà nói cho đã, thề sẽ không bỏ qua, cho nên, hắn cứ yên lặng ngồi ở bên giường, mặc cho bà chửi không dứt.

Lúc ăn cơm tối, bà ta cũng không rời giường, vợ chồng Cổ Khánh Mẫn làm xong cơm, ăn uống no đủ liền lái xe rời đi, trong nhà chỉ còn lại một nhà ba người.

Cổ Khánh Nhất về phòng, trong phòng đã trống không, hắn liếc mắt nhìn chiếc máy tính để trên bàn, máy vi tính này là do Mạnh Kỳ để lại, Cổ Khánh Song không dùng nên đưa cho hắn.

Hiện nay, bởi vì chuyện lần trước mà Cổ Khánh Song vẫn bị nhốt ở trại tạm giam chờ đợi kết quả, vợ chồng Mã Vân nhất quyết không tha, chuyện này rất khó xử lý, mặc dù trong nhà có tìm người nhưng cũng không làm nên chuyện gì.

Tâm trạng mẹ Cổ buồn bực cũng có liên quan chuyện này, hơn nữa trong khoảng thời gian này có quá nhiều chuyện cứ xảy ra liên tiếp, đều có liên quan đến Kiều Vi Nhã, bao gồm chuyện hôm nay con gái chủ động đánh bà nội, mẹ Cổ có oán giận cũng không trách được bà.

Nằm một lát, Cổ Khánh Nhất lấy điện thoại gọi một dãy số, vẫn là tắt máy.

Mở cửa muốn đi ra ngoài, lại thấy mẹ Cổ ngồi trong sân: "Khuya khoắt, muốn đi đâu?"

Cổ Khánh Nhất ngẩn ngơ một chút, lắp bắp nói: "Con muốn đi ra ngoài uống ly rượu."

"Uống rượu? Mẹ thấy là con muốn tìm con tiện nhân kia! Trở về phòng!" Bà ta lạnh lùng nhìn chằm chằm con trai.

Cổ Khánh Nhất không muốn bà lại tức giận, xoay người trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, ăn sáng xong, mẹ Cổ nói với Cổ Khánh Nhất: "Hôm nay con đưa mẹ về, mẹ muốn về quê, em con nói cậu cả con ngã bệnh, bệnh rất nặng, cũng nhập viện rồi."

Cổ Khánh Nhất nhìn Cổ Lễ, Cổ Lễ gật đầu: "Cậu cả con bị xơ gan, bệnh này không chữa được, hai người vẫn nên về đó, đưa một vạn tệ cho cậu con, cũng coi như chút tâm ý của nhà chúng ta, lần này em con về nói mợ cả con bận rộn chăm sóc cho cậu con, cũng không quên gửi đồ lên cho chúng ta."

"Mấy món đồ đó rất quý, từ khi em họ con mở trại nuôi hươu, mỗi năm cũng không quên tặng đồ cho chúng ta, làm người cũng không thể vong ơn."

Cổ Khánh Nhất rất muốn nói, ban đầu em họ mở trại nuôi hươu không có tiền, còn do Kiều Vi Nhã cho nó ba vạn, sau đó mẹ nói một câu là khỏi trả lại, Kiều Vi Nhã chưa từng có nửa câu oán giận, hôm nay, lại thành nhà bọn họ nhận ân tình nhà cậu cả.

Mỗi một việc hình như đều có dính líu đến Kiều Vi Nhã, nhưng ba mẹ chưa bao giờ thấy Kiều Vi Nhã có gì tốt, truy cứu nguyên nhân, cũng bởi vì sinh một đứa con gái, cho nên thành Kiều Vi Nhã thiếu nhà họ Cổ bọn họ.

Cổ Lễ nói: "Được rồi, đừng nói nữa, con thu dọn một chút, lái xe về quê rồi ở đó hai ba ngày hãy trở lại, chỉ cần bên này không sao, ba tìm Thái Kiến Phi là con có thể đi làm, dù sao không đi làm cũng không phải chuyện tốt."

Cổ Khánh Nhất gật đầu, lời của ba luôn chính xác.

Thu dọn đồ đạc, Tả Quân cũng lái xe đến trả.

Hai mẹ con mua quà tặng, chuẩn bị về quê.

Đi được một đoạn, Cổ Khánh Nhất nói: "Mẹ, con muốn đi xem Đồng Đồng một chút, được không?"

"Con nhớ nó, nó có nhớ thương con sao? Không được đi, đời này mẹ không muốn thấy nó nữa, chờ con có con trai con sẽ biết rõ, mặc kệ nuôi bao nhiêu đứa con gái cũng chẳng ích lợi gì, không có con trai ngay cả eo con cũng không thẳng lên được."

Cổ Khánh Nhất cau mày, không nhịn được nói: "Được rồi, đừng nói nữa... Con biết rồi."

Xe lái lên đường cao tốc, Cổ Khánh Nhất thấy trạm thu phí, trong lòng khó xử, chút tiền này, nếu qua mấy đoạn thu phí nữa sẽ không đủ.

Nhìn mẹ hắn qua kính chiếu hậu, hơi há miệng nhưng không nói gì, đợi đến lúc dùng tiền rồi hãy nói.

Xe hết xăng, phải bỏ ra hết ba trăm đồng để đổ, Cổ Khánh Nhất nói: "Mẹ, con không có tiền, lát nữa ăn cơm, mẹ trả tiền đấy."

Cổ Khánh Nhất nói không có tiền, bà ta liền nóng nảy: "Không có tiền! Ngày hôm qua con về sao không tìm con tiện nhân kia lấy tiền, bây giờ nó làm quân nhân, khẳng định có không ít tiền, tiền của mẹ đều chuẩn bị cho cậu con, mặc kệ, bây giờ chúng ta về, con tìm con tiện nhân đó lấy tiền, nó còn không dám đưa sao?"

Cổ Khánh Nhất chợt giẫm thắng xe, xe dừng ở ven đường: "Mẹ, bây giờ loạn thành như vậy rồi, mẹ cảm thấy cô ấy sẽ đưa tiền cho con sao? Mẹ đừng mở miệng một tiếng là tiện nhân, ban đầu gia đình cậu cả, cậu hai, nhà ai có chuyện mà không phải do Tiểu Nhã bỏ tiền ra, những năm này, trong trong ngoài ngoài, Tiểu Nhã cho thân thích bên nhà ngoại không dưới vài vạn, cô ấy chưa từng có lời oán trách, ngay cả mấy cậu đều khen cô ấy tốt, mẹ cứ như vậy không buông tha cho người ta!"

Bà ta trợn mắt: "Nó là con dâu nhà họ Cổ, tiền nó kiếm được chính là tiền của nhà họ Cổ, cho mấy cậu con thì thế nào? Mẹ còn hối hận đã lấy ít đấy!"

Cổ Khánh Nhất không thể nói lý với bà, đánh tay lái tiếp tục lên đường.

Bà ta lại bắt đầu càu nhàu không ngừng, hơn tám tiếng đi đường, trừ ăn cơm ra, ngay cả đi tolet bà ta cũng không ngừng miệng.

Cổ Khánh Nhất nghe tai trái lọt qua tai phải, cho tới nay, hắn đều cho là ba mẹ nói đúng, tiền vợ hắn kiếm ra hắn có quyền dùng thoải mái.

Em họ của Cổ Khánh Nhất ở trước cửa chờ bọn họ, Cổ Khánh Nhất nhấn kèn, em họ hắn mở cửa xe, thân thiết kêu cô, anh họ.

Đến thành phố C, mẹ Cổ đánh giá xung quanh, lần trở lại trước đã là ba năm rồi, mấy năm nay thành phố C ngày càng phát triển, trên đường thấy rất nhiều xe con, quần áo ăn mặc cũng không thua thành phố B.

Hai người tới trước nhà cậu hai của Cổ Khánh Nhất, hai vợ chồng thấy chị mình tất nhiên không kìm được vui mừng.

Theo quy tắc ở quê, muốn thăm bệnh phải chờ sau khi mặt trời lặn hoặc trước giữa trưa, nếu không sẽ là điềm xấu.

Mẹ Cổ hỏi: "Con dâu chị ở đâu?"

Vẻ mặt hai vợ chồng lúng túng liếc mắt nhìn nhau, vẫn là mợ hai nói trước: "Chị cả, vị Tiêu tiểu thư kia ghét bỏ nhà chúng em quá mộc mạc, sau khi Đại Mẫn về, cô ấy bảo bọn em tìm một phòng khác dọn ra rồi."

*Đại Mẫn: Cổ Khánh Mẫn

"Dời đi đâu rồi hả?"

"Trong huyện thành này cũng có một khu biệt thự, đều là nơi cán bộ trong huyện ở, phong thủy cũng tốt, sau khi xem xong cô ấy nói bên đó được, sau đó chúng em tìm người mướn cho cô ấy một phòng. Chỉ là tiền mướn có mắc một chút....."

"Bao nhiêu tiền?" Bà ta đau lòng nhức nhối hỏi.

"Một tháng một nghìn."

Bà ta vừa nghe, thở phào nhẹ nhõm, một tháng một nghìn, vẫn không tính là đắt.

Bà ta không biết, trong huyện thành này, mướn một nhà có hai phòng ở, một năm vẫn chưa tới hai nghìn tệ.

"Tiểu Yến Tử, dẫn chúng ta qua xem một chút." Bà ta không kịp chờ đợi muốn qua xem Tiêu San, thật ra thì, mục đích bà ta tới đây chính là vì Tiêu San.

Yến Tử nhìn ba mẹ, bĩu môi nói: "Cháu không đi, cháu không quen biết cô ta."

Bà ta trừng mắt liếc cháu gái: "Đó là chị dâu họ của cháu, người ta là quản lý của một khách sạn lớn, cháu là con nha đầu không có kiến thức!"

"Anh họ, em hỏi anh một chút, Tiêu San đó là vợ cả của anh hay là vợ bé?"

Nhất thời bà ta giận tái mặt: "Yến Tử, cháu nói bậy gì đó!" Trong mấy anh chị em, từ trước đến giờ bà ta đều nói một không hai, không người dám lỗ

mãng.

"Yến Tử, đi, trở về phòng của con đi!" Cậu hai rống con gái một tiếng, Yến Tử liếc mắt xem thường, xoay người lại, cô cũng từng đến thành phố B hai lần, cũng đã gặp qua Kiều Vi Nhã, hơn nữa, cô đối với Kiều Vi Nhã có ấn tượng rất tốt. Nhất là sau khi chồng cô ruồng bỏ cô chạy theo người đàn bà ở vùng khác, cô càng ghét cay ghét đắng loại phụ nữ phá hoại gia đình người ta.

Cuối cùng, vẫn là mợ hai dẫn hai người đi biệt thự. (Hạ Y Lan)

Tên của biệt thự rất có khí thế, Bàn Long Sơn Trang, bởi vì nổi tiếng nhất ở huyện C là núi Bàn Long, cách Bàn Long Sơn Trang không xa.

Ấn chuông cửa, bảo mẫu mở cửa, nhìn thấy mẹ con hai người, vui mừng không thôi, vội vàng mời bọn họ đi vào.

Tiêu San đang phát giận, cái núi nhỏ này, mua hải sản vô cùng khó khăn, mà cô ta lại rất muốn ăn hải sản, bảo mẫu đi cả huyện này cũng chỉ mua được một túi sò nửa chết nửa sống, hai hộp tôm lạnh.

Bà ta biết được nguyên nhân, cười nói: "Đây cũng là chuyện khá lớn, muốn ăn hải sản cũng không đơn giản, bảo Khánh Nhất đi mua. Chỉ cần có tiền thì không có đồ không mua được."

Trong lòng mợ hai không ngừng cười nhạo bà chị chồng luôn vênh mặt hất hàm sai khiến người khác, muốn cháu trai đến điên rồi, con trai còn chưa ly hôn đã mang người phụ nữ khác về, đã thế còn rêu rao, Tiêu San chuyển ra, cũng không phải chỉ vì hoàn cảnh, còn có một phần lớn nguyên nhân là do mẹ con bà âm thầm sử dụng mưu kế nhỏ, hai người cũng rất chán ghét Tiêu San.

Cổ Khánh Nhất sờ túi, đổ xăng, phí qua đường, hắn đã không còn tiền, còn một trăm, hắn thật sự không muốn tốn, đây là hai trăm đồng con gái đưa cho hắn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn tiêu mất.

Tờ tiền một trăm này, Cổ Khánh Nhất nhất quyết giữ lại, cho dù khổ sở thiếu tiền đi nữa, hắn cũng muốn giữ gìn thật kỹ, đây là vết thương vĩnh viễn trong lòng hắn, cho dù trên đời có bác sĩ tài giỏi thế nào cũng không thể chữa khỏi.

Cổ Khánh Nhất nhìn bảo mẫu, nói: "Cô đi theo tôi."

Mẹ Cổ đột nhiên nhớ đến Cổ Khánh Nhất không có tiền, vội vàng đi vài bước, móc tiền ra kín đáo đưa cho hắn, cho dù thế nào, không thể để miệng của cô ta chịu thiệt thòi, chuyện này liên quan hết sự khỏe mạnh của cháu trai bà ta, ở thành thị ven biển nhiều năm, ba ta hết lòng tin theo, ăn nhiều hải sản, sẽ làm cho đứa bé thông minh, cháu của bà ta, nhất định phải thông minh, thông minh có một không hai.

Cổ Khánh Nhất cười khổ nhận lấy tiền, mang theo bảo mẫu đi mua hải sản.

Bảo mẫu lên xe, nịt chặt dây an toàn, cười nói: "Anh Cổ, đường đi rất mệt phải không, thật ra thì, chúng tôi đi nhiều nơi cũng không mua được hải sản như ý cho chị Tiêu, không bằng đi quán rượu xem một chút, có lẽ ở quán rượu sẽ mua được."

Cổ Khánh Nhất nhìn bảo mẫu, nói: "Phương Phương, trong khoảng thời gian này vất vả cho cô rồi."

Phương Phương cười nói: "Anh Cổ, anh nói gì vậy? Tôi cũng không phải là làm không công, có tiền lương, hơn nữa so với trước kia còn cao hơn, mặc dù hiện tạ chị Tiêu đang mang thai, so với trước kia khó phục vụ hơn, chẳng qua tôi nghĩ, đợi chị ấy sinh đứa bé xong, nhất định không như vậy nữa."

Sinh con, sinh con! Cổ Khánh Nhất căng thẳng cầm tay lái, móng tay khảm vào thịt thật sâu, nhưng lại hoàn toàn không thấy đau.

Cổ Khánh Nhất đến mấy quán rượu tìm hải hải, rốt cuộc xài giá cao mua được một chút, trở lại biệt thự, mẹ Cổ đang trò chuyện với Tiêu San, cách hai người nói chuyện hết sức thân mật, giống như mẹ con.

Thấy Cổ Khánh Nhất trở lại, bà ta vội vàng ngoắc Phương Phương tới đây: "Tiêu San, mấy món hải sản này rất hợp ý cháu sao? Cháu muốn ăn cái nào, dì đi làm cho cháu."

Tiêu San nhìn mấy túi hải sản, cười nói: "Dì à, thật ra thì mọi người vừa vào cửa, cháu đã cảm thấy tốt hơn, dì làm gì cháu đều thích ăn."

Bà ta cười không khép miệng, lôi kéo Phương Phương vào phòng bếp.

"Khánh Nhất, cháu đưa chúng ta về nhà trước thôi." Mợ hai nói: "Một lát Yến Tử còn phải xem mắt. Hàng xóm có giới thiệu cho con bé một khoa trưởng ở cục thuế, nghe nói người đó rất tốt."

Cổ Khánh Nhất gật đầu, hắn cũng cảm thấy không khí nơi này quá đè nén, không muốn ở lại.

Mẹ Cổ và Tiêu San giả đò mời ở lại nhưng không được, liền tiễn bọn họ đến cửa, do Cổ Khánh Nhất đưa trở về.

Lên xe, Yến Tử nhếch miệng nói: "Anh họ, em phát hiện ánh mắt anh rất kém."

"Yến Tử, không cho con nói anh họ con như vậy!" Mợ hai Lệ Thanh ngắt lời Yến Tử.

Cổ Khánh Nhất cười khổ: "Mợ hai, Yến Tử nói không sai, là do cháu không có mắt nhìn."

Hắn vừa nói như thế, Yến Tử không đến mức không biết xấu hổ nói tiếp, rốt cuộc là làm ăn, miệng ngọt, mợ hai rất nhanh tìm được đề tài mới.

Đưa hai mẹ con về nhà, Cổ Khánh Nhất quay lại biệt thự.

Thức ăn đã làm xong, ba người ngồi xuống bàn, Cổ Khánh Nhất nhìn Phương Phương ở phòng bếp, cười nói: "Phương Phương, cô cũng ra ăn đi."

"Không được đâu, còn có một món canh, vất vả lắm chị ấy mới có khẩu vị, mọi người ăn trước đi." Phương Phương xoay người trở lại phòng bếp.

Mẹ Cổ không ngừng gắp thức ăn cho Tiêu San, bóc tôm, rất bận rộn.

"Tiêu San này, ăn nhiều một chút, đứa bé sinh ra mới thông minh, nhất định phải ăn nhiều một chút, dì sẽ ở đây với cháu cho đến khi cháu dì ra đời, muốn ăn cái gì, cứ việc nói."

Cổ Khánh Nhất đang yên lặng ăn cơm, bà ta dùng đũa gõ mạnh vào tay con trai: "Ăn! Ăn! Ăn! Chỉ có biết ăn thôi, con xem vợ con mang thai khổ cực như vậy, con không biết động tay giúp đỡ gì cả."

Tiêu San nhìn lướt qua Cổ Khánh Nhất, lành nhạt nói: "Dì, xưa đâu bằng nay, bây giờ cháu là phụ nữ có thai, nơi đó có Kiều Vi Nhã đẹp mắt, người ta ở nơi này của cháu, tâm đã sớm bay trở về rồi, nếu không có đứa con trai này, nhất định anh ta cũng quên mất cháu là ai!"

"Không đâu, Tiêu San, cháu đừng tức giận, tháng sau, hai người bọn nó liền ly hôn, chờ bọn nó ly hôn, dì lập tức xếp đặt tiệc rượu cho hai đứa kết hôn, trước khi cháu sinh con, dì nhất định để cháu gả vào nhà họ Cổ. Cho cháu làm con dâu của dì, dù dì lập tức nhắm mắt dì cũng thấy thỏa mãn."

Hiện tại nửa phần tâm tư muốn kết hôn Cổ Khánh Nhất cũng không có, nhưng nghĩ đến lời ba vẫn luôn nhắc nhở, chỉ phải miễn cưỡng cười vui.

Ngày hôm sau, Tiêu San nói muốn theo mẹ Cổ đến bệnh viện thăm cậu cả của Cổ Khánh Nhất, nói thế nào bà ta cũng không chịu, sợ cô ta bị lây bệnh.

Hai mẹ con đến bệnh viện, đưa quà, bà ta lại đưa ra năm nghìn tệ cho em dâu: "Em cả, đây là chút lòng thành của chị và anh rể em, em cứ cầm trước, không đủ, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp."

Từ chối qua lại một chút, mợ cả liền nhận tiền, bệnh này là cái động không đáy, nếu không có thuốc điều trị, lúc tái phát cơn đau, hận không thể chết đi cho rồi.

Thân thích đến thăm cậu cả rất nhiều, ai cũng đều trò chuyện với bà ta vài câu, bà ta không khỏi đắc ý nói cho mấy người này biết, con dâu bà ta đang ở Bàn Long Sơn Trang, bọn họ về đây để dưỡng thai đấy.

Có người biết bà ta ở thành phố có một đứa cháu gái, biết rằng người thành phố lớn không thể sinh hai đứa con, bà ta đắc ý nói, con bà ta ly hôn, hiện tại cưới quản lý một khách sạn lớn.

Không đầy hai ngày, người ở trấn nhỏ đều biết, có một vị quản lý khách sạn đang ở Bàn Long Sơn Trang, chồng cô ta là một gã cảnh sát, là gia đình lúc trước ra ngoài thành phố C, ba của gã cảnh sát là một người làm quan.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 74: Nhận nhau

Editor: Hạ Y Lan

Hai mẹ con chỉ ở nhà mới một ngày, Đồng Đồng liền mặc kệ tất cả, muốn Elaine dẫn cậu đi tìm em gái, Khắc Lạp Luân Tư gọi cho Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã nghĩ đến tay mình đang bất tiện, liền dẫn con gái trở lại Minh Châu Hào Đình.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã đến giữa tháng.

Hôm nay, người một nhà mới vừa ăn cơm xong, Kiều Vi Nhã đang chuẩn bị đến thư phòng đọc sách, Khắc Lạp Luân Tư liền nhận được điện thoại của Đài Lộ, ba ngày sau, các thành viên của gia tộc họ Đài sẽ đến thành phố B, hi vọng sẽ gặp được Kiều Vi Nhã.

Kiều Vi Nhã vui mừng chạy ra khỏi phòng, ôm con gái hôn mãnh liệt, cậu trở lại, mặc kệ là từ nguyên nhân nào, đối với cô mà nói, đây chính là cảm giác gánh nặng nghìn cân được tháo xuống.

Kiếp này, cô đã có quá nhiều may mắn, cho nên, cô không hề hy vọng xa vời có được gì nữa, bao gồm việc cậu có thể cho cô chút tình thân.

Chuyến đi này của nhà họ Đài rất cơ mật, trừ Khắc Lạp Luân Tư, không có bất kỳ người nào biết, không biết người nhà họ Đài đến có mục đích gì.

Ba ngày sau, Khắc Lạp Luân Tư và Kiều Vi Nhã ở sân bay chờ bọn họ.

Kiều Vi Nhã không yên lòng cứ mãi thấp thỏm, dù sao, đó cũng là trưởng bối, người thân duy nhất của cô, mặc dù không dám hy vọng xa vời, nhưng trái tim không nhịn được cứ đập liên hồi.

Họ chuyển máy bay từ Bắc Kinh, còn nửa tiếng nữa máy bay sẽ hạ cánh.

Thấy Kiều Vi Nhã khẩn trương, Khắc Lạp Luân Tư cười nói: "Tiểu Vi, có thể thấy cô khẩn trương, thật đúng là không dễ dàng, mọi người nhà họ Đài cũng rất hòa thuận, trừ tên Đài Lộ đó."

Kiều Vi Nhã khẽ đỏ mặt, có chút mất tự nhiên nói: "Khắc Lạp Luân Tư, có thể anh không hiểu được, hai chữ người nhà này tôi đã mong mỏi như thế nào, kể từ khi lên Đại học, tôi mất đi hai người thân cuối cùng của mình, tôi....."

Khắc Lạp Luân Tư chần chờ một chút, vỗ vỗ bả vai của cô: "Tiểu Vi, bây giờ không phải cô đã khổ tận cam lai rồi sao? Bọn họ có thể trở lại, điều đó chứng minh trong lòng người nhà họ Đài vẫn luôn nhớ đến cô, Tiểu Vi, không nên suy nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng tồi tệ nhất, mỗi ngày của cô sẽ trôi qua thật tốt."

Kiều Vi Nhã gật đầu, nhẹ giọng nói: "Khắc Lạp Luân Tư, cám ơn anh."

Hai người nói xong liền nghe được tiếng phát thanh vang lên, máy bay sẽ lập tức hạ cánh.

Đôi tay Kiều Vi Nhã nắm chặt, hiển nhiên là khẩn trương vô cùng, Khắc Lạp Luân Tư cười cười, kéo cô đi về phía trước mấy bước.

Mặt Kiều Vi Nhã đỏ lên, hốt hoảng tránh Khắc Lạp Luân Tư, không nói bây giờ thân phận của cô là người vợ người ta, chỉ bằng Khắc Lạp Luân Tư thôi. Cô vẫn luôn đối đãi anh như thầy của mình.

Mặc dù cô đã học qua sự giáo dục của Đại học chính quy, nhưng trong xương vẫn còn truyền thừa tư tưởng của nhà Đạm Đài và nhà họ Kiều, một ngày là thầy, suốt đời là cha, Khắc Lạp Luân Tư đối với cô mà nói, chính là trưởng bối.

Bất luận là Khắc Lạp Luân Tư ra ám hiệu, hay là Elaine công khai, cô đều uyển chuyển cự tuyệt rồi, cuộc đời này, cô đã không còn hy vọng xa vời với tình yêu, tình yêu đối với người từng bị thương tổn chỉ là cảm giác hư vô mờ mịt.(Hạ Y Lan)

Người đầu tiên ra ngoài là Đài Lộ, Khắc Lạp Luân Tư bước nhanh về phía trước cùng Đài Lộ bắt tay với nhau, Đài Lộ nhìn lướt qua Kiều Vi Nhã, lạnh nhạt nói: "Chào em."

"Xin chào, Đài tiên sinh."

Ánh mắt Kiều Vi Nhã ngừng trên người ông lão bên cạnh Đài Lộ, không cần ai giới thiệu, Kiều Vi Nhã cũng biết, trừ con gái cô, đó chính là người thân duy nhất trên đời – cậu của cô.

Bởi vì ông lão trước mặt, cực kỳ giống ông ngoại cô, đều là khí độ bất phàm, đều là ánh mắt thâm thúy thần bí, đều có vóc người cao lớn rắn rỏi, mái tóc bạc có hơi rối, dấu ấn của năm tháng in trên người ông là kiên nghị nội liễm mà giàu sức quyến rũ cao quý.

Kiều Vi Nhã há miệng, lại phát hiện mình không cử động được, nói không ra lời.

Ngược lại cậu mở lời đầu tiên: "Con chính là Tiểu Vi?"

Kiều Vi Nhã liều mạng gật đầu, cố gắng hết sức không để cho nước mắt chảy ra.

Khắc Lạp Luân Tư cười nói: "Đài lão tiên sinh, mời."

Khắc Lạp Luân Tư và một người tài xế khác đều chạy chiếc Mercedes đến, Kiều Vi Nhã mở cửa xe, muốn đỡ Đài lão tiên sinh, Đài lão tiên sinh khoát tay, tự mình khom lưng lên xe.

Vệ sĩ đi theo lên một chiếc khác.

Dọc theo đường đi, không khí rất đè nén, lần đầu tiên Kiều Vi Nhã cảm thấy mình thật vụng về, không biết phải nói với cậu những gì.

Khắc Lạp Luân Tư ra sức điều chỉnh không khí, đáng tiếc, trừ Đài Lộ trả lời đôi câu, hầu hết thời gian đều giống như một mình độc tấu.

"Khắc Lạp Luân Tư tiên sinh, có thể dẫn chúng tôi đến hoa viên Đạm Đài gia xem một chút không?"

"Nguyện ý vì ngài ra sức." Khắc Lạp Luân Tư quay mặt nhìn Kiều Vi Nhã ngồi ở ghế lái phụ.

Kiều Vi Nhã đã từ từ khôi phục lại bình tĩnh, mỉm cười nói: "Để tôi lái."

Khắc Lạp Luân Tư dừng xe ở một bên, hai người thay đổi chỗ ngồi, Kiều Vi Nhã lái xe chạy thẳng đến hoa viên Đạm Đài gia.

Xe lái đến ven đường bên hoa viên, Đài Lộ đỡ Đài lão tiên sinh xuống xe, Đài lão tiên sinh ngửa đầu nhìn ngôi nhà cũ tan hoang của nhà mình, rốt cuộc không nhịn được rơi lệ, năm mươi bảy năm, ông đã từng thề, cuộc đời này không bao giờ nữa trở về đây nữa.

"C..... Đài lão tiên sinh, con mang ngài vào trong nhìn một chút, còn mấy tháng nữa, hoa viên Đạm Đài có thể khôi phục hình dáng cũ rồi, con đã tìm được con trai của quan gia Khang Hiền năm đó là Khang Lập Luân, nếu như ngài có thời gian, có thể gặp mặt một chút, ông ấy nói rất muốn gặp ngài."

Ánh mắt Đài lão tiên sinh như mũi kiếm quét qua Kiều Vi Nhã: "Kể từ khi chúng ta gặp mặt ở sân bay, đã sắp bốn mươi phút rồi, còn không có nghe con gọi ta một tiếng cậu, chẳng lẽ ta không thể nhận nổi tiếng cậu của con sao?"

Nước mắt Kiều Vi Nhã bắt đầu ứa ra, giọng run rẩy: "Cậu, con có thể ư, con cho là..... Con cho là cậu sẽ không nhận con."

"Chuyện của con, ta đã biết rõ, con có một nửa huyết mạch của Đạm Đài gia chúng ta, nếu thật sự vứt bỏ con không để ý, ba ở trên trời có linh thiêng, cũng sẽ không tha thứ cho ta."

Kiều Vi Nhã khóc ra tiếng.

"Ba, hay là chúng ta đến khách sạn nghỉ ngơi trước." Anh cả họ Đài – Đài Thế Văn cười nói: "Được rồi, đừng khóc nữa."

Khắc Lạp Luân Tư cười nói: "Xem ra lần này tôi phải làm tài xế rồi."

Mọi người lên xe, chạy thẳng tới khách sạn Davis, Kiều Vi Nhã đã đặt trước phòng.

Đã gần đến hoàng hôn, lúc đến cơm tối, Khắc Lạp Luân Tư gọi một cuộc điện thoại, thức ăn trực tiếp đưa lên phòng khách.

Ăn cơm tối với cha con họ Đài, Đài lão tiên sinh mệt mỏi biểu hiện rõ ra mặt, Kiều Vi Nhã và Khắc Lạp Luân Tư liền cáo từ, rời khỏi khách sạn.

Sau khi Kiều Vi Nhã và Khắc Lạp Luân Tư đi, Đài Thế Văn không hiểu hỏi: "Ba, không phải ba đã nói, không có ý định nhận người nhà họ Kiều sao?"

Ông Đài lắc đầu: "Mặc dù đứa nhóc này là người nhà họ Kiều, nhưng con bé càng giống người Đạm Đài gia chúng ta, từng cử chỉ của con bé rất giống ông nội của con, mặc dù trong đây có rất nhiều ân oán, nhưng nghĩ đến những gì Bảo Mặc đã nói với ba, đứa nhỏ này cũng đã nhận hết khổ, người nhà Đạm Đài, sao có thể để người ngoài khi dễ."

"Vậy vì sao ba còn muốn toàn bộ tài sản của Bảo Mặc?"

"Chính nó tự nguyện ra giá cao đổi lấy sự trở lại của chúng ta, có thể thấy được nó đối với Tiểu Vi là một mảnh thật lòng, hơn nữa, M76 của nó, đúng là thứ Đạm Đài gia chúng ta đang cần, theo như nhu cầu, cớ sao không làm."

Đài Thế Văn lắc đầu, nhà họ Đài bọn họ chưa từng làm chuyện như vậy, kiếm mỗi phần tiền, đều là dựa vào năng lực đoạt được, không biết vì sao ba phải làm loại giao dịch khiến người ta khó hiểu như thế này.

"Thế Văn, con là trưởng tử của Đạm Đài gia chúng ta, luôn hiểu rõ tâm ý của ba nhất, về chuyện của Bảo Mặc, ba tự có dụng ý của mình, sau này con sẽ biết." Đài lão tiên sinh che miệng ngáp một cái, Đài Thế Văn vội vàng hầu hạ ba mình nằm xuống. (Hạ Y Lan)

Sáng sớm hôm sau, Kiều Vi Nhã mang theo Đồng Đồng mặc một thân áo tơ trắng đi tới khách sạn.

Hôm nay phải đến mộ bái tế tổ tiên, Kiều Vi Nhã liền cự tuyệt lòng nhiệt tình của Khắc Lạp Luân Tư, dẫn con gái tự mình lái xe đi trước.

Năm cha con đã ở đại sảnh chờ Kiều Vi Nhã, thấy cô đi vào, Đài Lộ liền đứng lên, tiến ra đón.

"Anh họ."

"Ừ, em đã đến rồi." Đài Lộ vẫn luôn bày vẻ mặt lạnh nhạt như cũ, Kiều Vi Nhã tập mãi thành thói quen, cũng không để trong lòng.

"Ừhm, Đồng Đồng, gọi cậu."

"Cậu khỏe ạ." Giọng Đồng Đồng trong trẻo, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như là một chú chim sơn ca nhỏ nhắn đáng yêu.

Đài Lộ khó được lộ ra nụ cười, khom lưng vỗ gương mặt nhỏ nhắn của Đồng Đồng: "Xin chào, tiểu công chúa."

Kiều Vi Nhã lại dẫn Đồng Đồng làm lễ ra mắt với mọi người, biết được bọn họ đã ăn bữa sáng, liền dẫn năm cha con ra khỏi khách sạn.

"Tiểu Vi, kỹ thuật lái xe của con rất tốt."

"Lúc con còn làm ăn có cùng mấy chị em đến Câu Lạc Bộ xe, thường đi chơi xe, cho nên tài lái xe coi như tạm được."

"Mặt mày con rất có phong thái của ông nội con, võ công của con hẳn là do ông nội chân truyền?"

Kiều Vi Nhã trầm ngâm chốc lát, áy náy nói: "Ông nội nói, nếu như có một ngày con có thể gặp cậu, nhất định phải nói với cậu một tiếng xin lỗi, ngày đó mọi người rời đi, sở dĩ ông cự tuyệt bảo vệ mọi người, thật sự là có nỗi khổ tâm, cậu, không biết cậu có chịu tha thứ cho ông không?"

"Đây đều là chuyện đã qua rồi, Tiểu Vi, những chuyện này, sau này không nên nhắc lại nữa."

Kiều Vi Nhã gật đầu, có chút khúc mắc, không phải ba năm câu có thể mở ra, cô tin ông nội mình, chuyện này, nhất định là ông có nỗi khổ trong lòng.

Đi tới ngoài nghĩa trang, Kiều Vi Nhã mở cửa xe, cô đã chuẩn bị hoa tươi, rượu, thuốc lá, bánh ngọt và trái cây cùng với nhang đèn vật tế.

Mấy anh em cầm đồ, Kiều Vi Nhã dẫn con gái đi phía trước.

Đi tới trước mộ, Đài lão tiên sinh thấy mộ bia của ba mình, không nhịn được hai đầu gối quỳ xuống đất, chảy nước mắt run giọng nói: "Ba, An Bang đã trở lại, con trở về rồi, ngày đó ba nói, một ngày quốc gia không ổn định, An Bang không cần trở lại, An Bang vẫn chưa từng quên ba, chỉ là sau này mẹ con chúng con vất vả mới đứng vững gót chân, lập nên một phen sự nghiệp thì đã không còn thời gian, hơn nữa, mẹ không muốn con trở lại, cho nên, con trai vi phạm mệnh lệnh của ba, là con bất hiếu, ba, ba có thể tha thứ cho con không?"

Kiều Vi Nhã đã dọn xong vật tế, cô vừa khóc vừa nhìn hình ông ngoại, nếu như ban đầu ông ngoại đi, một nhà sẽ đoàn tụ, hai cha con cùng nhau gây dựng sự nghiệp, chắc chắn sẽ không rơi vào cảnh nửa đời sau buồn bực sầu não mà chết.

"Tiểu Vi, sao họ không chôn cất cùng một chỗ?"

Kiều Vi Nhã gật đầu: "Bà ngoại có di mệnh, vị trí kia, không thuộc về bà."

Đài lão tiên sinh gật đầu không nói gì, lại bái tế bà ngoại Kiều Vi Nhã một cái.

Sau đó lại bái tế ông bà nội Kiều Vi Nhã, lại để mấy đứa con thắp hương cho ba mẹ cô.

Trở lại trên xe, Kiều Vi Nhã hỏi: "Cậu, hiện tại cậu có mệt không?"

"Cậu còn chịu được, thế nào? Có chuyện gì sao?"

"Dạ, con muốn đưa cậu đi một chỗ."

Đài lão tiên sinh cười nói: "Đi chỗ nào, còn làm cho thần bí như vậy."

"Con muốn cậu đi với con một chuyến đến ngân hàng, có thể không?"

"Đi ngân hàng?"

"Dạ" Đài lão tiên sinh không có dị nghị, đoàn người chạy thẳng tới ngân hàng.

Đến cửa ngân hàng, Kiều Vi Nhã dừng xe xong, nói với Đài lão tiên sinh: "Cậu và anh họ, mọi người đến phòng cà phê bên cạnh chờ một lát, con sẽ trở lại rất nhanh, được không?"

Một mình Kiều Vi Nhã vào ngân hàng.

Một lát này, trên thực tế cũng khoảng nửa tiếng.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh, Kiều Vi Nhã thấy con gái đang ngồi chung với cậu, trò chuyện thật là vui vẻ, trong lòng cũng rất được an ủi, con gái tốt số hơn cô nhiều, tối thiểu, tuổi thơ của con bé hạnh phúc hơn.

Thấy Kiều Vi Nhã ôm cái hộp, Đài lão tiên sinh ngơ ngẩn, ông quá biết cái hộp này.

Kiều Vi Nhã đưa hộp đến trước mặt Đài lão tiên sinh: "Cậu, cuối cùng con cũng không phụ dặn dò của bà ngoại và mẹ, vật về nguyên chủ."

Sau đó lại lấy trong túi xách một chiếc hộp lớn bằng bàn tay đưa cho Đài lão tiên sinh: "Cậu, phương pháp mở chiếc hộp này chắc cậu đã biết, mẹ nói, ngày đó bà ngoại khóa chiếc hộp này lại đã từng nói qua với mẹ, những thứ trong hộp bà chưa từng động tới, tất cả đều thuộc về cậu, mặt khác, bên trong còn có một lá thư, là bà ngoại viết cho một bà ngoại khác và cậu, cậu chỉ cần mở hộp ra, là có thể biết được tất cả."

Ánh mắt Đài lão tiên sinh trở nên phức tạp, ông không có mang theo chìa khóa, chiếc hộp này chỉ có mang về Mĩ mới mở ra được.

Trở lại khách sạn, Đài lão tiên sinh vẫn ôm cái hộp không nói một lời.

Tất cả mọi người cho là ông mệt mỏi, Kiều Vi Nhã khuyên ông nghỉ ngơi trước, ngày mai trở lại thăm ông.

"Tiểu Vi, ngày mai chúng ta còn có việc cần xử lý, trước hết con không cần tới, chúng ta chỉ dừng lại ở thành phố B ba ngày, sau đó mới trở về Mỹ, ta nghe nói bây giờ con là quân nhân, không thể tùy ý xuất cảnh, nhưng con yên tâm, sau này chúng ta còn có cơ hội gặp mặt, nói không chừng, sau khi hoa viên Đạm Đài gia xây xong ta sẽ trở về, thậm chí tháng sau có thể trở về nữa."

Kiều Vi Nhã kinh hỉ cực kỳ: "Cậu, là thật sao?"

"Ừ, chúng ta thu mua một công ty và cũng có ý định về nước làm một số khoản đầu tư, hiện nay, tình thế quốc nội rất tốt, chúng ta trở lại cũng bởi vì lợi ích." Dừng một chút, ông nhìn Kiều Vi Nhã: "Tiểu Vi, ta nghe nói hiện tại cháu đang chuẩn tham gia cuộc thi kế toán, về sau giải ngũ thì đến trong nhà làm việc."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Con đã hứa với một người bạn, trong vòng ba năm sẽ không cởi bỏ mộ quân trang này, chuyện của ba năm sau, con không dám tự tiện hứa với cậu."

"Tính khí thật giống ông nội con, chưa bao giờ đồng ý lung tung, được, tốt."

"Em họ, sắp tới giờ cơm trưa rồi, anh thấy em hãy ở lại ăn cơm rồi về." Đài Thế Văn lên tiếng giữ Kiều Vi Nhã lại, mặc dù thời gian ở chung ngắn ngủi, nhưng anh đối với cô em họ này có ấn tượng rất tốt, anh đi theo ba buôn bán mấy chục năm, tự tin có một đôi mắt nhìn người, Kiều Vi Nhã, tuyệt đối là một cô gái thành khẩn trước sau như một.

"Đúng vậy, ông cậu còn chưa có quà tặng cho Đồng Đồng của chúng ta, sao có thể cứ đi như vậy." Đài lão tiên sinh phất tay một cái, Đài Thế Văn trở về phòng ngủ lấy một hộp quà tặng ra đưa đến tay Đồng Đồng.

Đồng Đồng ngẩng đầu nhìn mẹ, thấy Kiều Vi Nhã gật đầu, bé mới nói cảm ơn, nhận lấy hộp quà tặng.

Đài Lộ đột nhiên hỏi: "Nghe nói bây giờ em đang cùng Khắc Lạp Luân Tư học tập, thật sao?"

Kiều Vi Nhã gật đầu.

Khóe môi Đài Lộ không khỏi cười nhẹ, chợt lóe rồi biến mất: "Anh ta có thể bỏ việc kinh doanh không để ý, ngàn dặm xa xôi để làm thầy của em, rõ là....." Anh ho nhẹ một tiếng, không nói ra nửa câu sau.

Kiều Vi Nhã thu lại tươi cười, nghiêm mặt nói: "Anh họ, anh ấy là thầy giáo của em, em rất tôn kính anh ấy!"

Cậu ba Đài Thế Minh trừng mắt liếc Đài Lộ, Đài Lộ nhún nhún vai, nói một câu sorry.

Đột nhiên Kiều Vi Nhã nhớ đến Phúc Nguyên Cư.

"Cậu, cậu còn nhớ Phúc Nguyên Cư không? Xung quanh đây có một chi nhánh của Phúc Nguyên Cư."

Đài lão tiên sinh cười nói: "Thật sao? Mấy chục năm, không biết mùi vị thay đổi hay không, mấy người các con có muốn cùng ba nếm thử hương vị món ăn quê hương không?"

Đài lão tiên sinh đề nghị, mấy con trai nào dám phản đối. (on Hạ Y Lan)

Kiều Vi Nhã lái xe dẫn bọn họ tới Phúc Nguyên Cư.

Bên trong Phúc Nguyên Cư đầy ắp người.

Kiều Vi Nhã thật vất vả tìm chỗ ngồi, lúc này mới cùng Đài lão tiên sinh chọn món.

Nhìn mấy món ăn đã mấy chục năm rồi không thấy, trăm loại tư vị xông lên đầu, cậu cháu hai người gọi đầy một bàn.

Kiều Vi Nhã giới thiệu từng món cho mấy anh họ, mấy anh em cau mày, cố gắng cười vui, tán dương chỗ thức ăn ba và em họ mình gọi.

Kiều Vi Nhã nhìn ở trong mắt, nhưng không biểu lộ ra ngoài, cùng với cậu ăn xong, mọi người trở về khách sạn.

Kiều Vi Nhã lặng lẽ gọi một cuộc điện thoại, ước chừng bốn mươi phút sau, phục vụ khách sạn gõ cửa.

Đài Lộ mở cửa, liếc mắt nhìn mấy thứ trên xe, cuối cùng cũng nở nụ cười, quay đầu lại nhìn Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã nghiêng đầu đi, không chịu nhìn anh.

Kiều Vi Nhã cùng với Đài lão tiên sinh vào phòng ngủ, bốn anh em ở bên ngoài tụ lại.

Cậu hai Đài Thế Hiếu lặng lẽ dùng cùi chỏ đụng một cái vào Đài Lộ: "Em tư, anh thấy em họ rất tốt, anh rất thích em ấy, anh cả, anh cảm thấy thế nào?"

Cậu cả, cậu ba cũng đồng thời gật đầu tỏ vẻ rất ưa thích Kiều Vi Nhã.

Đài Lộ lạnh lẽo nói: "Mấy người các anh đừng ỷ lớn hơn em liền nói hưu nói vượn, chuyện trong nhà, các anh cũng làm chủ được sao?"

Ba anh em nhìn nhau, Đạm Đài gia bọn họ, vẫn luôn tuân theo truyền thống, dù sự nghiệp làm lớn hơn nữa, cũng phải nghe lời ba làm chủ, mặc dù bọn họ đều lớn lên ở Mĩ, cũng tiếp nhận giáo dục và tư tưởng của nước Mĩ, những cũng không dám không vâng lời ba, bao gồm hôn nhân.

"Dù sao cũng lớn tuổi rồi, không sao, Tiểu Vi, con ra ngoài trò chuyện với mấy anh, ta nằm một lát thôi."

"Dạ."

Kiều Vi Nhã dẫn con gái ra khỏi phòng.

"Đến, Tiểu Vi, ngồi bên cạnh anh, chúng ta tán gẫu một chút." Đài Thế Minh kêu Kiều Vi Nhã.

Kiều Vi nhã mang theo Đồng Đồng ngồi bên cạnh anh ba, Đài Thế Minh đặt Đồng Đồng lên đùi, cẩn thận dò xét đứa bé này, cười nói: "Đồng Đồng, con lớn lên giống ai nhiều hơn?"

"Con giống như ba cũng giống như mẹ."

Đài Thế Minh chỉ chỉ mũi, cười nói: "Đồng Đồng, con có muốn đến nước Mĩ không?"

"Mẹ ở đâu thì con ở đó."

"Ai, quỷ nhỏ lém lỉnh, nói chuyện thật là giọt nước không lọt."

Trong lòng Kiều Vi Nhã như có dòng nước ấm lưu chuyển, cảm giác người có nhà thật tốt.

Buổi tối ngày hôm sau, cô liền gọi điện thoại, hẹn cậu ngày mai cùng ăn sáng.

Sau khi Đồng Đồng nghe thấy, liền thức thật sớm chờ mẹ ở phòng khách, muốn cùng cô đi, anh Đồng Đồng lại gắt gao níu bé không thả, Kiều Vi Nhã cười nói: "Đồng Đồng, hôm nay mẹ đến một nơi rất xa, con và anh ở nhà chơi, chờ mẹ về sẽ mang quà cho các con, có được không?"

Đồng Đồng trừng mắt liếc anh Đồng Đồng, đành gật đầu: "Anh, xin anh sau này đừng làm keo 502 nữa được không, nếu cả đời em đều bị anh quấn lấy, ngày ngày sẽ thấy ác mộng."

Mọi người cười ha ha.

Elaine xem cánh tay Kiều Vi Nhã: "Tiểu Vi, cánh tay của em thật không sao chứ?"

"Không có việc gì, đã tốt hơn rồi." Kiều Vi Nhã nói: "Chị xem, bây giờ em hoạt động rất tự nhiên."

"Tiểu Vi, em đang giữ kho báu mà em không biết đấy."

Kiều Vi Nhã khẽ mỉm cười: "Em chỉ tuân theo tổ huấn, ông nội phân phó, em đã đồng ý, tuyệt đối không làm trái lại."

Nói tạm biệt với mọi người, Kiều Vi Nhã đến Phúc Nguyên Cư mua bữa sáng rồi một mình đến khách sạn Davis.

Đài lão tiên sinh thấy Kiều Vi Nhã giơ bữa sáng lên, cười nói: "Vẫn là Tiểu Vi hiểu rõ ta nhất."

Bốn anh em cũng không muốn cùng ba ăn những thứ này, Kiều Vi Nhã cười nói: "Anh họ, ở dưới lầu em đã gọi bữa sáng kiểu Tây cho các anh, nhanh thôi sẽ lên đây."

Bốn anh em thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn về phía Kiều Vi Nhã càng thêm ấm áp nhu hòa thân thiết.

"Tiểu Vi, hôm nay con muốn dẫn cậu đi đâu?"

"Con muốn dẫn cậu đến xem thứ mà ông ngoại liều cả tính mạng bảo vệ nó."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Đã lâu

Editor: Hạ Y Lan

Lên xe, Đài lão tiên sinh ngồi giữa hai đứa con trai, nhịn không được tò mò hỏi: "Tiểu Vi, rốt cuộc con muốn dẫn chúng ta đi đâu?"

"Cậu còn nhớ tàng thư của ông ngoại không? Ông ngoại đã đoán trước, ông dự cảm sắp tới sẽ có chuyện xảy ra, nên ông đã lưu giữ chúng ở một hộ nhà

nông, để có thể bảo vệ bộ sách này. Sau đó, ông ngoại qua đời, liền do mẹ con thay thế bảo quản, trước khi mẹ tự vẫn đã căn dặn con vô số lần, nhất định phải giữ gìn chúng thật kỹ, cố gắng đi học, sau đó đến Mỹ tìm cậu, trao trả tất cả tàng thư và những chiếc hộp này cho cậu."

Ánh mắt Đài lão tiên sinh bắt đầu ướt, mặc dù ông ở Mĩ, nhưng lúc nào cũng chú ý đến động thái trong nước, những năm tháng đó ông đều biết.

Kiều Vi Nhã cười nói: "Khi còn bé, lúc năm hết tết đến con sẽ cùng ông ngoại phơi sách, sau đó thì đi theo mẹ, sau nữa thì....." Giọng nói của cô trở nên nặng nề: "Sau đó thì… hàng năm đều chỉ còn mình con, vừa đến tháng sáu, con thật sự mong muốn có một người cùng con phơi sách, tìm được cậu và mấy anh thì tốt rồi, sau này, không cần một mình con chịu cực khổ nữa."

"Tiểu Vi, chẳng lẽ con chưa từng nghĩ tới, những thứ đó cũng có thể cho con một phần, theo cậu được biết, con từng có những tháng ngày gian khổ, tùy tiện bán một quyển sách, một bức tranh chữ, đủ để con cơm áo không lo." Đài lão tiên sinh nhịn không được mở miệng hỏi.

Kiều Vi Nhã liếc mắt nhìn ông qua kính chiếu hậu, nghiêm mặt nói: "Cậu à, ông nội con nói, lúc nào cũng không được quên mình mang họ Kiều, con là con cháu của Kiều gia, vĩnh viễn không thể mơ ước đồ của người khác, có thể khinh người nhưng không thể lừa gạt tâm."

Đài lão tiên sinh chỉ cảm thấy như có thứ gì đó chắn ngang ngực, hồi lâu nói không ra lời.

"Tiểu Vi, cậu nên về đây sớm hơn, để con một mình ở lại chỗ này, thật sự là khổ cho con."

"Cậu, bây giờ không phải con đã khổ tận cam lai rồi sao, con đã thấy đủ." Kiều Vi Nhã cười đến xinh đẹp rạng rỡ.

Đài Thế Văn chen miệng nói: "Tiểu Vi, sau khi Lộ về nước có nói với anh, em nói đến mười sáu chữ, thịnh càng cầu thịnh, khi nào mới đủ, tham tất hại thân, biết đủ không nhục. Lúc đó nó không hiểu rõ nên vẫn nhớ kỹ rồi trở về hỏi anh là có ý gì, lúc ấy anh chỉ muốn biết cô gái này là người như thế nào? Bây giờ anh biết rồi, Tiểu Vi, em luôn miệng nói mình là con cháu nhà họ Kiều, anh họ rất không vui, đừng quên, trên người em cũng chảy một nửa dòng máu của Đạm Đài gia, em cũng là người nhà Đạm Đài."

Đài lão tiên sinh gật đầu: "Không sai, con cũng là người nhà Đạm Đài ta, Tiểu Vi, chúng ta là người một nhà."

Không khí trong xe ngày càng ấm áp, chói lọi như ánh mặt trời của ngày xuân chiếu thẳng tắp vào lòng Kiều Vi Nhã, đã bao năm rồi? Cô cho rằng mình vĩnh viễn sẽ không có ngày này. (Hạ Y Lan)

Xe chạy đến huyện Q, điện thoại vang lên… là Khương Hạo.

Khương Hạo nói bọn họ đang ở nhà của Lâm Khai Nguyên chờ cô, bởi vì cha con họ Đài có thân phận ngoại tịch, cho nên không thể vào quân doanh, vì để cho bọn họ thấy tàng thư, Khương Hạo liền chuyển chúng đến nhà Lâm Khai Nguyên.

Hôm nay trong nhà Lâm Khai Nguyên được quét dọn rất sạch sẽ, nghe nói là Kiều Vi Nhã tìm được người thân, so với chuyện anh trúng độc đắc còn vui mừng hơn.

Đẩy cửa lớn ra, Lâm Khai Nguyên vội vàng tiến lên đón, anh bảo vợ mình dẫn mấy đứa nhỏ về nhà mẹ đẻ, tránh để bọn nhóc quấy rối.

Kiều Vi Nhã giới thiệu cậu với mọi người.

Lâm Khai Nguyên và Khương Hạo nhiệt tình nghênh đón mấy người vào phòng khách.

Dâng trà, Lâm Khai Nguyên cười nói: "Đài lão tiên sinh, có lẽ ngài không biết, mấy năm nay cuộc sống của chị Tiểu Vi cũng không dễ dàng, vì tàng thư này mà suýt chút nữa chị ấy phải mất mạng."

Kiều Vi Nhã cười ngắt lời Lâm Khai Nguyên: "Khai Nguyên, đừng nói khoa trương như vậy chứ, cậu, cậu nghỉ một lát rồi chúng ta đi xem tàng thư."

Khương Hạo vẫn thầm quan sát cử chỉ của Kiều Vi Nhã và Đài lão tiên sinh, một lát sau, Khương Hạo âm thầm thở dài một hơi, trong lòng an tâm một chút, thái độ người nhà họ Đài đối với Kiều Vi Nhã hình như là chân thành.

Tiểu Vi có khúc mắc, đáy lòng của cô vẫn không thể có ánh mặt trời nào soi sáng vào, cho dù cô cười vui vẻ cỡ nào, vẫn không thể che giấu được đau thương đằng sau nụ cười đó.

Anh biết, bản thân không thể là ánh mặt trời kia của cô, những người cô biết, cũng không phải.

Cuộc đời của anh vẫn luôn yên bình, cho nên, đối với việc gặp Kiều Vi Nhã, anh vẫn không thể tin được, hình như tất cả vận rủi đều trút hết vào người cô.

Anh rất muốn biết, ai mới là ánh mặt trời đó đây?

Kiều Vi Nhã và anh chẳng phải tình yêu, giữa bọn họ, là chiến hữu, là anh em, đối với Kiều Vi Nhã còn là thưởng thức và kính nể.

Kiều Vi Nhã mở chiếc rương gỗ ra, thỉnh thoảng Đài lão tiên sinh rút ra một quyển sách, hoặc là mở một cuộn tranh, mỗi lần đều lệ rơi đầy mặt.

Ba luôn yêu thương ông và cũng đặt nhiều kỳ vọng, mỗi ngày tan học về, dù ba bận rộn thế nào vẫn phải kiểm tra bài vở của ông, mặc dù chỉ ở bên cạnh

ba được mười bốn năm, nhưng mười bốn năm này đã ảnh hưởng sâu sắc đến cả đời ông.

Ba là người ông sùng bái nhất nhưng cũng hận nhất, ông không hiểu vì sao năm đó ba lại vứt bỏ hai mẹ con ông, kiên quyết ở lại cùng bà ngoại Kiều Vi Nhã.

Loại tình cảm yêu hận đan xen thế này khiến mỗi đêm ông đều giật mình tỉnh giấc, nước mắt tuôn rơi.

Nào có ai không yêu ba của mình, nào có ai không muốn trở lại quê hương, chỉ là có quá nhiều bất đắc dĩ.

Mở chiếc rương cuối cùng ra, Đài lão tiên sinh kìm lòng không được quỳ xuống, bên trong rương, hơn phân nửa đều là chân dung của ông, hình ảnh trong bức tranh, có ông và ba đánh cờ trong hoa viên, có ông đi theo chú Kiều luyện tập quyền cước, có ông theo ba đến trường vào sáng sớm, tất cả hình ảnh khiến ông nhớ lại những ký ức của ông và ba mình, thì ra mấy mươi năm nay, ba chưa từng rời xa ông, dù không thể sống bên nhau nhưng tình thương ba dành cho ông không hề ít đi.

Ông nên trở về sớm một chút, ông sẽ đến đón ba, Tiểu Vi nói, nửa đời sau của ba buồn bực sầu não mà chết, chẳng lẽ? Chuyện này không có trách nhiệm của ông sao?

Ơn cha mẹ như biển rộng trời cao, nhưng bởi vì ông nhất thời mê mang, bản thân đã đánh mất hiếu đạo.

Kiều Vi Nhã không đi qua an ủi cậu mình, loại tâm tình này, cô hiểu, có lẽ, năm đó ông ngoại cũng có tâm trạng giống cậu bây giờ.

Đợi đến Đài lão tiên sinh khôi phục lại bình tĩnh, cậu cả và cậu hai dìu ba mình lên, đẩy rương trở lại phòng khách.

"Cậu uống ly trà trước đã."

"Bằng không cắt một trái dưa hấu, đây là ông ngoại thằng bé nhà cháu trồng, rất ngọt."

"Khai Nguyên, để chị." Kết quả, là Kiều Vi Nhã và Lâm Khai Nguyên cắt dưa hấu đặt trên khay.

"Cậu, ăn miếng dưa hấu." Kiều Vi Nhã cười đưa cho ông một miếng dưa hấu: "Tâm trạng của cậu đã tốt hơn chưa?"

"Tiểu Vi, cậu không sao, dưa hấu rất ngon, giống như mùi vị ngày bé cậu từng ăn."

Kiều Vi Nhã suy nghĩ một chút, cười nói: "Cậu, trưa nay, chúng ta ở nhà Khai Nguyên ăn cơm, để con làm cơm, có được không?"

"Đương nhiên được, Lộ, con đi giúp một tay, ngày thường Lộ cũng hay làm mấy món rất đa dạng, mỗi lần về nhà, đầu bếp cũng sẽ nghỉ một ngày."

Khai Nguyên cười nói: "Em cũng sẽ hỗ trợ."

Như thế, thật là hợp tâm ý Khương Hạo, anh muốn cùng ông cụ Đài nói chuyện một chút. (Hạ Y Lan)

"Đài lão tiên sinh, cháu muốn cùng ngài nói chuyện một chút, không biết ngài có thể cùng cháu chuyển sang nơi khác?"

Đài lão tiên sinh mỉm cười nói: "Dĩ nhiên có thể."

Nhà của Khai Nguyên có một khoảng sân sau, phía sau có giàn nho, ánh mặt trời xuyên thấu qua từng kẽ lá, hóa thành điểm sáng rực rỡ chiếu vào giàn nho, hai người ngồi bên băng đá dưới rặng nho, lập tức cách xa thành phố ồn ào, tâm cũng tĩnh lặng theo.

Đài lão tiên sinh như tự lẩm bẩm: "Khi còn bé, vườn hoa nhà chúng ta cũng có một giàn nho như thế."

"Đài lão tiên sinh, mời uống trà." Khương Hạo rót một ly trà, đôi tay nâng lên cho Đài lão tiên sinh.

"Cám ơn, Khương tiên sinh, cậu muốn nói chuyện với tôi, không ngại có lời nói thẳng, thật ra thì, tôi đã đoán ra tám chín phần."

Khương Hạo chợt nhíu mày, nhìn Đài lão tiên sinh: "Lão tiên sinh đã đoán được, cháu cũng không quanh co lòng vòng nữa. Mặc kệ lão tiên sinh trở về đây với mục đích gì, chúng cháu cũng rất hoan nghênh, cháu chỉ muốn nói rõ với tiên sinh một chuyện, không nên thương tổn Vi Nhã."

"Khương tiên sinh, cậu cho rằng tôi sẽ thương tổn cháu gái của mình ư?"

Khương Hạo gật đầu, nghiêm mặt nói: "Lần này tiên sinh trở về là bởi vì Bảo Mặc cầm công sức mồ hôi và nước mắt mấy năm qua của cậu ta làm giao dịch, mà không phải thật lòng từ thân tình, đương nhiên cháu có lý do hoài nghi."

"Xem ra cậu rất để ý cháu gái của tôi, chẳng lẽ.....?"

Khương Hạo lắc đầu, đứng dậy, thuận tay hái một quả nho bỏ vào trong miệng: "Cháu rất để ý, nhưng cũng không phải loại quan hệ như Đài tiên sinh nghĩ, chúng cháu là anh em, là chiến hữu, nói như vậy, Đài lão tiên sinh có thể hiểu được không?

Nói thật, lần đầu tiên cháu gặp Vi Nhã, ấn tượng đối với cô ấy cũng không quá tốt, nhưng lâu ngày ở chung, cháu phát hiện, cô gái ở trong xã hội bị vẩn

đục này, tựa như dòng suối trong veo, cô ấy trọng tín nghĩa, giữ chữ tín, tâm địa thiện lương, sẽ không dựa vào quyền thế mà dọa nạt người khác, vẫn luôn kiên định là chính mình. Nếu như Đài lão tiên sinh làm thương tổn cô ấy, cháu nhất định sẽ thay cô ấy đòi lại!"

"Nếu như tôi nói với Khương tiên sinh, trước và sau khi tôi về nước gặp được Vi Nhã, suy nghĩ trong lòng tôi không giống nhau, Khương tiên sinh có tin không?"

Khương Hạo hít sâu một hơi, lạnh nhạt nói: "Thời gian quá ngắn, không đủ để nghiệm chứng thành ý trong lời nói của Đài lão tiên sinh, cháu biết rõ, tháng sau Đài lão tiên sinh sẽ trở lại tiếp quản công xưởng của Bảo Mặc, cứ để cho thời gian chứng minh tất cả."

"Tiểu Vi có thể có người bạn như cậu, tôi rất vui mừng."

"Hai mươi mấy năm qua, Tiểu Vi đã trải qua cuộc sống nhấp nhô, cháu cũng rất vui mừng khi cô ấy tìm được người thân, thời đại học, cháu đã học qua tâm lý học, sau khi tiếp xúc với Tiểu Vi, cháu phát hiện, trong lòng cô ấy vẫn có bóng ma, chỉ tiếc, cháu không thể ra sức. Cho nên, Đài lão tiên sinh, nếu như ngài không xuất phát từ thật lòng, xin đừng đến gần cô ấy!"

Đài lão tiên sinh im lặng nửa ngày, gật đầu: "Khương tiên sinh yên tâm, trong lòng tôi, Tiểu Vi là Tiểu Vi, không liên quan đến bà ngoại con bé, chắc hẳn, Khương tiên sinh muốn nghe câu này nhất."

Khương Hạo không khỏi nhoẻn miệng cười, vỗ hai bàn tay, cười nói: "Đài lão tiên sinh, Khương Hạo thật tâm bội phục ngài, có câu bảo đảm này của ngài, cháu liền yên tâm."

Ngay sau đó, Khương Hạo chuyển đề tài khác, Khương Hạo nói chuyện khôi hài, nói năng tài giỏi, đối với mọi chuyện rất có kiến giải, hai người trò chuyện với nhau thật vui, lại trở thành vong niên tri kỷ.

Kiều Vi Nhã làm xong thức ăn, Đài Thế Văn đi tìm ba mình, thấy ông cười ha ha, anh liền ngẩn ra.

Phòng khách đã dọn xong thức ăn, Lâm Khai Nguyên còn cầm hai chai rượu trắng và vài chai bia.

Kiều Vi Nhã phát hiện Đài lão tiên sinh và Khương Hạo lại trở nên thân thiết, hồ nghi nhìn Khương Hạo mấy lần, Khương Hạo cười nói: "Tiểu Vi, cô còn phải lái xe, đừng nên uống rượu."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Tôi uống nước dưa hấu."

"Tiểu Vi, con làm món ăn này rất ngon, cậu cảm thấy rất giống..... Có phải ông ngoại đã dạy con?"

Kiều Vi Nhã gật đầu: "Ông ngoại nói lúc ông còn du học ở nước ngoài, không quen thức ăn Tây bên đó, sau đó liền bắt đầu học nấu ăn, con nhớ khi đó ông nội luôn nói, mẹ con nấu ăn quá khó ăn, còn không bằng bảy phần tài nghệ của ông ngoại."

Bốn anh em rối rít nhấc đũa, cậu cả cười nói: "Ba, so với mẹ nấu thì ngon hơn nhiều."

Đài lão tiên sinh liếc mắt nhìn con trai, không vui nói: "Vợ của con cũng biết nấu ăn sao? Chỉ biết làm trứng chiên cà chua, ban đầu thông gia nói con bé rất thường nấu ăn, ba còn cho là con bé tinh thông tài nấu nướng!"

Mọi người rối rít cúi đầu cười trộm.

Ăn cơm xong, Lâm Khai Nguyên dọn dẹp sạch sẽ phòng ngủ, mời Đài lão tiên sinh đi nghỉ ngơi một lát.

Khương Hạo cáo từ trước, đám người Kiều Vi Nhã ở phòng khách nói chuyện phiếm, chờ Đài lão tiên sinh tỉnh lại.

Đài lão tiên sinh thức giấc, ngồi tỉnh táo một lát, Kiều Vi Nhã hỏi: "Cậu, mấy tàng thư này cậu tính xử lý thế nào?"

"Tiểu Vi, nhất định con có cách, cậu muốn nghe ý kiến của con trước."

Kiều Vi Nhã gật đầu nói: "Ông ngoại có nói, tàng thư này là tâm huyết cả đời của ông, cậu cũng biết ông ngoại vô cùng yêu nước, những quyển sách hay tranh chữ này cũng có nhiều cái được xem là văn vật, con hy vọng chúng vẫn có thể để lại trong nước, dĩ nhiên, cụ thể làm thế nào thì phải để cậu quyết định, con chỉ nói ra suy nghĩ trong lòng mình thôi."

Sau đó, cô lấy danh sách Khương Hạo đã ghi cho cô đưa cho Đài lão tiên sinh: "Cậu, tất cả đều được ghi lại trong danh sách này, sau này cậu muốn xử lý chúng cũng có thể lấy tham khảo."

"Ừ, Tiểu Vi, cậu và Khương Hạo đã nói rõ với nhau, những thứ này tạm thời do cậu ta bảo quản, một tháng sau, cho dù cậu không trở lại, anh cả và anh tư của con cũng sẽ về đây, đợi đến khi hoa viên nhà chúng ta sửa chữa xong, sẽ để chúng về chỗ cũ, chúng ta là người thành phố B, muốn làm ăn tất nhiên phải đầu tư vào quê hương của mình, dù sao cậu cũng muốn lá rụng về cội."

Thật ra thì, ý nghĩ lá rụng về cội này đã luẩn quẩn trong đầu ông rất lâu, hôm nay, sau khi nói chuyện với Khương Hạo, ý nghĩ này càng thêm kiên định.

Kiều Vi Nhã mừng rỡ, quả thật không thể tin vào tai của mình: "Cậu nói thật sao?"

Đài lão tiên sinh gật đầu: "Tiểu Vi, sau này cậu không bỏ con một mình nữa, về sau, không nên hơi một tí lại nhíu mày, Tiểu Vi, cậu tuyệt đối không để con phải rơi nước mắt, càng không để cho người ta khi dễ con, chúng ta là người nhà Đạm Đài, không dễ bắt nạt như vậy, sau này ta vừa là cậu vừa là ba của con, cậu sẽ thương yêu con như con gái ruột thịt của mình."

Mới vừa rồi ở sân sau, Khương Hạo đã kể cho ông nghe về quá khứ của Kiều Vi Nhã, so với Bảo Mặc càng cặn kẽ hơn, nỗi khổ mà con bé chịu thật sự khiến ông khó tin được, lấy tính cách của Tiểu Vi, nếu hỏi thẳng chắc chắn con bé sẽ không nói thật.

Khương Hạo nói, trước cuối năm, nhất định có thể trả lại hoa viên cho Đạm Đài gia.

Đến lúc đó, ông sẽ dẫn vợ mình về quê quán, an táng ba mẹ lần nữa.

Lần này trở về, thu hoạch của ông không chỉ là cùng Tiểu Vi nhận lại nhau, còn tìm lại được tình thương của ba mà ông đã bỏ lỡ, cuộc đời này, cũng coi như không có tiếc nuối.

Kiều Vi Nhã nhào vào lòng cậu, khóc nghẹn ngào, loại cảm giác đó, không người nào có thể hiểu, ông nội và ông ngoại cho cô tình thương, tuy là thật tâm nhưng vì cách thế hệ, vẫn không thể nào thay thế được tình thương của ba, mỗi lần thấy Đồng Đồng làm nũng trong lòng Cổ Khánh Nhất, thấy vẻ mặt Cổ Khánh Nhất yêu thương con gái vô điều kiện, thấy con gái trên vai Cổ Khánh Nhất phát ra tiếng cười như chuông bạc, đáy lòng của cô như hóa mùa xuân, ấm áp hoà thuận vui vẻ, còn có..... hâm mộ không thể tả bằng lời.

Cậu xuất hiện như lấp đầy khoảng trống trong lòng cô, một người cho dù đã mấy mươi tuổi, nhưng đối với khát vọng tình thân cũng không khác gì những đứa trẻ.

Đài lão tiên sinh vỗ phía sau lưng cô, tựa như một người cha an ủi con gái mình bị uất ức, ấm giọng dỗ dành Kiều Vi Nhã.

Kiều Vi Nhã khóc mãi đến cặp mắt sưng đỏ, giọng nói khàn khàn, gần như lạc giọng.

Lâm Khai Nguyên giặt khăn lông đưa cho Kiều Vi Nhã: "Chị Vi, lau mặt một chút, em thật không ngờ được chị cũng sẽ khóc."

Kiều Vi Nhã đỏ mặt, nhận lấy khăn lông, Đài lão tiên sinh cười nói: "Tiểu Vi, cậu lau mặt cho con."

Đài lão tiên sinh cầm lấy khăn lông, tỉ mỉ lau mặt cho Kiều Vi Nhã từng chút một, Kiều Vi Nhã nhớ tới con gái khi còn nhỏ, Cổ Khánh Nhất cũng lau mặt cho con bé như vậy, hai cha con vừa lau vừa làm nước văng đầy đất.

Đài lão tiên sinh vừa lau mặt cho cô, Kiều Vi Nhã vừa chảy nước mắt, giống như lau thế nào cũng không khô.

"Tiểu Vi, đừng khóc, cậu sẽ trở lại thật nhanh, cậu hứa với con, những gì con mất đi, cậu sẽ bồi thường cho con."

Kiều Vi Nhã liên tiếp gật đầu, nghẹn ngào không thốt nên lời.

Đài lão tiên sinh kéo tay Kiều Vi Nhã, trịnh trọng nói với bốn anh em: "Bốn anh em các con phải nhớ, sau này Tiểu Vi là em gái của các con, các con có, con bé cũng sẽ có, Tiểu Vi là con cháu nhà Đạm Đài chúng ta."

Bốn anh em cùng nhau gật đầu, Đài Thế Văn nghiêm mặt nói: "Ba, ba yên tâm, sau này Tiểu Vi sẽ là em gái ruột thịt của chúng con."

Tất cả xảy ra ngày hôm nay, đối với Kiều Vi Nhã mà nói, giống như là nằm mơ, cho dù là nằm mơ, cũng không có tốt đẹp như vậy, cô sợ, tất cả chỉ là bọt xà phòng sặc sỡ dưới ánh mặt trời, chỉ cần chạm vào sẽ vỡ tan. (Hạ Y Lan)

Trên đường trở về, Đài Lộ ngồi ở ghế phụ thỉnh thoảng nhìn Kiều Vi Nhã cười không khép miệng, nhỏ giọng nói: "Cười ngốc sao?"

Kiều Vi Nhã nhẹ giọng trả lời: "Anh không hiểu."

"Anh không hiểu, làm sao anh hiểu được một người chỉ biết người ngốc nghếch như vậy."

Đài Thế Minh đưa tay đánh vào ót Đài Lộ: "Lộ, em lặp lại lần nữa!"

Đài Lộ quay đầu lại, thấy ba và anh đều trợn mắt nhìn anh, vội vàng quay đầu đi.

Kiều Vi Nhã cười một tiếng thật thoải mái, hài lòng vô cùng.

☆

Sáng sớm ngày thứ tư, Kiều Vi Nhã đưa cha con họ Đài đến sân bay, phát hiện người đến đưa tiễn còn có Bảo Mặc.

Cô nhàn nhạt chào hỏi Bảo Mặc, liền không để ý tới nữa.

Đài lão tiên sinh nói với Kiều Vi Nhã: "Tiểu Vi, nhiều nhất là một tháng, chúng ta sẽ trở lại, đừng khóc."

Kiều Vi Nhã gật đầu, nức nở nói: "Cậu, con chờ cậu quay về."

Đưa năm cha con đi, Kiều Vi Nhã mới phát hiện, Đồng Đồng lại đang ở trong lòng Bảo Mặc, hai người trò chuyện rất vui vẻ.

Kiều Vi Nhã lạnh lùng bảo: "Đồng Đồng, xuống."

"Không đâu, mẹ, con thích chú Bảo, chú nói ngày mai muốn dẫn con đi vườn thú xem cá heo biểu diễn."

"Chú Bảo rất bận, không nên quấy rầy chú Bảo." Kiều Vi Nhã nhận lấy Đồng Đồng, hờ hững dẫn con gái đi, Bảo Mặc ngơ ngác nhìn bóng lưng hai mẹ con không nhúc nhích, giống như tượng đất.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Ẩn giấu

Editor: Hạ Y Lan

Trở về nhà ở Mĩ, Đài lão tiên sinh vừa vào cửa, Đài lão phu nhân liền tiến lên đón chào: "An Bang, ông đã về."

"Ừ, Ánh Trinh, chúng ta về phòng trước." Đài lão tiên sinh ôm chiếc hộp lên lầu, sắc mặt nặng trĩu nghiêm túc, bốn anh em hai mặt nhìn nhau, ba làm sao vậy?

Vào phòng, Đài lão tiên sinh bỏ chiếc hộp xuống rồi mở khóa bảo hiểm ra.

Chiếc hộp này là vật mẹ ông vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, vì tất cả thù hận hay những bí mật đều nằm bên trong nó, nghe nói thứ trong hộp là của hồi môn của bà cố Đài lão tiên sinh.

Nhiều đời truyền lại nhưng không ngờ ba lại trao cho vợ nhỏ của mình.

Mở khóa ra, sắc mặt Đài lão tiên sinh liền thay đổi, lão phu nhân vừa thấy vội vàng vuốt ngực cho ông: "An Bang, đừng kích động, tôi rót cho ông ly nước."

Đài lão tiên sinh khoát tay ngăn lại: "Tôi không sao."

Lão phu nhân cúi đầu nhìn trong hộp, mặt trên là một phong thư, nhìn màu sắc cũng biết phong thư này cũng đã mấy chục năm rồi.

Đợi đến khi ông cầm phong thư, lão phu nhân "A" lên một tiếng, Đài lão tiên sinh nhẹ giọng trách mắng: "Kêu cái gì, chuyện bé xé to!"

Đài lão tiên sinh cũng không xem trong hộp có gì, chỉ chuyên tâm đọc thư.

Tầm mắt của lão phu nhân luôn bị thứ trong hộp hấp dẫn, sau đó nghe có gì đó bất thường, vừa ngẩng đầu lên nhìn đã thấy chồng bà lệ rơi đầy mặt, hai tay run run.

"An Bang, ông sao vậy? An Bang! An Bang!"

Đài lão tiên sinh từ trên ghế sofa đứng lên, bỗng chốc quỳ trên mặt đất, khóc thảm thiết.

Lão phu nhân khuyên không được, đành phải đến cửa phòng kêu người hầu, bảo mấy vị thiếu gia đi lên.

Bốn anh em nghe động tĩnh, bước nhanh lên lầu.

Bọn họ đỡ lão tiên sinh ngồi lên ghế, anh cả Đài Thế Văn nhặt thư trên mặt đất lên, Đài lão tiên sinh vội vàng khàn giọng nói: "Đưa ba!"

Đài Thế Văn đưa thư cho ba mình.

"Ba, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?"

"Là sai lầm của ba, bà nội con và ba đều hiểu lầm bà ngoại của Tiểu Vi, nếu không có bà ấy, nhà Đạm Đài chúng ta đã không còn tồn tại nữa." Đài lão tiên sinh gần như dùng tất cả sức lực nắm chặt phong thư, nước mắt vẫn không ngừng tuôn như suối.

Đài Thế Văn nghe mà mờ mịt, không hiểu gì cả: "Ba, ruốt cuộc là thế nào? Ba cứ nói rõ, ba đừng khóc..."

Do dự một chút, Đài lão tiên sinh cất phong thư, ông không muốn con trai xem phong thư này.

"Thế Văn, ba nhớ hồi ở khách sạn có thấy báo ở thành phố B đăng tin, ba ngày sau, Phủ Thị Chính ở thành phố B cử phái đoàn đến Newyork khảo sát, nhất định Tử Khiêm sẽ nhận được thư mời, đến lúc đó con và Tử Khiêm cùng tham gia bữa tiệc, sau đó..."

"Ba, ý ba là?" Tử Khiêm là con trai lớn của Đài Thế Văn, đang quản lý công ty gia tộc ở Newyork.

"Chúng ta muốn về nước, ba và mẹ con sẽ thu dọn một chút, không thể đợi hoa viên Đạm Đài khôi phục nữa, chúng ta phải đi về, Thế Minh, hai ngày này con giúp ba lo chuyện của bà nội con, nhanh chóng về Trung Quốc.

Mấy anh em hốt hoảng, bọn họ không phản đối việc thường xuyên trở về, nhưng định cư thì tuyệt đối không được.

"Không phải định cư, ba muốn sống cùng Tiểu Vi mấy năm, hiện tại, việc duy nhất ba có thể làm chính là bồi thường cho con bé." Đài lão tiên sinh nhận khăn vợ đưa, lau mặt, nhớ đến ngày đó lau mặt cho Tiểu Vi, đứa nhỏ này không ngừng rơi nước mắt, thật sự là đau lòng.

"Vậy bảo Tiểu Vi đến Mĩ không phải cũng giống nhau sao? Em ấy cũng sắp ly hôn rồi, dù sao ở trong nước cũng không có người thân khác, tới đây chúng ta có thể chăm sóc em ấy."

Đài lão tiên sinh khẽ trừng mắt: "Các con thấy Tiểu Vi có thể tới đây sao? Không nói thân phận hiện giờ là quân nhân, lấy tính tình của con bé sẽ dựa vào chúng ta mà sống sao?"

"Vậy cứ nghe ba sắp xếp, ngày mai con sẽ chạy về Newyork." Đài Thế Văn luôn nghe lời ba mình nhất, người cầm quyền chân chính ở Đài thị vẫn là Đài lão tiên sinh.

"Còn có một việc lớn nữa, chúng ta sẽ khôi phục lại dòng họ Đạm Đài."

"An Bang, ông nói cái gì? Ông nên nhớ trước khi lâm chung mẹ đã dặn dò không cho chúng ta khôi phục lại họ." Đài lão phu nhân ngắt lời chồng, từ khi ông vào cửa, cảm xúc vẫn luôn kích động, không ngừng phân phó việc này việc kia, vì sao chứ? Ngay cả một câu cũng không giải thích, không giống ông của thường ngày, chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà, vợ chồng bọn họ luôn thương lượng với nhau.

"Đó là vì hiểu lầm, Ánh Trinh, lát nữa tôi sẽ giải thích với bà, Thế Văn, ngày mai con chạy về Newyork, được rồi, các con đều ra ngoài đi."

Mấy con trai đứng lên, phút chốc phát hiện chiếc hộp trên bàn trà, mà thứ trong hộp khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Đài lão tiên sinh bình tĩnh nói: "Mấy thứ này, các con không cần nhớ đến, đây là vật ông nội các con để lại cho bà ngoại của Tiểu Vi, Tiểu Vi là người thừa kế duy nhất."

Đài Lộ đưa tay cầm lên một hộp trang sức từ gỗ tử đàn được chạm trổ hoa văn, sau khi mở ra, bên trong là một chiếc vòng tay ngọc bích, anh hướng về phía ánh mặt trời nhìn kỹ, dưới ánh mặt trời, vòng ngọc bích trong suốt như gương, ánh mắt của anh cũng từ từ trở nên sáng ngời khác thường: "Ba, đây đều là thật? A! Thật sự là thật? Đây là loại Lão Long..... Là một đôi! Oh my God, Kiều Vi Nhã giữ nhiều năm vậy mà chưa mở ra! Giá trị đôi vòng tay này không thể ước tính được, còn là một hộp lớn nữa....."

Nghe Đài Lộ nói, mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

"Nếu là các con, các con có làm được không? Tất cả đều là của hồi hôn của bà cố ba, sau này ba sẽ từ từ nói cho các con biết." Đài lão tiên sinh bình tĩnh đậy nắp hộp lại.

Bốn anh em nhìn nhau, đi ra ngoài, dù bọn họ thường xuyên nhìn thấy châu báu quý giá, nhìn một hộp lớn như vậy cũng không thể không động lòng.

"Ánh Trinh, bà đóng cửa lại, chúng ta vào phòng ngủ."

Đài lão tiên sinh ôm hộp vào phòng ngủ, lão phu nhân theo sau bước vào.

"An Bang, ông nói đi, đã xảy ra chuyện gì?" Lão phu nhân cũng xuất thân từ thế gia, mấy món trang sức trong hộp bà cũng chưa từng thấy qua, có thể thấy giá trị chiếc hộp này lớn thế nào, trách không được đến khi lâm chung mà mẹ chồng vẫn còn canh cánh trong lòng.

Đài lão tiên sinh cẩn trọng lấy đồ trong hộp ra đặt lên giường, phía dưới có một khe hẹp, mở khe ra, ông cẩn thận lấy ra một xấp giấy ố vàng.

"Đây là cái gì?"

"Là khế ước mua bán nhà và khế đất của Đạm Đài gia chúng ta."

Đài lão tiên sinh trải từng tờ lên giường, ngơ ngác nhìn chúng, nếu mẹ còn sống thì tốt biết bao, thì ra mấy mươi năm ngăn cách, không chỉ là thống khổ, còn có cả áy náy và hiểu lầm.

Chỉ vì hiểu lầm mà mấy mươi năm không về cố quốc.

Đài lão tiên sinh đặt tất cả về chỗ cũ, thấy lão phu nhân cầm một đôi khuyên tai rũ tơ khảm bảo thạch yêu thích không buông tay, thở dài một hơi: "Ánh Trinh, mấy thứ này chờ qua gặp Tiểu Vi rồi nói, chúng ta vào xem phòng mẹ trước."

Lão phu nhân luyến tiếc bỏ khuyên tai vào, nhìn thoáng qua chồng, trở về nước một chuyến, hình như ánh mắt đã không còn sắc bén như trước, mà ôn hòa nhiều hơn.

Từ trước đến nay nhà họ Đài đều theo chế độ gia trưởng, lúc mẹ chồng còn sống, tất cả đều do bà định đoạt, sau khi bà qua đời, thì do chồng định đoạt, tuy rằng mấy đứa con trai có khả năng nhưng không ai dám ngỗ nghịch với ông, chỉ có con gái nhỏ có thể đứng trước mặt ông quật cường vài câu, nhưng nếu chọc ba tức giận, cô cũng không dám lên tiếng.

Bởi vì Đài lão tiên sinh cho rằng, sớm muộn gì con gái cũng là người của nhà người ta, yêu thương cũng không được bao nhiêu năm, nói cách khác, sau khi ông trăm tuổi, tài sản cũng không có phần của con gái.

Con gái của bọn họ được sinh ra khi bà đã ba mươi sáu tuổi, không khỏi nuông chiều một chút, lúc trước nuôi dưỡng Đài Lộ cũng vì cho con gái có người bạn.

Đài Lộ quả thật giống một người anh trai, đối với Đài Thế Viện chăm lo có thừa, còn cố ý học trễ một năm để tiện quan tâm cô.

Tiếc nuối chính là, sau khi bọn chúng lớn lến lại trở nên xa lạ, Lộ về nhà thì nhất định Thế Viện không có nhà, nhìn thấy Lộ giống như gặp kẻ thù.

Lão phu nhân có suy nghĩ, muốn biến Đài Lộ thành con rể của mình, tuy đứa nhỏ này có chút lạnh nhạt nhưng lại rất hiếu thuận, hơn nữa sự nghiệp lại thành công, cũng không có thói quen của con cháu nhà giàu, chồng bà đối với Đài Lộ vẫn luôn đối xử bình đẳng. (Hạ Y Lan)

Vợ chồng già vào phòng mẹ, bài trí trong phòng chưa từng thay đổi.

Đài lão tiên sinh mở hộp ra, hai vợ chồng quỳ gối trước di ảnh của mẹ: "Mẹ, mẹ con chúng ta đã hiểu lầm mẹ hai, trong này còn có nguyên nhân khác, không có mẹ hai, mẹ con chúng ta không thể nào đến Mĩ được, hiện tại mẹ hai chỉ còn lại một đứa cháu ngoại, con bé vì nhà Đạm Đài chúng ta nhận hết cực khổ. Bây giờ, vợ chồng chúng con muốn quay về chăm sóc cho Tiểu Vi, hóa giải ân oán mấy mươi năm, nếu mẹ ở suối vàng biết được, mong mẹ đừng oán hận ba và mẹ hai nữa."

Kể từ khi Đài lão tiên sinh gặp được Tiểu Vi, tế bái ba của mình, biết được chân tướng, dường như đã chảy hết nước mắt cả đời mình.

Vì thế, vợ chồng già liền bắt đầu chuẩn bị về nước.

.....

Kiều Vi Nhã nhận được điện thoại của cậu, chợt ngẩn ra, sao cậu muốn cấp bách về nước như vậy? Hơn nữa còn muốn ở cùng cô?

Bây giờ Kiều Vi Nhã đã đi làm, ngay sư đoàn ở thành phố B, mỗi ngày tan làm sẽ về Minh Châu Hào Đình.

Cổ Khánh Nhất cũng đã về thành phố B, còn đến tìm cô hai lần, chờ cô ngay cổng sư đoàn.

Cô không để ý đến hắn, chuyện dưới quê của hắn cô đều biết rõ ràng, một bên thì biểu hiện muốn gương vỡ lại lành, một bên thì cùng Tiêu San vợ chồng ân ái, tất cả mọi người đều biết, xem cô là kẻ ngốc sao?

Còn ba ngày nữa là đến thời hạn một tháng, nể mặt mũi Lý Bác Cừ cô sẽ chờ ba ngày nữa.

Lái xe ra khỏi sư đoàn, thấy Cổ Khánh Nhất đang đứng dưới bóng cây chờ cô, nhìn thấy chiếc Mazda của cô thì ngăn lại.

Kiều Vi Nhã bất đắc dĩ, đành ngừng xe qua một bên, cô không xuống xe, chỉ ấn cửa kính xuống, lạnh lùng nói: "Cổ Khánh Nhất, anh có yên hay không?"

"Tiểu Nhã, chúng ta nói chuyện, được không? Anh muốn nhờ em dẫn Đồng Đồng ra ngoài, anh nhớ con bé."

Kiều Vi Nhã lắc đầu: "Cổ Khánh Nhất, giữa chúng ta không có cơ hội vãn hồi, dù thế nào tôi cũng không thể sống cùng anh."

"Tiểu Nhã, anh thật sự đã cắt đứt quan hệ với Tiêu San, sau này anh tuyệt đối không tìm người phụ nữa khác, thành thật chung sống với em."

Thề thốt là kỹ xảo Cổ Khánh Nhất thường dùng nhất, trước kia Kiều Vi Nhã luôn cam chịu như vậy.

Nhưng bây giờ không giống xưa nữa, sau khi sống lại, cô đã không tin mấy lời dối trá của hắn nữa.

Cổ Khánh Nhất lấy tay chặn kính, Kiều Vi Nhã đi không được, mở cửa xe theo Cổ Khánh Nhất đến dưới bóng cây.

Cổ Khánh Nhất nhìn Kiều Vi Nhã, sau khi thoát xác, vẻ mặt cô luôn nhàn nhạt, lộ ra vẻ đẹp nội liễm và kiên cường của cô gái vùng ven biển, một bộ công sở trắng đen gọn gàng đơn giản làm tăng thêm sự dịu dàng và khí chất cao quý.

"Cổ Khánh Nhất, tôi nhắc lại một lần nữa, thời hạn một tháng là thủ trưởng cho anh, không liên quan gì tới tôi, cho dù anh tìm ai đến cầu tình cũng chẳng làm được gì cả, cuộc hôn nhân này nhất định phải ly dị!"

"Tiểu Nhã, anh xin em, anh thật sự không muốn ly hôn với em, anh không cần con trai nữa, anh chỉ cần em, cần con gái."

Kiều Vi Nhã lạnh lùng nhìn Cổ Khánh Nhất ở đối diện, giọng nói rất bình tĩnh: "Cổ Khánh Nhất, nếu bây giờ anh đồng ý ly hôn với tôi, tôi cũng sẽ lùi một bước, tiền lương của anh, một phần tôi cũng không cần, số tiền mấy năm nay tôi tiêu hao cho thân thích của các người cũng không cần nữa, anh thấy thế nào?"

Cổ Khánh Nhất liều mạng lắc đầu: "Tiểu Nhã, vì con, em đừng tuyệt tình như vậy, chúng ta ly hôn thì có thể tái hôn, nhưng con thì sao? Em có nghĩ tới cảm nhận của con không?"

Kiều Vi Nhã nở nụ cười, hay cho một phen lời lẽ chính nghĩa, lúc trước cô cũng từng nói với Cổ Khánh Nhất như thế, thời thế bây giờ lại trái ngược, thật sự buồn cười vô cùng.

"Cổ Khánh Nhất, anh có tư cách nói lời này với tôi hay sao? Lặp lại lần nữa, tám giờ rưỡi ngày mai, tôi đến công trường phía tây chờ anh một tiếng, đây là cơ hội cuối cùng tôi cho anh, bằng không cứ chờ thời hạn một tháng nói tiếp."

Kiều Vi Nhã không muốn nói lời vô nghĩa với hắn nữa, xoay người rời đi.

Cổ Khánh Nhất ngồi xe bus tới, Kiều Vi Nhã đi, hắn chỉ có thể chờ ở trạm xe bus.

Hắn phờ phạc ủu xìu đi trên lối đi bộ, lơ đãng ngẩng đầu, thấy một bóng dáng quen thuộc lái xe vượt qua người hắn.

Cổ Khánh Nhất giật mình, nhanh chân đuổi theo, trách không được Kiều Vi Nhã sốt ruột rời đi, thì ra là vì hắn ta!

Lên đường lớn, xe liền chạy nhanh hơn, hai chân hắn làm sao đuổi theo kịp.

Cổ Khánh Nhất sốt ruột, vẫy tay bắt một chiếc taxi.

Xe taxi đi theo Land Rover một đoạn đường, Cổ Khánh Nhất liền hiểu, hắn đang đến Minh Châu Hào Đình.

Chỉ cần tìm được chứng cứ Kiều Vi Nhã ở bên ngoài, có nhược điểm trong tay, hắn sẽ không sợ Kiều Vi Nhã đưa ra điều kiện ly hôn, khi đó, quyền chủ động nằm trong tay hắn.

Nếu phải lựa chọn giữa Kiều Vi Nhã và Tiêu San, hắn vẫn chọn Kiều Vi Nhã.

Nhưng nếu Kiều Vi Nhã cố ý ly hôn, hắn cũng không thể chịu yếu thế, trong tay Kiều Vi Nhã có tiền, có nhà ở, hắn muốn lấy một nửa.

Kiều Vi Nhã không biết ở phía sau còn có hai chiếc xe đi theo mình, cô đến chợ hải sản trước, mua một đống hải sản, sau đó đến siêu thị mua một ít rau dưa, đồ uống lạnh rồi mới về Minh Châu Hào Đình.

Cổ Khánh Nhất đi theo Land Rover, vòng tới vòng lui, một đường vừa đi vừa nghỉ, mắt thấy máy đếm lộ trình dần tăng lên, Cổ Khánh Nhất không chịu đựng nổi, may mắn, Land Rover chuyển động, hắn cũng thấy được chiếc Mazda của Kiều Vi Nhã.

Ba chiếc xe đều đi cùng một hướng - Minh Châu Hào Đình.

Kiều Vi Nhã trực tiếp lái xe vào nhà, Land Rover liền quay đầu, Cổ Khánh Nhất không ngờ Land Rover chỉ hộ tống Kiều Vi Nhã về nhà an toàn, hai người không hề gặp mặt.

Thế có nghĩa, Kiều Vi Nhã cũng không biết sự tồn tại của chiếc Land Rover.

Cổ Khánh Nhất có cảm giác thất bại thảm hại, muốn cho xe taxi ngừng lại, nhưng nhớ đến từ đây đến nội thành còn khá xa, chỉ có thể cho xe quay về, chuyến theo dõi này mất nhiều hơn được.

Xe taxi quay đầu, Land Rover liền ngăn trước đầu xe bọn họ, xe trên đường rất ít, lại càng không nói đến taxi, cho nên lúc giữa đường thấy chiếc taxi liền gặp được Cổ Khánh Nhất.

Bảo Mặc xuống xe, nói với Cổ Khánh Nhất: "Xuống xe!"

Tài xế taxi nhìn thoáng qua Cổ Khánh Nhất, Bảo mặc cản đầu xe nên không thể đi được.

Cổ Khánh Nhất xuống xe, Bảo Mặc liền lấy ra một tờ một trăm tệ đưa cho tài xế: "Bác tài, đủ không?"

Tài xế bừng tỉnh, thì ra là đến gặp bạn bè, không ngừng gật đầu đủ rồi, Bảo Mặc vung tay lên, tài xế hướng đường khác rời đi.

Cổ Khánh Nhất căm giận nói: "Mày muốn làm gì?"

Bảo Mặc cười nói: "Cổ Khánh Nhất, tao thay mày thanh toán tiền xe, mày không nên cảm ơn tao sao?"

Bảo Mặc xoay người lên xe, nhấn kèn một tiếng thật dài, đưa tay vẫy vẫy cố lên rồi rời đi.

Từ Minh Châu Hào Đình đến trạm xe gần nhất cũng phải đi một đoạn xa, ít nhất cũng nửa tiếng, mà bây giờ không đến nửa tiếng ở trạm không còn xe nữa.

Cổ Khánh Nhất nhìn thời gian trong điện thoại, chạy như điên, Bảo Mặc thản nhiên lái xe ở bên cạnh, thỉnh thoảng nhấn kèn một chút, khuyến khích hắn cố lên.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Lương tâm

Editor: Hạ Y Lan

Hôm nay chính là ngày đến thời hạn một tháng, cha con Cổ Khánh Nhất đến sư đoàn tìm Lý Bác Cừ.

Lý Bác Cừ đã biết chuyện từ đầu đến cuối từ vợ mình, thế mới biết, Kiều Vi Nhã tiến vào quân doanh là do ai chiếu cố, nếu vợ ông và đối phương không phải từng là đồng nghiệp với nhau, rất có thể ông sẽ đần độn u mê bị cuốn vào, nghĩ thế, trán ông liền đổ mồ hôi.

Mọi chuyện đã thế, ông quyết định hôm nay phải rút ra ngoài, không tham dự chuyện này nữa.

Hai cha con đến phòng làm việc của ông, Lý Bác Cừ hỏi: "Khánh Nhất, cháu tính giải quyết chuyện này thế nào?"

"Bác Lý, cháu không muốn ly hôn, cháu thật sự đã sửa sai." Cổ Khánh Nhất tỏ vẻ mặt thật thà và chân thành.

Lý Bác Cừ gật đầu, thản nhiên nói: "Khánh Nhất, chuyện của hai người, bác chỉ có thể tận lực khuyên giải Kiều Vi Nhã, về phần kết quả, bác Lý không thể chắc chắn được."

Lý Bác Nhanh gọi điện thoại, rất nhanh, Kiều Vi Nhã gõ cửa đi vào.

Cúi đầu chào, Kiều Vi Nhã thẳng tắp đứng đối diện Lý Bác Cừ, nhìn không chớp mắt, một thân quân trang màu xanh, khiến cô càng thêm tỏa sáng, phảng phất như cô xuyên qua ánh nắng mà đến.

Thái độ của Lý Bác Cừ đối với cô, rõ ràng khách khí hơn so với lần trước.

Bốn người, chia ba hướng ngồi xuống.

Kiều Vi Nhã vừa ngồi, Lý Bác Cừ cười nói: "Vi Nhã, thời gian một tháng đã đến, cha con Khánh Nhất cũng đã ở đây, cháu có suy nghĩ gì cứ nói với bác, không cần xem bác là thủ trưởng, cứ giống như Khánh Nhất, gọi bác là bác Lý là được rồi."

Kiều Vi Nhã vẫn đúng mực, cười nhẹ, khóe mắt đuôi mày đều thể hiện sự quyết đoán: "Thủ trưởng, làm phiền ngài ra mặt giải quyết chuyện này, cháu rất áy náy, nhưng cháu có kiên trì và suy nghĩ của cháu, Cổ Khánh Nhất, cháu chỉ muốn ly hôn với anh ta, cuộc hôn nhân này đối với cháu chỉ có đau khổ, hà tất gì phải tiếp tục."

Cổ Lễ trầm giọng hỏi: "Tiểu Nhã, con cố ý ly hôn, không quan tâm đến cảm nhận của con con sao?"

Kiều Vi Nhã chuyển hướng nhìn Cổ Lễ, khóe môi xẹt qua nét cười lạnh, thoáng qua rồi biến mất: "Ông nội Đồng Đồng, tôi muốn hỏi ngài, trước kia ngài có từng suy nghĩ cho cảm nhận của Đồng Đồng không? Tôi vì nhà họ Cổ đã bỏ ra bao nhiêu? Chắc trong lòng ngài cũng biết, hôm nay, trước mặt thủ trưởng, phiền ngài nói một câu công đạo, người con dâu là tôi có đủ tư cách hay không. Tiền lương của Cổ Khánh Nhất ở trong tay bà nội Đồng Đồng, hàng tháng tôi còn phải cho các người tiền sinh hoạt, tiền điện nước, tiền điện thoại cũng là do tôi chi trả, thân thích các người đến vay tiền, cũng là tôi ra nhưng chưa từng thấy trả lại, tôi không thèm để ý, bởi vì tôi có khả năng kiếm tiền, tôi xem mỗi người cũng như người thân trong nhà, nhưng Cổ Khánh Nhất đã đền đáp cho tôi cái gì? Mỗi người trong nhà họ Cổ hồi báo tôi ra sao? Khi tôi sinh Đồng Đồng, ở bệnh viện ba ngày có ai đến thăm tôi, tôi về nhà, có ai vì tôi nấu một nồi canh hay một chén cơm? Đồng Đồng đã năm tuổi, tiền hưu của ông nội cũng có ba bốn ngàn tệ mỗi tháng, nhưng có từng mua cho con gái tôi một viên kẹo? Ngài thật tâm yêu thương Đồng Đồng sao? Bây giờ lấy con bé ra làm cái cớ không thấy thật buồn cười sao? Cho nên, tôi nhất định phải ly hôn!"

Cha con Cổ Khánh Nhất nhìn nhau không nói gì, những câu Kiều Vi Nhã chỉ trích đều là thật, không thể phản bác.

Kiều Vi Nhã đứng lên, chào theo quân lễ: "Thủ trưởng, hiện tại cháu bộn bề nhiều việc, xin lỗi đã phụ ý tốt của ngài."

Kiều Vi Nhã mở cửa đi ra, đi tới cửa, Kiều Vi Nhã nói: "Cổ Khánh Nhất, ngày đó tôi ở công trường phía tây chờ anh hai tiếng, anh không đến, cho nên tôi chỉ có thể cân nhắc đến tố tụng thôi, anh chờ lệnh gọi đi." (Hạ Y Lan)

Chờ Lý Bác Cừ phản ứng kịp thời, Kiều Vi Nhã đã đóng cửa đi rồi.

Lý Bác Cừ trầm mặt nhìn hai cha con, chừng năm phút đồng hồ, ông mới thở dài: "Cổ Lễ, cha con hai người thật sự là tự rước lấy nhục nhã, Khánh Nhất, bác thấy cháu vẫn nên đồng ý ly hôn đi, người vợ như vậy, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, sau này cháu cũng không có mệnh chờ quay lại."

Cổ Lễ gật đầu: "Bác Cừ, thật hổ thẹn, cái gì cũng không nói được nữa, chú nói với Tiểu Vi, chúng tôi đồng ý ly hôn, bảo nó liên hệ với Khánh Nhất, trực tiếp nhận giấy ly hôn thôi."

Lý Bác Cừ gật đầu: "Tôi sẽ tận lực."

Hai cha con cáo biệt ra ngoài, Cổ Lễ nhìn con trai ủ rũ, nhịn không được mắng một câu: "Đồ vô vụng, một tháng nay làm được gì?"

Cổ Khánh Nhất nhớ tới đêm đó bị Bảo Mặc đùa giỡn xoay vòng, trong lòng cũng ngập tràn lửa giận, bật thốt lên: "Bảo Mặc đã trở lại, cô ấy có khả năng tiếp tục với con sao? Dù con có bản lĩnh cũng không thể sánh bằng tên Bảo Mặc kia."

Đột nhiên Cổ Lễ nhớ đến một việc: "Khánh Nhất, nhanh gọi cho mẹ con bảo bà ấy trở về."

Cổ Khánh Nhất còn chưa gọi đi, điện thoại của hắn liền reo lên: "Cổ Khánh Nhất, sao lại thế này! Khách sạn của tôi bị lên báo! Từ Linh khởi tố tôi?"

Cổ Khánh Nhất không có thói quen xem báo, cho nên cũng không biết khách sạn La Mã xảy ra vấn đề.

Tiêu San bảo hắn nhanh chân chạy mua một tờ báo, nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

Mấy quản lý bên khách sạn không có báo cáo tình huống kinh doanh của khách sạn, đây là chuyện trước nay chưa từng có, trước kia cô ta có đi chơi ở nước ngoài, năm ba tháng không về, khách sạn có chuyện cũng sẽ gọi điện báo cho cô ta biết.

Quan trọng hơn là, con gái đã bị người Đài Loan đón đi rồi, qua Hongkong học, cô ta là người cuối cùng biết được, cô ta gọi cho trường học, trường học mới nói cho cô ta biết.

Người ở khách sạn vẫn là người của người Đài Loan, bởi vì có thế mới hưởng được chính sách ưu đãi.

Tiêu San đột nhiên sợ hãi, đứng lên gọi cho người Đài Loan mấy cuộc, đối phương không bắt máy, cuối cùng có một lần gọi thông, là vợ của ông ta tiếp, dùng tiếng quốc ngữ mềm giọng với vài câu cay độc với Tiêu San rồi cúp máy.

Vì đứa nhỏ trong bụng này, có khả năng cô ta sẽ tổn thất cây rụng tiền là khách sạn này.

Cổ Khánh Nhất đến cửa tiệm gần trạm xe bus mua một tờ báo chiều ngày hôm qua, kết quả người ta nói báo đã bán hết, Cổ Khánh Nhất nói muốn mua một phần báo liên qua đến khách sạn La Mã, người bán báo chỉ bốn năm loại báo chí, Cổ Khánh Nhất tái mặt mua mỗi thứ một phần.

Báo chí đưa tin, từ trang tài chính và kinh tế chuyển đến trang giải trí, đều đưa tin tình huống kinh doanh rồi chuyển đến Tiêu San có đàn ông ở bên ngoài, Tiêu San mất tích không hiểu lý do, điệu bộ phải truy tung đưa tin tới cùng.

Kiều Vi Nhã trở lại văn phòng, luật sư Gia Cát gọi điện đến, tòa án đã thụ lý án ly hôn.

Kiều Vi Nhã dựa vào cửa thở phào, nước mắt tràn mi, ngày này rốt cuộc đã đến.

Tan tầm, cô đến siêu thị mua một đống lớn rau cải và hải sản, hôm nay cô muốn chúc mừng một chút, đồng thời cô cũng mời luật sư Gia Cát và Mã Vân đến, luật sư Gia Cát trả lời sẽ đến đón Mã Vân rồi đến Minh Châu Hào Đình.

Từ khi cậu nói muốn về đây ở, Kiều Vi Nhã liền bắt đầu trang hoàng phòng ở, chờ họ vừa đến là có thể chuyển vào.

Luật sư Gia Cát đưa Mã Vân đến, Kiều Vi Nhã còn đang bận rộn ở bếp, là Khắc Lạp Luân Tư ra cửa tiếp đón bọn họ.

Mã Vân đến giúp đỡ Kiều Vi Nhã bưng đồ ăn lên bàn, Elaine cầm hai chai rượu đỏ ra, có tài xế ở đây, mọi người có thể yên tâm uống rượu.

Kiều Vi Nhã mời mỗi người một ly, em Đồng Đồng và anh Đồng Đồng cũng giơ ly không lên, Kiều Vi Nhã rót cho hai đứa nước dừa, Đồng Đồng vểnh môi: "Mẹ, con cũng muốn uống rượu."

Anh Đồng Đồng cũng rất dứt khoát nói: "Uống rượu!"

Kiều Vi Nhã nhìn lướt qua con gái, cười dịu dàng nói: "Đồng Đồng, con thật sự muốn uống rượu sao? Rất đơn giản, con đọc thuộc bài thơ Mộc Lan một lần, một chữ cũng không thể thiếu, muốn uống bao nhiêu cũng được."

Đồng Đồng cúi đầu không hé răng, bài Mộc Lan bé còn chưa thuộc, nhưng mà không trách được bé, anh trai luôn quấy rối đấy chứ, bé hung hăng trừng mắt nhìn anh Đồng Đồng: "Anh trai, em không thể uống rượu thì anh cũng không được uống, đều tại anh làm phiền em!"

Mọi người cười ha ha.

Bởi vì có hai đứa trẻ ở đây, mọi người đều không nói về chuyện của Cổ Khánh Nhất, nhưng trận chiến này bọn họ rất có lòng tin, người thắng là bọn họ, không thể nghi ngờ!

Kiều Vi Nhã nâng ly kính luật sư Gia Cát, luật sư Gia Cát cười đạm nhạt: "Người cô cảm ơn không phải tôi."

"Sao không cảm ơn anh được chứ? Luật sư Gia Cát, bảo mẫu đó là nhân chứng xác thực, đây tuyệt đối là mấu chốt, tất cả đều nhờ công lao của anh, tôi thật không ngờ, anh có thể thu mua được bảo mẫu."

Luật sư Gia Cát liếc nhìn Mã Vân, Mã Vân cười nói: "Đúng vậy, chiêu này của luật sư Gia Cát thật là tuyệt, phải gọi là xâm nhập từ phía sau địch, luật sư Gia Cát, tôi và chị Vi cùng kính anh một ly."

Luật sư Gia Cát ý vị thâm trường cười, gật gật đầu, uống một ngụm. (Hạ Y Lan)

"Tiểu Vi, cô còn có sở trường này sao?" Luật sư Gia Cát ăn một ngụm đồ ăn, khen không dứt miệng.

Kiều Vi Nhã suy nghĩ, cười nói: "Có rất nhiều."

Elaine bẻ ngón tay đếm: "Biết võ, biết thêu hoa, biết lái xe, biết làm sổ sách, biết nấu ăn..."

Kiều Vi Nhã có chút đỏ mặt, ngắt lời cô: "Chị, đây là kỹ năng sinh tồn cơ bản, ông nội em nói, người có ngàn quê không bằng kỹ năng bên người, những thứ này cũng không tính là gì, so với nhiều người họ còn biết nhiều hơn em."

Cô chuyển sang Mã Vân, cười nói: "Kỳ thật, em rất bội phục Vân Vân, lúc cô ấy đến thành phố B chỉ có bằng cấp ba, dám tự học xong đại học, nói tiếng Anh cũng rất tốt, cô ấy còn có thể nói tiếng Ý, biết làm cơm Tây, còn mở đại lý, còn có thể làm giày..."

Elaine khoa trương che mặt: "Chị thật không còn mặt mũi sống nữa, Khắc Lạp Luân Tư, cậu nói xem, sao chị lại muốn cùng hai người phụ nữ này làm bạn bè chứ!"

"Mẹ, mẹ rất tuyệt!" Đồng Đồng kiên định ngắt lời Elaine, khích lệ một câu.

Em Đồng Đồng ngây thơ nói: "Em thấy dì Vân Vân là tuyệt nhất, một lần sinh được ba đứa bé."

Mọi người nhịn không được cười ha hả.

Mã Vân ôm Đồng Đồng, hung hăng hôn một cái: "Đồng Đồng, sau này làm con dâu dì được không?"

Đồng Đồng lắc đầu: "Không được, sau này cháu không gả đi đâu, bé trai lớn lên đều biến thành người xấu."

Không khí bỗng chốc trở nên trầm mặc vắng lặng, cuộc ly hôn này, người bị tổn thương nhất là Đồng Đồng, nếu không hướng dẫn chính xác, sau này trong lòng con bé sẽ để lại bóng ma.

Anh Đồng Đồng kéo em gái qua, trừng mắt với Mã Vân, túm bé bước đi, bé hô to: "Anh trai, anh làm gì vậy, em còn chưa ăn no!"

Kiều Vi Nhã ảm đạm nhìn bóng lưng Đồng Đồng, cô không biết nên làm thế nào mới có thể khiến con bé không bị ám ảnh chuyện này.

Mã Vân lặng lẽ vỗ lưng cô: "Chị Vi, thời gian dài rồi sẽ qua thôi, hôm qua Mạnh Kỳ có gọi cho em, anh ấy nói hiện tại Tư Viễn rất tốt, so với trước kia hiểu chuyện hơn nhiều, tất cả sẽ theo thời gian mà thay đổi."

Luật sư Gia Cất thấp giọng nói: "Tiểu Vi, sẽ tốt thôi, tất cả không phải do cô tạo thành, cô không cần áy náy, tâm tính của cô sẽ quyết định tính cách của con bé, cho nên, cô phải luôn kiên cường."

Kiều Vi Nhã gật đầu, cười nâng ly lên: "Nhờ lời tốt của anh, tôi cũng tin tưởng như vậy, tất cả rồi sẽ tốt, từ khi tôi sống lại đến nay, hôm nay là ngày vui vẻ nhất, không thể bị tâm tình xấu làm ảnh hưởng."

Mọi người ồn ào nâng ly, đối với hàm nghĩa sống lại thì không ai chân chính hiểu được, đều cho rằng cô ly hôn xem như sống lại.

Cảm xúc bị ảnh hưởng, Kiều Vi Nhã không khỏi uống nhiều mấy ly, Mã Vân và Khắc Lạp Luân Tư đỡ cô lên lầu, Kiều Vi Nhã liền mê mang ngủ, mãi cho đến năm giờ rưỡi hôm sau mới mở mắt.

Nhìn thoáng qua con gái ngủ bên cạnh, Kiều Vi Nhã không kìm lòng được sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, Đồng Đồng mơ mơ màng màng mở to mắt nhìn mẹ, lầu bầu: "Mẹ, con còn buồn ngủ." Nói xong, lại nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Kiều Vi Nhã khẽ xuống giường mặc quần áo, sau đó ra khỏi phòng.

Khắc Lạp Luân Tư cũng rời giường, đang ở phòng khách uống nước, thấy cô xuống lầu, cười nói: "Tiểu Vi, thì ra cô uống say lại ngủ luôn, rượu phẩm không tệ."

Kiều Vi Nhã khẽ đỏ mặt, chuyện sau đó cô không nhớ rõ.

"Đi chạy bộ?"

"Ừm"

"Đi cùng nhau nhé?"

Kiều Vi Nhã chần chờ một lát, nhìn bộ quần áo Khắc Lạp Luân Tư đang mặc, liền biết anh cố tình chờ cô, không thể cự tuyệt.

Hai người kéo cửa đi ra ngoài, chạy hướng bờ biển, mỗi ngày Kiều Vi Nhã đều đến bên bờ biển luyện tập quyền cước.

Chạy chừng nửa tiếng, Kiều Vi Nhã nhìn Khắc Lạp Luân Tư cười nói: "Nếu anh cảm thấy mệt, chúng ta ngừng một lát."

Khắc Lạp Luân Tư lau mồ hôi, than thở nói: "Tiểu Vi, người cô làm bằng sắt sao?"

"Tôi còn chưa luyện võ, đây chỉ là vận động làm nóng người thôi." Ánh bình minh chiều vào gương mặt Kiều Vi Nhã, nụ cười của cô phá lệ tươi đẹp.

Khắc Lạp Luân Tư nhìn đến si mê, không chuyển tầm mắt.

Kiều Vi Nhã cảm thấy khác thường, chuyển hướng sang tiếng sóng biển ào ào, trên mặt biển, hào quang trải dài, ánh sáng lấp lánh xa hoa.

Kiều Vi Nhã đi về phía trước vài bước, thủ thế, một cước bổ xuống, giày đều ẩm ướt.

Khắc Lạp Luân Tư luôn nhìn bóng dáng của cô, cô gái được bao phủ trong ánh hào quang, suốt cả chặng đường, cô càng thêm kiên cường, cô biết bản thân mình muốn gì, cho nên cô luôn kiên định nỗ lực vì mục tiêu này.

Cô rất tôn trọng anh, thật sự xem anh là thầy, anh cảm thấy cô gái này rất giống mẹ và bà ngoại anh, đều nhẹ nhàng như hoa cúc, hương thơm như hoa lan cao quý, nhưng trong nội tâm họ là sự kiên cường, sức quyến rũ của cô không biểu hiện đơn thuần như bên ngoài, mà từ chỗ sâu nhất trong sinh mệnh phát ra ánh sáng rực rỡ, như một ly trà thơm, vào yết hầu vẫn còn lưu lại hương thơm.

Mà mục đích anh trở lại Trung Quốc chính là tìm một người phụ nữ như vậy dắt tay nhau cả đời, kết quả lại khiến anh thất vọng. Ngay khi anh cho rằng mình không tìm được, lúc anh thất vọng, ngoài ý muốn Kiều Vi Nhã lại xuất hiện trước mặt anh.

Anh cho rằng đây là trời ban cho anh cơ hội, lúc anh tưởng đã nắm được cơ hội, rồi đột nhiên phát hiện, bóng dáng tốt đẹp ấy lại không chịu đi vào hiện thực của anh.

Anh không muốn bỏ cuộc như thế, chẳng sợ không có kết quả, anh cũng muốn nỗ lực đến cuối cùng.

Sau khi Kiều Vi Nhã ngừng động tác, Khắc Lạp Luân Tư bảo: “Tiểu Vi, tôi muốn nói với em về dự định của tôi.”

“Dự định của anh?” Giọng điệu thay đổi thế này khiến Kiều Vi Nhã cảm thấy hoang mang.

"Phải, Tiểu Vi, đợi đến khi tâm nguyện của em hoàn thành, trở về với cuộc sống độc thân, tôi muốn theo đuổi em, tin tưởng tôi, tôi sẽ là một người chồng tốt, một người cha tốt, tôi sẽ xem Đồng Đồng như con của mình, đừng vội cự tuyệt, hiện tại tôi không ép buộc em, tôi cho em thời gian, đồng thời cũng cho chính mình thời gian, với tôi mà nói, kiếm tiền không phải là quan trọng nhất, tôi sẽ cho em thời gian để hiểu tôi." Khắc Lạp Luân Tư chân thành nhìn Kiều Vi Nhã, nói ra lời nói trong lòng mình, ngày này, anh đợi thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 78: Nói chuyện

Editor: Hạ Y Lan

Cổ Khánh Nhất về tới nhà, càng nghĩ càng không an lòng, cảm giác đằng sau lần ly hôn này còn ẩn giấu điều gì đó.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn quyết định đi một chuyến tìm Mã Vân.

Sáng sớm hôm sau, hắn đến trước chung cư nhà Mã Vân, bấm điện thoại gọi cho cô.

Mã Vân do dự một chút nhưng vẫn nhận máy, nghe thấy Cổ Khánh Nhất đang chờ ngoài chung cư, lạnh nhạt nói: "Bên trái chung cư có một tiệm cà phê, nhìn thấy không? Anh chờ tôi ở đó."

Vào tiệm cà phê, Cổ Khánh Nhất tìm một vị trí gần cửa sổ.

Mã Vân nhìn thấy hắn, khẽ gục đầu đi vào.

Cổ Khánh Nhất hỏi: "Cô uống gì?"

"Một ly Latte đá."

Cổ Khánh Nhất có chút biến sắc, một ly Latte đá bằng nửa ngày tiền lương của hắn.

Mã Vân cười nói: "Chúng ta AA."

"Không cần, tôi mời." Cổ Khánh Nhất mất tự nhiên bảo.

"Anh đến tìm tôi làm gì?"

Cổ Khánh Nhất khẽ cắn môi, hỏi: "Mã Vân, cô có thể thương lượng với Vi Nhã một chút, đừng khởi tố lên tòa án không? Tôi đồng ý ly hôn còn không được sao?"

Mã Vân lắc đầu: "Tòa án đã thụ lý rồi, chắc rằng anh sẽ nhanh chóng nhận được lệnh gọi, bây giờ không phải anh muốn rút đơn kiện là rút được, Cổ Khánh Nhất, không có đường quay về rồi, hơn nữa, anh đã tìm nhầm người, làm sao tôi có thể đứng về phía anh giúp anh nói chuyện chứ, anh hãy suy nghĩ một chút, anh đã làm gì với Kiều Vi Nhã? Không phải chị ấy không cho anh cơ hội, chị ấy chờ anh ở công trường phía tây suốt hai tiếng, nếu như ngày đó anh trực tiếp ly hôn, mọi chuyện đều xong xuôi, nhưng bây giờ không có cơ hội, vết bỏng trên chân đều do chính mình tự mài ra." Cô nói ở trong lòng, Tiêu Nham và đồng bọn của hắn đã bị bắt, mấy lần hắn theo dõi Tiểu Vi, thậm chí còn muốn giết chị ấy, thật may là anh không bị cuốn vào bên trong, nếu không, hiện tại so với hắn anh còn thảm hại hơn.

"Vốn là tôi không muốn nói cho anh biết những thứ này, nhưng xem mặt mũi con gái anh, tôi sẽ nói cho anh biết một tiếng, Tiểu Vi của ngày hôm nay không phải là người mặc cho anh lừa gạt hay khi dễ, Cổ Khánh Nhất, tự vỗ ngực mình nghĩ lại đi, nếu như anh toàn tâm toàn ý chung sống với chị ấy, anh sẽ đi tới bước đường hôm nay sao? Chị ấy không phải là người mềm yếu dễ bắt nạt, chỉ là không muốn Đồng Đồng có tuổi thơ giống chị ấy thôi, anh thật cảm thấy chị Tiểu Vi yêu anh, không thể rời bỏ anh sao? Căn bản anh không đáng giá cho bất kỳ người phụ nữ nào yêu thương."

Đối mặt với Cổ Khánh Nhất đang trầm mặc, Mã Vân thản nhiên nói: "Cổ Khánh Nhất, biết vì sao tôi đồng ý ra đây gặp anh không?"

Rốt cuộc Cổ Khánh Nhất cũng nói chuyện: "Tại sao?" Lúc này, tâm tình của hắn cũng đắng như ly cà phê vậy.

"Bởi vì tôi muốn anh trông chừng mẹ anh cho kỹ, đừng để bà ấy đi tìm chị Tiểu Vi gây sự, nếu không, cuối cùng người ăn quả đắng chính là anh."

Cổ Khánh Nhất gật đầu, mẹ hắn tuyệt đối làm ra chuyện như vậy.

Mã Vân lấy từ ví ra một trăm tệ đặt trên bàn: "Cổ Khánh Nhất, có một câu gọi là nước đến chân mới nhảy, thật sự đã muộn. Hôm nay, hay là để tôi mời anh, cảm ơn anh năm đó khi xảy ra chuyện của Cổ Khánh Song và Mạnh Kỳ, anh đã không đứng về phía em gái mình."

Cổ Khánh Nhất còn chưa phản ứng kịp, Mã Vân đã đi rồi, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, bóng lưng Mã Vân và Kiều Vi Nhã rất tương tự, bọn họ có thể trở thành bạn của nhau cũng không phải là tình cờ.

Cổ Khánh Nhất ngồi một lúc lâu, cho đến khi nhận điện thoại của Cổ Lễ, hắn mới tỉnh táo lại.

Cổ Khánh Nhất về tới nhà, Cổ Lễ mới trầm mặt hỏi: "Mẹ con gọi cho con, sao con không nhận!"

Hắn vẫn ngơ ngác ngồi ở tiệm cà phê, căn bản không muốn nghe điện thoại, một cuộc gọi đến, hắn nhấn từ chối rồi tắt máy, đó là tất cả.

"Mẹ về rồi?"

"Ừ, mẹ con đang đứng ở bến xe, em hai con đi đón bà ấy rồi."

"Nửa ngày nay con đi đâu vậy? Sáng sớm đã ra ngoài, hiện giờ con không được gây thêm chuyện gì nữa."

Nghe lời nói đầy hàm ý của ba mình, Cổ Khánh Nhất rùng mình, vội vàng hỏi: "Ba, xảy ra chuyện gì?"

"Cậu của Kiều Vi Nhã đã trở lại, hoa viên Đạm Đài sẽ được trả lại cho nhà bọn họ, ba có biết Tống Nguyên, người đang phụ trách trang hoàng cho công trình này, sáng sớm hôm nay, ba cảm thấy có điều bất thường nên đã qua một chuyến, thế mới biết, đoàn khảo sát của Phủ Thị Chính đến Mĩ gặp được trưởng tử, trưởng tôn nhà Đạm Đài, bọn họ ở Mĩ có sản nghiệp rất lớn, đồng ý trở về nước đầu tư, cho nên, Phủ Thị Chính thúc giục bọn họ nhanh chóng khôi phục hoa viên Đạm Đài như cũ."

Cổ Khánh Nhất đứng không vững, ngồi phịch trên tay vịn của ghế sô pha, tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ đây mới là nguyên nhân Kiều Vi Nhã ly hôn sao?

"Tống Nguyên nói sẽ không sai, vợ của hắn ta đang là thư ký của Phủ Thị Chính, Khánh Nhất, ba nghĩ, Lý Bác Cừ đã biết từ sớm, cho nên hắn mới

chẳng quan tâm nữa, chuyện này, ngàn vạn lần không được để cho mẹ con biết, bà ấy biết sẽ nguy mất."

Cổ Khánh Nhất gật đầu, lúc này hắn như gặp đại nạn, tiến đến phía trước một chút cũng không có can đảm.

Nhiều người biết như vậy, nhất định Kiều Vi Nhã càng biết sớm hơn, chắc chắn Mã Vân cũng nghe được, tất cả đều không nói với hắn, hắn cho rằng mình lựa chọn Tiêu San là chính xác, nhưng không ngờ, người ở bên cạnh mới là kho báu.

"Ba nghe Tống Nguyên nói, chuyện nhà Đạm Đài đã bắt đầu chuẩn bị từ tháng bảy, những gì Hạ Thanh nói với chúng ta đều là tin tức giả, hoặc là nói, căn bản bà ta cũng không biết chân tướng sự việc."

Cổ Khánh Nhất thở hắt ra: "Ba, không phải ba nói nhà họ Bảo và nhà Đạm Đài có huyết hải thâm cừu sao?"

Cổ Lễ gật đầu: "Đó là ba nghe nói hồi thời kỳ cách mạng văn hóa, ông nội Bảo Mặc chết có liên quan đến nhà Đạm Đài, thù hận của hai nhà là chuyện trước giải phóng, cụ thể ba cũng không biết, nhưng ba biết nhà họ Bảo vô cùng hận nhà Đạm Đài."

Cổ Khánh Nhất có chút thất vọng, chuyện trước giải phóng đã qua nhiều năm như vậy rồi, ai có thể nói rõ chân tướng chứ?

Nhưng nếu sự thật là như vậy, giữa Bảo Mặc và Kiều Vi Nhã không có khả năng ở bên nhau.

Cuộc sống của Kiều Vi Nhã rất đơn giản, lúc đi học, cô cũng ít lui tới với bạn bè, kể từ khi bọn họ nói chuyện yêu thương, thế giới của Kiều Vi Nhã chỉ có hắn, cho dù là cô đi làm ăn, cũng không trở nên thô tục phóng túng như những người ở Bách Hóa Trung Đại, cô vẫn luôn vây quanh hắn.

Cho nên, nếu như Kiều Vi Nhã không thể ở cùng với Bảo Mặc, có con gái hỗ trợ, hắn muốn đoạt cô về cũng không phải việc khó.

Trong lòng Cổ Khánh Nhất đã có chủ ý, hắn nói với Cổ Lễ một tiếng rồi ra khỏi nhà, chạy đến Tân Khu tìm Tần Nhạc.

Trong khoảng thời gian này, Tần Nhạc vẫn không liên lạc với hắn, bởi vì Tần Nhạc đã biết chuyện của hắn và Kiều Vi Nhã, cả Tiêu San nữa nên đối với hắn rất thất vọng.

Nhưng hắn tìm tới cửa, Tần Nhạc cũng không thể chặn hắn ở bên ngoài, mời hắn vào phòng làm việc, nhưng thái độ thì kẻ ngốc cũng nhìn ra là rất không vui.

Cổ Khánh Nhất làm mặt dày cười nói: "Tần Nhạc, là do tớ sai, cậu nể tình cảm của chúng ta giúp tớ một việc được không?"

"Muốn tớ giúp cậu thế nào?" Tần Nhạc nghĩ đến đứa con của hai người, trong lòng mềm nhũn, than thở đồng ý.

"Tớ muốn cậu giúp tớ tìm Bảo Mặc."

"Cậu tìm người ta làm gì? Lần trước đánh cậu còn không sợ!" Tần Nhạc lắc đầu, anh cứ nghĩ rằng Cổ Khánh Nhất muốn nhờ anh tìm Kiều Vi Nhã khuyên nhủ một chút, không ngờ Cổ Khánh Nhất lại có chủ ý này.

Cổ Khánh Nhất nói: "Tần Nhạc, cậu không biết, Tiểu Nhã cũng không thật sự muốn ly hôn với tớ, nếu không phải do Bảo Mặc cản trở từ bên trong, hai chúng tớ đã sớm hợp lại rồi."

Tần Nhạc nửa tin nửa ngờ nhìn Cổ Khánh Nhất, Cổ Khánh Nhất đưa tới một điếu thuốc, thề thốt: "Chúng ta là anh em đã nhiều năm, ngay cả cậu cũng không tin tớ."

Tần Nhạc gật đầu: "Trước kia tớ thật sự tin tưởng cậu, hiện tại. . . . . ." Anh lắc đầu không nói ra nửa câu nói sau, không cần nói cũng hiểu.

Cuối cùng Tần Nhạc vẫn đồng ý giúp Cổ Khánh Nhất, vừa đúng đến thời gian ăn cơm trưa, hắn dẫn Cổ Khánh Nhất đến quán ăn gần đây ăn hải sản.

Hai người gọi món, Tần Nhạc mới gọi cho Bảo Mặc.

Bảo Mặc nhận được điện thoại, nhíu mày mới nghe máy: "Quản lý Tần, có việc gì thế?"

"Bảo tổng, tôi có một người bạn muốn gặp ngài, ngài có thời gian rảnh không?"

Bảo Mặc liếc mắt nhìn Đài Lộ đang ở bên cạnh, trầm giọng nói: "Là Cổ Khánh Nhất sao? Anh hỏi anh ta có phải ngứa da hay không, muốn bị đánh nữa thì tôi liền đi qua."

Đài Lộ kinh ngạc, Cổ Khánh Nhất! Anh nhìn về Bảo Mặc gật đầu, Bảo Mặc đành đồng ý.

Tối hôm qua Đài Lộ mới đến thành phố B, anh đến đây cùng Bảo Mặc làm quen, không ngờ tới thành phố B liền gặp được Cổ Khánh Nhất.

Đài Lộ cười nói: "Cậu và Cổ Khánh Nhất từng có ẩu đả?"

Bảo Mặc gật đầu: "Đánh nhau một lần."

Hai người ra khỏi công ty, đi bộ đến quán ăn hải sản.

Tần Nhạc thấy Bảo Mặc mang theo một người xa lạ đi vào, liền giật mình, vẫn cười chào hỏi.

Bảo Mặc mời Đài Lộ ngồi xuống trước, lúc này mới kéo ghế dựa ngồi xuống, mặt anh không biểu cảm hỏi: "Cổ Khánh Nhất, tìm tôi làm gì?"

"Bảo Mặc, tôi muốn nói chuyện với anh, nói một mình." Cổ Khánh Nhất nén giận nói.

Bảo Mặc liếc nhìn Đài Lộ.

Đài Lộ đang có rất nhiều hứng thú nhìn Cổ Khánh Nhất, nhìn từ tướng mạo có thể thấy rất xứng đôi với em họ, chỉ tiếc, là một con sói đội lốt cừu.

Thế Hiếu đã bay đi Đài Loan, nếu như thuận lợi, khách sạn La Mã sẽ rất nhanh phải đổi chủ.

Thế Minh đang giúp ba mẹ hoàn thành tất cả công việc để trở về nước.

Anh cả và Tử Khiêm cũng đồng hành cùng đoàn khảo sát trở về, cho nên, chuyện bên Bảo Mặc toàn quyền do anh xử lý.

"Tất cả mọi người không phải người ngoài, có lời gì cứ nói ở đây."

"Chuyện này nói trước mặt người khác cũng không tốt." Cổ Khánh Nhất gắng sức nói.

Bảo Mặc cười: "Được, chẳng qua bây giờ tôi không có thời gian, anh phải chờ đến tối tôi tan làm đã."

"Anh là ông chủ, có thời gian hay không chẳng phải do anh sắp xếp sao? Tôi muốn nói một chuyện, đối với anh rất quan trọng."

Bảo Mặc cười lạnh: "Cổ Khánh Nhất, anh nghĩ rằng ai cũng như anh, cả ngày không có việc gì làm sao?"

Rượu và thức ăn đã bưng lên, bốn người vừa ăn vừa nói chuyện, Cổ Khánh Nhất không lay chuyển được Bảo Mặc, đành đồng ý chờ anh tan việc.

Đài Lộ vẫn không nói một lời, cho đến khi Tần Nhạc tính tiền anh mới lên tiếng: "Tần tiên sinh, AA đi, cá nhân tôi thích AA."

Nghe khẩu âm tiếng phổ thông của anh có thêm chút giọng thành phố B, Tần Nhạc ngẩn người một chút, người ở trước mắt này, tuyệt đối không phải là người địa phương, nhưng rõ ràng âm cuối của anh ta lại mang theo khẩu âm thành phố B, nhìn thái độ của Bảo Mặc đối với anh ta, càng khiến người ta nghi ngờ.

Bảo Mặc cười nói: "Như vậy, quản lý Tần, tôi ra hai trăm, phần còn lại thì giao cho anh, bạn của tôi mới từ nước ngoài về, thói quen không giống chúng ta, xin thông cảm."

Tần Nhạc đã quan sát Đài Lộ mấy lần, tầm mắt Đài Lộ vẫn dừng trên người Cổ Khánh Nhất, trong ánh mắt, phần nhiều là lạnh lùng và khinh thường.

Người này hẳn là không biết Cổ Khánh Nhất mới phải chứ.

Anh cảm thấy, Cổ Khánh Nhất cũng cảm thấy, Cổ Khánh Nhất không nhịn được hỏi ra: "Vị tiên sinh này, chúng ta từng gặp nhau sao?"

Đài Lộ lắc đầu không nói, anh thật sự khinh thường phải nói chuyện với Cổ Khánh Nhất.

Hẹn thời gian với Bảo Mặc, Đài Lộ và Bảo Mặc rời đi trước, Tần Nhạc và Cổ Khánh Nhất vẫn còn ở lại nói chuyện.

Cổ Khánh Nhất ngờ vực hỏi: "Tần Nhạc, cậu có gặp qua người kia không?"

"Chưa từng thấy qua, nhưng tớ cảm thấy ánh mắt anh ta và Bảo Mặc nhìn cậu rất giống nhau, thậm chí so với Bảo Mặc còn có địch ý hơn."

Tần Nhạc khoát tay: "Thôi, đừng suy nghĩ lung tung nữa, mặc kệ thái độ của Bảo Mặc thế nào hay là thái độ của người xa lạ ra sao, cậu đừng nghĩ nhiều, điều đáng chú ý là làm thế nào để vợ cậu chịu tha thứ cho cậu, tớ thật sự không hiểu, ba mẹ cậu nghĩ sao nữa, con trai quan trọng thế sao? Cho dù cậu có con trai, cậu có thể đảm bảo con trai của cậu có thể sinh được con trai nữa không? Trên đời này đoạn tử tuyệt tôn đầy ra đó, nếu cứ nghĩ như ba mẹ cậu thì nhảy xuống biển lâu rồi."

Ánh mắt Cổ Khánh Nhất lập lòe, làm dáng vẻ rất áy náy: "Tần Nhạc, cậu cũng biết, ngày ngày mẹ tớ vừa khóc vừa gào muốn bồng cháu, tớ thật sự không có cách nào, ai cũng không muốn mỗi ngày về nhà đều cãi nhau."

"Các người không ở cùng thì làm sao cãi nhau, muốn nói cãi nhau đều do mẹ cậu cố tình gây sự, tớ thấy cả đời cậu đều trôi qua thuận lợi, phải gặp một cuộc chiến lớn mới biết thế nào là đau, còn nữa, mẹ cậu náo loạn và việc cậu ở bên ngoài có phụ nữ liên quan gì sao? Cậu nói xem cậu tìm phụ nữ toàn là dạng gì, thế này gọi là phụ nữ sao? Bây giờ mới biết hối hận, haizz. . . . . Cũng không biết Kiều Vi Nhã có thể tha thứ cho cậu hay không, nếu là tớ, đừng mơ." Tần Nhạc đốt một điếu thuốc, hút mạnh một hơi: "Khánh Nhất, bạn bè với nhau, tớ nói với cậu, phụ nữ bây giờ từng người đều để ý đến thế lực, không xe không nhà, người ta đều không liếc mắt nhìn cậu, còn không biết giặt quần áo nấu cơm, vậy mà nói đây là phụ nữ thời đại mới, định nghĩa nam nữ ngang hàng chính là đàn ông phải giặt giũ, nấu cơm, chăm con, phụ nữ chỉ cần sinh đứa nhỏ."

"Không phải cậu cũng tính kết hôn sao? Sao lại nói vậy?"

"Chê tớ không cha không mẹ, đến lúc đó không ai chăm lo con cái giùm, hơn nữa, nhà bọn họ bảo tớ mua một căn nhà, nói là cho ba mẹ cô ấy dưỡng lão, ngộ nhỡ ly hôn, căn nhà kia xem như bồi thường tổn thất." Tần Nhạc nghiền nát tàn thuốc, đứng lên: "Đi thôi, sắp đến giờ làm việc rồi, tớ không giống như cậu, có một người ba làm quan."

Cổ Khánh Nhất cười khổ đứng lên, cùng anh đi ra ngoài.

Trong phòng làm việc của Bảo Mặc, Đài Lộ uống một ly cà phê, đứng trước cửa sổ thưởng thức phong cảnh bên ngoài.

Bảo Mặc hỏi: "Lộ, anh không liên lạc với Tiểu Vi sao?"

Đài Lộ gật đầu nói: "Không liên lạc, cô ấy cũng không thích tôi mấy, mỗi lần nói chuyện với tôi, cô ấy đều mang theo mười phần thuốc nổ."

Anh quay đầu, nhìn Bảo Mặc: "Bảo Mặc, cậu vì Kiều Vi Nhã, đưa nhà máy cho ba của tôi, không cảm thấy thua thiệt sao? Theo tôi thấy, cô ấy là người rất cố chấp, không ai dễ dàng thay đổi quyết định được, nếu như cả đời này cô ấy cũng không chịu tiếp nhận cậu... không phải cậu thiệt thòi rồi sao?"

"Tôi chỉ biết cô ấy vẫn luôn khát vọng có người nhà, việc tôi có thể làm chỉ có thế thôi, trên tay tôi còn có cổ phần công ty Bảo thị, không đến mức để mình còn hai bàn tay trắng, huống chi, ba của anh vẫn để tôi quan lý nhà máy, mười phần trăm lợi nhuận cộng thêm hai mươi vạn tiền lương hàng năm, tôi đã thỏa mãn." Bảo Mặc bình thản nhìn Đài Lộ: "Tôi vẫn luôn rất thuận lợi, trừ Tiểu Vi, thứ tôi muốn, từ trước đến giờ đều có trong tay. Cho nên, cuối cùng vẫn do tôi xem nhẹ cảm nhận của cô ấy, mới khiến chúng tôi bỏ lỡ nhiều năm như vậy, để cô ấy bị mẹ tôi gây khó dễ, bị Cổ Khánh Nhất bắt nạt, Lộ, rất nhiều thứ, ngoài mặt rất tốt đẹp, bên trong, đã sớm mục rửa biến chất, nếu như không mở ra, sẽ không biết được, tôi như người mù bị che giấu sự thật, tất cả của hôm nay chỉ là gieo gió gặt bão, cho nên, nếu như cô ấy không chấp nhận tôi...tôi sẽ độc thân cả đời."

Đài Lộ nhún nhún vai, hiển nhiên đối với quan điểm của Bảo Mặc, anh vẫn không thể đồng tình.

Bỗng nhiên, một suy nghĩ hiện lên trong đầu, Bảo Mặc hỏi: "Lộ, sao anh không kết hôn?"

"Tôi đang chờ một người kết hôn rồi mới tính, nếu không, dù tôi quen nhiều bạn gái cũng bị cô ấy phá đám." Đài Lộ nhớ đến khuôn mặt xinh đẹp luôn ngang ngược trước mặt anh, thật đau đầu.

Bảo Mặc không tiếp tục hỏi, anh không có ý định quan tâm vấn đề của người khác, trong lòng của anh, tất cả đều là Kiều Vi Nhã.

Cách hai ba ngày, luật sư Gia Cát sẽ báo cáo tiến độ với anh, chuyện ly hôn tiến hành rất thuận lợi, lần này, nhất định Vi Nhã sẽ được như ý nguyện.

Vợ chồng Trình Thiệu không chỉ một lần khuyên anh đừng ăn cả ngã về không, mẹ anh biết được càng không thể tiếp nhận Vi Nhã, anh nghĩ tới nghĩ lui, vẫn làm theo ý mình, đến Mỹ gặp Đài lão tiên sinh, cũng trả giá cao bằng nhà máy của mình, đổi lấy bọn họ thừa nhận Vi Nhã, bởi vì Mã Vân nói, Vi Nhã khát vọng sự ấm áp của người nhà nhất.

Đừng bảo là một nhà máy, lấy toàn bộ tài sản của anh cũng không sao cả, anh nợ cô, mẹ anh nợ cô, không phải một chút tiền tài là có thể bồi thường.

Nếu như ban đầu không đi, nếu như mẹ không làm ra những việc này, sao Vi Nhã có thể chọn tên hèn hạ Cổ Khánh Nhất kia, không chọn hắn sẽ không chịu nhiều khổ như vậy, lúc trước, khi Vi Nhã mới chấp nhận quen anh, bọn họ từng ở trước mộ người nhà họ Kiều, trịnh trọng thề, một đời một kiếp ở cùng nhau.

Không ai nói rõ được cảm giác bản thân bị người mình yêu nhất phản bội, bây giờ anh đã hiểu, cho nên, anh nguyện cả đời này, vì mình, vì mẹ chuộc tội lỗi.

Rốt cuộc chờ đến lúc tan việc, Cổ Khánh Nhất thấy xe Bảo Mặc chạy ra ngoài, tiến lên đón.

Bảo Mặc liếc mắt nhìn Cổ Khánh Nhất, hờ hững nói: "Lên xe!"

Kéo cửa sau ra, hắn nhìn thấy Đài Lộ, hắn bèn chào hỏi Đài Lộ, Đài Lộ chỉ hơi gật đầu.

Một đường không nói chuyện, cho đến khách sạn Davis, Đài Lộ xuống xe, Bảo Mặc mới hỏi: "Cổ Khánh Nhất, anh muốn nói gì với tôi?"

"Chúng ta tìm một chỗ nói."

"Không cần, nói ở trên xe đi." Bảo Mặc dừng xe ở bên đường, cau mày, nhìn Cổ Khánh Nhất qua kính chiếu hậu.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Ân oán

Editor: Hạ Y Lan

"Bảo Mặc, mời anh sau này cách xa Tiểu Nhã, dù chúng tôi có ly hôn, giữa hai người cũng không có khả năng!"

Bảo Mặc lạnh mặt quay đầu nhìn Cổ Khánh Nhất, trong mắt xẹt qua sự giận dữ, lạnh giọng nói: "Cổ Khánh Nhất, anh cho rằng anh là ai, anh có tư cách gì nói với tôi những lời này!"

Cổ Khánh Nhất lại cười: "Bởi vì trước giải phóng, hai nhà các người có huyết hải thâm cừu, bởi vì. . . . . ."

"Anh lặp lại lần nữa!" Bảo Mặc không dám tin hỏi lại một câu.

Cổ Khánh Nhất cực kỳ hài lòng cười nói: "Cụ thể thế nào tôi cũng không biết, dù sao thì hai nhà các người có thù hận, hơn nữa, trước đó vài ngày, mẹ anh có gọi điện cho ba của tôi, bảo ba tôi nghĩ biện pháp đuổi cô ấy rời khỏi thành phố này, còn nói chúng tôi ra tiền, anh suy nghĩ lại những việc mẹ anh đã làm xem, nhà cửa, Bách hóa Trung Đại, từng chuyện một, mẹ anh so với tôi còn ác độc hơn nhiều, nếu gặp phải người như mẹ anh, đời này tôi cũng không dám kết hôn với loại người như vậy, Bảo Mặc, tôi đã nói những chuyện này cho Tiểu Nhã biết, Tiểu Nhã sẽ không bao giờ tha thứ cho mẹ của anh, cho nên, dù anh có cố gắng đi nữa cũng vô dụng thôi!"

Cổ Khánh Nhất mở cửa xe, trong lòng chưa bao giờ sung sướng như vậy, trận đánh này, hắn nhất định thắng, Bảo Mặc sẽ không dám đến trước mặt Kiều Vi Nhã chứng thật, hơn nữa, Kiều Vi Nhã cũng không muốn gặp Bảo Mặc, nếu không, sao Bảo Mặc lại không dám đứng trước mặt Kiều Vi Nhà mà mỗi lần đều len lén đưa cô đến Minh Châu Hào Đình.

Bảo Mặc ngồi trong xe, thân thể cứng ngắc, một hồi lâu không nhúc nhích, anh tin những lời Cổ Khánh Nhất nói là thật.

Nói như vậy, mẹ vụng trộm dùng thủ đoạn đều do ba gợi ý, bọn họ luôn gạt anh, tại sao?

Nhìn ánh đèn trong khách sạn Davis, lòng Bảo Mặc đau từng cơn.

Anh gọi cho Đài Lộ, nói tối mai sẽ đến đón anh ta liền lái xe ra khỏi nội thành, chạy thẳng tới đường cao tốc.

Hai tiếng rưỡi sau, Bảo Mặc về đến nhà.

Thấy anh về, hai vợ chồng đều bất ngờ, vẻ mặt Hạ Thanh từ ái cười nói: "Mặc, sao hôm nay con có thời gian về vậy, mẹ còn nói qua hai ngày nữa sẽ đi thăm con."

Hạ Thanh cười, hôm nay lại thấy chói mắt như vậy, nếu có thể lựa chọn, anh tình nguyện mình giống như Vi Nhã – là một cô nhi.

"Ba, mẹ, hai người ăn cơm chưa?" Thì ra do anh luôn tự lừa mình dối người sống trong ảo cảnh, cuộc sống có hai loại tình cảm quan trọng nhất, tình yêu và tình thân, cả đời luôn làm bạn với hai loại tình này, thời điểm anh cảm thấy hạnh phúc nhất lại cho anh một kích trí mạng, khiến anh gần như lâm vào cảnh tuyệt vọng.

Có một lần anh cảm thấy bản thân thật may mắn, mặc dù tình yêu khiến anh bị tổn thương, nhưng anh còn có thân tình, còn có ba mẹ vĩnh viễn yêu thương anh.

Ai ngờ, tình yêu của anh lại bị tình thân anh tín nhiệm nhất đẩy ra xa, thân tình của anh cũng chỉ mang mặt nạ giả dối.

"Ăn rồi, con trai, con ăn cơm chưa? Mẹ gọi bảo mẫu làm một chút cho con ăn?"

Bảo Mặc lắc đầu: "Ba mẹ, chúng ta đến thư phòng đi, con muốn nói chuyện với hai người một chút."

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, đứng dậy, mơ hồ đoán được cảm xúc khác thường của con trai nhất định có liên quan đến Kiều Vi Nhã, trừ Kiều Vi Nhã ra, hình như con trai đều rất thuận lợi.

Chủ nhiệm Bảo không nói hai lời, cầm tờ báo dẫn đầu vào thư phòng.

Hạ Thanh sóng vai cùng con trai bước theo, đoạn đường này, Hạ Thanh mẫn cảm phát hiện con trai đối với mình rất bài xích.

"Nói đi." Hai vợ chồng ngồi xuống, trấn định ung dung nhìn con trai, kinh nghiệm nhiều năm ở quan trường, bọn họ tự tin có thể duy trì vẻ mặt trước mặt con.

"Ba, mẹ, con là con ruột của hai người sao?"

"Con trai ngốc, con nói gì vậy? Dáng dấp của con và mẹ không giống nhau sao?" Hạ Thanh trừng mắt liếc con mình.

Bảo Mặc không cười, mà trầm giọng nói: "Ba mẹ, con đã biết, biết tất cả rồi, nếu hai nhà chúng ta có huyết hải thâm cừu, vì sao ban đầu hai người không ngăn cản chúng con đến với nhau, mà sử dụng thủ đoạn hèn hạ hạ lưu như vậy!"

Chủ nhiệm Bảo không nhịn được vỗ bàn: "Khốn khiếp, nào có ai làm con mà nói ba mẹ của mình hèn hạ hạ lưu!"

Bảo Mặc cười lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ không đúng sao? Thân phận của hai người ở bên ngoài cao quý thế nào – là quan chức! Lại hãm hại một cô nhi không cha không mẹ, tâm của các người để ở đâu! Lần trước về nhà, ngoài sáng trong tối tôi đều hy vọng mẹ dừng tay, nhưng thế nào? Các người liên hiệp với người nhà họ Cổ cặn bã kia ức hiếp cô ấy, cho dù hai nhà chúng ta có thù oán thì liên quan gì cô ấy!"

Hai cha con giống như đôi gà trống chọi, thái độ hung dữ, đầu như muốn đụng nhau.

Hạ Thanh liều mạng đẩy hai cha con ra, nhẹ giọng nói: "Được rồi, đừng gây nữa, bảo mẫu dưới lầu có thể nghe thấy. Con đã biết hết thì sẽ nói chân tướng cho con nghe."

Hạ Thanh nhấn con trai ngồi xuống, lại rót cho chồng một ly nước, trấn an cảm xúc của ông.

Chủ nhiệm Bảo trầm mặc, trong đôi mắt lại lóe lên ánh lửa tức giận, hận ý như vậy, cùng với hình tượng cán bộ hòa ái bình thường hoàn toàn không hợp.

Bảo Mặc nhìn chằm chằm ba mình, lòng như đang lăng trì.

"Mặc, cụ thể thì ba không thể nói, tóm lại một câu, là ông ngoại Kiều Vi Nhã sai khiến ông nội nó giết hại ông nội con, bảy ngày sau đó, bà nội con không chịu nổi đả kích cũng đi theo ông, một mình ba chống đỡ ngôi nhà này rất vất vả, phải đưa chú và cô con ra ngoài, nhưng đến khi ba có quyền thế muốn quay lại báo thù, lại phát hiện kẻ thù đã chết, trời xanh có mắt, con lại là bạn học của Kiều Vi Nhã, nhà họ Bảo chúng ta làm sao có thể cưới đời sau của kẻ thù vào cửa, cho nên, mẹ con ra mặt cho con đi nước ngoài, chuyện sau đó, con cũng biết rồi."

Trên mặt Bảo Mặc không có bất kỳ cảm xúc biến hóa nào, anh chưa từng gặp ông bà nội, đối với anh mà nói, thù hận này quá xa xưa, khiến anh bị tổn thương chính là việc ba mẹ sử dụng thủ đoạn hèn hạ với Vi Nhã không nơi nương tựa.

"Bảo Mặc, Bảo Mặc!" Hạ Thanh hơi sợ, ánh mắt con trai nhìn rất xa xôi, tựa như cách núi cao biển rộng.

Bảo Mặc đứng lên: "Mặc kệ thế nào, con sẽ không buông tay Vi Nhã, những thủ đoạn kia của các người tốt nhất đừng nữa dùng, xưa đâu bằng nay, cuối cùng, bị tổn thương chỉ sợ là các người, nếu như con không đến được với Vi Nhã, cả đời này các người cũng đừng mong con kết hôn!"

Bảo Mặc xoay người rời đi, đi tới cửa thư phòng, anh quay đầu lại liếc mắt nhìn hai vợ chồng, vẻ mặt bi thương khiến trong lòng Hạ Thanh cũng run rẩy: "Ba, mẹ, con rất thất vọng về hai người, hai người không xứng làm quan!"

"Khốn khiếp! Mày đứng lại đó cho tao!" Chủ nhiệm Bảo nóng nảy, vỗ bàn một cái muốn ngăn Bảo Mặc lại, động tác của Bảo Mặc nhanh hơn ông, đã chạy tới cửa cầu thang.

Anh cầm chìa khóa trong phòng khách, không để ý chủ nhiệm Bảo ở phía sau đang gầm thét, thản nhiên rời khỏi nhà.

Đẩy cửa lớn ra, ngửa đầu nhìn ánh sao thưa thớt bên ngoài, Bảo Mặc hít sâu một hơi, chuyện tình như vở kịch này lại xảy ra trên người anh, ông trời, sao ông không công bằng như vậy?

Móc điện thoại ra, anh lại không biết nên gọi cho ai, luật sư Gia Cát đã sớm báo số điện thoại mới của Vi Nhã, nhưng anh chưa từng gọi, hiện tại, anh càng không dám gọi.

Ông bà là kiêng kỵ trong nhà, trong nhà không có bất kỳ dấu vết nào của họ.

Nhưng nhà ở Mỹ lại có phòng của ông bà nội, cả hình, linh vị vẫn luôn xếp ngay ngắn, mỗi khi đến ngày giỗ của họ, chú sẽ dẫn anh và em trai, em gái đi dâng hương, mỗi lần cô đến phòng họ đều khóc thật lâu, anh hỏi nguyên nhân nhưng không ai nói anh biết, chuyện này, người nhà họ Bảo đều giữ kín như bưng, thì ra nguyên nhân là vậy.

Anh từng nghe Vi Nhã nói qua, ông ngoại cô ấy là một thương nhân yêu nước, nhiều lần xuất vốn hỗ trợ quân đội kháng Nhật, ông nội cô, anh cũng đã nghe nói qua, ông nội Kiều từng đánh bại cả lão Mao, thì ra ông Kiều cũng từng đi lính trong quân đội, sau đó không biết vì nguyên nhân gì, trở về quê hương lại làm võ sư cho nhà Đạm Đài.

Sau giải phóng, cuộc sống nhà Đạm Đài và nhà họ Kiều không được tốt, nhà Đạm Đài không còn nhà cửa, hai bàn tay trắng rời đi hoa viên Đạm Đài, sau đó vào ở một nơi không thể che mưa che gió, luôn luôn cực khổ, bà ngoại Vi Nhã không chống đỡ nổi nên lựa chọn tự sát.

Người hai nhà vẫn luôn cúi đầu làm người, lại không thể được chết già, đối với nỗi đau ông nội, ông ngoại qua đời và ba mẹ đột nhiên tự sát, Vi Nhã vẫn giữ kín như bưng, không muốn nói tới, thậm chí, không ở trước mặt người khác rơi một giọt lệ.

Giữa bọn họ không có duyên phận bên nhau sau?

Tiểu Vi, em còn nhớ chúng ta đã từng hứa một đời một kiếp không?

Hạ Thanh đuổi tới, Bảo Mặc đã lái xe rời đi.

Hạ Thanh chạy về lấy điện thoại gọi, vang lên mấy lần Bảo Mặc mới nhận.

Hạ Thanh nói: "Mặc à, con trở lại, ba mẹ chỉ có một mình con là con trai, chúng ta không để cho con biết, cũng là không muốn con đau lòng, có rất nhiều lời còn chưa nói với con, còn nữa, chuyện này ngàn vạn lần không được để Kiều Vi Nhã biết, nghe chưa?"

"Mẹ, cho đến bây giờ, mẹ cảm thấy con còn có thể gặp cô ấy sao?" Bảo Mặc gần như rống lên.

"Mặc à, Kiều Vi Nhã đó có gì tốt, so về xinh đẹp, so về trẻ tuổi, so về trình độ học vấn, nắm một bó con cũng có thể tìm được cô gái tốt hơn, cho dù không có chuyện của ông con, nhà chúng ta cũng không thể cho một cô gái không có bối cảnh vào cửa, huống chi cô ta còn có một đứa con riêng, dù là điểm nào cô ta cũng không có tư cách trở thành con dâu nhà họ Bảo." Rốt cuộc Hạ Thanh cũng nói ra lời trong lòng, con trai đã biết chân tướng, bà đành xé rách tầng cửa sổ này.

Bảo Mặc cúp điện thoại, anh không muốn nói với bà nữa, đây là lời nói tàn nhẫn cỡ nào, tới hôm nay anh mới biết mẹ ruột mình là dạng người như vậy.

Hạ Thanh lại tiếp tục gọi lại, Bảo Mặc vẫn kiên trì không nghe máy.

Đến cửa vào cao tốc, có xe cảnh sát ngăn cản đường đi của anh.

"Ngài là Bảo Mặc tiên sinh sao?"

Bảo Mặc mở cửa xe xuống, không hiểu hỏi: "Thế nào?"

"Chủ nhiệm Bảo bảo chúng tôi ngăn ngài lại, bọn họ lập tức tới ngay."

Bảo Mặc thay đổi sắc mặt, đây chính là chỗ tốt của quyền lực sao?

Bảo Mặc trở lại trong xe, lùi ra sau, trở về nội thành cũng không phải chỉ có đường cao tốc này, có thể đi đường tỉnh lộ.

Kể từ khi đường cao tốc sửa xong, đường tỉnh lộ rất ít xe, từ đây đến thành phố B đa số đều là núi, ban đêm rất ít người đi.

Dọc theo đường đi thấy xe rất ít, Bảo Mặc lái cũng không nhanh.

Điện thoại vang lên lần nữa, Bảo Mặc liếc mắt nhìn điện thoại trên bảng điều khiển, là mẹ anh gọi tới, anh không muốn nhận, anh muốn yên tĩnh một chút.

Dọc theo đường đi điện thoại cũng không ngừng reo, đi tỉnh lộ đến thành phố B cần bốn đến năm tiếng, tiếng chuông đáng ghét khiến lòng Bảo Mặc phiền loạn, anh dứt khoát cúp điện thoại.

Xe quẹo một vòng lớn, Bảo Mặc thấy địa hình phía trước tương đối trống trải liền dừng xe lại, muốn tìm nơi giải quyết.

Hai bên đường, một bên là núi, một bên là sườn dốc, từ xa nhìn lại, đường núi này thưa thớt xe giống như những ngôi sao rải rác trên bầu trời, trong đêm tối tỏa ánh sáng lóng lánh.

Bảo Mặc buộc lại khóa kéo, xong việc, mở cửa xe đang dừng ven đường.

Trong lúc bất chợt, phía sau có một chiếc xe vận tải vọt tới với tốc độ cao, đụng vào đuôi xe của anh.

Lực va vào rất lớn, khiến xe và Bảo Mặc cùng bay xuống sườn núi, cũng may có tầng bụi cây chặn anh lại, mới không đẩy anh lăn xuống đồi, cho dù như thế, anh vẫn bị đụng đến ngất đi.

Tài xế xe vận tải mới mê mang ý thức được, mình đụng vào vật gì đó, không phải cây lớn, mà là… xe hơi! Chiếc xe dừng ở ven đường.

Đạp thắng ngay, bánh trợt gần bảy tám mét mới dừng lại.

Tài xế thay ca ngủ ở phía sau cũng thức tỉnh: "Lão Vương, xảy ra chuyện gì!"

"Có lẽ đụng xe, chúng ta đi xem một chút."

Sau đó, tài xế mới tỉnh lại nhìn về phía sau, có một chiếc xe cách gần bọn họ, đang ở khúc rẽ trên đường: "Lão Vương, nhìn cái gì vậy, anh muốn bị kiện sao? Chúng ta chở chuyến này còn không đủ tiền đưa người ta đi bệnh viện đâu, đi!"

Ban đầu tài xế vẫn còn do dự, sau đó tài xế ngồi sau đẩy anh ta qua ghế lái phụ, lái xe rời đi.

Tất cả đều không có dấu vết.

Sau khi thấy con trai ngắt điện thoại, Hạ Thanh khuyên chồng một lát, trong lúc bất chợt, mí mắt nhảy liên tục, tim đập thật nhanh.

"Ông Bảo, tôi cảm thấy không yên lòng, ông nói có phải Bảo Mặc xảy ra chuyện không? Bảo cảnh sát cửa cao tốc chặn nó lại, nó cũng không chạy về nhà, ông nói xem nó đi chỗ nào rồi? Nếu không phái người đi tìm một chút?" Tim Hạ Thanh đập mỗi lúc càng nhanh.

"Không tìm! Chúng ta quá nuông chiều nó nên nó không đặt người nhà trong lòng, hiện tại lòng nó chỉ có Kiều Vi Nhã, để cho nó nếm mùi thất bại cũng tốt!"

Chẳng qua là Hạ Thanh cảm thấy lo lắng trong lòng, lại không nói được tại sao, khuyên chồng, ông cũng nghe không lọt, đành đi phòng khách uống trà.

Ngồi không tới năm phút đồng hồ, bà liền đứng lên, lo lắng trong lòng càng ngày càng lớn, cuối cùng bà lựa chọn lên lầu khuyên bảo chồng tiếp.

Chủ nhiệm Bảo bất đắc dĩ, đành gọi mấy cuộc điện thoại, nhờ người ta giúp một tay tìm vị trí của con trai.

Lúc thì Hạ Thanh lên lầu, lúc thì xuống lầu, chờ tin tức con trai.

Cho đến lên giường ngủ, cũng không có tin tức gì, Hạ Thanh ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được.

"Hạ Thanh, đừng suy nghĩ lung tung, mau ngủ đi, không phải sáng mai bà còn có cuộc họp sao?" Chủ nhiệm Bảo không nhịn được nói một câu.

Hạ Thanh dứt khoát phủ thêm áo ngủ ngồi dậy, mở cửa ra khỏi phòng, đứa nhỏ này không có ở khách sạn, không có ở đường cao tốc, rốt cuộc đi đâu?

Điện thoại đột nhiên vang lên, trong phòng khách trống trải, tiếng điện thoại có vẻ cực kỳ chói tai.

Cầm ống nghe lên, Hạ Thanh nghe được âm thanh bên trong, cảm thấy trời đổ sập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Báo ứng

Editor: Hạ Y Lan

"Viễn Sơn, Bảo Mặc đã xảy ra chuyện!" Hạ Thanh phát ra tiếng thét thê lương đến chói tai, sợ đến mức chủ nhiệm Bảo cũng toát cả mồ hôi lạnh.

Chủ nhiệm Bảo vội đứng dậy, dép cũng không kịp mang, đẩy cửa ra chạy đến lầu: "Sao vậy?"

"Nhanh, nhanh thay quần áo, Mặc xảy ra tai nạn xe, bây giờ đang ở bệnh viện." Sắc mặt Hạ Thanh tái nhợt đến dọa người, lúc này bà chẳng còn dáng vẻ cao quý tao nhã kia nữa.

Lúc hai vợ chồng chạy đến bệnh viện, Bảo Mặc còn đang cấp cứu, hai vợ chồng liên miên không ngớt, hai tay nắm chặt, vẫn ngồi trên ghế ngoài phòng phẫu thuật, rốt cục, đèn tắt, Bảo Mặc được đẩy ra khỏi phòng.

Chờ đợi trong dày vò, Bảo Mặc cũng tỉnh.

Bảo Mặc mở mắt, đập vào tầm mắt đầu tiên chính là cặp mắt sưng đỏ của Hạ Thanh.

"Mẹ. . . . . ." Bảo Mặc suy yếu kêu một tiếng, chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp, không có một chỗ nào không đau, giống như thân thể này không phải là của mình.

"Mặc, Mặc, con tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt. . . Có cảm thấy đau ở đâu không?" Hạ Thanh khóc ra tiếng, thấy bộ dạng con trai máu me nhầy nhụa, lúc ấy bà liền hôn mê bất tỉnh.

"Con không sao, hiện tại con rất tốt."

"Được, tốt. . . . . Tốt. . . . . Con hù chết mẹ rồi." Hạ Thanh vui mừng mà khóc, kể từ lúc nghe tin Bảo Mặc xảy ra tai nạn xe, bà thật sự cảm thấy trời đất muốn sụp đổ.

"Mẹ, tại sao? Con… Con không muốn hận mẹ, nhưng… Con vẫn cho là. . . . . Cho là mẹ là người mẹ tốt nhất. . . . . ." Nước mắt của Bảo Mặc theo khóe mắt chảy xuống chiếc gối trắng tinh, cứ như anh đã mơ một giấc mộng thật dài, anh không muốn tỉnh lại, đối mặt với thực tế, là một việc cực kỳ khổ sở.

"Con trai, mẹ đi tìm Kiều Vi Nhã xin lỗi nó, mẹ sẽ nói với nó…Mẹ nói với nó...." Nước mắt của con trai giống như những giọt dầu nóng, giội vào tim Hạ Thanh, bà nói trong luống cuống.

Bảo Mặc lắc đầu: "Mẹ, không cần, sau này con sẽ không liên lạc với cô ấy nữa, cũng không gặp cô ấy nữa, có quá nhiều thứ ngăn cách giữa hai chúng con, lúc mới bắt đầu, con còn tưởng rằng do khác biệt về dòng dõi, không ngờ bên trong còn xảy ra rất nhiều chướng ngại, chờ con xuất viện, con sẽ đi Mỹ, không quay lại nữa." Tiểu Vi sẽ nhanh chóng biết rõ chân tướng, cô ấy biết rồi thì càng không thể nào ở bên anh, trời cao cực kỳ tàn nhẫn, tất cả hy vọng của anh đều bị thiêu đốt như chiếc xe kia.

Hạ Thanh thấy ánh mắt tuyệt vọng của con trai, so với kim châm còn đau hơn, cũng may con trai còn tỉnh táo, ý thức được giữa bọn chúng có quá nhiều cách trở, không có khả năng ở bên nhau.

"Được, cũng tốt."

"Mẹ, sau này đừng gây khó khăn cho cô ấy, cô ấy chỉ là một cô gái yếu đuối, dù thật sự có thù hận cũng không liên quan đến cô ấy, oan oan tương báo khi nào mới dừng." Bảo Mặc rất muốn cử động, đáng tiếc, thân thể không nghe anh sai bảo.

Nhìn Hạ Thanh gật đầu đồng ý, rốt cuộc anh cũng nhếch khóe miệng cười.

"Mẹ, còn có một việc, con đã mua lại căn nhà của ba mẹ Tiểu Vi, hơn nữa… Hơn nữa, con cũng đưa nhà máy của con cho cậu của cô ấy, Tiểu Vi đã tìm được cậu rồi, không có con, cô ấy cũng không cần lo lắng sợ hãi nữa."

Hạ Thanh đứng bật dậy, nhà máy kia có giá trị bao nhiêu bà rõ ràng nhất, cứ như vậy chắp tay đưa cho người khác, còn là kẻ thù, nếu chồng bà biết được chẳng phải muốn nổi điên.

"Mẹ, chuyện này, mẹ ầm ĩ cũng vô ích, nhà máy là tài sản của con, tự con có quyền xử trí, hơn nữa, tất cả trình tự pháp luật cũng đã làm xong, con cho là mình có thể đoạt Tiểu Vi về, con cho là con có thể thực hiện được lời hứa, cùng cô ấy một đời một kiếp." Bảo Mặc nhắm hai mắt lại, cả thể xác và tinh thần anh đều mệt mỏi, khoảng khắc té xuống đồi núi kia, anh nghĩ rằng mình hẳn phải chết, phút chốc trước khi hôn mê anh mới phát hiện, mình vẫn luôn đứng trên một dây cáp khó giữ thăng bằng, dưới chân, chính là vực sâu vạn trượng.

Mặc kệ Hạ Thanh nói thế nào, Bảo Mặc cũng không lên tiếng nữa, đồng thời, Hạ Thanh cũng sợ anh phải gắng sức nên đành im miệng, chỉ là, chuyện này quá lớn, không thể che giấu được.

"Mẹ, con còn có 10% lợi nhuận và hai mươi vạn tiền lương hàng năm, con sẽ không thiếu tiền, nhưng mẹ có nghĩ tới hay không, mẹ lấy đi nhà của Tiểu Vi, cô ấy là một cô nhi thì làm thế nào vượt qua được, nếu như mẹ không bức bách cô ấy, sao cô ấy có thể chọn một người cặn bã như vậy, con muốn chuộc tội, nhưng. . . . . Các người liều mạng ngăn cản, Tiểu Vi làm như con không tồn tại, trong ánh mắt của cô ấy con chỉ thấy được thù hận, là các người đã khiến cô ấy thay đổi, cô ấy vốn không phải người như vậy."

Bảo Mặc dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn vào mẹ mình: "Mẹ, coi như con cầu xin mẹ, đừng báo thù nữa, Tiểu Vi… cô ấy vô tội. Thù hận của hai nhà chúng ta có liên quan gì đến một cô gái yếu đuối chứ. Nếu như các người không buông tay, vậy con sẽ không đi Mỹ nữa, con đi Miến Điện!"

Năm đó biết được Kiều Vi Nhã thay lòng, nhiều lần Bảo Mặc muốn trở về nước, cũng bị chú và cô ngăn cản, sau đó anh có một người bạn là người Miến Điện, ngày ngày cùng cậu ta nói về Phật giáo, anh không còn hy vọng, muốn quy y cửa Phật, chú và cô anh bị dọa sợ, ngày ngày phái hai người đi theo anh, sau đó tìm bác sĩ tâm lý, ròng rã hai năm mới khiến anh bỏ đi suy nghĩ đó, khôi phục lại bình thường, chỉ là từ đó về sau, trên mặt anh không còn nụ cười nữa.

Hạ Thanh liều mạng gật đầu: "Con trai, con đừng hù dọa mẹ, mẹ đồng ý với con, không đi tìm Kiều Vi Nhã, cũng không để ba con làm gì nữa, ngàn vạn lần con không được đi Miến Điện."

"Con mệt. . . . . ."

"Con ngủ, con ngủ đi, mẹ đi tìm bác sĩ."

Hạ Thanh nhẹ nhàng đóng cửa phòng đi ra ngoài nhưng không đi mà tựa vào tường rơi nước mắt, tất cả, thật sự có thể cứ như thế trôi qua sao? Làm sao có thể! Nhưng mà bà đã đồng ý với con trai.

Con người lúc còn sống, sẽ có rất nhiều người, nhiều chuyện quan trọng, nhưng đối với bà, quan trọng nhất chính là con trai, nhất là sau khi tình yêu của bà đã chết.

…….

Cổ Khánh Nhất cầm lệnh gọi, trong lòng run run, hé tờ giấy mỏng manh ra lại nặng như ngàn cân.

Phá hư quân cưới! Xem ra, Kiều Vi Nhã thật sự hạ nhẫn tâm, muốn đẩy hắn vào chỗ chết, chẳng lẽ? Cô ta tìm được Tiêu San rồi? Không có khả năng!

Một ngày trước khi mở phiên tòa.

"Ba, ngày mai mở phiên toà, ba có đi không?" Cổ Khánh Nhất cầm lệnh gọi, trong lòng sinh ra lo lắng không yên, khiến hắn có cảm giác đi chính là ngày tận thế.

Mẹ Cổ xen mồm: "Đi, cả nhà chúng ta đều đi, nhìn xem con tiện nhân kia có thể làm được gì, nó cảm thấy mình là lính rồi thì giỏi lắm, ta khinh! Ngày mai

bảo mấy em con cũng đi luôn, mẹ không tin nó có thể đưa em gái con vào nhà giam, còn có bản lĩnh đưa cả con vào đó."

"Đi hết làm gì, ngày mai chúng ta tự đi được rồi, bà cho đây là chuyện vinh quang lắm sao?" Cổ Lễ vẫn cảm thấy đằng sau vụ án này, không phải đơn giản như vậy.

Ông có gọi vài cuộc cho Thái Kiến Phi, không phải vợ thì là con gái ông ta nhận máy, bọn họ đều nói Thái Kiên Phi đi họp ở tỉnh thành, không biết bao lâu mới về.

Trong lòng Cổ Lễ rơi lộp bộp, lại gọi cho người bạn Hạ Hà Đông làm việc ở pháp viện, đối phương cũng không ở nhà, nói là ra bên ngoài quan sát học tập.

Hạ Hà Đông là Phó viện trưởng pháp viện khu Ninh Bắc, trước kia cũng làm ở hệ thống công an, từng là bộ hạ của ông, quan hệ của hai người rất tốt, sau đó được điều đến pháp viện, Hạ Hà Đông đến khách sạn mướn phòng, ngay lúc đêm đó gặp kiểm tra, chính ông đã bảo vệ hắn ta, từ đó về sau, quan hệ của hai người cũng thân thiết hơn, tuy rằng bây giờ đã về hưu nhưng vẫn không cắt đứt liên lạc, ngày lễ ngày tết vẫn qua lại với nhau như thân thích.

Cổ Lễ đã ở thành phố B mấy chục năm, chức càng cao thì mạng lưới quan hệ lại càng nghiêm mật, mạng lưới bên trong đa phần đều là nhân vật bậc trung hô phong hoán vũ, mối quan hệ như vậy mới là đáng sợ nhất.

Cổ Lễ cầm hộp thuốc lá, lấy một điếu ra, đầu tiên là đặt ở mũi ngửi, bỗng nhiên nhớ tới mỗi lần Kiều Vi Nhã đến đưa phí sinh hoạt đều mang đến hai bình rượu ngon, hai bao thuốc lá cho ông.

Từ tháng Bảy tới nay, Kiều Vi Nhã không mua qua cho ông này nọ nữa, giờ uống rượu, hút thuốc đều do bà Cổ mua, cấp bậc rượu thế này rõ ràng không giống như xưa.

Kiều Vi Nhã muôn vàn tốt, tất cả đều tốt, chỉ vì nó sinh ra một đứa con gái nên bị gạt bỏ, đúng vậy, nhà họ Cổ bọn họ không thể vì nhất thời mềm lòng mà bị chôn vùi.

Cổ Khánh Nhất đẩy cửa tiến vào, nhìn khuôn mặt tang thương mệt mỏi của ba mình, ẩn ẩn lộ ra quyết tuyệt, trong lòng sinh ra áy náy, trong khoảng thời gian này bởi vì chuyện của mình, gia đình gà chó không yên, rõ ràng ba đã già đi rất nhiều.

Hắn không khỏi hận Kiều Vi Nhã, người phụ nữ này, chính hắn đã phóng cho một con ngựa, cô ta lại hung hăng vồ lại đây, xã hội này, có thằng đàn ông nào an phận thủ thường sống cả đời với vợ mình, nếu không phải đụng tới Tiêu San, hắn cũng không nghĩ đến việc ly hôn.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Vô sỉ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edior: Hạ Y Lan

Cổ Khánh Nhất nghĩ tới Tiêu San, phẫn nộ tăng vọt, mẹ hắn trở về còn gọi qua mấy cuộc thăm hỏi cô ta, không phải trực tiếp tắt máy thì nói không quá hai câu liền mất kiên nhẫn ngắt máy, có ý gì! Mẹ của hắn đã làm đến mức này còn muốn như thế nào nữa!

Phụ nữ đều một dạng đức hạnh như vậy, không thể cho bọn họ mặt mũi, bằng không bọn họ liền hễnh mũi lên trời không biết mình là ai.

Cổ Khánh Nhất ngồi đối diện ba mình, cũng cầm một điếu thuốc, vừa vặn Cổ Lễ cũng vừa hút xong, muốn rút điếu thứ hai, Cổ Khánh Nhất muốn ngăn ông lại không cho hút nữa nhưng vẫn thôi không nói gì, lúc đàn ông phiền muộn đều muốn hút thuốc, chính hắn cũng vậy.

"Ba, ba sao vậy?"

"Ba không sao, Khánh Nhất, ngày mai con phải hành sự tùy theo hoàn cảnh, trăm ngàn lần đừng nóng vội." Đối với đứa con này Cổ Lễ thật sự rất lo lắng.

Cổ Khánh Nhất gật đầu.

"Được rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chúng ta qua đó sớm một chút, không chừng còn có thể hỏi thăm được chút tin tức."

Cổ Khánh Nhất đứng lên trở lại phòng mình.

Hôm qua hắn có đi qua nhà hắn một lần, đồ trong nhà điều lộn xộn, Kiều Vi Nhã thật sự không cố ky hắn một chút nào.

Chuyện hắn đi làm đều hẹn lần hẹn lượt, mấy lần ba hỏi thăm, Thái Kiến Phi đều qua loa nói như vậy, muốn bọn họ đừng gấp, chờ một thời gian sau rồi nói.

Người phụ nữ này thật sự muốn phá hủy hắn, đánh hắn xuống mười tám tầng địa ngục mà!

Lại nói nhà Đạm Đài hẳn là không có năng lực kia, không phải chỉ có một chút tiền thôi sao? Hiện tại bọn họ lại có quốc tịch ngoại quốc, cái gọi là cường long không áp địa đầu xà, nếu bọn họ muốn trở về, việc đầu tiên phải là an phận một chút.

Sáng hôm sau, mẹ Cổ lôi kéo hai cha con bái tổ tiên, sau đó một nhà ba người thẳng đến tòa án.

Đến cửa tòa án, còn chưa đến chín giờ.

Đối diện với tòa án là một tòa văn phòng luật sư chuyên viết đơn kiện, đây cũng xem như một đặc sắc của Trung Quốc, người Trung Quốc sợ lên tòa nhất, cũng không thường lên tòa, bất luận là nguyên cáo hay bị cáo đều cảm thấy lên tòa là một loại xui.

Cổ Khánh Nhất nhìn xung quanh, Kiều Vi Nhã còn chưa tới, trường hợp như hôm nay chắc là cô sẽ đến chứ?

Thông qua kiểm tra, một nhà ba người đi vào đại sảnh tòa.

Lúc này đã có người đến người đi, vô cùng bận rộn.

Cổ Khánh Nhất thật không ngờ, trong vòng ba tháng, chính mình lại trở thành bị cáo.

Cổ Lễ không biết đã đi nơi nào, hắn mang theo mẹ Cổ ngồi ở ghế chờ Cổ Lễ, cùng bà nói chuyện: "Mẹ, ở đây và đơn vị của con không giống nhau, lát nữa nói chuyện mẹ nói nhỏ thôi."

Bà ta lơ đễnh gật đầu.

Chớp mắt, Cổ Khánh Nhất ngẩng đầu liền nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc, một là luật sư Gia Cát, còn vị kia là luật sư Cố.

Nhìn xem đồng hồ mới biết đã chín giờ rồi, còn nửa tiếng nữa sẽ mở phiên toà.

Hắn do dự một chút, đứng lên đi đến chỗ luật sư Gia Cát, từ lần thua kiện đó hắn có tìm người hỏi thăm về luật sư Gia Cát, thế mới biết, luật sư Gia Cát cũng rất hay đến đây, anh từ Mỹ trở về, là luật sư cố vấn cho rất nhiều nhà đầu tư nước ngoài, đương nhiên, bao gồm nhà máy của Bảo Mặc.

Cổ Khánh Nhất đến trước mặt luật sư Gia Cát, đưa tay cười nói: "Luật sư Gia Cát, chúng ta lại gặp nhau."

Luật sư Gia Cát không chút thay đổi sắc mặt, gật đầu, nhưng không có ý định bắt tay với hắn.

"Luật sư Gia Cát, tôi muốn hỏi một chút, anh là do Bảo Mặc mời đến giúp đỡ Kiều Vi Nhã lên tòa sao? Hay là có nguyên nhân khác?"

Sắc mặt luật sư Gia Cát càng thêm âm trầm lãnh liệt: "Cổ Khánh Nhất, mời anh chú ý cách dùng từ của anh, bằng một câu này tôi có thể kiện anh tội phỉ báng!"

Luật sư Cố bên cạnh luật sư Gia Cát cười ôn hòa, sau nụ cười thì thâm ý sau lưng còn muốn rét lạnh hơn mùa đông: "Luật sư Gia Cát, phiên tòa sắp bắt đầu, chúng ta đi lên trước, có chuyện gì gặp nhau ở tòa rồi nói."

Hai người nhìn thoáng qua Cổ Khánh Nhất, xoay người đi lên bậc thang.

Cổ Khánh Nhất ảo não trở về, mẹ Cổ hỏi: "Con biết hai người kia?"

"Là Kiều Vi Nhã tìm đến giúp cô ta lên tòa."

"Chậc chậc, con tiện nhân này thật đúng là có bản lĩnh, nhà họ Cổ chúng ta không chứa nổi đại Phật như vậy, xem dáng vẻ hai người kia, không biết Kiều Vi Nhã đã ngủ với bọn hắn bao nhiêu lần rồi bọn hắn mới giúp cô ta lên tòa." Ánh mắt bà ta vẫn nhìn theo hướng luật sư Cố và luật sư Gia Cát.

Cổ Khánh Nhất thấp giọng nói: "Mẹ, đừng nói lung tung."

"Mẹ nói lung tung, con xem đức hạnh con tiện nhân kia là gì, thứ như cô ta ngay cả con trai cũng sinh không được, nếu không bồi người ta ngủ, người ta chịu giúp nó lên tòa sao? Mẹ đoán nó tham gia được quân ngũ không chừng cũng do ngủ với người ta." Bà ta lải nhải dẫn đến mọi người ngồi bên cạnh đầu quay qua ngó nhìn.

Bà ta càng nói càng hăng, một bà nhịn không được xen miệng nói: "Bà chị này, các người đến là cũng muốn lên tòa sao?"

"Phải, con dâu tôi tố cáo con trai tôi, muốn ly hôn với nó."

Bà lão gầy gật đầu: "Tôi thì đến tố con dâu tôi, một năm bọn chúng mới cho tôi một ngàn tệ tiền sinh hoạt, bà nói xem bây giờ cái gì chũng đắt đến đòi

mạng, ngay cả mua đồ ăn tôi cũng luyến tiếc ăn."

Bà ta đắc ý nói: "Sao bà không ầm ĩ với chúng, một tháng con tôi đưa cho tôi một ngàn, còn chưa bao gồm phí điện nước, phí điện thoại, tôi còn thấy chưa đủ dùng. Bà liền làm loạn với bọn chúng, dù nghỉ hưu nhưng so với bọn trẻ mình cũng phải hưởng quyền lợi. Bọn chúng không biết xấu hổ như thế bà còn bày khuôn mặt này làm gì."

Bà lão gầy hâm mộ nhìn bà ta: "Bà chị, tôi cũng không có mệnh tốt như bà, con tôi không ăn học đến chốn chỉ học được một tay nghề, bây giờ đang làm ở nhà xưởng, tiền lương một tháng đến tay con dâu còn chưa đến một nửa, tiền trong nhà đều do con dâu cung cấp, từng phần rõ ràng làm sao làm loạn, lần trước có cãi một trận, con dâu tôi muốn ly hôn, còn dẫn theo cháu trai của tôi nên tôi mới đến đây, bà nói xem, ông nhà tôi bán thân bất toại, một mình tôi chăm lo cho ông ấy còn chưa xong, sao còn sức mang theo cháu trai, haizz, nếu không phải thật sự không còn cách tôi cũng không muốn ra tòa đâu."

"Tôi nói này, bà đúng là quá thành thật, con dâu đã gả vào cửa chính là người của mình,

tiền nó kiếm được tất cả đều là của bà, dám không cho thì ép nó chết, mỗi ngày đến đơn vị nó làm loạn, tôi không tin không thu phục được nó... Bất quá cũng phải nói lại, số bà cũng tốt, có cháu trai..." Bà ta không nghe gì chợt nghe nhà người ta có cháu trai.

Hạ Y Lan
diendanlequydon.com

"Haizz, tròng mắt còn không hơn, làm gì trong chờ vào hốc mắt." Bà lão gầy cúi đầu ra nước mắt.

Cổ Khánh Nhất ngồi một bên nghe rất rõ, trong lòng không tự chủ được so sánh vợ người ta với vợ mình, đúng vậy, Kiều Vi Nhã so với con dâu nhà người ta tuyệt đối là hơn.

"Khánh Nhất, chúng ta đi thôi, đến giờ rồi."

Cổ Lễ bình tĩnh dẫn hai mẹ con lên lầu hai.

Hạ Y Lan
diendanlequydon.com

Trên ghế đã ngồi đầy người, đều là chờ mở phiên toà.

Cổ Khánh Nhất tựa vào cửa sổ bên cạnh, nhìn xung quanh, vẫn không thấy bóng dáng Kiều Vi Nhã, mười phút nữa sẽ mở phiên toà, không biết cô ở đâu, chẳng lẽ ngày hôm nay cũng không đến sao?

Đi phía sau bọn họ chính là Tiêu San và bảo mẫu.

Bụng của Tiêu San đã lộ rõ ràng, bên má cô ta có những vệt rám giống như bị nắng cháy giữa ngày hè.

Cổ Khánh Nhất kinh hoàng nhìn hai người đối diện.

Quay đầu, hắn lại nhìn thoáng qua luật sư Gia Cát và luật sư Cố, hai người đều tràn đầy tự tin, bộ dáng như đã định liệu trước, một nóng một lạnh đảo mắt qua nhìn hắn rồi bắt đầu nghe thư ký nghiêm mặt đọc điều lệ của tòa: "Toàn thể đứng dậy, phía dưới nghe đọc kỷ luật của tòa án: Một, chưa cho phép không thể tùy ý tiến vào nơi thẩm định. Hai, không thể vỗ tay ồn ào gây trở ngại thẩm phán làm việc. Ba, trong lúc tố tụng song phương không thể phát sinh tranh cãi. Bốn, không thể ghi âm chụp ảnh.Năm, chưa cho phép không thể lên tiếng. Sáu, không được cung cấp thông tin giả..."

Vừa đọc xong, mẹ Cổ ở dưới nhỏ giọng nói thầm một câu, thư ký tòa án nhìn lướt qua bà ta: "Thỉnh chú ý kỷ luật."

Bà ta không hé răng, chánh án và hai phẩm phán viên từ cửa hông đi ra, đều trang nghiêm ngồi vào vị trí của mình.

Thư ký tuyên bố xong kỷ luật tòa án, mời chánh án và hai phẩm phán viên vào, thẩm tra thân phận của nguyên, bị cáo, xác minh không có sai lầm, tuyên bố mở phiên toà.

Sau đó chính là bên nguyên cáo Kiều Vi Nhã trần từ.

Luật sư nguyên cáo nghiêm túc nói ra những việc Cổ Khánh Nhất đã làm ở bên ngoài, cùng với quá trình chị em Tiêu San theo dõi, bắt cóc Kiều Vi Nhã.

Hạ Y Lan diendanlequydon.com

Tiêu San kích động ngắt lời: "Quan toà, tôi không có cho tiền bảo người theo dõi Kiều Vi Nhã, càng không thể nào bắt cóc cô ta."

Chánh án lạnh nhạt gõ chùy: "Bị cáo, yên lặng!"

Luật sư Gia Cát đưa tất cả chứng cứ xác thực trình cho chánh án, tiếng khóc của Tiêu San đột nhiên biến thành rủa oán: "Quan toà, giữa tôi và Cổ Khánh Nhất không phải thật sự yêu nhau, tôi là vì tiền, hắn ta đáp ứng cho tôi tiền, tôi mới cùng một chỗ với hắn."

Thẩm phán viên nghiêm túc nói: "Phía dưới tiến hành toà án điều tra, nguyên cáo trần thuật thỉnh cầu tố tụng."

Luật sư Gia Cát đứng lên, bắt đầu trần thuật lý do Kiều Vi Nhã yêu cầu ly hôn.

Còn chưa nói xong, mẹ Cổ liền đứng lên: "Con tiện nhân Kiều Vi Nhã, nó là đồ đê tiện, đừng nói hươu nói vượn, tất cả đều nói bậy, nó sinh không được con, còn không cho chúng tôi tìm, chẳng lẽ muốn nhà họ Cổ chúng tôi tuyệt hậu sao?"

Sắc mặt chánh án trầm xuống, bảo: "Vị này, đây là toà án, không được quấy nhiễu trật tự phiên tòa, không được mắng chửi người."

"Con tôi lên tòa, tôi mà không đến, con tôi bị nghẹn khuất mà chết. Bà ta chỉ vào hai luật sư nói: "Hai tên luật sư này, nhất định đã ngủ với con tiện nhân kia, bằng không sao chịu giúp con tiện nhân đó lên tòa."

Hạ Y Lan diendanlequydon.com

Cổ Lễ vừa muốn ngăn bà ta lại, nhưng bà ta nói chuyện liền như pháo bắn liên thanh.

Chánh án nhỏ giọng nói với phẩm phán viên một câu, thẩm phán viên đi ra ngoài, rất nhanh, hai người cảnh sát toà án đi vào mang bà ta ra ngoài, luật pháp tôn nghiêm, không phải có quyền thế mà có thể tùy ý chà đạp.

Cổ Lễ không thể làm gì khác hơn là đi theo ra ngoài, chuyện này, lớn có nhỏ có, trước tiên ông phải đi tìm người, giữ được bà vợ của mình thì vẫn còn được.

Cổ Khánh Nhất lúng túng nói lời xin lỗi với hai vị luật sư, nhưng hai người cũng không nể mặt của hắn.

Luật sư Gia Cát tiếp tục phân trần.

"Luật sư nguyên cáo, xin trần thuật lý do và chứng cứ của anh."

Luật sư lấy một xấp tư liệu phồng lên.

Khi anh trình lên tất cả chứng cứ, Cổ Khánh Nhất biến sắc, lên tiếng phủ nhận.

Luật sư Gia Cát không chút hoang mang, xin chánh án phê chuẩn mang nhân chứng đi vào.

Thấy ba nhân chứng đồng thời xuất hiện, Cổ Khánh Nhất biết, ngày cuối cùng của hắn đã đến.

Tiêu San oán độc liếc mắt nhìn Cổ Khánh Nhất, khi chánh án hỏi cô ta, cô ta không chậm trễ thú nhận.

Hạ Y Lan
diendanlequydon.com

Tiêu San lại một lần nữa nhớ lại câu nói đã lâu không gặp kia của Kiều Vi Nhã, bây giờ cô ta đã hiểu rõ, đã lâu là có ý gì.

Khi cô ta đang ở trong biệt thự phơi nắng, bảo mẫu mang người vào nói sự việc đã bại lộ, cũng may, đứa bé này vẫn an toàn ở trong bụng của cô ta, nếu không, cô ta phải phải chỉ bị giam giữ tại nhà thôi đâu, thì ra, Tiêu Nham tìm kiếm khắp nơi đang tiến vào, thì ra, bảo mẫu đã bị người của đối phương thu mua.

Tất cả chứng cớ đặt ở trước mắt, Cổ Khánh Nhất nói không ra lời.

Hắn chỉ nói một câu: "Là lỗi của tôi, tôi và Tiêu San đã cắt đứt quan hệ."

"Anh và Tiêu San cắt đứt quan hệ, sao Tiêu San lại ở gia đình dưới quê của anh, tại sao mỗi tháng anh phải chuyển cho cô ta năm vạn tệ dưỡng thai, còn thuê bảo mẫu chăm sóc, tại sao mẹ của anh lại ở dưới quê cổ động tuyên dương cô ta là vợ của anh, chứng cứ sáng rõ, người ở huyện C bao gồm thân nhân bạn bè của anh đều cho rằng vợ của anh là Tiêu San mà không phải Kiều Vi Nhã, Cổ Khánh Nhất, khi anh đã biết vợ mình là quân nhân, vẫn còn tiếp tục lén lút ở bên ngoài, anh có biết đây là hành động gì không?"

Đầu Cổ Khánh Nhất nổ vang một tiếng, trong thời gian một tháng, Lý Bác Cừ cho bọn họ một tháng, trên thực tế, không phải cho hắn, mà là cho Kiều Vi Nhã, hắn không có bất kỳ chứng cứ nào.

Hạ Y Lan diendanlequydon.com

Ba của hắn lại mù quáng tìm người.

Chính hắn cũng là nhân viên chấp pháp, hắn biết rõ những chứng cứ này đối với hắn mà nói có ý gì, hôm nay, hắn đừng mơ tưởng toàn thân lui ra ngoài.

Liếc mắt nhìn Tiêu San, Tiêu San cũng ở đây nhìn hắn, trong ánh mắt của từng người đã không còn thấy bóng dáng của tình yêu cho rằng đẹp đẽ kia, thì ra phía dưới lớp tình yêu chính là dục vọng xấu xí không ngừng, bọn họ cùng tiến vào bẫy rập của tham lam, bị cắn nuốt không còn nhân tính.

"Cổ Khánh Nhất, mời trả lời!"

Cổ Khánh Nhất tái nhợt lắc đầu.

Tiêu San đột nhiên hô to: "Quan toà, tôi cũng không biết Kiều Vi Nhã là quân nhân."

Qua sự cho phép của chánh án, luật sư Cố nói: "Tiêu San, chuyện Kiều Vi Nhã là quân nhân, cô phải biết rõ sự tình, mẹ của Cổ Khánh Nhất và cô thuê thám tư tư, cũng đã nói chân tướng cho cô biết, thế nên, cô mới đồng ý trốn về quê của Cổ Khánh Nhất, đúng không?"

Luật sư Cố lấy chứng cứ ra, trình lên cho chánh án.

Tiêu San đột nhiên ôm bụng lớn tiếng nói: "Bụng của tôi đau, ai u... . . . Đau chết mất."

Luật sư Cố và luật sư Gia Cát rốt cuộc hiểu tại sao Elaine lại không để cho Kiều Vi Nhã ra toà rồi, người

Hạ Y Lan diendanlequydon.com

Thanh tại không để cho Kiều Vi Nhã là tòa tới, người nhà như vậy, căn phải không phải là người thiện lương như Kiều Vi Nhã đối phó được.

Chánh án tuyên bố tạm ngưng phiên tòa.

.....

Cổ Lễ mới vừa tìm người, cuối cùng cũng ép chuyện của mẹ Cổ xuống, chờ ông vội vã chạy về tòa án, người đã đi, lầu đã trống.

Cổ Lễ tìm người hỏi, thế mới biết đầu đuôi câu chuyện, đây cũng không phải là án ly hôn đơn giản, con trai phạm vào luật pháp, phá hư quân cưới, tội này nhất định chạy không thoát được.

Càng làm cho ông khiếp sợ là Kiều Vi Nhã lại tìm được Tiêu San, Tiêu San đã bị giám thị, cho nên, con gái của Thái Kiến Phi mới nói hắn ta đã đến tỉnh thành đi họp.

Hiện tại, bọn họ hoàn toàn ở thế bị động.

Bởi vì tình trạng đột phát của Tiêu San, hội thẩm nghiên cứu quyết định, thứ Tư tuần sau mở phiên tòa lần nữa.

Cổ Khánh Nhất đuổi theo luật sư Gia Cát và luật sư Cố xuống lầu, đây là cơ hội cuối cùng của hắn rồi, nếu như Kiều Vi Nhã không truy cứu, chuyện này vẫn có thể xoay chuyển, hắn tin chắc Kiều Vi Nhã tuyệt đối có năng lực này.

Luật sư Gia Cát căn bản không muốn nói chuyện với

Hạ Y Lan diendanlequydon.com

hắn, luật sư Cố vẫn luôn nở nụ cười ôn hòa , duy trì phong độ nho nhã.

Ngờ đâu, uyển chuyển từ chối mới là khó đối phó nhất, vô luận Cổ Khánh Nhất khẩn cầu luật sư Cố thế nào, lời nói ra đều như gió thoảng qua tai, không làm gì được, luật sư Cố luôn nói lảng sang chuyện khác, chính là không chịu cho hắn chút thoải mái nào, cũng không nói rốt cuộc Kiều Vi Nhã đang ở đâu, tóm lại một câu nói, hắn không thấy được Kiều Vi Nhã .

Cổ Khánh Nhất biết, nếu như chánh án phán quyết xuống, hắn nhất định mang tội phá hư quân cưới, thì hắn phải ngồi tù, nếu thật sự ngồi tù, cuộc đời của hắn sẽ bị phá hủy.

Hôm nay, dù làm thế nào cũng phải tìm được Kiều Vi Nhã, cho nên, hắn không chờ ba mình mà đi theo luật sư Cố và luật sư Gia Cát ra khỏi tòa án.

Ra khỏi tòa án, luật sư Gia Cát và bảo mẫu đi cùng nhau, luật sư Cố lên một chiếc Audi màu đen, Cổ Khánh Nhất do dự một chút, đón một chiếc xe, đi theo luật sư Cố.

Một đường đi theo, Cổ Khánh Nhất thấy luật sư Cố tiến vào Minh Châu Hào Đình, mà hắn thì không thể vào đó được.

Cổ Khánh Nhất xuống xe taxi, đứng trước cửa oán hận, hôm nay hắn sẽ ở đây ôm cây đợi thỏ, chờ Kiều Vi Nhã xuất hiện.

Hạ Y Lan diendanlequydon.com

Nhưng Cổ Khánh Nhất phải thất vọng rồi, bởi vì Kiều Vi Nhã cũng không ở thành phố B.

Xem thêm tại: http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437445#p3437445

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Tha thứ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Hạ Y Lan

Chiều hôm qua, Elaine suy tính kỹ càng mới gọi điện đến đơn vị của Kiều Vi Nhã: "Tiểu Vi, ngày mai mở phiên toà, chị thấy em không nên đi, có luật sư Cố và luật sư Gia Cát tuyệt đối không có vấn đề."

Trong lòng Elaine rất rõ ràng, ngày mai sẽ có kết quả gì, mặc dù kết quả này Kiều Vi Nhã vẫn luôn mong đợi, nhưng dù sao hắn ta cũng là ba của Đồng Đồng, đứa nhỏ này nhạy cảm, khiến cô ý thức được, trước kia bọn họ đã bỏ quên cảm nhận của con bé, đứa nhỏ này thông minh hơn những bạn cùng trang lứa, nhạy cảm nhiều, một ánh mắt của người lớn cũng sẽ khiến con bé suy nghĩ nhiều hơn những đứa trẻ khác.

"Tiểu Vi, ngày mai chị muốn đến chỗ lão tam, em đi với chị được không?"

"Đi tỉnh thành?"

Elaine gật đầu: "Ngày mai là thứ sáu, chiều chủ nhật chúng ta trở về, em thấy thế nào? Xin phép nghỉ một ngày, sẽ được phê chuẩn chứ?"

Kiều Vi Nhã gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, Kiều Vi Nhã lái xe chở theo mẹ con Elaine và Đồng Đồng lên đường, ngoài mặt không nhìn ra cô có gì bất thường, nhưng nhìn thấy hai tay đang nắm chặt tay lái của cô thì mới biết, giờ phút này, nội tâm của cô có bao nhiêu khẩn trương.

Cổ Khánh Nhất phản bội nhiều lần như vậy, cô để ý sao? Cô hiểu rõ mình không quan tâm.

Giữa bọn họ chỉ còn lại một sợi tơ nhện mỏng manh, mục đích duy nhất cô ở bên cạnh hắn ta, chính là ngoài mặt muốn cho con gái một ngôi nhà ấm áp.

Cho nên cô nguyện ý bỏ ra tiền bạc, là bởi vì trong lòng đã xem loại hành vi này, như một thứ duy nhất phải dùng tiền mua, nhưng cũng không phải tất cả mọi chuyện dùng tiền là có thể mua được.

Tựa như cô khi còn bé, cho dù là cho nhiều tiền hơn nữa, ba cũng không liếc nhìn cô một cái, khi cô cầm tấm bằng về, ba chỉ biết say khướt nói đây chỉ là tờ giấy rách, còn chưa đủ ông đổi bình rượu.

Con gái của cô, so với cô may mắn hơn, có thể dùng tiền mua được tình thân, như thế, cớ sao không làm, chỉ là ngàn tính vạn tính, không tính đến Cổ Khánh Nhất cũng vì tiền mà vứt đi chút lương tâm của mình cho lang sói.

Cho nên, quay ngược thời gian cô cũng đã tỉnh táo ra.

Nghe tiếng cười líu ríu từ phía sau của con gái, móng tay Kiều Vi Nhã như khảm xuống thịt, nếu như con bé biết sự thật, sẽ như thế nào? Có giống như ngày đó kiên cường đối mặt không?

"Đồng Đồng, một lát nữa dì mời con đến KFC, được không?"

Ánh mắt Đồng Đồng sáng lên, nhìn mẹ ở phía trước không hề có phản ứng, ảm đạm lắc đầu nói: "Mẹ không thích cháu ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe."

Kiều Vi Nhã đang thất thần, căn bản không nghe được con gái và Elaine nói chuyện, trong đầu chỉ toàn là phản ứng của Đồng Đồng nếu như con bé biết chuyện.

Cô biết, hôm đó mẹ Cổ trở lại thành phố B, cảnh sát của thành phố B cũng mang Tiêu San về, bây giờ Tiêu San đã bị giám thị, mất đi tự do.

Hôm nay, bảo mẫu và Tiêu San cũng sẽ xuất hiện trên tòa, mẹ Cổ và Cổ Khánh Nhất vừa nhìn thấy bảo mẫu, nhất định sẽ khiếp sợ.

Tiêu San dính đến hai vụ giết người, mặc dù một lúc thì Tiêu Nham nói mưu sát cô có liên quan đến chị hắn, lúc thì nói chị hắn cho tiền hắn chỉ là để hắn tìm người theo dõi, bắt cóc cô, ý đồ tìm được tàng thư, chị hắn cũng không bảo hắn giết cô.

Nhưng chứng cứ phạm tội đã xác thực, Tiêu San không thể nào chống chế, Kiều Vi Nhã hít sâu một hơi, trong không khí mang theo mùi vị gió biển mát mẻ.

Rốt cuộc có thể báo thù, trời cao để cô sống lại, chính là ngầm cho phép cô báo thù rửa hận.

Chỉ tiếc, không thể tận mắt thấy khoảnh khắc khiến người thống khoái kia.

Khắc Lạp Luân Tư đi dự thính, anh ấy sẽ gọi điện nói cho cô biết kết quả.

Elaine nhẹ thở dài, nhất định tâm tư của Vi Nhã đã bay đi, lái xe như vậy rất nguy hiểm.

Cô gõ một cái vào thành ghế, hỏi: "Tiểu Vi, hôm nay Đồng Đồng muốn ăn KFC, có được không?"

Lúc này Kiều Vi Nhã mới phản ứng được, cười nói: "Vậy cũng được, hôm nay ngoại lệ ăn một lần, chỉ là em không muốn ăn cái đó, em muốn đi Pizza Hut ăn Pizza."

Đồng Đồng lập tức nói: "Mẹ, vốn là con muốn đi Pizza Hut, nhưng con sợ mẹ không có tiền nên mới đồng ý với dì đi KFC."

"Vậy ý của con là muốn đi ăn Pizza Hut."

"Dạ, con muốn cùng mẹ đi đắp tháp cát."

"Con cũng đi!" Đồng Đồng túm lấy em gái, đối với việc em gái xem nhẹ mình vô cùng bất mãn.

Đồng Đồng cười hì hì nói: "Anh trai, mới nãy mẹ em nói rồi, chúng ta chia làm hai tốp chơi, anh và mẹ anh, em và mẹ em."

Đồng Đồng liếc mắt nhìn mẹ, Elaine dở khóc dở cười, từ lúc nào mà đứa nhỏ này bướng bỉnh như vậy.

Nhìn anh Đồng Đồng thay đổi vẻ mặt, em Đồng Đồng ho một tiếng, cười nói: "Em chỉ nói giỡn với anh thôi, vậy mà anh không hiểu, không vui gì hết."

Anh Đồng Đồng kéo tay em Đồng Đồng, dùng sức cắn một cái.

Em Đồng Đồng không kịp chuẩn bị, lúc tránh ra trên tay đã in dấu một hàm răng, Đồng Đồng lập tức mếu môi khóc.

"Mẹ, con muốn dừng ở phía trước."

Kiều Vi Nhã không thể làm gì khác hơn là dừng xe, dỗ mấy câu, Đồng Đồng mới ngừng khóc, lại hung ác nói: "Vừa nãy là em nói giỡn, bây giờ chính là nói thật."

Anh Đồng Đồng trầm mặt, nói gằn từng chữ: "Không - ra!"

Em Đồng Đồng quay đầu lại liếc mắt nhìn anh Đồng Đồng, vừa rơi lệ vừa nức nở nói: "Không có cốt khí, thôi, em đại nhân có đại lượng, tha thứ cho anh."

Đứa bé ngồi phía trước, dù sao cũng không an toàn, cho nên, Đồng Đồng lại ngồi lại phía sau, chỉ là cô bé không để ý đến anh Đồng Đồng nữa.

Trải qua hơn hai giờ đi đường, xe liền đến tỉnh thành.

Ra khỏi đường cao tốc, tốc độ xe chậm lại, Kiều Vi Nhã và chiếc xe vẫn luôn đi theo bọn họ duy trì khoảng cách không gần không xa.

Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, bây giờ là chín giờ rưỡi, cửa hàng tổng hợp đã mở cửa, hai người định mua cho bọn trẻ quần áo theo mùa.

Kiều Vi Nhã nhận được một tin nhắn, mở phiên toà rồi. Khắc Lạp Luân Tư gửi tới bảo sẽ tùy thời nhắn đến báo tình huống cho cô biết.

Đối với kết quả, cô đã dự đoán từ trước, chỉ là, thật sự đến thời điểm hôm nay, trong lòng vẫn rất phức tạp, đến cùng cô vẫn không phải là loại người nhẫn tâm độc ác.

Vào cửa hàng, bởi vì mới vừa mở cửa không lâu nên không có người nhiều.

Kiều Vi Nhã và Elaine dẫn từng đứa vừa đi vừa nhìn.

Vào thang máy, Đồng Đồng nói: "Mẹ, cửa hàng này có Pizza Hut và KFC, có Dicos, còn có MacDonald nữa, haizz, con không biết nên chọn bên nào mới tốt đây, bằng không hôm nay chúng ta không đi nữa, ở đây cả ngày nhé?"

Kiều Vi Nhã cúi đầu nhìn bé: "Chỉ có thể chọn một, không thể ngày ngày đều ăn mấy món này."

"Con đâu có ăn mỗi ngày, con cũng muốn lắm chứ, cửa hàng ở nhà chúng ta không có đầy đủ như vậy, lại nói hai ngày nữa chúng ta sẽ phải dọn nhà, trong mấy cửa hàng thì KFC là gần nhà chúng ta nhất nhưng lái xe còn phải mất bao lâu? Con không thích ăn ở Phúc Nguyên Cư, khó ăn chết đi được, mùi vị thật kỳ lạ."

Kiều Vi Nhã nhỏ giọng nói: "Đồng Đồng, nói chuyện nhỏ thôi, con không thấy tất cả mọi người đều đang nhìn con sao?"

Đồng Đồng che miệng lại, nhìn mọi nơi một chút.

Tầm mắt Kiều Vi Nhã vừa lúc chạm vào một người, thang máy đi xuống vừa mở ra, hai người gần như là đứng đối mặt nhau.

Kiều Vi Nhã tránh khỏi tầm mắt, người phụ nữ này, cả đời cô cũng không muốn thấy.

Hạ Thanh cũng nhìn thấy Kiều Vi Nhã, lực chú ý của bà đều tập trung trên người cô, sững sờ một chút, bà xuống thang máy rồi lại quay ngược trở lên.

Mấy người Kiều Vi Nhã đã đi được một đoạn, Hạ Thanh hô một tiếng, Kiều Vi Nhã do dự một chút, quay đầu lại lạnh lùng nói: "Có chuyện gì sao?"

"Kiều Vi Nhã, tôi có thể nói chuyện với cô một chút không? Năm phút là đủ rồi."

Elaine liếc mắt nhìn Hạ Thanh, lại nhìn Kiều Vi Nhã: "Tiểu Vi, bọn chị ở trên ghế chờ em."

Kiều Vi Nhã gật đầu, đi theo Hạ Thanh đến cửa cầu thang, lạnh nhạt nói: "Bà Hạ, tôi rất vội, xin nói nhanh một chút."

"Kiều Vi Nhã, những việc trước kia tôi đã làm, tôi muốn nói với cô một tiếng xin lỗi, xin tha thứ cho những tổn thương tôi đã mang lại cho cô, sau này tôi sẽ không làm những chuyện tương tự như vậy nữa." Chuyện của con trai, khiến một người như Hạ Thanh luôn theo thuyết vô thần phải hoảng sợ mỗi ngày, hôm qua bà đi đến chùa lớn nhất ở tỉnh thành thắp hương bái Phật, sau đó cầu xin một quẻ xăm.

Nội dung trên quẻ khiến bà vô cùng sợ hãi, bởi vì nó quá phù hợp với tình trạng và tâm tình của bà bây giờ, bà không thể không tin, tất cả đều là báo ứng, nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng.

Ông ngoại và ông nội của Kiều Vi Nhã giết chết ba chồng của bà, mà thù oán này báo ứng lại trên người bà ngoại và ba mẹ Kiều Vi Nhã, cho nên bọn họ tự sát.

Mà tất cả những gì bà làm với Kiều Vi Nhã thì báo ứng lên người con trai bà, cho nên, con trai bà thập tử nhất sinh khiến bà thiếu chút

nữa mất đi đứa con.

Khi tình yêu và quyền thế cùng nhau đứng trước mặt bà, bà lựa chọn quyền thế, cho nên, bà lấy được một người đàn ông cả đời cưng chiều bà, còn có quyền lợi cao cao tại thượng, cuộc sống của bà là mơ ước của vô số phụ nữ nhưng cả đời cũng không chạm vào được.

Hạ Vy Lan
diendanlequyden.com

Bà nhất định không thể để con trai bà bị thương, huống chi, nó đã đồng ý không tiếp tục dây dưa với Kiều Vi Nhã nữa.

Kiều Vi Nhã liếc mắt nhìn Hạ Thanh, thờ ơ nói: "Bà Hạ, tôi không chấp nhận lời xin lỗi của bà, hơn nữa, tôi chưa từng có suy nghĩ sẽ tha thứ cho bà, nếu như bà vì con

trai của bà, vậy chắc bà phải cao hứng với cục diện bây giờ mới phải, giữa tôi và anh ấy chưa từng có liên lạc, sau này cũng sẽ không có bất kỳ liên hệ gì, chúng tôi sẽ vĩnh viễn là người dưng!"

"Không, ý tôi không phải vậy, cô đối với tôi như vậy cũng không sao cả, nhưng đối với Bảo Mặc thì không công bằng, nó vì cô hy sinh quá nhiều, giữa chúng ta nên hòa nhau!" Hạ Thanh kích động muốn níu Kiều Vi Nhã lại.

Kiều Vi Nhã tránh bà ta ra, muốn rời khỏi, Hạ Thanh nói: "Mặc vì cô mà dùng giá cao mua căn nhà nhỏ đó về, quan trọng hơn là, không có Mặc, cậu của cô tuyệt đối không gặp cô."

"Cậu của tôi có liên quan gì Bảo Mặc?"

"Cậu cô thu lại nhà máy của Bảo Mặc, cô biết đó là bao nhiêu tiền không?" Hạ Thanh vội vàng giải thích: "Đó là tâm huyết những năm gần đây của nó, nó cố gắng học và phát minh M76, quan trọng không phải tiền mà là tâm huyết của nó, cô có hiểu không? Nó bỏ ra cái giá lớn như thế, chẳng lẽ không đủ để bồi thường cho tất cả những gì tôi làm với cô sao? Nó đã hứa với tôi, sẽ không bao giờ có bất kỳ liên hệ nào với cô nữa, hai nhà chúng ta cũng sẽ không có bất kỳ lui tới nào, tôi chỉ muốn nghe cô nói hai chữ tha thứ, bởi vì bởi vì tôi... Con tôi đang nằm trong bệnh viện, thiếu chút nữa chết rồi, tôi tin đây là báo ứng của tôi."

Kiều Vi Nhã kinh ngạc nhìn Hạ Thanh, tất cả đều quá khiếp sợ, cậu cô lại vì nhà máy của Bảo Mặc, Bảo

Hạ Y Lan diendanlequydon.com

Mặc... lại vị thương...

Trong lúc nhất thời, tựa như có một tảng đá lớn đè trước ngực, nặng trĩu, đau không thể tả.

"Bà Hạ, tôi sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục cậu tôi trả lại nhà máy của Bảo Mặc, lời xin lỗi của bà... Tôi đón nhận, bắt đầu từ bây giờ, ngay cả người xa lạ chúng ta cũng không phải, trong trí nhớ của tôi, mặc kệ là bà Hạ hay là Bảo Mặc, cũng sẽ không tồn tại." Kiều Vi Nhã cất từng bước nặng nề, đả kích liên tiếp khiến sắc mặt cô tái nhợt khác thường, thì ra... tất cả chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Cũng may, tâm nguyện của ông bà ngoại đã hoàn thành, tâm nguyện của ông nội cũng đã xong, ly hôn, từ nay về sau, cuộc sống của cô chính là một tờ giấy mới.

.....

Elaine đứa hai đứa nhỏ vào tay Kiều Vi Nhã, nói: "Em ở đây chờ chị, chị đi một lát."

"Chị, chị đi đâu vậy?" Kiều Vi Nhã nhìn cô đầy khó hiểu, cũng đâu thấy có người quen nào.

"Chị đi một chút, em chờ chị." Cô không thể giải thích với Kiều Vi Nhã là bản thân muốn làm gì.

Nghe xong chuyện Kiều Vi Nhã mới nói với cô, cô muốn tự mình đến hỏi Hạ Thanh, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Elaine xoay người xuống lầu, Hạ Thanh đi rất chậm.

Hạ Y Lan diendanlequydon.com

Elaine xoay người không tin, Hạ Thanh đi rất chậm, cho nên, Elaine đi nhanh vài bước đã nhanh chóng đuổi kịp bà ta ở cửa ra vào.

Nghe có người kêu mình, Hạ Thanh quay đầu, nhìn thấy Elaine, bà giật mình, cô gái này nhìn rất quen, nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Elaine mỉm cười: "Bà Hạ, bà đã quên, chúng ta đã từng gặp nhau ở phòng làm việc."

Hạ Y Lan diendanlequydon.com

Hạ Thanh bỗng nhớ đến, bà lập tức thay khuôn mặt tươi cười: "Elaine, đã lâu không gặp, ngại quá, hai ngày nay trong nhà tôi xảy ra một chút việc, cho nên trí nhớ có chút không tốt."

"Không sao, bà Hạ, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?" Thái độ của cô ôn hòa mà thân thiết, Hạ Thanh không do dự liền đồng ý.

Hạ thanh gật đầu, hai người ngồi ngay cửa hàng thức ăn nhanh dưới lầu, giờ này, cửa hàng vẫn chưa có khách nên rất im lặng.

Hạ Y Lan diendanlequydon.com

Elaine bình tĩnh nói ra một câu là Hạ Thanh phải khiếp sợ: "Tôi và Kiều Vi Nhã là chị em tốt, vừa rồi chúng tôi cùng nhau mua sắm ở đây, những gì bà Hạ nói, tôi đều biết cả."

Sắc mặt Hạ Thanh thay đổi mấy lần, trầm mặc một lát, nói: "Xin lỗi, trong chuyện này còn có ẩn tình khác, tôi chỉ có thể nói, đối với chuyện của Kiều Vi Nhã, tôi thật lòng xin lỗi."

com

Elaine cười nói: "Bà Hạ, kỳ thật tôi chỉ muốn nói với bà, ngay thời điểm bà đứng trước mặt Vi Nhã thì đối với Bảo Mặc đã không còn hy vọng, Bảo Mặc là mối tình đầu của cô ấy, mối tình đầu tốt đẹp tất nhiên sẽ nhớ suốt đời, nhưng phần tốt đẹp này đã thay đổi chất, Tiểu Vi đã muốn quên cậu ta, bà yên tâm, những gì Bảo Mặc đã làm cho Tiểu Vi, nếu tôi đã biết thì không thể để cậu ta không công chịu tổn thất, chúng tôi sẽ nghĩ cách để nhà Đạm Đài trả lại nhà máy, cho dù không trả, chúng tôi cũng sẽ nghĩ biện pháp khác bù lại tổn thất cho Bảo Mặc, nhưng lời xin lỗi của bà, chúng tôi không chấp nhận, những gì Bảo Mặc làm không thể đại biểu cho bà, mà những gì bà làm cũng không đại biểu cho Bảo Mặc." Elaine đứng lên, mỉm cười: "Chuyện này, trước hết đến đây, bà Hạ, sau này, giống như Tiểu Vi đã nói, giữa các người ngay cả người xa lạ cũng không phải, cho nên, sau này có phát sinh chuyện gì, mời bà đừng đến tìm Vi Nhã, bà phải tin, trên đời này thật sự có báo ứng."

Elaine tao nhã rời đi, Hạ Thanh ngơ ngác ngồi ở ghế trên, trong đầu lặp lại câu nói kia, trên đời này thật sự có báo ứng.

Elaine trở về, Kiều Vi Nhã hỏi: "Chị đi đâu vậy?"

"Không có gì, Tiểu Vi, chúng ta đi mua sắm."

Hai người mang theo đứa nhỏ bắt đầu mua sắm.

Hình như đã lâu rồi Kiều Vi Nhã không tiêu tiền, nay tiền trong tay cô cũng không còn nhiều, mua nhà rồi trang hoàng, còn có trang hoàng nhà cũ, mỗi cái không phải là số nhỏ, làm quân nhân nên không thể luôn bán kiếm tiền,

Hạ Y Lan diendanlequydon.com

nếu không phải luật sư Cố và luật sư Gia Cát nói thế nào cũng không chịu thu phí luật sư của cô, có khả năng cô phải sống eo hẹp.

Kiều Vi Nhã sợ nhất là nợ ân tình của người ta, cho nên, tuy rằng cô dựa vào Elaine làm lính, nhưng sau đó đều dựa vào cố gắng của cô để trả giá, cho nên, sau khi thi xong trận đấu, thủ trưởng gọi cô gặp mặt đã nói, dù không có cửa sau, bọn họ cũng sẽ muốn cô, cô có đủ tư cách làm lính.

Ỷ lại người khác là một thói quen xấu, cô không thể để bản thân mình có thói quen như vậy.

Elaine thấy cô không mua nhiều đồ lắm, cười nói: "Tiểu Vi, em không biết là bây giờ em thật sự giống một quân nhân, trừ bỏ quân trang, chị thật không thấy em mặc bộ quần áo đẹp nào cả. Có phải đã quên cảm giác mặc thường phục rồi không?"

Kiều Vi Nhã khẽ đỏ mặt: "Chị, em không cần nhiều quần áo, mua cho mấy đứa nhỏ nhiều chút là được rồi."

"Như vậy sao được, Tiểu Vi, em mới bao nhiêu tuổi, đừng ăn diện cho mình thành bà lão bảy tám mươi tuổi chứ, hôm nay cứ việc nghe theo chị, nếu em còn cự tuyệt, chị sẽ bảo người trực tiếp đưa quần áo về nhà."

"Chị, thật sự không cần, lúc tan làm thay đổi đồ, đồng nghiệp ở đơn vị thấy em mặc toàn hàng hiệu sẽ không thoải mái, kia gọi là thoát ly quần chúng." Kiều Vi Nhã cười nói.

Hạ Y Lan diendanlequydon.com

Một lần nữa hòa nhập vào công tác, hòa nhập vào đoàn người, có bạn bè bình thường, có đồng nghiệp công tác, vô hình trung đã khiến tính cách cô thay đổi, Kiều Vi Nhã đã ngày càng sáng sủa hơn.

Chẳng qua điểm thay đổi này, chính Kiều Vi Nhã cũng không ý thức được.

"Chị biết em đi làm cho nên mới không lấy hàng hiệu cho em, dĩ nhiên phải thích hợp với từng trường hợp, yên tâm đi, không để cho em thoát ly khỏi quần chúng đâu."
Không phân bua nữa, Elaine dẫn Kiều Vi Nhã lên lầu sáu.

Hai đứa nhỏ đang nắm tay, bất mãn nhìn mẹ của chính mình, ánh mắt Đồng Đồng thỉnh thoảng quét về phía quầy kem dưới lầu.

"Anh, anh có muốn ăn kem không?"

"Không."

"Ngốc, kem ngon lắm."

"Không!" Lúc này đây, anh Đồng Đồng càng kiên quyết, mẹ nuôi nói, trẻ nhỏ không thể ăn đồ lạnh, sẽ sinh bệnh, đối với cơ thể không tốt.

Em Đồng Đồng thở dài một hơi, mẹ không thích cho bé ăn kem, nếu anh Đồng Đồng muốn ăn thì bé sẽ có một nửa cơ hội được ăn, còn bây giờ không còn một nửa đó nữa.

Kiều Vi Nhã vừa thay một bộ váy dài, điện thoại vang

Hạ Y Lan diendanlequydon.com
Hạ Y Lan diendanlequydon.com
Hạ Y Lan diendanlequydon.com

Kiều Vi Nhã vừa thấy mọi bộ vây đất, điện thoại vang lên, là Khắc Lạp Luân Tư.

Khắc Lạp Luân Tư kể chi tiết sự việc phát sinh ngày hôm nay, cuối cùng còn có chút tiếc nuối, mẹ của Cổ Khánh Nhất được ba của hắn bảo lãnh đi, thật đáng tiếc."

Kiều Vi Nhã nói lời cảm ơn anh, cũng nhờ anh thay cô biểu đạt lòng biết ơn của mình đến hai vị luật sư.

Khắc Lạp Luân Tư ngắt điện thoại, lái xe ra về.

Trước khi gọi cho Kiều Vi Nhã, anh đã nhận được điện thoại của Đài Lộ, thì ra cậu ta đã đến thành phố B từ sớm, vẫn luôn ở khách sạn Davis.

Khắc Lạp Luân Tư lái xe đi ra ngoài, thẳng đến khách sạn Davis, anh thập phần khó hiểu, sao Đài Lộ đến thành phố B rồi mà không liên lạc với Kiều Vi Nhã.

Đài Lộ hẹn gặp mặt anh, hẳn là vì chuyện của Kiều Vi Nhã.

Khắc Lạp Luân Tư đến đại sảnh của khách sạn liền gọi cho Đài Lộ.

Đài Lộ ra thang máy liền nhìn thấy Khắc Lạp Luân Tư.

Khắc Lạp Luân Tư cười nói: "Chúng ta đi quán bar uống chút chứ?"

Đài Lộ nhún vai cười nói: "Tùy anh."

diendanlequydon.com
Hạ Y Lan
diendanlequydon.com
Hạ Y Lan
diendanlequydon.com

"So với cậu thì tôi quen thuộc đường hơn, đi theo tôi."

Hai người đến trung tâm quảng trường Hải Âu, quán bar ở đây đều có vẻ chính quy, trị an cũng tốt hơn nhiều, hơn nữa ban ngày rất ít người.

Hai người tìm một gian ở trong góc tương đối có vẻ im lặng ít người ngồi xuống.

Đài Lộ hỏi: "Anh thật sự không về Bắc Kinh nữa ?"

Khắc Lạp Luân Tư lắc đầu, nhận rượu bồi bàn đưa tới.

"Bây giờ tôi đã thích thành phố B rồi, công việc bên Bắc Kinh tôi có thể quản lý qua mạng, hơn nữa, ở bên này tôi đã đăng ký xong trụ sở, về sau, có khả năng chúng ta sẽ là đối thủ cạnh tranh." Khắc Lạp Luân Tư giơ ly rượu.

"Không đâu, tôi sẽ không đặt trọng tâm ở thành phố nhỏ ven biển này, tôi chuẩn bị đăng ký ở Thượng Hải, dù sao bây giờ máy bay rất thuận tiện, tôi tra chuyến bay từ cửa biển đến thành phố B chỉ cần một giờ, rất tiện, hơn nữa chuyến bay cũng rất nhiều." Dừng một chút, Đài Lộ tỏ vẻ thú vị nói: "Tôi chỉ thuần túy là thương nhân, không giống học trưởng."

Khắc Lạp Luân Tư cũng không che giấu làm gì, anh cười nói: "Tôi hy vọng có một ngày sẽ trở thành thân thích với cậu."

"Rất khó, tôi thấy con bé kia rất cố chấp, hơn nữa. . . . .

Hạ Y Lan diendanlequydon.com

em ấy rất giống tôi, thậm chí còn hơn nữa."

Ý của Đài Lộ là nội tâm Kiều Vi Nhã rất khó rộng mở, tính tình chấp nhất, sau khi bị thương liền giống như sò hến vậy, nhanh chóng khép cửa lại, khó lòng mở ra.

Khắc Lạp Luân Tư uống một ngụm rượu, có chút khẩn trương nhìn Đài Lộ: "Không phải cậu muốn tranh giành với tôi chứ?"

Khóe miệng Đài Lộ khó được cong lên một vòng cong thật lớn: "Không, bây giờ tôi không có khái niệm kết hôn, cháu trai cháu gái ba tôi đều có, cho nên, tạm thời mục tiêu của ông không phải trên người tôi, tôi chỉ xem cô ấy như em gái."

Khắc Lạp Luân Tư thở ra một hơi, rõ ràng thoải mái rất nhiều.

Đài Lộ cười nói: "Đừng tưởng rằng không ai cạnh tranh với anh, anh liền thoải mái, anh nghĩ rằng tôi và ba tôi dễ qua vậy sao?"

Khắc Lạp Luân Tư chần chờ một chút, nhướng mày cười nói: "Tôi là một người chú trọng gia đình, tôi nghe nói nhà của cậu cũng vậy, tôi nghĩ, tôi còn có cơ hội ."

"Vậy anh an tâm chờ Vi Nhã ly hôn đi, tôi nghĩ chắc cũng nhanh thôi, bảy ngày nữa, ba tôi sẽ đến thành phố B, anh phải nhân cơ hội này biểu hiện một chút."

Hai người nhìn nhau cười, tất cả đều không cần nói nữa.

Hạ Y Lan diendanlequydon.com

Khắc Lạp Luân Tư nói một chút tình huống về việc ly hôn của Kiều Vi Nhã, Đài Lộ gật đầu: "Cũng phải cho hắn ta nếm chút đau khổ."

Hai người nói rất nhiều đề tài, bất tri bất giác, hai chai rượu đã thấy đáy, xe của Khắc Lạp Luân Tư dừng ở quán bar, hai người ra ngoài, anh suy nghĩ một chút quyết định ngày mai đến lấy xe, cùng Đài Lộ mỗi người gọi một chiếc xe trở về Minh Châu Hào Đình.

Xem thêm tại: http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437752#p3437752

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.